eCem Serisi - 1

ADI BENDE SAKLI

Müjde Aklanoğlu

ANA YURT

GİRİŞ

Elleri titriyordu...

Buz tutmuş parmaklarının arasında tutmak için güç sarf ettiği, yaraların berelerin sardığı narin ellerinin arasında duran telefon, kapıya inen sert bir darbeyle parmaklarının arasından kayarak yere düştü. Kız korkarak titrerken kapıya biraz daha kuvvetlice yüklendi ağır bedenin sahibi... Ve genç kız korkuyla çığlık atarken, yere düşen telefonun dağılan parçalarını toparlayarak panikle eski haline getirmeye çalıştı.

"Kapıyı aç!" diyordu dışarıdaki buz gibi esen tehditkâr ses! "Bu yaptığın; beni kızdırmaktan ileri gitmiyor Ecem. Sana zarar vermeyeceğim, sadece konuşacağız... Söz!"

Ecem biliyordu ki, bu konunun sonu; sadece konuşmayla sonuçlanmayacaktı!

Korku dolu ıslak gözlerini kapıya çevirerek, "Gi... git, ne olur git..." diye haykırdı korkuyla. Ama olmadı. Adam gitmek yerine, daha sert yüklendi kırmak için çabaladığı kapıya. Öfkesinin taştığını ayrı odalardan bile hissedebiliyordu kız. Bu arada telefonun bataryasını yerine takmış, titrek parmaklarıyla açmaya çalışıyordu. Alnındaki tere yapışmış saçları, gözyaşlarına karışmıştı...

"Bu... bu oyunu bitir... Lütfen" diye yakardı korkuyla.

"Bu oyun değil Ecem, şimdi kapıyı aç! Daha fazla sinirlenmeme izin verme..." diye tısladığında adamın uyaran tok sesi, hırçınca bir soluma tekrar duyuldu. "Derhal!"

Ecem yanağındaki yaşları koluna kabaca silerek, burnunu çekti. Korkudan hem titriyor hem de ayakta durma çabası veriyordu. Ve dudaklarını yalarken sonunda çalışmaya başlayan telefonu heyecanla kulağına götürdü.

Biraz çaldıktan sonra açıldı telefon.

"Cem..." diye inledi kız korkuyla.

"Ecem..."

Onun dehşete düşmüş sesini duymasıyla tüm dirayetini kaybeden Ecem, hıçkırıklarının içinden çaresizce "Seni... seni sevmekten hiç va... vazgeçmedim..." diye feryat etti. Sesi kesik ve boğuktu.

"Bu bir veda olmasın Allahım!" diye dua eden Cem'in boğazına yumrular dizildi. Kırasıya sıktığı dişlerini gevşetti. Kız soluk soluğa devam etti. "Yemin... Ye... yemin ederim... Be... bebek bizim bebeğimiz... İkimizin..."

Gözyaşları içinde arkasını dönen paniklemiş ve korkmuş Ecem, titrek bedenini düşmemek için sabitlemeye uğraşırken, kapının kırılmasını korku dolu gözlerle izledi.

"Cem..." diye bağırdı son bir çareyle. Can havliyle atıldı bir köşeye. "Cem kurtar beni... Ne olur kurtar bizi... Evindeyiz..."

Ve kapının girişinde sert suratıyla sinsice görünen zalim adam, birkaç uzun adımda yanına yaklaştı. Hiç düşünmeksizin yumruğunu genç kızın suratına savurdu.

Burnundan fışkıran kanlarla suratı yana kayan Ecem'in, elinden düşen telefonu, yanındaki masanın kenarına giderken köşeye savruldu. Sert zeminde acıyla sızlanırken, derin derin solumaya çalıştı. O anda telefondan kulağına dolan ses panikle kükrüyordu.

"Ecem?..."

Eli kolu bağlı halde sadece telefondan ses gelsin diye yakararak bağıran adamın yüreği, yerinden sökülecek gibi hızlı atıyordu.

"Ecem... Ecem ne olur ses ver... Ecem! Aşkım ses ver."

Ona cevap veremeyen Ecem, kesik kesik soluyarak yerdeki telefona baktığında, burnundan sızan kan yanağını aşarak kulağına dolmaya başladı. Soluk alamıyordu omzuna vuran acıdan ve yuttuğu tozlardan sebep, öksürmek istiyordu. Yere sert düştüğü için, kasıklarına giren kuvvetli sancıyla ise, bir an nefesi kesilmiş, ellerini kasıklarının arasına yerleştirirken bacaklarını acılı inlemeleriyle karnına çekmişti.

"Bebeğim... Lütfen bebeğim..."

Sadece bir an sonra "Cem..." diye gözyaşlarıyla haykırmak istedi ama sesi acısından, sadece fısıltı gibi çıktı. Gözleri etrafı seçemezken, sürünerek telefona uzanmak istedi fakat zalim bir adam, "Ecem..." diye haykıran acılı sesi ayağıyla keserek, telefonu ayağının topuğuyla kırmaya çalıştı. Ancak telefonun ekranı kırılmasına rağmen, inatla çalışmaya devam ediyordu.

O tüyler ürperten acılı sesleri duyduktan sonra, yerinden ok gibi fırlayan Cem, dehşet içinde ne ara yola düşmüş de aracına atlamış, Rüzgâr hareket eden aracın kapısını açıp içine ne zaman binmişse, anlayamamıştı. Sadece abisinin yanındaki sessiz varlığının destek olan yapısını hissediyordu, o kadar.

Oysa Ecem o anda ıslanmış korkak gözlerini yakararak yukarıya kaldırdığında, gördüğü bir insan bedeni olabilirdi fakat içinde yaşayan bir canavar suretiydi. Yalvarmalarının ve haykırmalarının ona ulaşmadığı bir zalimle savaşması da, ona yarar sağlamıyordu...

"Ben... Lütfen bebeğime zarar vereceksin..." dedi acı içinde inleyerek en sonunda. Belki vicdanına dokunurdu! Çaresizlik ne zordu, en umulmadık anda insan olmayacak umuda sarılıyordu. Adam sinsice dudaklarını kıvırıp küçümseyen bir bakış attı. Ecem pes etti, ondan insaf dilenmeyi bıraktı... Titreyen ellerini çaresizce karnına sarmış, bebeğine zarar vereceği herhangi bir darbeden sakınıyordu kendini. Kalbi bu gerçekle yerinden sökülürken, acı bir dehşetle hıçkırdı...

"Be"Beğbeğim... Lütfen..."

"Benden değil..." dedi adam nefretle.

"O... o masum..." diye hıçkırdı çaresiz kadın.

"Söz dinlemedin..."

"Ö... özür dilerim... Özür dilerim bir daha yapmam... Özür dilerim" dediğinde Ecem hıçkırıklarının kestiği sesiyle, yere kapaklanıp ağlamaya başladı. Ve eline değen şeyle, bir an sustu. Terli saçlarının arasına saklanmış ıslak gözleriyle kapıdan kopan bir parça tahtanın bıçak keskinliğinde yerde yattığını gördü. Tam parmaklarının önünde duruyordu. Bir çıkış yolu arar gibi, dişlerini sıkarak elini hareket ettirdi ve o parçayı hiç düşünmeden kavradı.

Bir anlık gözlerini kapamanın ardından çaresizce adamın ayağına batırdı. Fakat adam hissizleşen ayağına sadece bakarak dişlerini sıktı. İri iri olmuş keş gözbebekleriyle kıza vicdansızca bakarak, ağrı hissetmediğini öne sürdü. Uyuşukça başını yana yıktı. Buharlaştığını, onaylamaz bir halde dilini şaklatarak dişlerini sıktı.

"Hiç uslanmayacaksın değil mi Ecem? Dinlemeyeceksin beni? Vazgeçmeyeceksin savaşmaktan."

Ecem korkuyla daha sesli ağlamaya başlayınca da, yan duvara uzandı. Ecem'in gözleri irice açıldığında, titreyen dudakları daha yalvaramadan, yanındaki dolabın sert dokusu adamın iri parmaklarıyla bütünleşmiş ve üzerine çoktan devrilmişti.

Annelik içgüdüsüyle kamını korumaya çalışan Ecem'in bedeni acıyla katılarak uyuşurken, üzerine saçılan bibloların ve raf parçalarından sebep nefes alamıyordu. Ve canıyla savaşırken daha ne olduğunu anlayamadan, bir anda saçlarından hayvan gibi çekilerek o harabenin içinden çıkarıldı. Yerlerde sürünen acılı bedenini adamın elinden kurtaramayacak kadar âciz olmasına ağladı. Çünkü o anda sürünen bedeninin acısından başka hiçbir şeyi umursamıyordu. Yerde bir çizgi halinde bıraktığı kanlar bacaklarının arasından süzülürken, titreyen elleri saçlarını kavrayan adamın ellerini uzaklaştırmak için bile, savaşacak gücü kendinde bulamıyordu.

"Ecem..." diye haykırdı bir saattir telefonda deliler gibi haykıran Cem. Onun can acısıyla çığlık atan sesini duyduğundan beri, avaz avaz adını haykırıyordu. "Ecem?" Ama ne kız, ne de o zalim adam ona aldırmadan konuşarak, yüreğini yerinden sökmeye devam ediyordu.

Ecem onun sesini bile duymuyordu kendi acısından. "Ecem ses ver..." diye yakardı telefondaki ses inleyerek yeniden. "Ecem... lü... lütfen... Aşkım lütfen."

"Ses ver Ecem kocana..." dedi başında dikilen adam hainca.

O anda konuşacak durumda olmadığından, sadece inleyerek soluk almaya kendini odakladı Ecem. Toz içinde kaldığı için etraf, nefes alamıyor, ciğerleri patlayacak bir baskıyla beynini uya-

rıyordu. Yaşamak için, öylesine panik olmuştu ki... Acıyla kasılan bedeni ve düşünceleri, sığlaşmış solukları, gırtlağını yakarak dudaklarından dışarı salınan haykırışları bir sonuca bağlanmıyordu.

"Ne diyorsun? Oyuna devam edelim mi?" dedi adam kadına bakarak.

Paniklemiş göğsü hızla inip çıkarken, şakağında açılan yaradan ve burnundan yüzüne bulaşan kanla, korku içinde başını iki yana sallamaya başladı... Dehşet bir hızla yanaklarından süzülen kızıl gözyaşları görüş alanını zorlarken, konuşmak için araladığı dudakları titriyordu.

"Gel..." dedi adam bir kez daha.

"Yapamam..." dedi dehşete kapılarak Ecem.

"Seviyorum kızım seni, anlasana..."

"Ben... sevmiyorum... Sen bunu neden anlamıyorsun? Benim bebeğim olacak, ne olursun; bırak gideyim..."

"Bana inat ettiğin için evlendin onunla... Sevmedin ki..."

"Sevdim... Çok sevdim..." dedi Ecem hıçkırarak. "Bırak gideyim. Allah aşkına bırak..."

Karşısındaki adam onun her isyan eden sesinde, biraz daha öfkelenerek saçlarına asılıyor, canını yakasıya yerlerde sürüklüyordu. Ecem acı içinde inleyerek bağırırken, çaresizce Allah'a yakarıyordu.

"Cem neredesin?" diye acı içinde fısıldadığı anda ise, trafiğin içinde sıkışıp kalan Cem çileden çıkmış halde, şiddetle direksiyonu yumrukluyordu. "Lanet piç... Bırak onu bırak... Lütfen bırak. Ne istersen yaparım." Çıldırmış gibiydi. Çaresizlik onu tüketiyor, mantığını körleştiriyordu. Telefondan duyduğu ağlama sesleri gözlerini kör ederken, yüreğindeki ağrıyı çoğaltıyordu. Canı bedenini terk eder gibi, kalbi göğsünü zorluyordu.

Rüzgâr kardeşinin direksiyonu kırasıya yumruklayan elini bileğinden yakalayarak, "Yeter... Yetişeceğiz..." dediğinde, ilahi bir lütufla Kızıldeniz gibi yol ikiye ayrıldı ve Cem arabayı öyle bir kökledi ki, arkasındaki insanlar korkuyla komalarına asıldı.

O anda adamın ellerinde acı çeken Ecem, çaresizlik içinde ba-

şını iki yana sallayarak "Lütfen, bırak..." diye hıçkırarak yakarırken, karşısındaki gözü dönmüş adam "Benimle gel..." diye yalvarır gibi bir daha sakince söylendi. Son ikazı gibiydi! Başını yana kırıp, ırmak gibi yaş akıtan kızın gözlerine baktı.

"Bırak gideyim... Bebeğim var..."

"Onu... onu aldırırsın... Bizim yeni bebeklerimiz olur... Sana ben de bebek veririm... İkimizin olan bir bebek... Çok severim sizi. Yemin ederim ondan çok severim" dediğinde kızı omuzlarından tutup kaldırdı. Ecem'in ayakları yere temas edince, bacakları boşaldı ama düşmedi. Adam birden hiddetlenerek kızı çekiştirmeye başladı. "Artık inat etmeyi bırak. Gidip kurtulalım ondan, hemen."

Ecem dehşete kapılarak yapacaklarından, genç adamı göğsünden ittirerek kaçmaya çalıştı ama buna izin vermedi gözü dönmüş adam. Bir kez daha, son kuvvetini kullanan Ecem, hırçınlaşarak onu ittirdi. Sendeleyince ayağı koltuğun kenarına takıldı. Adam öfkelendi. Kollarından tutarak kızı silkerken, çıldırmışçasına bağırarak, "Yeter artık geleceksin... Laf dinle!" diye kükredi. Öfkeyle kızı geriye doğru silkeledi ve tekrar sendeleyen Ecem, bir an ellerinden kaydı.

Ecem'in boşlukta asılı kalan kolları, can havliyle kuş gibi çırpınırken, son bir hamleyle öne doğru atılmak istedi ama başaramadı. Parmakları kaçmak istediği adama bile muhtaçken tutunamadı. Sırtı sert bir şekilde metale vurdu. Açık Fransız penceresinin köşesine tutunmak istedi bir an... Sadece bir an elleri kenarına tutunmak için savaştı ama olmadı... Tırnakları sert zeminde kırılan savaş silahları gibi yerinden sökülürken, ağrılar içinde sızlayan güçsüz bedeni geriye doğru kaykıldı. İkinci katın cam demirlerinden dışarıya doğru savrulurken, gözleri adamın donuk gözlerinde, sesi boşlukta asılı kalarak, "Cem..." diye haykırdı.

O anda acı bir fren sesi duyuldu apartmanın girişinde. Cem aracından delirmiş gibi fırlamıştı. Panikle apartmanın giriş kapısına yönelecekken, arkasından yere çarpan sert bir nesnenin sesiyle, kısacık bir an duralamıştı. Tüm araçların alarmları kıyamet

günü sarsıntısıyla hep birden öterken, kocaman adamın ensesinden omuriliğine doğru soğuk bir ürperti yayıldı.

Tehlike... İkaz... Uyarı...

Bu ürpertiyi tanıyordu. Aldırmadı. Apartmanın giriş kapısına yöneldi.

Taki, Rüzgâr'ın dehşet içindeki acı haykırışlarını duyduğu ana kadar...

"Ecem!"

O an, sanki yüreği atmayı kesti. Sırtına birisi keskin bir kılıç saplayarak nefesini kesti. Hissetmiş gibi, omuzlarından aşağıya garip bir yel çekildi. Ağır çekimde gibi arkasını döndüğünde, Rüzgâr araçtan çıkmış bağırarak otoparkın biraz ilerisindeki boş alana tüm hızıyla koşuyordu. Gözleri bir an kararsa da, tuttu kendini Cem... Bayılmadı. Gördüğü dehşet görüntüyle, gözleri kararmaya başladı.

Kolunun birisi ters dönmüş halde, yüzükoyun asfaltın üzerinde cansız gibi yatıyordu karısı! Islak yaşlarla parlayan çaresiz, korku dolu güzel gözleri, dosdoğru yakararak gözlerine bakarken, Cem taş kesiyordu. Ağzından, kan sızan dudaklarından soluk alamadığı için, kendini hırıltılı soluklarla zorladığı her hareketinde, ciğeri hareketleniyor ve ağzından etrafa kanlı baloncuklar saçılıyordu.

Cem'in bedenindeki dirayet tükendi, ne nefes alabiliyor, ne yerinden kıpırdayabiliyordu. Sanki yer yarılmıştı. Sanki gök kubbe başına çökmüştü. Sanki Azrail ona en sevdiği suretle görünmüş, canını alıp alıp geri veriyordu. Azap bu muydu? İşkence böyle miydi? Alaca kıyamet kopmuştu, ya da iri bir kılıç keskin yapısıyla onu ortadan ikiye ayırmıştı. Hani iki kolundan ve başından tutup koparsalar bedenini, bu kadar canı yanmazdı. Bu sancıyı hissetmezdi. Bunun tarifi yoktu. Bedenindeki tüm azaları cımbızla tek tek koparılmış gibi, acı içinde inleyerek soluk almaya çalışıyordu. Sonra yaşadıkları film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken, sadece yerinden acı bir haykırışla fırlamış, yere sertçe diz çökmüştü.

"Ecem..."

Titreyen elleriyle sevdiği kadının yanaklarını okşamaya başladığında ise, bilinçsizce ağlamaya başladı. Gözü dönmüş gibi sürekli etrafına haykıran Rüzgâr, nefessiz kalarak hem telefonla konuşuyor, hem baldızının başında aklını kaybetmiş gibi ağlayarak duran kardeşine bakarak, "Cem, kıpırdatma..." diye haykırarak direktifler yağdırıyordu.

Ağır çekimde gibi izliyordu her şeyi adam, saniyeler ömründen gün gibi gidiyordu.

Etrafını meraklı insanlar çevrelemeye başladı... Boğucu seslerin arasında kalan Cem, titreyen elleriyle karısının kanla kaplanmış yanağına dokunduğunda, bedeni elektrik çarpmış gibi irkildi.

"Ecem..." dediğinde dudaklarından dökülen sesi, dua gibiydi. Güzel yeşil gözlerinden iri iri damlalar süzülerek, karısının donuklaşan yüzünü yıkıyordu.

Ecem konuşmak için çabaladı ama nefes alamıyordu.

Cem yalvarırken ona, acı çekerek birkaç saniyeliğine sımsıkı kapattığı gözlerini açtı ve bakışları karısının bükülmüş bacaklarına kaydı. Usul usul değildi yere doğru süzülen kızıllık, zehirden bir nehir gibi, kocaman kızıldan bir göl gibi karısının belden aşağısını sarıyordu ve o kanların etrafa her yayılmasında, Ecem'in bedeninden hayat biraz daha çekiliyordu.

"Ecem..."

"Ce... Cem..." dedi Ecem öksürükten kesilen nefesiyle, son bir gayretle kendini zorladı. Hissizleşmişti bedeni ve benliği, her saniye biraz daha fazla uyuşurken, görüş alanı kör oluyormuşçasına kararıyordu.

"Söyle aşkım..."

"Bi... biz..." Nefeslenmek için dişlerini sıkıp, kurumuş dudaklarını kana buladı ve yine öksürerek kan kustu.

"Be... bebek... biz..." "Biliyorum aşkım... Biliyorum."

Ve gözleri artık dünyayı zindan gibi gören Ecem, bedenindeki acı kalkınca, titrek dudaklarıyla burukça gülümsedi. Sanki huzur bulan bedeni artık üşümüyor, acımıyor ve usulca yerden havala-

nıyordu. Son kez yutkunduğunda, gözkapakları, görmeyen baygın gözlerinin üzerine hantalca kapandı.

Cem çaresizce yanaklarını sarsarak adını haykırırken, genç kızın beden fonksiyonları artık ona cevap vermiyordu...

Bu kadar mıydı hayat denen kısa yol?

Ve bu kadar mıydı sevdalının sevgiye biçtiği değer?...

Hor kullanmak, kırmak ve tek bir sözüyle yerle bir ederek sonsuz bir acıya savurmak mıydı?...

"Seni sevdiğimde erkendi" demişti kız...

"Bulduğunda geç kalmıştın!..."

Cem, onu kurtarmaya da geç kalmıştı!

Hayat; benden aldığın tek şey
Mutsuzluk olsun...

BİRİNCİ BÖLÜM

Altı yıl önce

"Deli misin?"

Bir!

Karşısındaki iri yapılı sakin adam, dişlerini sıktı. Çene kasları öfkesinden titreşirken, kapının girişindeki maşa adam korkuyla "Uzak dur, duymuyor musun? Aklını mı kaçırdın? Elimde silah var, deli misin? Kaçık mısın?" dediğinde, korkuyla titrediğini belli etmeyeceğini sanıyordu ama bunu hisseden uzun boylu adam, derin bir nefes aldı içine. İlgisizce boynunu esnetirken, *"İki"* dedi zihninden.

Vekorkak adam horozlanarak üzerine gelen adama doğrulttuğu silahı ateşledi. "Bak... Bu su tabancası değil. Çıldırdın mı sen?"

Ve; *üç.*

Hata!

Üç yasak sözcükte... İhlal!

Deli!... Bir insanın gözünü döndürmek için yeterli bir kelime miydi? Ama o insan değildi ki? O bir Deli'ydi! Demek ki gözlerinin kan bürüdüğü anlarda, insanlığını vicdanından çıkarabilirdi!

İşte iri ve yeşil gözlü dev adamın, son direncini kırıp mantık kırıntılarını süpürten o hata da yapılmıştı! Adam hiç istifini bozmadan, kapının girişinde korkuyla duran adama, tepeden hükmederek baktı ve daha ne olduğunu anlayamadığı anda ise iri ellerini gırtlağına sararak, yanındaki duvara pinpon topu gibi çaktı. Ada-

Scanned with CamScanner

mın elinde silahı varken, bunu ancak deliler yapardı. Mantığı kör, vicdanı kuyu, duruşu delifişekti onun. Gözlerinin içine, kaçıklar gibi bakıp, yan tarafındaki mahzeni gözüne kestirdi Cem. İfadesiz yüzüyle yakarmasına aldırmadan, sanki bir çuval un gibi yakasından tutarak sürükleyip, kapağı açık cam yığınıyla dolu mahzenden aşağıya attı adamı. Ve adamın can acısıyla attığı çığlıklarını kesmek için de, ayağının ucuyla demir kapağı ittirerek kapadı. Ve bunların hepsi birkaç saniyede oldu. O anda hem silahın patlama sesi, hem de yere vuran ve parçalara ayrılan tok ses alanı sardı.

Güm...

Boşluk içinde yankılanan sesle, ona karşı durmaya cesaret edecek kim varsa; hepsi boyun eğerek yolu açtı. Yeri geldiğinde vicdansızdı. Gözünü kırpmadan adamı parçalara ayırır, her parçasını da ayrı şehre gömerdi. Ve arkasındaki karanlık ordusuyla bir kral idamesinde içeri daldı. Adı namından sonra gelirdi. Çünkü o gittiği yerde, herkesin yüreğini namı diğer Delifişek adıyla sustururdu. Yüzüne diyecek cesaret henüz kimsede yoktu ama arkasından bolca namı anılırdı.

Sinirliydi...

Patlamaya hazır volkan gibi parlayan yeşil gözlerindeki kıvılcımlarda, bir şehri ateşe verecek kadar öfke vardı... Dik duran dağ gibi heybetli bedeninde, tüm silahlara siper olacak bir cesaret vardı... Azimle açtığı savaşta, herkese diz çöktürecek bir kudret vardı. Ama buna rağmen herkesten sakladığı kırgın bir yüreği, alabildiğine kabaran öfkesini saklayan sertlik maskesinin altında yer bulmakta olan, kusursuz bir vicdanı vardı... Kim ne derse desin, yaralı bir kaplan gibiydi Delifişek... Yarasına dokunulmadıkça, hırçınlaşmaz, hatırlatılmadıkça can yakmazdı. Karanlık geçmişine olan sitemi, nefret ettiği karanlığına biçtiği öfkesi, hiçbir zaman tükenmeyecekti... Ne zaman ki bu âlemden birisi gibi olması gerekiyor, işte o zaman nefret ettiği babası gibi zalim oluyor, hiç düşünmeksizin tüm benliğini şiddet kodlamasıyla yeniden yazıyordu. Geceleri kara büyü gibi gizli, gündüzleri sakin bir deniz gibi dingindi. Ne kötülükleri, ne acıtıkları, ne de vicdansızlıklarına yer vardı; gün

yüzünün altında. Parlak geleceğiyle, gündüzlerin aranan işadamı Cem Aydınoğlu, gecelerin Delifişek'ine hiç benzememekteydi.

Gecenin lanetini güneşle temizliyor gibiydi bu karanlık geçmişli dev. Tıpkı, Drakula'nın gündüzleri kara bir prens olduğu gibi.

Karanlıklar Kralı; Rüzgâr Karalı'nın manevi kardeşi, Karalı Holding'in CEO'su ve kurucularından diğeri olan Cem Aydınoğlu... Abisinden sonra en berbat adamlardan sadece birisiydi...

Abisinin aksine, asil bir elbise gibi üzerine kusursuzuyan gençlik ve temizlik elbisesini bazı geceler saklısına asıp, vicdansızlık elbisesini karanlığından çıkarıp kuşanıyordu. Ve karanlık geçmişi olan o adama dönüştüğü an, bir kez iç çekmeden vuruyordu içindeki isyankâr düşüncelerini...

Fırtına gibi estiği yerde, birden durdu. Yanından geçmekte olduğu dolaba sinsi bir bakış atarak, ufacık bir an duraksadı ve hain bir gülüşle başını salladı. Arkasındaki fareyi hissetmişti. Ama işine odaklanarak ilerledi. Tepesinde parlayan pahalı ışıklandırmanın altında durduğunda, boyu olduğundan daha uzun gibiydi. İri bedenini saran beyaz gömleğinin geniş göğüs kısmı, aldığı nefesin derinliğiyle kasıldı ve yırtılacak gibi gerilen kumaş düğmelerini zorladı. Taş gibi ağır, silah gibi akıllara zarardı duruşu...

Etrafı bir sessizlik kapladı!

O anlarda durduğu yerde bacakları titreyen korkak adamın alnındaki boncuk boncuk terleri, usulca sarı kirpiklerinin üzerine süzülüyordu. Saklandığı dolabın arkasında nefes almak hayli zordu. Delifişek'in onu görmediğini sanarak, derin bir soluk aldı. Üstelik durduğu dar alandan içerisi pek gözükmüyordu. Sadece ona yüzü dönük adamın uzun boyu ve öfkeyle parlayan yeşil gözleri dikkatini çekiyordu. Bu adam, Delifişek dedikleri o zalim adam olamazdı değil mi? Bacakları korkudan titrerken, elleri yanında yumruk oldu. Bu adamın namını tanıyordu! Rüzgâr Karalı denen o mafyanın vicdansız kardeşiydi. Eğer ortaya çıkar da varlığını belli ederek kendini tehlikeye atarsa, işi biterdi. Ama çıkmazsa... Çıkmazsa işte o zaman babası gözlerinin önünde kaybolup sonsuzluğa giderdi. Çünkü Karalı denen o gözü pek adamın, ne de

Delifişek'in şu ana kadar yanlış yapan kimseye merhamet göstermediğini duymuştu. Kafası karıştı. Ya babasına bir şey yaparlarsa? Ortaya çıkma cüreti azalırken, korkuyla atan kalbi göğsünü zorladı. Gözlerini kapadı ve uzun boylu genç adamın tok sesi yankılandı ofisin içinde.

"Nerede?"

"Abi benim bir suçum yok..." diyordu yan tarafta korkuyla sızlanan adam. "Ben emir kuluydum..."

Cem'in korumalarından birisi, "O zaman söyle. Bu emri size kim verdi?" diye sordu.

Karşısındaki koltukta rahatça oturan yaşlı adam alayla güldü. Bakışlarını tiye almadığı korumadan Cem'e çevirdi. "Ben köpek miyim de emir alayım senin gibi Cem? Sahi, sahibin nasıl? Duydum ki Rüzgâr Esme'ye başlamış... Tasmanı tutmamı istersen buradayım koçum... Senin gibi sadık itlere her zaman ihtiyacım olacak..."

"İtdenen hayvanlar, senin sülalenden türemiş desem, itler bile bunu hakaret sayar..." dedi Cem. "Hepsi kudurmuş gibi, nereye saldıracağını bilmiyor, bırakayım mı iplerini?"

Ona söyleyecek çok sözü vardı, dişlerini sıkarak eğildi ve ellerini koltuğun kolçaklarına yaslayarak yüzünü yaşlı adamın yüzüne yaklaştırdı. Kuduzun gördüğü su gibiydi yeşil gözleri, yaşlı adamı dehşete düşürüyordu.

İkaz veren gözlerinde öfke şimşekleri çakarken "Bu işi mantıklı bir şekilde çözmeliyiz, bundan ailen zarar görsün istemeyiz değil mi Halis Bey? Bir kızı, bir de şu anda kitaplığın arkasında saklanan oğlanı yetim bırakmak istemeyiz..." diye daha sakin bir üslupta devam etti. Yanındaki koruma korkuyla inlerken, onun yakarmasine kulak asmayan efendisine, "Abimin vurulma emrini kim verdi?" diye sordu bir daha.

"Bildiğin soruları sormaktan yorulmadın mı Cem?"

"Sendeki bu özgüven patlaması nereden Tavşan?" dedi Cem.

Yan taraftaki adam "Efendim lütfen. Halis Bey..." diye yalvarmaya başladı başına yaslanan namlu korkusuna dokundukça.

Boncuk boncuk terlediğini saklayan yaşlı adam, inatla, "Bana dokunamazsınız..." diye kafa tutmaya devam ediyordu.

"Eee tabii, kişi kendini bilir... Senin gibi bir pisliğe dokunarak elimi kirletemem..." dedi Cem buz gibi sesiyle. "Ama senin kızına dokunacak çok adamım var, sanırım o daha pislenmemiş... İş görür..." diye blöf attı. Masumlara el kaldırmadığını sadece kendi adamları ve onu iyi tanıyanlar bilirdi, gerisi korkardı! Bu da onun minik sırrıydı!

"Hâlâ aynı Cem... Muzip ama zalim... Kara mizahın gelişmiş..." dedi yaşlı adam. "Sen masumlara dokunmazsın..."

"Ben dokunmam, ama senin adamların biraz tehditle dokunmayı sever sanırım. Gördün mü, kendi adamlarımı bile kirletmeye kıyamıyorum, senin maşaların varken" dedi Cem iç çekerek. "Hâlâ konuşmayınca gerçekleri, beni unuttuğunu sandım bir an..."

Adam gözleri irice açılsa bile, "Artık sizden korkmuyorum..." dedi kıpkırmızı yüzündeki terleri koluna silerek. Cem alaylı donuk gözlerini devirdi. Ellerini usulca koltuğun başından kaldırıp doğruldu ve yaşlı adamın korumasına dikti ikazla yanan sert gözlerini.

"Sence işkenceme ne kadar dayanır adamın Halis? Bir, iki, üç..." dedi her zamanki gibi sayarak. "Yoksa yarım dakika mı?" diye sordu.

Yaşlı adam, sakin olmasını tembihlediği korumasına uyarıcı bir bakış fırlattı. "O kadar değerli değil, senin olsun. Bu âlemde itten bol ne var?... Tutarız birisinin tasmasını daha nasılsa." Cidden insafsızdı.

"Sen söyle koçum... Nerede o it? Bak patronun seni gözden çıkardı, bari hayatın bedeninden çıkmasın" dedi Cem buz gibi sesle genç korumaya.

"Abi valla bilmiyorum..." dedi genç koruma korkuyla patronuna bakarak.

"Bilmediğin adamın emriyle, başkasına kurşun mu sıkıyorsun sen lan?" dediğinde yumruğunu yüzüne gömdüğü adam, iki seksen

yere serildi. Ağzından boşalan kanlı dişlerini yere tükürdü. Yetmiyordu hiçbir öfkesi içindeki azgın yanını durdurmaya Cem'in... Daha az önce bir ini basıp ateşe vermişti. Aklına olanlar geldikçe hiddetleniyor, öfkelendikçe çılgınlığı zembereğini şaşıyordu. Abisi, canı dediği adama kurşun sıkan elleri kesmeden içindeki ateş sönmeyecekti, bunu biliyordu!

"Son kez soruyorum... Nerede o puşt?..."

Adam dişlerini birbirine sımsıkı kenetleyerek konuşmadı. Cem iç çekerek usulca eğildi ve yüzüne sakince baktı. Gözlerindeki tehlikeli ışıklar göz yorucuydu. Uzandı, elini kavradı. Genç korumanın korkuyla çekiştirdiği elini hiç güç sarf etmeden görüş alanına soktu. Sağ elini yukarıya kaldırdı. Yanında dikilen adamı ne istediğini bildiği için, elinde sıkıca tuttuğu aleti Cem'in eline koydu. Cem sinsice gülümsedi.

"Ben tekrarlamayı sevemem koçum. Bir daha sormam" dediğinde, adamın parmağını mengenenin içine sıkıştırdı. Tek bir soru daha sormadan, bir an düşünmeden mengeneyi sıkarak, parmağını ters çevirdi. Adamın acılı çığlıklarına karışmış derin soluklarına aldırmadan, yüzüne biraz daha eğildi. "Bir daha sormayacağım. Eğer kolunu kırmamı istemiyorsan söyle, nerede o Kuzey'in Oğlu denenit?"

"Bilmiyorum abi, yemin ederim bilmiyorum..."

İç çeken Cem başını iki yana sallayarak, usulca yerinden doğruldu. "Yanlış cevaplardan hoşlanmam..."

Acı içinde inleyen adamın koluna giren korumalar, adamın şaşkın bakışları altında onu da kaldırdılar. Cem sakin bir halde adama döndü ve soğukkanlı bir tutumla usulca yaklaştı. Adam daha ne olduğunu anlayamadan bileğini eline alıp, kolunu kendine çekti ve iri bir dal parçasını kırar gibi, kolunu dizine vurarak, ortadan ikiye böldü. Adamın acıdan tutuklaşan nefesi çığlık atamayacak şekilde kesilirken, kemikleri derisinden dışarıya fışkırarak zalimliğini göz önüne soktu. Korkudan kızaran yaşlı adam nefes alamayarak zorlanırken, kalbi tuttuğu için gözleri irileşti. Sanki az önce adamın kolunu kırmamıştı Cem, bir kürdanı kırıp yere atmışçasına soğukkanlı bir duruşla doğruldu.

Yaşlı adama binaen "Şu ite bakın... Konuşmadan ölmesin..." dedi yanındaki adamlarına. "Az önce ahkâm kesiyordun Halis..." demek istedi soluksuz kalan ve kalp spazmı geçiren adama bakarak ama sustu. O anda, elinde telefonla yanına gelen dört korumadan birisi, "Efendim... Minik Fare sizin uyarınıza uymamış, eve gelmiş yine..." dediğinde ürkekçe, Cem dalgınca başını yana çevirdi ve adamın sözlerini sessizliğiyle ağzına tıkadı. Korumaya başıyla geri çekilmesini belirten Cevdet, "Ne yapalım Cem Bey?" diye sordu soğuk sesiyle.

İç çekerek ceketinin yanlarını düzeltti Cem. Ve başını bıkkın bir şekilde sallayarak arkasını döndü. Yanından geçtiği sert yüzlü adamına kısacık bir bakış atarak, "Sıkın kafasına..." dediğinde, arkasından korkuyla bir soluma ve ardından merdivenleri çıkarken sert bir haykırma sesi duyuldu.

Babası ölümle cebelleşirken korkak evlat kaçıyordu! Ve etrafı tiz bir silah sesi inletti. Tek bir kurşun sesi... Ve Cem merdivenleri çıkıp arabaya yöneldiğinde çalan telefonla, bir an duraksadı. "Söyle..." diye buyurdu ve duyduğu şeyle dişleri sıklaşırken, "*Ya sabır*" çekti. Onca düşmana kafa tutan Cem Aydınoğlu, minik bir fareye söz geçiremiyordu!

Az önce donuk, cansız, öfkeli ve hatta ölüm kusan bakışları; birden duruldu... Gözbebeklerinin irisleri ufaldı, zalim görünüşünden uzaklaştı, vahşi duruşundan silkelenerek arındı. Sanki sağduyusu olmayan mekanik bir robottan, insan etine kemiğine bürünen bedeni yeniden kodlanarak uyandı. Telefonuna uzanırken, Cevdet'e bakmadan hiç, "Çukur açın..." diye söylendi.

Yerde acı içinde haykıran adam yanındaki kalp krizi geçiren efendisine ve kırılan koluna bakıp dehşete kapılarak, merdivenin başında duran adama korkuyla baktı.

"Abi tamam... Abi bokunu yiyeyim yapma... Kurbanın olayım abi yeminle söyleyeceğim..."

O dehşetle yalvarırken, etrafa iğrenç bir koku salındı. Cevdet arkadaşına gülmemek için kendini zor tutarak bakarken, yerdeki adam kendi pisliğinin içinde ağlayarak yakarıyordu. Aklında

çok başka tilkiler dönen Cem, ona hiç aldırmadan; arkasını döndü. "Levent..." dedi usulca, yanında birden beliren adam, "Söyle Cem?" deyince irkildi.

"Lan deli, beni kurşunlar değil ama senin sinsi hareketlerin öldürecek" diye homurdanırken huysuzca, kalp spazmı geçiren adamı kendine getirmeye çalışan korumasına baktı.

Levent koltuktaki adama kısacık bakarak, "Buyur" dedi buz gibi sesiyle yeniden.

"Konuşturabildiğiniz kadar konuşturun, sonrasını biliyorsunuz..." dediğinde ceketini düzeltiyordu.

"Cem..." dedi Levent gözlerinin içi eğlenceyle gülümseyerek. "Evdeki tatlı belayı tek başına halledebilecek misin? Yardıma geleyim mi?"

Onun yüzündeki keyifli duruş Cem'in sinirini bozdu. Dalga geçiyordu hıyar! Dişlerini sıktı.

"Levent, yatağını mı özledin oğlum? İstersen sana biraz istirahat yazayım..."

"Ben değil ama... Bunu Rüzgâr abim duyarsa, sen iyi bir istirahata geçersin, hem de sağlam tek bir kemiğin kalmayarak..."

"Sen söylemezsen duymaz..." dediğinde Cem tehditle, ağzının içinden küfrederek kapıya yanaştı. "Belanı siktirme Levent, ağzını açarsan tüm organlarını mermi manyağı yaparım."

Levent keyifli bir edayla ağzının fermuarını çeker gibi yaptı ama o çıyan gözleri çoktan konuşmaya başlamıştı! Cem okkalı bir küfür savurdu geceye. Bu ufak cadı başına bir gün bela olacaktı! Tüm hayatı zaten rayından çıkmışken, bir de bu ufak kız ona güvercin gibi takla attırıyordu.

Üstelik onunla dalga geçen bu Levent hıyarını ise bir gün ibreti âlem olsun diye deşecekti... Ama o gün, bugün değildi! Yanından geçtiği kapının arkasına saklanan ve korkudan bayılma raddesine gelen adamı görmemiş gibi davranarak giderken, gülümsedi. Erkek adam babasını düşmanına bırakıp saklanır mıydı? Bu korkak tavşanla uğraşmaya değer görmedi, şimdi daha ciddi bir meselesi vardı... Hem de çok ciddi! Üstelik bu salak

olanları düşmanlarına anlatıp panikleterek, yanlış yapmalarını sağlayacaktı.

Düşmanları aklına gelince, birden sertleşti duruşu ve dışarıya çıktığında, korumanın açtığı spor arabasının içine hızla yerleşti. Gazı köklediğinde, arkasındaki korumalar kırmızı Lamborghini'ye bakarak "En fazla yirmi dakika..." diye iddiaya koyularak şakalaştı.

Diğer koruma, "Bence on beş... Bu sefer konu ciddi ve Cem hız limitine bile kafa tutar..." dedi inatla.

Ukala bir gülüşle Levent göründü kapının girişinde. "On dakika... Kazanırsam bu geceki tüm masraflar sizden. Ve bir ambulans çağırıp içeri girin, şu pisliği temizleyip Komiser Semih'e teslim edin... Adam çok dayanacak gibi durmuyor, korkudan kalbi tuttu... Ve dakika başladı" dedi kolundaki saate bakarak.

İki koruma panikle Levent'e bakıp, "Yok abi, ne iddiası, sadece fikir yürütüp şakalaşıyorduk. Hem zaten... sen ne dersen o... On beş dediysen öyledir..." diye kabullendiklerinde, daha önce kaybetlikleri iddiaları hatırlayarak, endişeyle konuyu kapamaya çalıştılar. Onlar itişe itişe, birbirini azarlayarak içeri geçerken, tozu dumana katarak giden Cem'e bakan Levent, haince gülüyordu.

"Ah Cem, Rüzgâr abim duysa da, duymasa da, sen boku yedin oğlum... Bu kız senin inadını tüketir... Demedi deme..."

İşte o dakikalardan; en az yarım saat evvel cırlayan kızın sesi, "Kızım bir dursana ya..." diye homurdanıyordu dar sokağın girişinde.

"Nasıl durayım Ecem?... Bu kız yine yaptı yapacağını, senin aklını çeldi! Valla Nebahat teyzem duymasın; ikimizi de çamaşır ipiyle boğar..."

"Miray; abartma... Annem cani mi kızım?" dedi Ecem genç kızın rengi kaçmış yüzüne şirince bakarak. Annesi bu sefer çamaşır ipi kullanarak işini şansa bırakmaz, Hannibal Lecter edasında alnının çatısından meyve bıçağıyla on ikiden vururdu.

"Kızım, ufacık bir iş işte lan..." dedi arkadaşı gibi kendini de rahatlatarak. Elindeki üçgen şeklindeki renkli kumaşla kaplanmış muskaya, kaşlarını çatarak baktı. Pek inanmıyordu böyle hurafelere

ama *"Vardır bunda da bir hikmet"* diye düşündü çocuk masumluğuyla "Bunu yastığının altına koyup, hemen oradan uzaklaşacağım... Söz"

"Allah katında büyü yapan kadar yaptıran da suç işliyormuş Senin yüzünden cennete giremeyeceğim. Allah'a şirk koşacağız Asi olacağız. Azaba tutulacağız. Büyü yapacağız! Bunun neresi ufacık?"

"Büyü değil bu..." derken onun kendisine yaptığı doğal büyüyü hatırlayarak iç geçirdi Ecem ve onun yaptığının yanında kendisinin yaptığının ufacık, masum bir işlem olduğunu düşünerek vicdan azabını susturdu. Of, o yeşil gözlerin büyülü sahibi, dev sevdiği onun içine işliyordu, bu adalet miydi?

"Büyü işte..." diye huysuzca diretmeye devam etti Miray. Çocuklar gibi huysuzlandı. "O kocakarı bizi kandırdı bence. Bu da Gülümser salağının bir oyunu. Ya, anlasana artık... Bu kız resmen seninle oynuyor... Geçende falcı diye saldığı kadın, şarlatanındaniskası çıktı, hatırlasana..."

Onun son söyledikleriyle silkelenen Ecem, hayal âlemine kurduğu salıncaktan yüzüstü sertçe düştü. "Gülümser abimin sevgilisi, bana niye kötülük etsin Miray?"

Miray huysuzca, "Niye etsin ki? Sonuçta o, kıskancın, hasedin, mazoşistin, sadistin hatta üşütük karının teki değil, değil mi?" dedi imayla. Arkadaşına zeki bir bakış attı. Kurnaz gözleriyle zeki arkadaşının, geri zekâlı hücrelerini tespit eder gibi düşüncelerinin içine bakarken, "Ben de onu merak ediyorum..." diye hin sesiyle içinden söylendi. "Ecem anla artık, kızın içi fesat. O elinde zeytin dalı tutan melek sıfatına bürünmüş bir şeytan. Oraklı bir şeytan... Şarlatanın başı o. Onun kötülük yapması için amaca ihtiyacı yok, sebep üretmeyi kendisi başarıyor" diye huysuzca homurdanmayı da ihmal etmedi.

"Kızım, takmışsın bir kötü lafına... Ne kötülüğünü gördün şimdiye kadar kızın? Ne güzel yardımı dokunuyor işte..."

Miray hırsla, "Allah versin, çok yardımcı oluyor bize... Her zaman bizi küçük düşürmekte üstüne yok... Hakkını teslim edelim..." dediğinde Ecem ona burun kıvıran bir kibirle baktı.

"Saçmalama..."

"Bunu sen mi söylüyorsun gerçekten?... Kadının kelamı yalan, yolu hata, hayalleri yanlışlarla dolu Ecem... Bence o salak kadın canı sıkıldığı için zaman geçirecek bir şeyler bulmaya çalışıyor ya da ne bileyim, belki de ileride bu yaptığını abine koz olarak kullanacaktır... Ama bir film çevirdiği kesin. Kötü bir film..."

"Uçma Miray..." dedi Ecem. "Çok fazla Yeşilçam izliyorsun, sana diyorum kafayı yiyeceksin." Kıkırdadı. "Ayakların yere bassın diyeceğim ama basmadığı an yok ki meleğim..." dediğinde, kilolarına dem vurulan Miray somurtarak küstü. Ecem onunla uğraşarak gönlünü almaya çalıştı. Bu kızın Gülümser'e olan takıntısını bir türlü anlayamıyordu!

Az sonra sakinleşen kırgın Miray, "Peki, içeri nasıl gireceğiz?" diye sordu ve anladığı dehşet bir bakışla nefesini içine çekti.

"Kızım, bu kadar korkma lan, her zamanki gibi elimi kolumu sallayarak girmenin yolları mevcut bu arkadaşında..."

"En son geldiğinde annen derimizi yüzüyordu."

"Bu sefer korumalar alır beni içeri, annemin ruhu duymayacak inan bana..." diye böbürlendi Ecem.

"Niye alsınlar kızım?... Geçen sefer yaptıklarından sonra değil korumaları, ben olsam sokağın hattından geçmene izin vermem. Adamı sevgilisinden ayırdın lan... Cem abi sabırlı adammış, seni kıçından vurmadı o kocaman silahıyla. Dua et sadece azarladı. Kulağını bile kıvırtmadı..."

"Sevgilisi olmaya kapasitesi yetmiyordu o kadının, kapsama alanı dışına aldım diyelim, bence bana her gün duacı oluyordur. Hem ne demek ayırdın falan?... Ben sevenleri ayırmam, o kadar kötü birisi değilim..."

"Ama onları ayırdın."

"Onlar takılıyordu... Erkek adamın elinin kiri canım öyle kadınlar... İleride bana teşekkür etmeli Cem, onu boynuzlanmaktan korudum... Hem sen böyle söyleyince, kendimi kötü kadın Nalan gibi hissediyorum... İki gün çıktılar, ikisi de yatak odasının merdiveniydi unutma..." Yüzü asılmıştı Ecem'in ve kaniş kılıklı karının

sevdiği adama ayıla bayıla olan bakışları gözlerinin önüne gelince de, derhal silkelenmişti. Hayır, onu kurtardığı için zerrece pişman değildi... Hiçbir kadın yanına onun kadar yakışmayacaktı, bunu yakında Cem de anlayacaktı. Ecem onu yüreğinde sakladığı günleri unutacak, aşkını ifşa ettiği günleri de görecekti...

"Sen adamın akrabası bile değilsin, neden ikide bir evine geldiğini sormazlar mı adama?" dedi Miray korkak bir tutumla, eve bakarak. Toplu yüzü kızarmıştı.

"Sormazlar. Sonuçta abisinin baldızıyım, neden sorsunlar... Akraba sayılırız şunun şurasında..." dedi Ecem huysuzca.

"Dıdısının dıdısı yani..."

"Öyle böyle, köprüden geçerken selam vermişliğimiz var mı var, gerisi fasa fiso!" derken içine kurt düşmüştü hani. Bunu o da düşünmüştü muhakkak "Ya içeri almazlarsa!" diye.

Ablasını özlemişti yine ve burnunun direği sızlamaya başlamıştı. En yakın zamanda görmeye karar verdi. Az sonra korumaları allem edip kallem ederek kandıran Ecem, içeri girmiş, onu bir sokak ötede bekleyen Miray'ı erkete durması konusunda iyice tembihlemişti! Ama bulunduğu yerde hain bir büyünün emeline kapılan Miray, gördüğü pamuk helvacının peşine takılarak, onu kolladığını unutarak çoktan onu masum düşüncelerinin alanını işgal etmekten men etmişti.

"Selam Malik Abi, nasılsın?"

"İyiyim Ecem Hanım siz?" dedi girişteki korumaların şefi. Gözlerinde yine kuşku meşaleleri yanıyordu maşallah. Bu adam da ne kurnazdı ne! Bir ağız tadıyla plan kurdurmuyordu adama!

"Ben de iyiyim" dedi Ecem sırtındaki okul çantasının kulplarına asılarak. "Cem geldi mi?" Sanki evde olmadığını bilmiyormuş gibi!

"Cem Bey geç gelecek efendim! Haberdar mı sizin geleceğinizden?"

"Tabii ki..." diye yalan söyledi Ecem. "Yoksa beni içeriye almayacak mısınız?" Dudaklarını masumca bükerek, gözlerini önünde çekiştirdiği eline çevirdi. "Rüzgâr eniştem de çok iyi bu arada..."

"Cem Bey bize haber vermedi..." dedi Malik çekinerek, adıyla bile saygıya durduğu büyük beyin adını duyunca.

Çenesini sıvazlayan adamın şaibeli haline atılarak hemen "Unutmuştur... Adamın işi başından aşkın... İstersen Rüzgâr enişteni arayayım... Yanındaydı" dedi yalanla ve koluyla Malik'i yolundan çekerek, destursuz içeri girdi. "Cem beni kapıda ağaç gibi diktiğinizi duyarsa, size çok kızar Malik Abi... Zaten bir saat kapıdaki adamlara derdimi anlattım, bir saat de sana mı anlatayım?..."

Az sonra bakışlarını derin nefesleri eşliğinde salonda gezdirdi. İşte buradaydı ve Cem gelmeden, işini halletmeliydi! Beklediği an geldi! Ecem korumaların bir anlık dalgınlığından yararlanarak –ki burada en büyük etken ulu patron Rüzgâr'ın baldızı olmasından kaynaklanıyordu– yatak odasının bulunduğu üst kata gizlice çıktı. Bakışları içeriyi tedirginice turlarken, telefonunu bir kez daha sessize alıp almadığını yokladı. Miray arar da, alarm verirse, hemen alt kata inip, uslu bir misafiri oynayacaktı. Fakat ambara girmiş aç tavuk misali Cem'in eşyalarıyla hasret giderip, içeriyi gezmeyi biraz abartınca muskayı yastığın altına koyarak aşk büyüsü yapmayı biraz geciktirdi. Sebebi Cem'in odasından çıkan kadın kıyafetlerini ayıklayarak çantasına tıkıştırıp, çöpe atmak için yanına almasıydı! Sözde arkasında delil bırakmayacaktı! Maşallah ona, Allah esirgesin çok zekiydi! Son çekmecedeki kadın iç çamaşırına da öfkeyle bakıp küfrederek çantasına tıkıştırırken, hiç beklemediği bir şey oldu!... Ecem yatak odasının kapısının girişinde duyduğu panik dolu ayak sesleriyle korkarak, kendini en uygun yere attı!... Kalbindeki panikler dörtnala beynine firar ederken, karnında rüzgâr değirmenleri inşa edilmişti.

Aracını büyük bir öfkeyle girişe çeken genç adamın yeşil gözleri neredeyse bir iblisinki gibi kızıla dönmüştü. Ecem o anda, iç geçirdi. Uzun, heybetli bedenindeki siyah takımıyla görkemli kubbeler gibi aracının önünde belirdiğinde, onun bu yakışıklılıkla kendisinden sonra şeytanı bile masum olduğuna inandırması hayli kolay olurdu! Korku müziği icra eden kalbi birden panik anını unutup onun seyrine kapılarak, ritmini dümbelek havasına

çevirirken, gözlerinden iri iri kalpler çıkarmaya başladı. Elleri-ni çenesinin altında kenetleyerek iç geçirdiğini ise, adamlarının Cem'e seslice selam vermesiyle fark ettiği an anladı! Ve panik dolu bakışlarını camdan çekerek, kuyruğunu kıstırmış kedi gibi, korku içerisinde odanın içinde dört dönmeye başladı!

Cem; henüz yirmili yaşların sonuna gelmemiş, çapkın yeşil gözleri, ifadesi çeşitli haylaz yüzüyle, geçmişi karanlık bir adam-dan daha çok, hayatının baharındaki kusursuz bir işadamına ben-ziyordu. Fakat şu an hariç... Bu bir yanılsamaydı ve Ecem bunu iyi biliyordu!

Öfkesi sert yüzündeki haşin hatlarında titreşirken, genişçe şi-şip inen burun deliklerinden soluk değil, şiddet akıyordu. Herkes onun şu halini doğal bir sertlik olarak nitelendirse de, korumala-rının titreyerek bayılması an itibariyle zaman meselesiydi. Giriş-teki kapıya yaklaşırken, ilk cesur hamleyi, senelerin emektarı olan Malik yalpalayıp öne atılarak yaptı.

"Abi valla biz..."

Ve daha kelimeleri tamamlayamadan sesi ağzının içinde do-narak, burnuna yediği yumrukla geriye doğru savruldu ve kızının üstüne düşmesi bir oldu. Burnundan fışkıran kana kırılan kemik sesleri eklendiğinde ise, kendini ifade etmek için öne atılan ne kadar adam varsa, hepsi tırsarak girişten bir adım geriye bastı.

Azrail kimliğine bürünmüş Cem, sanki az önce en iyi koru-malarından birini dövmemiş gibi, dirayetini ele alarak içeri yö-neldiğinde, arkasından nefes nefese gelen Gökhan "Abi... Kızı ne yapacağız? Hâlâ senin odanda... Üstelik malum olay duyulmuştur ev güvenli değil" dedi.

Ecem'in bu kendine aşırı güvenine bir an kahkahalarla güle-ceği geldi Cem'in. En korkusuz düşmanlarında bile yoktu ondaki cesaret, bu kız deliydi ve onu deli ediyordu!

Bir an durdu. Sıkılı dişleri işte o zaman azıcık gevşedi ve bir-kaç saniye düşündü. Levent'in de dediği gibi; bu kız onun bir gün sonu olacaktı! Öfkelendi. Hâlâ etrafta kol gezen düşmanları var-ken, onun çevresinde şaşkınca dolaşması; hayatına mal olabilirdi.

"Bırakın kalsın olduğu yerde... Korkutmayın. Zaten aracın sesini duyunca saklanmıştır korkak fare bir köşeye..." Bir adım daha atmadan Gökhan'a dönüp, "Tımağı değil, saçının teline zarar gelse, hepinizi onlar için açtığınız hazır çukura gömerim" diye ciddi bir ikazda bulundu.

Konu; ne zaman bu ufak kız ve yengeleri Esme olsa, bu adamların korumacı yanları ne kadar sert kabarıyorsa, Gökhan'ın yüzündeki renk de o kadar çabuk çekiliyordu. Biliyordu ki; bu çapkın görünüşlü pervasız duruşlu genç adam, tıpkı kara gözlü abisi Rüzgâr Karalı gibi, gözünü kırpmadan her dediğini yapıyordu.

Elindeki süt bardağıyla, merdivenleri usulca çıktı. Çok kilolu olmayan, fakat yaşına göre hâlâ zinde olan bedeni kıvrakça süzülüyordu loş koridorda. Uzun holü geçip, yatak odalarının olduğu bölüme gelince, kapıyı tıklatma gereği dahi görmeden açtı ve "Kırık Cezve, uyumamışsın" diye şefkatle sordu.

Evet, onun Can Şenliği, Kırık Cezve'si, Şımarık Kuzu'su, Dilbaz'ı, bazen deli bazen olgun kuzusu, Ecem'iydi... Ve eve geldiğinden beri sessiz sakin, ehlileşmiş tay kadar hareketsizdi. Ve bir o kadar da keyifsiz... Her ne suç işlediyse şımarıklığını ya da hatasını örtbas etmek için böyle yapıyordu, bu belliydi. Gerçi yakında çıkardı kokusu, ne sakladığı, ne sustuğu görülmüştü, bu sebepten üstüne gitmedi Nebahat Hanım. Dışarıda her ne olduysa, Ecem eve ruh gibi dönmüş ve gıkını çıkarmadan odasına geçip, ders çalışmaya devam etmişti. *Ders! İşte bu dikkate alınacak bir konuydu!* Çünkü ikisi bir arada anıldığı an Nebahat Hanım çantasını torbasını hazırlayıp, dünyayı terk etmek istiyordu. Bu büyük bir felaketin habercisi oluyordu!

Ecem ise uç buçuk atan kalbiyle yattığı yerden doğrulup, annesine korkak halini belli etmemek için kendiyle savaşırken, onu kandırdığını düşünen boş bir avuntuya tutulmuştu.

"İznin olursa biraz dinleneceğim anne."

"Sütünü içmeden yatma" dedi yaşlı kadın hâlâ üç yaşındaki bebek gibi muamele ettiğini saklamadan. Kız bazen düşünüyordu! Acaba *"Büyüdüm... Büyüdüm"* diye naralar atıyor diye sırf kılığına mı yapıyordu bu eziyeti onal Nebahat Hanım kızının sütünü komodinin üzerine koyarak, el çabukluğuyla ortalığın dağınıklığını şöyle bir toparlayıp –biraz da pasaklı olmasını azarlayarak– odadan ayrıldı.

Ecem gül yüzüne düşen haşin perçemlerini kenara çekerek, komodinin üzerindeki sütüne somurtarak baktı. Artık on yedi yaşında bir genç kız olan ona bu tavır, çok fazlaydı! Hayır, hatta işkenceydi! Bu kadın yakında kocasıyla sevişirken odasına dalıp "Kızım, sütünü içmeden çocuk yapma!" derse şaşırmazdı. Tabii Cemonu görmemekte diretirse, bu hayali asla olmazdı ya neyse... Koca ve yakışıklı prens hayalleri bir tek Cem Aydınoğlu'naydı ve ne hikmetse, ulaşamadığı bu yürüyen karizma ise ondan fellik fellik kaçıyordu. Yataktan fırlayıp, yurtdışından şu an itibariyle geldiğini düşündüğü Gülümser'e, bugün yaşadığı macerayı tek bir anını kaçırmadan yazmaya başladı:

Hepsi Miray salağının koca midesi yüzünden oldu Gülüm. Hangi akla hizmet onu oraya diktim ki?... Salağım ben, hem de kocaman bir salak... Yoksa bana kalsa çoktan halletmiştim bu işi... Kıçından terler akıtan beni; nasıl olur da orada unuturdu? Allahım unutamıyorum; o an nasıl utandığımı ve her an intihar ederek, canıma son vermek istediğim anı... Onun aracının bahçeye geldiğini duyunca yapacağın en mantıklı şeyi yaptım! Tam camdan atlayıp kaçacağım zaman –ki bu arada 2. katta oluyor odası– camın altında Cem belirdi.

O lanet derecede güzel olan gözleri güneşin altında nasıl da şahane ışıldıyordu öyle, yeşil yeşil büyü yapar gibiydi yüreğime... Neyse konu dağılmasın, adam tüm karizmasıyla bana çapkınca bakarak, sanki beş çayına muhabbete gelmişim gibi, "Hırsızlık hem tehlikeli hem de ahlaki bir sorundur süpürgeli

cadı... Niye geldin evime?" diye sakince sordu. Bu adamın sinirleri alındı desem, naımını duymayan yok... Delifişek! Ama nedense ben ne etsem eylesem, adamda tık yok... "Ecem, ne arıyorsun orada?" dediğinde, çok zeki bir kız olan ben; Ecem, bulacağım en güzel yalana sarılmış olduğuma inanamıyorum!

"Tokamı kaybetmişim, onu bulmaya geldim..."

"Tokanı mı sopanı mı cadı?" diyen adama, "Cem, bu da soru mu?..." demek ne abi ya?... Ama dedim işte. Hem de "Kirlilerini yıkmaya geldim belki, ne kızıyorsun?..." diye azarlarken. Sanırım panikleyince biraz salakça bocalıyorum... Hayır, saçmalıktan deniz yapıp, Avrupa'nın çöllerinde yüzüyordum.

"Yatak odamda mı arıyorsun tokanı?" dedi öküz.

"İnşallah bir gün o da olacak."

Bugünlük bu kadar melodram yeterdi. O yeşil gözlerinin pervasızlığında gülerek söylendi, ben kalbim kızgın tavaya düşmüş yağ gibi cazırdayarak eridim. Ah o kopası dilim, o bana güzel güzel sorular sordukça, tüm aşkımı ve gururumu yerle bir ederek ona salak salak laf yetiştirmekten geri durmuyordu.

Neyse sonunda iki azar, birkaç öğütle yakamı kurtardım. Tabii bunda ablamın yardımını es geçmemeli... Esme değil Hızır oldu son zamanlarda hayatıma... Bana ihtiyacı olduğu için telefon açmasaydı, Cem beni sorguya çekip, kulaklarımı bükmeden hayatta bırakmazdı... Ama neyse ki ablam aramıştı da, beni unutup onun derdine koşmuştu!

"Eee, devam et" yazdı sonunda teşrif eden Gülümser.

"Bir daha gelirse eve almayın bu cadıyı!" diye emretti. Sanki çok meraklıyım onun kıytırık evine... Zaten nereye baksam, odasının bir köşesinden kadın eşyaları çıktı."

"Dokunmasaydın onlara..."

"Yok canım, hiç dokunur muyum!"

"Aferin."

"Yatağının altından kadın külotu çıktı ya... Bu adamı, ya bu kadın milletinden uzaklaştıracak, ya da soğutacağım. Ant içtim... Ya benim olacak, ya da benim! Başka çaresi yok... Bir

ömür, adımda saklı kaldığı gibi yüreğimde hapis kalacak... Şeytan diyor ki git tut kolundan... Bak gözlerine... Ak yüreğine... Eşek sudan gelene kadar, hatta geldikten sonra bile seviyorum de..."

"Yarın özür dilersin, sıkma canını."

"Yarın yine bana kızmaz, değil mi Gülümser?... İnsan özür dileyen birisine kızmaz ki... Ya böyle yazması kolay ama... Söylesene Gülümser... Yarın ben nasıl davranacağım ona? Normalde her zaman susmayan çenesiyle övünen ben, bir onun yanında taramalı tüfek gibi konuşurken kekeme olup, ne konuşacağımı düşünüyorum. Hareketlerime dikkat ederken buluyorum kendimi. Oysa onun gibi koca kafalı Bireysel Taş'larınyanında, Kurumsal bir sakinliğe sahibimdir. Adam CEO ama ne! Adam milletin korktuğu, bir mafya ailesinin soyundan geliyor; bana ne! Bu onun da, benim de suçum değil... Üstelik yakışıklı, yaşı da benden büyük, abim yaşında... Sorun mu bu? Katiyen! Erkeklerin büyük olması iyi olur. Zaten geç olgunlaşıyorlar... Hem ben de böylece olgununu alıp, eziyet çekmemiş olurum..."

"Haklısın Ecem ama sana dedim, onu kandırmak için önce yatağından geçmelisin!"

"Oha! Ben daha on yedi bile yeni oldum Gülümser..."

"Ne fark eder?... Sonuçta genç bir kadın gibi hissediyorsun. Hem bu... nasılsa aranızda kalacak."

"Ben kendimi kadın gibi değil, âşık gibi hissediyorum ama... Hem yaklaşmıyor ki bana... Üstelik ne zaman haylaz yeşillikleri kuşanmış gözlerini gözlerime dikse, ben çocuklaşıyorum, işte bu haksızlık... Elim ayağım buz kesiyor, bacaklarım horon tepiyor. Yüreğime bir kelebek kolonisi kurulmuş, bana inat kocaman şehirler inşa ediyor. Soluğuma ise sanki bir taş oturuyor ve nefesim kesiliyor... İnsan sadece bir bakışıyla nasıl yapar bu kadar etkiyi âciz bir kızcağıza?... İnadına damarına basıyorum hep, inadına ona sataşıyorum çoğu zaman... Tuhaf değil mi Gülümser? İnsan bir bakışla titreyip, aynı anda yağ gibi erirken, tek bir ters sözüyle taş keser mi?"

"Yarın ne yap et, adamı öp Ecem! Üzerine düş, yakasına yapış, aklını çel, ayağına çelme tak ama öpüşmeyi gerçekleştir! Dişiliğini kullan... O da her erkek gibi nihayetinde buna kayıtsız kalamaz... Ona kendini sun ve izle!"

"Oha Gülümser! Kendini ver de ne demek? Lan abim beni oyar, ablam deşer, babam derimi yüzer ve anneme sadece gömmek kalır... Sen de dua edersin artık çünkü ne dediğini bilmiyorsun..."

"Ecem artık çocuk değilsin... Bu beden senin! Göğüslerin en büyük silahın, biraz öne çıkar. Her erkek onlara dokunmak ister inan bana... Kazara dokun, yanlışlıkla dudaklarını tenine dokundur. Üstelik masum olman onları kamçılar. El değmemişi tatmak egolarını parlatır! Kısa giy, makyaj yap. Sonra da sırnaş ona... Bir anda yapış dudaklarına. Çekinmeden yaklaş... Şimdi eve gidiyorum, abin gelecek, sonra konuşuruz. Bunları konuştuğumuzu abin duymasın, valla seni de beni de vurur..."

Gülümser'in yazdıkları ve düşündükleriyle uykuya çabuk yenilen Ecem, güne zinde başlamak için sabah hayli erken kalkmıştı. Bugün onun için çok önemli günlerden biri olacaktı. Her sabah kalktığında, ilk işi cüzdanında sakladığı yıpranmış resmi öpmek olurdu... Neyse artık gerçeğini öpmeyi düşünüyordu. Nasılsa yüreğini sonunda yeşil gözlü deve açacaktı.

Ecem telefona gelen bip sesiyle ekrana bakıp kaparken, "O kaşarın dediklerini yaparsan, bir daha senin yüzüne bakmam Ecem. Bu kadar ucuz oyunlara kalkacak kadar alçalmadın sen..." dedi Miray homurdanarak. Miray yaşından çok olgun ve düşünceli bir kızdı, Ecem'in aksine. Mesajı o da görmüş ve huzursuz olmuş, bu Gülümser kaşarından iyice nefret eder olmuştu. Bilmiyordu ki, Eymen abisi bu sürme kaşardan ne anlıyordu! Zaten dünden beri babası ve abisi eve gelmemişti, telefonlarını da açmıyorlardı.

"O bu konularda usta Miray, mecburum fikrine..."

"Evet, o kadın tam bir eski kaşar... Abini nasıl baştan çıkarmaya çalıştığına baksana... Hem de bu kadar üzgünken... Uzak dur şu kadından diyorum sana. Uzak..."

"Yeter canımacıyor yapma!" dedi Ecem elini saçlarına uzatarak.

"Çok kıpırdanırsan acır tabii! Bir dur! Bırak şu telefonu elinden" dedi iyice sinirlenen Miray Ecem'in saçlarıyla beceriksizce uğraşmaya devam ederken.

"Üf!" dedi Ecem genç kızın koluna sertçe vurarak, işkence makinesine dönmüş ellerini saçlarından uzaklaştırdı. Miray kızgınca omuzlarını kavrayıp, gerisingeri yerine oturttu.

"Çok konuşma, kıpırdanma. Bu halde gidemezsin adamın karşısına." Yeşile yakın kahvelerini kıstı, pratik olmaktan çok uzak hafif tombul parmaklarını saçlarına beceriksizce tekrar gömdü. "Az kaldı sabret. Şimdi bitecek."

İşini bitirdiğinde, saçlarını yoklayarak kurcaladı Ecem. Arkasındaki kızın suskunluğundan kuşkulanınca ve şeytanın dürtmesiyle, derhal yerinden kalktı. Miray heyecanla öne atılıp, iri bedeniyle aynanın önünü kapadığında ise, korkudan artık midesi kasılmaya başlamıştı. Ecem horozlanan arkadaşına kuşkuyla gözlerini kısarak, ellerini ince beline koydu.

"Çekil önümden Miray! Bowling topu gibi bir köşeye köteklemeyeyim seni, canın yanar."

Miray derin bir iç geçirdi ve başını olumsuz anlamda iki yana ürkerek salladı. Değil top, bowling lobutları gibi parçalara ayırsa çekilmezdi. Ah, lanet olsun! Ecem aynadaki halini görünce, kesin ilk işi kıçına anasının terliğini basmak, sonra ütopik cehennemden çıkmış daha farklı işkenceleri üzerinde denemek olacaktı. Çakraları yandı.

Henüz ergenliği yeni bitirmiş kızın genç kadınlığını görmeden, ölmesi an meselesiydi. Ecem onu hangi denizlerde boğup, hangi çukurlara gömdürecekti kim bilir... Ürkek gözleri şaşkınca içeriyi arşınladı. Kaçacak delik olsa, o delikten en fazla bir ayağını sokardı. Ah kilolu olduğuna bir kez daha isyan etti. Yarın ilk işi, üç tabak makarnayı ikiye, bir ekmeği de yarıya düşürmek olacaktı.

Ecem bir anda panter gibi öne atılıp, kan ter içinde kızı kenara çekerek aynaya baktı. Ve baktığı gibi de, dehşetiyle çığlığı koyuverdi.

"Miray! Allah seni bildiği gibi yapsın!"

"Âmin! Angelina Jolie gibi yapsın Rabbim beni... Üstüne de Rüzgâr enişte gibi yakışıklı bir kocayı sadaka versin! Ama Kahraman abim duymasın, görmesin" dedi kız ürkek açılmış gözleriyle.

"Elimde kalacaksın Miray" dedi dişlerini sıkan Ecem. Allah'ın eline kalmak her zaman tek tercihim olacak Ecem. Rabbim kuluna kıyamaz... Ama sen; kıyma bile yaparsın! Beni senin eline düşürmesin Yaradan!"

Ecem narin omuzlarını indirerek aynadaki aksine hüzünle baktı. Güzelim saçları artık saçlıktan çıkmış, merinos koyununun yünlerinden hallice olmuştu. İlk işi Miray'ın çekiştirmeleriyle bir kuaföre gitmek oldu. Çok fazla sürmeden pastaneden siparişettiği pastayı alıp, şirketin yolunu tuttu. Taksiden indiğinde, başını kaldırıp, uzun devasa yapıya cesaret dilenircesine baktı. Biraz tereddütlü, biraz ürkekti ama cüreti ona kafa tutacak kadar benliğine hükmedecek durumdaydı.

"Cesaret Ecem, o Cem! Korkma kızım, seni yemez. En fazla çıldırtarak camdan atlamana vesile olur!"

Ah ablası ve ağabeyi buraya geldiğini bir duysa... Etini kemiğinden ayırırdı. Ayırmakla kalmazdı sadece, hücrelerini, atomunu da işe katardı... Şirkete girdiğinde, önceden aramadığı için Cem'i, resepsiyon ve sekreterler biraz sorun çıkarmıştı. Ama Cem'e haber verildiğinde, bu durum değişti.

Cem, adamımsın be... Hemen de izin verdiriyordu işte. Dayanamıyorsun bensiz kalmaya! Zaafının senin! Tıpkı senin; benim zaafım olduğun gibi...

Cem'in odasının önüne geldiğinde, çekinik bakışlarını enişte-sinin kapısına çevirdi.

"Rüzgâr şirkette değil"

Ecem olduğu yerde korkuyla sıçrayarak, başparmağıyla damağını çekerken, şaşkınca arkasını döndü. Telepatiye ne ara başlamışlardı!

Telepatik Uzaylı'sı onu kapılarda karşılıyordu demek! Elindeki kutuyu döşüne sıkıca basarak "Ben zaten sana gelmiştim..." diyerek genç adama şirince gülümsedi. Hayır, canım suçlu gözleri kafatasının içinde saklanacak yer falan aramıyordu!

Kumaz bir adam olan ve her şeye tepki olarak dünyaya gelen Cem Aydınoğlu, yeşil gözlerini zekice kıstı. Kusursuz omuzlarını dikleştirerek ellerini cebine soktu. Bu bir aslanın tehlike anında savunmaya geçmesi kadar ender olurdu. Of Allahım, nasıl bir zarafetti bu! Biraz kusur olmaz mıydı bir insanda?... Eşsiz olan var, olmayan var, illa gözüne mi sokması gerekirdi?...

Cem şüpheyle kıpırdanan kaşlarını kaldırdı. Ecem yutkundu. Adam o haylaz gözlerle bir kere bakarak, karnını fırtına yemiş sandala nasıl çeviriyordu.

Kız yeni doğmuş ceylan yavrusu gibi ayakta durmaya çalışırken, Cem ufak kızı baştan aşağıya garip bir alayla süzdü. Üzerinde mini kot eteği, ayağında yılan derisi kovboy botları ve bir kilo boya sürdüğü duru bakışlı gözleriyle, tuhaf bir hali vardı. Bir de bu kadar makyajı neden yapmıştı ki?...

"Rio'dan ne zaman geldin Ecem?"

"Ne Rio'su Cem?..."

"Festival diyorum... Bu yıl erken başlamış..." Küstah sözleriyle kız yüzünü asınca, Cem bu sefer kaşlarını çatarak sordu. "Kendine ne yaptın böyle?... Şirkette sirk gösterisi falan var da, ben mi kaçırdım?"

Bu hakaretin altında ezilen Ecem, utangaçça yüzüne düşen perçemlerini kızaran yanaklarından kaldırırken, kırılan gururunu toplayıp gözlerini kısacık bir an ayaklarına çevirdi.

"Tamam, hemen bozulma..." dedi Cem ciddileşerek. "Bir sorun mu var, neden buradasın?"

Trajik bir tutumla başını kaldıran Ecem'in, her daim sırıtmak için zaman kollayan melek yüzü iyice asıldı. İnci gibi parlayan dişlerini, dudakları gizledi.

"Yok sorun falan! İlla sorun mu olacak sana gelmeme sebep için?" dedi onun kaba tutumuna kızarak.

Ama adam haklıydı, dünkü yaptıklarından sonra, böyle sakin davranması bile mucizeydi. Adamın sevgilisini, ayağı yanmış tazı gibi kaçırmıştı. Evine azılı bir hırsız gibi girmişti ve sayamadığı kadar çok vukuatı da cabası... Başkası olsa, onu kulağından tuttuğu gibi kapı dışarı ederdi. Kıçına da ayakkabısının markasını damga olarak basar, iadesiz, taahhütsüz baba ocağına yollardı.

Adamı sevgililerine kaç sefer kötüleyip, terk edilmesini sağlamıştı! Bunun düellosunu henüz yapmamışlardı bile, evine kaçak giriş yapmıştı...

"Eee, orada dikilip boyunu göstermek için geldiysen, hâlâ aynı boydasın. Yani son gördüğümden beri tek uzayan yerin; dilin gibi!"

Kabahatli gözleri kısılarak "Şey..." dedi Ecem. "Belki özür dilemeye gelmişimdir."

"Hangisi için? Arabamı duvara vurduğun için mi? Restoranda iş görüşmesi yaparken masaya düşüp işimi berbat ettiğin için mi, yolumu kesmek için aracımın önüne atlayıp korumalarımın aracına kaza yaptırdığın için mi, silahlı adamlarla başını belaya soktuğun için mi, yoksa sayamadığım tüm vukuatların için mi?"

"Hepsine bir kere de dilesem, taksit taksit ödemeyi sevmiyorum ben. Peşin yapsam özrümü..."

Bu şaşkın kıza gülmemek için kendini kasan Cem, kapının girişinden kibarca kenara çekildi. "Geç o zaman içeri. Bunu ayakta yapma, bayılırsın falan, seni taşımak istemiyorum." Başını hafifçe sağa yıkarken, tek gözünü kuşkuyla kıstı. "Hangisinden başlayacaksın ilk, merak ettim."

"İstediğinden... Seç birini Cem..." diye yılışan Ecem, dişlerinin beyazlığını öne sürüp, gülümseyerek kapıya yaklaştı. Cem'in yanına gelince, genç adamın hâlâ kuşkuyla parlayan gözlerine bakıp "Valla barış yapmaya geldim... İnan sana kötü bir şey yapmayacağım!... Mesela büyü yapmayı bıraktım artık!" dedi şebeklik edip göz kırparak.

Bu tatlı cadı içeri girmeden Cem sekreterine döndü. "Hülya, bize iki çay."

Ecem'in sesi duyuldu geriden. "İki tane de tabak olsun Hülya Abla. Hatta bir tane de kendine al."

Hülya anladığını belirtip, "Olur efendim" diyerek yerinden uzaklaşırken, Cem kapıyı kapatıp arkasını döndü. Ecem çoktan koltuğuna oturmuş, sıkıntılı bakışlarını bocalayarak ona çevirmişti.

"Kaç tane leşin var?"

"Hiç yok ama sanırım birazdan ilk olarak kendimi katledeceğim..." dediğinde adamın iç çekerek kaşları kalmıştı. Cidden tedirgin durunca, Cem yerine geçerken genç kıza tuhafça baktı.

"Korkma Cem, hâlâ insanım... Vampir olduğumu keşfedemedim henüz."

"Yani, senden korkmayan benim gibi olsun... Ben ki kimseden korkmayan adam, inan olsun senden fena tırsıyorum" dedi yarı istihza, yarı ciddi halde.

"Gören de kıyamet koparıyorum sanır Cem... Çok usluyum bir kere..."

"Sen mi? Uslu. Yaramaz halini merak dahi etmedim Ecem, malum ben daha gencim..."

Ecem sehpaya koyduğu pastasının kutusunu alarak "Bak sana barış pastası getirdim. Beni iğnelemeyi bırak da, barış imzalayalım..." dedi şirince. Kirpiklerini bir romandaki karakter gibi işveyle kırpıştırmaya başladı.

Öne eğilen Cem, gözlerini kıstı. "Gözüne bir şey mi kaçtı, neden öyle tuhaflaştın?"

Kız alıklaşarak kırk derece döndü. "Şey... Sanırım kirpiğim gözüme kaçtı!"

Ehe, ehe... Bu romanı yazan yazarın tüm sülalesine sevgiler... Demek ki romandaki kadın gibi ağzını şuhça yaysa, adam "Çarpıldın mı Ecem?" diye panikle soracaktı!

Cem kızın kucağında dikkatle tuttuğu kutuyu tek kaşıyla göstererek "Sanırım içinde cidden bir pasta var!" diye sordu.

Çok zekiydi! Kız onun üstün zekâsını tasdikleyerek (!) yavaş yavaş başını salladı. Kedi olacağını ona düşündüren neydi ki! Ecem hiç yapar mıydı öyle çocukluklar! Tövbe...

Cem kuşkuyla gözlerini kıstı. "Peki? Zehirli mi?"

"Cem..." dedi kızgınca uyararak. "Henüz senden o kadar nefret etmiyorum."

"Yani normalde beni öldürmeyi düşünüyorsun?"

"Bugün değil... Korkma seni öldüreceğim zaman söylerim." Ah bunu kalbine girerek, o çapkın müsveddesi herifi aşkla yok edebilir, ondan evcimen bir erkek çıkararak yapabilirdi ancak! Bakışlarını içeride gezdirdi. "Aslında ben şey için..."

Telefon çalınca kızın lafı yarıda kaldı. Cem uzanıp masanın üzerindeki telsiz telefona baktı. Sonra kısacık "Gönder!" diyerek kapadı. Ecem genç adama bakarken merakla, kapı açıldı ve içeriye şuh bir ses salındı.

"Cem... Hani bana gelecektin? Sözleşmeler imza bekliyor."

"Ben de geliyordum ama ufak bir işim çıktı."

Bu *ufak iş* o mu oluyordu?

Ecem yerinden kalkmaya fırsat bulamadan, kadın masaya uçarcasına ulaşıp, genç adamın dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Vantuz gibi yapışmasına içerledi Ecem, içinde kaynayan volkanlarla kıpkırmızı bir ateş parçasına dönerken, bu kadına karşı saniyelik bir eylemle hunharca cinnet senaryosu yazıp, kolunu bacağını yerinden ayırma hayalleri kurarken, nefesi ciğerlerine, dili gırtlağına kaçtı.

Öksürse öksüremedi, bağırsa hangi hakla! O da yapacağı en iyi şeyi yaparak, yerinden usulca kalktı. Bocaladı. Tam konuşacakken, telefonu çaldı.

Cem kadının pençelerinden kurtulup genç kıza baktığında, Ecem "Ben?..." dedi ve çantasından çıkardığı telefonunu göstererek "Hemen geliyorum" diye kaçmak için kapıya yanaştı. İçi burulmuş, yüzü asılmış, burnunun direği ağlama isteğiyle sızlamıştı. Dahası; dudaklarını büzüp, kadına öldürücü bakışlar attığını ise bilmiyordu.

Arayan annesiydi. Yaşlı kadın endişeyle "Sesin neden böyle boğuk?" diye sorduğunda, tabii ki ona Miray'la dondurma yedikleri yalanını söylemişti ve annesi elbette ki yutmamıştı. Birkaç

dakika onu ikna çabasının ardından içeriye yöneldiğinde, kapının girişinde duyduğu gerçekle, kalbi artık narsis sevdiği sayesinde, uzay çöplüğünü boylamış, içi boşalmıştı.

"Onu atlatamaz mısın Cem?"

"Bunu neden yapayım Beren?"

Etrafı yoklayıp yerinde olmayan sekreterin masasına göz atan Ecem, biraz daha kulak kabartıp, nefes dahi almadan kapının girişinde bekledi. Bu yaptığı ayıptı belki ama şu anda ahlak kurallarını hiçe sayan şeytanları huysuz yanını dürtüyordu. Yerine gelen sekreter genç kıza gülümseyerek bakınca, Ecem telefonu kulağına dayayıp arayan kişiyi dinliyormuş moduna büründü. Asıl içeriyi dinlediğini, aklı sıra sezdirmedi! Ve o anda telefon çalınca, panikle kapadı. Hülya gülerek başını sallarken, iç çekerek omuzlarını düşürdü. Kızarmış suratıyla sıvıtarak kapıya yöneldi ve arsızca kulak kabartmaya devam etti.

"Çok özel teklifim var sana Cem..." dedi arsız kadın. "İmzaları ıslatmalıyız..."

Cem huysuzca, "Önce pastamı yemeliyim" dedi. "Ecem her zaman zeytin dalıyla gelmez..."

Aferin Cem, yolla onu, biz pasta yiyelim. Ben senin kalbine zeytin ağacı dikeceğim; söz...

"Ben sana pastanın âlâsını yediririm koca bebek... Bırak şu bacaksızı, sen dadısı değilsin. Zaten tuhaf bakıyor sana."

"Nasıl bakıyor?" dedi Cem kibirli bir alayla.

"Yiyecek gibi... O kız sana âşık..." dedi kadın bilmiş bir kıskançlıkla.

Birden sertleşen sitemkâr Cem, "Saçmalama Beren, o daha çocuk!" dedi kızgın bir sesle. Çatık kaşlarını gölgeleyen yeşil gözleri yine ikaz veriyordu. Yüzü ise bir canavar misali ürkütesi olmuştu.

"O genç bir kız ve kör olma Cem, sana da fena halde âşık... Daha geçen toplantımızı baltaladı sırf kıskançlığından" diye diretti Beren. "Yolla başından, sonra bela açar..."

"O daha çocuk Beren... Ufacık kızı kıskandığını söyleme... Hem ben sapık mıyım? Onun da yaptığı tek şey, dikkat çekmek!...

Ecem bu tür imkânsız rüyalara dalacak kadar ergen olan aptallardan değil. O bilir kendini, aşk değil onunkisi, cadılık! Oynamak hoşuna gidiyor, benimle çatışmak keyif veriyor, büyüyünce unuturl Bir daha böyle düşündüğünü duyarsam, bu da iş dışında son görüşmemiz olur..."

Yüreğine tokat gibi vuran gerçeklerle Ecem yutkunamadı, ayakta durmakta da zorlandı. Karşılıksız, kördüğüm gibi sevdiği adamın dudaklarından duyduklarıyla, yıkılmıştı tüm pembe hayalleri... Çocuk demişti. Âşık olduğunu anlarsa bir daha görmeyecekti... Yüreği atmaktan yorulmuş gibi yavaşladı.

"Sana sübyancısın dedim mi? İyi, tamam. Kapadım bu saçma konuyu... Peki... Ne yapıyoruz?"

VeEcem daha kendini toparlayamadan, Cem ve kadın kapıda belirdi. Cem genç kızın sapsarı olmuş rengini, titreyen dudaklarını ve yaş dolmuş gözlerini görünce, "Kötü bir haber mi var?" diye endişeyle sordu.

Ecem dolu dolu olmuş gözlerini kırpıştırarak kirpiklerini zorlayan yaşları geriye teperken, hiçbir şey söyleyemedi. Dünyasının durduğunu, hayat kaynağının tükendiğini, canının çekildiğini belli dahi edemedi.

"İyi misin Ecem?"

"İyiyim..." dedi can verirken. Eğdirmedi başını, cüretle baktı kırgın gözleri adamın umman gözlerine. Ölüyor gibiydi gözlerindeki aşkı ve umutları... Ona yeşil yeşil bir keyifle bakan adam, anlayamadı. Dudaklarına yalancı bir bahar, yapay bir gülücük kuruldu kızın. Gururu ağır bastı. Katır tepmiş gibi olan bedenini dikleştirdi. Kandırdı sandı kaderini, tıpkı onları kandırdığı gibi. İçinden milyonlarca kez, "Unutacağım!" derken kan ağlayan ruhuyla, hiçbir şeyi sezdirmeyen acıların en dibine vurmuş şımarık yüzü, burukça güldü.

"Hadi biz çıkıyoruz, seni de evine bırakalım, annen merak etmesin..." dedi Cem kumaz gözleriyle kızın sakladıklarını görmek ister gibi yüzünü inceleyerek! Gözlerinde garip bir ışık yanıp sönmüştü o saniye...

"Pasta..." dedi unutulmuş pastayı hatırlatan Hülya yerinden kalkarak. Kızın yıkılmış halini kadın içgüdüsüyle hissetmişti.

Ecem kırgın gözlerini Hülya sekretere çevirdi. Ağlama isteğiyle genzi dolmaya başladığı için, sesi titremeye ve boğuklaşmaya başladı.

"Benim işim çıktı Hülya Abla... Görüşürüz. Sana afiyet olsun, ya da çöpe at..."

Üzgün sekretere burukça gülümseyerek arkasını döndü. Ve Cem'in seslenmelerine aldırmadan asansöre yöneldi. Bir rüya böyle kâbus olup, genç kızlık hevesi, ilk aşkı, ilk heyecanı, hunharca katledilmişti. Asansöre bindiğinde, tazecik yanaklarından yaşlar süzülüyor, dudaklarından firar eden hıçkırıkları, boş koridorda inlemeolup yükselmesin diye, dudaklarını dişliyordu. Şimdi eskisinden de güçlü olan içindeki çocuk, acı içinde isyanla haykırıyordu.

"Senin adını bir daha anarsa yüreğim, kor alevlerde kavrulsun. Adın ismimde saklı kaldığı gibi, yüreğimde mühürlenip, kederimde tükenip, bir daha hiç anılmasın... Seni unutacağım Cem... Saklımda kalacaksın... Bir ömür sadece Saklım'da, YaSaklım'da olacaksın..."

Bilirsiniz; en çok yaralı insan acıtır başkasının canını.
Çünkü ancak kanayan kullanır başkasını yara bandı misali yarasına...

İKİNCİ BÖLÜM

Altı yıl sonra

Bir zamanlar hayata umutla bakan küçük bir kız vardı bu gökyüzünün altında.

Başını her kaldırdığında ufuklara masum bir aşkla bakan, haylaz gözlerini nereye çevirse sevdiğinin hayalini gören, onun kalbine girmek için her yolu deneyen ufak bir kız. Yaralı aslan Eymen Sancaktar'ın gözbebeği, canından öte tuttuğu minik kardeşi... Küskün Prenses Esme Sancaktar'ın doğurmadığı bebeği, can yoldaşı, tutunduğu tek varlığı, ailenin en ufak kızı, asi minliği; Ecem Sancaktar. O; Sancaktar ailesinin son ferdi...

Güneşin hafifçe oynaştığı yüzünde, açık kahve gözleri kehribar rengi hareler bırakarak cam gibi parladı. Baskın bir heyecanla dolgun kırmızı dudağını dişlerinin arasına alıp, hoyratça dişledi. Çok büyümüştü bu genç kız, artık genç bir kadın olmuştu. Ve şimdi heyecanlıydı. Bugün ona çok istediğini hediye edecekti!

Yanında duran bu paket dışında ondan istediği en değerli şeyini: Kendini verecekti!

Bunu düşününce bile yanakları edeple yanmaya başladı. Utangaç yüzündeki haylaz gülümsemesi güneş misali açılırken, bu hareketi elmacıkkemiklerinin belirginleşmesini ve yüzünün diriliğinin pürüzsüzlüğünü ortaya koymasını sağladı.

Bir zamanlar hayallerini süsleyen erkek, hayal kırıklığı olarak geçmişte kalmıştı! Cem; onun ilk aşkıydı! Umutsuzca sevdiği, hiçbir zaman kendini kabul ettiremediği tek adam ve asla ona kendini tam bir kadın olarak gösteremediği ilk kişiydi... Hayallerine umutlar asmış, aşk konulu gönül duvarlarına sözler yazmıştı onun için... Ama Cem, azıcık bile sevmemiş, mutlu son diye bir şey hayatlarında olmamıştı... Değmez bir adamın yılanı bile deliğinden çıkaran tatlı sözleri için, tüm umutlarını ve genç kızlık düşlerini yitirmişti Ecem. Belki çocukluktu yaptığı o vakit, lakin o zamanlar bile onun eşsiz sevgisiyle yüreği çabuk olgunlaşmıştı. Aradan ne kadar zaman geçmişti? Seneler ne çabuk yenmişti bu hain duyguyu! Zaman her derdin ilacı, geleceğin köklü ağacı mıydı gerçekten? Hayat yeni neşelere meyve verirken, unutmuştu galiba onu! Unutmuştu!

Evet, bu sefer dönüş olmayacaktı, çoktan unutmuştu!

Ablasının hiçbir şey demeden onları terk etmesinin üzerinden beş kocaman yıl geçmiş, Esme'nin Rüzgâr'ı terk etmesinin arasından, Cem'i ve enişteşini bir daha görmemişlerdi. Hoş Cem'i son görüşü ofiste olmuştu. Abisinin uğrattığı bu ikinci yıkımı kaldıramayan annesi, onu da yanına alarak gittiği yurtdışı macerasını, babasının hastalanmasıyla bitirivermişti.

Bugün yine güzel ülkesinde ama başka sırlar peşindeydi. Gergin omuzlarını sarstı kendince düşündüğüne tepki gösterir gibi... Evet, *geçmiş, bitmiş* der gibi! Kalbine inceden bir sızı düştü. İyi de, neden? Bunca zaman sonra, bu kararı verirken şimdiki suçluluk duygusu da ne alakaydı!

"Çocuksun... Aklını başına al. Bu dediğin hiçbir zaman olmayacak Ecem... Unut! Seninkisi büyüyünce geçecek inan..." demişti Cem. "İpe sapa gelmez hayallerini dizginle, olmayacak düşlere kapılma, kırılma, yıkılma, umutlanma, unut" diye eklemişti zalimce.

Geçmiş miydi öyle ortalarda kaldığı derbeder halleri, çaresizce akıttığı gözyaşlarının yüreğine ektiği kırgınlıkları? Onun umurunda olmadığını ve hatta o malum olaydan sonra, unutulduğunu bildiği halde... Neden hâlâ ona karşı böyle için için yanıyordu

kalbi? Belki de onu çocukluğundan beri tanıdığı için, ona olan safça duygusal bir şeydi. Bir travma gibi... Evet kesin! Yoksa unutmuştu! Aklına bile gelmiyordu!

Zaten şimdi düşününce de bu safça fikri ve aşkı, ona çok çocuksu geliyordu. Tıpkı dediği gibi, unutmuştu! Ondan ayrı kalmak başlarda ne kadar korkunç olsa da; başarmıştı... Onu görmemek, sesini duymamak, yakınında bulunmamak çok fazla zordu! Onunla olan alaycı konuşmasını bile özlerdi ilk zamanlar... Lakin hayat devam ediyordu ve insan yaşadıkça farklı şeyler, daha güzel keşiflerde bulunabiliyordu:

Mesela; Kahraman kadar hoş isim olabilir miydi?

Sanki ismi cazibeden ve karizmadan yapılmış, üzerine oturtulup iyice dikilmişti. Ecem onunla, annesinin zorla götürdüğü yurtdışındaki okulunun eğlence gecesinde yakınlaşmıştı ilk. Çocukluk arkadaşı Miray'ın o çapkın abisi ilk defa gözüne erkek gibi görünmüştü.

Yurda kardeşini görmeye geldiğinde, aynı masada oturmuş, safça bakışmışlardı. Defalarca dansa kaldırmış, bileğini narince tutmuş, belini şehvet olmayan, rahatsız edici hiçbir art niyet içermeyen hareketle sarılmıştı. Genç kız o gece ilk defa ona gerçekten arzulu gözlerle bakan, onu kadın gibi hissettiren bir erkeğin gözlerinde kaybolmuştu.

Ecem'in ilk defa onun yanındayken ağırbaşlılığı tutmuştu. O uçarı, delidolu kız, çok zaman sonra kendi gibi değildi. Olgun bir kadın gibi oturaklı, hanım hanımcık, uysal, mülayim tipler gibiydi. Buna kendi bile inanamamıştı o zaman. O geceki gibi kendini hem eşsiz hem de hayalperest hiç hissetmemişti. Başını yastığa koyduğunda, ilk defa sadece onu düşünmüştü. Çocukluk döneminden beri, kafasını yastığa koyduğunda, Cem'den başka bir adamı düşünmüştü!

O geceden sonra onu görmek için her ne kadar çabaladıysa da, önüne öyle bir fırsat çıkmamıştı. Bir kere gezmeye çıktığında onu caddede görmüş ve arkasını dönüp bakması için; neredeyse dua eder olmuştu. Tabii, o fark etmediği için bakmamıştı. Ama Ecem,

onu arkadan da olsa, doya doya izleme fırsatı bulmuştu. Her karesini zihnine nakşederek bir güzel yazmıştı.

Bir keresinde ise kardeşini görmeye gelmişti okula yine. Ve o anda üzerindeki eşofmanlarla onun yanına gidemeyecek kadar zavallı olduğunu fark edip, başını önüne eğerek üzgünce durala-mıştı. Yine de onu seyretmekten kendini alıkoyamamıştı. Meraklı yanına yenik düşerek bir müddet ev bitkilerinin olduğu büyük odadaki ağacın arkasına tüneyerek, Sherlock Holmes gibi onu dikizledikten sonra, görünmeden odasına çıkmıştı.

"Sanki pejmürde giyinip eşofmanla karşısına çıksan ne olur?" diye kendiyle kavga ederken de, önüne bakmayıp ona çarparak, kendi yapamadığını kadere yaptırmıştı: Ah bu kader, bazen her şeye karışıyordu!

Kahraman, sırık gibi uzun boyluydu. Açık renk saçlarında, mısır püskülünün her rengi hâkimdi. Sanki Allah renk cümbüşünü onun saçlarına sunmuştu. Çamurlu sular gibi açık kahveye vuran çapkın gözlerinde kaybolmak, o gözlere ne zaman baksa kendini bataklıkta debeleniyor ve tutacak bir dal bulamıyormuş gibi hissettiriyordu. Tuhaftı. Pervasız suretteki yakışıklı yüzüne yayılan güneş gibi yakıcı gülüşünü hatırlamak... Onun baştan çıkarıcı iltifatlarını dinlemek... Allahım... Sadece küstah yüzüne bakmak bile dünyasının aydınlanmasına yetiyordu.

Bir ileri iki geri giderken, iki sene Kahraman onu hem defalarca kırmış hem de en eşsiz şekillerde mutlu etmişti. Onun bazı kötü sorunlarının üzerinden birlikte, el ele gelmişlerdi. Bir şirkette müdür olmasına rağmen, üçkâğıtçılık ve çapkınlık konusunda ustaydı. İnsanlar ona çabuk güvenir ve sonucunda da kısa zamanda üzülürdü. Üstelik bir illetin eşiğine düşmüş, uyuşturucu tedavisi görmesi için onu ikna eden ise Ecem olmuştu.

Ecem o zamanlar Kahraman'ın ondan kaçmasına bozulsa bile ses etmemişti. Onun hakkındaki kötü söylentilere aldırmayıp – gözlerini kapayıp, kulağını tıkayıp– başını onunla belaya sokmuştu. Onunla ilk çıktığında genç adamın söylediği söz ise "Şimdi başın gerçekten belada tatlım!" olmuştu.

Titrek kalbi heyecanla çarparken, ilk öpücüğünü ona vermiş, her anlamda ilkleri onunla yaşamıştı. Her ne kadar ilerisine gitmek gibi bir tutumda ısrar etse de, ona bir türlü güven duyamamakla beraber, kendini tam anlamıyla asla teslim edemiyordu. O zaman da Kahraman hırçınlaşıyor, küsüyor, sitemleriyle onu üzüyordu. İşte o yüreğini mahvediyordu. Neden koşulsuz şartsız kendini sunamıyordu sevdiği adama? Âşık mıydı? Belki... Belki de değildi ama seviyordu. Kahraman yanında olunca mutlu oluyor, sevgiyle sarılınca ondan daha değerli kimse yokmuş gibi hissediyordu. Onu hem kırıyor hem de mutlu ediyor ve yaptığı dengesizliklerden sonra, gönlünü almanın yolunu hep başarıyor, bir dargın bir barışık ilişkilerini sürdürüyordu.

Bugün sevgilisiyle ikinci yıldönümleriydi. Onunla tanışalı iki kocaman yıl olmuştu. Sahi, zaman ne çabuk geçmişti... Geçen sene sürpriz yaparak adının baş harfini elyazısıyla omzuna yazdırarak onu mutlu etmişti... Bu sene ise planları çok daha farklıydı. Ona sürpriz yapmak için sabah erkenden kalkmış, oturduğu semte gelmişti. Bugün hem sevdiği adamı mutlu edecek, hem bu gizli aşkı ifşa edecekti... Nişanlandığını ailesine anlatacak, sevdiği adamla onları tanıştıracaktı.

Ani bir hareketle koltuktaki kutuyu eline aldı. Işıl ışıl bir yüzüğün parmağında damga gibi parladığı diğer eliyle kapıya uzanıp açtı. Bu yüzüğü artık gizlice takmayacaktı. Siyah mini eteğini çekiştirip, yeşil şifon gömleğinin yakasını yokladı. Bakalım sürprizi hoşuna gidecek miydi? Kahraman'ın bulunduğu kata çıktığında, heyecanla dairenin kapısına doğru yürümeyi iki kere erteledi. Heyecanlıydı. Kapının önüne gelince, derin bir nefes aldı. Elindeki paketi yukarı kaldırıp, zile dokundu. Çok beklemesine gerek kalmadan birkaç saniye sonra kapı usulca açılınca, "Sürpriz!" diye neşeyle bağırdı.

Karşı taraftan ses gelmeyince, gözünü kısarak dudaklarını üzgünce büktü ve küsçe paketi aşağıya indirdi. Neden ses gelmiyordu ki? Sitem etmek için hazırlandı. Netleşmiş görüş alanına ilk saçı başı dağılmış sarışın bir kadın girdi. Eli saçlarında dolanıyor,

uyku mahmuru yüzüyle ona şaşkınca bakıyordu. Ruhu gölgeli bedenini terk etmiş, ona dışarıdan yabancı gibi bakıyordu. Yanlış kapıya mı gelmişti? Hayır, doğru yerdeydi işte. Ecem gözlerini rehavetle kırpıştırdı. Güzel kadının kusursuz bedenindeki erkek gömleğini tanıyordu, zira bunu Kahraman'la birlikte almışlardı. Ona şaşkınca bakan genç kızın, uzun bacaklarını fazlasıyla açıkta bırakıyordu. Ecem'in irileşmiş gözleri kızın üzerinde şok geçirerek dolaşırken, arkadan gelen sesle irkildi.

"Kim gelmiş sevgilim?"

Duvarlar örmüştü geçmişe, onun gelişine köprüler kurmak için... Hayallerini bir çuvala koyup derin denizlere atmıştı, yeni masallar yazabilmek için. İçindeki çocuk olgunluğa hapsolmuş sevinçleri hep yarım kalmıştı. Ve aldığı hediye... Bir ömür gözlerinden silinmeyecek hayal kırıklığı olmuştu. İhanetin ağır darbesi yüreğine inince, o ağırlığı kaldıramayan benliği altında, bir an ezilip kaldı.

Ah Allahım!

"Kimmiş gelen sevgilim?"

İşte bu sözler onun dünyasının başına yıkılmasına, içine arkovanının düşüp kanının öfkeyle kaynamasına sebep olmuştu. Oysa kuşkularla dolan kafası, her şeye inat fitneye yer vermiyor, *"Belki yanlış anlamışımdır, arkadaştır, uzaktan kuzendir hatta tanıdıktır"* diyo bir sürü bahane üretiyordu.

Nefesi kesildi genç kızın, yutkunamadı. Tüm bahaneleri boşa çıktı. Ecem'in elindeki paket büyük bir hızla yere düşünce, içindeki armağanın kırılma sesi kalbininkine karışıp boşlukta asılı kaldı. Gözleri akmaya hazır damlalarla dolarken, bakışlarını sarışın kadının arkasında duran, uzun boylu sarışın ve uyku mahmuru olan, afallamış nişanlısına çevirdi.

Zaten bu hali geceki muammalı çalışmalarını gözler önüne seriyor, hiçbir söze hacet bırakmıyordu. Kalbi öyle acıyordu ki, sanki bir vicdansızca hali gibi dövüyordu yüreğini. Islak gözlerini Kahraman'ın gözünden hızla çekip, ona yıkıldığını göstermeyecekti. Ondan beklenmeyen bir hızla fırlayarak, merdivenlere

koşmaya başladı. O anda aklına asansör bile gelmemişti zira sadece gitmek istiyordu. Sadece gitmek. Merdiven boşluğunda onun ayakkabısının topuk sesleri çınlıyor, gözyaşları yanaklarından akarken, kulaklarında arkasından bağıran Kahraman'ın yaralı bir aslan gibi canı yanan kükremesi duyuluyordu. Sadece o duymuyor, tüm apartman bu sesleri duyuyordu.

"Ecem..."

Aldırmadı Ecem. Apartmandan hızla çıkıp arabasına yöneldi. Aracına daha yaklaşmadan elindeki anahtarın düğmesine basıp alarmı devreden çıkardı. Göz alıcı bir beyazlıkla parlayan spor arabasının içine büyük bir hızla girip, kapısını derhal kilitledi. Genç adam yarı çıplak, yalınayak ona yetişti. Panik halde kapı kolunu çekiştirip açamayınca, hırsla cama vurmaya başladı.

"Ecem, aç lütfen... Konuşalım. Göründüğü gibi değil."

Ah tabii değildi! Görmediği daha neleri vardı kim bilir!

Ecem hayal kırıklığı yaşayan bakışlarını kısa bir an ona çevirdi. Kocaman iki yılını verdiği adamla! Evlilik hayallerini kurup, gelecekteki evlerini birlikte hazırladığı adam, şimdi harabeye çevirdiği hayatının tam karşısında duruyordu .. Ve gördüğü artık kocaman bir hiçlikti... Lanet olsun, kocaman iki yıl, sadece bir hiçi yaşamış ve ahmak gibi inanmıştı. İlk aşkı mahvetmişti onu, ikincisi aşka olan inancını katletmişti. Yaşlı gözleri onunla kesişirken, eliyle direksiyonunu kavrayıp iyice sıktı.

"Ecem dur, konuşalım güzelim... Bir kere dinle beni, ne olur..." Kahraman elinin içini sertçe cama geçirdi. "Lanet olsun Ecem, aç şu kapıyı konuşalım işte inat etme."

Hayat iki biletli uçak gibiydi... Biri geliş, biri de dönüş... Ve Ecem ona artık gidiş biletini kesmiş, dönüşünü yakmıştı.

Bir boş bakış, avuntusuz bir dudak büküşle geçmişine yanan Ecem, kadir kıymet bilmez adama son bir kez daha bakmadı. Hasreti damgalayan gözyaşlarını, elinin tersiyle yanağından kabaca sildi. Bu son acıları olacak, artık erkek ırkına bir damla daha gözyaşı heba etmeyecekti! Sadece kısacık bir an boş bir bakışla yolu süzüp, "Sana bırakmam bu ahımı" der gibi dişlerini sıkarak, direksiyona asıldı.

Kaybetme korkusuyla iyice panikleyen Kahraman, ellerini kıracak gibi cama vurmaya başladı tekrar. Çıldırmış gözleri koyulmuş, öfkeden suratı kızarmıştı. Ecem aldırmadı. Kontağı çevirdi. Onun ezileceğini umursamadan gazı köklerken, direksiyonu sağa kırıp, arabayı hızla uzaklaştırdı. Arabanın çalışmasıyla genç adam sağa doğru savrulurken, Ecem dikiz aynasından ağlayarak ona son defa baktı. Sonra bir anda durdu. Kahraman umutla dolarak baktığı anda, parmağındaki yüzüğü çıkarıp açtığı camdan dışarı attı. Ve gazı köklerken, hiç olmuş senesine ağlayarak onu hayatından attı... Ve her şey bitti... Her şeyi olduğunu sandığı adamdaki kocaman hiçliği, işte şimdi keşfetti...

Keşke "Dur; gitme" demeye cesareti olanlar...
"Keşke"lerin, "ama"ların, hatta "belki"lerin esiri...
asla olmazlardı...

"Keşke; dur gitme desem..."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rahatsızlanan teyzesinin ziyaretinden apar topar dönen Cem, "Levent, neredesiniz?" diye sordu kabaca.

"Kuzey'in Oğlu'nun yanındayız, Cem..." dedi adam garip bir sesle.

"Lan, orada ne işiniz var? Bu konu seneler önce kapandı ya..." dedi panikleyen Cem. Bu isim onu germişti. Hayır, bu isimle olacak olanlar onun düşüncelerine tehlike sinyalleri vermişti. Mahşer yeri olan yaralı kalbinde, yıllar üstüne kıyamet gibi çökerken, yeni bir kayba hiçbir zaman hazır olmayacaktı hayatı.

"Rüzgâr abim, olanları duyunca delirdi. Bastı adamın evini Cem, çöktü gırtlağına, üstelik bunu yaparken bizi bile beklemedi... Ofisten çıkmış gitmiş..."

Ağzının içinde edepsizce homurdanan Cem, son zamanlarda ona arkadaşlık eden hüznü yanına alıp, adımlarını hızlandırdı. Rüzgâr bu ara kasırga gibi esiyor, eski namını aldığı Kara günlere dönmüş, her merminin ucuna korkusuzca atlıyordu. Karalı oluyordu yine. Esme, onu deliye de, divaneye de, zalime de, asiye de aynı anda merhametliye de çeviren tek kadındı ve uzun zamandır ortalarda yoktu... Tıpkı abisinin insanlığı gibi... İşte bu abisinin bitişine en büyük etken oluyordu. Rüzgâr Esme'yi öğrendiğinden beri, o yokken fırtına biçiyor, kasırga olup mahşeri yaşatıyordu.

Ailesinden öte olan bu cesur adam, aynı karında doğmayan ama aynı bedene can olan abisi için, iyiden iyiye endişeleniyordu Cem.

"Ona göz kulak olun Levent, kendini..." Derin bir iç çekmeyle duraksadı. Zincirle çekilir gibi zorla çıkan kelimeler, sıkılı dişlerinin arasından tek tek vurguyla döküldü. "Kendini öldürtmesine asla izin vermeyin..."

Art arda tembihlerken arkadaşı ve koruması olan bu genç adamı, kendi canından zerrece korkmadığı halde, abisi için dehşet bir endişeye kapılıyordu.

"Dikkat ediyorum ama bizi pek dinlemiyor. Gözleri karardı yine... Fitili ateşlenmiş bir ambar dolusu barut gibi sinirleri, ha patladı ha patlayacak, engel olunamıyor Cem. Adamları..." dediğinde Levent kısacık bir an sustu. "Cem, gel durdur onu! Bilirsin bir tek seni dinliyor iki gözüm. Ya yakacak buraları, ya yanacak, bundan başka çıkar yol, bırakmıyor. Bu sevda onun da, bizim de sonumuz olacak... Rüzgâr artık, deli deli esiyor..."

Telefonu kapatan Cem, dişlerini sıkarak aracının alarmını devreden çıkarıp kapısını açarken "Bir rahat dur be abi, bir kendini hırpalama..." dediğinde, aracına atlamış ve çoktan yola düşmüştü. Yine yüreğinin kıyısına vurmuştu acı, bir canı vardı feda edeceği, o da bir tek kardeşi için olmalıydı.

Sanki ibre yerinden sökülecekti, yollar tekerleklerin altından hali olup çekilecekti. Aracın motoru gümbürderken İstanbul sokaklarında, hız terörü estirdi.

Cem deli gibi sürdüğü son model spor aracını, sonunda Levent'in tarif ettiği iki katlı lüks villanın bahçesine çektiğinde, aracın motoru ateşe dönmüştü. Bakışları titizlikle etrafı turlarken, tüm adamları dışarıda tetikte, Levent kapının girişinde her zamanki soğukkanlı görünüşüyle, onu beklemekteydi.

Cem sertleşmiş bakışlarını etrafta dolaştırırken, "Bir zarar var mı?" diye sordu tok sesiyle. Mahkeme duvarına dönen yüzü yine ifadesiz olmuş, tüm korumalar ona korkuyla selama durmuştu.

"Hangi açıdan baktığına bağlı Cem..."

"Levent..." diye uyardı Cem villanın açık kapısından içeriye girerken, kan kokusu yüzünü yaladı. Sustu. Bakışları ilk merdivenin dibinde kolu kırılmış, sessizce acı içinde uyuyan adama kaydı. Biraz ileride, ağzı gözü dağılmış başka bir baygın adam duruyordu. Birkaç tanesi vurulmuş halde, ağır yaralı merdivende yatıyordu.

"Levent, abim bu adamlan pataklarken siz ne bok yiyordunuz lan?"

Onun kükremesiyle irkilen korumalar bir adım gerilerken, Levent, "İçeri girmememizi emretti Cem, ne yapsaydık?... Halil girdi, onu da diğerleriyle mahvetmiş... Çocukları göz göre göre ölüme mi atsaydım?" diye hayıflandı.

"Girseydin Levo, girseydin de, kemikleriniz kırılsa bile onu tek bırakmasaydınız... Girseydin de, bu deliliğine izin vermeseydin. Ona bir şey olabilirdi..."

"Cem... Abim o... Yanındaydım elbet... Yoksa nasıl hayatta kalır, sırtından vurmak isteyenlere nasıl savaş açardı? Rüzgâr... Abim! Onun emrini nasıl sorgulayabilirim, girdim ama sustum... Gördüm ama kör oldum. Herkes sen değil Cem, herkesin sesi ona duyulmuyor" dedi Levent onların arasındaki sarsılmaz, kopmaz bağı dile getirerek.

"Çocuğu azarlamayı kes Cem..." dedi Rüzgâr sitemle. "Çıkın dışarı, yalnız kalmak istiyorum."

"Abi buradaki tek deli benim, sen deliremezsin. Birisinin bize sahip çıkması lazım" diyen Cem konuşmasını yanda kesen abisine baktığında, beyaz gömleğindeki kanı gördü. Kocaman adamları haşat etmiş, Kuzey'in Oğlu'nu bacaklarından vurarak ayakucuna yıkmıştı ve kendi de şöminenin duvarına sırtını yaslamış, hiçbir şey olmamış gibi yerde oturarak içkisini yudumluyordu.

"Başka bir şey oldu mu?" diyen Cem bu vahşet karşısında ağzının içinde küfrederken, Levent "Oldu zaten... Vuruldu. Ama doktora gitmiyor" dediğinde, Cem Levent'e söverek abisine yaklaştı.

"Ufacık sıyrık koçum, öldürmez."

"Abi..."

"Lan, kedi şeyini yara sanmış, yalamaktan usanmış..." dediğinde Rüzgâr, elindeki bardaktan son yudumu aldı.

Cem kolundan çekiştirirken, "Abi lütfen" dedi kızarak.

"Cem, sen iyice karı gibi evhamlı oldun koçum... Bir hali olduğu yok, bak hâlâ hayattayım. Lanet olsun, bugün de ölemedim!" dediğinde sitemle, Cem nefes alamadı. İçine sanki keskin bir kılıç saplanmış gibi olduğu yerde, canı yanarak kaldı. Bir kez daha öfkelendi kardeşi yerine koyduğu masum kadına. Bir kez daha kızdı kocaman, sarsılmaz, yıkılmaz, parçalanmaz bir adamı enkaz haline getirdiği için Esme'ye ve yine kadere lanetler yağdırdı. Gittiği gün, abisinin hayat sevincini de yanında götürmüştü ufak cadı. Onlara huzurlu bir hayat, normal bir yaşam haramdı artık...

Rüzgâr, Esme'yi bulmadan önce kendini öldürmezse iyiydi. Bu adam kafayı mı yemişti de, bu ini tek başına basıp, onca gözü pek korumanın sardığı evi tek başına yerle yeksan ederek, tüm adamları tek başına deşmişti? Yılanın inine giren, ısırılırdı... Bilmez miydi? Bilirdi de, amaç buydu zaten. Isırılmak ve zehirlenmek, acı çekmekti...

Ah Esme ah... Kocaman adamı mahvettin... Bir yanlış anlama uğruna, kaç hayatı katlettin...

Kulağına gelen sesler bedenine çarpıp, midesinde, ciğerinde, hatta dalağında bile titreşiyordu. Yüksek ses kulağını uğuldatarak, yüreğini titreştiriyordu artık. Şarkıyı duymuyordu keza sesler birbirine karışmış, hangisi sanatçı, hangisi dinleyici onu bile ayırt edemez hale gelmişti. Sadece karmaşık bir ses yığını, zırıltılar, cızırtılar, vızıltılar eşliğinde ses kirliliği yapan topluluk... Yanında birileri konuşuyor, uzakta bir kadın tiz sesiyle kahkaha atıyor, yakınında biri arsızca kıkırdıyor, bir diğeri bağırıyor, biri şarkıya eşlik ettiği bet sesiyle kulaklarına zarar vererek anırıyordu. Fakat bu sesler beynini deleceği yerde, kafasına garip bir tutumla iyi geliyor, kendini boşluğa vermesini kolaylaştırıyordu.

Yine koluna dokundu biri! Ecem baygın bakışlarını yana çevirdi. Dişlerini sıkarak derince iç geçirdi. Aynı adam. Bunun işi yok muydu? Ya da alnında sahipsiz ibaresi mi yazıyordu da, sürekli sahiplenmek için birileri takla atıyordu!

"Çok içmedin mi? Biraz ayık kal. Kalanını evde içeriz güzelim, kalk hadi!"

"Ne münasebet be!" diye öfkeyle çıkıştı kız. Kavisli kaşlarını güçbela kaldırdı fakat hantal gözkapakları ancak yarıya kadar kalktığından, ona inat eden görüş alanı açılmadı. Sanırım aklını içkisiyle içip terleyerek dışarı atmıştı, çünkü kafasının içi artık boştu ve tüm sesler içinde uçuşuyordu. Üzerindeki uyuşukluk artık hâd safhaya ulaşmaya başlayınca, adamın yüzünde tuhaf baloncuklar ve ışıklar görmeye başladı. Adam kolunu çekiştirdi izinsizce! Ecem uyuşukça kolunu çekiştirerek, ağzının içinde yayıkça konuştu. "Sana beni rahat bırak dedim. Neden ikide bir gelip duruyorsun dibime? Anlamıyor musun? Yıkıl karşımdan! Ben erkekleri sevmiyorum."

"Kadın da buluruz güzelim" diyen adam arsızca gözlerini devirdi. Kız karanlıkta tehlikeyle titreşen gözlerini göremedi. Fakat adamın edepsizce sırıttığını, tüyleri ürpererek hissetti. Onun söylediklerini kale almadığını, başını sallayarak belirtti.

"Git..."

"Sen başka bir laf bilmez misin tatlı şey? Sana evde kelime haznen geliştirecek kadar konuşacağıma emin ol..." Edepsiz gözlerini tuhaf bir iştahla üzerinde gezdirdi. Geldiğinden beri yaptığı gibi haysiyetsizce iç geçirdi. Onunla gözleriyle sevişmesinden rahatsız olan kız kurumuş dudaklarını, tiksintiyle ıslattı.

"Defol... Uğraşma benimle."

"Sen de istersen; uğraşması güzel bir meselede buluşuruz. Ben bu işlerde ustayım. Dilersen sana da öğretirim."

"Ben de kafa kırma konusunda fena değilimdir hani. Dilersen, hatta denemek istersen diye söylüyorum, hemen uygulayabilirim." Adam keyifle kahkaha attı. Manyak adam, ona kafa tutmasından eğleniyordu. İşaretparmağıyla adamın omzunu dürtüp, iğrenerek geriye doğru itteledi. "Sen... benden uzak dur. Kafan sağlam kalsın." O anda içerinin karamsarlığına geçiş yapan genç adamlardan biri, pervasız yüzündeki keskin yeşil bakışlarını yana devirdi. Sıkıntılı yüzündeki durgunlukla iç geçirdi. İçerinin loş ambiyansı ve lazer efektleri mermerimsi buğday teninde oynaşırken, o asi bakışlarının

içinde dolaşan hırçın kehribar rengi hareleriyle, gözlerini etrafta gezdirdi. Sanki avını arayan aç bir kurt gibiydi... Ve ava giderken, avlanarak, dans pistindeki esmer genç kadın tarafından çoktan fark edilmişti. Göz hapsine alındığının bilincinde olarak, gözlerini birden o tarafa çevirdi. Ve kadın nefesini tuttu. Üstelik adam merdivenden henüz daha tam anlamıyla inmemişti dahi.

Pistteki bir diğer kadının ise kapsama alanına girmiş, ilgiyle tüm uzuvları süzülüyordu. Uzun ve kaslı olduğu belli bacaklarını, jilet gibi ütülü Daniel Hechter pantolonu saklıyor, üzerinde gerilmekten her an yırtılacak gibi duran kaliteli kumaştan beyaz Brooks Brothers'ı gömleği ise barış flaması gibi göz alıyordu. Üstelik geniş omuzlarını olduğundan daha kuvvetli durduran blazer ceketi, albenisini tazeliyordu. Kolundaki Edox saati parlayınca, kadınların gözlerinin yerinden çıkmasını sağladı. Tam aradıkları adamdı. Seksi, varlıklı ve umarsız... Esmer kadın yanındaki ağzı açık kadını kıçıyla ittirerek, öne atıldı. Cazibesini kullanarak yanından salınırken, kalçalarını zıplatıp, gözlerini genç adamın üzerinde edepsizce gezdirdi. Arsızca ilgisini belirterek gülümsedi. Uzaktan gördüklerini yakından tescillemek hayli memnun etmişti onu, bu bile bu gecenin boş geçmemesi için yeterli sebepti.

Kısacık kestirdiği koyu kumral saçlarıyla, kendiyle fazla ilgilenmediğini, modayı çok yakından takip etmediğini kanıtlıyordu. Keskin erkeksi sert dudaklarının kenarları çarpıkça kıvrıldı. Onun bu eminlik kokan çapkın hareketi, esmer kadının aklını başından alarak, kendinden geçmesini sağladı. Ürkütesi ifadesi, tehdit edici görüntüsü dahi bunu değiştirmemişti. Bu adam ateşti ve tüm kadınlar gibi o da yanmak istedi.

Sıkıcı bir günün ardından, yine biraz kafasını dağıtmaya ihtiyacı olan Cem, istekli bir bekleyişle bara geçip sırtını tezgâha yaslayarak, elini vurdu.

"Bana duble martini... Sek olsun Tayfun. Yanına limon kes."

Biraz gölgede kalan barmen aşina olduğu müşteriden çok misafiri olan adama gülümserken, Cem bakışlarını etrafında şöyle bir dolaştırdı. Burası pistin aksine hayli karanlık duruyordu.

"Oha..."

Yanından gelen pürüzlü sesle, kafasını aşağı eğip, bakışlarını dalgınca yana çevirdi. Hemen solunda oturan kadın, "Bana bundan bir tane daha" diye kalın bir sesle kabaca söylenirken, elindeki boş bardağı kafası gibi sallıyordu. Artık ne kadar içtiyse, kelimeler ağzının içinde uyuşukça; yok oluyordu ayyaşın. Bakışlarını genç kadının üzerinde, ona paha biçer gibi hantalca gezdirdi: Uzun beyaz bacakları, yukarı sıvanmış mini eteğinin içinde enfes duruyordu. Loş ortamda bronz gibi olup, lazerlerin etkisiyle iç gıcıklayıcı bir hal alıyor, fosforlu gibi parlıyordu. Üzerine giydiği yeşil gömleği vücudunu sarıp sarmalamıştı. Öyle çok zayıf değildi. Hafifetine dolgundu... Elini tezgâha dayamış, koyu saçlara hâkim başı öne eğik duruyordu. Belli ki çok içtiği için başını bile tutamıyordu. Uzun dalgalı koyu saçlarını kenara doğru havalandırdı. Genç adamın gözleri kısıldı, kadının bu hareketinde garip bir aşinalık hissetti! Tanıdık mıydı?

Cem kaşlarını kaldırıp, sıkılgan bakışlarını tekrar oynayanlara çevirdi. İçkisinden yudumlarken girişte gördüğü genç kadın, salınarak yanına gelip, işveli bir edayla omzuna doğru çekinmeden uzandı. Sanki orada toz varmış gibi parmaklarını kaliteli ceketinin üzerinde süpürttü. Dudakları ıslanarak aşka davet ediyordu.

"Bana da içtiğinden ikram eder misin?"

İşveli bakışlardan gözlerini bir an olsun çekmedi Cem. Aksine çapkın bakışlarını genç kadının bedeninden ayırmadan, bu geceye değer olup olmadığını tarttı. Ardından notunu vermiş olacak ki, elini tezgâha vurup, barmene, "Aynından bir tane daha Tayfun" derken, yüksek sesten dolayı da işaret parmağıyla bardağı gösteriyordu. Genç kadın barmenin tezgâha koyduğu bardağa uzanırken, göğüslerini genç adamın koluna bilinçli bir baştan çıkarıcılıkla sürttü. Sert göğüs uçları daha şimdiden ona karşı hazır olduğunu belli ediyordu.

"Boş musun?" Bardağını dudağına sürtüp, kendince oyun oynadı.

Cem'in kavisli kara kaşının birisi küstahça kalktı ve hilal şeklini aldı. "Sence!"

"O zaman doldurayım" dedi kadın şuh bir şekilde gülümseyerek. "Cem!"

Arkadan gelen sesle, Cem koluna dokunan ele baktı. Ardından tehlikeyle parlayan bakışları yukarı tırmandı ve keskin bakışlı adamın parlayan yeşil gözleriyle birleşince, sinirlendi. Normalde kendine böyle ansızın dokunulmasından nefret ederdi. Başkasıydı şimdi, sırf ona böyle takayt bir tavırla dokunduğu için bile, gereksiz haşereler gibi dümdüz ederdi ama bu adamı değil!

"Burnun geleceğini bilmiyordum."

Cem ilgisiz tutumuyla içkisini yudumlarken, "Ben de öyle. Bilmiyordum" diye mırıldandı. Timur Yıldırım, kaşlarını kaldırdı. Yakışıklı yüzünde hınzır bir tutum oluşmuştu. Onun da tıpkı karşısındaki adam gibi hayalsiz parlayan derin yeşil gözleri vardı ama birkaç farklıydı. Onun gözleri ışığa göre renk değiştirebiliyordu. Şimdi ise gölgede kalınca, koyu kahve gibiydi. "Yukarı neden uğramadın? İstersen Gök kubbeye çıkalım."

Timur sakin bir öneride bulundu fakat Cem başını olumsuz anlamda salladı. Şu anda tek istediği kafasını dağıtmak ve istediği kadar dağılmaktı. Rüzgâr yine içip içip zıvanadan çıkarak çıldırmış ve tüm gece onun arkasını toparlamıştı.

"Cem, geliyor musun?"

İstemsiz gergin dudakları kıpırdandı. "Hayır... Burası iyi Timur, teşekkürler."

"Yarışmaya ne dersin o zaman?..."

"Arabayı ablama verdim..."

"*Elimden aldı* desene şuna... Abi darbesi..." derken başını sallıyordu.

Çocuk gibi hadbildirmesi zoruna gitse bile kızamıyordu Cem. O ablasıydı. Cem nasıl onun için endişeleniyorsa, Rüzgâr da onun için onun kadar endişeleniyordu.

Burası Timur Yıldırım'ın barıydı. Berin, kullanışlı fakat ruhsuz kişilerin edebi, ahlakı tanımayan varlıkların uğrak yeriydi. Aslında iyi bir işadamı olan arkadaşının bu fare yuvasıyla neden uğraştığını hâlâ anlamış değildi. Arda Mertoğlu adında diğer

işadamı arkadaşlarıyla iyi giden bir ortaklıkları ve refah içinde süren dostlukları vardı. Burayla uğraşma sebebini hiçbir zaman kavrayamamıştı. Aslında uğraşması da iyi oluyordu. En azından arada sırada gelip takıldığı, sıkıldığında yukarı çıkıp muhabbet ettiği ender yerlerden birine sahip olmuştu. Saatine bir göz atarak, içini çekti. Henüz erkendi. Gece yarısını bile yeni geçmişti. Aklı ablasında kaldığından dolayı, sıkıntıyla yoğunlaşmış derin bir nefes çekti içine.

"Bugün sadece ses istiyorum Timur... Burası da ilgimi çekti!"

Timur yanında sıkılarak dikilen kadını nazikçe gönderirken, Cem'in önünde duran kadına çapkınca göz kırptı. Kadın ayarsızca sırıttı. Ucuz olduğunu göstердiğinde ise, Cem onunla ilgilenmeye değer görmedi. Az önce Cem'e baktığı gibi, şimdi Timur'a dönen kaypak gözlerde, işveli ateşler parlıyordu. Varoluşsal kadın umurunda değildi.

Kadın "Çantamı alıp buraya geliyorum Cem" dedi, az önce arkadaşından duyduğu ismi derhal sahiplenerek. Genç adam umursamazca omzunu sıvarken, kadın arkasını dönüp, kısacık eteğini savurarak kalabalıkta kayboldu. Timur çapkın dudaklarını aralayıp, alnı çenesinde sıkkınca elini gezdirdi.

"Bakıyorum yine boş çıkmıyorsun. Ama bu kadın her gün burada; haberin olsun."

"Bu sorun mu?"

Timur geniş omzunu kayıtsızca sarstı. "Ne alaka?... Ben haber vermek istedim. Geceyi tamamlayacaksan, hastalarına riskini göze al diye. Sadece uyarı mahiyetinde.. "

"Çoktan kararımı verdim..."

Yanına yaklaşan kadın gözlerini süzerek istekle "Hadi" dediğinde, Timur kaşlarını kaldırdı. Cem gülümseyerek kadına baktı, aldığı karar neticesinde yerinden hareketlendi.

Hani Allah diyor ya "Ayakkabının bağcığını bile iste, ben veririm." Rabbim, yüreği doğru, benim için hayırlı olanı ver.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sabahın sert ışıkları yüzünde raks ederken, başında mehter takımı konser verircesine şiddetli bir uğuldamayla uyandı. Yumuşak yastıklara biraz daha sokuldu. Yüzüne gömdüğü yastıktaki değişik kokuyu içine çekti. Burnunu yastığın kılıfına sürterek derince iç geçirdi. Ne kokuyordu bu yatak böyle? Islak köpek tüyü mü? Kafasını oynatırken, ellerini kaldırıp kafasını iki eliyle sıkarak, başındaki ağrıyı gidermeye çalıştı. Sanki beyni dışarı pörtlüyordu. Gözlerini yavaşça aralayıp etrafa bakınmaya çalıştı. Başı yetmiyormuş gibi bir de gözlerine vuran gün ışığı beynini delerek acıtınca; kısılmış kirpiklerinin arasından süzülen bakışları beyaz tavanla buluştu. Birkaç saniye salak salak bakıp, kendine gelmeye çalıştıktan sonra, ayarı sapmış başını yana çevirdi.

İşte şimdi boku yemiştil

Şokla irilen gözleri tanımadığı odanın içerisinde gezinirken, birden afallayan kahvelerini sıkıca kapayıp ellerini gözlerine koyarak, kendine lanet etmeye başladı. Öyle ki kalbi korkuyla neredeyse yerinden fırlayacak, bedeni acı içinde kasılarak kalacaktı. Bir panik dalgası apansız benliğini kuşattı.

"Kâbus görüyorum, uyanınca geçecek..."

"Ne olur Allahım ne olur hâlâ uyuyor olayım."

Ama her şey gerçekti! Tanımadığı bu evde ne işi vardı? Aman ya Rabbi! Kalbi maraton yarışına katılmışçasına hazırlanırken, ellerini sulusepken olmuş gözlerinden çekemeden homurdandı.

"Düşün, geri zekâlı düşün! Buraya nasıl geldin? En son içiyordun! Sarışın adamla gelmiş olamazsın değil mi? Yok ya... Sonra o adamla tartışırken neler oldu? Bayıldın mı? Kim getirdi seni evine?"

Kendine alayla güldü. Salak Kahraman balatalarına hepten ayar çekmiş olmalıydı. Bu bir kâbus olmalıydı.

Ama değildi! Gerçekti işte!

Peki, buraya nasıl gelmişti? İnşallah saçma bir şey yapmamıştır. O adam? Yok, artık! Düşündüğü şeyle benliği dehşete kapıldı. Elini titrekçe üzerine koyup, nevresimin içine sokarak vücudunu yokladı ve..."Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!" diye küfretti.

İçi apansız ağlama isteğiyle dolmaya başladı. Eli çıplak tenine değince, şoku atlatması kısa sürdü. Yatakta doğrulup üzerindeki nevresimi bir hışımla çekerek köşeye savurdu. Sıkıca yumdu gözlerini, göreceklerinden korkarak, çekinikçe bacaklarının arasına çevirdi... Bir cesaret titiz bakışları korkakça vücudunda dolaşırken, ürkekçe kan ya da benzeri bir şey aranıyordu. Eliyle vücudunu yokladı. Yoktu. Lakin her zaman kan gelmediğini bilemeyecek kadar salak da değildi. Herkesin bekâret zarı ilk ilişkisinde yırtılmıyordu. Ah lanet kız, neler yapmıştı? Aklını yokladı. Ama hatırlamıyordu! İki elinin parmakları açık kalacak şekilde, üzgünce yüzüne kapadı ve birkaç saniye dehşet içinde düşünmeye çalıştı. Bir hışımla yerinden kalktı. İç çamaşırıyla, odanın ortasında duruyordu. Tanımadığı bir evde ve bilmediği bir yatakta, anadan üryan olmasa da, ona yakın bir halde kendine geliyordu. Gözleri yatağa kaydı. Çarşafı yine de tuhaf bir kaygıyla yokladı. Temizdi işte! Kasıklarında bir değişiklik, sızı, ağrı, acıma hissi, hiçbir şey yoktu. Kıyafetlerine bakındı, onlar da ortada yoktu. Soyulmuştu, hayır her anlamda ciddi ciddi soyulmuştu! Ne çantası, ne eşyaları, hiçbiri ortalıkta yoktu. Belki de, bekâreti de artık yoktu!

Yatağın karşısındaki dolaba gidip, içine baktı. Erkek kıyafetleri vardı fakat hiç kadın giysisi yoktu. Bu iyiydi, bir kadının yerini almak... Garibin birinin aldatılmasını sağlamak... Allahım ya! Neler diyordu? Kadını olmayan, tanımadığı bir adamın evinde

uyanmıştı. Belki de bir kadının... Başı dönmeye başladı, *yok ya kadınlar tecavüz edemezdi değil mi?*

Neden edemesin? Allahım bana acı!

Dolabın bir tarafı sadece kravatlarla kaplıydı. Ve hepsi aşağı yukarı aynı renkti. Gözleri kısıldı. Bir manyakla mı gelmişti? Fantezisi olan bir manyakla! Kravat manyağıyla! Kaygıyla bileklerine baktı, iz falan yoktu şükür. Rafta katlı olan tişörtlerden birini hızla üzerine geçirip, içinde kalan saçlarını havalandırarak dışarı koydu. Ürkek adımlarla kapıya yaklaşıp dışarı çıkarken, "Kimse yok mu?" diye tedirgin bir sesle bağırdı. Kalbi her saniye biraz daha telaşa kapılarak, yamyamların tamtamları gibi kaburgalarını dövüyordu. Bacaklarının nasıl titrediğini ve nasıl korktuğunu anlatmaya gerek bile yoktu.

"Allahım aklımı kaçıracağım, kimin evinde kaldığımı bile bilmiyorum. Ya adamla yattıysam, ya o adam gecekisırnaşık herifse! Ya bir de hamile falan kalırsam?... Oha!" Ellerini sıkıntıyla alnına koyup, titreyen parmaklarıyla saçlarını geriye ittirdi. *"Geri zekâlı! Aptal! Ahmak! Yıllardır eşsiz bir mücevher gibi sakladığın hediyeni kime armağan ettiğini bile bilmiyorsun."*

"Kimse var mı?"

"Mutfaktayım." Kızarkildi. Dolu dolu olan gözlerini kırpıştırırken, boğazına düğümlenen yumruyu çözmeyi denedi.

Adamın tok sesi devam etti. "Sağdaki son kapı." Sanki binsi etlerini çimdirip bırakmış gibi içi acıyla doldu. Evdeydi! Evde biri vardı demek. Bir adam! Onunla beraber olmuş bir adam! Tabii adam olacaktı, kadın olacak hali yoktu ya? *"Allahım ben ne yaptım!"* Hangi salak kadın ilk gecesini tanımadığı bir adama verir de, üstüne üstlük hatırlamazdı! *Lanet olasıca aklın neredeydi senin Ecem, demeye o kadar içtin? Al Kahraman geri zekâlısına kızdın, kendini yaktın. Ağla şimdi giden geri gelmez. Belki de hamile bile kaldın!*

Allah korusun. Bu düşünceyle titreyen bacakları hareketlendi. Çıplak ayakları, ufacık adımlarını hızlandırdı. Buz gibi kaliteli granitlerin üzerinde ürkekçe kapıya yaklaşıp, tişörtün etek kısmına sıkıca kavrayarak çekiştirdi. Yutkunarak mutfağa girdi.

Bakışlarını içeride korkuyla gezdirirken, sırtına ağrılar saplanmış, nefesi ciğerlerini terk etmişti. Bakışları sağa kaydığında, adamı gördü! Tezgâhın önünde, sırtı ona dönük; bir şeyler yapıyordu. Gözleri karşısındaki yabancı adamın üzerinde merakla gezindi, sonuçta insan bokâretini kime verdiğini merak ederdi!

Ona tepeden bakacak kadar uzun boyu, kemiklerini kırabilecek kadar geniş omuzlu, onu gereksiz sinek gibi yatağa yapıştıracak kadar kaslı yapısıyla... yutkundu. Bu öküz onu altından nasıl sağ çıkarmıştı? Sırtına baktı. Tekme atsa, acıyan tek nesne ayağı olurdu. Bakışlarını aşağı kaydırdı. Altında basketbol şortu, üzerinde yarım kollu pejmürde, eski bir tişört vardı. Bu adamla mı yatmıştı, ya da yatmamıştı! *Allahım ya!* Gece ne haltlar karıştırdığını da, bu adamdan başka kimse bilemezdi. Amma da iriydi. Yatsaydı pestilini çıkarması gerekmez miydi? Hatta bugün uyandığında, kamyonet çapmışa dönmesi lazım gelirdi. Ama öyleydi. Tüm kemikleri kırılıyordu. Bedeninde iz bırakmış olabilir miydi? Neler düşünüyordu? Elini dağınık saçlarına koyup, ayağını ayağının üzerinde sıkıntıyla sürterek, boğazını temizledi.

Genç adam usulca arkasını döndü.

Ecem utangaç bakışlarını kaçırdı, yüzüne bakamadığı için gözlerini geniş göğsüne dikti. Yüzü kızarmayı geçmiş, kulakları yanarak uğulduyordu. *Allahım; o salak olmasın!* Yüzüne bakmaya henüz hazır değildi. Yok, bakamayacaktı. Derince bir nefes aldı. Kendini telkin ederek isteksiz bakışlarını yukarı tırmandırdı. Gördüğü manzara karşısında gözleri şaşkınlıkla irileşirken, dudakları önce ince bir çizgi halini aldı, ardından hafifçe kıpırdayıp sanki rüya görüyormuş gibi aralandı.

"Ceml..."

Sanki kâbusundan, dehşet bir hayata uyanmış gibi ciyakladı. Derin derin nefes alırken, gözlerini sıkıca yumdu. Ağzının içinde dualar eşliğinde, elini etine geçirip bacağını çimdirdi. "Ah!" diye inleyip, gözlerini tekrar açtı. Sonra da gördüğü kişi değişmeyince gözlerini kısarak, algılarını yoklamaya çekti. Yok, hâlâ hayal görüyordu. Gece içkisine ne katmışlardı acaba? Kesin

bir şey içirmişlerdi. Halüsinasyon görüyordu. İnsan uyanıkken hayal görür müydü? Ama görüyordu ki adam hâlâ karşısındaydı. Ve erkek hâlâ muzip bakışlarla kendisini seyretmekte ısrar ediyordu. Bu doğru bir rüya olmazdı!

"Cem, senin ne işin var rüyalarımda?"

"Hayallerinin erkeğiyimdemek."

Kız irkildi. İyice safa bağlayarak, "Ne işin var hayallerimde?" diye sordu panikle.

"Beş çayına sohbete geldim."

Kız bakışlarını etrafta dolaştırarak sanki sır verecekmiş gibi sesini alçalttı.

"Tanışıyor musunuz?"

Adam kaşlarını kaldırarak "Kiminle?" diye sordu.

Ecem işaret parmağıyla holü göstererek "Onunla!" diye fısıldadı. "O kim?"

Ecem iyice sesini alçaltıp "İşte yatağında uyuduğum adamla!" diye itiraf etti.

"Sen bir adamın yatağında mı uyudun küçük cadı!" diye sordu kaşlarını çatarak Cem. Hayali, kâbusa dönüşecek gibiydi! Şimdi ciddiydi. Az önceki alaycı ve meraklı hali geride kalmıştı. Şu hali, onu eskiden öfkeyle azarlayan adamla aynıydı. Onun sorusunu onaylayan Ecem safça başını sallarken, birden aklı başına gelerek gözlerini kıstı.

"Cem..." diye cırladı ayıkmaya başlayan benliği. "Sen ne arıyorsun cidden burada?"

"O adamın evinde mi?"

"Hangi adam?" dedi Ecem safça.

"Yatağında uyuduğun adam! Yoksa kimin yatağında uyuduğunu bilmeyecek kadar mı düştün!" Sesi aşağılayıcıydı. İşte kızı kendine getiren tokat bu oldu. Bunu demiş olamazdı, değil mi? Bu ne cüret! Onun kibirli gözleriyle ve tiksintiyle ekşiyen yüzüyle, Ecem birden hırçınlaştı. "Sen yatağından geçen her kıza böyle iğrenerek mi bakıyorsun?"

"Konuyu saptırma..."

"Doğru yoldayım, henüz sapmadım. Bir saparsam, ne anan kalır, ne ecdadın... Benimle doğru konuş ve... o... o adam kim çabuk söyle?" Sorunun anlamsız tutumunu, dahası dengesiz yapısını keşfedemeyecek kadar şaşkın ve hayret içindeydi.

Cem ellerini arkasındaki tezgâha dayamıştı. "Birincisi, eskiden tanıdığın birisini görünce önce *merhaba* de Ecem. İkincisi, hakaret edecek durumda değilsin. Onca okulu boşa okumuşsun!"

"Cem?..."

"Adımı ezberine aldığına göre..."

"Ne arıyorsun burada?"

"Burası benim evim Cadı!" dedi tembel bir sesle. "Asıl senin ne işin var *benim evimde; yatağımda, gecenin bir vakti* bir düşünsene!"

Bu kadar acımasız olmak zorunda mıydı? Koyulmuş sır bakışlarını bilinçsizce kızın üzerinde dolaştırarak; es geçtiği gerçeği gözlemledi. Gür kumral saçları hummalı bir işin zevkini yansıtırcasına dağılmış ve üzerine onun tişörtünü giyinmişti! Tişört üzerine o kadar büyük olmuştu ki; o narin omuz başlarından biri ışıldayarak yakasından çıkmış, beyaz bacaklarının üzerine mini bir elbise gibi dökülmüştü. Seksi bacaklarını kenara kıvırmış ve lanet olsun ki bu pespaye haliyle dahi baştan çıkarıcı duruyordu. Onu bütün gün tablo gibi izleyebilirdi. Nasıl eşsiz bir varlığa dönüşmüştü bu kız böyle? Karın kaslarını titreten sıcaklık kasıklarına yayıldı. Dişleri sebepsiz sıklaştı.

Mutfağa giren gün ışığı tazecik yüzünde oynaşırken, gözlerine vuran güneşle kahveleri bal rengine dönerek parlamaya başladı. Meleksi, mahcup yüzü kızarmış, dudakları hayretle aralanarak tuhaf bir hale bürünmüştü. Ve bu aklına fitne sokan hali, adamın bedeninin iradesini kırmaya başlamıştı. Cennetten kazara düşmüş bir meleğe benziyordu. Hayır, Ecem'den olsa olsa oraklı bir melek olurdu! Sonuçta şeytan da bir melekti!

Kendine ne olduğunu bilmiyordu ama uzun zamandır bir kadına, sadece bakarak baştan çıktığına tanık olmamıştı. Buz gibi bir bardak suya ihtiyacı vardı! Hayır soğuk bir duşa... Hatta bir denize girmeliydi. Bir kıza bakarak baştan çıktığına, buna hiç şa-

hit olmamıştı. Sanırım bakarak tatmin olacağı bir kadınla henüz tanışma şerefine nail olamamıştı.

Tedirgin adımlarını ufacık atan Ecem, ona doğru yaklaşırken, bir hayale dokunacak gibi korkuyordu belli. Cem tezgâhtaki kahve kupasına uzanıp aldı. Tedirgin bakışlarını yüzüne çevirdi.

"Peki, senin evinde ne işim var Cem?" Gözleri kısıldı kızın. Becerebildiği kadar soğuk ve ciddi bir sesle, "Cidden senin evinde miyim ben?" diye sordu. İnanılır gibi değildi!

"Yok. Çırağan Sarayı'ndasın da, ayıp olmasın diye söylemiyoruz" diyen adam omuzlarını silkti. Bu erotik hava bir an evvel dağılmalıydı... Yanına kızın o eşsiz kokusunu da alarak üstelik. "Kesinlikle. Burası benim evim Cadı! Ve cidden sen *benim* evimdesin!"

"Senin evini... Yani evini biliyorum." Eliyle bu yabancısı olduğu evi gösterdi dalgınca Ecem. Şaşkındı.

"Buraya, bir yıl önce taşındım."

Ecem etrafa bakarken merakla, dalga geçmiyordu adam, aksine gözleri koyularak ciddi anlamda kızgın ve tuhaf bir azarlama eşliğinde sert sert yüzüne bakıyordu. Ama her şeye rağmen ne atlattığını belirtmeyen yakışıklı yüzündeki mimik ve jestleri sır gibi saklıydı.

"Buraya nasıl geldin Ecem, hatırlıyor musun?"

"Ayaklarımla olmadığı kesin" diyen Ecem onun kayıtsız bir ifadeyle söylediği suçlamaya odaklanıp, "Bilmiyorum. Bilsem sana sormazdım herhalde" diye homurdandı. Olduğu yerde kakavan bir yapıyla kalakaldı. Biraz olsun rahatlamıştı şimdi. En azından yabancı, bilmediği bir sapığın, çapkının, ırz düşmanının yanında kendine gelmemişti. Derince iç geçirdi.

"Anlıyorum" diye rahatlamaya başlayan sesiyle mırıldandı.

"Neyi anlıyorsun?" diye soran kızgın adamla, bu rahatlama hali suya düştü. Apansız yatakta çıplak yattığı aklına gelince, yanakları bu sefer daha koyu bir halde yanmaya başladı. Ne yanması hatta kavruluyordu. Utandı. İçinde acayip bir his oluşurken, başını aşağı eğip, gözlerini yere çevirdi. Altdudağını dişlerinin arasına

alıp, olduğu yerde sallanmaya başladı. Sonra bir anda bakışlarını genç adama kaldırıp, ürkekçe, "Beni nasıl getirdin buraya Cem?" diye sorarken, duyacaklarından korktuğu için soluğunun kesildiğini hissetti.

"Uçarak, sen bilmiyorsun ama ayaklarımdan sonra kullandığım en iyi yerim, kanatlarım."

"Dalga geçme..." dedi ciddiyetle. "Nasıl geldim, seni görmedim bile barda?"

Dün Gece

O gece Cem'in tek istediği kafasını dağıtıp, zihnini boşaltmaktı. Yanında bir arbede olunca, dikkati yana kaydı. Saçları yüzünü kaplayan sarhoş kadın birisiyle takışıyordu. Elini tezgâhtan çekince de, ayağındaki topukluların üzerinde duramayarak dengesizliğinin azizliğine uğrayıp, yerinden fırlamış kanepe yayı gibi yan tarafa doğru esnemişti.

Aslında Ecem gözleri kararırken boşluğa savrulmuştu... Düşmemek için elini nereye attığına bakmadan, bulduğu ilk yere sıkıca tutundu. Gerçi kafasını kırsa, akanı pekmez değil alkol olurdu. Parmakları tuttuğu sert şeye asıldı. Fakat bu duvar sıcacıktı. Biraz daha sokulup, uyumak istediği kadar sıcak... Ağırlaşan başını kaldırıp, tutunduğu şeye bakacaktı ki; dengesini kaybedip ona iyice yaslandı. İşte bu muhteşemdi. Tam da olmak istediği yer... Korunaklı, sıcak ve ıssız... Şuracıkta uyusa ne olurdu?

Genç adam da düşmesin diye, dirseğinden tutarak ona nazikçe destek oldu. Yerinde durmak şöyle dursun, uzayda gezen astronot gibi uçuşa geçen kızın omzu sıcacık göğse dayandı. Bir anda kedi gibi oraya pusmuştu. Yüzü adamın beyaz gömleğiyle, sert göğsüyle bütünleşmiş, dudakları yamularak kaslarının şeklini alırken, adamın ince gömleğini yakan sıcak teni, tenine değmişti. İçini tuhaf bir ürperti sardı. Tanıdık bir yoksunluk hissi, Kahraman'ın kapısının önünde bıraktığı kalbinin harabesine apansız kuruldu. Uçrak

bir koku sinsice genzine yayıldı ve tüm hücrelerini galeyana getirerek, kendini hissettirdi. Tanıdık bir parfüm olmalıydı. Abis... olabilir miydi? Markasını algılayamadı. Geriye çekileyim derken adamın üzerine iyice yığıldı. Artık bedeni tamamen adamın güçlü kollarındaydı. Acayip bir düşüşle sultanlığını bilahare inşa etmişti. Bu karamsar düşüncelere öylesine dalmıştı ki, kulağına ılıklaşan ahenkli erkek sesiyle irkildi.

"Bayan. İyi misiniz?"

Ah bir adama sarılmış, dayanmış, kollarına kurulmuş olamaz değil mi? Ama olmuştu. Duvar konuşmuyorsa, o bir erkekti! Ecem doğrulmaya çabalarken, ayakları çamura batmış kar lastiği gibi patinaj çekiyordu. Tutamadığı başını kaldırıp, önüne gelen saçlarını geriye doğru üfledi. Fakat asi zülüfleri şakaklarından gözlerinin üzerine tekrar aktı.

Cem kızın yüzüne düşen saçlarını kenara çektiğinde, sertleşen gözleri kısıldı.

Şaşkınlıkla irileşmiş gözlerini kırpıştırmaya başlayan kız ise, "Ah ulan, neden sarhoş olunca ben de herkes gibi Edie Cibran'i görmüyorum da, hep onu görüyorum?" diye homurdandı. Kafasını salladı. Görüş alanı açılınca ve gördüğü kişi değişmeyince, gözlerini kısarak, "Cem!... Kâbusum olmaya mı geldin yine?" diye düdük gibi sesiyle cırladı. Sahi bu ismi söylemiş... olamazdı!

Bu çıkışla afallayan Cem, kuşkuyla, dikkatlice kıza baktı. Olamazdı değil mi? Cem'in bakışları loş ışıkta ilgiyle yoğunlaştı, yeşil gözleri iyice görmeye çalıştığı yüzde kuşkuyla kısıldı. Yok, bu "o" olamazdı! Bu onların küçük Ecem'i, hayatta olamazdı... İnsan altı yılda ne kadar büyüyebilirdi? Ya da ne kadar değişirdi? Dudakları istem dışı kıpırdadı fakat düşündüğü şey ise ona hâlâ saçma geliyordu.

"Ecem!..."

Sarhoşluğun tavan yapan etkisiyle dengesizleşti kız. Elini ağzına koyup salakça kıkırdamaya başladı. Şu anda ciddi anlamda gerçeği ve hayali kavrayamıyordu. Timur ikilinin komik diyaloğuyla, "Tanışıyor musunuz?" diye ciddi bir merakla sordu.

Cem iç geçirdi. "Ecem .." dedi bıkkınca. "Rüzgâr abimin baldızı." İçinden de, "Benim tatlı belam" diye tamamladı. Onun yurda döndüğünü biliyordu ama burada bu halde karşılaşmaları... bu işte enteresan bir tesadüftü.

Bu sırada Ecem tuhafça hıçkırmaya başladı. Niye güldüğünü bilmiyordu ama tatlıca sırıtıp duruyordu! Cem ona gözlerini tuhafça kısarak bakıyordu. Garipti. Eşekten düşmüş karpuz gibiydi. Hem de hâlâ şok geçiriyordu. Şaşkın gözlerini kızın narin vücudunun çıkıntılarında, afallayarak gezdirdi. Kadınsı hatları ona yabancıydı. Aslında her şeyi yabancıydı! Bu kıza ne olmuştu? İçine Afrodit falan mı kaçmıştı? Ecem koluna dokunan elle ürkekçe sıçradı. Gördüğü yüzle gülümsemesi dudaklarında donup kaldı. Gözlerini devirerek açık tutmaya çalıştı. Ama adam lakayt bir rahatlıkla, sanki sahibiymiş gibi kolundan çekiştirerek konuştu.

"Hadi ama güzelim gidelim, bu kadar çene yeter!"

Bu dengesiz tutuma kızan Ecem, kolunu abartılı bir sertlikle silkeledi.

"Ya bırak sana kolumu... Seninle gelmiyorum... Git başımdan." Adam aldırmayınca, kolunu ondan çeken Ecem dengesini kaybetti, Cem'in üzerine yıkıldı. "Cem. Gitmiyor..."

Cem, onun tatlıca öne uzattığı ıslak dudaklarına bakarken salakça, birden silkelenerek kendine gelip üzerindeki şaşkınlığı attı. Üzerinden yıllar geçse bile o hâlâ aynı cadıydı, bedenine yıkılan genç kızın beline kolunu sahiplenici nitelikte doladı. Ecem bir anda havalanınca korkup çığlığı bastı. Kızı göğsüne çeken Cem başını aşağı eğip kulağının dibine, o kendini güvende hissetmesini sağlayan şefkatli sesiyle "Şişşşt, benim Cem!" diye soludu. Ecem gözlerini zorlukla açıp kollarını boynuna doladı. Başını omzuna yasladı.

"Cem, sen misin gerçekten?"

"Benim Cadı..."

"Uyanmak istemiyorum..."

Ah! Rüyada olsa tam da olmak istediği yerde olurdu, ama yanlış mekândaydı!

Sarışın adam Cem'in karşısına çekinmeden deli cesaretiyle geçmeye cüret etti.

"O benimle gelecek aslanım, git kendine başkasını bul! İlk ben gördüm..."

Sanki sosyete pazarından çakma tişört alıyordu hıyar. Göğsünü kabartıp hindi gibi kabardı. Timur genç adamın arkasında belirdi ve duruma müdahale etmek için onlara doğru gelen korumaları, bir el işaretiyle durdurdu. Yüzünde sinsi bir hale bürünmüş gülüşüyle, arkadaşının kucağında sürekli tatlıca şikâyet edip duran genç kıza bakıp sırıtıyordu. Cem koyulmuş yeşilliklerini ona çevirdi ve Timur ellerini kaldırarak teslim olur gibi geri çekildi, hiçbir yardımda bulunmadı. Müzik sesi hafifledi.

"Onu bana ver" diye kabaca konuşan adamın sesiyle, yanlarında bulunan herkes şaşkınca onlara bakmaya başladı. Ve müzik tamamen sustu. Bir vukuat olduğunu düşünmüş olmalı ki, herkes dikkatini onlara vermişti.

"Versene lan kızı..."

Cem başını bıkkınca geriye attı. "Timur..." diye tısladı müdahale için ama adam ona sinsice gülmekten başka bir şey yapmadı. Sözde bu gece biraz huzur istemişti.

"Ver lan kızımı..."

"Sıkıysa al lan. O benim!" dedi dişlerinin arasından tehditle tıslayan Cem. Ve onun gür sesi içeride dalga dalga yayılınca herkes bir hayret nidasıyla birkaç adım geriledi.

Adam ona tepeden bakan deve gibi bakarken, o kadar ürkütücü görünüyordu ki konuşamadı... Dağ gibi doğruldu adamın önünde Cem. Azametli duruşunda tek bir kusur dahi yoktu. Sinirden çene kasları oynamaya başlayınca, korkan adam bir adım geriledi. Cem'in sert yüzüne düşen öldürücü bakışlarından çekindi. İnanıyordu ki; ufacık bir tartışmada bile kof olmadığını anladığı bu adam, onun boynunu rahatlıkla tek hamlede kıracak güce sahipti.

"Senin olduğunu da nereden çıkardın? Karın mı? Sabahtan beri yanındaydın ama tanımıyorsun."

Ecem başını kıpırdattı sığındığı korunaklı yerde, Cem'in boynuna yüzünü gömdü. Sonradan anladığı gerçekle, sarhoş sesiyle bilinçsizce mırıldandı.

"Ben seninim Cem! Değil mi?"

Sarışın adam ellerini kaldırarak geriye çekildi. Fakat Ecem ayıldığında ve bu anı hatırladığında, seneler sonra bu lafı ona söyleyebildiğine asla inanmayacaktı. Aslında bu anı şimdi rüya sanıyordu. Cem gözlerini karşısındaki tırsak adamdan ayırıp, Ecem'i iyice göğsüne çekti. Onlara şaşkınca bakan kalabalığa aldırışsız bir bakış attı. Timur'un hain bakışları ve eğlenen yüzü arasında, önündeki kalabalığı yararak çıkışa yöneldi. Ecem kafasını hafifçe kaldırdı. Boğuk çıkan kalın sesiyle konuşmaya zorladı kendini.

"Nereye gidiyoruz?"

"Lunaparka..."

"Ben büyüdüm Cem, artık oynamıyorum" demesini beklediği baygın kıza bakan Cem, ondan tepki alamayınca kafasını aşağı eğip, gözlerini yüzüne doğru yaklaştırdı. Kucağındaki kızın tenine ılık nefesi vururken, "Seni evine götürüyorum Cadı" dedi.

"Evim sen misin?"

Boğazına bir yumru oturan adam bir an irkildi. "Hayır. Annen merak etmiştir."

Annesi. Nebahat Hanım onun kucağında kızını görse, adamın derisini canlı canlı yüzerdi. Genç kız kollarını biraz daha sıklaştırdı.

"Benim evim olur musun Cem?"

"Ben kimsenin evi olamam Cadı..."

"Benim evim sen ol istedim ama beceremedim..." dedi kız sızarken. Cem bir an duraladı. Üzerine çöken yük değil sanki vicdan azabıydı. Sarhoşken böyle saçmalar mıydı hep bu cadı?

"Hep acıyacak mı içim? Evine götür beni çün..." Yüzünü adamın boynuna doğru yaklaştırıp kıpırdanırken, lafın gerisi gelmedi. Kelimeleri ağzının içinde boğulup, yarıda kesildi. Ecem'in ılık nefesi adamın boyuna çarpıyor, her adım atışında dudakları tenine değiyordu. Ve bu adamın bedeninin sebepsizce gerilmesine, ısınmasına,

durduk yere tepki vermesine sebep oluyordu. Cem kafasını biraz daha aşağı eğip, sağ soluklarını yüzünü soludu.

"Ecem, eve gitmek istemiyor musun? Neden?"

Ecem'den ses gelmedi. Dışarı çıkınca kapıda bekleyen güvenliğe arabasını istediğini belirtmesine dahi gerek kalmadan, arabası birkaç saniye içinde önünde belirdi. Timur haber vermiş olmalıydı. İçinden çıkan genç vale arabanın kapısını açıp, onun kucağındaki kızı ön koltuğa koymasına yardımcı oldu.

Cem ona baktı, eli aracın kapısında donmuş, gözleri yüzünde kalmıştı. Garipti ama kızın yüzüne bakarken, bir anda ona sahip olmanın nasıl bir his olacağına kafa yorarken buldu kendini. Gerçek, tutkulu, istekli bir kadının . adamın kanını kaynatan cinsten bir kadının hissettirdiklerini bu cadı ona hissettiremezdi... Bir erkeğin sarmak isteyeceği dolgunlukta, yuvarlak hatlı ve boyaz tenliydi ama... Kahretsin bu kız; tehlikeye balıklama atlama sebebi olurdu. Ve Cem tehlikeli ilişkileri sevmezdi!

Uzun bacakları pürüzsüz, dikkat dağıtıcı ve baştan çıkarıcıydı. Ve dolgun dudakları tutkuyla öpülmek için yaratılmıştı. Pantolonunun kumaşını zorlayan şey şehvet olamazdı değil mı? O Ecem'di, bu düşünceleri saçmaydı. Bir an önce bu saçma kâbustan uyanmayı diledi.

Cem yutkunurken, gözleri kızdan ayrılmayınca ona ihanet eden kasıkları gerildi. O güzel çikolata kahvesi gözlerinde biriken masumlukla, tek bir bakışla bir adamın kanını ateşleyebilirdi. Cem olduğu yerde donarak onu seyretti. İlk defa bir kadını izlememek için, kendine bahaneler sıralamak istedi! Sanki gözleri tenine değdiği an, kaderi kaderine mühürlenecekmiş gibi tehlikeli bir hisse kapıldı. Ensesi ürperdi. Ama izledi. Kader kalem olup düşerken hayat defterine, bundan sonra yazılan yollar hep tek yöndü. Bir demet gür, dalgalı, koyu kumral saç her iki omzuna inmiş, perçemleri yüzüne dağılmış kız gözlerini hafifçe araladı ve gözlerini o yeşil gözbebeklerinin içine mühürledi. Adamın bedeni kaskatı kesildi. Eğer kız gözlerini hemen kapatmasaydı, nefes dahi almadan bir ömür orada donabilirdi...

Kısacık eteği, kadınsı kıvrımlarını saklayamıyor, belinin incecik ve kalçalarının yuvarlak olduğunu göz önüne seriyordu. Bu düşüncelerin yasaklığıyla sırsılan Cem, arabanın içine eğilerek eteğine uzanıp biraz aşağı çekiştirdi. Bacaklarının bir kısmını kapadıktan sonra, boynunun altında kalan kolunu usulcacık çekerek doğruldu.

Birkaç saniye sonra arabayı yerinden kaldırıp yola koyulmuştu. Keskin bakışları, yan tarafında sızan genç kıza kaydı. İlgiyle üzerinde dolaştı.

Bu gerçekten Ecem'di!

Ufacıktı... Büyümüştü! En son görüşmelerini hatırladı. Şirkete gelmişti. Annesinin onu zorla yurtdışındaki okula götürmek istediğini ve onun kendisine âşık olduğunu, hatta isterse hemen evlenebileceklerini, gitmek istemediğini, bir şey yapması gerektiğini söylerkenki masum, çaresiz, saçma sapan hali aklına geldiği an ürperdi. Ona zalimce hatırlattığı gerçekler ve kızın kırılan gururu, kalbiyle ağlayarak haykıran sesini hiç unutamamıştı.

"Âşığım sana kahrolası, neden inanamıyorsun?..."

Gözleri ışıl ışıl parlayan masum, tertemiz bir kız çocuğuydu hatıralarında kalan Ecem... Ama bu kız, o değildi! Onunla alakası yoktu! Tuhaf'a koyulmuş karmaşık bakışları üzerinde dolaşırken, bunun Ecem olduğuna aklen hâlâ inanamıyordu.

Esme ortadan kaybolduktan sonra, abisiyle takışan annesinin zoruyla yurtdışına gittiklerini biliyordu. Annesi, ağabeyine ve kocasına rest çekip kızını da yanına katarak, çok sevdiği arkadaşının yanına yerleşmişti. Ve geçen sene Eray Bey rahatsızlanınca, tekrar kocasının yanına geri döndüğünü duymuştu. Yaptıkları araştırmalar yüzünden, onların da her daim peşindeydiler. Periyodik olarak bilgi de alıyorlardı lakin bu kızın bu kadar büyüdüğüne şahsen tanık olamamıştı. Uzak duruyordu umut beslemesin, görmesin ki unutsun diye.

Üniversite okuyan bir cadı... Rüzgâr bu işi sıkı tutuyordu. Olur da Esme ailesini görmek isterse diye, sürekli takip altındaydılar. Fakat Cem abisine gelen dosyalardaki resimlere bakmak

gereksinimi hiç duymamış ya da Esme'den haber gelmediği için onları rahatsız etmemişti.

Yerinde duramayan Ecem rahatsız bir tutumla kıpırdandı. Den koltukta gıcırtılar çıkararak aşağı doğru usulca kaydı. Bacaklarını aralayıp, kenara doğru uzattı. Hareket ettiği için eteği yukarı kıvrılınca, Cem'in gözleri kısa bir an onun sütun gibi düzgün olan bacaklarına takılmıştı, yine! Eteği neredeyse beline kadar sıyrılmış ve iç gıcıklayıcı dantel çamaşırının bir kısmı gözler önüne serilmişti. Direksiyonda kasılarak duralayan eli uzandı, eteğini parmaklarının arasına sıkıştırarak aşağı çekiştirdi. Dikkatini dağıtıyordu bu kusursuz görüntü. Fakat eteğine kadar indirse de, genişi hâlâ açıktaydı! Gözlerini onun üzerinde gezdirirken, zihnine tuhaf düşünceler, edepsiz görüntüler yağmaya başladı. Bakışlarını ondan kaçırıp, kafasını sallayarak yola çevirdi. Düşündüğü alçak şeyler yanlıştı! Bu saçmaydı. Sanki ilk defa bacak görüyormuş gibi onun pürüzsüz tenine tuhaf bir tutumla bakmak istiyordu ki bu hepsinden saçmaydı. O alışıktı çıplak kadın görmeye. Bu arsız düşünceleri zihninden atmak için başını sarstı. Olmadı.

Lanet olsun ki; o Ecem'di! Küçük Cadı'sı.

Eve geldiğinde, kucağında uyuyan genç kızın yüzüne bakmamaya çalıştı ama başaramadı. İlk defa iradesiyle çalışıyordu Delifişek. Saçları muammalı bir işin içindeymiş gibi keyifle dağılıp, yüzünün bir kısmını kapamıştı. Başını eğdiği için, burnuna onun ağır içki kokusu geliyordu. Lakin aynı zamanda değişik, güzel bir koku da algılıyordu üzerinden. Daha önce hissetmediği kadar güzel bir kokuydu. Parfüm kokusu olduğunu düşündü ama olmadığını içgüdülenyle hissetti. Gözlerini hâlâ inanamaz şekilde genç kızın yüzünde geziyordu. Ne kadar değişmiş, olgunlaşmıştı. Her şeyden evvel; çok güzel olmuştu. Melek gibi bir büyüye sahipti. Şimdi barda herkesin neden onun etrafında tazı gibi dolaştıklarını anlıyordu. Üstelik sadece yüzü değişmemişti. Elbette değişecekti; büyücekti! Evvelden çatılmak bilmeyen güzel kaşları artık daha kavisli duruyordu, susmak bilmeyen tatlı dudakları daha dolgun ve havaya inatla kalkan hokka burnu...

o bile değişmişti: Uzun kirpikleri yanaklarının üzerine doğru özgürce gölgeler oluşturarak dökülmüş, kırmızı dolgun dudakları uyku sersemliğiyle büzülmüştü. Ecem dudaklarını kıpırdatıp hafifçe oynatınca, Cem'in içinde bir şeyler kıpırdanmaya başladı. Sırtını yırtan sıcaklık damarlarından taştı. Kasıkları yanmaya, bedenine sıcak basmaya başladı. Kırmızılıkları öpülmeye davet eder gibi ıslak ve görkemliydi. Hipnotize olmuş gibi boşalan kafası yavaşça aşağı eğilirken, kendine gelip kaşlarını çatarak hızla yukarı doğruldu. Kendi yaptığı şeye kızıp küfrederek homurdandı! Bu işin sonu, hiç hoşuna gitmemişti!

Bedeninin iradesizliğine tepki göstererek yatak odasından içeri girip, yatağa yanaştı. Genç kızı usulcacık yatağa koyup, başının altındaki elini çekti. Sanki kocaman adam, ufacık kadından kaçıyordu! Ecem yumuşak yatakla bütünleşince, gözlerini kısa bir an aralayıp, ağzı kuruduğu için dudaklarını yalayarak "Su..." dedi. Gözlerini hemen geri kapadı. Yatağın üzerinde toparlanarak cenin pozisyonunu aldı. Cem elini bocalayarak ensesinde dolaştırdı. Bu sırada ona bakıp ne yapacağını düşünürken, odadan çıkıp mutfağa yöneldi. Bir bardak suyla yatak odasına dönüp, bardağı Ecem'e uzatarak genç kıza seslendi.

"Ecem, su getirdim... Kalk hadi."

Ecem duyduğu sesle gözlerini araladı ama başını kaldıramadı. Hâlâ kendinde değildi. Elini gözlerinin üzerine perdeleyip, ışıktan sakındı. Cem ayılmayacağını anlayınca, yatağa dizini dayadı. Başına destek oldu, bardağı dudağına götürürken, "Su getirdim, iç hadi..." diye seslendi. İçi tuhaf bir dürtüyle, bir anda onu koruma isteğiyle dolmuştu. Belki de onun büyümesine şahit olduğu içindi bu güdü. Karmaşık düşüncelere gark olmuş benliği ve hâlâ alışamadığı tuhaf düşünceleri vardı. Sakin olmaya gittiği yerde, bir sürü karmaşayla geri dönmüştü! Yok, aslında anlayamadığı bu kızın orada tek başına ne işi vardı ve bu kadar nasıl içerdi?... Nebahat Hanım onu gözünün önünden ayırmazken, gece dışarıda olmasına nasıl müsaade etmişti? Eymen nasıl izin vermişti? Bu düşünce zihnini zehirledi ve birden yakışıklı yüzündeki katı

hatları sertleşti. Kaşları çatıldı. Onu başkası bulabilir! Dahası; başına kötü bir hal gelebilirdi. Bu düşünceyi derhal aklından uzaklaştırma çabasına düştü, keza öfkesinden dişleri sıklaşmaya ve eli kasılmaya başlamıştı. Salak Eymen onu bu saatlerde neden sokakta bırakıyordu ki, abilik görevi onu güvende tutmaktı.

Ecem sudan içtikten sonra sarhoşluğun verdiği tepkiyle bardağa koluyla vurdu. "İçmiyorum... Çek şunu, tadı acımış." Ağzını saklayarak, dudaklarını sallandırdı. Yüzü buruşmuştu. Cem bardağı daha geriye çekemeden bir daha kolunu vurdu. Genç adamın elindeki bardak kaydı. Su genç kızın üzerine dökülürken, Ecem sadece bir anlığına gözlerini açıp, ardından baygınca geri kapadı. Üzeri ıslanmıştı fakat o hâlâ ayılmamıştı. Cem genç kıza bakarak kaşlarını çattı. Islak gömleği şeffaf bir hal alarak, göğüslerine yapışmıştı.

"Bu kadar içecek ne vardı?"

Boş bardağı komodine sinirle koyarken, yataktan kalkıp genç kızın omzuna uzandı. Uzun parmaklarıyla ürkütmeden hafifçe dürttü. "Ecem, kalk üzerini değiştir. Ecem hadi güzelim, kalk üzerini değiştir; ıslandı."

"Ya bir git!"

Ecem homurdanarak yastıklara daha çok gömüldü. Cem kızın çantasına uzanıp telefonunu çıkardı, haber vermeliydi ama sonra onların tepkisini bildiği için vazgeçti. Cem onu biraz seyredip kalkmayacağından emin olunca, yatağın yanına oturdu. Yatak hafifçe sarsılınca ağırlığıyla, Ecem homurdanma eşliğinde huysuzca onu tepikledi. Kızı omuzlarından kavrayıp yatakta usulca düz çevirdi. Bakışlarını üzerinde gezdirdi. Yapacak başka bir şey kalmamıştı. Islak gömleğine uzandı. Parmakları üst iliklerini açarken, bu sefer de Cem huysuzca homurdanmaya başladı. Düğmeler açılıp genç kızın çekici vücudu ortaya çıktıkça, gözlerini her ne kadar onun üzerinden kaçırmak istese de, ay ışığı düşmüş gibi eşsizce parlayan beyaz teninde dolaşmasını engelleyemedi. Oysa alışıktı kadınları soymaya Cem, ama şimdi garip olan elleri buz kesmişti! Hain gözleri haylaz ışıklar tarafından istila edilmiş ve gereksiz

bir üstünlükte parlamaya başlamıştı. Gömleğinin düğmelerinin tamamı açıldı, kumaşın iki kanadı kenara salındı. Sır saklanan sandıklarda gizlenen mücevher gibi, beyaz dantelden iç çamaşırının içindeki dolgun tepeleri göz önüne serildi. Kızın teni şahane bir inci gibi parladı. İç çamaşırı yok denecek derecede şeffaftı ve ıslanınca tüller neredeyse yok olmuştu. Ufacık tomurcuklara benzeyen meme uçları bile belirgin bir tezatla görünüyordu. Üzerinde gezinen gözler... Bu erkeğin keskin sesler eşliğinde dişlerini sıkmasını sağlıyordu. Bir parça tülden olan çamaşırın altındaki göğüsleri ayartıcı şekilde tüm ihtişamıyla karşısında duruyor, tüm diriliğini göz önüne sererken, dirayet dizginlerinin elinden gitmesini sağlıyordu. Bu da adamın aklına umulmazı sokuyor, tüm dikkatini dağıtarak oraya topluyordu. Bakışlarını onlardan kaçırmak istese de, erkek yanı ağır bastı, başaramadı. Parmakları arasına sıkışıp ezilmek için can verircesine diklendi ürperen kızın meme uçları, adamın solukları dudaklarının arasından seslice kaydı. Baktıkça boğazı kurudu. Dudaklarını ıslatma gereği duyduğu için diliyle nemlendirdi. Kanı damarlarında ateşten bir nehir gibi akmaya başladı. İğnelenen parmakları mı titriyordu?

Sonunda gömleği çıkarınca, gözlerine bir şey çarptı. Dikkatini dağıtan bir şey! Narin omuz başının hemen altında, elyazısıyla derisine kazınmış bir "K" harfi vardı. Garip ama bu dövme adamın dişlerinin sıkılmasına, ellerinin kasılmasına sebep oldu. Kimdi bu "K" harfinin sahibi? Sevgilisi mi? Burnundan soluyarak, genç kızı yatağa büyük bir eziyetle geri bıraktı. Gözleri genç kızın meleksi yüzünde gezerken, bakışları az önceki sertliğini inkâr ederek yumuşadı. O kadar sızmıştı ki, ona bir şey yapsa ruhu duymaz, sabah koynunda uyansa haberi olmazdı. Bu düşünceden hoşlanmadığını, kaşlarını çatarak belirtti fakat fark edemedi.

Bir başkası olsaydı bugün burada, şimdiki gibi yanında, onun ellerinde böyle savunmasız yatıyor olacaktı. Bu fikir aklına gelince, farkında olmadan dişlerini sıkıp gıcırdattı. Kimdi bu K? Öfkeyle parlayan gözlerini üzerinden kaçırıp, siyah eteğine sertçe çevirdi. Bir an nezaketi unuttu. Fermuarını kabaca indirdiği

"Gerçek bu. Gerçi ben seni tanıyamadım... Fakat sen onca kişinin arasından beni tanıyıp, kollarını hemen boynuma doladın. Bana yalvardın. Sahi sen nasıl tanıdın beni Cadı?" diye kumpas kurdu ona.

Kız ciğerlerini patlatma pahasına tutmuş olduğu soluğunu yavaşça koyuverirken, yorgun bir tavırla başını salladı ikiyana. "Şaka bu." Sesi neredeyse yok denecek kadar kısıktı. "Deli saçması." Cidden yapmış olamazdı, değil mi? Eli saçlarına gitti kurcalamak için, sanki böyle yapınca anılarını kurcalayarak bulacaktı geceye dair izleri, ama hatırlayamadı.

"Saçmalıyorsun."

"Öyle bir halim mi var?"

"Yok" diye hayıflandı kız. Demek yapmıştı! Ona yine geçmişteki gibi sığınmıştı. Geçmiş aklına gelince, pişmanlıkla inledi.

Adam konuşması bittiğinde, genç kızın rengının attığını, kanının yüzünden çekildiğini hatta gözlerinin inleştiğini izleyip, oynadığı oyunun keyitsizce keyfini çıkarmaya devam etti. Bu kız gerçek bir azabı, edepsiz bir tutumla aklını çeldiği için cezayı hak ediyordu! "Seni tanıyamadım ama sen... bir kere baktın ve *Cem*' dedin. Dahası!..." dediğinde kızın rahatsızca yutkunmasını izledi. Dahasını kaldıracak gibi durmasa da, "*Ben seninim* dedin!" diyerek korkutmaya devam etti.

"Oha!" dedi Ecem şokta. "Dememişimdir."

"Daha bitmedi."

"Dahası mı var?"

"Evim sensin dedin..." Kız bayılacakmış gibi soluksuz kalırken, adam usulca başını salladı. Ona ne içirmişlerdi, köpek öldüren mi? Bunları altın vuruş zerk etmeden hangi akıllı yapardı! "Sarıldın bana özlemle, Sen benim eş ruhumsun dedin bağırarak. *Unutmuş olsan hissederdim, beni unutmadın değil mi Cem* diye sordun."

"Sormamışımdır... Yapmamışımdır... Dememişimdir..."

"Demek resmimi cüzdanında sakladın."

"Asla .." diye yalan söyledi kız. Allah kahretsin, kim bilir daha ne sırlarını anlatmıştı ona? Nefessiz kaldı..

"Demek ki neymiş Cadı, senin de yaptığın gibi, çantanda bir resmim, aklında gülüşüm olacakmış... Ha bir de büyülü gözlerim."

"Gözlerin büyülü değil. Yani artık değil."

"Yani seni büyüler miydim?" Adam kaşlarını küstahça kaldırınca, karnına darbe almış gibi bir adım gerileyip yutkundu. Bacakları titriyordu. Her şeyi ifşa mı etmişti? Geçmişi ona sayıp dökmüş müydü? Kalbi artık patlamaya durmuş, göğsünü ramazan davulu gibi acımasızca dövüyordu. Titreyen elini şakaklarında gezdirdi kısa bir an, başını yerden kaldırıp kekeleyerek "Be .. ben mi dedim bunları?" diyerek inanmayan gözlerini genç adama dikerken, alaylı dalgın bir kahkaha attı. "Şaka!" demesini bekler gibi durdu. Gözleri ilgiyle bu cevabı bekledi ama olmadı.

"Yok, ben! Elbette ki sen. Bardakı o kadar kişiye aldırmadan üzerime atladın. Ve ben onunum diye deliler gibi bağırmaya başladın..."

Midesi acıyla kasılarak, utandı. Kısmen doğru olan bu konu hakkında düşünen Ecem'in, o anda aklından milyonlarca senaryo geçti. Ah ne yazık ki bunların hiçbirinde, Hülya Koçyiğit olup Ediz Hun'a koşar gibi romantik adımlarla koşmuyordu. Ve bu düşünceleri derhal aklından atmaya çalışırken, sinirleri iflas edip üşütmüş gibi gülmeye başladı.

"Saçmalama Cem! Senin değilim, bunu neden diyeyim? Hem..." Gözlerini kıstı. Başını sarstı. "Ben kimsenin üzerine atlamam..." Dalgınca mırıldandığını fark edemeden "Yani Kahraman'dan başka" dedi keder sarmış sesiyle.

Kötü olan, Cem'in onu duymasıydı! Az önce haytazca parlayan gözleri, şimdi kızgınca kısılmıştı. Demek o "K" Kahraman'ın baş harfiydi. O adamı kahırlara boğacaktı! Cem içinde kabaran öfkeyle mücadele etti, kız bu saçmalıkları yaptığına inanamayarak bocaladı. Ortam suspus kaldı. Bunu ikisi de fark edemedi. Ecem derince nefes alıp elini saçlarına gömdü. Soracağı soruya konsantre olurken, dalgınca saçlarını karıştırıyordu. Bunu yapmadığına emindi. Yani neredeyse!

Dudaklarını yalayıp, boğazını temizleyerek, "Şey..." dedi çekinikçe. "Sana bir şey soracağım."

Ol bunu sormayı düşünmek bile ateşini yükseltiyor, yanaklarını kavuruyordu. Kalbi az önce durmadıysa, bu soruyla ve aldığı cevabın bekleme süresinde, kesin duracaktı. Koyu kahverengi gözleri kelçe parlarken, adama utanarak baktı. Cem sağ kaşını sonuna kadar yay gibi gerdi.

"Biz..." dedi bocalayarak, başörtüsünün eteğini çekiştirmeye başladı. "Yani şey... biz seninle bir şeyler... yaptık mı?" Çekinik gözlerini onun koyulmuş gözlerinden çekmemek için kendisiyle savaşıyordu.

"Bir şeylerden kastın?"

"İşte... anladın sen..."

Bu soruya karşı ilgisiz gibi duran Cem, yerinde kıpırdanarak geriye çekildi. Kalçalarını tezgâha yasladı, ayağını ayağının üstüne koydu.

"Evet" dedi kendinden emin bir tutumla. Kızın kafasına tekme atmış gibi, Ecem bir adım geriledi. Bakışları onunsuz hiçbir şey vermiyordu. "Bir şeyler yaptık ama senin hangisinden bahsettiğini anlayamadım!"

Genç kızın duyduğu ani yenik beynininde çınlayarak ona acı gibi çalarken, düşündüğü o *bir şeylerde* solukları tenefüsüne sıkıştırdı. "Bir şeyler?" Lan bu mafya kılıklıyla, adam falan vurmuş olamazlardı, değil mi? Gözleri dehşetle irileşti.

"Biz seninle şey mi yaptık Cem?" dedi nefes nefese ve adım şolta soluk bombayı patlattı. "Kimin ayağına sıktık?" Sanki evin tüm merdivenlerini tek nefeste koşmuş gibi ciğerleri patlamak üzere tasına gelmişti.

Bu soruyu beklemeyen Cem bir an gülecek gibi oldu kızın yüzünün önüne. "Yapacağımız daha ilginç şeyler var. Yenilikler keşfetmeye emin olabilirsin. Adam vurmaktan bile daha ilginç..."

Utanmasa, cahası yere kapaldanmayacağından emin olsa dizlerini üstüne koyup nefes egzersizi yapacaktı kız. Olduğu yerde sinirle dönüp, ellerini saçlarına gömdü. "Lanet olsun! Allahım ya! Yapmış olamam."

O kendince kuşkular savururken, genç adamın dudaklarından mırıltılar yükselmiş, onun bu çaresizliğiyle dalga geçiyordu. Ecem elleri

yanan yanaklarına koydu. Kalp şeklindeki kızarmış yüzü ellerinin arasında, bakışları boşlukta gibi camla kaymıştı.

Onunla yatmıştı! Lanet herifle yatmıştı! Onca sene hayalini kurduğu şeyi istemediği bir anda, hem de hatırlamayacağı halde yapmıştı. Neden hâlâ bir şey hatırlamıyordu? İyi de bir değişiklik hissetmiyordu. Hani kadın olunca farklı hissetmez miydi insan? Mesela bacaklarının arasında hiç acı yoktu, ya da bedeninde geceye ait bir iz, bir sızı... Yatağında kan da bulamamıştı. Cem'e doğru dönerek kafasını salladı. İnanamazca, "İmkânsız" diye çıkıştı. Aklına, yüzlerce soru geliyor ama bunların hiçbirini sormaya cesaret edemiyordu. Onların yerine, "Yapsaydık, hatırlardım! Bunu yapmış olamayız, hiçbir kanıt yok" diye gırtlağını yırtan bir sesle mırıldandı.

"Kanıttan kastın?" dedi adam.

"Bedenimde hiç iz yok..."

"Ben arkamda iz bırakmam."

"Yalancı..." diye haykırdı. Yapsalar canı acırdı. Böyle dozer gibi bir adamın onu asfalt gibi ezmesi, hışırını çıkarması gerekirdi. Hâlâ masumluğun verdiği pervasızlıkla bocalayıp duruyordu. Dahası, emin olamadığı gerçekle, gözlerini soru sorar gibi devirdi. Yanakları al, duruşu mahcuptu.

"Yatmadık değil mi Cem? Benimle oynuyorsun?" Eliyle kapıyı göstermiş şüpheyle "Yani bir şey... Uf lanet olsun, ben bir şey hatırlamıyorum... Senin odanda ve..." dedi üzgünce, sustu.

Önce yüzünde alay dolu bir gülümseme belirip kayboldu. Ardından sert hatları kasıldı adamın. "Sen tüm gece benim yatağımda yattın ve bana aynı genç kızken yaptığın gibi, baygınca baktın."

Sözleri hayli ciddiydi. Ve gerçekçi yanını Ecem bariz bir dürtüyle hissediyordu. Yapmış olamazdı keza Ecem Kahraman'ı seviyordu! Cem'i unutalı çok olmuştu!

"Sen o zaman da bana âşıktın, değil mi?"

Ukala tavrı, genç kızı öfkelendirdi. "Senden hoşlandığımı ya da âşık olduğumu söylemedim. Ayrıca bunu da nereden çıkardın? Şimdi konumuz farklı." Biraz duraksayıp dudaklarını ıslattı. "Hem... hem ben o zaman çocuktum!"

"Bana âşık bir genç kızdın. Dürüst bir genç kız. Aşkı için savaşan bir kız. Hatırlıyorum da, sen çevremde olduğun zaman, kadınlar kaçacak yer ararlardı."

"Kıskançlıktan olmalı" dedi lafı değiştirerek.

"Korkudan olmalı" dedi adam rest çekerek.

Hafifçe kızardı Ecem, demek genç kızlık hayallerinin katili olduğunu kabul ediyordu öküz. Arsız gibi ona âşık olduğunu itiraf ettiği günü hatırlatıyordu. Evlenme bile teklif etmişti. Küçük düştüğü o günü asla unutmamıştı. Fakat hatırlattığı duygu sadece bu değildi. Reddedildiğinde hissettiği keskin acı ve hayal kırıklığıyla gönlünde açılan kapanmaz yaralar ve sonrasında gelen nefret.

"Söylemek zorunda değilsin" dedi adam hâlâ oyuna devam ederek. "Bana baktığın zaman öyle olduğunu anlıyordum. Ve çocuk ya da değil... Masum, eşsiz, yaramaz bir şeydi dün gece."

Ondan yayılan güçlü erkeksiliği şiddetle hissediyor, bu da kendisini hiç mi hiç rahatlatmıyordu. Onunla yatmış olamazdı, ama olması da mümkündü! Cem çekici ve herkesi baştan çıkartacak kadar kusursuz bir erkekti. Dalga geçiyordu. Bir an haylazca titreşen sesi, bir anda sertleşiyordu. Hayatında hiç rastlamadığı, haklarında bir şey bilmediği erkeklerden birine bürünmüş, ona muamma olmuştu. Galiba sevgisi gibi, Cem de değişmişti, onunla oynayan bu adamı tanımıyordu.

Omuzlarını dikleştirip boğazını temizledikten sonra, "Sana nasıl bakıyormuşum ki?" diye sordu.

"Âşık gibi!"

Ne kadar tereddütsüz, tekdüze bir cümle halinde dökülmüştü erkeğin kalender dudaklarından bu kelime. Ve tokat yemiş gibi irkilen genç kızın iki kaşının birden havaya kalkmasını sağlamıştı. Bu konu hafife alınacak bir konu değildi ve Cem onunla acımadan, kedinin farenin kuyruğuna pençesini taktığı gibi oynuyordu. Ecem sinirle yerinden sıçrayarak, yanına fırlayıp önünde durdu.

"Biz bir şey yapmadık. Sen beni kandırıyorsun. Benimle dalga mı geçiyorsun? Lanet olası... Seni odun kafalı hergele! Benimle

oyun oynamayı kes. Seninle yapacağım tek eylem, oturup kavga etmek olurdu. Yatağında pineklemek değil."

"Ama yatağımda pineklediin" dedi Cem omuzlarını umarsızca sarsıp, kupasını dudaklarına götürürken. Hain dudakları yukarı doğru kıvrılmış, haylaz gözleri ışıldayarak bakıyordu.

Ecem yumruğunu onun kupasına çakarak, ağzında parçalamak istiyordu. Dahası; buraları ateşe vermek ve bu denli aklını karıştırdığı için, afet çıkarmak da istiyordu. Ecem kasırgası olarak literatürlere geçmek istiyordu. Hayır, bu adam birkaç dakika içinde onda cinnet isteği uyandırıp, katil Ecem hallerine bürünmesini nasıl başarıyordu!

Cem ona alayla bakmaya, konuşmadan sataşan suskunluğunu sürdürmeye devam etti. Bu kızı hepten çıldırtmaya, bu eylemleri cidden gerçeğe dökmeye sebep sunuyordu.

"Bakma bana öyle!" diye çıkıştı. Cem tek kaşını kaldırdı ve çapkınca gülümsedi. "Lanet olsun kurbağa gibi yeşillenerek bakmayı kes dedim Cem."

"Sana nasıl bakıyorum Ecem?"

"Berbat bir şey yapmışım gibi kaşlarını çatarak bakıyorsun ve somurtuyorsun." Dişlerini sıktı. "Kahretsin... Sanki uluorta kendimi tırmalıyormuşum ya da teşhir etmişim gibi dengesiz hissetmemi sağlıyorsun. Seninle yatmadık buna eminim. Yatsam hatırlardım."

"Madem eminsin, neden hâlâ soruyorsun! Sen öyle diyorsan, öyledir." Sesindeki açık imalar içine ufacık kurtçuklar gibi düşüp, şüphelerini ufak ufak kemirmeye başlamıştı bile.

"Sadece... sadece aklımda soru işareti kalmasın diye. Yoksa ben eminim gerçekten."

Ukala Cem kaşlarını sorarcasına kaldırdı. "Yani aklında hâlâ soru işaretleri var öyle mi?"

"Yok!" diye atıldı kız panikle. Yalancı.

"Yok anlayamam..."

Fakat bu *yok* kelimesi biraz tereddütlü ve hâlâ şaibeli bir duraksamayla çıkmıştı büzülmüş ağzından. Ve adam anladığı gerçekle irkildi. Demek küçük cadı artık bakire değildi ki, yatağından

kalktığı adamları anımsamıyordu. Dişleri sıklaştı istem dışı. Onun bekâretini alan adamı gebertecekti, onların cadısına dokunan o adamı soyinden tavana asıp, kum torbasına çevirerek canını alacaktı. Ona dokunan adamı...

"Bana ne ki?..." dedi homurdanarak.

"Hımmm..." dedi aklındaki soruları ve intikam planlarını es geçmeye çalışırken ilgisizmiş gibi ona tepki veren kız!

Adam bu saçma tavrından kurtulmak için alaya sığındı. "Hadi söyle, ben senin kahramanın mıyım? Seni gece öyle yerlerde yatmaktan kurtardım. Irz düşmanlarına, sapıklara, kendini çapkın sanan hergelelere gövdemi siper ettim, yine de seni bırakmadım." Başını eğip yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Kız şaşkınca bakarken o, kokusunu içine soludu. Baştan çıkarıcı sesi alçalmış ve ipeksi bir hal almıştı. Bu duruşları tehlikeliydi ve Ecem bunu bildiği halde hipnotize olmuş gibi kıpırdayamıyordu.

"Hayır. Kahraman'ım değilsin! Bundan sonra hayatımda hiç Kahraman olmayacak."

"Olmayacak" dedi adam karanlık bir sesle. "Hayatında asla Kahraman'lar olmayacak." Kız bir an nefessiz kaldı. Adam sanki tüm gerçeği gözlerinden okumuş gibiydi.

"Sen benim kurbağam olmayacaksın..."

"Ona beyaz atlı prens deniyor Ecem..."

"Ona siyah pelerinli şeytan demesinler Cem?..."

"Oraklı olanından mı?"

"Hayır, boynuzlu olanından..." dedi öküz demenin ince haliyle kız!

Kocaman yaralar aldığı bir savaştan hâlâ çıkamamışken, henüz hayatının tüm rot balans ayarları şaşmış yolunu bulamamışken, tüm frenleri patlakken bu tehlikeli yola giremezdi. Üstelik onların yaptığı olayı unutamamışken, bunu yaparak geçmişi hatırlayıp silemezdi. Ona sıcak ve samimi davranamazdı. Hayır, kesinlikle onlar bunu hak etmiyordu. İçleri karanlıktı, tıpkı geçmişleri gibi. Ne olmuş yani gece onu bir kerecik kurtarıp, bir işe yaramışsa?... Laf! Ona ihtiyacı yoktu ki; pekâlâ kendi de kolaylıkla kurtulabilirdi!

Zaten ilk kavgadan kurtulmuş, o adamı geri püskürtmüştü ama diğeri... Uf! Kurtulamazdı. Yine de ona sıcak davranmak içinden gelmiyor, konuşmak istemiyordu. Teşekkür etmeyecekti. Hatta burada karşısında dururken, daha da öfkeleniyordu.

Ne yani, ona sahip çıktı diye, boynuna mı atlamalıydı? Bir de göğsüne öpücükten madalya taksaydı. Saçmaydı. Onlara zaten haddinden fazla kızgındı. Bir de sabahtan beri onunla oynaması ise öfkesini katmerliyordu.

"Senden hoşlanmıyorum, hatırladın mı Cem?"

"Çünkü bana âşıktın."

"Öyle sanıyordum. Biz hiç anlaşamazdık! Hep ciddi anlamda kavga ederdik. Sürekli didişirdik." Güzel yüzünde beliren şeytani tebessüm meleksi yanını yaraladı. Şu anda kanatları dökülen zebani gibi tehlikeli görünüyordu adam ve kız onun bakışlarıyla için için kanıyordu.

"Tabii gece boyunca ona hayranlığını anlatıp kafamı şişirdin..." diyen Cem'in çarpık gülümsemesi, ona bir saniyeliğine bile, inanmadığı gerçeğini gösteriyordu. Cem elindeki boşalmış kupayı tezgâha bırakıp, arkasını genç kıza döndü tekrar. "Git bir duş al... Hâlâ içki kokuyorsun. Kafanı topla öyle gel."

Doğrama tahtasına uzandı. Yüzü eskisi gibi sert ve mesafeli haline bürünmüştü. "Seninle yattığıma nasıl inanırsın ufaklık? Ben kimsenin sarhoşluğundan yararlanmam... Sapık gibi davranman da, ayrıca onur kırıcıydı..."

Ecem'in ona çaktırmadığını sanarak derince bir nefes aldığını duyumsadı. Bu sözlerle kız hemen hemen kendini toparladı. İçi rahatlarken tuhaf bir şekilde de, burulma oldu.

"Yani sarhoş olmasam... benimle yatardın!"

Bu kız hiç akıllanmayacaktı. Cem elindeki bıçağı tezgâha bırakıp, öfkeyle arkasını döndü. Kaşları çatılmıştı. "Sen ne kadar değişmişsin böyle..." dedi suçlarcasına. Gözlerinden bir an tiksinen pırıltılar geçti. "Barlardan tanımadığın adamlarla ayrılacak kadar alçaldığına inanamam... Arsız, şuursuz değildin. Senin bu halini tanımasaydım daha iyiydi. Ben seni hâlâ o ufak, tertemiz,

tatlı cadımız bıcır bıcır Ecem'imiz olarak hatırlamayı yeğlerdim. Bu değişik bir yaratıkla karşılaşmak, gerçekten acı. Geçmişimdeki masum Ecem'i öldürdün."

Bu ağır sözler çok keskindi ve her harfi ayrı bir derinlikte yüreğine batıyordu kızın. Sanki aşağılık bir fahişeymiş gibi hissettirdi... Adamın söylediği her söz ok olup acı bir zehirle batarken sinesine, üzerine deve çökmüş gibi kendini hantal hissetti. Oynadığı oyun ruhunda patladı ve her yeri harabeye çevirdi. Ecem ona doğru tehditkâr bir adım atıp, sinirden kasılan gözleriyle, derin derin nefesler eşliğinde kızgınca baktı.

"Bu seni ilgilendirmez Cem. Benim ne yaptığımla ilgilenecek, en son kişi dahi olamazsın. Hatırlama beni. Hiçbir şekilde zihninde yer etmek istemem." Geriye doğru hırçın bir tutumla çekildi. "Sen öne atılmışsındır beni getirmek için buraya. Lütfetmeseydiniz centilmen bey, ben başımın çaresine bakardım her hâlükârda. Senin kollarına atlayacağıma, ahtapotlarla güreş tutardım... Ben kendimi bilirim. Bu hep yaptığım şey nasılsa... Haklısın, ben hep oralarda olduğumdan, bu gibi durumlara alışkınım. Barlar benim yeni mekânlarım..."

Kırgın yüzü, gücenmiş bakışları ağlamaklıydı, yalan yalanı doğurdu. Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. Onu bu kadar ucuz düşünmesi kırmıştı. Oysa bunların kocaman bir yalan olduğunu, sadece gözlerine bakarak anlayabilirdi Cem. Bakmadı. Oysa ilk defa tek başına içiyordu kız ve ilk defa şişenin dibinin delik olmadığını öğreniyordu. Ablası gittiğinden beri annesini üzecek; tek bir hareket, hiçbir hayfazlık yapmamıştı. Ecem eski uçarı, umursamaz, her ne kadar dili çıksa bile gücünü kullanan cesur kız değildi. Uysallaşmış, yerine göre hanım hanımcık bile olmuştu. Annesinin gözyaşları altında büyürken, tek bir hata bile yapmadan kuzu kuzu dizlerinin dibinde oturmuştu. Ablasının eksikliğini kapamak için elinden gelenin fazlasını yapmış, özgürlüğünden, genç kızlığından, pembe bulutlarından, en önemlisi de karakterinden ödün vermişti. Kendisi için yaptığı tek iyi şey âşık olmak sanıyordu, onu da yüzüne gözüne bulaştıracak bir adamla büyük bir hataya çevirmeyi başarmıştı.

Onun yüzüne yaslanan gamla, Cem'in kaşları çatılarak, yeşil gözlerinin üzerine kadar indi. Kızın söylediği her kelime, beynine iğne gibi batıp zihnini deşerek dağladı.

"Keşke getirmeseydin beni evine."

"Evim ol diyen sendin..."

"El ol demişimdir, yanlış anlamışsındır sen..."

Adamın yanağındaki bir kası öfkeyle seğirirken, "Getirmeseydim hiç bilmediğin tanımadığın bir adamla oradan ayrılacaktın. O kızlar gibi... Tanımadığın adamların yatağında sabahlayacaktın" diye devam etti.

Ecem ağlama isteğini bastırarak, yapmacık bir tutumla tek omzunu sarstı.

"Ne var bunda?" Sesi titremişti fakat dudağındaki sahtekâr gülücükler bunu pekâlâ çok güzel kamufle edebiliyordu. "Sen de hiç tanımadığın kadınlarla bardan ayrılıyorsun. O zaman benim gibi sen de edepsiz bir adamsın. Bunu yapan ilk kişi ben değilim herhalde, son da olmayacağım kesin."

Onun bu şekilde davranmasından ifrit etti Ecem. Nasıl düşünürdü böyle bir şey? Ona ucuz kızlar gibi nasıl ithamlarda bulunur, onlarla aynı kefeye nasıl koyardı! Az da olsa tanısaydı onu, bu kadar haysiyet kırıcı hakaret içeren sözler söylemezdi. Bir de, bir zamanlar bu adam için deli divane olmuştu. Kendinden tiksindi. Onu nasıl severdi? Allahım bu adamın neresine âşık olmuştu? Kaba saba, höt zöt ve kendini beğenmiş ukalanın, küstahın, kibir yuvasının tekiydi. Karizmaymış, kurbağa gözlü! Ne yani kurbağalar da yeşildi ama ilgisini çekmezdi.

Cem elini saçına gömerek ona doğru bir adım attı. Kaşlarının arasındaki hafif kıvrımlar dışında yüzü neredeyse ifadesiz kaldı. "Bu aynı şey değil, sen..." Kısacık bir an ne diyeceğini düşündü. Elini saçından hızla çekti.

Ecem ona doğru yaklaşıp gözlerini gözlerine mühürledi. Ah, hep olmak istediği yere ama artık bu fikirden hiç hazzetmiyordu. Olmasa da olurdu. Bunu düşünmeyecekti.

"Ben neyim Cem? Kardeşin mi, sevgilin mi? Ben de kadınım ve istediğim erkekle bardan ayrılırım, tıpkı erkekler gibi... Tıpkı senin gibi..."

Adamın içinde bir şeyler kabardı, aldırmazca arkasını dönüp mutfaktan ayrılırken, "Bana da kahve yapar mısın, başım çatlıyor..." dedi. Mutfak kapısından ağlamaklı yapısını saklayarak, sanki aldırmıyormuş gibi salınarak çıktı.

Cem sinirle onun çıktığı kapıya bakıyordu. Dişleri sıkılaşmış, gözleri haşin haşin koyulmuş ve nefesleri burnundan bir ejderha gibi ateşler eşiğinde salınıyordu. Kadın olduğunu görmemek için kocaman bir kör, büyüdüğünü görmemek için de ahmak olmak lazımdı! Ve Cem, hiç ahmak olmamıştı. Bu kadının hatları çok yakından bilahare dokunma şansına erişerek incelemiş, bizzat test etmişti. Ve lanet olsun ki, onun söylediklerine neden sinirleniyordu? Üstelik bakire değildi! Kahretsin! Kara kaplı defterine bir düşman daha eklenmişti!

Kaç gün oldu gideli çocuk yüreğimden...
Kaçıncı hayalimdesin

BEŞİNCİ BÖLÜM

Zor olmuştu ama sonunda ikna etmişti Cem. Elindeki tabağı masaya bırakıp, sandalyesine uzandı. Geriye çektiği sandalyeye oturup, çaydanlığı alarak çayını doldurdu. Ecem'in önündeki bardağa uzanıp, onun bardağını da doldurdu. Gerçek bir nezaketle de geri yerine koydu.

Her şey o kadar doğaldı ki... Sanki seneler sonra karşılaştıklarında ilk yaptıkları birbirinin gözünü oymak değil, yarım saat önce tartışmamışlar, birbirlerini kırmamışlar, hatta hiç kötü kelime kullanmamışlar gibi; ortam sakin, eylemleri günlük ve bilindikti. Ecem sabahın nurunda eski dostuna sabah kahvaltısına gelmiş, o da ona keyifli zamanlar geçirtmişti!

Kahretsin!

Ecem duşunu alıp hazır sofraya gelmiş, ama huzursuzluğunu yenememişti. İlk anda şaşırsa da, onun bu misafirperver haline dayanamayıp kıkırdayarak, "Seni kahvaltı hazırlarken düşünemiyordum Cem... Beni bir hayli şaşırttın" demeyi ihmal etmedi. İnce belli bardağını kendine çekip, içine şekerlerini attı.

Cem de şekerini atınca, "Ben yemek yemiyor muyum? Ozonla mı besleniyorum?" dedi. Kaşının birini havaya kaldırıp, geriye doğru geniş sırtını yasladı.

"Yok, mermiyle..." demek isteyen Ecem, narin omzunu nazlı bir tutumla sarstı. Uzanıp kahvaltı bıçağını aldı. Bakışlarını reçel kâsesine çevirip, bıçağını içine daldırdı. "Ben hep senin çevrende işini halleden birilerinin olduğunu düşünürdüm. Ne de olsa sen

ağır abisin ya, o bakımdan! Sizin gibi mafya kılıklı adamlar, böyle işlerle uğraşmaz (!) genelde ... Yatağa bile takım elbiseyle girer, arabayalarını hep bunlar halleder."

Reçeli parmağını ağzına attı. Bakışlarını genç adamın güneşte yanmış esmer yüzüne çevirdi. Gözleri bir an için çarpıştı. Umursamadı. Ecem normal bir şekilde başparmağına bulaşan reçeli, hantal hareketlerle yaladı. Bunu yaparken o kadar masumdu ki, genç adamın gözlerinin oraya kayacağını, içinin aklına gelmeyecek kadar ihtirasla dolacağını katiyen düşünmemişti.

Cem onun reçeli usulca yalayışını tuhaf bir duyguyla seyretti. İçin için yanan gözlerini zor da olsa o dudaklarından, yaladığı ufacık parmağından çekti. Fakat bu masum hareketin bedenine bıraktığı arsız etkiyi benliğinden silemedi. Kaslarını zorlayan suçlama, kumaşı geren hareketlilik kasıklarından sızıyordu.

"Ben de insanım ... Aynı senin gibi ve bu evde yalnız yaşıyorum, uzayda değil. Kahvaltımı hep kendim hazırlarım. Yaptığım zaman! Genelde evde yapmam." Başını hafifçe yana kırdı. "Fakat sadece kahvaltı. Yemek yapamam. Yardımcılarım elbette var" dediğinde panikleyen Ecem'in ağzındaki lokma boğazına kaçınca öksürdü.

"Beni ... beni gördüler mi?"

"Hayır, bugün gelmemelerini tembihledim."

Bir an Rüzgâr'ın kulağına burada kaldığı haberinin uçacağı düşüncesi geldi, kızarıldı.

"Ayrıca" diyen adamın sesiyle dikkatini ona verdi. "Ben mafya falan değilim küçükhanım. Bunun şakasını dahi sevmiyorum. Bir daha duymazsam sevinirim. Bu tür konuşmalar konusunda büyüdüğünü düşünüyordum. Fakat sen hâlâ çocuk olduğunu bilahare göstermekten çekinmiyorsun."

Bu nasihat değil ciddi bir azarlamaydı. Ona mafyavari konuşmalar etmesini sevmiyordu! Bardağına uzanıp önüne çekerken kirpiklerinin ardına saklanmış haşin bakışlarını kıza çevirmedi. İlgisiz bir tutumla servis tabağına bir şeyler koyarken, Ecem ona alayla baktı.

"Demek cadılıktan küçükhanımlığa terfi ettim. Ve demek az önce çocuktum, büyüdüm ve tekrar küçüldüm. Bende ilerleme var desene. Ah pardon arada gonledığım de muhakkak bir gerçekti, değil mi?"

Cem servis tabağına birkaç dilim jambon, birkaç dilim de kaşarpeyniri aldı. Domatesi ve salatalığın olduğu tabağı alıp, önce Ecem'e ikram etti.

"Okul nasıl gidiyor?"

Onun muhabbet olsun diye konuştuğu hayli belliydi. Aynı zamanda kavgacı kızın gövdeye yanını yoklayıp, böylece hırgür çıkarmasını da engellemeye çalışıyordu. Amacı sohbet açıp gergin ortamı yatıştırmaktı. Fakat bu kızda geri tepti!

"Sen beni her gördüğünde bu soruyu sormaktan, neden bu kadar zevk alıyorsun? Sıkılmadın mı Cem? Konuya hep böyle başlıyorsun!"

"Nasıl?"

"Okul nasıl gidiyor Ecem?... Dersler nasıl Ecem? Arkadaşlarınla aran nasıl Cadı? Erkeklerden uzak duruyor musun?" Kaşlarını kaldırdı. "Artık liseli değilim."

"Kör değilim." Çatalını eline alıp çevirerek düz tarafını tuttu ve sertçe tabağındaki domatese batırdı Cem. Yutunca, düz bakışlarını genç kıza çevirdi. Ecem de o sırada gözkapaklarını kaldırınca, güzel bakışları çakıştı.

"Okul önemli, o yüzden sordum. Bu kadar çok sorduğumu da fark etmemiştim."

"Sana ne okulumdan? Beni işe mi alacaksın? Sorma!" Hırçınlığını savunan ters bir tavırla başını sarstı. Bakışlarını hemen geri çekip, kahvaltısını iştahla yapmaya devam etti. Halbuki şimdi yemeden içmeden kesilmesi lazımdı. Hatta yataklara döşenip, hiç çıkmadan gece gündüz ağlaması gerekirdi! Neden hâlâ ağlama krizleri tutmamıştı? Ya da, Kahraman'ın evine gidip, damını başına yıkmamıştı? O, yanındaki sürtüğü öldürme planlarına da başlamamıştı. Nereye gitmişti katliam planları! Kıskanç olduğunu sanırdı hep!

Oysa dün o hormonlu hıyarı cacık yapmaya karar verirken, şimdi salataya bile doğrama fikrinden uzak duruyordu. Kahramana kızgındı ama içinden ağlamak gelmiyordu. Ondan nefret ediyordu ama intikam hayallerini kurmuyordu. Yoksa içindeki duygularını birine emanet mi vermişti? Ne güzel olurdu böyle bir şey olsa...

Allahım, kendimle bile dalga geçer oldum, benim neyim var?

"Tamam, söylemek istemezsen anlarım. Çok kavgacı olmuşsun Ecem. Sana soru sorarken çekinir hale geldim. Önceden, en azından laf çarpıyordun, şimdi adamın kafasına direkt vuruyorsun."

"Âlâ! Demek taşlar yerini buluyor."

"Taş değil, kaya olmuş lafların, eziyor."

Un ufak ederdi bir zamanlar ama şu anda parmağını bile oynatmaya üşeniyordu.

Cem isteksizce soğumaya başlayan çayından bir yudum aldı. Bardağı yerine koydu ama elini bardağın üzerinden çekmedi. Zaten genç kız da bir anda sessizleşmişti. Dalgınca kahvaltısını yapıyordu. Yüzü kederle suzulmüş, düşünceli gözleri dalgınlaşmıştı. Çok değişmişti! Bir an alaycı dilbaz, bir an düşünceli dalgın... Vücudu gibi, kişiliği de değişmişti! Karakteri hariç... Hâlâ bir an dalgalı deniz, bir an çarşaf gibi duruydu. Bu kız insanın kafasını karıştırıyordu. Kadın mı, çocuk mu? Ciddi mi, şakacı mı? Onu artık tanıyamıyordu. Belki de hep böyleydi, tanıyamamış şimdi keşfediyordu!

"Peki. Konuya gelelim: Gecenin bir vakti senin o barda ne işin vardı?" Gözleri sakin bir biçimde ciddi bir açıklama bekler gibi bakıyordu kıza. "Anlatmayacak mısın?" Bunu gerçekten merak ediyordu. Belli ki bir derdi vardı. Acaba sevgilisiyle mi tartışmıştı! Sevgilisi var mıydı? Onunla bir sorun mu yaşamıştı? Bunu şimdi niye düşünüyordu ki? Sevgilisinin olması fikri, tuhaf bir biçimde aklına takıldı! Rahatsız oldu. Belli ki korumacı yanı işleme geçmişti. Yoksa ona ne! Belki de sandığının aksine, farklı bir sorunu vardı! Ama bekire değildi! Dişlerini sıktığı gibi elindeki çatalı da sıktı. Bekire olup olmadığından ona neydi! Ama onun bekâretini alan adamı yaşatmayacaktı, ant içti!

"Anlatmalı mıyım sence?" dedi Ecem ters ters

"İstersen dinlerim. Hatta dilersen, yardımcı dahi olurum."

"İstemem" dedi Ecem lafı kestirip atarak asabice. Onun bu konuya yardım etme fikri ciddi anlamda gözünde canlanınca, derhal aklından bu fikri kovaladı. Ah Cem ve Kahraman karşı karşıya. Tom ve Jerry gibi kalıyorlardı! Bardağı dudağına götürürken, durdu! Bakışlarını Cem'e çevirip baktığında, koyulmuş kahvelerin içine bir anda anlamsız ifadeler sığdırdı. Bakışları karmaşık ve anlaşılması hayli güçlü. Ne düşündüyse bardağı biraz kızgın bir şekilde çay tabağına koydu. Bu genç adamın dikkatini eline çekmesini sağladı. Onun hesap soran ses tonundan ise, kesinlikle hoşlanmamıştı.

"Ayrıca senin ne işin vardı orada Cem!" *Mistlleme!*

"Benimle kelime oyunu yapma ufaklık... Seninle ben aynı değiliz..." Sertleşen yüzündeki kaşları çatıldı. Öyle ki; kaşları üzerine düştüğü yeşilliklerini koyulaştırmıştı. Yüzü o kadar ifadesiz dururken, bu kaşlar onun sertliğine gizem katıyordu. Bulunması zor bir bulmaca gibi bölücü bakıyordu kıza...

Cazgır bir duruşa sahip olan Ecem, geriye doğru yaslanıp, beyaz peçeleye uzandı. Dudaklarına götürüp usulca sildi. Ama hemen atmadı. Peçeleyle birlikte elini masaya dayadı. O kadar sakin hareket ediyordu ki, genç adamın onu gözlemesine olanak sağlıyordu. Fakat bu tutumundan, sakinliğinin aksine gördüğü başka bir şeyde, gözlerinde besbeter çakmaya başlayan öfke şimşekleriydi. Hoşlanmayacağını bildiği halde, sorusunu yineledi.

"Neden oradaydın Ecem?"

"Sana ne?"

"Benimle düzgün konuş..."

"Düzgün soru sor, eğri cevap alma... Tersters bakmayı da kes."

"Dilini topla Ecem..."

"Ben sözelciydim unutun mu Cem? Toplamayı bilmem."

"Ben de sayısalcıyım, çok güzel çarparım."

"Yani?" dedi kız kinle. "Face laflarıyla mı vuruşacağız?"

"Neden oradaydın?" dedi adam tekrar sinirle.

"Ne, neden?" dedi kız adamın sinir katsayısına dinamit döşeyip omzunu sarsarak; oynamaya devam etti. "Aramızdaki fark ne Cem, ben de onu anlayamadım? Sen neden oradaysan ben de o sebepten oradaydım. Sen erkeksin, ben kadınım. Sen kadınlarla eğleniyorsun, belki ben de erkeklerle zaman geçirmek istemiş olamaz mıyım?"

Lafebeliğine tuttuğu edepsiz konuşmanın sonuna doğru, utana sıkıla parmakları peçeteyle oyalanıyordu. Ancak böyle şeyleri konuşacak kız olmamasına rağmen, sırf bu adama gıcıklıktan daha neler demek istiyordu da, kendini tutuyordu. Kalbi ufak bir çocuğun suçluluk psikolojisine bürünmüş, yerinde kıvranıyordu. Biliyordu ki dalgın bile geçse, her ne kadar haval olup rahat bir gibi dahi dursa, böyle edepsiz konuları konuşurken yanakları hayâ edinerek kızaracak ve kendini saf bir tutumla eleverecekti.

Tümdalgınlığıyla, o, bu düşüncelerle oyalanırken, karşısındaki adamın yıldırım çakan gözlerini fark etmedi. Onun söylediği kelimeler elektrik çarpıntısı yapmıştı kişiliğinde ve iri bedeni sinirlerle kaşılmıştı. Tüm tüylerini havaya dikmişti. Ecem'in öyle bir kız olduğunu kabullenemiyordu... Değildi zaten! Onun gözünde, hep o masum ve çatal dilli, afacan çitlembik olarak kalmıştı.

"Olamaz" dedi bu fikri reddederek. "Beni buna ikna edemezsin. Senin öyle yerlerde işin olamaz. Daha ötesi sen böyle biri olamazsın!" Kendinden emin bir tutumla kelimelerin üzerine basarak vurguladı. "Sen ucuz olmazsın."

Ecem güzelim tek kaşını arsız cüretiyle havalandırdı. Onun ani tepkisi genç kızın tuhafına gitmişti. Bunu Cem de fark edince, kendini kısacık bir zaman diliminde toparlayarak devam etti: "Yani, gidebilirsin tabii ama tek değil! Ve o saatlerde değil! Senin iyiliğin için söylüyorum. Tekin yerler değil oralar! Hele senin gibiler için hiç..."

Ecem bardağına uzandı tekrar. Çayını yudumlarken bardağın dibinden gözlerini süzdürerek baktı.

"Neden Cem? İlla yanımda sevgilim olması mı lazımdı, 'orada' olmam için? Dert etme! Bilirsin... öyle yerlerde sevgiliden bol

ne var? Elini sallasan birine çarpıyor, gözünü süzsen ayaklarının dibine birileri düşüyor. Sen mâni olmasaydın, elbette ki ben de bulurdum geceyi tamamlayacak birilerini."

Cem'in yüzü duyduğu şeyle tuhaf bir hale büründü. Sanki kızmaktan çok iğrenme gibi bir haldi bu. Genç kız inatla devam ederken saçmalamaya, onun bu şekilde bakmasından rahatsız oldu aynı zamanda. Yerinde huzursuzca kımıldandı. Gözleri niye böyle tuhaf bakıyordu bu adamın? Bu oyunu başlatan oydu, devam eden ise kendisi, bunda kızacak ne vardı?

"Sen nasıl bir kız olmuşsun böyle? Beni böyle biri olduğuna inandıramazsın. Gerçek seni bilmesem, hani o ufaklık, obicir bıcır pırlanta gibi tatlı, zekâ küpü kızı, anlattığın kişi olduğundan şüphelenirdim. Ama yapmazsın. Ben seni tanıyorum. Sımsıcaktın..."

"Zaman, çayı bile bardakta soğuturken, insanın yüreğini sıcak tutmaz değil mi?" dedi incecik salınan alaylı sesi tokat etkisi yaratarak. "Ayrıca bunları düşündüğünü hiç fark etmemiştim." Omuzlarını umursamazlıkla sarstı. Geriye doğru yaslanıp, sırtını sandalyeye dayadı. Kendiyle, kesinlikle alay eder gibi gülümsedi. "Sen beni ne kadar tanıyorsun Cem? Asıl soru sen beni tanıyor musun?" Elindeki bardağı masaya bıraktı. "Ah, pardon siz ablamı kaçırtmadan önceki beni tanıyordun. Ama şimdi değil! Üzgünüm. Hatırladın mı? Hani benim bir ablam vardı! İntikam oyununuza kurban verdiğiniz, umutlarını, hayallerini yıkıp, yok ettiğiniz ablam. Senin o kazma abinin karısı!..." Sesindeki alay yitip gitti. Apansız yerini hiddetli bir kaosa bıraktı. "Sizin gibi insanların beni tanımasını da istemem zaten. Hakkımda ne düşündüğün, inan zerre kadar umurumda değil. İster fahişe, ister bakire... Ne istiyorsan onu düşün. Senin düşüncelerin beni ırgalamıyor. Kaldı ki bu hesap soran tutumundan hiç ama hiç hoşnut değilim."

"Ablanı biz kaçırmadık. O kendi gitti."

"Hadiya, intikam uğruna ben evlendim onunla da değil mi?"

"Başlarda öyleydi ama... her şeyi yanlış anlayarak ardına dahi bakmadan çekip gitti. Gelip konuşma gereği dahi duymadan, çekip sırra kadem bastı. Hem kendini bitirdi hem de dağ gibi adamı yitirdi."

"Ne anlamasını beklemiştiniz, onu zorla aldınız bizden. Zorla."

İşte bu konuşmanın sonuna doğru öfkelenen Ecem masaya doğru hiddetle yaklaşıp, kızgın kartal gibi kabardı. Şu anda sinirden saç dipleri bilmem kaç volt elektriğe tutulmuş gibi dikiliyordu. Öfkesini ise kontrol edeceğinden artık bir hayli şüpheliydi.

"Güldürme beni Cem! Kim bitmiş? Onu gazetelerde, dergilerde görüyorum. Her gün kazancına yeni kazançlar ekliyor. Eskisi gibi hırslı, eskisinden daha zalim ve dimdik ayakta. Yıkılan biziz, parçalanan biziz, siz her gün daha iyi olarak hayatınıza devam ettiniz. Hatta ablamın gitmesi ona yaradı. Tabii, aldı intikamını rahatladı. Bizi canımızdan etti. O çok istediği şeyi başardı. Şimdi hem içi rahatladı, hem de kesesi..." Elindeki peçeteyi masaya fırlattı. "İnsanlıkta kaybeden, parada kazanıyormuş ne yaparsın?"

Dudakları katılaşan Cem geriye doğru yaslanıp genç kızın yüzünü belli bir kararlılıkla süzdü. Gözleri tehlikeli biçimde ışıldadı bir an. Anlatırkenki nefretlik sesi ve yüzündeki tiksinti ibaresi ona yabancıydı .. Bu hiç hoşuna gitmedi. Onun bu kadar kızgın olduğunu bilmek, kendilerinden nefret ettiğini bilmek, içinde âciz bir yerlere dokundu. Kocaman taş kalbinde, ufacık bir oyuk buldu ve içine sığınmaya çalıştı. Bu hislerin kendine yaklaşıp, içinde oyuk açmasını istemiyordu. Yine de onun kızgınlığı aynı anda canını sıkıyordu. Ne kadar öfkeli bakıyordu güzel kahvelikleri! Masum bakışları nasıl da değişmişti öyle! Sadece onlara değildi öfkesi! Hiddeti! Fakat bir şey daha fark etti. Onun nefreti herkeseydi! Bunu anlayabilecek kadar tanıyordu Ecem'i. Yani, eskiden tanıdığı kızla, şimdiki tanıdığı kızın arasında dağlar kadar fark vardı tamam; bu bir gerçekti! Ama yine de tanıdığı kızın içinde bir yerlerde olduğunu tuhaf bir dürtüyle biliyordu. O; Ecem'di!

Cem masaya doğru yaklaşıp, ellerini masaya dayadı. Sakin görünüyordu deminkinin aksine. Gözlerini genç kızın öfkeyle parlayan gözlerine mıhlayıp, "Sen ne görmek istiyorsan, onu görüyorsun!" dedi. "Senin o kızdığın adamla ben yıllar geçirdim. Nasıl yaşadığını en iyi ben biliyorum. Onu nasıl deli gibi aradığını, her ona benzeyen kadını durdurup o sanmasını... Olmadığını

görünce de omuzlarının hüsranla çöküşünü... Dağların altında kalmış gibi nefessiz oluşunu... Senin ablan kendince haklı, belki de değil! Bu onların arasındaki mesele fakat yaptığı yanlıştı. Hem onu yıktı, hem sizi. Bu bile ona kızmak için ek sebep yaratıyor sende. Öfkelisin. Ama hedefi şaşırma! Kendini olmayan bir savaşa sokma cadı. Bu savaşta biz tarafsız bölgeyiz. Bu onların savaşı senin ya da benim değil..."

Hiddetin zihnini esir almasıyla Ecem masadan bir hışımla kalkıp, başını yana devirdi. Dik dik baktı ona. "Sen zannetmeki, bir tek senin o kaz kafalı ağabeyine kızıyorum." Cem dişlerini gıcırdattı. Çenesinin sinirle kasıldığını genç kız gördü fakat umursamadı. "Bir tek ona kızmıyorum. Ona kızdığım kadar, ablama da kızıyorum. Abime de... Babama da... Sana da. Ama en çok ablama kızıyorum. Tamam, çok sevdi ama ondan geçti de, bizden nasıl vazgeçti? Ben onunla bir karında yattım. *Korkma, ben varım* derdi hep, nerede hani? Ona ne kadar bağlı olduğumu biliyordu. Ona olan düşkünlüğümü biliyordu... Ona ihtiyacım olduğunda, neden yanımda olmadı o zaman?" İşte o vakit saklayamadığı hakikatle Ecem'in gözleri umutsuz bir kederle doldu. Ayarını tutturamadığı sesini yükselttiği kadar, öfkesi azaldı. "Bunu nasıl yaptınız aklım hâlâ almıyor. Canını yaktınız ve o hepimizin canını daha çok yaktı." Söyleyeceği kelimeler gırtlağını yaktığından olsa gerek yutkunuyor ve sinirden elleri titriyordu. İçini açtığı zamanı fark edemedi. Ablasını andığı zaman içi hep böyle daralıyordu. Bilinçsizleşip gözleri perdelenerek zihni puslanıyordu. Neden yapmıştı bunu? Onların ne suçu günahı vardı? Gittikten sonra arasaydı, sorsaydı... Onu bulup, yanına gidebilirdi. Ona destek olur, sahip çıkardı. Nasıldı? Öldü mü, kaldı mı? Bu belirsizlik içinde fasit bir korkuyla büyürken, erin bir acıyla yıkılıyordu. Onsuz nasıl nefes alıyorlardı buna hâlâ şaşırıyordu.

"Ona... Ona?" Derin bir nefes alıp, yanaklarını şişirerek dışarıya doğru sesli bir şekilde nefesini bıkkınca bıraktı. Çenesini yukarı kaldırdı. Boğazına yumru oturunca, konuşamadı. Yüzüne düşen gür saçlarını kenara çekti. "Bana giyinecek bir şeyler vere-

bilir misin? Okula gitmem lazım ve benim kıyafetlerim içki kokuyor! En azından yol kenarında gireceğim bir mağazaya kadar beni idare etsin yeter." Lafı değiştirip konuyu kapadı. Zaten gözleri çoktan ağlamaklı bir hale bürünmüştü.

O ana kadar sessizce onu izleyen genç adam elini çenesinden geç çekerek gezdirdi. Bu kızın bu kadar yıkılması içini acıttı. Fakat ortada olan gerçek Rüzgâr'ın yıkımının, Esme'nin yokluğunun ciddi anlamda etrafını yaraladığıydı.

Kız gözlerini masada amaçsızca gezdirdi. Birden işlahı kapanmıştı. Halbuki öyle fazla bir şey de yememişti. İşte şimdi gerçek yüreğinde jilet keskinliği bir acıyla gezindi. Cem onu kahreden, Rüzgâr ise hayatlarını mahveden adamdı. Buradan bir an önce gitmek istiyordu. Zaten olanlar yeterince zorken, bir de bu adamın yanında durup kendi derdini anlatmak istemiyordu. Kopası çenesi zamansız açılmaya başlamıştı. Zaten durdu durdu, tam olmadık yerde açılacağı tutmuş. Aslında dökülmeye o kadar ihtiyacı vardı ki! Cem onun sıkıntılı halini görünce, çatılı kaşları düzeldi. Yerinden kalkıp sandalyesini geriye itti.

"Sana uygun kıyafetim yok!"

"Neden, artık dışı misafirlerini evinde ağırlamıyor musun? Kıyılara köşelere baksaydık, kalmıştır onlardan bir şeyler diye düşünmüştüm."

"Yanlış düşünmüşsün."

"Yazık sana Cem, yaşlanıyor musun?"

"Sen de hâlâ çok konuşuyorsun. Sok şu yılan dilini ağzına, zehirlerin akmasın" diye homurdandı adam. Diğer evlerinin aksine bu eve giren ilk kadının teyzesinden sonra, onun olduğunu söylemeyecekti. Bakışlarını genç kızın bedeninde açıkça gezdirdi ve bunu saklama gereği duymadı.

Bu gerçekle neredeyse Ecem üzerine bakma gafletinde bulundu. Bakışları yan çıplak bedenine kayınca, yanakları kızardı. Bedeni alevlendi. Adamın evini, giysisini istila etmişti. Bir de koca çenesiyle başının etini yemişti. Eliyle tişörtün eteklerini kavrayıp inceledi. Gerçekten ona uygun bir şeyi yoktu. Nitekim görmüştü.

Üzerindeki tişört bile elbise gibi duruyordu. Onun boyu ve endamı ona bir beden değil, birkaç beden fazlaydı. Başını aşağı eğdiği için, önüne düşen saçlarını geriye doğru savurup, başını kaldırdı.

Ağzını burnunu Tatlı Cadı gibi kıvırıp elini saçlarına dalgınca atarak bir şeyler düşündü. "Olsun, hadi bakalım nelerin var bana göre! İlla bulunuz bir şeyler. Şu anda çuval olsa giyeceğim, yapacak bir şey yok." Gözlerini genç adamın gözlerine haylazca odakladı. "Senin için sakıncası yok değil mi? Hani istemezsen anlarım. Ben başımın çaresine her halükârda bakabilirim." En baştan soracağını yine sona saklamıştı. Bunu anlayınca anlamazlığa vurdu. Genç adam kaşlarını kaldırıp ona bakarken, Ecem düşündüğüne haylazca sırıttı. "Senin şimdi fön makinen de yoktur değil mi Cem?" dedi alayla.

Mutfaktan ayrılıp ilk kendine geldiği yere, yatak odasına geçti. Onu takip eden Cem geniş giysi dolabının sürgülü kapısını iterek açtı. İçini göstererek, "İstediğini deneye bilirsin!" dedi. Sesinde bariz bir alay, gözlerinde dolaşan haylaz ışıltılar vardı. Ecem bu ışıkları görünce karnında tuhaf bir kıpırdanma hissetti ve onun gözlerinden bakışlarını derhal kaçırdı. Bu adam sadece bakışlarıyla ona açık kalp ameliyatı yaptırırdı. Bakışlarında gördüğü o şeyler, karanlık yanında patlayan havai fişekler gibi aydınlanarak benliğini kuşatmış; yıldırımları karnına düşmüştü. Cem ona böyle arsız arsız bakmazdı, ne değişmişti?

Dolabın başına geçip, elini kıyafetlerinin üzerinde gezdirdi. Onun kıyafetlerine dokunmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Oysa çocukken ne çok hayalini kurardı böyle anların... Onun odasında, evinde, yatağında, mutfağında olduğunu düşünür dururdu. Şimdi hem evinde, hem yatağında ve ayrıca dolabında olmuştu ama tamamen tesadüf üzerine! *Aşk tesadüfleri severdi değil mi?* Tabii canım, ne demezsin... Bela geliyorum der miydi hiç? Ecem de zaten hep belaya bodoslama toslamakla övünürdü. Kalbi hep imkânsız düşleri seçerdi.

Allahım neler düşünüyorum ben salak salak! Aşkmış... Ne aşkı? Uzun parmaklarını geneli beyaz ve mavi olan gömleklerinin üzerinde dolaştı. Bu his hoşuna gitmişti! Fakat kabullenemedi.

Gende durup tuhaf bir duygu yla kızı süzen genç adam, ellerini ceplerine sokmuş, geniş omuzlarını kaldırmıştı. Bu kız oraya ne güzel yakışmıştı.

"Benim kıyafetlerim sana olsa bile, onların içinden zevkine göre bulabileceğin bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Hani model değil ama renk bakımından! Sonuçta aynı modayı takip etmiyoruz."

"Çok güldüm Cem... Nefesimi kestin!"

"Daha önce gülerek nefesini kestiğim bir kadın olmamıştı."

"Cem... Ben senin yatak arkadaşın değil, misafirinim. Edepsiz konuşmalarını Barbie bebeklerine sakla."

"Öyle mi? İhtirasımı kamçıladıkça aklımdan çıkarmış olmalıyım."

Ah hain adam ona bel altı saldırısında bulunuyordu. Ne yani sadece yatağında yatmış, banyosunu, mutfağını ve şimdi de dolabını işgal etmişti, bunda büyütülecek ne vardı ki! Hiç!

Cem, genç kızın dolabının önünde durup kıyafet seçmesini farklı bir gözle irdeleyerek inceliyordu. İlk defa bir kadını oraya koyarak, farklı bir pencereden bakıyordu. Onaya ne kadar yakıştığını ve şu anda bacağını kırarak sallanıp, o tişörtün içinde ne kadar seksi durduğunu bilemeyecek kadar da masumdu. Aklındaki adam, usulca yanına yaklaşıp incecik beline kollarını dolamasını isterken, hain yanı hemen arkasına geçip üzerine abanarak ona en sevdiği gömleği gösterip zevkle kızartmayı istiyordu. Ecem cadı görünümlü bir melekti, ona iki arsız söz etse tavuk gibi gıdaklayarak elma gibi kızarırdı, bunu biliyordu. Kıza yaklaştı, soluğunu saçlarına vererek "Eee, işe yarar bir şey var mı?" diye sordu. Ecem bir an donup kaldı, nefes alamıyor, evin çatısı üzerine çökmüş gibi darda kalmış, terliyordu. Ecem adamı dirseğiyle dürterek biraz geriye itirip "Üzerimden gölgeni çek, göremiyorum" diye yalan söyledi.

Cem cebindeki ellerini yumruk yaparak onun ince beline kolunu dolamayı engelledi. Bu edepsiz düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Böyle hissetmesi kendini pis bir yaratık gibi hissetmesini sağladı. Onun seksi olduğunu ve dolgun hatları olduğunu aklından çıkardı. Dolunduğunu, iç çamaşırının içinden şeffafça

görünen görüntüleri kesinlikle hatırlamayacaktı! Kasıkları bilinçsizce kıpırdanmaya, bedeni ısınmaya ve omuzları gerilerek yükselmeye başladı. Lanet kokusu, onun şampuanıyla yıkanmıştı ama erkek gibi değil kadın gibi kokuyordu. Gözünün önüne eski Ecem'i getirmeye çalıştı. Evet, bu en iyisiydi yoksa iş çığırından çıkacaktı. Başka ne olacaktı! Lise önlüğü ve çocuk yüzlü kız... Fakat aklına hiçbir çocuksu hali gelmiyordu. Sanki Ecem tanıdığı günden beri hep böyle göz alıcı bir kadındı.

Onu etkileyen bir kadın...

Kadındı!

Lanet olsun bedenindeki yaptığı uyarı ve sıcaklık aklını karıştırıyordu. Üstelik dokunmadan sadece konuşmalarıyla uyarması da, apaçık bir büyüydü! Evet bu kız cadıydı, ona kara büyü yapıyordu!

Adam düşünceleriyle çetrefilli bir savaşa düşerken, o sırada Ecem birkaç tane gömleği kenara çekip, sonrakine geçti. Beyaz, mavi çizgili spor gömleği eline alıp geriye doğru çekerek baktı. Askıyı evirip çevirirken ciddiyetle mırıldandı.

"Bu olur."

Boğazını temizleyen Cem elini ilgisizce ensesinde gezdirdi. "Altına ne giyeceksin?" Eliyle pantolon askılığını göstererek "Bak, onun altına jilet gibi ütülenmiş lacivert pantolonum var, tam senlik! Gördün mü, tarzımız uyuşuyor sorun yok" dedi.

Ecem gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken, kıkırdamaları dudaklarının arasından kaçıyordu. "Olur... Üzenne de urgan takarım... O pantolonları ancak o tutar... Malum senin uçkurun hayli düşük... Alışmadık kıçta don durmaz..." dedi kız taşı tam gediğine koyarak. O sinsice gülerken, adam, "Ne demek bu?" dedi kaşlarını çatarak.

"İşine nasıl geliyorsa o demek Cem..."

Kız attığı golün hazzıyla yatağa yanaşıp, gömleği üzerine koydu. Başparmağının tırnağını ağzına alıp biraz düşündü. Aklına gelen şeyle elini yukarı kaldırdı. Parmaklarını şaklatıp tekrar dolaba yaklaştı.

"Kravatların?"

"Ne yapacaksın? Takım elbiselerimi de mi denemeye kalkıp verdin! O zaman da çapkınlık avına mı çıkacaksın?"

"Hah, kadından hovarda olmaz..." Adamın gözleri dün gece ve yalanlarını ortaya çıkardığını belirtircesine parlayınca, garson yeniden aldı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu. Sen takım elbiseyi geçince bunu mu yapıyorsun? Demek hovardalık yapıyorsun."

Cem bakışlarını arsızca üzerinde gezdirdi ve gözleri gördüğü gerçekle tuhaflaşarak istem dışı parlarken, bakışlarını genç kızın bacaklarından derhal çekti. Bu kız şahane bir bedende vücut bulup ona azap çektirmek için mi yeniden hayatına gelmişti? Bakışlarını kaçırmak için yana çevirdi.

"Dene bakalım" diye homurdandı. "Zaten üzerine çuval olsa takımlarım. Boyun değil ama dilin boyum kadar..." Kız takımlarına ciddiyetle baktı. Lanet olsun onu takımlarının içinde görmeyi cidden istiyordu. Pantolonunun içinde yuvarlak kalçalarını önünde salınmasını, gömleğinin altında tamamen çıplak olmasını... *"Cem oğlum kendine gel... Bu fantezilere sana göre değil, değil mi sen?"*

Ecem olduğu yerde düşünceleriyle boğuşan adamı koluyla kenara itip yolunu açarken, "Çekil! Sen işin dalgasındasın. Zaten az vaktim kaldı. Daha gidip kıyafet alacağım kendime" diye söylendi. Başını yana kırıp bakışlarını renkli kravatların üzerinde gezdirdi. Ne kadar çoktu. Bu adam kadınların ayakkabı takıntılarıgibi kravat koleksiyonu falan mı yapıyordu?

"Yahu, bunların hepsi mavi ya da lacivert çizgili madem, neden bu kadar çok aldın ki?"

"Kumaşları farklı bak, el dokuması ipek."

Ecem baktı ama diğerleriyle onun arasındaki *o büyük* farkı göremedi. "Kravat manyağı bir adama hiç bezenmiyordun, şaşırttın beni. Üstelik gömleklerin deseni hep ağır abi rengi! Bir de bana deyince kızıyorsun... Sen tam bir mafya babası gibi giyiniyorsun Cem. Senin iyi bir elden geçmen lazım... Git kendini bakıma sok. Tişörtlerin eski, takımlar tek ve hepsi jilet gibi." Bakışlarını genç

adama çevirerek, üzerinde hınzırca gezdirirken, güzel dudaklarının kıyıları sinsi bir Van kedisi gibi kıvrılmıştı. "Kendince yakışıklı bile sayılırsın. Vasat bir yanın olsa da, çekici olabilirsin. Gerçi tipin eskisi gibi rövanşta olmayabilir, bu da bir gerçek. Üzülme, her şaşkının bir kör alıcısı vardır" dedi sanki ondan daha yakışıklısını tanımış gibi. Ah hıyar, Kahraman hariç... Yunan tanrısı gibiydi şerefsiz il amal... O da kendince yakışıklıydı ya. Lanet olsun kabul ediyordu ki, çok fazla yakışıklıydı her ikisi de. Ama şu ana kadar ne kadar yakışıklı tanıdıysa da yine de zirvede nedense hep o olmuştu: Cem Aydınoğlu. Yakışıklı deyince aklına gelen ilk isim hep bu olurdu. Oysa Kahraman ondan daha çok dikkat çekiyordu ender güzelliğiyle ama Cem bu sırayı asla ona vermiyordu. Sonra Kahraman onun tahtını sallamış ama devirememeyerek kral yerine sadrazam olmuştu!

"Demek yakışıklı sayılırım?"

"Evet..." dedi ve derhal lafı çevirdi. "Aslında hayır!"

"Evet mi, hayır mı?"

Kız yönünü adama döndü. Koyulmuş kahvelerine camdan giren ışık direkt vurunca, gözleri lezzetli bitter çikolataları gibi parladı. Cem kızın gözlerini doyasıya içmekten haz aldı. Ecem sakin bir şekilde gülümserken, parmağını bam teline bastırdı.

"Aslında gerçekçi olmam gerekirse, sen yaşlandın Cem... Aküsü bitmiş Mercedes gibisin. Kaportan ne kadar iyi olsa bile, marş basmıyor... Eskidin artık, kabullen. Hurdaya çıkman yakın. Yani yanına gelenler bence kıyılara itilenmiş hatunlardır. Hani kız kuruları kırkını tamamlayınca ya kör gelir ya dul ya, bu da öyle... Eskiden elit bir kraldın ama şimdi senin yerini taş gibi yeni nesil delikanlılar aldı. Bence soyları olmadan durulmalı, elin yüzün düzgünken evlenmelisin, belki az çabuk olursan çocuğun bile olur."

Adamı ensesinden tutup camdan atsa canını bu kadar yakamazdı sanırım. Gururu kırılmış, o üstün karizması tek kalemde çizilmişti. Öfkeden kuduran adam ağzından köpükler saçarcasına, "Seni..." diye başladı sözüne ama kızın iç çekmesiyle sustu.

"Kızma. Sen avam takımda el altı oldun diye. Etraf Hollywood çıkarması gibi hovarda kaynıyor... Kabul et Cem, senin devrin kapandı. Sen taş devri, onlar milenyumun taş erkekleri oldu!"

Acımasız bakışlarıyla başlattığı savaşta yara alan genç adamın düşen suratı dikkat çekiciydi. Sinirden kızarırken gözleri, huysuzca ağzının içinde homurdanıyordu. Ah onu alt etmek hoşuna gitmeye başlamıştı kızın. Bu adam değil miydi onunla oynayıp alay eden... Şımarık çocuklar gibi sürekli sataşıp kavgaya çanak tutan ve sonra hep galibiyetle dalgasını geçen... Şimdi işler değişmişti ve kız bu şansı kısacık bir zaman dilimi dahi olsa elinde bulunduracaktı. Bittin Cem! Seninle o çok sevdiğim kum torban gibi oynayacağım.

"Bak sustun. Sen de bana hak veriyorsun... Üzülme koca adam, çok geç değil. Dul ya da evde kalmış biri illa vardır... Yani mihrap yıkılsa bile minare yerinde duruyor, şansını zorlayınca boş kalacağını sanmıyorum."

Bir kral asaletine sahip Cem umursamaz bir adımla kızın üzerine yürüyünce, Ecem korkuyla yutkundu. Hani az önce adama laf sokuyordu ya, şimdi de dilini gırtlağına sokup yutkunuyordu. Adamın koyulmuş gözlerinde baştan çıkarıcı bir ayartma vardı. Cem kıza hiç dokunmadan başını aşağıya eğdi, ateş gibi gözleri midesini hareketlendirdi, kız nefesiyle katledildi.

"Şimdi seni öpsem... ne hissedersin?"

Saatte 430 kilometre hızla duvara bodoslama vuran Mercedes Lotec C1000 gibi hissederdi kendini, o kesin.

Adam istekli gözlerini dudaklarına kaydırdı, Ecem öyle sesli yutkundu ki, adamın dudakları sinsice yukarı kıvrılınca gerçeği kavradı ama geç kalmıştı.

"Yum... yumruğumu yersin..."

"Ya kollarıma alırsam seni ve tüm itirazlarına rağmen yatağa çekip şu ana kadar yaşadığın en iyi deneyimi yaşatırsam... Her hücrenle sana sahip olsam, elim ve dudaklarımla... Nefesimin değmediği tek bir noktanı bile bırakmazsam..." diye tamamladığında istekli sözlerini, soluğunu kızın üzerine üfledi, deniz meltemine

kapılan yaprak gibi ayakları yerden kesilen kız titredi. Ölmüştü. Birisi kulağına Fatiha okuyordu, o kesindi. İyice geriye kaykılan Ecem, soluksuz halde tökezleyince, düşmesini Cem engelledi. Genç kızı omuzlarından tutup olduğu yere sabitlerken, hain bir gülümsemeyle "Sence hâlâ yaşlı olduğumu düşünüyor olabilir misin?" diye mırıltı halinde huysuzca söylendi.

"Kalbinin sesini duyuyorum Ecem, benim için bu kadar hızlı atıyor."

"Kalp bu, atar" dedi kız. Ağzı kuruyan kızın sarsılmaz sandığı egosunda kocaman bir delik açmış ve kibrine kocaman bir çizik atmıştı adam. Artık tek düşündüğü onu öpmesi için hangi duayı edecek olmasıydı, çünkü farkında değildi ama Cem de onu öpmek için ruhunu şu anda düşünmeksizin şeytana satardı.

Üstelik Cem her ne kadar alay etse de bu konuda, daha farklı bir savaşın girdabındaydı. Bu konuşmayı kesinlikle kabul edemezdi. Hayır, ne münasebet, o yaşlı falan değildi! Şimdi kızı yatağa çekip, ona hâlâ ne kadar güçlü bir cinselliğe sahip olduğunu kanıtlamak istiyordu. Bu fikir bile adamı baştan çıkarmaya yetti.

Onun gözlerindeki arzuyla yutkunamayan ve kendini kaybedip erimiş yağ kıvamına gelen Ecem kekeleyerek, "Bu... bu yaştan sonra sana ya kör ya... ya topal gelir. Yani evlenme umutların çürüğe çıkacak... Ya... yazık, yalnız ve tek bir ihtiyar olacaksın..." dedi inatla.

"Seni yatağa çekmem için, bilinçli olarak mı damarıma basıyorsun?"

Adam hâlâ yüzüne sinsice bakınca "Senden zerrece etkilenseydim şu anda kollarında olurdum, değil mi Cem?" diye homurdandı Ecem.

Kollarına alsa kaçacak gücü olur muydu o ayrı!

Küstah Cem ellerine bakınca, kız silkelenerek kollarından kopup bir adım geriledi. Onu hain gözlerle süzerken, dalgın ve düşünceli yapısını yakalayınca acayip bir eğlenceyle şuh bir kahkaha attı. "Bakma bana öyle, beni baştan çıkarmak senin yaşına uygun değil." Adam bu sesle öfkelenerek bakışlarını eğlenen kızın yüzü-

ne çevirdi. Ona gençliğinin nasıl da zinde olduğunu göstermeyi hiç bu kadar sertçe istemedi! Kasıldı ve kasıkları sarsıldı.

"Yaşımda ne varmış?"

"Evet, 31 yaşın, çok gençsin! Hatta o kadar ki, arada elinden tutup okula götüresim geldi. Yeme beni Cem... Şurada on yıl sonra eski arabalar gibi teklersin. Çekap gerekecek sana. Taka reisi oldun sen... Sizi bakıma alıyorlar bu devirde."

İçinde dehşet bir öfke besleyen Cem'in yüzü, ifadesiz bir görünüme bürünerek bunu çok iyi sakladı. "Bakıyorum da erkekler konusunda bayağı bilgi sahibi olmuşsun! Sen de daha 20 yaşında bir 'genç kız' olarak nesil atlamış, hatta aşmışsın."

Ecem gözlerini şuh bir biçimde süzdürdü. "22..." dedi. Attığı iğnelerin kendine ulaşmadığını belirtti. "Sana oradan çocuk gibi mi görünüyorum Cem? Bence senin gözler de gitmeye başlamış." Gözlerini devirdi. "Bak yaşlanıyorsun dedim diye kızıyorsun bana ama belirtileri çoktan başlamış. Sağırlık ve körlük..." Derin bir iç geçirdi. "Ah, yaş tutulmayan tek olgu. Ve sen de onu tutamadın... Krallık bitti Cem. Tahtın sallanmıyor, yerle bir oldu artık, benim bile ilgimi çekmiyorsun!"

Sabahki intikamını alan kız sevinç naralarını içinde şakıdı. Adam mermer gibi kasılınca keyiflendi. Aslında şimdi yerinde tepinip, tuhaf danslardan yapmak istiyordu. O sırada bunu fark edemeyen Cem'in sinirden çenesindeki kasları kasılırken, dişlerini sıkmaktan dişleri acıyordu. Aynadaki aksine takıldı gözleri. Sahi o yaşlanmaya mı başlamıştı? Saçlarında hiç beyaz yoktu, ya da dökülmeler de başlamamıştı. Dahası; kendini zinde hissediyordu. Diğer her şey gibi, yatak sporu da yerli yerindeydi. Elini çenesine koyup yüzünde gezdirdi. Yok, ne yaşlanması! Hem daha 31 bile yeni olmuştu. Laf! Tam yaşındaydı. Çakı gibiydi. Bu cadı aklını karıştırıyordu.

Ecem lacivert kravatı aldı. Başını kaldırıp Cem'e baktı. Karşısında hâlâ dalgınca dikiliyordu. Bu adam ne düşünüyordu böyle? Elini de çenesine koymuş, genetik analizini mi yapıyordu? Vakti olsaydı onunla daha fazla uğraşırdı ama okulu geçti, eve

geç kalmak istemiyordu. Cem kaşlarını kaldırıp kafasını inler gibi kızgınca sallayınca, genç kız, "Çıksan da, ben de üzerimi değiştirsem artık diyorum" diyerek amacını açığa vurdu.

Bu konuya apansız ilgisiz davranan Cem geriye doğru bir adım atıp, ellerini cebine koydu. Üzerini ikinci bir eldiven gibi saran penye tişörtü gerildi. Kalın kollarının pazıları taş oymalı bir heykele ait gibi kabarık ve diri duruyordu. Derin bir nefes alınca, geniş göğsü şişerek kabardı. Ecem'in gözleri oraya kayınca yutkundu. Bu görüntüyle ağzı kurudu. Karnında tuhaf bir karıncalanma baş göstermeye başladı. Adam geniş omuzlarını umursamazlıkla sarsıp, dudaklarını şeytani bir sinsilikle kıvırdı. Kız nefesini tuttu. Bunun arkasından kesin bir şey gelecekti, belli.

"Seni zaten gece yeterince çıplak gördüm... Her bir ayrıntını pekâlâ en ince detayına kadar biliyorum. İç çamaşırın çok seksiydi. Anadan üryan gibiydin... İçindekileri saklamıyordu."

Ecem soğuk duş etkisiyle afalladı. Bedeni de karınca çiftliği inşa edilmiş gibi karıncalanmaya başlamıştı. Utandı ama aldırmadı. Fakat aklı çok kısa zamanda yerine gelince, onun amacını anlayarak yoluna taş konulan araç gibi frene bastı. Sonra ters ters, gözlerini devirdi. Cem aldırmaksızın devam etti: "Hem anlattığın kadarıyla, bu seni ilk gören olmadığım anlamına da geliyor, değil mi? Şimdi benden utandığını söylemiyorsun sanırım. Senin gibi erkek bilimci bir kıza hiç yakışmadı!"

Aman Allahım! Onu tam anlamıyla çıplak gören ilk erkek, kalın kafalı Cem'di. Sonra içine giydiği çamaşırları aklına geldi. Onları Kahraman dangozu için özel olarak almıştı. O şeffaf şeylerin pek bir şey saklamadığı gerçeği yine jilet gibi yüzüne vurunca, nefesi ciğerlerini terk etti. Kız şimdi utanmasa, iki büklüm olarak nefes almak için derin derin soluyacaktı.

Oysa bir de işin öbür yüzü vardı. Yanaklarındaki allar artmaya ve bedeni ateşler içinde yanmaya başladı. Ecem hâlâ gece neler yaptığını her ne kadar merak etse de, bir türlü hatırlayamıyordu. Beynini zorlamasına, benliğine işkence etmesine rağmen, şuursuz aklına bir şey gelmiyordu. Kim bilir ne saçmalıklar yapmıştı! Bir de

Cem, o iç çamaşırlarını görmüştü. Yüzünü elleriyle kapama isteğini geçiştirmeye çalıştı. Acaba sarhoş olunca neler yapıyordu? Daha önce hiç sarhoş olmamıştı ki! Şimdi tüm kemikleri eklem yerlerinden ayrılacaktı utancından, aynı çizgi film kahramanları gibi eriyip yerlere akacaktı. Arkasını dönüp yatağa doğru yöneldi. Yanaklarının kızardığını, utandığını ona belli etmeyerek, vakur göründü.

"İyi işte, gece yeterince görmüş, kotanı doldurmuşsundur. Şimdi çık da giyineyim."

"Niye çıkıyorum?" diye fütursuzca üsteledi adam. "Sen kotalı internet paketi mi sandın beni? Burada kalıyorum. Belki hâlâ göremediğim yerlere sahipsindir. Onları incelemeyi düşünüyorum. Karşımda soyunman keyif verecek..."

Onun arsız sözleriyle kalbi tekleyen Ecem, yutkundu. Dişlerini sıkmasına aldanmamalı, zira karnında tuhaf patlamalar başlamıştı.

"Cem..."

"Söyle güzellik" diyen Cem kapıya doğru usulca hareketlenmişti fakat kız bunu göremedi. Arkası hâlâ dönüktü. Ecem derin bir nefes çekti içine. Cem sırıtarak, "Sen gerçekten Ecem?..." Birden durdu. Kız apansız bir merakla arkasını dönüp, sinirle bezenmiş yüzünde, öfkeyle parlayan gözlerinde şimşekler çakarken, yanaklarını şişirdi. Kızardığını unuttu. "Ben... ne... Cem? Lanet olsun ne?" diye öfkeyle haykırdı.

Cem sırıtarak tasasızca konuştu. "Yanaklarına allığını fazla kaçırmışsın, onu diyecektim. Biraz fazla mı kızarmış ne!" Ellenyle yüzünü yoklayan Ecem, az önce utançtan kızarıyordu, şimdi hiddetinden yanıyordu. Dişlerini gıcırdatarak, "Cem, çık dışarı..." diye işaretparmağıyla kapıyı gösterdi. Sonra ne yaptığını idrak edince, derhal elini yanına indirdi. Bir tek adamı odasından kovmadığı kalmıştı!

Cem kapının kolunu kavradı. "Tamam tatlım çıktım kızarma, utandığını kimseye söylemem. Bunu kendime saklayacağım, çıplaklığın gibi!" Bir an durdu ve düşünür gibi, "Yatağımı bu sefer paylaşırken ayık olmanı istiyorum, böylece neler yaptığımızı hatırlarsın benim gibi" dedi arsızca.

"Cem!..."

Bu kadarına dayanamayan Ecem her şeyi unutup sinirle yerinde çocuk gibi tepindi. Cem onun tepesinde öfkeyle savrulan saçlarına bakarak, keyifle kapıyı çekip odadan çıktı. O hâlâ aynı Ecem'di, hırçın cadısı.

Yola çıktıktan bir süre sonra Cem bakışlarını yanında sessizce oturan genç kıza çevirdi. Nasıl başardıysa bir modacı idamesinde kendine kıyafet tasarlamayı bir çabuk başarmıştı. Hem de onun gömleği ve kravatıyla. Başlarda bunu eğlenceli bulduğundan hem hoşuna hem de hayli fazla komiğine gitmişti. Fakat şimdi?... Keskinleşmiş bakışları üzerinde memnuniyetsizce gezindi kısa bir an, sonra yavaşça aşağılara kaydı.

Hayır, bu kıyafeti –yani gömleği– hiç sevmemişti! Onun çizgili gömleği üzerinde, kravatı kemerinde durdukça aklı başka yerlerinde çalışıyordu. Bakışları bacaklarına doğru amaçsızca çıktığı yolculuğunu tamamlayınca, yutkundu. Aslında üzerine kötü niyetli bakmıyordu ama güzel bacakları görünce, fikri apansız bir edepsizlikle değişti. İçinde tuhaf bir şeyler oldu. Yüreğinde alacalı kandiller yandı. Aklına, daha önce düşüneceğini tahmin dahi etmeyeceği hisler dolarken, uçrak düşünceler tüm benliğini istila etti. Ve bu acayip hallerine kızıp, garip bir öfkeyle önüne döndü. Beyaz pürüzsüz düz bacaklarının neredeyse tamamı ortadaydı ve çok seksi duruyorlardı. İnsanın içinden onlara dokunası geliyordu. Teninin pürüzsüzlüğü cezp ediyor, beyazlığı iştah kabartıyordu. Bu kız ne kadar güzel olmuştu böyle!

Aklı ister istemez ufak kızla bu Ecem'i karşı karşıya getiriyor ve arada hiçbir bağ kuramıyordu. Sanki ikisi de farklı kişilerdi. Hâlâ buna inanamıyordu. Bu saçmaydı. Onu kadın gibi algılaması, kasıklarının parlayacak gibi ağrıması çok saçmaydı! Ama algılıyordu. Hem de fazlasıyla ve bu da kendine kızmasını sağlıyordu. Gözleri bu sefer sinirle dolandı üzerinde ve içinde tuhaf bir kıskançlık

oluştu. Neden sinirlendiğini bilmiyordu fakat sinirleniyordu işte. Onu başkalarının böyle görmesini istemediğini, sonunda kabul-lendi. Direksiyonu sinirle kavrarken, gözlerini yola çevirdi.

Ecem bakışlarını camdan dışarı çevirmiş, dünkü olanları, eve vardığında ailesine söyleyeceği yalanları düşünüyordu. Ne güzel unutmuştu her şeyi. Bu odun kafalı adamın yanında olmak, ona garip derecede iyi gelmişti. Fark etmemişti ama onun yanında enteresan derecede kendini rahat ve değişik tutumla sakin hissetmişti. Tabii, ağzını açmadığı sürece! O ağzını ne zaman açsa, o koca ağzını içine patates tepilmiş egzoza çevirmek istiyordu, o ayrı. Ama yine de onun yanında güvende ve mutlu hissetmişti.

Tabii. Tanıdık... Kötü de olsa tanıdık tanıdıktı değil mi? Karaktersiz dostun olacağına, mert bir düşmanın olsun derlerdi. Gerçi Cem onun düşmanı değildi. Ama yine de ona kızgındı. İyi de ona neden kızgındı? Bunu bile hatırlamıyordu! Elinde olmadan Cem'le Kahraman'ı karşılaştırdı. İkisini teraziye koydu ve Kahraman aşağılığı... Dişlerini sıktı. Kıyaslaması bile hataydı, ikisi de aynı pisliktendi. Birisi hayallerini, diğeri geleceğini mahvetmişti.

Şimdi nereden aklına gelmişti ki yine? Durup dururken yine onu neden düşünüyordu? Yüzündeki perçemlerini dalgınca kenara çekti. O sarışın kadının hali gözlerinden gitmiyor, sesi kulağında çınlıyordu. *Sevgilim.* Hırçın bakan gözleri insanlarla dolup taşan sokaklara bakıyor ama görmüyordu. Aşağılık herif, nasıl yapardı bunu ona? Herkese karşı onu savunup, onun iyi bir insan olduğunu kanıtlamaya çabalarken, o şerefsiz müteahhitliğe özenip, üzerine kaçak kat çıkmakla meşgulmüş. O da yetmemiş, belki de bina dikmişti. Tabii, rezidans olma ihtimali de mümkün gözüküyordu. Fakat bilmediği şey ona arazisinde kaçak kat diktirmeyeceğiydi. O öküzü yakınına çektiği için, bu hakkı tanıdığı için kendine kızıyordu. Allahım ona güvenmişti. Bir de onunla birlikte olmaya karar vermişti. Böyle bir hata yapsaydı, kendini bir daha asla toparlayamazdı. Koluna adının baş harfini kazıtmış, sevgililere dair ilklerini ona armağan etmişti. Artık kimseye kendini, sevgisini ve ilgisini vermek gibi bir düşünceye kapılmayacaktı.

"Çok dalgınsın, neyin var?"

Ecem kulağına ulaşan kadifemsi sesle, bakışlarını camdan çekip ona döndürdü. Gözleri ne ara dolmuştu da görüş alanı buğulanmıştı? Onun kaşlarının çatıldığını görünce kendine gelip, başını hemen tekrar cama çevirdi. Aciz görünmekten kaçtı.

"Yok bir şeyim... İyiyim."

"Neden o zaman bana ağlamaya hazır halin var gibi geldi?"

Ecem gözlerini kırpıştırarak yaşları geri göndermeye çalıştı. Alaycı yanına sığınarak "Yok öyle bir şey! Sadece başım ağrıyor. Dünden kalma herhalde!" diye yalan attı.

Tabii adam bunu yemediğini belirtmekte geç kalmadı.

"Sabah olsaydı bu söylediğine inanmam mümkün gibi görünürdü. Ama şimdi değil. Neyin var ufaklık? Eğer anlatmak istersen dinleyebilirim. Ben iyi bir dinleyici olabilirim sandığının aksine."

Yüzü yine ifadesiz, sesi donuk olmuştu. Ecem kızgınca ona bakınca bakışları çakıştı. Cem gözlerini korumaya aldı. Önüne döndü.

"Sana anlatmak gibi bir düşünceye sahip değilim. Sen kendini psikolog mu sanıyorsun? Öyleysen git başkasında terapi yap. Yok benim derdim falan."

Her ne kadar içinden ona iyi davranmak gelse de, garip bir tezatla elinde olmadan adamı tersliyordu. Dahası; ne alıp veremediği vardı senelerdir görmediği halde; onunla çatışmaktan geri durmuyordu! Niçin içinden hep ona bağırıp, çağırıp, saydırmak geliyordu! Hatta garip bir tutumla kafasına bir şeyler fırlatmayı dahi düşünürken buluyordu kendini...

Yeşil gözlerinden öfkeli ateşler parlayıp geçişirken, dişlerini sıkarak biraz rahatlamaya çalıştı Cem. Pervasız yüzü kasıldı. "Bak ufaklık... Senin benimle ne derdin var bilmiyorum ama konuşma tarzın hiç hoşuma gitmiyor, ona göre. Ben senin okul arkadaşın değilim. Benimle böyle konuşmaktan seni men ederim."

Ecem onun ikaz eden sert ses tonundan etkilense de, havai bir tepkiyle yüzünü sinsi bir tebessüm oturtarak döndürdü. "Affedersin Cem... Seninle ne derdim olacak!" İşaretparmağını duda-

ğına tuhaf bir tutumla vurarak, kelimelerine baskın bir yalın'lıkla üstünlük kurmaya başladı. "Sadece hayatımızın içine ettiniz... Ablamı kaçırdınız, abimi iflasa sürüklediniz, ailemi zora soktunuz, sayenizde yuvamız dağıldı, çatımız başımıza yıkıldı." Alaylı bakışları sönüp, kızgın haline bürünürken gözlerini apansız hiddetiyle devirdi. Dişlerinin arasından tısladı. "Seninle ya da sizinle ne alıp vereceğim olsun değil mi?" Kafasını geriye doğru atıp dilini şaklattı. "Hiç, sadece şımarıklık benimkisi... Hep yaparım... Hepsi bu... Ne de olsa siz kanatsız meleklerimsiniz benim." Sinirle tekrar cama doğru dönerken "Cehennemde bekleyen cinsinden, zebaniler gibi" diye devam etti.

"Bak cadı, ne biliyorsun, ne kadarından haberin var bilmiyorum." Kafasını sinirle salladı genç adam. Bu genç kıza ne anlatsa, kendi bildiğini okuyacağa benziyordu. "Ya da boş ver, ne düşünmek istiyorsan onu düşün! Bu da benim umurumda değil..."

"Düşünüyorum zaten..." diye çıkıştı kız. "Bildiklerim sizden uzak durmaya yeter."

Gözleri nedendir bilinmez bir parça ateş gibi yanıyor, her an onunla dalaşmaya hazır bir tavuk gibi horoza; tüm deli cesaretini bürünerek kafa tutuyordu. Gözlerinden bedenine yayılan kızgın ve hırpani bir büyü sunuyordu adama. Lakin asıl olan Cem de ondan geri kalır bir şekilde değildi. Geri adım atmak gibi bir tutumda asla bulunmuyordu. Bu kıza satışmayı hatta daha esrarengiz olanı, onunla laf yarıştırıp dalaşmayı hayli eğlenceli buluyordu. Fakat şimdi değil. Çikolata tadındaki zeki gözlerinin kısılmasını ve öpülesi dolgun dudaklarının aralanmasını çaktırmadan yan gözleriyle izledi. Bu hali içinde bir şeylerin hareketlenmesini, bedeninin iradesinin kırılmasını sağlıyordu. Hem de daha dokumadan! İşin garip olan yanı işte buydu! Tuhaftı!

Arabayı ince yola sokup, yol boyu bir sürü mağazanın olduğu caddelerde ilerlemeye devam ettiler. İçeride sessizlik sükût evresi olarak sürüp giderken, Cem direksiyonu sağa kırdı. Seri bir hareketle kaldırıma yanaşıp, mağazalardan birinin önünde durdu. Yerinden kıpırdanan Ecem emniyet kemerine uzanıp hemencecik

açtı. Kapının koluna uzanıp açmadan önce ona dönüp, "Getirdiğin için teşekkürler..." dedi kibarca. "Ayrıca akşamki yardımın için de... Bak, ne kadar kızsam da, yaptığın büyük incelikti. Gerçekten teşekkür ederim." Gözleri nice sonra ilk defa minnetle parlamış ve parıltılar derhal ustalıkla kaybolmuştu.

Cem de emniyet kemerine uzanıp çözdü. Arabayı durdurup kontaktaki anahtarı aldı. Rahat bir tavırla kapıyı açıp arabadan indi. Ecem onun iri bedeniyle arabadan aheste çıkışını şaşkın bakışlarıyla izledi. O çıkınca genç kız da hızla arabadan fırlayıp kapıyı kapadı. Kıyafetini yokladıktan sonra, hesap soran bakışlarını genç adama çevirdi. Bu bakışlar karşısında umarsız kalan Cem ona, düz bakışlarını çekme zahmetine dahi girmedi.

"Önemli değil... Bir daha olmasın." Kaba sesinde sanki gizli bir emir vardı ve genç kız; bu ayarsız tutumuyla afalladı. Ve aklına balyoz düşmüş gibi beyni yerine otururken, dudakları önce şaşkınlıkla aralandı. Sonra kaşları çatılarak "Ne?" dedi sadece.

O sırada sakin bir suretle Cem arabanın önünden dolanarak yanına geldi. Keskin bakışları kısa bir an caddede dolaştı. Kaşları durduk yere çatılırken, genç kızın dirseğinden nazikçe tutarak kendine çekti. Ecem ona çekilmenin şaşkınlığını üzerinden atamadan, Cem mağazaların olduğu kaldırıma çıkarak yola koyulmuştu. Uzun adımlarını nezaketen kıza uydurmaya çalışıyordu. Ecem ona irilmiş gözlerle bakarken, onun ne yaptığının farkında değildi. Kolundaki sıcak tutuşu hissediyordu da, algılayamıyordu.

"Sen ne diyorsun be?" diye çok sonradan azarlamaya çalıştı. Fakat adam o denli ilgisizdi ki, "Bir daha olmasın diyorum sana. Gece vakti barlara gitmeni istemiyorum, hatta başka yerlere gitmeni de istemiyorum..." diye emredebiliyordu.

Bu ne cüret! Nasıl bir hadsizlikle ona emir vermeye kalkardı! Cem sert bakışlarını genç kıza çevirdi. Onun afallamış yüzünde bir çiçek gibi açmış irileşmiş güzel gözlerini görünce, açıkçası keyiflendi. Bu hali çok tatlıydı. Dolgun kırmızı dudakları aralanmış, iri gözleri belererek tuhaf bir endişeyle yüzüne bakıyordu. O öpülesi dudaklara bakıp, içinden onun şapşal haline yenilerini

eklemek gelirken, kendini tuttu. Gözleri onun gözleriyle ışıldayarak kesişirken, dudakları çarpıkça yana doğru kıvrıldı.

"Senin gibi tatlı bir cadının oralarda işi olmamalı, hem bundan sonra bana söylemen yeterli... Ben seni istediğin yere götürürüm!"

Yaşadığı dehşet karşısında karnına adeta bir bıçak saplandı. Ecem onun son söylediği şeyle donarken, sanki rüyadaymış da, annesi onu çimdikleyerek uyandırıyormuş gibi irkildi. Uzun kirpiklerini kırpıştırarak bakıyordu. Şaşkın bir şekilde kalakaldı. Evet, şimdi kafası iyice karışmıştı. Kur mu yapmıştı, yoksa başka bir anlamı mı vardı bunun? Eğer öyleyse, bu daha önce hiç yaşamadığı ve cinsellik içermeyen bir kurdu. Cem ve sadelik, ne kadar ayrışık duruyordu. Cinsel işaretleri yakalamada pek başarılı olmadığını kabul etmek zorundaydı; bu tür durumlarda yanlış anlamaların yaşanabileceğini de düşünüyordu.

Cem'in bakışları onun naif bir kuğunun boynuna benzeyen tenine kaydı. Beyaz gerdanındaki şahdamarı öfkeyle kabararak pır pır atıyordu, adamın dilinin orada gezmek istemesine sebep oluyordu. Kızın yutkunurken zorlandığını anladı, hızla kalkıp inen göğüs hareketlerini süzdü bir an. Dinliğini açığa çıkaran dik göğüsler ince gömlek kumaşının altından, minik hareketlerle havalanıp hızla iniyordu. Kalbinde ritim bozukluğuna sebep oldu bu iniş kalkışlar. Üst düğmeleri açık olduğundan, çekici çatalı göz önündeydi ve bu görüntüyü izlemek her ne kadar hoşuna gitse de, bunu başkasının izlemesi fikri kanını öfkeyle pompaladı. Her ne kadar burnunu oraya daldırıp koklamak istese de, uzanıp kızın şaşkın bakışları altında üst düğmeyi ilikledi. Ecem yutkunarak ona bakarken, kendini toparlamaya çalışarak adamın eline vurup üzerinden iteledi.

"Ne oluyor ya! Ne yapıyorsun?"

"Göğüslerin gözüküyor" dedi ilgisiz bir tonda. Kız kızararak gırtlağına kadar iliklenmiş gömleğin düğmesine uzandı. "Sana ne benim oramdan?"

"Onlar senin dediğin gibi, milletin görmesine gerek yok."

"Cem sen kafayı mı sıyırdın?"

"Sadece dikkatinden kaçmış olabileceğini düşündüm. Bence bana teşekkür etmelisin, göğüslerini benden başkası görmedi. Göremez de!"

Kimdi ki o, onun olanı sahipleniyordu! Öfkelenen Ecem bir düğmeyi daha açmaya uzanınca, Cem derhal o eli yakaladı ve sessizce bunu engelledi. Bir düğme daha açılması fikri canını sıktı.

"Ya bırak elimi."

"Elimi içeri daldırmamı, herkesin içinde göğüslerini okşamamı istemiyorsan..." dedi tehditkâr bakışları göğüslerine kayarak, arzuyla dudaklarını nemlendirdi. Kız bir kaşını şaşkınca kaldırdı... Aç gözlerini biraz zor da olsa o çekici tepelerden ayırmıştı. Kızın narin kolunu seri bir kaplanın kıvraklığında kavrayarak, arkasını döndü, onu da peşinden sürüklemeye başladı.

Ecem kaşlarını çattı. Fakat umursamaz Cem'in suratındaki çarpık sırıtışıyla gerçek dünyaya dönmesi kolay olmuştu. Kolunu onun tutuşundan kurtarmak için geri çekilip, olduğu yerde –kaldırımın ortasında– durdu. Gözlerindeki sinirleri ateş dansı yaparken, "Pardon!" dedi önce amaçsızca.

"Sen ne dediğimi duydun... Akıllı kızsın anladığına eminim!" Genç adamın duruşu kendinden emin, yüzü kaidesizdi ve Ecem cidden geri zekâlılar gibi hiçbir şey anlayamıyordu. Yani anlıyordu da, anladığı şeye yabancılaştığı için anlama kabiliyetini kazanamıyordu.

"Affedersin ama bundan sana ne? Sen kim oluyorsun da bana emir vermeyi kendine görev ediniyorsun? Ya da giyeceğim, gideceğim yerlere yasak koymayı kendine hangi hakla vazife ediniyorsun? Cem senin kafan mı güzel? Ne demek gitmeyeceksin, izin alacaksın?"

Cem'in bakışı yanlarından geçen insanlara takıldı. Birkaç adamın genç kıza paha biçen bakışlarını görünce, yeşil gözlerinden tehlikeli ışıltılar geçişerek kısıldı. İçinde tuhaf bir saklama dürtüsü peydahlandı. Sahiplenme! O gömleğin böyle yakışacağını bilseydi, bacaklarının güzelliğini açığa vuracağını düşünseydi, çarşafla elbise tasarlamasını sağlardı. Yanına yaklaşıp elini

doğal bir tavırla kavradı. Ufacık elleri, kızın alıklaşmasından fırsat bilip kendine esir etti.

Ah hayır! Bu bir rüyaydı. Hatta kâbus! Ecem şimdi düşüp bayılacaktı. Kalbi hızla atmaya başlasa da bunu umursamadı. Karnında fırtınalar kopsa da, aldırmadı. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu böyle? Eğer dalga geçip, sabahki olayın rövanşını alıyorsa, pekâlâ başarıyordu. Onun iri ellerinin arasındaki kendi ufacık, terli, titrek ellerine bakıp afallarken, erkeğin teninin rahatlatıcı sıcaklığına sinirlenerek, elini çekmeye çalıştı. Huysuz tutumu ve kızgın tavrı hayli fazlaydı. Bu yanlıştı! Bu adam ne diye elini tutuyordu ki şimdi? Hem de sevgilisi gibi!

"Henüz karar veremedim..." dedi Cem duru bir sesle. Bakışları etrafı ilgiyle izliyor, bir şeyler arayışında hızla dolaşıyordu.

Ecem elini çekiştirdi ama kurtaramadı. Tutuşu her ne kadar nazik olsa da bırakmayacağını belirtircesine kabaydı. Üstelik Cem yanında o kadar doğal yürüyordu ki, sanki yıllardır böyle el ele caddelerde geziyorlarmış gibi rahattı.

"Neye karar vermedin Cem?"

"Senin hakkındaki fikirlerime... Şu anda düşünüyorum ve düşündüklerim hiç hoşuma gitmiyor, hatta beni kızdırıyor diyebilirim. Kafamı karıştırmandan hiç hoşlanmadım Ecem. Hayatımda kimseyi istemiyorum ama senin hayatında da başkasını istemiyorum. Senin hakkında düşünmeyi sonraya bırakacağım, çünkü beynimi bulandırıyorsun!"

"Bana ne senin düşüncelerinden bel kafandan, beyninden bana ne senin! Bırak elimi. Getirdin bitti, teşekkür de ettim gitti. Hem, senin düşüncelerinin benimle ne alakası var?" Elini onun tüy gibi nazik ama yengeç gibi kıskacına almış çengelinden kurtarmaya bir kez daha çalıştı. "Ya bıraksana elimi, neden sevgilin gibi tutuyorsun?"

Cem bakkınca başını mağazaların vitrinlerine çevirip, içlerine bakarak ilerledi. Onu duymuyor gibi umursızca, işine geldiği gibi kaygısız davrandı.

"Elimi çekmeyeceğim üzerinden Cadı, bu hiç hoşuma gitti."

"Saçmalama... Git sevgililerinin elini tut."

"Sevgilim yok." Bu bir itiraftı ama kız anlayamadı!

"O zaman başkalarının elini tut ama benimkini bırak..."

"Başka kızların elini yeterince tuttum."

"Sen ne yaptığını fark etmiyor musun Cem?... Benim Ecem? Benim elimi tutuyorsun. Bırak rica ederim elimi, beni hürmetsizlik yapmak zorunda bırakma. Hani unuttuysan söyleyeyim artık, ufak çocuk değilim."

"Bunu unutmayı ne kadar çok isterdim bilemezsin ama sen gözlerime soktukça, unutmam haliyle pek mümkün olmuyor..." Suçlayıcı kelimeleri tuhaftı. Cem başını yana çevirip ona tepeden hükmediciliği eşliğinde soğukça bir bakış attı.

"Fark ettin demek?..." dedi kız şaşkınca.

Eksantrik bir hiddetle kükrer gibi tısladı adam. "Fark ediyorum lanet olası seni... Keşke etmeseydim! Kucağıma düşerek, tüm düşlerimin içine ettin."

Onun söylediğini aşağılama olarak algılayan Ecem, adımlarını hızlandırdı. Cem'in çekiştirmesinden biraz olsun kurtulup ona ayak uydurdu. Gelip geçenlerin onlara tuhaf bakmasını istemiyordu. Ona kim sahip çıkmasını söylemişti ki, madem pişman olacaktı yapmasaydı. Güzel yüzündeki hilal kaşları hiddetle çatılmış, ufacık ağzındaki eşsiz dudakları gücenmiş bir küskünlükle büzülmüştü. Eli mahkûm yanına yaklaşarak "Ya sen kafayı mı yedin? O benim elim ve ayrıca sana vermeyi hiç düşünmüyorum... Herkes bizi şey sanacak, bırak... Bir gören olacak..." diye dişlerinin arasından fısıltı gibi söylendi. Yanından bir grup genç kız geçerken Cem'e çaktırmadan kıza bakıp sırıttı. Fakat adam bunu fark etmedi.

"Ben de izin almayı düşünmedim tutarken. Kimin gördüğü umurumda değil. Bundan sonra ben yanında olduğum sürece, elin burada kalacak!"

"Kalmayacak..."

"Kalacak..." diye onayladı Cem ve katı bir tabirle konuyu kapattı.

Cem'in amaçsızca söylediği şeyler, Ecem'i olduğu yerde dondurdu. Genç adama tuhaf şekilde bakakaldı. Sanki uzaylı görüyor ya da ünlü birisini gören hayran gibi bocalıyordu. Cem onun durmasıyla sıkkınca yönünü ona döndü. İri bedeni, güneşi kuşatarak gölgesiyle üzerine düştü. Adam zaten tuhaf davranmaya başlamıştı ve kendini anlayamazken, bir de onu anlamaya çalışmak, açıkçası hiç içinden gelmiyordu. İşin komik yanı neden böyle davrandığını o bile bilmiyordu. Sadece içinden geldiği gibi davranıyordu.

"Hadi konuş..."

"Cem iyi misin? Kafan mı kıyak senin? Hani seni tanımasam, bir şeyler çektin, kafayı buldun diyeceğim. Kafana da vurmadım ki sabah. Ya, aklım almıyor dediğin şeyleri. Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Benimle flört ediyorsun. Garip garip sapıklar gibi bakıyorsun, sevgililer gibi elimi tutuyorsun. Amacın aklımı karıştırıp eğlenmekse eğer, tamam başardın! Kendimi en absürd korku filmi çeken platonun stüdyosunda basılmış gibi eksantrik hissediyorum." Bu konuşmaya rağmen Cem ifadesiz yüzüyle hiçbir harekette bulunmayınca, Ecem sesini bir perde daha yükselterek, çileden çıktı. Ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Üşüttün mü be adam! Ne istiyorsun benden? Getirdin, bıraktın, bitti. Teşekkür de ettim işte, gitsene. Senin bakıcılığına ihtiyacım yok benim... Çattık ya..."

Cem onun kafa tutmasından değişik bir haz aldı. İlk defa bir kadın ona dik bir tutumla kafa tutuyordu... Yani Esme'den sonra bu kızın kafa tutması, onunla uğraşması hoşuna gitmeye başlamıştı. Onu sessizce dinledi ve hiç aldırmadan geriye dönüp, vitrinine baktığı mağazaya yöneldi. Elinin içindeki ufacık elinin varlığının verdiği rahatlamayla içeri girdi.

"Ben de bilmiyorum neler olduğunu Cadı! Dünden beri düşünüyorum ama hiç iyi bir şey bulamıyorum. Bu saçmalığı hâlâ anlayamıyorum. Kafam yıllardır bulunmayan bir yapbozun parçası gibi kayıp. Aklımı deşiyor, fikrimi bozuyorsun... Ve işin garip yanı bunu yaparken, sen bilinçli olarak yapmıyorsun, ben bilinçli olarak sana akmıyorum..."

Gerçi ağzından çıkan her kelime homurtular eşliğinde ve huysuzlanarak kızgınlıkla söyleniyordu. Kocaman bir ayı gibi tuhaf sesler çıkarıyordu! Sahi, ne oluyordu ona? Niye tuhaf şeyler yapıp, ona karşı kendini sorumlu tutuyordu? Cem ağır bir adamdı, yaşıtlarının saçma hallerine öfkelenecek, gevşek hallerine kızacak kadar ağır ve şimdi kendini bir ergen gibi kızın ağzına bakarken buldukça, öfkeleniyordu. Aklı karışmaya başladı, lakin bildiği bir şey de varsa onu bırakmayı hiç mi hiç istemediğiydi. Bunu şu anda düşünmüyordu. Yanlarından geçerken kıza çapkınca bakan adamları gördükçe, dişlerini sıkıyor, onu edepsizce süzen her adamın boynunu kırma arzusuyla doluyordu. İçindeki cani yanı su yüzüne çıkıyordu. Bu düşündüklerinin çok saçma olduğunu biliyordu. Onun sahibi olduğunu herkes bilsin istiyor gibi, elini bir an bırakmak istemiyordu. Bu ufak cadı ona ne yapıyordu böyle... büyü mü?

Mağazadan içeri girince, Ecem elini sinirle, boş bulunduğu anda ondan kopardı. Yanına gelip alev saçan bakışlarla başkaldırdı. "Yeter artık gitsene yanımdan... Senin bu dengesiz halin beni korkutuyor. Haberin olsun, bil diye söylüyorum ben senden korkmaya başladım. Ne o, ablam bitti sıra bana mı geldi? Yetmedi mi intikam iştahınız? Doymadınız bizi mahvetmeye değil mi?"

"Saçmalama, yok böyle bir şey!"

"Var... Var ki böyle davranıyorsunuz ama ben ablam değilim, size kanmam haberiniz olsun. Benim üzerimden oyun oynayacaksan, bunu bir kere daha düşünün derim. Ben adamın boğazında kalırım, yutamazsın."

Tabii ya... Amacı abisinin yarım bıraktığı işi tamamlamaktı. Onun kendisine olan âciz tutumunu kullanıp, perişan edecekti. Âşık edip mahvedecekti ama Ecem asla Esme olmamıştı. Ona âşık olup intikam oyuncağı olmayacaktı.

Elini burnunun yanına sürttü adam. Dişlerini birbirine bastırıp "Saçma sapan şeyler düşünme. Senin canını yakmak da, intikam almak da istemiyoruz... Bu düşünceleri de nereden buldun?" diye sordu sitemle.

Kızın bakışları hırçın alaylarla parladı. "Bir düşün istersen Sence nereden?"

"Ecem, ablanı bu konuya dahil etme."

"Hangi konuya kahrolası?... Ortada konu mu var da, ablam mı var da dahil edeyim?" diye hiddetle cırladı.

Yanlarından geçen bir çifte gözü takıldı. Herifçioğlu, karısı yanında olduğu halde genç kızın bacaklarına edepsizce bakınca, Cem gözlerini ateş saçarak adama çevirdi ve adam karısını çekiştirerek yönünü kapıya çevirdi.

"Ecem kes konuşmayı da, bir an önce kendine bir şeyler bak. Bu halde uygunsuzca ortalarda dolaşma." Etrafa sıkkınca bakarak dişlerini sıktı. Etraf sapıkkaynıyordu.

Ancak Ecem buna aldırmayarak sinirle dişlerini sıkıp, olduğu yerde kızgınlıkla tepindi. O tepinirken çocuklar gibi, saçları başında dalgalanarak dans etti. Cem onun bu çocukça tavrına sırıtırken, ceketinin önünü geriye çekip, ellerini ceplerine soktu. Geniş omuzlarını sakince dikleştirip, başını yukarı kaldırdı. "Hafifledin mi Cadı? Sinirin geçti mi tepinince?"

Tehditle üzerine yürüyen Ecem "Sen gitmeden geçmeyecek. Ve lanet olsun bana cadı demeyi kes" diye tısladı.

"O zaman şansına küs tatlım..." Sıkılgan bakışlarını reyonlarda gezdirdi. "Bundan sonra böyle gezmeye alışacaksın demektir. Sinirli halin de hoşuma gitti, sorun yok. Böyle çok tatlı oluyorsun *Cadı*. Fakat sakinken de çok güzelsin. Karar vermedim, hangisi?"

"Ay çıldıracağım, bir de benimle dalga geçiyor kazulet. Allahım bana sabır ver... Sinirlerime de kuvvet." Arkasını dönüp kıyafetlerin olduğu reyonlara doğru söylenerek yürümeye başladı. "Allahım beni mi sınıyorsun? Birini alıp diğerini bonus olarak göndererek! Birinden kurtuluyorum, eskisini süsleyip püsleyip karşıma cillop gibi bir herif olarak çıkarıyorsun. Bendeki şansa bak... Bir ileri, iki geri... Taka Nuri gibi, kendi kalesinde ofsayta düşmüştü."

Yanlarından geçen birkaç müşteri kıkırdadı. Genç adam onlara aldırmadı ama Ecem kızlara dişlerini sıkarak baktı. Cem bir şey diyecek gibi durdu. Gözleri ilgiyle kızı süzdü. Sonra ne düşündüyse

vazgeçip, elini askıların arasında gezdirip, kıyafetlere bakmaya başladı. Onun dediklerine umursamadan sakince etrafta dolandı.

"Bakma öyle yeşil yeşil kurbağa gibi, dediklerin aklıma geliyor sinirlerim bozuluyor."

"Senin sinirlerin Çin'den mi ithal edildi! Babanı bilmesem, Çin yapımı derdim, sürekli bozulmasına başka bir açıklama getiremiyorum."

Ecem de ona aldırmamaya karar vererek kıyafet bakmaya başladı. "Allahım yörüngeden çıkmış uyduya döndüm. Gittim gittim kimin alanını istila ettim. Bundan sonra NASA gelse toplayamaz beni, şansa bak (!) bendeki talih Şahabettin'de yok, sinyali gittim eski bir kütüğe verdim."

"Bir şeyi mi dedin Cadı?"

"Yok, senin kafana vursam, görebilir miyim acaba diye düşünüyorum! Biraz sesli düşünmüşüm."

Cem eline aldığı kıyafete bakarken, kaşlarını kaldırdı. "Neyi?"

Ecem de kendi eline bir elbise alıp incelemeye başladı. Bu da neydi bu –ebruli– rengi hiç sevmezdi. Gerisingeri yerine koydu. Başka bir taneye uzandı. "Hani bazen soğan cücüğünün içindeki özünü görmek için tepesine kuvvetlice vurman gerekiyor ya, acaba diyorum!..." Geriye doğru çekilip kıyafeti aldığı yere koydu. Yönünü adama döndü. "Ben de senin kafana vursam, özünden neler geçirdiğini görebilir miyim? Baksana, neler çeviriyorsan dönme dolaba binmiş gibi midem bulandı."

"Benim kafam kalındır, vurmayla anlayamazsın."

"Biliyordum zaten odun olduğunu da, taş kafalı olduğunu itiraf edeceğin aklıma gelmiyordu. Eğer ince olsaydı sabahtan beri attığım taşlar bir işe yarardı taş kafanda!..."

Adam hakaretiyle afallayarak donunca, kız sinirle yanından ayrılıp diğer tarafa bakınmaya başladı. Manyağa bak, üzerinde hükümet kararları almak için referandum yapmaya bile gerek duymadan, direkt sonuca varıp yasadan yatay olarak geçiş yapıyordu. Kendini olmayan ülkenin başkanı ilan ediyordu... Bir müddet ikisi de ayrı ayrı kıyafetlere bakınmaya başladılar. Genç kız elbise

bakınmaya öyle kaptırmıştı ki kendini, onun sesini duyana kadar varlığını da neredeyse unutmuştu.

Neredeyse!

"Ecem, sen böyle gel!" Buyurgan sesinde emirden çok korumacı bir tını vardı. Ecem hiç tereddüt etmeden, dalgın bir ilaatle onun dediği gibi yanına yaklaşıp, bakınmasına devam etti. Farkında değildi olanların... Şu anda tek derdi, bir an önce kıyafetini ayarlayıp, basıp gitmekti.

Oysa Cem deminden beri keskin gözlerini genç kızın üzerinden bir saniye olsun ayırmıyordu. Ne hikmetse, içeriye girenler de öyle yapmaya karar vermiş olmalıydı ki, kıza bir yutumluk leblebi gibi iştahla bakıyorlardı! Başını sağa doğru çevirdiğinde, onu gördü. Sinirleri damarında coşarken, kısılmış bakışlarını genç delikanlıya çevirdi. Şakağındaki damarların atmaya başladığını, dahası kabardığını hissediyordu. Genç adam Ecem'i incelemeye o kadar dalmıştı ki, derince iç geçirirken başını kaldırmış ve onun çelik gibi öfkeli, fırtınalı denizler gibi dalgalı koyulmuş yeşilliklerinde boğulacağını sanarak rahatsız olmuştu. Kızgın boğanın kırmızıyı gördüğü gibi, burnundan soluyarak deli deli bakıyordu Cem. Uyanıyordu resmen, *hayatta kalmak için bu sen şansın* der gibiydi. Genç adam, bakışlarını kaçırdı, birkaç dakika sonra da elindeki kıyafetleri gelişigüzel rafa bırakıp, kaçar gibi çıkışa yöneldi.

Ecem hiçbir şeyden habersiz altına bir kot, üzerine de spor bir gömlek seçti. Elindeki kıyafetlere bakarak, kenardaki kıyafet reyonuna bakan Cem'e yaklaştı.

"Ben bunları deniyorum."

Cem elindeki kıyafetleri genç kıza uzattı. "Bunlara da bir bak, sana olur." Ecem ona şaşkınca bakınca, kızgınca eline tutuşturdu. Verdiği kıyafetler kızın garibine gitti. Cem ona kıyafet mi seçmişti! Askısından tutarak biraz geriye çekip, masum bir tutumla incelemeye başladı. Siyah mütevazı bir kalem etek, üzerine krem ipekten şifon gömlek... Bu mürebbiye tarzı da neydi! Diğerinde ise beş kateden pantolon, üzerine modern şeftali rengi bir gömlek seçmişti... Babaanne işi!

"İncelemen bittiyse, hadi kabine git de giyin. Ortalıkta daha fazla böyle dolanmayı kes" dedi dişlerinin arasından kesif bir sesle. Yeşil gözleri kısılarak öfkeyle etrafta geziniyordu. Ecem önce anlamadı onun neden kızdığını! Kaşları çatılmış, suratı ifadesiz bakıyordu mağazanın içerisinde.

Onun baktığı tarafa bakınca, gördüğü şey karşısında sinsi bir tutumla dudakları istem dışı yukarı kıvrıldı. Ah Cem! Yok artık!

Genç bir delikanlı yanındaki kız arkadaşını unutmuş, kendine hayli alakalı bir tutumla bakıyor, hayran hayran bacaklarına ve kalçalarına göz süzüyordu. Ve Cem'in ateş gibi parlayan gözleri genç adamı göz hapsine çoktan almıştı. Bu hoşuna gitmişti. Yani, kıskançlıktan değil de, korumacı yanından kaynaklandığını bilse de, yine de hoşuna gitmişti işte. Kıskanılmak güzel değildi elbet ama tuhaf bir biçimde hoşlanmıştı! İyi de neden bakıyordu millete böyle sahiplendiğini belirterek? Manyak, kafayı üşütmüştü sanki. Ecem saçlarını işveyle geriye doğru savurdu. Ağırdan almaya karar verdi giyinme işini.

"Henüz alacaklarıma karar vermedim Cem, bu ne acele?"

Cem eline yeni bir etek aldı, bir de gömleğe uzandı. Homurdanarak dirseğini kavrayıp, biraz nazik olmayacak biçimde, kabinlerin olduğu bölümlere doğru çekiştirdi. "Ben verdim kararlarımı işte, onlardan birini giyersin..."

Afallayan genç kız hiddetli bakışlarını ona çevirince, konuşmasına fırsat tanımadan çatık kaşlarının altından tehditle mırıldandı. "Yoksa benim giydirmemi mi istersin canım? Eğer böyle gezmeye devam edersen..." Dişlerini gıcırdattı. "Yapmadığım hata zaten. Ya kabine girer cezalandırılmayı kabul edersin... Ya da!"

Ecem ne kadar buna inanmak istemese de, onun gözlerinde gördüğü açık tehlike bunu yapacağını belirtiyordu. O ana kadar şaka yaptığını bile düşünmüştü. Ama şimdi onun gözlerindeki kıskanç pırıltılar bunun gerçek olabileceğini bariz bir gerçekle gösteriyordu. Kolunu elinden silkeleyerek çekti. "Tamam. Ben kendim giyinirim." Kabullenip, kızgınca kabinlere doğru yürümeye başladı. "Kafayı sıyırmış bu adam!"

Cem yaptığından kaygılanarak elini saçlarına gömüp, onun söylediğine dalgınca tepki verdi. "Aynen öyle... Galiba balatalan gevşeltim."

Keskin bakışlarını içeride gezdirmeye başladı. Üzerinden bu ölü toprağını atmalıydı. O, ona kadar fark etmemişti mağazanın içindeki raf görevlisinin, dirseğini masaya dayayıp, hülyalı bakışlarıyla onu süzdüğünü.

"Cem bu uyarı sana koçum. Bir... Asla üçletme hatayı ki, kendimi vurmayayım."

Cem'in yeşilleri sır gibi parlarken, çapkınca bir büyüyle gülümsedi. Genç kız dirseğini kaydırıp yüzünü masaya çakarak şaşkınca kendini toparlamaya çalıştı. Yüzü kızarıp biraz tereddütle yenden ayrıldı. Ürkekçe yakışıklı genç adamın yanına yaklaştı. Daha önce onun gibi hem heybetli, hem yakışıklı, üstelik de bu kadar güzel gözleri olan bir adam görmemiş gibiydi. Bu adam en uslanmaz hayallerı kâğıda döken poster gibi seyirlikti. Esmer tenindeki gözleri Zümrüdüanka gibi eşsizce parlıyor ve ayartıcı dudaklarının çapkın kıvrımlarından görünen beyaz dişleri ayna gibi ilgisini cezp ediyordu. Bu adam günaha davetiye çıkarıyordu. Şeytan!

"Size nasıl yardımcı olabilirim bayım?"

"Aklımdaki saçma düşünceleri silerek" diye homurdanan Cem, hiç tereddütsüz gözlerini açık bir ilgiyle, ayartıcı bir tutumla kızın üzerinde paha biçercesine gezdirdi. Şu kabinlerden birisine çeksa kızı, biraz rahatlasa Ecem aklından çıkar mıydı acaba? Kız yutkundu. İsteğini zaten edepsiz gözleri dile vuruyordu. Vasat bir güzelliğe sahipti ama vücudu ilgi çekiciydi, iş görür gibiydi. Esmer kız onun küstah hallerinden acayip etkilendi.

"Aslında biz hallettik kıyafet işini ama istersen bana farklı bir konuda yardımcı olabilirsin tatlım."

Sesinden davet sızan bu konuşmayla, genç kız konunun gidişatını tahmin ettiğinden olsa gerek, biraz mahcubiyetle kızararak bakışlarını mağazanın içerisinde gezdirdi. Utanmaktan ziyade şefine yakalanmaktan korkuyordu! Cem kendinden emin bir ses tonuyla, baştan çıkarıcı bir tutumla mırıldandı.

"Telefon icat edildi, bilmem haberiniz var mı bayım?" Genç kızın gözlerine ilgiyle derin bir biçimde baktı, sırıttı.

"Bakar mısınız? Benim yardıma ihtiyacım var. Gelebilir misiniz bir dakika buraya?"

Ecem kabinin kapısında, kısılmış kedi gözleriyle onlara biraz tuhafça bakıyordu. Cem'in o kıza bir şeyler dediğini ve kızın mahcubiyetle gerildiğini fark ediyordu. Bir de elini ayağını nereye koyacağını bilemeyen, bocalayan hallerine ek olarak, gözlerini açık bir ilgiyle pervasız derecedeki yakışıklı yüzünden, muhteşem gözlerinden halta bin bir vaatte bulunan dudaklarından çekemediğini görebiliyordu. Bir köşeye çekse Cem onu, *Hı* diye arsızca yalvaracağına kellesini koyardı. Ahlaksız kız! Ya ötekine ne demeli! Kesin kıza asılıyordu. Pis aşağılık, sapık, bir de bunu yanında yapıyordu! İyi de, bu ona neydi ki! Ne yaparsa yapardı. Cem bunu hep yapıyordu, o her kadının kollarından önce bacaklarının arasına girmeyi seviyordu. Zaten onunla da intikam için ilgileniyordu besbelli. Ecem kendine gel kanma, ablana yaptıklarını sana da yapacak, gözlerini dört aç.

Zeki düşüncelerine ters kalbiyle çatışırken, içinde nereden geldiği belli olmayan bir kıskançlık peydahlandı. Asabiyetinin bu adamı hedef almasına sinirlenerek dişlerini sıktı. Gidip o gülen çarpık suratına, ayakkabısının numarasını bırakmak istiyordu. Evet, kıza güldüğü için yüzüne tırnak izini bırakıp, saçlarını eline dolayabilirdi. Derin bir nefes alıp, yüzüne takma bir gülücük yerleştirerek genç kıza bakarak seslendi. Sesindeki tuzağı, ikisine de fark ettirmedi. Genç kız Cem'e baktı.

"Siz numaranızı yazın, ben kardeşinizle ilgileneyim efendim."

Cem, elindeki telefonla işte şimdi donakaldı! Yüzü tuhaf bir yıkıma uğramış gibiydi, karmaşıktı. Ecem onun yanında kardeşi gibi mi duruyordu? Cem cidden yaşlanmış mıydı? Bu düşünceden fena halde hoşlanmadı. Ama gerçek buydu! O yanında kardeşi gibi duruyordu. Ecem ondan gençti!

Genç kız Ecem'in yanına gelince, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye nazikçe sordu.

Ecem saçlarını tepesinde toparladı. Arkasını dönerek "Gömleğim arkadan düğmeli ve ben hepsini ilikleyemedim... Rica etsem bana yardımcı olur musunuz?" diye kibarca sordu.

Aslında onun üzerinde saç bakımı, cilt analizi, kıyafet provası yapmayı ciddi anlamda istiyordu da, kendini kasarak bir zahmet bu arzusunu bastırıyordu. Şimdi kavga çıkarırsa, Cem farklı düşüncelere kapılırdı. Onu kıskandığı gibi saçma bir düşünceye kapılmasını istemezdi! Kesinlikle onu kıskanmıyordu! Çünkü ortada böyle bir şeye sebep olacak durum yoktu. Sadece eğlence peşindeydi, yoksa ona ne!

"Elbette efendim."

Genç kız uzanıp gömleği iliklemeye başlarken, Ecem düşündüğü muzırlıkla, "Demek kabul ettiniz!" diye usulca sordu. Sesinde, sanki ifşa edilmesi yasak bir sır tınısı vardı. Gözlerinin içinde yanan haylaz ateşler, karanlık gecede patlayan havai fişek gösterisi gibiydi. Burnunu memnuniyetsizce kıvırdı. "Ben de etmezsiniz diye düşünmüştüm. Yazık, geç kaldım, etmişsiniz."

Görevli kız iliklemeyi bitirince, Ecem saçlarını aşağı salıp, karşısındaki aynaya bakarak, üzerini düzeltmeye başladı. İpek gibi saçları omuzlarından bukle bukle döküldü.

"Neyi kabul ettim efendim, ben anlayamadım?"

Ecem abartılı bir şekilde üzgünce gözlerini devirip, elini gömleğin üzerinde ilgisizce gezdirdi. Sanki konuşacağı konu acınası ve zor bir şeymiş gibi abartısız bir tonda konuştu:

"Ah! Cem... Onun biraz sapkınca huyları vardır. Geçenlerde bir kişi daha aradığını söylemişti." Elini dudaklarına götürüp ona çaktırmadan sesini kıstı ve ciddi haline geri döndü. "Yani o ve fantezileri bazen tuhaflaşabiliyor... Anlarsınız ya? Tuhaf istekleri olan biri! Kırbaçlar ve kelepçelerle yetinmiyor artık." Gözlerini genç kızın dehşetle irilmiş gözlerine mıhlayarak, masumca kirpiklerini kırpıştırdı. Görevli kızın yüzü utançtan kızarırken, kekeleyerek "Be... ben bir şey kabul etmedim..." dedi sesindeki dehşeti gizleyemeyerek. Ecem dudaklarını birbirine bastırıp, başını biraz aşağı eğerek yüzünü saçlarının arkasına

gizledi. Şimdi katıla katıla gülmek istiyordu ama yapmadı. Derin bir nefes aldı. Aklını toparlayıp, içindeki kahkaha isteğini dağıttı. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Yoksa şimdi gülmekten bayılacaktı. Hele bu kızın yüz halini gördükçe... Oha, bu nasıl bir komediydi!

"Bunda çekinecek bir şey yok tatlım. Korkma. Onun başkalarıyla takılmasına müsaade ediyorum. Ona âşık olmasam böyle saçma isteklerine boyun eğmezdim ama ona deli gibi âşığım. Ve onu kaybetmekten çok korktuğum için, elimde değil, boyun eğiyorum. Bu gerçekten çok zor oluyor. Çekinme sen kabul et... Ben alıştım artık."

Yüzüne sahte bir hüzün koyup arkasını döndü. Gözlerini ağlayacak gibi kırpıştırmaya başladı.

"Ne münasebet efendim!" diye çıkıştı görevli. "Ben bir şey kabul etmedim... Hem ayrıca çekinmiyorum çünkü böyle bir şeyi kabul etmem imkânsız. Sapık sevgiliniz sizin olsun."

Zaten onundu, haspaya bak.

Bu sözlerin üzerine Ecem kabine yaklaşıp, ardında şaşkınca donakalan kızı bırakarak içeri girdi. Kapısını kapamadan önce görevli kıza başını uzattı. Kız bir şey söyleyeceğini sanarak yaklaşınca, "Bak tatlım... Benden sana bir akıl, aklın varsa tek takıl. Boş ver aşkı, bak bana akıllan da edebinle takıl" diye göz kırpıp kapıyı kapattı.

Genç kız sinirden kızarmış suratı ve aşağılanmanın verdiği acayip öfkesiyle, arkasını dönüp içeri yöneldi. Cem başını sağa doğru çevirdiğinde ona doğru gelen hiddeti tavan yapmış genç kızı görünce, yüzündeki tebessüm gerildi. Telefonunu ona uzatırken, genç kız öfkeyle elinden kaptı.

"Seni pis sapık!" diye dişlerinin arasından tıslayıp, merdivenlere doğru ardına dahi bakmadan yöneldi. Birkaç saniyede ortadan yok oldu. Cem şaşkınca genç kızın arkasından bakarken, Ecem yanına yaklaştı. "Cem, ben hazırım." Yaptığının hazzı yüzünde, cesaret nişanı gibi parlıyordu. Adamın şaşkın yüzüne baktıkça gülmemek için kendini o kadar çok sıkıyordu ki, yüzü

her halükârda kızarmaya başlamıştı. Cem'in ona bakarken prelenerek sert kaşlarını çatmasıyla, daha fazla dayanamadı ve kahkahayı koyuverdi.

Cem kuşku dolu gözlerini kısarak ona doğru sinirle gelirken, genç kız elini ağzına koyup gülmesini durdurmaya çalıştı.

"Ne söyledin ona?"

"Kime?"

"Ecem... Sana sorduğum şeyi anladın, oynama benimle!" dedi dişlerinin arasından sızan hiddetli kalın sesiyle. "Ne söyledin?"

Bu cebbar halinden çekinmesi, korkması hatta bir yerlere saklanması lazımdı ama korkmuyordu. Garip! Bir kırlangıç gibi deveye kafa tutuyordu. "Ne olacak!" Elini salladı önünden sanki bir sinek kovarmış gibi. "Şey dedim..."

"Ne dedin?"

Ecem ona doğru kendinden emin bir adımla yaklaşarak, inatçı çenesini kaldırdı. "Senin yalakta berbat olduğunu söylemiş olabilirim. Arada tekliyor dedim, anlarsın ya..." Bu müstehcen konuşmayı arsızca yaparken bile gözleri intikam isteğiyle parlıyordu. İkazın beden bulmuş hali Cem ona uzun bir adımla yaklaşınca, kızın ensesindeki tüm tüyler panikle dikildi. Üzerine belli bir hükmedicilikle ve tüm karizmasını kuşanarak yıkılmasına kallanamazdı. Kalbinin Rotterdam'daki kilise çanları gibi tehlikeli bir biçimde çalmasıyla da, hızla arkasını dönüp, elindekilerle kasaya yöneldi. *Kaç kurtul* taktiğini denedi. Onun çıngılar çıkaran bakışlarından tuhaf bir titreşim algılıyordu.

Cem parmağını burnunun düz kemerinde gezdirirken, elinin altından sinsice gülüyordu. Arkasından yavaşça onu takip etti. Ecem, kıyafetleri poşetlenirken kısacık bir an ona baktı. *Bu adam neden onu böyle sarhoş olmuş kedi gibi, bayağıca bakıyordu ki?* Başını sola çevirip vitrin camına yaklaşarak, oradaki yansımasına baktı. Altında yeni aldığı kot pantolonu, üzerinde arkası düğmeli gömleği... Değişik ne vardı ki? Allah Allah! Yüzünde de bir şey yoktu! Bakışlarını tekrar ona çevirdi. Yanına doğru yürüyordu.

Kasiyer işini bitirince poşetleri satış masasına koyup, yüzünde genişçe tebessümle müşterisine baktı, "İyi günlerde kullanın efendim" dedi.

Ecem şaşkınca atıldı. "Ama parasını ödemedim ki?"

Yanına gelen adama bakmamaya çalışırken, poşetlere uzanıyordu. Cem arkasında durdu. Bedenindeki sıcaklığını kendi bedenine emanet verecek kadar yakınında... Uzun boyunun muhalefetine yenilerek başını biraz eğdi. Ecem nefesini tutarak ne söyleyeceğini tedirginice beklerken, bedeni tuhaf bir şekilde halsizleşiyordu. Kalbi hızlandı. Ensesine değen ılık nefesle, kulağına dolan kadifemsi erkek sesinin tok tınısı, az önce coşan kalbini şimdi durma noktasına sokmuştu. Ret Kit'in tabancası gibi, tekleyerek atış yapıyordu solukları.

"Ben hallettim güzelim..."

Ah lanet adam bunu söylemek için kulağının dibine üflemesine ne gerek vardı! O da dünyanın sırrını ifşa edecek gibi tüm hücreleriyle onu dinlemeye koyulmuş, hatta kalbini dahi susturmuştu. Tüm tüylerini, nefesiyle hizaya sokmuş, gelecek sesle intizama durmuş ve yerle bir olmuştu.

Ecem birkaç saniye kıpırdayamazken, içinin ayran gibi çalkalandığını fark etti. Onun ılık nefesi ensesine çarparken, yayık ayranı gibi yumuşuyordu ve bundan hiç hoşlanmadı. Derhal kendini toparlayıp, uzandığı –ellerinin üzerinde donduğu– poşetleri aldı. Kasiyere, "Ko... kolay gelsin... İyi günler..." diye kekelerken de, hızla çıkışa yaklaştı. Kapıya gelince elindeki poşetlere bakıp, arkasına döndü. Cem'e kızgınca baktı. "Ben kendim öderdim... Param var benim."

"Biliyorum" dedi adam. "Ben de yok demedim."

"İyi o zaman... Neden ödedin?"

"Mantıksız bir soru olduğunu kabul ediyorsun daha şimdiden, değil mi Ecem?"

Kız öfkeli bakışlarını onun pırıldayan yeşil gözlerinden çekip, caddede gezdirdi. Rüzgârın savurduğu saçından bir bukle yüzüne

doğru savrulunca, eliyle geriye doğru öteledi. Güzel yüzünü Cem'e çevirdi. Genç adam açık bir ilgiyle ona bakıyordu.

"İyi o zaman. Teşekkür ederim, artık gidebilirsin. Gönderdiğin sonra ulaştırırım sana, ya da bir ara kendim bırakırım."

Cem ona yaklaşıp sakin bir biçimde elini kavrarken, "Evet gidelim, sen de eve daha fazla geç kalma. Nebahat Hanım çıldırmış olmalı" deyiverdi.

Ecem eline bakıp, geri çekti. Cem de daha eli yanına inmeden tekrar yakalayıp inatla tutuşunu sıklaştırarak, çekiştirmeye başladı. Genç adamın peşinden Halil Bey'in Merinos koyunu gibi çekilirken, "Cem senin bu halin beni korkutuyor!" diye homurdandı. Genç adam ona bakıp, içini ısıtacak bir tebessüm bahşetti. Sert yüzü yumuşamıştı.

"Neden tatlım? Seni korkutacak ne yaptım ki?"

Ecem elini çekiştirerek "Bunu!" dedi. "Silahla kapıma dayansan, ancak bu kadar korkardım inan. Ama böyle yapman beni ürküttü. Kesin bir şeyler karıştırıyorsun. Neyin peşindesin?"

"İntikamını!" Kız irkildi. "Seni kendime âşık ederek, kölem olmanı elde edeceğim ve böylece ailene karşı canlı bir silah gibi kullanacağım."

Kız korku dolu bir soluk aldı ve gözleri irileşerek yere düşecekmiş gibi kıpırdandı.

Cem hiç umursamadı. Şaşkın balık, ciddi mi sanmıştı? İri bedeniyle onu nazikçe yönlendirmeye devam etti. "Nefes al güzelim. Bir şeyin peşinde olduğum yok. Daha kaç kere söyleyeceğim, seninle ne intikam oyunu oynamak, ne de gönül eğlendirmek istiyorum. Zamanla alışırsın, bak ben ne çabuk alıştım."

"Güzelim!" diye kendi kendine mırıldandı kız, keza onca konuşmadan anladığı tek kelime buydu. Yok, şimdi bayılacaktı. Bu adam ona iltifat etmiş, yakıştırmada bulunmuştu!

Adam arabaya yaklaşınca alarmı devreden çıkardı. Genç kızın elini bırakmadan kapıyı açtı. Ecem'e konuşma fırsatı tanımadan, içeri doğru nezaketle yönlendirdi. Afallayan Ecem içeri oturunca, poşetlerini kucağına koydu, nazikçe kapısını kapadı.

Şoför kapısına yönelirken, Ecem kapıyı açıp sinirle dışarı fırladı. İncecik bedeni öfkeden titriyordu. Adımını kaldırıma attığı an, Cem şoför kapısını açtı ve durup kızgınca ona baktı.

"Eğer hemen arabaya dönüp oturmazsan, oraya gelir seni kucaklayarak oturturum."

Yapacağının tehdit olmadığını, gerçekçi tınısıyla hükmediyordu. Kıza aldırmadan sakince aracına binip kapısını kapadı. Ön camdan emreden düz bakışlarını genç kıza dikti. Gözleri yapacağını gösterecek şekilde sert, yüzü ona değişik gelecek şekilde ifadesiz duruyordu. Ecem birkaç saniye baktıktan sonra ve hiç umursamayınca, Cem gözdağı verir gibi aracın kapısını açtı. Ecem bunu yapacağını anlayınca, sinirle kendini koltuğa attı ve nezaketten yoksun şekilde küfretti.

Sağlık olsun da sevgiye sonra ulaşırım ben
Dandurmam

ALTINCI BÖLÜM

"Bunaya geleceğini söz vermiştin!" dedi üzgün çıkan yaşlı kadın.

"Onaya geldiğimde, gelin adayınızla karşılaşmayacağınıza dair söz vermiştim teyze." diye sitemkâr Cem. Oyuna gerçek bir yön veren yazarın yüzünü avuçlarına gömmüş, sevincinin kabarmasını içine çekerek oyunun adımlarını ezberlemeye çalışıyordu.

Bir an telefonda duraksamanın ardından "Benim yaşlı kadın hüngür hüngür ağlıyordu." "Sen onu, kahvaltıda dilini kaç kere yemede tutmanı söyleyeceğim dedin!" dediğinde, Cem utancını bir kenara atmıştı. Bu kadın değişmeyecekti! "Bir gün bu adamı kızın evine davet edeceksin Cem" oyununa dair hayalperestliğinin ayrıntısıyla... "Bunlar, elinde kalır. Patlak mal dikiş tutturuz bendeniz söylemesi."

"Sen de benim ayrıntılarımla oynamaya teyze, elimde kalmayayım. Bilmem bombalar bir kere patlar, tekrarı yoktur!"

"Bana gelin getirmeyecekseniz bilmiyorum..." dedi üzgün artık yaşlı kadın inatla.

"Zamanı gelince o da olacak inşallah!"

İlk defa zamandan bahsetmişti Cem! İnşallah demişti! Hayır canlı yaşlı kadın, "Birisi mi var, bana doğruyu söyle? Son zamanı dedin. İnşallah dedin!" diye sordu.

"Ben kâfir miyim teyze, tabii ki diyeceğim. Zamanı gelince dedim. Ustalık, birisi var demedim... Senaryo yazmaya ekleriz."

"Zamanı gelince mezarıma getirirsin artık, bekleriz..." dedi yaşlı kadın hüsranla yeniden. Her zamanı yaptığı gibi Oscar oyuncularına taş çıkartacak nitelikte oksürerek, "Muavvenetim

görmeden ölürüm, gözüm açık gider Cem. Şunda bir sevgi görmemiş kalbi, bana tahammülsüz bırakılığını yalnızlığı, ne de gelecek mi bırakacaklar?..." dedi hüzünle.

"Sen daha beni görmeden neyse, ne olursa? Üstelik geçirmeye bir ilişkiye beni zorla yazar sen! Varsın sen yazmadığın sürece yaşamam..." diye sözün sonunu sitemkâr bir kaşın "Sen de benim hayatımı yönlendirmek kötü çocuk. Bir daha telefonlarıma cevap vermeyeceğim, ta ki beni gelin getirene kadar. Mutsuzluklarımı düşünün ağabey" dediği gibi telefonu suratına kapadı. Her zaman telefonu bu şekilde bir hüzünle kapatmak zorunda mıydı? Bırakmak mı bırakılmak mıydı? Şimdi Cem'in onun gönlünü nasıl kırdığı değil de her nasılsa cahilanemsi azarlayışı içine işlemişti.

Bu kadının dünyasında ne kaybetmişti yoksa? Üstüne gelişen işten başarılarıyla, kadınlığıyla yanına çekmiş, onu sarsılmaz bir güvene dönüştürmüşken bir de ne oluyordu?... Kadın o hüzünle bakışlarıyla, beyazlarda ne kadar güzel yakışır, biz kadın bilirdik. "Sanırsın artık acın nefesime yetecek" Cem'in sözü aklına da gelmiyordu artık gülümsedi." bakışlarıyla yüzünü yıkamıştı. Ah tatlı ahbap ne zaman arkadaşlıktı bunun sonu kalmaz nitelemek istiyordu? Cem uzun adımlarla arabasından çıktı, derede çıkmaz çocuk başıyla yürüdü ve o daha çok basamaktan aşağı kaçırdan çıkan ol, kravatına sevindi.

"Gel, kadın aşkım."

Belinden kalarak yakaladığı hanımlardan kadında uçan gören Cem, ayağıyla kapıyı kapattığı gibi kadını yatak odasına yönlendirdi. "Bu ne güzel karşılama" diye kadının yüzüne gelmesini bekledi.

"Bir haftadır yoksun, özlediğini anlamamalı mı?"

Ve Cem bir haftadır, yediği kalmayı, izlediği manzara, tattığı yere kadınların kazzını boğazına düzen sebebi yine beyhude bir çabayla aklından çıkarmaya çalıştı. Ağzının içinde tanımsız tatlı bir tat, sıcak çikolata gibi içine akan gözler... Bunca zamandan sonra artık mantığını tamamen etkisiz bırakan duşunsesiz gözlerini yumup dudaklarıyla konuşmasına fırsat vermediği Mavi'nin dudaklarını kapadı.

Ecem aklından çıkmalıydı. Maç düşünmeliydi mesela, başka kadınları ve yeni sipariş ettiği kravatlarını... Yaptığı hataları mantığından silmek, saçma düşüncelerini aklından atmak istiyordu. Elini tutmuştu. Ergenler gibi. Öfkelendi. Öpüşmemişti bile ama sahiplenmişti. Saçmaydı.

Gecenin bir yarısı manzaraya karşı keyifle oturduğu ofisinde onu özleyip huzuru kaçınca, soluğu Mercan'ın yanında almasıdoğal ve olağandı. O bacaksız tüm gecelerini ve gündüzlerini hayaliyle istila etmeye başlamış ve adamı bir saçmalığın içine ötelemişti. Ve Cem kendini başka tenlerde köreltmek yerine, tanıdık birisinin yanında, hiçbir şey düşünmeden dış dünyayla ilgisini keserek yapmak istiyordu bunu ve aklındaki soruları bu dünyanın dışında bırakırken bedenini rahatlatarak onun şehvetli kollarına sığınmayı düşünüyordu.

Mercan alabildiğine tahrik olmuş halde, genç adamın vahşi dudakları arasından nefes aldı. Deneyimli elleri ne istediğini bilerek genç adamın geniş ve sert omuzlarını, sırtını, vücudunun sertlikten çatlama noktasına gelen daha alt kısımlarını okşadı.

Cem dişlerini sıkarak bu hazza teslim olmak isterken, beyninin en karanlık köşesinde beliren kırgın yüze baktı. Ecem! Gözlerinin önünde beliren dehşet tablo apaçık ortadaydı. Aniden gözlerini açarak, sanki yüreğine kılıç saplanmışçasına genç kadının davetkâr kollarından ve istekli dokunuşlarından kaçtı.

"Cem..." diye tatlı bir şekilde inleyen kadının şehvetli mırıldanmaları, her zaman kanını kaynatırdı oysa ama şimdi içine ektiği tek etki suçluluk duygusuydu. Yumuşak kadınsı kıvrımları, iri göğüsleri ve sadece dokunmayı düşünmenin bile bir erkeğin sertleşmesine neden olacak, koyu kumral saçları hayal etmek, artık yetmiyor, bir de kime dokunsa suçluluk duyuyordu. Kaşlarını çatarak, uzun ve dalgınca kadının yüzüne baktı. Arzuyla şişerek genişleyen kalkık burnuna ve istekle kabaran dolgun dudaklarına bakarken, aklında beliren tek görüntü Ecem'i öptüğünde oluşacak olan o kışkırtıcı ve mahrem görüntüsü olmuştu. O bal dudaklarını ısırmak ister gibi ağzının içine alırken, onu korkutmamak

adına olabildiğince nazik olarak tadına bakacağı anı hayal etti... Vedehşet bir irkilmeyle o şehvet kırıntılarını aklına eken görüntüsünü beyninden silmeye çalıştı. Alnında boncuk boncuk terler birikirken savaşından sebep, gözlerini kırpmadan bir süre öylece durdu ama genç kızın onu baştan çıkaran masum görüntüsü hâlâ gözlerinin önünde, beynini kemiren bir kurt gibi içini yiyip bitiriyor, kanını kaynatıyordu. Ateşlerde kalmak gibi bir şeydi şu an.

Mercan boynuna dokundurduğu istekli dudaklarını küsçe büzdü ve adamın ihtişamlı omzunu okşayan elini hırsla kabarmış göğsüne doğru kaydırdı. Cem tepki vermek yerine sıkıntılı bir iç germeyle soluyunca, kadın onun aklının başında olmadığını anlayarak, ayartıcı bir usullukla karnını okşayarak, daha aşağılara doğru indi. Pantolonunun fermuarını yavaşça indirip, kaskatı kesilmiş erkekliğini avucunun içine aldı ve gergin yapısını keyifle okşayarak, ritmik hareketlerle yaptığı masajın onu canlandırıp, her neye öfkelendiyse yatışmasını sağlamaya çalıştı. Cem gözlerini kapayarak dişlerini sıktı.

Lanet cadı, aklından derhal çıkmalıydı! Kendisini kadının uysal dokunuşlarına adamak istedi ama olmadı.

Normalde kadının bu istekli hareketinden sonra Cem'in tek yaptığı, hızlı ve seri bir hamleyle eteğini kaldırıp, iç çamaşırını sert bir hamlede çekip çıkararak, onunla birlikte olmak olurdu. Ama kahretsin ki bugün ve diğer tüm günlerde olduğu gibi aklında şehvete dair ne zaman bir düşünce olsa, fikrine gelen tek kişi o Cadı oluyordu. Her zamanki gibi tüm performansını da mahvediyordu. Yaşlanmış gibi hissettiriyordu. Şimdi artık hayatında korkmadan birlikte olabildiği tek kadın olan Mercan bile onu tatmin edemiyor, arzusu sönmüş ateşini alevlendirmiyordu. Şu ana kadar yatak odalarını arşınladığı en itaatkâr ve kanaatkâr kadın olan Mercan, arada uğradığında ona sorgusuz sualsiz katlanır, tüm isteklerine aşkla boyun eğerdi. Ertesi gün ise yolda karşılaşsalar, onu yeni görmüşçesine profesyonelce uzak dururdu. Bu asi ve sadece yatak arkadaşlığı yapan kadını sevmiyordu ve sevmesi de gerekmiyordu. Başka kadınlarla da flört ettiği oluyordu ve onlarla asla iki geceden

fazla takılmazken, bu kadından başka kimseyle sonuna kadar gitmiyordu. Çünkü bir kadının üzerine kalması gibi hiçbir riski göze alamazdı. Çocuk sahibi olmayı düşünmüyor, evlenme riskine boyun eğmiyordu. Ve bu güveni ona veren Mercan kendini rahat hissediyor, yanında arzularına gem vurmak zorunda kalmıyor ve tutkusunu serbest bırakabiliyordu. Peki, neden bu akşam aynı şey olmuyordu?

Baykuş gibi gözlerini kırptı. Ecem aklına geldikçe kasıldı ve bir yelpaze gibi açılan kasılmış parmaklarını, hırpani bir biçimde kadının ensesine kapadı, sonra da hırçınca saçlarına dadandı. O cadıyı aklından silmeye kararlı halde, dilini kadının ağzına soktu, tatmin olmamasına karşın dudaklarını, yanaklarını ve isteksiz halde boynunu öpmeye başladı. Onu tatmin etmek amacıyla yaptığı bu sahte hareketin, kendi arzularını da kamçılayacağını umuyordu. Ama yanıldı.

"Sadece... Dikkatim dağıldı, işler..." diye yalan bir şekilde kadından daha çok kendine mırıldandı.

"İşleri unut Cem, bana odaklan..." diyen kadın istekle adamı saçlarından kavrayarak, başını boynuna ve göğüslerine çekiştirmeye başladı.

"Sadece beni düşün ve hisset aşkım, senin için her şeyi yapmaya hazırım..."

Söylemesi kolaydı ama yapması? Tüm dikkatini kadının dolgun göğüslerine, acı çekermiş gibi şehvetle kıvranan yumuşak hatlarına vermeye çalışmasına rağmen, o cadının tatlı, yumuşak ve insanın canını sıkacak derecede cazip tenini düşünüyor, veda ederken naif sesiyle söyledikleri beyninde yankılanıyordu.

"Seni istemiyorum Cem... Ve bir daha görmek istediğimi de sanmıyorum. Mümkünse benden uzak dur, çünkü ben seni görmeye tahammül edemiyorum..."

Bücür Cadı! Onu nasıl kovardı? *Ne demek görmek istemiyorum?*

Adamın kollarında canı yanasıya sıkılan kadın nefes alamayınca, öfkelenen Cem'i omuzlarından ittirerek gerilemesini sağladı. Sinirden inleyerek kendini geri çeken Cem, sırtüstü yatağa düştü. Kadın adamın sert gövdesi üzerine tırmanırken, adam dişlerini

sıkarak başını geriye attı ve ağzının içinde küfrederek gözlerini sıkıca kapadı. Kadın boynuna ve göğsüne bıraktığı öpücüklere tepkisiz olan adama kırgın bir şekilde bakarken, Cem gözlerini derin bir iç çekmeyle açtı ve bir kolunu başının arkasına koydu. Kadının tüm ayartma oyunlarına rağmen tavan seyretmeye koyuldu.

"Cem?..." dedi kadın uzanıp endişeli gözlerle genç adamın yüzünü inceleyerek. Ufacık elleriyle henüz yeni çıkmış olan sakallı yüzünü elleri arasına aldı. Yorgunluktan ve uykusuzluktan donuklaşan gözlerine bakarak, "İyi misin? Sorun nedir?" diye sordu.

Cem dalgınca çevirdiği başıyla, buz gibi bakan öfkeli gözlerini kadına odakladı. Kadın nefesini şiddetle yutarken, adamın bedeninde tutkudan eser kalmadığını fark ederek şok geçirdi. Hayal kırıklığıyla yüzü asıldı.

Kadın sık sık soluyarak adamın yüzüne baktı. Titreyen elini göğsüne koyarak uyumuş olan erkekliğinin üzerine oturarak ateşlemeye ve tekrar istekli hale getirmeye çalıştı. Biliyordu gerçeği bu yüzden genç adam yüreğinin daralmasını gidermek istercesine derin bir nefes alınca, usulca üzerinden kalktı. Onunla bir geleceği yoktu. Bu gerçekle çok daha önce yüzleşmiş ve kendi payına düşen kadarını kabullenmişti. Aslında Cem de ondan farksız değildi. O da pastanın kendi payına düşeniyle yetinmeli ve o cadının peşini ebediyen bırakmalıydı fakat neden bu durumu değiştiremeyeceğine rağmen, hâlâ asla sahip olamayacağı bir kadın için zaman kaybediyordu? Yanında oturan kadının üzgün yüzüne bakmadan, yataktan doğruldu ve az önce yere fırlatılan gömleğini bir çırpıda üzerine geçirerek, "Bu gece ve sonrasında havamda olabileceğimi sanmıyorum Mer..." derken gömleğini iliklemiş ve yatakta şaşkınca ona bakan kadının dağılmış haline aldırmadan eğilip, yanağına şefkatle dokunmuştu. "Bir ihtiyacın olduğunda bana ulaşabilirsin... Kendine iyi bak, her zaman değerliydin. Seni keyifle anacağım!..." Kadının şaşkın bakışları altında kapıyı usulca çarparak ayrıldı.

Elindeki ceketiyle donakalan Cem, karanlık geceye bakarken iç geçirdi. Kimi kandırıyordu, aklında sadece o cadı ve hayali vardı.

Elindeki telefonu tuşladığında ise aklındaki soru işaretleri çoktan daha derinlerine saplanmıştı.

"Hemen şirkete gel..."

"Rüzgâr abime bir şey mi oldu?"

"Levo. Hemen."

Tek bir nefesle konuşmuş ve telefonu kapatıp rüzgâr gibi bir hızla şirketin yolunu tutmuştu. İçeriye bir hışımla girdiğinde ise onu ofiste bekleyen endişeli Levent, her zamanki soğukkanlı duruşuyla patronuna buz gibi bakıyordu. Cem koltuğuna kendini ağır bir külçe gibi atarken, sıkıntıyla elini şakağında gezdirip, sırtını koltuğuna yaslayarak söylendi.

"Bizim şu Haşim Bey'i ara..."

"Abi Esme Hanım'la ilgiliyse konu, ben ona Memduh Bey'i yönlendirdim. Malum onun, o çevresindeki çapı daha geniş. Rüzgâr abim yine dellendi biliyorsun, tüm adamları bu işe yönlendirdi..."

"Biliyorum Levent, bu sefer konu başka..."

"Ben demiştim" dedi sıkıntıyla elini yüzünde gezdirerek. "Kim bastı evi? Abim yine o daire katında oturmana taktı değil mi? Sana diyorum, evini hazırlatayım, eskisi gibi geç oraya, abim de rahatlasın, biz de... Koruman da yok zaten son zamanlarda..."

"Gerek yok... Ben kendimi korurum. Sen abime bak. Neyse konu bu da değil..."

"Fahriye Hanım mı geldi? Kim vardı bu sefer yanında?..."

"Allah esirgesin Levent, teyzemle konunun ne alakası var?..."

"Hani sen böyle dağılmış durunca, ya Fahriye Hanım ya abim sandım."

"Değil."

"Ne o zaman Cem?" dedi Levent merakla kükreyerek.

Yorgun duran Cem koltuğuna iyice yaslanarak, elindeki zarfı masanın üzerine attı. Uzun boylu, hafif de kilolu olan Levent zarfı iri eline alırken "Bu adam hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum. Kimdir, nedir, ne iş yapar her şeyi öğrenmeni istiyorum" diye buyurdu.

Gözleri kısıldı Levent'in. Bu adam, yok ya... Cem elini yüzüne kapamıştı, konunun ciddiyetiyle başını sallayarak odadan ayrılan, bu konuşmanın üzerinden fazlaca bir zaman geçmeden, daha ertesi günün akşamında elindeki zarfla karşısında belirdi. Yüzü sertleşmiş, duruşu ciddileşmişti. Tam düşündüğü gibiydi durum. Önceki gün durgunlaşan ifadesi şimdi çetrefilliydi. Yüzündeki sertlikten herkesin çekindiği, kaşlarının çatılmasından görenin ürktüğü bir adamdı Levent. Zalim dururdu. Yaşadıkları onu da katılaştırmıştı amaiçinde hâlâ vicdanlı bir adamı taşımayı başarmıştı, oda diğerleri gibi... Yerine göre... Onlar gibiydi.

"Rüzgâr abime bahsedecek misin?"

"Gerek var mı?" diye sordu Cem tek kaşını kaldırarak.

"Bence var. Ona nasıl değer verdiğini biliyorsun. Rahmetli Pelin'in yerine koyduğunu hepimiz görüyorduk. Böyle bir durumda haberdar olmak ister."

"Bu konu ben söyleyene kadar, açılmayacak Levo..."

"Ama Cem?"

"Levent, beni sorgulama... Ben diyene kadar açılmayacak dedim... Anlatabiliyor muyum?"

Levent iç geçirerek kabullendi. "Peki" dedi ama düşüncesini dile vurmadan edemedi. "Bu adam tehlikeli..."

"Bunu görmemek için kör olmak gerek."

Cem eline dosyayı aldığında, içinden çıkan dosyaya değil, resimlere bakmaya başladı. Demek "K"nin anlamı buydu. O harfi kızın derisinden de kalbinden de kazıyarak sökmek istedi. Resmin birinde sarışın adam tedirgin bir şekilde sokak satıcılarından –kimseye çaktırmadığını düşünerek– hap satın alıyordu. Levent onun neye baktığını görünce "Adam tam bir keş... Kısa bir zaman uyuşturucu tedavisi görmüş... Ve bil bakalım ona kim destek olmuş?..." dedi. "Nasıl olur da Ecem Hanım böyle karanlık birisiyle görüşür aklım almadı. Biz hep onların görüşme sebebini arkadaşı Miray Hanım sanırken..." Cem ona ters ters bakınca, "Asıl ilginç olanı ise, onun eski bir maşanın oğlu olması... Bir kardeşi var... Miray, Ecem Hanım'ın çocukluk arkadaşı, hani şu sürekli yanında

duran tombik kız. Üniversiteye kadar birlikte okudukları..." dedi. Cem kızı düşündü ama hatırlayamadı. "Birkaç defa yanında görmüş bile olabilirsin kızı. Adamın babasını da tanırsın..."

Cem dişlerini sıkmaya başladı. Tanıyordu. Pis işlerin maşası Tavşan'ı... Bu adamın ona yaklaşmasını katiyetle istemiyordu. Sırtını biraz daha yaslayınca koltuğuna, deri koltuk gıcırdayarak yaylandı.

"Nasıl başlamış ilişkileri?"

"Kız kardeşi aracılığıyla sanırım. İki yıldır çıkıyorlarmış. Hatta Kahraman denen dallama..." dediğinde Cem ona bakınca "Abi affedersin... Ağız alışkanlığı... İşte bu pezo..." Dilini ısırdı. "Pardon. İşte Ecem Hanım'a üç ay önce evlenme teklif etmiş."

"Kabul etmiş mi peki?" dedi Cem yutkunarak. Göğüs boşluğuna ağır bir taş oturmuştu. Duyacaklarını tahmin ettiği için, bir an nefes alamadığını sandı. Derin derin solumaya başladı. Levent arkadaşının yüzünü dikkatle süzerken, "Evet" dedi.

"Peki bunlar olurken bizim adamlarımız ne yapıyormuş, güzellik uykusuna mı yatmışlar!"

"Biz Esme Hanım'a odaklandık, açıkçası bu konuyu pek umursamadık."

"Aferin..." Cem dişlerini öyle bir sıktı ki, ağzının içinde boğulan sese, çenesinde titreşen kaslarının ritmi eklendi.

"Eray Bey'in, Eymen'in haberi var mı bu durumdan?"

"Sanmıyorum. Kız yurtdışındayken görüşüyorlardı... Adam zaten iki ay önce taşınmış yurda, Eymen duysaydı çoktan kırardı kemiklerini. Bilirsin, olanlardan sonra kardeşlerine olan düşkünlüğünü." Biraz durdu Levent ve dişlerini sıkarak konuya giriş yaptı. "Abi, bu adam ayaklı felaket resmen. Keş, kumarbaz, karı kız ayağı, her şey onda. Dolandırıcının teki... Üstelik daha önceki sevgilisinin ikisine darptan kısa süre ceza almış... Ecem Hanım'a zararı olacak. Ve..."

"Ve ne?"

"Ecem Hanım ona âşık sanırım..."

Duyduğu şeyi kabullenmesi zorken, doğru olması daha fazla canını sıktı. İyice başı çatlayacak hale gelen Cem, kısacık bir an

gözlerini kapatarak düşündü. Elini şakağında dolaştırırken, "İlişkileri hâlâ devam ediyor mu?" diye usulca sordu. Sakinliği, fırtına öncesi olan sessizlik gibi tehlikeliydi!

"Hayır" dedi Levent tek seferde ve Cem'in rahatlayan yeşil bakışları arkadaşının gözlerine kenetlendi. "Yani sanmıyorum. Birkaç hafta önce, sona ermiş. Sanırım büyük bir kavga yaşamışlar. Ecem Hanım onu terk etmiş. Komşuları bir şey görmemiş ama kavga seslerini işitmişler... Zaten eve son zamanlarda farklı kadınlar getiriyormuş ibne, kapıcı söyledi. Adam onu aldatıyormuş..."

Demek o gece o kadar içmesinin sebebi buydu? Sürekli dalıp gitmesinin, gözlerindeki hüznün...

Cem dişlerini sıkarak elini şakaklarında dolaştırdı. "Adamı göz hapsine alın. Attığı her adımı bilmek istiyorum. Ecem'e yaklaşmasını istemiyorum. Kıza fark ettirmeden peşine, bizim güvenilir gençlerden birini tak, izlesin. Nefes alıp verişlerini bile rapor edecek... Olumsuz bir şey görürse de, müdahale etmeden evvel bana haber verecek..." O şerefsiz ona, bir adımdan fazla yaklaşsın, onu hayalarından Taksim Meydanı'na asacaktı.

"Adamı ziyaret edecek misin?"

"Şimdi değil... Küçük cadıyı kızdırmanın âlemi yok... Ama yaklaşırsa..." dedi Cem, dişlerini sıkarak elindeki resmi avucunun içinde topladı, Levent onun ne demek istediğini söylemeden anladı. *Yaklaşırsa adamın vay haline...*

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey!"

"Cem..." diye seslendi isminin üzerine basa basa. "Yeme beni. Senin gözlerini okuyacak kadar iyi tanıyorum seni. Sorun var!"

Sıkıntıyla ellerini saçlarının arasından geçiren Cem, dişlerini gıcırdatarak iç geçirdi. "Mercan'a hediye alınacak! Bunu sen halleder misin? Uzun süredir bir evden bahsediyordu, onu üzerine geçir..."

Zekâsı sinyal veren Levent kaşlarını kaldırarak "O kadar ciddi olan ne!" diye sordu. "Başka bir kadın mı?"

"Vahşi bir cadı..."

"O kadar vahim mi durum?" derken ciddileşen kumaz Levent dikkatle ona bakıyordu.

"Anlamadım..."

"O kız için tahminlerde bulunmaya korkuyorum Cem!"

"Ben de Levent, ne garip..." diye homurdanır gibi söylendi Levent geniş omuzlarını silkti masumca. "Konu o olunca, konuşacak kelime bulamıyorum... Rüzgâr Bey..."

"Siktir git Levent..."

"Gitmem içini rahatlatacaksa..."

Cem yavaşça doğruldu. Gözleri hiçbir şeyi görmez bir şekilde boşluğa dalmıştı.

"Ecem?..." dedi Levent.

"O cadıyı aklımdan çıkaracağım..." derken beyni, kontrolü dışında bu soruya cevap vermişti.

"Pek öyle durmuyorsun..." dedi Levent sıkıntıyla.

Duracaktı. Teyzesi, yıllardır çevresini sürekli genç kızlarla doldurmuş, hiçbirine ciddiyetle bakmamıştı ama şimdi en olmadık anda, hiç akla yatkın olmayacak bir cadıyla kafayı bozmuştu. Üstelik şu ana kadar yattığı yüzlerce kadının arasından hiçbirinin ne yüzünü ne de ismini aklına almıştı. Hepsi de iyi yetiştirilmiş, kültürlü, ölçülü ve gözlerini para hırsı bürümüş, güzel, ilaatkâr ve ailelerinin kara geçmişli Aydınoğlu lanetini umursamadığı kızlardı. Cem her seferinde ne kadar ilgilenecekse, o kadar ilgilenerek, kadınların hayatında sadece geçiş olduğunu göstermişti.

Ama Ecem için aynı şey geçerli değildi. Küstah kız inatçı davranıp aklına ve yüreğine hükmetmeyi nasıl becerdiyse, daha ilk bakışında bunu başarmıştı. Oysa temel kalıpları vardı Cem'in, yıkılmayan, devrilmesine asla izin vermediği. Üstelik onu geçici düşünmesi hata, kalıcı düşünmesi daha büyük hata olurdu! Bu ateşle barutu yan yana koymak kadar akıllıca olurdu ve Cem yanacağını bilmesine rağmen bunu yapmaya azimle meyliyordu. Onun, asla sahip olamayacağı bir kadın olduğunu ve onunla asla kendini güvende hissedemeyeceğini bile bile genç adam bu duygularını, ilk andan beri dizginleyememişti.

"Cem, sen aklını mı kaçırdın?" Cem tek kaşını hiddetle kaldırınca, Levent yutkundu. "Pardon" dedi, Cem alayla bakınca. "Yani ben Rüzgâr abimden ya da ne bileyim erkeklik hormonlarından bahsetmiyorum. Tamam, bizim yerelması dikkat çekecek kadar cazibeli bir kadın olmuş ama... Allah aşkına o Ecem, süpürgeli cadı Cem. Adamı suya götürür susuz getirir... O bizim tatlı cadımız."

İşte bu gerçekti. Genç adam zoraki bir kahkaha attı, aslında sitemlöfke olup damarlarına aktı. O tatlı cadı aklını başından almıştı.

"Cem, abi sakın..."

"Sakın mı?" dedi Cem omuriliğine doğru yayılan bir sancıyla. Ne *sakını* kalmıştı, sakındığı yani çoktan teslim alınmıştı!

Cem vurgun yemişti, hem de hiç beklemediği anda, beklenmeyecek yerden.

Levent ciddi bir ifadeyle arkadaşına bakarak masaya yanaştı ve kasvetli gözlerinin içine bakarak yüzündeki ifade geçişlerini inceledi, gördüğü onulmaz gerçekle de irkildi. Sonra aklı başına gelmişçesine sinsi sinsi yandı güzel gözleri, "Belki de artık kendini özgür kılmanın zamanı gelmiştir ha dostum?..." dedi kadifemsi bir tınıyla. "Belki de senin şu saçma lanetli hayat konusunu tekrar düşünmene sebep olan kişidir Tatlı Cadı. Belki de senin hiçbir zaman inanmadığın aşkı sana verecek, sana boy boy çocuklar ve- rebilecek tek kişidir."

Ümidinin boynu bükük olan Cem yutkunamadı, konuşabilmek için ihtiyacı olan sesi bulmaya çalışarak bir süre bekledi. "Aşk zayıf insanların uydurduğu bir masal... Annemin masalı Levent!"

"Sen zayıf değilsin öyleyse... Malum, insan değilsin. Zayıflık, insanlara nazır bir olaydır... Sen şeytanın sağ kolusun." Alaylı sesi; sitemkâr gözlerine denk değildi.

Garipçe iç geçirdi Cem; umursamazmış gibi ve geçmiş gözlerinde canlanınca, göğsüne bir acı saplandı. Anne ve babasını hatırladı. Babasının büyük bir aşkla sevdiği annesi... Taparcasına âşık olduğu ve her önüne gelenle aldattığı, sanki aldatan oymuşçasına sürekli suçladığı, aşağıladığı ve horladığı kadın... Annesi! Zalim, vicdansız ve ama aynı anda annesine deli gibi âşık hali gözlerinden hiç silin-

memişti... Gelecek çerçevesinde, annesi ve babası gibi resim belirince, kasıldı kaldı, nefesi kesildi. Aralarındaki aşkın gücünün bir an çok kuvvetli olup çirkin yüzünü göstererek birbirlerinin gırtlağına nasıl yapıştığını anımsadı. Evet, o narsis aşkın neler yapabileceğini görmüştü. O ezici, kahredici, bencil büyüsüne şahit olmuş ve bu egoist lanetin sonrasında da yoluna çıkan –buna ailesi de dahildi– herkesi nasıl da felakete sürükleyip, yok ettiğine şahit olmuştu. Sonra aklına teyzesi ve eniştesi geldi. Tatillerini yanında geçirdiği müşfik aile... Sevgi dolu, huzurun barınağı. Yok hayır, onlar âşık değildi, sadece birbirini çok seven bir çiftti! Ondan bu kadar mutluydular.

Babasından miras kalan ve genlerinde taşıdığı bu haysiyetsiz kaderi onun yoluna taştı. Üstelik üzerine karabulut gibi çöken lanet olmasaydı bile, karanlık ruhu yüzünden hiçbir kadınla evlenmezdi. Babasının, amcasının, hatta dedesinin genlerinde taşıdığı o iblis, kötü geçmişleri, aldıkları canlar, yıktıkları yuvalar, öksüz bıraktıkları evlatlar gibi, o haysiyetsiz lanet bir gün Cem'in beyninde de belirecekti, biliyordu! Çöküşü yakındı. Bu olduğunda yanındakine asla zarar vermeyecekti, kendisiyle dibe çekmeyecekti Cem. Onların yaptığı hatayı tekrarlamayacaktı. En azından aşk için bunu yapmazdı. O salakça duygu için kimsenin hayatını mahvetmezdi. Çünkü çok iyi biliyordu ki aşkın yıkıcı bir gücü vardı ve yoluna çıkan herkesi silip süpürüyordu. Anne ve babasının lanetli aşkı, onlara, çevresindekilere, üzüntü ve acıdan başka bir şey getirmemişti! O lanet beyninde, bir köşeye saklanıp sinsice beklerken, böyle bir şeye izin veremezdi.

Her fırsatta birbirinin gözünü oyacak gibi pençelerini çıkaran ve sürekli birbirlerine bağıran anne ve babasını hiç kimse dizginleyememiş, babasının saplantılı kıskançlığı, hasta beyni ve annesinin histerik gözyaşları onların sonunu hazırlamıştı.

"Arzu ve aşk çok kez birbirine karıştırılır... Ben ne hissettiğimi biliyorum. Aşk denen illetli hastalığın yakınımdan geçmesi mümkün değil."

Levent neşesiz bir sesle kahkaha attı. "Gözümüz aydın Cem, yanından geçmeyen illet, sanırım iki kaburganın ortasına kuruldu!"

Gülümserken fotoğrafımı çeken hayat
ücret olarak hüzün mü yazdın?

YEDİNCİ BÖLÜM

Saat on ikiyi vurmak üzereyken, Ecem bahçe kapısını usulca açarak içeri girmişti o gün. Ev normalden daha sessiz duruyordu. Bu kâbusun görünen yüzüydü. Aslında o anda evde bir telaş, bir kargaşa belirmişti... İşi bu kadar büyütecekleri aklının ucundan dahi geçmemişti şaşkın kızın ama bunu düşünmesi gerekirdi. O Nebahat Sancaktar'ın küçük kızı, Eymen Sancaktar'ın korumak için ömrünü hiçe saydığı meleği, her ne kadar ev ahalisinin dillidüdüğü olsa da babasının minik prensesiydi.

Şarjı biten telefonu geceden beri kapalıydı, arayanlar haliyle ulaşamamıştı. Arkadaşlarının ya da tanıdıklarının nerede olduğuyla ilgili haberi de yoktu... Annesinin karakolları, babasının hastaneleri, abisinin tımarhaneleri bile aramasıyla sonuçlanan gece, yengesinin onları sakinleştirmesiyle son bulmuştu. Onu; evin önünde başıboş kedi gibi pısırık gören polislerden biri, ensesinden tuttuğu gibi evine getirivermişti. On sekiz yaşını geçmiş bir kız olarak hayatında ilk defa bir gece evden dışarıda bir zaman geçirmişti ve dönüşü muhteşem olmuştu. Okula gitmeyip erkenden eve gelmekle iyi etmişti etmesine ama keşke bunu Cem'le mutfakta laklak yapmadan evvel akıl etseydi. Polisin eşliğiyle içeri girdiğinde, tüm aileyi onu hazır olda beklerken buldu. Ne muhteşem bir karşılamaydı bu böyle, kalbinde konfetiler patlıyordu. Bacaklarının titremesi normal miydi, ya henüz oturmaya başlayan kişiliğinin altındaki sandalyeyi çekmeleri normal miydi? Uykusuzluktan şişmiş gözler, asılmış öfkeli suratlar ve meraklı ama

aynı anda suçlayıcı kızgın gözler... Bunlar gün geçtikçe çoğalıyor muydu ne? Bir iki üç derken kocaman bir ordu bekler olmuştu onun vukuatlarını.

Önde öfkeden kaskatı kesilmiş abisi... Gözleri eline keşke kaymasaydı. Sanırım bu abisinden yediği ilk sopası olacaktı keza yumruk olan elleri, her an karnında ya da burnunda patlayacak kadar hazır duruyordu. Arkasında saz arkadaşları gibi dizilmiş azarlama korosu... Her an tokatlamak istercesine duran çatık kaşlı annesi ve kıyamayan sadece kıyma edecekmişçesine bakan kızgın babası, ona kaşlarını kaldırıp merakla bakan şaşkın yengesi...

Onlardan ölesiye bir azar, sonu görünmeyen nasihatler ve hiç tükenmeyen serzenişler beklerken kız, üzerine yumruk atacakmış gibi uçan ve hızla bedenini kollarına saran annesiyle şaşkına dönmüştü. Oysa ondan okkalı bir tokat beklerken, Nebahat Hanım dehşet bir korkuyla ağlayarak, "Çok korktum annem, sen de ablan gibi gittin sandım. Sana da bir şey oldu sandım. Bir daha sakın habersiz bir yerde kalma. Sakın... sakın beni sensiz bırakma..." diye hıçkırarak haykırdığında, işte o zaman Ecem nasıl büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Bu sefer pişmanlığı ona çare olmayacaktı.

"Şarjım bitti anne, arayacaktım" dedi Ecem ağlamaklı pişman sesiyle, suçluydu, annesinin yüreğine korku salmaya hakkı yoktu. Ablasından sonra ne kadar hassas olduğunu biliyordu, bunu düşünmesi gerekirdi. Annesine suçlu suçlu sarılırken, herkesi bu kadar kahrettiği için kendine, sonra da onu bu hale düşüren adam Kahraman'a lanetler yağdırdı.

"Yemin ederim sizi üzecek hiçbir şey yapmadım. Ben hata yapmadım. Sadece... sadece..." derken annesinin kollarında titreyerek ağlamaya başladı. Tüm günün birikmişliği, yaralarının dikiş tutmayan acı yanı, güçlülük oyunu, yüzüne taktığı umursamaz maskesi, işte şefkatli kollara sığındığı an geride kalmıştı. "Sadece..." dedi içli içli... Sadece aldatılmış ve hayatında hiç olmaması gereken bir adamla tekrar karşılaşmıştı. Onu korkutmak ya da üzmek istememişti ama kâbuslarından kaçtığı fakat kâbuslarına uyandığı bir günü geride bırakmıştı.

Onu kimse sorguya çekmedi o gün ve sonraki günlerde ama herkes yüzü beş karış asık ve ona sitemkâr halde evde dolaşmaya devam etti. Konuşmalar kısıtlı, sohbetler buz gibi, tahammüller sınırsızdı. Buna katlanamayan Ecem de, bir ahmaklık yapıp gece bara gittiğini ve sarhoş olunca arkadaşının evinde sabahladığını –kısmen yalan söyleyerek– ailesine anlatarak, güvenlerinin yıkılmasına dayanamayacağını belirtti. Her ne kadar yaptığını onaylamasa da aile, onun bu dürüstlüğünden sonra konuyu açmamaya, bir ceza karşılığında karar verdi. Artık ne olursa olsun, ne sebeple olursa olsun Ecem ev dışında bir yerde geceyi geçirmeyecekti. Ve yüzü asık, ona küs küs bakan kızgın abisinin gönlünü almak için insanüstü bir çaba harcayacaktı.

Ve tüm bu diken üstü zamanlarına inat, o hafta sakin mi geçmişti? Külliyen yalandı! O salak eski sevgilisi telefonuyla hem evden, hem cepten onu taciz etmeye devam edince, Ecem kâbuslar içinde kocaman bir haftayı geride bırakmıştı. Bu da yetmezmiş gibi Miray abisini affetmesi için baskı yapmaya başlamıştı. Zaten aklını ondan alamazken, kalbi evet derken, aklı hayır diye naralar atıyordu. İçindeki ucu bucağı olmayan bir acı, ne zaman gözleri dalsa onu boğuyordu. Ona senelerini verdiği için mi, umudunu ve geleceğini onun üzerine inşa ettiği için mi bu kadar çok içi acıyordu bilmiyordu ama ona kızdığı kadar özlediği gerçeği yüreğini parça pürçük ediyordu. Kahraman onun ilk ve son sevgilisiydi, her anlamda ilki, özgürce dokunup konuşabildiği tek gerçeğiydi o ve şimdi yoktu. Gece yastığa başı değdiği an gözleri doluyor, göğsünde kanayan yüreği onu acıya boğuyordu. Her ne kadar gündüzleri unutmuşu, umursamazı oynasa da, geceleri işkencesini üzerine yağdırıyordu.

Aksilikler bitmeyecekti belli, şimdi ise tüm günü bir kâbusla başlamıştı. Zaten erkekler hakkında bu kadar salak olması, seçimlerinden belliydi. İlki zalim, ikincisi haindi. Yaralıydı, korkaktı ve aşka tövbeliyken, şimdi de düşmandı. Hele çapkın erkeklere, asla güvenmemeliydi. İki kere kalbinden vurulmuş ama ölmemişti, üçüncüsünün iskalaması mümkün değildi. Yaşı daha gençti.

Elindeki dergiye son kez bakmak için sayfalarını kurcaladı. Ne sanıyordu ki? O Cem'di! Uçarı Cem'di! Akıl çelen, haylaz ve bir o kadar sert mafyavari çapkın işadamı! Geçmişi sırlarla dolu kara bir kutu, pervasız, küstah, yerine göre zalim olan adamın tekiydi. Peşinden eli silahlı adamların eksik olmayacağı, dostundan çok düşmanının olduğu bir adam. Ona masum bir aşkla sarıldığı zaman içinde fırtınalar, ayağının altında kayan buzullar olmamış mıydı sanki; Kahraman'da olduğu gibi? Neyi avutuyor, neye inanmaya çalışıyor ki? Her zaman olduğu gibi, yine magazin dergisinin baş sayfasında, ünlü işadamı kimliğinden sıyrılmış çapkın, hovarda, tek gecelik ilişkilerin adamı olan Cem sıfatına bürünmüştü!

Henüz dün geceye ait olan haberde Cem, güzel bir sarışınla geçen gece onu bulduğu bardan çıkıyordu. Uzun bacakları, melek yüzü olan bir güzelle. Ve yüzünde o her zamanki gibi ifadesiz duruşu vardı. Ona bardan adam kaldırma konusunda ahkâm kesen hıyar, kendisi lafını yiyerek kız kaldırıyordu! Madem başka kızlarla takılacak, neden onu arayıp rahatsız ediyordu? Başka kızların koynundan çıkıp ona gelirken, umut vermeye nasıl cüret edecekti? Üstelik ona yeşil ışık yakan gözleri, aklı başında olan yanını kör ediyordu.

Lanet herifin, aklını neden karıştırmasına izin veriyordu ki? Cem değişmeyecekti! Kahraman hep olduğu gibi katışıksız öküz olarak kalacaktı... İkisi de birbirinden boktu, ikisi de uçkur düşkünü bir çapkındı. Ve Ecem aklını başına alıp erkeklerin defterini dürerek, kısmetsiz kaderinin müsait bir yerine sokacaktı.

Dergiyi masanın üzerinde bırakarak, kitaplarını toparladı. Cem ufak oyunlarıyla onu kandırıp perişan ederek intikam almak istiyorsa, başaramayacaktı. Ecem ablasının yaptığı ahmaklığı yapıp, ona teslim olmayacak, zayıflığını ona kullandırtmayacaktı. Kahraman ise mazi olacaktı. Üzgün bakışları yine dergiye kaydı. Tüm hücreleriyle elektrik tasarrufuna girmiş bilgisayar gibi devresi düşmüş şekilde hareket ederken, başı çatlamak üzeriydi.

Kafeden ayrılıp okulun bahçesinde avare avare dolaşırken, boş bakışlarından sıyrılıp kafasını kaldırdı ve olduğu yerde çakılı kaldı.

Gördüğü kişi karşısında eti kemiklerinden sıyrılıp, sinirli tüm hücrelerini birbirinden tek tek ayırırken, dişlerini sıkıp başını geriye atarak saçlarını hırçınca savurdu. Önce yüreği acıdı, sonra ruhu, bir an bacaklarının onu tutmayıp yere yıkacağını, ona yerle bir olduğunu göstereceğini sandı ama toparlandı. O her zamanki gibi kaygısız, düşüncesiz maskesini yüzüne taktı, oynadı, hem de öyle bir oynadı ki kimse onun içinin acıdığını, yüreğinin yangın yerine döndüğünü anlayamazdı.

Kahraman, karşısında bitap bir şekilde durmuş, saçı başı dağılmış, yüzü birkaç günlük olduğu belli olan sakallarıyla kaplanmış, gözlerinin altı çökmüş şekilde ölü balık gibi ablak bakıyordu. Çok kadın; bu kolu kanadı kırık kuşlar gibi boynu bükük halini görse, ufalana ufalana yerle yeksan olan geleceğine yol alırdı.

Kendini vitrine çıkarılmış cansız manken gibi dondururken olduğu yerde, gözleri karşısındaki adama baktıkça öldürecek kadar nefret doluyordu. Sanki karşısındaki adam haftalardır yememiş içmemiş kendine işkence etmiş gibi cansız, ruhsuz, kederinden ölecek, pişmanlıktan kendinden geçmişçe bitap halde meczuba bağlamıştı. Bu haliyle ciddi anlamda pişman olan bir kişiye benzediği su götürmez gerçekti. Acaba bu ezik kılığa bürünmek için, kaç gün ayna karşısında nasıl bir çabayla uğraşmıştı! Artık avucu gibi bildiği ve hiçbir zaman değişmeyeceği gerçekti. Çamurlu suları andıran kahve gözlerindeki üzgün ifadeyi gördükçe, tüm hücreleri isyan bayraklarını çekmiş, hücum nidalarıyla savaş naraları atarak genç adamın üzerine atlamak için kendisiyle çatışıyordu. Bir de Küçük Emrah gibi boynunu büküp, kırıkça bakması yok muydu? Allahım, imdat diye bağırmak istiyordu!

Neyse ki kendini bu öldürme, cinnet getirme, hatta kasaplığa soyunup parçalama arzularından hayli çabuk arındırarak hareketlendi. Ona doğru bir adım atıp, göğsüne sol kroşesini, yüzüne en Battal Gazi'sinden yumruğunu, hayalarına Bruce Lee tekmesini gömmek yerine, görmezden gelerek başını yana çevirip yanından geçmeye kalkıştı. Fakat tahmin ettiği gibi pes etmeyeceği belli olan adam, bir adımda önüne set çekip, uzun boyuyla yolunu

kesti. Bir zamanlar onu rahatlatan kokusu dalga dalga kıza hücum etti. Hayır, gözleri falan dolmamıştı, kim demişti özlediğini? Kollarını iki yana açmıştı adam, yolunu tıkarken ona geçmişi hatırlattığını bilmiyordu. Geçmişe dalıp giden Ecem son iki sene o kollarda mutlu ve mutsuz ne çok zaman geçirdiğini hatırlamayı kendine yasakladı!

Genç kız ne tarafa adım atıyorsa, o da seri bir hareketle yolunu kamufle edip, önüne ilgili bir tutumla dikiliyordu. Ne güzel kurtulmuş, yarası hafiflemeye başlamıştı. Aklını Cem'e takmış, Kahraman'ı yok saymıştı. Haftalardır onu ve yaptıklarını unutmayı başararak, Cem'den kaçarak, ailesinin gönlünü alarak kendine gelmeye çalışıyordu. Lanet herif yine gelmiş gözüne batan çapak gibi belirmiştil Canı yansa da onu oradan çıkarıp atacaktı. Bir adım sağa doğru attı tekrar. Kaçamadı. Aklı karışık olsa da, orada ağlayıp zırlayıp üzerine atılmadı. Ne kadar istese de bunu–tımaklarını etine geçirip parçalayıp, üzerine silinmez imzalar atmayı–yapmadı. Sahi, bu arane kadar sakin olmaya başlamıştı. İçine antidepresan bombası düşmüş gibi yumuşacıktı. Başını kaldırıp o gurur abidesi ufak burnunu soğukça havaya dikti, tek kaşını kaldırdı.

"Konuşmadan gidemezsin."

Gözleri ne kadar üzgün olsa da, pervasız yüzü çekinikçe durmuyordu. Sanki konuşmaya cesaret edemezmiş gibi, fakat konuşmaya da her an başlayacak gibiydi. Sonunda boğazını temizleyip dudaklarını yaladı adam.

"Konuşabilir miyiz artık?"

"Hayır."

"Meleğim... Lütfen..."

Ecem sanki sinek vızıldamış gibi yanına doğru yaklaşıp, Kahraman'ı es geçerek o yokmuş gibi aldırmaksızın yürümeye devam etti. Zaten *yok* olmasını istiyordu. Onu aldattığını unutmayacaktı. Onu gözünün içine baka baka kandırdığını, asla unutturmayacaktı. Kahraman hızla arkasını dönüp yanına gelerek, onunla yürümeye başladı. Uzun bedeni güneşini engelleyerek yüzünü gölgeliyordu kızın.

"Ecem lütfen... Konuşalım. Ben... ben özür dilerim. Tam bir geri zekâlı gibi davrandım. Nasıl yaptım bilmiyorum ama telafi edebilirim! Kaç hafta oldu konuşmuyorsun meleğim, yüzünü göremiyorum... Seni çok özlüyorum bir tanem... Lütfen. Aşkım lütfen."

Aşkımmış! Ecem sinirden çıldırmamak için dişlerini sıkıyordu. Kalbini biri almış eline, sanki stres topu gibi havalandırarak oynuyordu. Gurur denen o nesne bu it yüzünden zaten yok olmuştu şimdi de kendine olan saygısını kaybedecekti. Gözlerinde karanlık gecelerin şimşekleri çakarken, kızgınlıkla göğüskafesi inip kalkıyordu. Parçalanmış gururunu bir özürle telafi edebileceğini sanıyordu; öyle ya! Şimdi işin içinde okula rezil olmamak olacaktı ki, onu şuracıkta parçalayacak, ayakkabı numarasını yüzüne resmedecekti. Gizli kapaklı yaşadığı öfkesini içine gömüyor, derince aldığı nefesler boğazına diziliyor, canı tenine dar geliyordu. Rüzgârın savurduğu güzelim saçlarını kenara çekip, dişlerinin arasından kesif bir öfkeyle tısladı.

"Hemen kaybol gözümün önünden..."

Kahraman bir anda durup, ona uzanma cüretinde bulunarak genç kızın koluna dokundu.

Ecem teninde onun dokunuşunu hissedince, neye uğradığına şaşırdı. Teni karıncalandı, kesip atmak istedi dokunduğu yeri. Adamın eline nefretle bakıp, kendinden iğrenirken, sabırla elini çekmesini bekledi. Dişlerini birbirine bastırdı. Kahraman onun kızgın bakışlarını görünce tutuşunu gevşetip, isteksizce elini çekti.

"Konuşmama izin ver Ecem, lütfen... Bir kere olsun dinlemeye çalışamaz mısın? Ne dersen yapanım... Ne istersen... Yeter ki dinle beni bir tanem. Kaç gündür seni düşünmekten kafayı sıyıracağım. Sensiz olmuyor. Zaman tanıyorum ama... sen yoksan nefesim kesiliyor... Ölüyorum." Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdü. "Sensiz yapamıyorum. Güneşim söndü, gecem düne döndü... Lütfen güzelim ne olur kendimi bağışlatmama izin ver..."

Bu boş ve şairane lakırdılarla Ecem ona doğru döndü. Söylediği romantik sözler birçok kızın dizlerini titretebilir cinstendi ama gerçeğe gözleri açılmış Ecem'in, hiç mi hiç ilgisini çekmiyordu.

Bakışları derin vadiler gibi karanlık, gül yüzü ifadesizdi. Dişleri arasında geveleyip durduğu lafları fazlalık oluşturuyor gibiydi.

"Ne istersem mi?"

Artık vakit intikam zamanıydı. Ama almak istemiyordu. Kulaklarında savaş naralarına karışmış çanlar çalmıyor, kalbinde öfkeler dörtnala gitmiyor, tüm arzusunu onu yok etmek için kullanmıyordu! İstese şimdi onunla eskisi gibi olup, en mutlu olduğu anda mabadını ayaklarıyla yoklamaya çekebilirdi. Ama istemiyordu!

"Demek ne istersem!" diye mırıldandı yine.

Onun buz gibi duruşuna rağmen, Kahraman kızın sorusuyla biraz gevşerken, yüzünde hafif bir ışıltı açıp cennette hun görmüş günahkâr gibi dudakları yukarı kıvrıldı. Gözleri özlemle bakıyor, sesi muhtelif bir tutkuyla hayran hayran yanıyordu.

"Evet... Ne istersen aşkım... Sen iste yeter ki. Ben her dediğini yaparım, yeter ki bana bir şans ver."

Genç kızın gözleri bir zamanlar delicesine arzuladığı yüzde dolaşırken, bu sefer tiksintiyle devrildi. Biraz duraksadı. Genç adam meraklı gözlerini onun yüzüne odakladığı sırada, kız ona küçümseyici bir bakış attı ve öldürücü darbeyi vurdu.

"Yanıma yaklaşıp oksijenimi tüketme Kahraman... Yok ol! Tek isteğim şey bu! Yapacağına söz verdin."

Kahraman onun tıslamasına aldırmaksızın ayarsız yüzünde oluşan arsız tutumuyla, omuzlarını sarsıp üzgünce başını salladı. "Olmaz. Her istediğini yaparım ama bunu yapamam. Senden asla vazgeçemem. Olmaz. Seni seviyorum. Sen gidince, sensizliğin yokluğunda ben de olamıyorum." Gerçek anlamda üzgün duran gözleri süzüldü. "Senden vazgeçmek... Bunu benden istesen de yapamam sevgilim... Şimdi bana kızgınsın ama konuşursak..."

"Ne olacak konuşunca?..." derken inatçı soğuk burnu havalandı. "Seni af mı edeceğim? Eskisi gibi mi olacağız? Sana güvenecek miyim, inanacak mıyım, düşünmeden sokulacak mıyım yeniden? Hiç sanmıyorum Kahraman." Bakışlarını etrafta amaçsızca gezdirdi. Yanlarından geçen birkaç arkadaşına yalandan tebessüm etti – ki bu sahtekâr tebessümün yapmacık olduğu kilometrelerce

uzaklıktan anlaşılıyordu. "Seni affetmek mi?" Dişlerini sıkıp ona doğru yaklaştı. Şimdi yüzleri birbirine o kadar yakındı ki, adamın gözlerinin irisinde bulunan kehribar hareleri görünüyordu ve arsız herif öpecekmiş gibi dudaklarına arzuyla bakıyordu.

"Dua et ki okuluma geldin, yoksa seni parçalardım! Senin yüzünden okulumda rezil olmak istemiyorum. Şimdi defol git, seni gördükçe midem bulanıyor. Bu yaptığının affı da, telafisi de yok. Ne şimdi ne sonra... Asla ama asla seni bağışlamayacağım. Bir kere uyarmadım seni, defalarca dile vurdum, canımı yakarsan canını alırım dedim... Karşıma çıkmaktan vazgeç. Ne seninle olurum artık ne de sana dair bir his yeşertirim içimde."

"Beni gerçekten sevmedin değil mi?" dedi adam bir an kinle. "Bana hep mesafeliydin. Şimdi anlıyorum, aslında en başından beri beni aldatan taraf sendin."

Osmanlı tokadının hasını hak etmişti. Yağ gibi su yüzüne çıkmak bu olsa gerekti. Bu sözler geride kalan son güzel anıları da süpürmüştü. Bir zamanlar sevgiyle ışıldarken kahverengi gözleri, şimdi karanlık ve bedbahttı. Ona bakmış ve ışığıyla yanmış, dokunmuş ve arzuyla titremişti. Fakat şimdi tek gördüğü boşluk, tek bildiği hiçlik ve hissettiği tiksintiydi. Sanki hiç geçmişleri olmamış, mutlu bir an geçirmemişler gibi anılarla dolu mazisi yıkanmış çarşaf gibi bomboştu. Sadece geride acının izleri kalmıştı.

Genç adam onun bu bakışlarıyla yıkılsa da belli etmedi. Kendine göre olan atarsız duruşunu dikleştirdi. Hatalıydı ve ona kendini affettirene kadar, o ne derse o olacaktı. Ondan vazgeçmek mi? Bu mümkün değildi! Asla yapmayacaktı! Onu seviyordu. Kendince çok seviyordu. Bunu geç olsa da anlamıştı. İyi yanıydı Ecem, kötülükle savaşma sebebiydi, o olmazsa karanlığa savrulur, hiçlikte kaybolurdu. O, tutunacağı tek dalıydı.

"Senden değil" dedi biraz alaycı bir manevrayla. "Asıl kendimden, senin gibi birini nasıl sevip de midesiz oldum diye tiksiniyorum! Tek kızgınlığım kendime. Bir tek kendime tavrım... Seni düşünmeyecek kadar hiç saydım. Aslında komik olan ne biliyor musun? O kadar kişiye siz yanılıyorsunuz deyip, seni gözümde yüceltmem... İşte, cam

parçasını kime pırlanta diye kakalıyorsam! Herkes sarraf olmuş, bir ben müşteri... Nasıl yaptım bunu kendime anlamıyorum! Kişiliksiz olduğunu ta en başından bilmeme rağmen, büyüne nasıl kapıldım? İlgine nasıl tepki verdim? Ben hâlâ bu soruyu kendime soruyorum. Sen benim umurumda değilsin Kahraman. Karşıma çıkma bir daha, adımı ağzına alma. Bitti! Biz diye bir şey yok, olmayacak bir daha..."

Saçlarını hırçınca savurup yanından rüzgâr gibi geçti. Ancak söyledikleriyle öfkelenen genç adam bunu saklasa da, yine de yanına gelip önüne geçti. Ters bir şekilde geri geri yürümeye devam ederken, inatçı bir tutumla kendini ifade etmeye çalışıyordu.

"Değiştim artık, yemin ederim, bir daha olmayacak. O bir kerelikti. Nasıl yaptığımı bile bilmiyorum. Sarhoştum, çok içince sapıtıyorum biliyorsun."

Bahaneleri daha iğrençti. "İçmeyecektin öyle değil mi? İlk ihanetin içkiyle başlamış..."

"Özür dilerim, işimi kaybettim biliyorsun... Lütfen oturup konuşalım. Kendimi sana affettireceğim. Ne yaparsan, ne istersen kabulüm! İstersen ailenden hemen isterim seni. Ben ciddiyim."

Bu son sözle birden duran Ecem, gözlerini devirdi. "Belli... Şimdiki konuşmandan belli... Ayıkken doğru olmayınca, sarhoşken dünyadan geçmen normal değil mi! Ağzından çıkanı mabadından mı duyuyorsun sen? İstemiyorum, ne ailesi, ne istemesi..."

Alayla gülse de iğrençliğine böğürmek istiyordu. Kalbi hâlâ acıyla kıvranırken onunla konuşmak işkence gibiydi. Bu adamın tersini düze çevirip, üzerinde futbol sahasındaki halı gibi tepinmek istiyordu, hem de çivili kramponlarla.

Kahraman genç kızın koluna çevirdi bakışlarını. Ay gibi parladı heyecanı. Hevesle elini uzatarak adının kazılı olduğu omzuna, "Bak sen de hâlâ vazgeçmedin benden, adım yüreğinde olduğu gibi omzunda da duruyor..." dedi gururla.

"Saçmalamayı kes Kahraman. Eğer canımın yanmayacağını bilseydim, ilk işim o salak yazıyı sildirmek olurdu geçmişimden" diye çıkıştığında, kesinlikle bu adamın burnunu bir yumrukta kırmaya çok yakındı.

"Olgunlaştım, bir kere şans ver kanıtlayayım."

"Sen o şansı defalarca kaybettin. Karşıma geçmiş olgunlaştım diyorsun! Bunu nasıl becerdin! Senin ekildiğin bostana hormon mu attılar! Hıyarı ne kadar sıkarsan sık, üzüm suyu olmuyor işte."

"Seni seviyorum... Biliyorum senin de beni sevdiğini, bu bile bize bir şans vermene sebep değil mi? Şimdi kızgınsın, sonra konuşalım. Sen ne zaman istersen, o zamana kadar beklerim ben. Sen bana bir şans ver yeter ki, ben bir ömür beklerim. Fakat bu dediğini yapamam. Senin peşini bırakmam. Bunu benden isteme. Seni bu kadar severken değil. Âşığım sana anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum. Bitti. Sen de bunu neden anlamıyorsun?"

Ecem artık dayanamadı. Hayır, bu adam yanında durdukça ellerinde kabarttığı sabun köpüğü gibi öfkesi de bir hayli kabarıyordu. Ne kadar seviyesizdi. Onun ağzından dökülen aşk kelamı bile anlamını yitiriyor, literatürden bu eşsiz sözün anlamı siliniyordu. Ne sevgisinden bahsediyordu? Yatağına girmedi diye bitirdiği büyük aşkının yoksunluğundan mı? Hayır, kabul etmeyecekti. Yanında çanta gibi kendini gezdirirken, yatağında başkalarına bademcik ameliyatına girişmemiş gibi, birçok güzelle düzüşmemiş gibi karşısına geçmiş utanmadan eşsiz kelimeleri kirleterek konuşuyordu. Göğsünden geriye doğru ittirdi öfkeyle.

Kahraman ona doğru uzanınca, anında ürkerek bir adım geriye çekildi. Onun bu hamlesinin önünü sertçe bakarak kesti. Sanki üzerine pislik bulaşacakmış gibi ürkerek davranıyordu. Gözleri öfkeyle parladı, "Uzak dur benden!" diye bir hiddetle kükredi.

Ancak Kahraman biraz kızgın çıkan sesiyle, hiddeti perde perde yükselip söylendi: "İşte hep bu oluyor! Sen bana hep kızıyorsun. Dokunmama izin vermiyorsun. Lanet olsun Ecem, ben erkeğim ve seninle birlikte olduğumdan beri sadece birkaç kuru öpücükle idare etmemi bekliyorsun... Sevgini sunuyor ama göstermiyorsun. İlerisine izin vermeyi bırak, düşündürmedin bile... Ben seni aldatmış sayılmam çünkü biz hiç birlikte olmadık. Madem gerçekleri konuşuyoruz, sana dokunmama izin vermezken şimdi beni neyle suçluy..."

Derin derin soluyan Ecem'in eli ne zaman kalkmıştı da genç adamın yanağında şaklamıştı... Bilemedi! Hırsla yumruğa Kahraman'ın başı hafifçe yana kayarken, gözlerinde ki o çok karanlık ve kötü yer ışıldadı. Ecem derhal kendini toparladı. Eli yanına salınıp yumruk olurken, sinirle tısladı.

"Sen... senden tiksiniyorum adi herif. Onca zaman tek derdim buydu değil mi? Yatağa atamadığın için hırs yapıyordun! Nasıl üzüldüğüm, nasıl kahrolduğum, senin yüzünden sönen hayallerim umurunda değil... Tek derdin sadece emeline ulaşamadığın için hınç yapmak. Biliyor musun, iyi ki beni aldatmışsın, iyi ki senin yüzünü daha önceden görmüşüm! Yoksa senin gibi kişiliksiz bir adamla evlenecek kadar karaktersiz olacaktım." Eliyle onu kenara çekip üzerinden bir böceği silkeler gibi fırfırla ittirdi. "Bir daha yoluma çıkarsan bu kadar sabırlı olamam, emin ol. Bu sefer senin o meymenetsiz yüzünün elimle fotoğrafını çeker, Miray'ın hatırı var demem tırnaklarımla imzamı atarım. Bitti. Bir daha başlamamak üzere silinip gitti bu hikâye. Sen yoksun!"

Yanından hızla uzaklaşırken, genç adamın kaba sesi arkasından yükseldi. "Seni bırakmam. Senden asla vazgeçmem Ecem. Bir gün döneceksin, kapım ve yüreğim sana her zaman açık kalacak..."

Orta parmağını adama kaldırıp yoluna devam eden Ecem, kalbi acıyla kasılırken bile aldırmadan devam etti yürümeye. Her ne kadar unuttum dese de, yok saymaya çalışsa da aldatılmanın acısı paslı bir hançer gibi battı göğsünün orta yerine. Bunu unutması mümkün değil, yok sayması akıl kârı olmazdı. İçine bin tane bıçak batıyordu, her biri ayrı ayrı parçalıyordu hayal sınmış yüreğini.. Geçmişinde ne acılar çekmişti onunla. Gencecik yaşında her sorununda dimdik yanında durmuş, hiç derdi yokken her sorununda yanına yoldaş olmuştu. Bellerden toplamış, uyuşturucu tedavisinde krizlerine katlanmış, öfkeli hallerini çekmişti. Değirmeni eğiren un gibi kıyılıyordu bedeni acılar içinde ama bunu dışa vurmamak için yemin etmişti. Gözleri dolduğunda görüş alanı buğulanarak bozuldu. Bu lanet yaşlar da nereden gelmişti şimdi! Hayır, bu hovarda için artık daha fazla ağlamayacaktı. Artık hiçbir adam

için ağlamayacaktı! Yanaklarına doğru asi bir süzülen yaşları sinirle elinin tersiyle kabaca sildi. Gurur, sen ne menem şeysin.

Üzerine geçirdiği hırkasını çekiştirerek, o salağın adını kazıdığı omzunu kaparken, bakışlarını etrafta gezdirerek duralıyor, dudaklarından usulca hıçkırıkları kopuyordu. Biraz bahçede dolanıp rahatladıktan sonra, arka tarafa doğru yöneldi. Bu sefer de otoparka bakınca donup kaldı. *Allah'ım, sıravla ver kurbanın olayım... Bu beden bu kadar acıya dayanamaz!* Baktığı adamla bedeni 1000 volt elektriğe tutulmuş gibi sarsılıp irkilirken, gözlerini hayal mi görüyorum diye kırpıştırmaya başladı. Islak kirpikleri ok ok ileriye dikilmişti. Gözlerinin üzerinde hâlâ yaş tabakası vardı ve ilk ön- celiği, derhal bunu yok etmek oldu.

Cem, seksi kıçıyla spor arabasının üstüne yaslanmış, etrafını saran tanıdığı ve tanımadığı birkaç genç kızla yıllardır tanışıyormuş gibi sakince muhabbet ediyordu.

Bu adamı bir kere de kızlarla görmese, azıdişini kırardı.

Sakin adımlarla onların olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Bu lanet herifin ne işi vardı ki şimdi burada? Üstelik üzerinde yine jilet gibi duran asil takımı, kıçının altında akılları baştan alan şahane spor arabasıyla... Sanki toplantıdan acil çıkıp, birini görüp gidecek gibiydi. Belli ki geçerken uğramamış, işten çıkıp gelmişti...

Saçlarını düzeltip, kıyafetini yokladı. Bakışlarını üzerinde gezdirdi. Altında dar boru paça kotu, üzerinde bol tişörtü ve narin omzunun kıyısından kısmen gözüken spor atleti vardı. Ve omzundaki damgayı gözüne sokmaması için giydiği pejmürde hırkası... Sanki okula değil de, boks ringine gidecekmiş gibi avam giyinmişti ve şansa bak ki; Cem gelmek için asosyal halini bulmuştu. Miray'ın da dediği gibi: Zaten onda şans olsaydı, Angelina Jolie olur, Brad'in anasını ağlatırdı!

"Aman bana ne geldiyse, ne dert ediyorsam?... Sanki Cemil İpekçi beni teftişe geldi! Hiç!"

Cem'in, bir nevi ayaküzeri –burasıda tam yeri diye– tezgâh açıp, harem kurduğu kızların yanına geldi. O sırada başını çeviren Cem, onu görünce çarpıkça tebessüm ederek, yaslandığı spor

arabasının üzerinden seksi kıçını kaldırdı. Onun bin kiloluk ağırlığıyla ezilen garibân araba hafifçe esnedi.

Adam arabayı bile çökertiyor anacığım, ayı gibiydi! İçinden gülerken, dışından somurtuyordu. Üzerindeki siyah takımı, geniş gövdesini sarmış, iri uzun bedenini podyum mankeni gibi kuşatmıştı. Omuzlarının dikliğinin vatkadan değil kastan, kollarının genişliğinin pamuktan değil taştan olduğunu belirtir nitelikte gerçekçi duruyordu. Hele göğsünü ikinci bir deri gibi saran beyaz keten gömleği... Kumaş gerilmekten neredeyse yırtılacak, düğmeleri tek tek firar ederek etrafa fırlayacak gibiydi. Adam derince bir nefes alınca, etrafını turlayan kızlar sesli biçimde iç geçirdi. Ecem nefesini tuttu ve onun şişen göğsüyle acayip bir rehavetle yutkundu.

O vakit onca kişiyi umursamayan adamın baharyeşili bakışları ışıldayarak genç kızı süzdü. Gözlerinde gördüğü özlem olamazdı herhalde, ayaküstü kâbus görüyordu. Sanki onu umursamıyormuş gibi durdu ve kitaplarını bacaklarının arasına sıkıştırarak saçından kayan tokasını çıkardı. Uzun, ipek gibi göz alıcı saçlarını kabartarak başının üzerinde havalandırıp, tekrar tepesinde atkuyruğu şeklinde bağladı. O, bunu dalgın bir tutumla yaparken, bu hareketin ne kadar tehlikeli ve bir adamı ayartarak baştan çıkaracağını tahmin dahi edemezdi.

Oysa Cem donmuş bir vaziyette gözlerini dahi kırpmadan ona bakıyordu. Yüzündeki hayranlığı saklamaya ise gerek duymuyordu. Koyu saçlarının omuzlarına dökülüşünü ve gerisingeri toplanıp şekil alışını keyifle izledi. Parmakları kasıldı. Ellerinde hissetmek istiyordu o asi saçları. Tokasından firar ettirip, omuzlarına dökmek ve koklayarak okşamak istiyordu. Daha sonra sanki özlemle koyulmuş gibi durulan gözleri itinayla üzerinde, her bir ekleminde ayrı bir özenle yolculuk etti. Sanki hastasını muayene eden ortopedist edasıyla –ki doktor bile bu kadar uzatmazdı incelemeyi– tüm eklemlerini titizce inceledi kızın.

Bu denli ilgiyle bakan adamın gözleriyle kesişen kızın bakışları, hâlâ masumca düşüncelere gark oluyordu. Bu adam ne demeye böyle her bir ayrıntısını pazara çıkarıp; inek gibi incelemeye almıştı ki?

Dikkat kesilmiş bakışlar sonunda yukarı çıkmayı akıl edebildi ve gözleri genç kızın parlayan gözleriyle çakıştı. Yok, bu parlama sevinçten değildi, aksine her an onu tek yutumluk bıldırcın gibi süzüyordu bu adam, azmış mıydı ne? Tövbe tövbe...

"Önceden bardan kaldırırdın kızları, şimdi okullara mı dadandın?"

Onun üstünkörü hakaret içeren sözleriyle kabaca soluyan Cem "Önce bardan kaldırdım kızımı, şimdi de okulundan kaldırmaya geldim o zaman" derken, kızların arasından bir kral edasıyla sıyrılıp, yanına yaklaşarak uzandı. Ecem ona şaşkınca baktı. Cem sakin ve doğal bir tavırla, kalın kolunu arkasına uzatıp, elini incecik beline izin almaksızın koyarken, dudaklarını yanağına çoktan uzatıp, içten bir şekilde tüy gibi dokunuşuyla ilk öpücüğünü çalmıştı.

Onu öpmüştü! Genç kız elini yanağına koymamak için kendiyle savaşa girerken, genç adamın dudakları kulaklarına yanaşarak, ılık nefesini tenine ödünç verdi. "Merhaba Cadı."

Merhaba uzaylı.

Ecem kaskatı olan bedeniyle tuhaf bir biçimde titremeye meyillenirken, onun söyledikleriyle olduğu yere yirmilik çivi gibi çakıldı. "Tüm hücrelerinle bana, benim hissettiklerimi haykıracağını bilseydim daha önce gelirdim."

"Ben mi?" dedi şaşkın kız. "Kollarımda titreyen başkası mı var?"

Cem gülerek bakınca, aklı başına gelen kız çırpındı, gerilemek istedi, adam izin vermeyince ittirerek, "Ne işin var burada Cem? Yolun düştü desem, şirketiniz hatırladığım kadarıyla tam ters istikamette, birine bakmaya geldin desem, senin çocukların olsa arkadaşım olurdu malum okul yaşını çoktan geçtin..." diye zekice tespit yaptı. Allahım bu sıcaklık birden neden artmıştı, adam ona dokununca resmen kömür atılmış sobaya sarılmış gibi terliyordu.

"Cem, okula dadanan mafya mı olmaya karar verdin?"

"Sen de aklı olmayan yeniyetmeye dönüşmeye mi karar verdin? Saçmalamayı kes Cadı. Seni özlemiş olamaz mıyım?"

Kalbi ayak tabanlarından bir çatlak bularak asfalta akıyordu sanki. Şaşkın bir tutumla başını geriye çeken adama bakan Ecem,

"Hadi ya!" diyecekti ki, Cem yeşilliklerini hasretle yüzüne dikip pırıltılar saçarak bakınca, dili boğazının dibine kaçarcasına yutkundu. Bu azman yakışıklı olabilirdi, ağzı iyi laf yapıp aklını karıştırıyor da olabilirdi ama aynı zamanda katlanılamaz derecede kaba ve tamamen medeniyetsizin tekiydi ve Ecem nerede ayı var, hayvan severliğe girişirdi. Adamın kalender dudakları tehlikeli bir tutumla kenara kıvrılarak gülümsediğinde, o dudakların arasından sızan kelimeler yüreğini futbol topu gibi havalandırıp, kale direğine çarpacağını, neredeyse hissetmişti.

"Bana bakmanı, şaşkınca donup kalmanı, dilini yutmanı... En çok da duymak için can attığım sesini özledim! Uzun bir özleyiş bu Ecem, bana sarılmayacak mısın artık?"

"Sarılınca özlemin giderilecek mi?"

"Kısmen. Sarılırsan ben mutlu olacağım..."

Sarıldığında mutlu ettiği bir adam... Ve o adam Cem! Nefes almak için güçbela yutkunan kız, adamın bakışlarında erimemek için gözlerini kaçırdı. Fakat kirpiklerini kırpıştırmaktan alıkoyamadı zayıf iradesini. Kendini kontrol altına alırken, sesi biraz kısık, biraz da cızırtılı çıktı.

"Ortada özleme dair bir sebep göremiyorum Cem! Neden özleyesin ki beni? Akraban değilim, dostun değilim, hele mazin hiç değilim."

"Bir süre geleceğim olacaksın."

Son nefesini vermek bu olsa gerekti. Uslu durmayan Cem, bunu kanıtlamak ister nitelikte belindeki elini sıklaştırıp narin bedenini kendine nazikçe çekti. Kocaman elleri onu kıpırdatırken çok rahattı. Ecem ona doğru kuru bir yaprak gibi savrulurken, elleriyle döşüne bastığı kitaplarıyla öyle bir bütün olmuştu ki, sanki artık zırh niyetine tenine onları kazımıştı. Onun sıcaklığını teninde hissederken, bu yetmezmiş gibi hain parmaklarını belinin oyuğunda, tüm hücreleriyle algılıyordu. Kızardı, solukları sıklaştı, bu kadarına hazırlıksızdı.

İlerden iç geçirerek bir nida koyuverilince unuttuğu kızlar tarafından, Ecem, kendini adamın kollarından kurtararak sendeleme pahasına geriye attı. Etraflarını kıskanç bir homurtu sardı.

Cem bakışlarını ayaküstü kurduğu haremine çevirdi. Onlara hükmeden hünkâr rahatlığıyla konuşmaya başladı.

"Ben de seni arkadaşlarına soruyordum canım kaçta çıkıyorsun diye!" Bileğini yukarı kaldırıp saatine baktı. "Zaten fazla beklemeye gerek kalmadan sen geldin."

"Cem okulu haraca mı bağlayacaksın?" diye kısık sesiyle sordu.

"Böyle saçmalarsan senin çeneni dilinle bağlayacağım. Ya da kendi ağzımla tıkayacağım" diye öfkeyle tısladı adam.

Bu kız nasıl oluyordu da, onu özlerken öldürme isteğiyle dolduruyordu içini, adam anlamıyordu. Tutuşu kabalaştı, duruşu sertleşti. Ecem kendini derhal toparladı. Açık hava romantik film çekimi; sahne bir: Ecem nasıl erir provası bitmişti.

Cem "Hadi gidelim" dediği sırada esmer, kısa boylu genç kız gözlerini devirip, Ecem'e kıskanç bir tutumla bakarak, "Bugün de seni arayan arayana şekerim, yakışıklılar kampıyla anlaşma imzaladın da, benim mi haberim yok?" diye anlamsız bir espriye zevzekçe imza attı.

Ecem bakışlarını Dilek'e çevirdi. Zaten son zamanlarda bu kıza uyuz, yok hatta kuduz olup ısırası geliyordu. Tabii, yapmadı bunu, bilahare Cem'siz bir zamanda yapacaktı! Onun yerine kaşlarını çattı. Dilek'in yanında duran Sırma, arkadaşına kızgınca bakıp uyardı. Ecem'in ne delifişek olduğunu bilen kız, arkadaşını korumak isteyerek "Hadi gidelim biz, bak zaten onlar da gidiyor" dedi. Ama bu Dilek'in pek de umurunun kış bahçesi değildi. Bunu anlayan Sırma *kusura bakma* edasıyla af dileyen bakışlarını Ecem'e çevirdi. Tebessümüyle de Cem'den özür diledi.

Fakat Dilek ezelden taşıdığı yaralarını kaşıyarak, umarsız tavrıyla ölüm biletini kesmeye bayağı hevesliydi. Yakışıklı adamı kendine istedi, bu sefer Ecem kaybetmeliydi. Bu nedenle haset tutumuyla ikiliyi birbirine düşürme çabasına soyunması, çok sürmedi.

"Senin sevgilin var ya" dedi ağzını yayarak –ki Ecem şu vakit ağzının ortasına bir tane çakmak istedi– kızı elini önünde sarstı. "Hani şu sarışın, uzun boylu, yakışıklı olan genç adam, işte onu diyorum... O da buralardaydı az önce, delidan alar gibi seni soruyordu."

Cem'in belindeki eli apansız kasıldı. Ecem bunu hissedince ensesine doğru bir ürperme yayıldı. İyi de neden? İkisinin arasında soğuk bir rüzgâr esti ve bunu ikisi de algıladı, düşmanları dışında Dilek yiyecek bulmuş engerek gibi hemen lafa atladı. Daha çok adamın üzerine atlamak ister gibi iştahla bakıyordu ya; o da ayrı

"Ah, evet, o adama ne olmuş öyle? Seninle olmak yaramamış herhalde şekerim. Hani ortalarda Mecnun gibi dolanıyor. Geçen ay yanında gördüğümde, gayet iyiydi. Ah canım, senin iyiliğin için söylüyorum sakın yanlış anlama ama, onunla görüşmesen iyi olur ikinizin adına da... Baksana, adamın tipi kaymış seninle olunca."

"Dikkat et, senin de çok konuşunca burnun yana kaymasın Dilek."

"Çok şakacısın Ecem, güleyim de ayıp olmasın."

"Öyleyimdir ama uyarayım, çok güldürdüklerimi ağlatma huyum vardır."

Bu hadsiz tutumu karşısında kaşınan kıza gözlerini kısarak küçümser bir bakış attı. Bu salak lisedeki çektirdiği senenin intikamını alıyordu aklınca, öyle yal... Şimdi kendini eski Japon dizilerindeki Çekirge gibi hissediyordu ve her ne hikmetse zıplamak istediği tek şahıs da, karşısına geçmiş arsızca yanındaki adamı süzen bu dişlek tavşan oluyordu. Bir ara İmalat Hataları Birliği'yle görüşme yapması lazımdı. Keşke bazı insanlar için *"İmalat hatası var bu üründe, geri gönderilir"* denilseydi. Tıksindi o anda genç kızdan, bir zamanlar arkadaşı olduğu için sarsıldı ruhu. Zaten sataşacak yer, yolacak stres süngeri anyordu şansa bak ki; o da kendi ayaklarıyla gelmişti.

"Sen kötü bir kızsın Ecem..." dedi Dilek sitemle.

"Ah canım..." dedi sahtekâr bir gülümseyişle Ecem. "Seni şu işyerinden aramalarını söylemiştim, hâlâ aramadılar mı?"

Tava gelen kız birden nefretini unutup, ilgiyle kaşlarını kaldırdı. Bakışlarını Cem'den nihayetinde ayırarak Ecem'e çevirdi. "Hangi işyeri Ecem, bana söylemedin?" diye ciddiyetle sazan gibi oltaya atladı.

Ecem ufak burnunu buz gibi havaya dikti. "Tecrübeli eleman arayan işyerlerinden bahsediyorum. Eski dostlarımın isminî ve

numarasını bırakmıştım! Çünkü satış konusunda bir numara olduklarını, bilahare anlattım."

Bu sözlerle dengesi sarsılan Dilek, bir anda dudaklarını büzüp, hemen kızarmaya başladı ama onun kızarması sanıldığı üzere utanmaktan değil, ancak şu anda üzerine atlayamadığı için hararetindendi. Su kaynatmış araba motoru gibi görünmeyen dumanları çıkıyordu tepesinden. Ve saçları röfle makinesinde unutulmuş gibi kabarmaya başlamıştı.

"Kendine gel Ecem. Haddini aşıyorsun!" Ela gözlerini öfkeyle devirdi. "Yanında birden fazla düzgün karakter görünce, kendini kaybedip uçuşa mı geçtin ne?" Dudakları alayla yukarı kıvrılırken; *!-!* diye bakışlar attı.

Bu mesaja ilgisiz duran Ecem gözlerini kısıp dişlerinin arasından sakin kalmaya çalıştığı öfkesini saklayarak konuştu. "Ben şimdi seni kanadı kırık tayyareye çevirip yamultmadan yok ol Dilek. Kızım seni intikamında boğarım, basiretsiz süzme. Zaten şalterlerim kofralarını yakmış, altımda doğalgaz kutusu gibi belirme... Sana patlarım. Yazık sana, şimdi git, çocukluk intikamını almaya sonra gel!"

Ancak bu kadarını da kaldıramayan Dilek'in gözleri pörtlemiş gibi açıldı. Ürkek bakışları çekinikçe Cem'e kaydı. "Alo diyorum... Sana laf anlatmaya yeltenirken illa Türk Telekom'dan hat mı çekmek lazım Dilek, yoksa seni kapsama alanına almak için, *duymadın mı zilin sesini diye bağırmak mı* lazım... Alo... Yanımdaki adamın ağzının, gözlerinin içine düşmekten vazgeçip, uza diyorum. Eski kaşar gibi."

Bu kız lisede de Cem'e hayrandı zaten, şimdi de görünce yine dibi düşmüştü belli. Gerçi niye kızdığını anlayamadı ya o da ayrı bir konu! Tokat yemiş gibi irkilen genç kız kaşlarını kaldırıp, "Bunu senin yanına koymayacağım Ecem. O kibirli burnunu bir gün sürteceğim" diye ağlamaklı sesiyle bağırdı. Ecem eliyle süpürür gibi bir hareket yapıp, "Lisedeyken de böyle tehditler savururdun, bumerang misali geri döndüğünü görmedin mi?" dedi.

"Bu sefer bittin sen."

"Uç diyorum Dilek, kanadı kırık tayyare, yok ol... Yoksa üzerine havaalanı inşasına başlayacağım."

Aşağılanmayı iliklerine kadar hisseden genç kız, saçlarını savurup sinirle yanlarından ayrılırken, ağzının içinde intikam yeminleri ediyordu! Ancak yanında duran Sırma elini dudaklarına koymuş kıkırdıyordu. Arkadaşına dönüp "Ya âlemsin valla Ecem, senin böyle açıksözlü olman hep hoşuma gitmiştir. Şu ana kadar ilk defa biri ona haddini bildirdi. Gazı bitmiş Kapadokya balonu gibi söndü yine çapkın liseli" dedi.

Ecem Sırma'ya baktı: O da liseden arkadaşıydı ve son zamanlarda birlikte ekonomi dersine giriyorlardı, samimi olmasalar da ders notları alacak kadar birbirlerini tanıyorlar, arada da ayaküzeri sohbet ediyorlardı. Ama yanındaki kızları tanımıyordu. Sol yanındaki kız silik bir tip olmasına rağmen, gözlerini Cem'e dikmiş, çenesinin asfalta yapışması an meselesi gibi duruyordu. Bir ara Allah rızası için eliyle kaldırıp "Çeneni düşürdün, buyur kardeş" diyesi gelmişti.

Varlığını belirtmek isteyen Cem elini belinde kımıldatıp yanındaki duruşunu hareketlendirdi. Gülüyordu, belli ki hoşuna gitmişti. Her şey bu çapkın adamın yakışıklılığı yüzündendi. Of, neler yapıyordu böyle, oysa liseyi bitireli çok olmuştu ama içindeki Cem'i kıskanan çocuk hâlâ olduğu yerde büyümeden duruyordu. Burada durmuş bir erkek için mahalle karıları gibi kavga mı ediyordu! Ecem ona bakınca soru işaretleri çıkan gözleriyle karşılaştı. Sırma, Cem'e elini uzatıp, "Tekrar karşılaştığımıza memnun oldum Cem Bey, dediğim gibi sizi de aramızda görmek isteriz... Ecem'le!" dedi. Bakışlarını Ecem'e çevirdi. "Canım benim bu hafta sonu doğum günüm var, liseden birçok arkadaşımız olacak... İstersen sen de gelirken sevgilini yanında getirirsin. Cem Bey adresi biliyormuş. Gelirseniz gerçekten seviniriml" Ecem kızı başından savmak için kafasını sallayarak "Bakarız, sana şimdiden iyi seneler" dedi.

Sırma yanına tanımadığı o diğer kızları da alarak arkalarını döndü. Kol kola giderek bir kilometre öteden duyulan kıkırdamalarıyla uzaklaştılar.

Ecem onlar görüş alanından çıkınca, genç adamın belindeki elini düşürerek uzaklaştı. Başını ona doğru çevirip yukarı kaldırdı. "Barlar, iş çevresi bitti sıra benim okulumdaki kızlara mı geldi Cem?"

"Başka zaman olsa eğlenceli olabilirdi... O kıza lisedeyken de böyle davranıyordun. O da mı bana âşıktı, yazık."

Ecem öfkeyle dişlerini sıktı. Ona âşık olmayan kız mı vardı ki? Gözleri çakışınca, "Bu ne samimiyet Cem?... Ben senin askerlik arkadaşın mıyım?" diye çıkıştı.

"Kız da söyledi ya az evvel, sevgilimsin."

"Olmadığını bildiklerinden sana sulandılar..." dedi Ecem huysuzca.

Keyiflenen Cem giden kızları kısacık süzdü. Bunu yaparken gözlerinden bir an tehlikeli bir parıltı geçti. Geniş omuzlarını umursızca sarsıp az önceki giden kızı ima ederek "Kıza neden öyle davrandın? Bu ne öfke? Oysa sen gelene kadar usluca duruyordu, bayağı düzgün konuşuyordu benimle. Kibar birisi o bilirsin" dedi. Bu cadının kıza yaptıkları aklına gelince, gülmemek için dudaklarını gerdi. Lisedeyken de kız ne zaman yanına gelse, eşekten düşmüş karpuza çevirirdi. Hâlâ aynı Ecem'di işte, delifişek gibi.

Hırçın bir tutumla kaşlarını kaldıran Ecem tuhaf bir şekilde gözlerini suçlarcasına kıstı. "Cem, senin kalite anlayışın değişmiş herhalde?"

Cem arabanın alarmını devreden çıkardı. "Ne alakası var? Kız sadece bana yardımcı olmaya çalışıyordu. Çok da kaliteli birine benziyor üstelik!" Genç kızı kızdırmaya çalışarak ifadesizce yüzüne baktı. Ecem saçlarını geriye doğru savurdu. "Basit kişiler hep ilgi görür Cem, kaliteli kişiler ise yalnız kalır. Çünkü ucuz malın alıcısı çok olur... Sen de beğendiysen, tut kaçırma senin olsun. Madem düşük maliyetli çalışıyorsun, hayrını gör..."

Geriye doğru bir adım atıp arkasını döndü. Elini başının üzerinden aldırmaksızın sallayarak "Mümkünse bir daha görüşmeyelim Cem. Yolun yoluma düşmesin. Git kimi istiyorsan ayart, babamın okulu değil ya..." diyerek uzaklaşmaya başladı.

"Ayartmak istediğim kız babanın kızı ama Cadı..."

Olduğu yerde donan Ecem'in eli sertçe kavranınca, geriye doğru U dönüşü yapıp 404 gibi genç adamın dôşüne yapıştı. Şaşkınca bakışlarını yapıştığı sert vücudun – bir nevi Eski Yunan tanrılarına benzeyen bedenin – üzerinde gezdirdi. Onu incelemeye öylesine dalmıştı ki, elini baklavalarına koyup "2, 4, 6" diye saymaya başlaması an meselesiydi. Bakışları yukarı çıkınca onun koyulmuş gözleriyle karşılaştı. Kızgın mı bakıyordu ne! Neden ona böyle lütfu bir muhalefetle özlemiş gibi bakıyordu ki?

"Babamın kızı seni görmek istemiyor Cem."

"Ben onu görmeyi istiyorum."

"Bırak yoluma gideyim" dedi kız geriye çekilerek.

"Galiba yolu şaşırdın, araba bu tarafta" diyerek konuşma şansını elinden aldı Cem.

Ecem kendini toparlamaya çalışarak biraz gen çekilmeye zorladı. Eliyle amaçsızca bir yerleri gösterdi.

"Yol da bu tarafla, taksi durakları da!"

Kızın söylediklerini umursamayan Cem elini kavrayıp, onu arabaya doğru çekiştirdi. "Araba da bu tarafta, kapısı, kolu da Cadı... Bu kadar dert etme yerlerini ezberlemek kolay, ben sana sık sık gelerek öğretirim, sıkma canını." Kapıyı açıp genç kızın içine binmesini bekledi.

"Cem, körlüğüne bu da mı eklendi? Ah yazık! Yaşlılık hali; sen kendini bir çekapa aldır bence. Keza sana gel dediğimi hatırlamıyorum. Seninle görüşmek istemediğimi... hatta bunu bizzat senin şahsına iletmiştim. Görüşmeyelim."

Cem ondaki garipliği kısılmış gözlerle izledi bir an. "Ecem, saçmalamayı kes de bin şu arabaya... Acıktım."

"Sana görüşmeyelim dedim, göz göze olalım, aç karnını doyurayım değil. Bu kısmın neresini anlamadın?... Halbuki bayağı anlatıcı konuşmuştum. Ayrıca bana ne acıktıysan, ben senin annen miyim!" dedi saf saf ve genç adamın gözleri süt imalatı yapan yerlere kayınca, kaşlarının çapkınca kalkmasını seyretti. Kızın diri göğüsleri tek bir bakışla ayartıldı. Ah ahlaksız hovarda, sadece bakarak bunu nasıl başarmıştı ki? Göğüs uçları sertleşerek dikleşti.

Bu kıyafetinden fark edilince, yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Cem sanki ellerini kaldırıp, dolgun tepelerine dokunmak ister gibi edepsizce bakmayı kesmeyince, o da sığınacağı bir dal bularak utanmasını, kızgınlığının arkasına sakladı.

"Hey, baktığın yerlere dikkat et, orada park yasağı var. Çek gözlerini üzerimden."

"Baktığım yerlerin manzarası eşsiz, bunu neden yapayım?..."

"Onlar benim göğüslerim, bakamazsın."

"Şimdilik senin..." dedi adam kızın yutkunmasını sağlayarak.

"Hep benim..." dedi Ecem soluk soluğa.

Cem tek kaşını küstahça kaldırdı. Kız söylediği şeye mazeret bulamadı. Dahası; onunla tartıştığı bu mahrem konuya inanamadı. Elleriyle göğüslerini kapatıp kaçmak istiyordu. Nasıl delici bakışlardı onlar öyle? Sanki dokunmadan sevişiyordu.

Bu adam kafayı yemişti, bu ne hız?... Ona düz duvarı gösteriyordu.

Cem çapkın bakışlarını kaldırıp, uzun kirpiklerinin içinde koyulan yeşilliklerini arzuyla devirdi. Kızın omuriliğinden aşağıya bir ürüşme salındı. Kadifemsi bir ses tonuyla ahlaksızca söylendiğinde ise, saçlarının diplerinde hava kaçağı başladı.

"Ama sen de eşeğin aklına karpuz kabuğu sokuyorsun zorla, değilmi? Ben düşünmediysem de şimdi aklıma geldi... Ecem, merakımı cezp ettin, sakladığın hazineleri görmeyi hiç bu kadar çok istememiştim... Hele böyle baş kaldırmışken." Kıza yumruk atmış gibi irkiltirken, "Hadi bin..." dedikibarca.

Genç kız dehşete kapılıp kaçmaya yeltenince, arabanın içine biraz nezaketten yoksun bir tutumla itelendi. Ecem arabanın içine iadeli taahhütlü paket gibi atılırken, "Koltuğa attığın benim Cem... Kaliteli ceketin değil... Biraz dikkat etsene kabadayı herif!" diye kısık bir itirazda bulundu. Zira ağzı koltuğun kaliteli derisini yoklamaya çıktığından, sesi boğuluyordu. Onun huysuzluğuna aldırmayan Cem kapıyı kapatıp, arabanın önünden dolaşırken, genç kızın elinin kapının koluna gittiğini görünce, işaret parmağını kaldırıp, bir babanın çocuğuna "Yasak çocuğum, cıs!" demesi gibi uyarıyla salladı. Tabii kaşlarını çatıp, açıkça tehdit ederek...

Cem araca binip çalıştırırken, seri hareketlerle direksiyonu sol tarafa kırdı. Gözleri dikkatle yolda gezinirken, bakışlarını genç kızda gezdirmemek için çaba harcıyordu. "Conversano, sana uyar mı?" diye sordu düz bir sesle.

Ecem kafasını "evet" anlamında sallayarak, açık bir jest yapmadı. Keza onun yerine kafasını olumsuz anlamda sallayarak "Benim bir arkadaşıma sözüm var Cem, sen nerede istiyorsan orada ye yemeğini... Bensiz" diyerek bu konuşmaya, görüşmeye, hatta bakışmaya son noktayı koymayı amaçladı ama bastığı nokta değil virgül olarak kaldı.

Cem inatçı yüzünü kısa bir an ona çevirip, çekici gözlerini devirdi. Dudağının kenarı yukarı doğru çarpıkça kıvrılırken "Ben tüm gün seninle olmak istiyorum... Arkadaşınla yarın ya da başka zaman buluşsan olmaz mı?" diye nazikçe sordu. Böyle kibar söylemesi bu çakma kabadayıya yakışmayacak bir tutumdu. Genç kız bir an "Olur elbette, sen nasıl istersen paşam" dememek için dilini ısırdı.

"Buna tek başına karar vermen ilginç!"

"Neye?"

"Yemeğe çıkmaya... Beni zorlayamazsın" dedi genç kız, kafası Japon pazarı gibi her şeyi bir milyon çekerken... Kahraman dangalağının gelmesi yetmezmiş gibi, bir de Cem üzerinde ginşım piyasasına çıkmış CEO idaresinde davranıyordu. Şansa bak ki birkaç saat içinde geçmişi ve geleceği yâd etmiş, üzerine bir de âmin demişti.

"Beni neden görmeye geldin?"

"Bir bilsem!..."

"Biliyorsundur! Bu bir cevap değil. Sana bir daha gelme, görüşmeyelim dedim, acaba ben mi yanlış hatırlıyorum? Halbuki hafızam bayağı kuvvetlidir! Biz seninle anlaşamıyoruz."

"Sevişmek için anlaşma imzalamıyoruz."

İşte bu söz küçükdiliyle birlikte büyüğünü de yutturdu. "Benimle sevişecek adam, anlaşma da imzalar, nikâh defterde."

Cem'in gülen gözleri kısılırken kendini esirgemeyen sözler kuvvetli bir noktaya baskı yaptı.

"O zaman benimle evlenmek istiyorsun?"

Kız soluk soluğa, "Asla... Allah yazdıysa bozsun" diye itiraz etti. "Seninle evlenmek, kale içinde top tutmayı bilmeden beklemek demek, gelen gol atar, giden gol atar... Senin ardında bıraktığın hareminle uğraşamam ben."

Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hisseden Cem "O zaman sorun yok Ecem, ben de evlenmeyi düşünmüyorum" dedi ilgisizce. "Sevişmek için evlenmeye gerek yok. İkimiz de çocuk değiliz nihayetinde, bedenlerimizde özgürüz. Hamile kalmadığın sürece sıkıntı çıkacağını sanmıyorum." Oha ya, ahlaksız düşünceleri adamı ipe götürüyordu. Duyduğu keder nedeniyle kızın içi burkuldu, kalbi göğüskafesinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Onu sadece yatak yastığı gibi kullanmayı mı düşünüyordu? Sadece ihtiyacı olduğu zaman!

Cem yutkundu, zihninden geçenleri savuşturmaya çalıştı. Zihninin serbest kalmasını istiyorsa, düşüncelerini boşaltması ve içinde bulunduğu ana odaklanması gerekiyordu, geçmişe ve değiştiremeyeceklerine değil.

Kız yeşil gözlerinin içine baktı ve odaklanmaya çalıştı. "Ne yapmayı düşünüyorsun, evli gibi takılmayı mı Cem?"

"Kısmen..."

"Ben istemiyorum, artık hayatımda kimseyi istemiyorum."

"Bunu denemeden bilemezsin."

"Bu kadar zaman sonra mı aklına geldim ben?"

"Hafızan o kadar kuvvetliyse, sana bir haftalığına yurtdışına, teyzemin yanına gideceğimi ama dönüşte seni arayacağımı söylemiştim."

"Tabi beni aramadan önce, sırada olanlar vardı sanırım, konu bana biraz geç geldi..." Homurdandı kız üzgünce. Gözleri bakıyor görmüyor, aklı zekâsını ondan saklıyordu. Dergideki sarışını da aradan çıkarmıştı ona gelene kadar, pis mafya. İçinde yine bir kördüğüm meydana gelmişti, ne aklını, ne duygularını birbirinden çözebilmişti.

"Anlamadım..." diye yan bir bakış attı Cem.

Sıkılganca yan tarafına bakan Ecem, "Ben anladım anlayacağımı Cem. Mümkünse arama, sorma hatta karşıma çıkma.." diye huysuzlandı.

"Neden bu kadar sinirlisin? Oysa geçen hafta bu kadar öfkeli değildin."

"Ne sinirleneceğim sana be?..." dedi Ecem hemen savunmaya geçerek, sanki adamı iki günde bir başka bir kadınla görmemiş gibi, sanki daha dün başka kadınların koynundan çıkıp yanına gelmemiş gibi, üstüne okuldaki kızları da ayaküstü ayartmamış gibi... Neden sinirlisin diyordu uyuz. Hah sinirliymiş.

Sessizleşti.

Arabayı Beşiktaş yoluna sokup, sıkıcı trafikte ilerlemeye başladı Cem.

Ecem hangi yola saptıklarını görünce derhal lafa atılıp, "Hey, ben sana arkadaşımla görüşeceğimi söylemiştim" diyerek bakışlarını yoldan kızgınca genç adama çevirdi. "Cem gerçekten benden ne istiyorsun? Bak, niyetin ablamın yerini bildiğimi sanıp bilgi almaksa, inan ki bilmiyorum. Ağzımı aramana gerek yok işte, direkt söylüyorum; bilmiyorum. Bilsem şimdi burada değil onun yanında olurdum."

"Ben de sana biliyorsun demedim Cadı. Ayrıca bilmediğini zaten biliyorum!" Bu sözlerin ardında yatan saf gerçek kızı tutuk bıraktı. Kısacık bir duraksamanın arkasından ona gözlerini kısarak bakınca, Cem onun gözlerinde yanan kuşku çıngılarıyla konuşma kararı aldı.

"Rüzgâr'ın bu işin peşini bırakmadığını sana söylemiştim... Hâlâ onu arıyor ve hâlâ deli gibi âşık ablana... Esme'yi ne pahasına olursa olsun bulacağız zaten."

"Ha hay, aşka bak!... Senin abinin sevgi anlayışı da bayağı farklı, tabii ablamınki de. Aşk topuğa batan nasır gibidir. Ya canın yana yana adım atacaksın ya da canın acısa da çıkarıp atacaksın. Zıyan da olsan yoluna devam etmek için bu şart... Ablam en iyisini yaptı ama tek farkla; onunla birlikte bizi de hayatından attı."

"Kapatalım mı bu konuyu, şimdi yine çıldıracaksın. Durduk yere gerilip kızacaksın. Hem acıktım, sana dediğim yere gidiyoruz... Arkadaşını ara da haber ver beklemesin." Buyurgan sözlerine gözlerini çevirerek devam etti. "Adı ne?"

Ecem başını sallayarak içgeçirdi. "Sana ne?" Başını cama çevirmeden önce "Hem senin dediğin yere kıyafetim uygun değil, gelemem. Sen tek git, yemeğini ye... Beni de Taksim'e bırak" diye diretti.

Genç adam parlayan bakışlarını genç kızın üzerinde kuşkuyla gezdirdi. Neden ısrar ediyordu bu kadar? Buluşacağı bir erkek miydi? Yoksa o salak adam mıydı? "Bence dış giyiminin bir önemi yok gideceğimiz yere... Ayrıca böyle de çok güzelsin."

Bu bir iltifat mıydı? Böyle kaba bir adamdan hem de. Bakışlarını koyulaşırken, onu gerçekten özlemle süzüyor gibiydi bu sefer Cem, kafası karışan Ecem onun tuhaf bakışlarından rahatsız olurken, aynı anda içi de gidiyordu. Tırnaklarını farkında olmadan onun pahalı Lamborghini'sinin kaliteli derisine geçirdi, huysuzca kıpırdandı koltuğunda.

"Dış görünüşün önemli değil diye yalan söylemene gerek yok, gittiğimiz yeri biliyorum! Hem gerçekler öyle olsaydı, uğurböceğini sevdiğim gibi hamamböceğini de severdim değil mi? Dış görünüm farkı ne de olsa!"

"Bence sen her halinle güzel olurdun ki; bunu artık kanıtladın... Hem de benim gömleğim ve kravatımla! Sen çuval giysen onu da tarzına uydurursun ve eminim ki çok da yakıştırırsın."

Onun komplimanları ve iltifatları arsız kalbini heyecana teşvik ediyor, gülücükleriyle rüşvet sunuyordu. Ve işin garip yanı Ecem bu rüşvetleri arsızca kullanmak istiyordu. Ama bu adamın birişçevirdiği belliydi. Yaamacı intikam almaktı ya da ablasının yerini öğrenmek ya da başka bir derdi vardı ki bu hepsinden daha kötüydü... Buna asla müsaade etmeyecekti.

"Hadi ama soruma cevap vermedin."

"Soru şıkkın hoşuma gitmedi. Boş bırakma hakkımı kullandım Cem..."

"Ama başıboş sorular kötü yola düşer Cadı, bence cevaplayarak doğru yolu buldurmalısın..."

Ecem suratını ekşitti. Onun dalga geçtiğini zannedip, bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Bir müddet hiç konuşmadan ilerlediler. Genç kız kucağındaki kitapların sayfalarını parmaklarıyla havalandırarak oynarken "Beni Taksim'e bırakır mısın?" diye takılmış plak gibi sualini ciddi ses tonuyla yineledi. "Lütfen!"

Cem kafasını ansızın kızgınca çevirdi. Bu kız ne demeye bu kadar ısrar ediyordu böyle? Orada kiminle görüşecekti? Dahası; bu sır gibi sakladığı arkadaşı kimdi? Haftalardır onu görmek için nasıl hayal kurmuştu ve şimdi yanından kaçmaya can atıyordu, neden? Gerç yanında kalmak istemeyeceğini biliyordu ama bu kadar soğuk tepki vermesini beklemiyordu. Şimdi de güzel başını cama doğru çevirmiş, sessizce oturuyordu. Bu ona ters gelse de, sessizlik ve Ecem bir arada çok tuhaf oluyordu. Neden dalgındı? Gözlerinin kızardığını daha ilk karşılaştıkları andan beri fark etmişti, kim için ağlamıştı? O adam için mi? Onun için mi üzülüyordu? Başkasını seven bir kadınla neden ilgileniyordu? Önüne düşen saçları yüzünden, sadece yanağının bir kısmı ve beyaz tenine düşen koyu kirpikleri gözüküyordu ve Cem fena halde kızın aklından geçenleri okuma aşkıyla yanıp tutuşuyordu.

"Bugün birlikte yemek yiyeceğiz ve nereye gidersen birlikte gidebiliriz. Seninle vakit geçirmeye karar verdim, bunu anlatamadım sanırım."

Başı dönmeye başlayan kız derin bir nefes aldı, pes etmemekte kararlıydı. "Tek başına buna nasıl karar verirsin? Bana sormak aklına gelmedi mi?"

"Gelmedi çünkü kabul etmeyecektin. Birlikte olduğumuz zaman neden bu kadar öfkeleniyorsun sebebini merak ediyorum. Eğer sorun abimle ablansa, bu onların meselesi seni neden geriyor bu kadar anlamış değilim. Hem olanların benimle alakası dahi yok." Düşünceli gözlerinden yıldırımlar geçişti. Ecem ona bakınca, gözleri de tıpkı sesi gibi yumuşadı. "Ben seni uzak durduğum tüm zaman boyunca düşündüm ufaklık, sen beni hiç düşünmedin mi?"

"Düşündüm?"

Cem'in dudaklarının köşesi belli belirsiz memnuniyetle kıvrılırken, "Evet, ne düşündün?" diye sordu merakla.

"Ne yapmaya çalıştığını düşündüm." Adamın gözleri öfkeyle yanınca, "Sen beni düşünme Cem, ben bunu üç yaşından beri yapabiliyorum inan. Bu yaptığın şeyler çok saçma... Bir anda karşıma çıkıyor, seneler sonra hayatıma kendini dahil ediyor ve tüm zamanımı sabote etmek istiyorsun. Hem fark ettim de, bana bakışların da değişmiş ve inan bu hiç hoşuma gitmiyor... Seninle görüşmek de, konuşmak da istemiyorum, bunun neresini anlamıyorsun? Benden ne istediğini bilmiyorum" dedi. Adam onun taramalı tüfek gibi konuşmasına şaşkınca bakarken, kız öfkeyle "Bana böyle bakmayı da kes artık... Neden öyle tuhaf baktığını çözemiyorum" diye çıkıştı. Derin bir nefes aldı. Konuşması yüzünden bitirdiği yere, oksijen depolaması yapmak için duraladı.

"Bitti mi?"

"Hayır."

"İyi devam et dinliyorum" dedi adam umursamazca. Resmen dinle şapkam dinle modundaydı.

"Kafamı meşgul eden şeyler var."

Ecem bocalayarak perçemlerini kenara çekti. Cem'in parmakları karıncalandı kendisi o perçemlere dokunamadığı için. "Neyle alakalı?"

"Seninle..."

"Beni düşünmeyi beş yıl evvel bıraktığını sanmıştım, yoksa çocuk yaştaki kızlara ilgi duymaya mı başladın sen?"

Cem ona öyle bir baktı ki, kız nefesinde katledildi. Gözlerindeki duru bakışları kalkmış, içinde öfkeyle koyulmuş ummanlar oluşmuştu.

"Ben sapık değilim."

"O zaman da öyle demiştin, ben sapık değilim Ecem, abin olacak yaştayım."

Cem dişlerini sıktı ve o güne lanet etti. "Neden bu kadar mesafelisin, sevgilin mi kızar?" Çenesi sinirle kasılmış, direksiyondaki

parmakları öfkeyle tıkırdamaya başlamıştı. Ona sabahtan beri "sarışın" adamla son durumun ne olduğunu sormak için zaman kolluyordu zaten. Bu kadar durması bile mucizeydi. Eğer düşündüğü şey devam ediyorsa, ortadan kaldırması gereken bir mahluk daha oluşmuş gibi görünüyordu.

"Olsaydı kızardı. Hem bu seni hiç ilgilendirmez!"

Bunu gerçekten dürüstçe söylemişti genç kız. Biliyordu ki; öğrenmeyi isterse onun için bir telefon yeterli olurdu. Bakışları tekrar buğulanırken, az önceki sinirden olsa da yanan ışıkları, elektrik kesintisine uğramış şehir gibi karanlığa gömülmüştü kahveleri. Cem onun bu acılı bakışlarının nedense o sarışın adamla alakalı olduğunu düşündü ve bu fikirle asabı bozularak hiddetle gerildi. Sıkıca tuttuğu direksiyondaki eli duraladı. "O kızın bahsettiği genç adam..." diye konuya girmek için yol aradı. "Senin sevgilin değil mi?" Sesi sert ve biraz da hesap sorar gibiydi.

Onun tek yapması gerekense, becerilerini kullanmaktı. Fakat adam kadının endişe ve tereddüt içinde olduğunu anlamış olacaktı ki, kadının yanağını büyük elinin arasına aldı, parmakları nasırlı ve sıcaktı.

Yanağına değen elle soluksuz kalan Ecem, boğazında bir düğümle oturmaya devam etti. "Öyle olsa ne olur?"

"Yazık olur, daha yaşı genç."

İçini umutsuzluk sardı Ecem'in, gözlerini kısarak, "Özel hayatıma müdahale etme Cem" diye buyurdu.

Gözlerini irice açtı, onu çok iyi anladığı bakışlarından belli oluyordu Cem'in, arabayı bir sapaktan çevirip ağzının içinde huysuzca homurdandı. "Artık değil... Bu *bizim* özelimiz oldu, konu senden çıktı! Müdahale de ederim, karışırım da."

Ecem'in gözleri şaşkınlıkla irileşirken, kalbine bir öküz oturmuş gibi nefesi kesildi. Kamına atılan arı kovanı vınğırdarken, tuhaf şekilde kanı karıncalanmaya başladı. "Kov onları kov gitsinler" dedi iç benliği ama o karıncalar bir de evrim geçirerek kanatlanıp uçmaya başladı. Bu ne diyordu böyle? Boğazının kuruduğunu hissetti bir anda, yutkundu.

"Se... sen ne saçmalıyorsun be?" Elini kapının koluna atıp, yapacağı salaklıklara en taze olanını ekledi. Şuursuz benliğiyle çalışır durumdaki arabanın kapısının kolunu panikle çekiştirmeye başladı. Sesi ürkek ve biraz da öfkeli çıkıyordu. Korktu. "İndir beni, ben inmek istiyorum."

Adam bir an için etrafına bakındı, söyleyeceklerini toparlamaya çalışırken yüzü tedirgin görünüyordu. Kaşlarını çattı. Ona kızgınca bakıp arabayı sonunda Taksim'in ara caddelerinin olduğu yere soktu. Biraz ilerledikten sonra ustaca kenara yanaştırıp park etti, iri bedeni deri koltukta gıcırtılar çıkararak genç kıza döndü.

"Korkma, sana zarar vermem." Dudakları çarpıkça yukarı kıvrıldı. Çekiç kadar sert olan gözlerini üzerinde ateşten leblebi gibi gezindirdi. "Yoksa korktuğun ben değil miyim?"

Ecem onun ukala tavrına bakakaldı. Eli de artık kapının kolunda değildi, çünkü kocaman elini kızın ellerinin üzerine koydu ve başparmağıyla onun parmaklarının narin boğumlarını okşamaya başladı.

"Se... sen ne demeye çalışıyorsun?"

Cem elini lakayt bir tutumla kaldırıp, güzel yüzüne düşen bir perçemini kulağının arkasına koydu. Elinin tersiyle kadifemsi yanağına dokunarak, onun ne zamandır hayalini kurduğu pürüzsüz tenini parmaklarının altında özlemle hissetti. Çenesini parmağının ucuyla kaldırarak gözlerini gözlerine mıhlamasını sağladı. Kızın şaşkınlığı karşısında yanaklarını avucuna aldı, dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Kız elinin altında soluksuzca titredi. Gözleri irileşmiş, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Cem parmaklarını çenesinin altına kaydırıp, ufak bir hareketle açık kalan ağzını kapadı. Duygu yüklü ve ona ters olan bir yumuşaklıkla konuşmaya başladı.

"Senden başka bir şey düşünemiyorum." Genç kız onun elini yanaklarında hissettikçe, kızarmış ekmekteki tereyağı gibi erimeye başlamıştı. Onun tüy gibi dokunuşuyla dağılırken, şaşkınca dolgun dudaklarını aralayıp ayarsız diliyle kuruyan tenini nemlendirdi. İşte bu büyük bir hataydı. Adamın dikkati direkt oraya çekildi. "Ecem..."

Onun sözünü titrek sesiyle keserek, "Ben düşünüyorum, sen de dene. Hem karşıma neden çıktın ki yine?" diye sitem etti.

"Kader..." dedi adam kısık sesiyle.

"Kader diye bir şey yoktur."

"Vardır süpürgesiz Cadı."

"Belki ama bunu değiştirebilirim" dedi Ecem inatla. "Bir kere başardım, bir kez daha başarabilirim."

"Beni kaderinden silemezsin Ecem, kabullen. Değişmeyen bir tek alın yazısıdır ve ben..." Tuhaf bir tutkuyla gözleri parladı Cem'in. "Bu yazıyı silmedikçe orada yazacak. Ben senin alın yazınım... Doğduğun andan beri kaderin; benim Cadı. Beni sana yazmışlar... E-Cem. Alnının yazısı benim."

Kızın şaşkınlığı altında parmağını alnının üzerinde şefkatle dolaştırarak, sanki adını bir daha yazıyordu kaderine, hem de bu sefer silinmez bir mürekkeple. İstekle. Büyüyle.

Ecem bu yaptığı şeyle yutkundu. Alnına adını mı yazmıştı şimdi, geçmişte kalbine yazdığı gibi? Koluyla o eli oradan düşürmek istedi ama beceriksiz kolu yerinden kıpırdayamadı. "Bir gün burada adımın yazacağını söyleseler, onlara güler, hatta boyunlarını kırardım..."

Bunları kendinden o kadar emin ve rahat bir ibareyle söylüyordu ki, kıza sadece sükûtunu koruyarak dinlemek kalıyordu. Yutkundu onun derinden gelen tok sesiyle... Her bir cümlenin imkânsızlığıyla sarsılarak yutkundu. Kader! Böyle bir şey gerçekten var mıydı, yoksa bu adam mı uydurmuştu? Genç adamın başı aşağı eğilmiş, neredeyse yüzüne doğru yaklaşmıştı. Başparmağı dudağının üzerinde konaklamaya karar vermiş gibi tutkuyla dolanırken, genç kız nefes almayı kesti.

"İlk defa öpüştüğümde bile kalbim bu kadar hızlı atmamıştı..." Onunkisi en azından atıyordu, Ecem'in kalbi atmayı kesti.

"Daha önce âşık olmadım. Sevmedim. Elde edemediğim kimse olmadı. Sen inat ettiğin için mi çekiliyorum sana Cadı, yoksa cidden bana yine büyü mü yaptın?"

"Salak sana kov şu arıları karnından dedim!" diye kendine kızdı dili tutulan kız içinden.

Hakikaten karnında tuhaf titreşimler yayarken, kanı kaynıyordu. Onun yeşillenen gözlerine baktıkça içini tuhaf bir sıcaklık kapladı ve lanet olasıca kaçınılmaz gerçeği artık benliği bağıra çağıra keşfediyordu. O yaklaştıkça genç kız geriye doğru çekildi. Sırtı iyice koltuğa yapışınca, farenin kapana kısıldığı gibi, bir parça peynire tav olacağını anladı. Onun da dediği gibi "kaderine" âcizce ve memnunca razı olacaktı! Ya da olmayacak, kaçacaktı! İkincisi daha cazip gelmesine rağmen, basireti bağlı bir hücre öbeği olarak yerinden kımıldayamıyordu.

İtiraz etmesi, mantıklı bir hamleyle onu üzerinden ittirerek cama atsineği gibi yapıştırması lazımdı ama o mantık neredeydi ki? Kokusunu soludukça, gözkapakları ağırlaştı. Onun ılık nefesini yüzünde hissedince, yutkundu ama aynı anda da heyecanlandı. Adam burnunu usulca burnuna sürttü, soluklarını tenine yasladı.

"Beni öpmeyeceksin değil mi Cem?" diye fısıldadı korkuyla.

"Evet, seni öpeceğim" dedi adam alnını alnına yaslayıp soluklarını içerken.

"Yapamazsın" dedi kız soluk soluğa. Heyecan ve panik, ikisi bir aradaydı.

"Birlikte yapacağız... Bu sefer tek suçlu ben olmayacağım."

Az önce atmayan kalbi şimdi at yarışındaki tay gibi şaha kalkmış, dörtnala koşmaya başlamıştı. Kokusu, lanet ten kokusuna karışmış parfüm kokusu iç kıyıcıydı. Genç adam da bunu hissettikçe, onu da tuhaf bir ısı sarmaya başlamıştı. Gözleri güzel bakışlarını içerken, ilk defa böyle tuhaf bir ihtiyaç içinde kıvrandığından şaşkındı. Bu ufaklık ona ne yapıyordu? Dudaklarını genç kızın alnına dokundurdu, kız sesli bir nefes saldı. Sıcak dudakları ateşten buseler yağdırarak şakağına sürtündü, dili saniyelik vuruş yaptı tenine. Tadı çok güzeldi. Eğildi dudakları, aradan gözkapağına dokundu, minik bir buseyle burayı da mühürleyerek kapattı. Ağzı kuruyan kız elleri arasında titredi. Biraz daha aşağı savruldu ateş gibi soluyan adam, hokka burnunun ucuna dudaklarını dokundurdu. Soluğunu tenine bıraktı. Ürperdi Ecem, öyle bir soludu ki heyecanla, Cem artık ciğerlerinin birbirine yapışıp bir daha havayla dolmayacağını sandı.

Sonra usulca gonca güllerine dokundurduğunda, Ecem'in kirpikleri rehavetle titredi ve ikisinin de nefesleri kesildi. Minik atıştırmalar gibi tattı önce. En lezzetli ve en lüks tatlıyı yer gibi, her dokunuşun tadını çıkardı. Bir ayin gibi ya da bir hipnoz gibiydi tutumu. Sanki zaman durdu, sanki kaderleri hayata en büyük damgayı vurdu ve hayat o anda asılı kaldı, dondu. Aracın içinde derin bir sessizlik oluşup kasılıp kalmış, kışkırtıcı bir hava genizlerine dokunmuştu.

Cem dolgun dudaklarını önce yavaşça, onu tedirgin etmeden ufak ufak öpücükler çaldı nefesinden. Hafif hafif, küçük dokunuşlarla öptü, tek bir dokunuşu bütün vücudunun titremesine neden oluyordu. Eğer adamın öpücükleri bu kadar büyüleyici olmasaydı, kendisini geri çekebilirdi. Dokunuşları yavaş yavaş daha ısrarcı olmaya başladı. Dudaklarıyla kadının dudaklarını okşuyor, ufak ufak ısırıyordu. Kızın dudakları karıncalanmaya, uyuşmaya başladı. Islaktı, sıcaktı ve uyuşturucu etkisi sunuyordu. Kendisini keşfine bıraktı, gözlerini istemsiz olarak yumdu. Adam dilini kızın altdudağında gezdirmeye başladı. Tenini teninde hissettiği her an bedeni kasılarak, karnının aşağısında bir coşma meydana geldi kızın. Kesik, tutuk ve heyecanlıydı dokunuşları. Ondan aldığı tuhaf bir lezzetle içi kavrulurken, sanki senelerdir suya hasret kalmış bir bedevi gibi onu kana kana içmek istedi, yenildi. Dilinin ucu dokundu tenine önce adamın, sanki varlığını, sıcaklığını hissetmek istercesine tamamı. Öpüşünü derinleştirip, usta bir flört yeteneğine sahip olan haylaz dilini edepsizce kızın bal tadındaki dudağının kıvrımlarında lezzetlice dolaştırarak, onun dudaklarını aç bir tavırla aralamaya zorladı. Elinin birisi ensesine, diğeri itiraz etmesine fırsat vermeden beline kaydı ve kızı şok eden bir sertlikle göğüslerini sinesine yasladı. Tam da düşündüğü gibi, diri, sıcak ve aynı anda baştan çıkarıcıydı. Sıcacık bedenlerin hararetinden aracın camları buğulanacaktı neredeyse.

İtirazı tükenen genç kız da daha fazla dayanamadı. Ona senelerdir açtı, bu anın hayaliyle o kadar çok sabahlamıştı ki, şimdi yine o rüyalardan biri olmasından korktu. Nefesleri nefeslerine karışırken, tenleri tenlerini yoklarken, bu o kadar zordu ki. Aptal

vücudu, salak kalbi, ona ihanet eden savaşçı gibi naralar atarak saf değiştirdi. Elleri kendine ihanet edip cezayı hak ederken, erkeğin yağız boynuna doğru yolculuğa çıktı. Parmaklarını hataya davetiye çıkarıp saçlarına daldırdı ve tarar gibi dolaştırırken her bir teli, dudaklarını istekle araladı. Bu davetle genç adam ağzını genişçe açarak, kuytularının tadına varırken, genç kızın yanağını okşayan eli ensesine baskı yaptı. Ağızları içi ateşten mağara gibiydi. Onu kendine doğru nazikçe çekiştirmeye başladı adam. Diğer eli de ince beline sinsi bir yılan gibi kıvrılarak dolanmış, kaçışını imkânsız kılmıştı. Artık mantık devreden çıkarken, genç kız tamamen onun insafına kalmıştı. Ürkek dili onun baştan çıkarıcı oyununa uyarak, adamın diline çekinikçe sürterek tadını almaya çalıştı. Onun bu yaptığıyla adamın ağzının içinden kabaca çıkan inlemeye benzeyen ses, kızın ağzının içinde boğuldu. İkisinin de aynı anda bedeni sarsıldı.

Ve onu öperken dudaklarıyla uyguladığı basınçla dilini ipeksi dokunuşlarla kızın ağzının içinde yavaşça gezdirmesi inanılmaz bir his yaratıyordu. Islak, lezzetli, tutkulu bir anda dili buluştu, dudaklan birbirine kenetlenmiş, nefesleri adeta sevişiyordu. Ecem sanki eriyordu, dizlerinin bağı çözülmüştü. Ellerini onun pürüzsüz göğsünde, ütülü gömleğinin kaliteli dokusunda gezdirdi, adamın dilini ağzının derinliklerine daldırabilmesi için, dudaklarını araladı, dilleri birbirine değdi. Avucunun altında atan kalp atışlarını hissetti, adamın kalbi de en az onunki kadar çılgınca çarpıyordu.

Lanet olsun adam daha önce bir öpücükle bile böylesine başlan çıkmamıştı. Şimdi yeri olsa onunla sonuna kadar gitmeye bile düşüncesizce razı olurdu. Kasıkları o kadar sertleşmişti ki, derisi yırtılacak gibi acıyordu. Bedeni kaslarını, kasıkları pantolonunu zorlamaya başlayınca, ateşi dudaklarına tırmanıp kızı kavurdu. Solukları kesilecek kadar hızlanınca, dudaklarını zor da olsa durdurdu. Yoksa kızı, bir arabanın içinde kendinin olması için, her yolu deneyecek, kabul etmezse zorlayacaktı.

Dağılmış bir biçimde mantığı uyuşan Cem, geriye doğru nefes nefese çekildi. Elleriyle kızın kuş gibi narin kafasını avuçlayarak,

ateş gibi yanaklarını avuçlarına kazıdı. İkisi de derin derin soluklanmaya başladı. Onun tadı ne güzel bir tattı. Tıpkı hayal ettiği gibi, tıpkı yasak olanı tatmanın hazzıyla baştan çıkmak gibi... Alnını alnına dayayıp, bakışlarını genç kızın hazla kapanan gözlerine çevirdi. Ecem uzun kirpiklerini aralayıp hülyalı bakışlarını onun baharı gözleriyle birleştirdi. Cem yaşadığı anın yoğunluğundan boğulmuş ve kalınlaşmış sesiyle "Tadını hep merak ederek geçirdim tüm haftaları!" dedi dürüstçe, gözlerini hiç çekinmeden ruhuna mıhladı.

"Bence başka tatları da merak etmişsindir..." dedi kız iğneleyerek.

"Etmedim, bu tadı bulmak için kendimle savaştım."

"Buldun mu bari?"

"Şu ana kadar hayır. İlk defa tattığım bir lezzetti, daha önce hiç tatmadım. Bundan sonra da tadacağımı sanmıyorum."

Ecem onun arzu dolu sesi ve söylediği şeyle utanıp kızarmaya başladı. O da biliyordu ki, yanakları şimdi bostandaki domatesten halliceydi. Cem ensesindeki elini yanağına götürüp başparmağıyla onun kırmızıya dönüşen yanağını okşadı.

"Bunları sevdim... Tadına bayıldım... Kokuna müptela oldum. Vücudun beni ateşliyor." Kaşlarını çattı. "Zamansız aklımı meşgul etmene ise kızdım Cadı. Ne yapıyorsun böyle? Neden sürekli aklımın içinde bir virüs gibi dolaşıyorsun? Kocaman bir hafta senin sayende sadece *sen* oldu. Ve ben bundan hiç hoşlanmadım. Bu haksızlık, bu saçmalık... Seni düşünmemde saçmalık, seni istememde..."

Ecem, onun itiraflarıyla soluklarını öyle derin alıyordu ki, boğazını tırbuşonla patlatmaya hazır şampanya gibi çeviriyorlardı sanki. Ve her soluğunda onun farklı bir büyüye sahip olduğu erkeksi kokusu, genzine salınıyordu. Dudaklarını yaladı. Onun tadı diline gelince karnı kasıldı. Titreyen ellerini adamın geniş göğsüne koyup, çaresizce geriye itti.

"Be... ben şeyi, o şeye gidince..."

Bocalayarak kuracağı saçmalıklar hazinesine yeni ganimetlerini katarken, kuracağı mantıklı kelimelerin analizini şu vakitten sonra yapamıyordu. Onu geriye doğru itip üzerindeki saltanatını

bozmaya çabaladı. Sığınacağı en güzel soruya yönelerek "Acıkmadın mı?" dedi. En sonunda düşündüğü en mantıklı lafı, mantıksız soruya dönüştürdü. Onunla yemek yemek mi? Sonra birden kapının koluna uzanıp, apansız bir korkaklıkla kaçmak için hamle yaptı. Bakışları yıldırım dansı yaparken, kaşları yapmacık bir çatılmayla sahtekârca oynuyordu.

Sonunda, "Sen ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu alçak sesle. Sanki birileri onu duyacakmış gibi, utanılacak bir şey yapmış gibi, dikkatli ya da duymalarından ehemmiyetle korkuyormuş gibi tedirgindi. Onun bu komik çekingenliği ve tuhaf davranışı genç adamın komiğine ve aynı anda hoşuna gitti. Uzun parmaklarıyla alnını okşarken, dudaklarını çapkınca kıvırdı. Gözleri meteor yağmuru gibi ona doğru ateşler atıp, kalp gezegenini istila ediyordu.

"Doğru, ne yapıyorduk biz!"

Ne diye sorusuna soruyla cevap veriyordu ki uyuz? Ecem arabadan çıkıp kapısını hırsla çarparak kapattı. Elini saçlarına götürüp kurcalarken, az önceki yaptığı şeye inanamıyordu. Onu öpmesine izin vermişti! Dahası; onu aç bir balık gibi sömürmüştü. Cem'i öpmüştü, hayallerinin prensini, ilk aşkını, tek hayalini. Kaçkere kurmuştu bu anın hayalini, kaç kere uykularından fırlayıp hayal kırıklığına yenilmişti. Kaç kere öpsün diye Allah'a yalvarmıştı. Tadı hâlâ dudaklarında, nefesi soluklarında, beden ısısı teninde saklıydı. Ona tokat, tekme ya da bir nevi kafa atacağı yerde, bir de orada öylece oturmuş karşılık vermişti. Ve lanet olsun ki; bu gerçekten çok güzeldi! Hayallerinden bile öteydi. Daha önce hiç böyle beynini uyuşturan ve içini fetheden bir coşku hissetmemişti. O öperken dünyayla tamamen iletişimini kesmişti.

Sanki az önce öpüşmemişler gibi sakin olan ve usulca araçtan çıkan Cem, alarmı devreye sokup yanına gelirken, tok sesiyle huysuzca mırıldandı. "Bu gibi anları düşünmek yerine yaşamalı. Hem kafa yormak için de zamanımız olacak..."

"Zamanımız?"

Cem başını olumlu anlamda sallarken, karizmatik sert yüzündeki keskin gözleri ışıldıyordu. Genç kız onun bakışlarıyla 100

değil 1000 voltluk elektriğe tutulmuş gibi sarsılırken, bakışlarını kaçırdı. Zamanları! Onunla olan zamanları... Durumu hafife almamak gerektiğini anladı ve bunu kendi yöntemiyle yaptı.

"Bunun için seni polise şikâyet etmem gerek... Haneye tecavüz davası da açmam söz konusu olabilir biliyorsun değil mi?"

"Öpüşmek suç değil bildiğim kadarıyla" dedi adam.

O konuşup yürümeye başlarken, az önce duran zaman şimdi hızla akıp geçiyordu. Yan yana caddeleri arşınlamaya başlamışlardı farkında olmadan. İkisi de sessizdi artık. Taksim'in dar sokaklarında eski binaların arasından ilerliyorlardı. Bakışlarını yan tarafına çevirdi dalgınca Ecem, eski yeşil boyası dökülmüş bir binanın yanından geçti.

Bu kadar uzak kalmak istemeyen Cem, arkasından hızlı bir adım atıp yanına yaklaştı.

"İnanılmazsın!..."

Genç kız onun neyi kastettiğini gayet iyi biliyordu ama yine de muzır damarı yamyam dansına başlamaya kalkışıyordu. "Ya, ama sen öyle değilsin! Üçüncü sınıf öpücüklerin pek etkileyici değil Cem. Kendini geliştirmen lazım!" Gelişmiş hali ölümü olurdu, Allah korusun. Utana sıkıla da olsa yandan cesur bir bakış attı. "İnsan VIP ile uçmaya alışınca, üçüncü sınıf uçuşları ilgisini cezp etmiyor açıkçası. Öpücüğün ayaklarımı yerden bile kesmedi."

Yalan söylerken ona ifadesini belli etmeyen bir şekilde yanında yürüyordu ve onun sıcaklığı birkaç santim uzaklıktan bile yanardağın lavları gibi üzerine püskürüyordu. Bu kaba saba, mafya bozuntusu sert adam ne tuhaf bir yapıya sahipti! O sert haşin yüzünün ardında, öldürücü soğuk bakışlarını kuşanan yeşil buzdağlarını andıran gözlerinin içinde, yumuşacık bir adam olduğuna kimse Ecem'i inandıramazdı! Ama az önce onu öperken öyle hissetmişti.

"Gelmeye kararlısın yani?"

Uzun bir adımla Cem yanına gelip, doğal bir tavırla kolunu omzuna attı. Sahiplenircesine. Onu kendine çekip, tenini bedenine hapsetti. Genç kızın kolunun altında gerildiğini hissetse de, umursamadı, *zamanla alışır* diye düşündü. Kolunu biraz geri

çektiğinde, Ecem başını yana çevirmiş, ona tuhafça bir merakla bakıyordu. Sarmaş dolaşlardı, bir sevgili gibi.

"Evet, sen nereye gidiyorsan bana uyar."

"Cehenneme gidiyorum... Gelecek misin Cem?"

"Ben gelsem sen girecek misin Cadı?"

"Benimle yanacak kadar yürekli misin büyücü?"

"Âşık olmadan da yanılıyor Ecem... Eğer merakın buysa... Ten uyumu diye bir şey var."

"Ben âşık olmadığım adamın kollarında yanmam, ne tenim, ne de kalbim uyar..."

Ona göz kırpan Cem, "Arzu aşkın kardeşi..." dedi çapkınca.

"Kardeşi işte, kendisi değil... Ben ateş olmak isterim, ateş almak değil. Yakmak isterim, çıngı çıkarmak değil. Elini hem taşın, hem ateşin içine sokacak kişiyle olmalıyım." Cem bu ciddi ama keyifli konuşmaya gülümsedi. Ecem kızdı. "Sen niye bana taktın bu kadar, eğlenecek oyuncak arıyorsan yanlış kapı, ben adamı çarparım."

"Ben de bölüyordum tatlım ama sanırım bıraktım..."

"Cem, seninle enerjimiz uyuşmuyor, aykırı bir denklem gibiyiz. Birbirimizi iki artı gibi itiyoruz görmüyor musun? Bizim kromozomlarımız uyumsuz, DNA'mızda sıkıntı var, bu önceden de böyleydi, şimdi de böyle. İki deli bir araya gelmemeliyiz..."

Adam irkildi ilk ve dişleri sıklaştı. Kız fark etmedi gafını, ilk hatayı yaptığını fark etmeden devam etti.

Onun korunaklı kanatları altında olduğu an kendini melek gibi eşsiz ve hür hissediyordu. Oysa etten ve kemikten bir kafese tıkılmış kuş narinliğine sahip kalbi, bedenini hiddetle dövüyordu. Sanki azıcık kendini bıraksa, göğsünden uçup gidecek ve yine Cem diyarlarında soytarı olacaktı. Genç kız bir an uçuşa geçti ve ayakları belediyenin yol çalışması azizliğine uğrayınca, gerçekten yerden kesildi, ona doğru düşme korkusuyla panikleyerek yaslandı. Cem onu korumacı bir güdüyle kendine çekerken, iç geçirerek başını salladı.

Ecem bıkkınca omuzlarını düşürdü. Belli ki bu kabadayı kılıklı adamdan kaçışı da, kurtuluş da yoktu. Alnının çatısına bile adını yazmıştı. Hem onun kolunun ağırlığı da omzunun üzerinde nahoş

bir hisle hoşuna gitmeye başlamıştı. Kendini pek bir rahat hisse-diyordu doğrusu.

"Saçmalama kızım aklın nerede senin? Zehirli mantarlardan uzak durmak gerek, daha yeni mide kanaması geçirdin... Senin aklın zehirlenmiş bir kutu kremalı dondurma istiyor unutman için."

Cem kolunu biraz daha sıklaştırdı. Sanki hep böyle dolaşıyor-larmış gibi yaptığı hareket doğaldı.

"Eee, nereye gidiyoruz hâlâ demedin?"

Ecem saçlarıyla oynayarak ona bakmamaya çalıştı, tabii başara-madı. Yanlarından birkaç kişi çok yakın geçince, Cem onu kend-ne çekti. Gözleri birleşince "Eski bir dost!" dedi genç kız gözlerini onun yeşilliklerinden sıyırırken. Onun gözlerine bakınca karın-da tuhaf bir his oluşuyordu yine, acaba hasta mı oluyordu? Ya da başına güneş geçmiş olabilirdi. Mantıksız davranmasının sebebi kesin buydu! Onun yeşil gözlerinin hayat veren yapısında şuursuz davranarak, gözlerinde yelkenliyle gezintiye çıkmak istemiyordu. Biliyordu ki sonra hep alabora oluyordu insan. Bu çok saçmaydı! Sanki Saddam'ın bombaları karnına yağıyordu. *"Ah bu Saddam yine nereyi vuracağını şaşırıyordu. Cem ne kadar tek kale maç yapmaya kalksa da, benim kaleme gol atamayacak!"* dedi içinden ve yediği pe-naltı aklına geldiğinde irkildi. İlk gölü yemişti arabada. "Fakat bu sefer ona benim sahamda kupa kaldırma zevkini yaşatmayacağım!"

"Hangi maç Cadı?"

Ecem'in gözleri inleşerek ona aniden döndü. Adam "maç" denildiğinde akan suların durduğunu unutmuştu. Bunu açıktan söyleyip dilinin kilidini açmış olamazdı değil mi?

"Ne... ne maçı?" dedi duyacaklarından korkup Kelime-i Şaha-det getirip dua etmeye başlarken. Ona açıkça anlatmış olamazdı aklındakileri, değil mi? Cem başını ona doğru eğip "Az önce kupa falan diye mırıldandın!" dedi. Genç kız o kadarcık mırıldandığını fark edince, o çok nefret ettiği Gangnam Stayl dansını yapmak istedi. "Hiç aklımda maç var da, kızlarla onu seyredeceğiz..."

"Tek kale maç ve kaybeden Ecem, ilk gölü yedi bile."

İnledi.

Aşk; karaktersize, karakter giydirme sanatıdır.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Eski Âşıklar Lokantası."

İlgisini hayli karşısına yönelten Cem, gözlerini kısmış tabelaya bakıyordu. O bakıyor, yüreğinden firar eden cılız bir ses, "Kızım geçmişi adamın gözüne ne sokuyorsun!" diye alay ediyordu. Cem başını yana çevirip genç kıza kaşlarını kaldırarak manidar bir bakış fırlattı. Oh lanet olsun, işte o bakış ucu yanan ok gibi geldi kalbini ortadan ikiye ayırdı. Lanet olsun, aklını karıştırması haksızlıktı. Bu bakışı, geçmiş salaklıklarını ve hatta şu anda düşündüğü ahmak düşünceleri zihninin en derin kuyularına kapatarak, omuzlarını sarsıp girişe doğru yöneldi.

"Bu ismi çok aramış mı arkadaşın?" diye kinayeyle söylendi Cem.

"Bilmiyorum" dedi kız durgunca.

Cem ayağı yanmış tazının eceline yürümesi gibi bastı damarına. "Bu tabelayı gören âşıklar buraya gelmez, o da iş yapamaz... Daha mekânı kurmadan, tabelayla batırmayı göze almış. Hangi âşık sevgilisine eski sevgilisini hatırlatmak ister ki?"

İç geçiren Ecem, gerçeği onun anlamaması için dua ederken –buraya bu ismi kendisinin verdiğini söylemeyi asla düşünmeyerek– sakin adımlarla içeri doğru ilerledi. "Bol keseden atarsan, dar keseden esersin Cem, nereden biliyorsun iş yapmadığını? Hem müşterisi bellidir onun!"

Gıcırdayan ahşap kapıdan içeri girdiklerinde, hangi masaya yaklaşacağını zaten bildiği için hiç duraksamadan yürüyordu. Cem ise sadece onu takip etmekle kalıyordu. Genç kız gözleriyle ifadesiz suratını izlemek istediği adama bakışlarını çevirdi.

"Sandığın kadar eski değilmiş, değil mi? Güzel bir mekân, Beğendin mi?" diye sorarak, gerçekten fikrini öğrenmeyi amaçlıyordu. Ama her rüyasını şiir gibi kaplayan gözlerine takılınca bakışları, bir an yüreği avuçlarına düşmüş gibi nefessiz kaldı. O yutkunarak düştüğü rüyadan uyanmak istemeyerek adamı izlerken, Cem içeriye alıcı gözlerle baktı:

Tahta bir kapı, eski perde ve tüllerle süslenmiş ahşap çerçeveli camlar ve masaların üzerine yerleştirilmiş tablolar, onların üzerine konmuş koruma camlarıyla farklı bir şekilde duruyorlardı. İçeriş çok tuhaf ve aynı zamanda ilgi çekiciydi. Zamana meydan okumuş bir masal evi, aynı anda saklanmak için uğrak mekân edilecek gizli bir kaçış yeriydi. Mazi kokuyordu her yer. İçeride en fazla sekiz masa vardı. Hasır halılarla döşeli banklar ve sandalyeler, köşede şöminenin önüne yerleştirilmiş sallanan koltuk, önüne atılmış büyük minderler. Ev gibi, sakinlik ve dinginlik gibiydi. Huzur kokuyordu duvarları ve mobilyalarına sinmiş yaşanmışlıkları insanı sakinleştiriyordu. İleriden ise koltukların arkasından mutfağa açılan ufak kelebek kapı görünüyordu. Cem, gördüklerinden hoşlandı. Etnik bir dizayna sahipti. Restorana adını veren eski âşıkların resimleri duvarlara çeşit çeşit çerçevelerle asılmış, özel bir yer olarak onlara bir duvar ayrılmıştı. Siyah beyaz ya da renkli ama bir sürü çeşitte resim... Diğer duvarda ise renkli değişik kalemlerle çeşit çeşit sözler, kamyon arkası sitemler, geyikler yazılmıştı. Bir duygu geçidi yaşatılmıştı. Bu duvarın olduğu bölüm özel müşterilere ayrılmıştı. Belli ki öyle herkes bir şeyler yazamıyordu. Ecem gözlerini genç adama dikmiş, sonunu bilmediği bir film karesi gibi müthiş bir merakla onu izliyordu. Cem ise bu nostaljinin içinde kaybolmuş, her yeri ayrı inceliyor ve duvardaki birkaç yazıya dikkatle bakıyordu.

"Ne o Cem, tanıdık birini mi gördün duvardaki yazılarda, yoksa eski kırıkların biri sitem mi yazmış sana? Bak şuradaki yazı seni anlatıyor gibi sanki: Kırılan ümitlerimin, yarınsız bekçisiyim..." Gözlerini tatlılıkla devirdi. "O kadar kırınca, sağlamını bulamazsın. Kim bilir kaç kişinin ahını aldın, her iki şekilde de hem kaba

kuvvet hem de âşık ederek canlar yaktın! Öte tarafta iki yakan bir araya gelmeyecek bilmelisin."

Cem uçurum olmuş gözlerinin içini savurunca ruhunu, Ecem masaya yaklaştı, umursamazcasına sandalyeyi çekip yerine oturdu. Of bu adam neden gözlerinin kuyusunu ruhuna ekip tüm düşüncelerine karanlığı tente gibi çekiyordu?

Onu dikkatle izleyen Cem de karşısına oturdu. Genç kız bakışlarını duvara çevirip, yazan birkaç yeni yazıyı okurken, dudakları önce yukarı doğru kıvrıldı keyifle, ardından muzırlık kokan şuh kahkahaları inletti etrafı. Cem'in de aynı yazıları sırıtarak okuduğunu görünce, geriye yaslanıp gülme krizlerini askıya alıp onu izledi.

1. Savaşma seviş, sevişirken zaten savaşıyor gibisin...

2. Kalbimde yaşıyorsun ama kiranı vermiyorsun. Not: Nişanlın. En kısa zamanda benimle evlenmezsen seni kapı dışarı edeceğim.

3. Sen sen ol, kapı önünde aşk yapma! Aşkın gözü kördür ama komşununki asla, dün yine anneme şikâyet etmiş beni! Hain, sanki o genç olmadı şu hayatta...

Genç kız kıkırdadı.

"Ben sana hep diyorum, sen de bir şeyler yaz hatıra kalsın diye ama nerede?"

"Of yine başlama Ercan... Kamyon kasasına dönmüş duvarlarına mı?" diyen Ecem başını duvardan sesin geldiği tarafa çevirdi. O muhteşem çekim bir anda ortadan silinip giderken, yerinden kalkıp ona bakan genç adama tatlıca gülümsedi. "Ayrıca sana bir gün yazacağımı ve yazdığımın kalıcı olacağını da demiştim. O gün daha gelmedi." Kollarını genç adamın boynuna sardı.

Cem genç kızın bu sımsıcak sevgi gösterisine sertçe bakarak, gözlerini genç adamın üzerinde gezdirdi. İfadesizce incelerken de, hiddetle kaşları çatıldı. Bu olgunlaşmamış kavak kılıklı herifi hiddetinin yeliyle yerle bir etme dürtüsünü bastırmaya çalıştı. Uzun boylu, zayıf ama kumral koyu renk gözlü yakışıklı bir gençti. Sarışın yılanın aksine bu genç Ecem'in yaşlarındaydı. İşte bu can sıkıcıydı. Ve Ecem şu anda, o adamın boynuna sarılıyordu! Genç adam da kolunu beline sarınca, kan beynine sıçradı. Buraya kadar

iyiydi, sonrasında film koptu. Yerinden kalkıp, sert bir uyarıyla boğazını temizledi. Ecem geri çekilmeyince, kızı kabaca kolundan tutarak kendine –hiç de nazik olmayan bir biçimde– çekti. Genç kız sendeleyerek ona doğru savrulurken, bu hızdan başı döndü şaşkınca karşısındaki afallamış adama bakakaldı. Bu tavrını onaylamayan gözleri sertleşti.

Ercan kolları havada donakaldı.

Durumunu umursamayan Cem ona bakmıyor, karşısındaki gence sert bir ifadeyle manidar bir bakış atıyordu. Resmen yangın gözleri adamı bakarak küle çevirmeye meyliyordu. Onun sahiplenici mizacıyla neye uğradığını şaşıran genç adam, çekinikçe boğazını temizleyip dostane bir tavırla elini uzattı: "Merhaba, ben Ercan, Ecem'in orta ve liseden okul arkadaşıyım ve bu işletmenin sahibiyim." Genç adam kaşlarını kaldırdı, genç kız lafa karışıp gülümseyerek ortamdaki havayı dağıttı. "O da..."

"Cem" dedi Ercan, onu kim tanımazdı? Ecem'in saplantılı ve platonik aşkı.

"Cem'le ben..." diye başladı kız, Cem gözlerini gözlerine mıhlayıp, ona doğru gönderdiği uyarı elektriğini alıp almadığına bakarken, sakince, "Sevgilisiyim..." dedi laflarını ağzına tıkayarak kızın. Ve Ecem; olduğu yerde sırtındaki tüylerinden saç diplerine kadar aldığı elektrikle, gerim gerim gerilerek dondu kaldı. İkidir kendini sevgilisi olarak takdim ediyordu millete.

Ecem gibi tekrarlayarak, "Sevgilisi mi?" diyen adam, *Kahraman nerede* bakışları attı.

Cem onun irileşmiş gözlerine ve tuhaflaşıp, kanının çekilerek beyazladığı suratına bakıp dişlerini sıktı. Ecem elini çaktırmadan bacağına doğru götürüp kendini çimdikledi, *bayıldım mı ya da öldüm mü (!)* diye, bunun rüya değil gerçek olduğunu yine kendi kendine acı içinde keşfettirdi.

"İnandın mı bari?..." dedi Cem kulağına fısıldayarak. Lanet adam yüreğinin ortasına infilaklı büyük bir bomba bırakarak "İsteseydin bunu ben daha cezp edici bir yoldan yapabilirdim" demeyi de unutmadı.

İki genç de kızın kireç gibi olmuş yüzüne kaşlarını kaldırarak soru işaretleriyle baktı. Bu garipliğine gariplik ekledi, tuhafça bakan adamlara parlayan otuz iki inci tanesini sergileyerek sırıttı.

Sevgilim demişti.

Bu kelimeyi unutmaya çalışıp, yüzüne o kaçık duruşundan, masum görünüşünü takındı. Bu lanet herif ne düşünüyordu? En kısa zamanda doktora gidip bir kulak bakımı yaptırması lazımdı. "Sevgilim" demişti, olamazdı değil mi? Yok, artık! Kesin hayal görmüştü, kulakları çınlamıştı! Ama öpüşmüşlerdi. Parmaklarının uçları karıncalandı dudaklarına dokunma aşkıyla.

"Memnun oldum" dedi genç adam biraz şaşkınca. Ne memnun olması, Ecem hiç memnun olmamıştı bu yeni mahlastan. Bilakis, ziyadesiyle korkmuştu. Sevgiliymiş, buna o mu karar veriyordu? Üstelik arkadaşı onun Kahraman'dan yeni ayrıldığını biliyordu ve Ecem'i iyi tanırdı. El sıkışırken genç kıza çaktırmadan "Bu da nereden çıktı kızım?" gibisinden baktı. Ecem o sırada hâlâ Cem'e "Sen gerçek misin?" bakışları attığı için, algılayamadı. Çocukluğundan kalma bir hayaletle karşı karşıyaydı. Hatta kâbusla! Yüzündeki afallaması kalkmadan, onun göğsüne yaslanırken buldu kendini. Bedeni çamaşır ipi gibi gerilirken, kendini toparlamaya zorladı. Geri çekilmeye çalışırken, bir yandan alaya alır gibi dalgayla konuşmaya çalıştı.

"Ah, Cem, çok şakacısın valla. Ne sevgilisi? Bunu da aklına nereden getirdin! Yok, gerçekten dah..."

Kulağına değen ılık nefesle, kalp atışları durup, kan akışı yüzüne doğru pompalanırken sesi azaldı ve sonra nefesini yutarken çıkardığı sesle, kelimeler kesildi. Dışarıdan onu böyle domates gibi görenler, Cem'in kızın kulağına müstehcen şeyler fısıldadığını sanabilirdi; oysa Cem çok rahat bir tavırla ılık nefesini tenine vururken, dişlerinin arasından sakince tehdit ediyordu.

"Eğer bunu kanıtlamamı istemiyorsan, o güzel ağzını, lezzetli dilini sustur sevgilim... Yada konuş, sanırım az önce tatlı sohbetimiz yarıda kalmıştı, böylece benim evimde tamamlamış oluruz..."

Karnına şiddetli bir ağrı saplandı. Ah bu hain ses nasıl da keskin bıçaklar gibi kulağına girip kalp ritminin bağlarını doğradı. Onun tatlı ama gerçekçi tehdidiyle sarsılmasını sağladı. Karşısındaki genç adam onların duruş şeklini ve genç kızın kızaran yüzünü görüp bakışlarını kaçırdı.

"Bu aralar seni bilgisayar olmasa göremeyeceğiz, bir tek onun başında görünüyorsun!" diye sitem etti Ercan.

Ecem bu sitemi fırsat bilip Cem'den biraz uzaklaşabildi ki; o da sadece kulağını dudaklarının temasından sıyırmıştı. Bunu yapmasaydı kollarında yağ olup erimesi an meselesi olacaktı. Aklını toplayıp kendini gülmeye zorladı ama nerede, o işe yaramaz organ yine saklanacak bir delik bulmuştu. *Çık yüreğimin içinden Cem!*

"Bu ara hep bu soruyu soruyorlar zaten, Fransa'ya tatile, Miami'ye denize yolladılar da, ben mi gitmedim Ercan? Ancak okul ve ev, arada da bilgisayar oluyor işte... Ev kızıyız değil mi şunun şurasında!" derken dirseğiyle genç adamı geriye doğru itti, kendince istinat duvarları inşa etmeye çalışıyordu. Bilmiyordu ki adam buldozer gibi yerinden oynamıyor, o duvarları yerle bir ediyordu.

"Bu arada bizimkilerle tatil planımız hakkında görüştün mü bir daha?..."

"Henüz değil" dedi kız üzgünce. Cem kaşlarını çattı, hangi tatildi bu? Ercan gelen müşterilerine bakıp "Neyse size iyi eğlenceler, sonra konuşuruz yine. Sana sevdiğin şeyleri hazırlattım, birazdan gönderiyorum, afiyet olsun şimdiden" diyerek kaçmak için hamle yaptı. Bakışlarını Cem'e çevirip elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Cem Bey. Adınızı çok duymuştum ama şahsen görmek başkaymış." Cem kafasını salladı sadece, zira pek memnun olmuş gibi durmuyordu. Ayrıca adını *çok* mu duymuştu?

Ercan giderken genç kıza, "Senin işin yaş!" bakışları atıp ortadan kayboldu.

O gidince Ecem sorgulayan bakışlarını Cem'e çevirdi. "Bunu da nereden çıkardın şimdi, ben senin *sevgilin* falan değilim!"

"Öylesin..."

"Değilim..."

Cem kaşlarını imayla kaldırdı. "Elini tuttum..."

"Elimi tokalaşmak için binlerce erkek tutuyor... Ercan da tuttu az önce."

Dişlerini sıkan Cem "Sarıldım..." diye tısladı.

"Ben; hoş geldin yaparken bir sürü arkadaşıma da sarılıyorum."

Mutfak tüpü gibi hava kaçıran Cem, derin derin tıslarken "Dudaklarımı da bir sürü kişi öptü de de, şuracıkta önce seni, sonra onları doğrayayım" diye hırladı.

"Daha gençsin Cem... Söylemeyeyim o zaman..." dedi onun öfkelenmesinden keyif alan kız inadına. Kıskanmış gibi yapması bile gururunu okşamıştı. İçi birden pamuk şekeri kıvamına gelmişti. Dudakları tebessümden kavuşmadı. Ve Cem sertçe kızı kollarından yakalayıp, ağzının payını dudaklarıyla verip cezalandırdığını düşünürken, gözleri bu düşüncenin keyfiyle ateşlendi. O anda manidar bir bakış atıp sinsice sırıttı. Yüzüne yerleşen alaycı ifadeyle bir süre Ecem'i izledi, sonra da gözlerini küstahça dudaklarına dikti. Sanki uzaktan öpücük nasıl oluyor gösterip, bunu ona öğretti. "Başkalarını bilemem ama ben sahiplendiğimde malımı, bir daha asla bırakmam..." Sahiplenmek mi? Cem mi?

"Ben senin malın değilim..."

Adam ciddiyetle iç geçirdi. "Doğru, sevgilimsin..."

"Değilim..."

"Ecem, sevgili olmamız için öpüşmek yetmiyorsa ileriye de zevkle gidebilirim... Yatak odam müsait..."

"Evlenmeye gidecek kadar mı müsait?"

"Yatağına girecek kadar?"

"Nah girersin" dedi kız dişlerini sıkarak parlarken.

"Girdiğimde görürsün..."

"Yani evlendiğimizde..."

"Eğlendiğimiz zaman... Birlikte, ten tene..."

"Çok hayal kuruyorsun, birisinin sana bu kadar fazla uçmanın zararlı olduğunu söylemesi gerekirdi Cem, inişleri çetin olur. Yere çakılıverirsin sonra."

"Var mısın iddiasına?" dedi Cem parlayan gözleriyle. Öfkeli
nen kız çakmak çakmak gözlerle, "Neyin iddiasına? Ucuz kadınlar gibi iki günlük eğlencen olacağımın mı? Ben kumar oynamam, şansa da inanmam. İstemem yan cebime koy havasında da değilim" dedi kırgınca.

"İki gün olacağını nereden biliyorsun?" dedi adam kıza uzanıp masanın üzerindeki elini tutarak. Dudaklarını şaşkın bakışları altında üzerine dokundurdu. "Belki şansın döner."

"Bir ömür olmayacağına göre..." dedi Ecem elini çekerek avuçlarından koparırken.

"Var mısın?"

"Yokum!" diye posta koydu kız. Kızgınca, "Cem... Git kendi mıntıkanda öt..." diye tısladı.

"Öyle yapıyorum..." Dişlerini sıkan Ecem olduğu yerde tepinmek isteyerek dişlerini gıcırdatıp isyankâr sesler çıkardı. Cem kusursuz bir sesle, "Sakin, daha sakin sevgilim..." diye ona telkin verdi.

"Lan, beni timarhaneye yollamaya yeminli misin?" diye sonunda isyan etti.

"Benimle lanlı lunlu konuşma, dilini koparırım süpürgeli Cadı" dedi hiddetlenen Cem, az önce alayla konuşan adam birden kaplumbağa kadar sertleşmişti. "Nazik olduk diye haddini aşma."

"Ağzının ortasına çakarım de de tam olsun."

"Ben kadınlara el kaldırmam..."

"El kaldırmadan çekerek dilini mi koparırsın?"

"Cadısın işte, sana laf yetişmiyor. Dilinin cidden maşallahı var... Koparsam yerine yenisini çıkarırsın. Kertenkele."

Bu kelime neden en öfkeli olduğu zamanlarda bile, içindeki yanardağı bir damla suyla söndürür gibi işe yarıyordu ki? *Cadı!* Tıpkı; çocukluğundaki gibi. İçini bir ürperme aldı ve aynı anda bir nefret daman kabararak yüreğini istila etti. Arabada olanları hatırlatır gibi bakıyordu kahrolası herif gözlerine ve gözleri aynı o andaki gibi şimdi de ışıltılar saçarak arzuyla parıyordu. Ne de güzel bakıyordu o yeşiller! Voodoo büyüsü yapar gibi, [illegible] anı

hatırlayıp derince bir iç geçirme isteğine karşı koymasını sağlıyordu. Ah ah eski günler!

"Benim sevgilim var..."

"Evet..." dedi Cem, kız ona bakınca. "Kabullendin sonunda."

"Sen değilsin Cem, başkası..." Başını yana devirip içeriyi inceliyormuş gibi yaptı. Yalanının ortaya çıkmasından kaçacaktı ama son anda, zaten daha evvel olmadığını söylediği geldi aklına. Ama bozuntuya vermedi. Dirseğini masaya dayayıp elini saçlarına götürdü, parmaklarını içinde gezdirerek oyalanırken, "Başkası idi!" dedi genç adam sözlerini tamamlayarak. Ecem ona bakınca güzel kaşlarını kaldırarak "Artık kimse yok, ben varım" diye devam etti Cem. Gözleri uyarıcı, sözleri keskindi. Sırtını geriye yaslayıp, elini masanın üzerine koymuş rahatça ona bakıyordu. Kendinden emin, hükmedici, sert, sahiplenici ve bir o kadar küstahtı. Üstelik sesinin keskin tavrında var olan, emir tınısı kızın hoşuna gitmemişti. Kendi üzerinde hüküm verme hakkını ona tanımıyordu. Henüz kimseye tanımıyordu. İçinde yeşerttiği duyguları inkâr etti. İnkâr en iyi silah, ateşe karşı su gibiydi. Bu olacak iş değildi ve olmamalıydı zaten. Olamazdı.

"Ben sana bir beden büyük gelirim Cem..."

"Dil kırma... Sen bana cuk oturursun..." dedi edepsiz bir ima, karizma bir çapkınlıkla.

"Harbi kapasite meselesi, aradaki nesil farkı çok fazla... Seninle taş devrini yaşamak istemiyorum." Ona kendi yaşıtları gibi konuştu. Ergen bakışları atmaya çalıştı fakat yutturamadı adama. Ecem düşündü! Bu konuşmayı bir yerlerden hatırlıyordu ama nereden olduğunu bir türlü çıkaramıyordu!

Acaba kim söylemişti bunu ona!

"Sen benim kaderimsin!"

"Ben de tam onu düşünüyordum..." dedi dalgınca.

Adam çapkınca gülümsedi. "Neyi?"

"Bu sözü nereden anımsadığımı..." Kız kaşlarını çattı düşünceyle.

"Sen söylemiştin Ecem..." dedi adam ciddiyetle. "Son konuşmamızda, bana aşkını itiraf ederken *sen benim kaderimsin Cem* demiştin."

Şaşkına uğrayan Ecem başını kaldırıp, öfkeyle dişlerini sıktı. "Sen de reddetmiştin..."

Cem kaşlarını kaldırdı. "İntikam mı alacaksın küçük cadı, kısasa kısas diyorsun yani? Beni kendine âşık edip, şu ucuz filmlerdeki gibi ortada bırakacaksın. Ben de aşkından perişan olacağım... Ama unuttuğun bir şey var... Ben asla pes etmem... Aşk ise, iki gecede bitiyor, biz uzun olanını keşfedeceğiz."

Bu nasıl bir düşünce tarzıydı? *Aşka inanmıyorum ama aşk yapabilirim!*

"Ben senin gözüne kestirdiğin bir av değilim..." dedi kız bu aşağılayıcı sözlerine. Adam ona hükmederek bakınca, "Cem kes şunu... Israrcı olunca komik olmuyorsun. Bu hal sana uymuyor, eski, ağır abi tavrına dön lütfen... Ciddi ol..." diye çıkıştı.

"Ciddiyim."

"Yaş olarak senden ufak olduğumu savunuyordun, ne değişti?"

Cem sağ kaşını havaya kaldırıp uzun ve güçlü parmaklarını masanın üzerinde ritmik olarak tıngırdatmaya başladı. "Artık değilsin, büyüdün, olgunlaştın hatta çok güzel bir kadın oldun. Bunu nasıl başardın bilmiyorum ama aklımı meşgul ediyorsun." Ecem kaşlarını çattı. *Büyümüşmüş.* Daha önceden çocuk ayağı çeken o değildi sanki! *Bol bol süt içtim boyum uzadı. Aklım aynı yerinde sana ufak gelir.* "Hem bu neyi değiştirir ki Ecem, biz istedikten sonra?"

"Çok şeyi." Ecem gözlerini kaçırdı. "Bana öyle bakmayı kes..."

"Nasıl bakıyorum?"

"Yüzümde bir şey arıyor gibi..."

"Aradığımı az önce arabada; gözlerine baktığımda buldum, biz bulduk... Artık aramıyorum."

Arzu neyi değiştirirdi, gelip geçmişti işte... Aşk değildi ki, kalsın yerli yerinde, hemen bitmişti.

Yanlarına servis arabasıyla gelen garsona kaçamak bir bakış attı Ecem. Sesinin derecesini düşürdü. "Korkuyorum bu senden."

Garson servis arabasından tabaklarını ve ortaya konacak mezeleri özenle yerleştirdi masaya. İşini bitirdiğinde saygıyla kenara çekilip "Afiyet olsun efendim..." diyerek yanlarından arabasını sürerek ayrıldı. Cem genç garsonun arkasından bakarken "Cem ciddi ol lütfen, öpmeler, sevgilim demeler, bir şeyler ima etmeler, neler oluyor? Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Senin yüzünden kafam ambalaja döndü, benimle eğlenmeyi kes... Sana inanmıyorum, benimle alay ediyorsun" diye döküldü sonunda.

Cem ciddi bir ifadeyle masaya doğru yaklaştı. Gözleri samimiyetle bakarken, sesi kadife gibi yumuşaktı. Kendinden emin duruşu ise başka bir soruydu! "Ben de çözemedim hâlâ bu durumu, sana nasıl yabancıysa bana da öyle yabancı bu meseleler. Ben kendime açıklayamıyorum ki sana açıklayayım içine düştüğümüz durumu Ecem." Gözleri ciddi, sözleri doğrucuydu.

"Seni istiyorum!"

Genç kızın gözleri masaya düşecek kadar yerlerinden oynayınca, devam etti.

"Büyütme gözlerini hemen öyle. Seninle sevişmeyeceğim. Şimdilik." Kızın bu şirin tepkisine gülümsedi Cem. "Sadece cinsellik değil istediğim. Seninle konuşmayı seviyorum, şakalaşmayı da; içimde tuhaf bir tat, değişik bir neşe barındırıyorsun. Farklı bir telaş sunuyorsun, isimlendiremediğim, hâlâ çözemediğim sebepler... Belki gelip geçici, belki kalıcı karar veremedim ama seni düşünürken buluyorum kendimi son zamanlarda. Saçlarını nasıl gözlerinin önünden çektiğini, çayı nasıl içtiğini, konuşurken nasıl heyecanlandığını ya da hınzırken nasıl gözlerinin parladığını hatta komik ama utanınca olmayacak gibi dursa da kızardığına tanık oluyorum... Bu çok saçma, ama öyle... Sen geldiğinde aklıma, derdim bitiyor, öfkem diniyor, geçmiş gözümden ve zihnimden siliniyor, dünya daha farklı bir yermiş gibi cennete kesiyor. Günüm daha güzel geliyor gözüme... Sanırım sen benim sade hayatımın süsüsün artık."

"Sade mi? Senin hayatın –özellikle gece– kadar karmaşık bir hayat yok. Karanlık hayatını bana bulaştırma Cem, tensel açlığını

doyuracak başka avlar bul. Yalnızlık seninkisi bak! Bence bir dost bul ya da evlenecek bir kadın..." Masaya uzanıp elindeki peçeteyi açarak dizlerine serdi. "Kesinlikle, yalnızlık hastalığına tutulmuşsun. Otuz yaş bunalımı, normal! Onca zaman tek olmak zor .. Senin hiç arkadaşın yok değil mi, Rüzgâr abinden başka? O da son zamanlarda kafayı üşütlü tabii... İstersen seninle arkadaş olabiliriz ama hepsi bu, başka bir şey olamaz! Bence sen bundan bile hoşlanmayacaksın, zamanla yanıldığını anlayacaksın. Hatta zamanla bizim yan yana olamayacağımızı, en iyi sen kavrayacaksın, çünkü bana katlanamayacak ve ilk fırsatta yine başından def edeceksin" Genç adam onu ciddiyetle dinlerken elinin tıngırdaması durdu Kızın bakışları duralayan parmaklara kaydı. "Ama öyle." Titrek sesiyle bunu daha çok kendine kanıtlamak ister gibiydi. "Ayla güneş gibi, ateşle su gibiyiz biz, yan yana gelemeyiziki gözüm, çünkü birbirimizi asla göremeyiz. Bu dünyaya zarar verir, ekosistemi çökertiriz. Hep durmadan kavga ederiz, ben sana kızarım, sen beni delirtmekten bıkmazsın, anlamadan, dinlemeden savaşır, yaralanırız." Çatalını alıp yemeğine batırdı hırsla. Neden kızdıysa!

"Bitti mi?"

"Hayır, aradaki farkı gör."

"Zıt kutuplar birbirini çeker, artıyla eksi gibiyiz değil mi?... Yani paratoner."

"Güldürme beni Cem, fen dersinde miyiz? Ben ciddiyim. Bu konu basite alınamayacak kadar ciddi."

"Gül nedir ki? Solar gider, ateş nedir ki söner gider ama sana sevgim sonsuzdur ancak mezarda biter!"

Ecem elindeki çatalı masaya düşürürken şaşkınlıkla, duyduğu sözlerin afallatmasıyla sadece "Ne?" diyebildiki; onu da genç adamın duyup duymadığından emin değildi. Bu adam ne demişti?

Cem elindeki çatalı yemeğine batırıp ağzına götürürken "Tam senin arkana öyle yazmışlar!" dedi çarpıkça sırıtarak. Ecem o anda, oyununa geldiği için tüm tabak çanağı, Yunan dansı sirtaki hesabı, kafasında oynayarak kırmayı düşündü. Bir de dalga geçiyordu uyuz sırıtarak. Kendini annesiyle parka gitmiş çocuk gibi

hissediyordu, tüm gün boyunca salıncak sırası beklemiş ve tam sıra ona gelince annesi yanına gelip "Hadi çocuğum, geç oldu gidelim" demiş gibi.

Tüm o uzun zamanlar boyunca Cem'den bir ilgi beklemişti, ufacık bir yakınlık ama beyefendi en olmadık zamanda "Otur seni hayallerine sallayayım" diyordu. Oturmayacaktı. O salıncakta sallanmayacaktı. O pembe bulutların üstüne tırmanıp tam mutluluk hayalleri kurarken, bir daha yüzüstü sertçe yere çakılmayacaktı. Onu hayatında istemiyordu. Gece hayatını, acaba benden ne zaman sıkılacak kaygılarını istemiyordu. Cem ona tuzak hatta uzak bir ihtimaldi ve hep öyle kalmalıydı.

Tüm yemek boyunca genç kız sinir hücrelerinden zıplamaya çalışan koyunları sayarken, Cem rahat bir şekilde yemeğini yemişti. Bir de üzerine kahvesini içip geriye yaslanmış, kendini seyretmeye başlamıştı. Genç kız şimdi elini de göbeğine atıp, yoklayarak geğirirse tam olacak derken –gerçi onun göbeği bırak yağı olduğunu dahi düşünmüyordu ama neyse– Allah'ım neler düşünü- yordu? Adamın kamına kadar ne ara getirmişti konuyu, bu saç- malığı hangi ara başarmıştı? Fakat o dikkatle bakıp "Gidelim mi artık?" dediğinde, gerçek âleme döndü. Ecem ellerini masaya da- yayıp kalktı. Konuşmaları yarım kalmıştı. Hatta hiçbir sonuca da bağlanmamıştı. Bakışlarını genç adama çevirip söyleyeceği şeye hazırlandı. "Tamam..." dedi. "Bitti, buraya kadar, bu oyun sahnesi perdelerini kapattı."

Kendini Hollywood artisti gibi hissetti bir anda. Bir de ellerini saçına atıp geriye doğru savurursa, tam olacaktı. Kahrolası kameralar neredeydi? Gerçi burada en fazla güvenlik kamerası vardı ama olsun, çekim çekimdi.

"Cem, uslanmaz avcı seni... Burada ne arıyorsun?"

Cem başını yana çevirip seslenen kişiye baktı. Sarışın, güzelce bir kadın ona işveyle bakıyordu. Genç adam önce gözlerini kıstı. Bu kadını bir yerden tanıyordu ama çıkaramadı. Sarışın kadın da bunu anlayınca "Öyle gözlerini kısarak bakma Cem... Ben Yaprak, tanıyamadın değil mi? Aşkolsun!" diye dudaklarını şuhça büktü.

Kırılmıştı. Yelloza bak sen! Böyle yapınca seksi olduğunu falan mı sanıyordu?

"Aşkolsunmuş! Olmasın kardeşim, ona bir tek ben âşık olabilirim!... Lanet aklı ne diyordu? *İsteyen, istediğini olabilirdi. Özgür bir adamdı.* Kafası karışmıştı sadece, âşık falan olmayacaktı Ecem!

Yerinden fırlayıp elini uzatırken genç kadına "Nayır nolamaz" diye diğer elini alnına koyarak, Yeşilçam'a bağlamayı düşünmüyordu.

"Kusura bakma, evet çıkaramadım ama şimdi hatırladım. Antalya'dan değil mi?" dedi Cem sonunda.

"İşte Cem ve kusursuz hafızası..." dedi kadın abartılı bir kahkahayla.

Sanki otuz iki dişini görmek zorundaydılar. "Cem, çapkın seni." Ah bunu ne kadar da sakin söylemişti. Antalya ymış, yenni de hatırlamıştı Yeşilçam bozması adil

"Herçeşittavşandanuzakdurmangerek, sonrabaşınabelaolur Bu sözler kimindi acaba?" dedi kadın küstahla Ecem'e bakarak

Küstah Cem sırıtarak başını salladı. Yeşil gözleri arsızca parladı! "Evet, öyle tatlı bela oluyor bazıları!" Fakat genç kadın yanlış anlayıp bu iltifatları, kendi üzerine ganimetledi. Bir de vadesi sınırsız repo yapıp üzerine yattı. O sırada Ecem ve Cem bakıştıkları için algılayamadılar bunun anlamını.

"Seni görmek sürpriz oldu..." dedi Cem.

"Benim için değil, seni camda görünce hemen durdurdum aracı..."

Kadın Ecem'i süzdü ilgiyle. Onda olmayıp, bu ufak kızda olan neydi merak etti belli ki. Ecem Cem'in sanşın kadınla konuşmasıyla duralarken, ağzı her kelimede biraz daha fazla açılmıştı. Bunu fark edince çenesini kapayıp suratına zoraki bir sırıtış yerleştirdi. "Ben en çakmasından oyuncuyum" der gibi güldü yapmacık olarak. Sarışın kadın "Ah, evet demek unutmadın?" derken bin bir vaade eş olan aç gözlerini genç adamın vücudunda hiç çekinmeden gezdiriyordu. Onun da bir şeyleri unutmadığı açıktı.

Ne kaçırmıştı? Neyi unutmamışlardı? Alacağı ürünün kalitesini kontrol eder gibi arsızca bakıyordu tavşan –aman kadın– Cem'e. Geçmiş deyince aklına gelen şeyle ağzı sulanmış

olmalıydı. Sonunda genç kızı fark edip ona doğru elini uzattı. "Kardeşin mi Cem, çok güzelmiş..."

"Halt etmişsin sen..." dediğinde Ecem öfkeyle, bakışlarını bu tepkiyle yana çevirdi.

"Merhaba tatlım ben Yaprak..."

Bende toprak, seni gömmek için. Ecem isteksiz elini uzatırken kadına, şu anda o elleri en çok çakma sarışın saçlarına gömmek istiyordu. Önce bozulsa da kardeşi muhabbetine, sonra şeytana uyarak "Nesil farkı Cem, alış artık bunu herkes görüyor" dedi inadına. "Görmekle de kalmayıp gözüne sokuyor bak... Tavşan avcısı abim seni!" dedi.

Cem boğazını temizleyip sıkıntılı bir sesle, "Hayır. Kardeşim değil, kız arkadaşım" dedi ifadesiz bir sesle.

Sarışın kadın ona şaşkınca bakarken, umutlarının kırıldığı o kadar belliydi ki. Cem, ilk defa birisini gururla sevgilisi olarak tanıtıyordu başkasına ve bu kez ciddiydi. Genç kadın kızın avucunda unuttuğu elini aniden elektrik çarpmış gibi bıraktı. Bakışlarını içeride gezdirip, hiç teklif beklemeden önünde duran sandalyeye oturdu. Çantasını ayağının dibine koyup "Ah, burasını çok severim. Ben de arkadaşımla buluşacaktım, o gelene kadar oturmamın mahzuru yok değil mi? Mesaj atayım da buraya gelsin bari..." dedi.

Cem yerine otururken nezaketen, "Yok tabii, buyur..." dedi duru bir sesle.

"Zaten oturdun ne mahzuru olacak teklifin!" diye homurdanan Ecem de, yerine oturdu. Bu iş, şekeri yedikten sonra parasını ödememin sakıncası var mıdiye sormak gibiydi. Kadına bak! Sanki izinalmış gibi kurulmuştu koltuğa, bir de teklif istiyordu. Bu kadına gıcık olmuştu. Bir de açıktan açığa arsızca adamı süzmesi yok mu, saçında yün eğirme deneyimi kazanma isteği uyandırıyordu, en çabuk nasıl yolunur çekerek mi, yapışarak mı?...

"Eee Cem, nasıl gidiyor hayat?"

"Otobüsle, taksiyle, arada uçakla, ite kaka gidiyor işte" diye homurdandı Ecem önüne dönerken.

Cem onun ne dediğini duymuştu. Fakat duymamış gibi yaptı. Elini çenesine koyup uzun parmaklarını gezdirdi. "İyi" dedi gözlerini genç kıza çevirirken. Ecem ise genç kadına yapacağı işkencenin ayrıntılarını listelemekle meşguldü. Onun gözlerindeki şeytanî bakışları, haylaz pırıltıları görünce sevindi adam. Bir de kıskanç gözleri kısılınca, bakışları yayıldı. Onun aklından geçenleri okuyamasa da, intikam naraları atan içsesini duyabiliyordu. Bakışlarını Yaprak'a çevirdi.

"Sen ne arıyorsun İstanbul'da?"

"Biz arkadaşlarla kaymaya gideceğiz de; önce İstanbul'u bir turlayalım dedik."

"Önce Cem'e kayalım, sonra kara nasipse..." Ecem'in homurdanmasını duymayan kadın "Bu şehre her gelişimizde ilerideki bir restorana uğranız mutlaka, birkaç yıl oldu keşfedeli" diye açıkladı. "Hem yemekleri, hem de ambiyansı çok güzel, eksantrik bir şey, daha önce hiç görmedim böyle bir yer."

Ecem genç adama susturucu bir bakış attı. "Lanet çeneni kapa... Kapa da kepenkleri kapayıp, paydos ettiğimizi sanıp gitsin Konuşma" der gibi baktı.

"Kayak yapar mısın?..."

Kadın bunu sorarken, Ecem'in gözlerine bakıp ismini öğrenmeye çalıştı zira Cem'e bakmaktan sormayı akıl edememişti.

"Ecem..." dedi genç kız.

Yaprak abartılı bir iç çekişle "Ah! Ecem kayak diyordum, yapar mısınız?" diye sordu.

"Hayır, hiç bilmiyorum. Öğrenmedim" diye yalan söyledi. *Ama sana memnuniyetle kayarım, tepeden tırnağa çakma platin seni.*

"Ah yazık!" bakışlarını yalancı bir üzüntüyle birleştirip genç adama dikti. "Senin bilmediğini düşünmüyorum Cem, sen potansiyel sportmensin zira..." Eliyle yoklama aşkıyla tutuştuğu kaslarına dokunmadığı kalmıştı yellozun.

"Ben de doğuştan potansiyel yumrukçuyum."

"Efendim?..."

"Biliyorum... Onu diyor Ecem" dedi Cem uyarıcı bakışları Ecem'e kayarken, tepkisini ölçmek için durdu, gözleri birleşince devam etti. "İstersen sana öğretirim tatlım, denemek ister misin?" Hiç art niyetsiz! Allah için hiç kötü manası olmayan edepsiz çağrışımlar yapmayan bir soruydu bu! Adamın arsız gözlerinden aklına yansıyan resim karesiyle, Ecem korkuyla başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim Cem, kaymak bana göre değil. Kesin birisinin kemiklerini kırarım, ya da bacaklarını... Ben kırmasam bile abim kesin kırar..."

"Ben sana düşmeden kaymasını gösteririm, sen yeter ki iste, sabırlıyımdır! Hem de yavaş başlarız!" dedi. Edepsiz gözlerinde haylazca bir ışıltı, arsız dudaklarında çapkınca bir kıpırtı vardı. "Çok yavaş başlar, sonra daha sert bir şeylere geçeriz."

Domatesten ödünç aldığı en kırmızısından renkle Ecem yutkundu. Bir anda dilinin boğazına kaçtığını sandı. Onun ima ettiği müstehcen şeyler aklında, kendince ürettiği bir sürü arsızca senaryolar yazdı. Hepsi de sapıkça olmaya başlayınca, yanakları yanmaya başladı. Bu lanet herif bilerek mi açık ima dolabını önüne sunuyor, "Seç beğen al" diyordu.

Cem ona bakarken imalı laflarıyla onu azarlamasını bekledi ama o "Yavaş başlamak iyidir, bu çok önemli" demişti, duru bir sesle! Sonrada devam etti. "Özel bir donanım gerek, sağlam bir kafa, kınlmadık kemikler için, değil mi sevgilim?"

"Öyle sevgilim" dedi genç adam onun ağzından bu lafı duyunca, sanki uzaya giden ilk turist gibi sevinerek. Onun ağzından çıkan sıradan laf, adamın içinde değerli bir hazineye dönüşmüştü birden. Dudaklarının kenarı keyifle kıvrılırken, sarışın kadını unuttular. Dakikalar onlara esir, zaman ise sadece sığınak olmuştu. Zamanı saniyelere hapsederek, sadece bakıştıklarının farkında değildiler, tabii kadın bundan rahatsız olarak boğazını temizleyene kadar. "Hey ben de buradayım, burası umuma açık yer, gözler önünde sevişmek yasak..." demeye getirdi.

"İyi bir donanım çok önemli düşmemek için, hayatta kalmanı sağlar" diye lafa kendini dahil etti, kendini zorla hatırlatan kadın.

"Ben en kaliteli ürünleri alırım her zaman. Tabii, bazen paranın alamadığı şeyler de oluyor, sakarlığa çare gibi."

Onu tınlamayan Cem genç kızın üzerinde yakıcı bakışlarını gezdirip, gözleriyle dokunurken tenine, "Ben tam bir donanım buldum, hem de mükemmel kayak sahası var üzerinde! Sadece benim dahil olduğum bir yer olacak... Kişiye özel ama hâlâ izin çıkmadı..." dedi arsızca.

Kadın heyecanla "Ben de merak ettim..." dediğinde Cem, "Kediyi merakı öldürür" diye ters bir bakış attı kadına! Kadın, onun koyu ve katı gözleriyle geri çekildi.

Ecem onun söylediği ve baktığı şeyle utanıp başını yana doğru çevirdi. Cem edepsiz imalarını ok yapıp attı yüreğine, tam on ikiden hedefi bulduğunu görünce çapkınca sırıttı. Ecem onun sinsice gülmesine sinirlendi. Kaş göz yapmasına rağmen göğüslerine bakmaya devam edince, sinirle ayağını aşağıdan ona doğru savurdu ve tekmenin sahibinin ulaşacağı yerde ikamet etmediğini fark etti.

"Ah!" feryatları kulağına dolunca, hedefin şaştığını anladı

Sarışın kadın ona kızgınca bakıp, acıyan bileğine eğildi. Cem elini dudaklarının üzerine koymuş sıntıyordu. Ecem genç kadına özürlü bakışlar atıp "Ayağım gitmiş fark etmedim, affedersiniz!" dedi, saçmalıklardan uçak yapıp binerken, düşmeyeceğini mi sanıyordu!

Yaprak bileğini ovalarken, dudaklarını büzerek huysuzca mızıldandı. Bakışlarını genç adama çevirmiş yardım dilenerek bakıyordu. Sanki o vurmuş gibi. Ecem de sinirle Cem'e bakıp elini kaşımaya başladı. Genç adam ise bayağı bir keyifli onu seyrediyordu. Yaprak sandalyenin yanındaki çantasına uzanıp, sonunda fazlalık olduğunu idrak etti. "Ben sakat olmadan kalkayım, malum daha arkadaşımı sağlam bir kafayla karşılamam gerek." Gözleri kızgınca genç kıza devirdi. Ecem de "Eline diline sahip ol, yoksa öcüler yer seni" bakışları attı. Onun üzgün olmasını beklerdi Yaprak ama genç kız hiç de üzgün gibi davranmıyordu. Aksine "Yürü anca gidersin" şarkısını söyler gibi duruyordu gözleri. Kadın gitti, Cem ve Ecem Ercan'a teşekkürlerini sunup, ayaklandı.

Bu olayın akabinde sessizleşen çift, restorandan ayrılalı bayağı olmuştu. Arabanın içinde hüküm süren sessizlikle yollarında ilerliyorlardı. Gerçi ikisi de nereye gittiklerini bilmiyordu ama zaten şu anda kimsenin umurunda da değil gibiydi. Tuhaftı! Yan yana olmak bile başlı başına iyi geliyordu ikisine de. Ecem ne kadar kabul etmese de, şu günlerde sadece onun yanında rahat ediyordu. Kızsa da, köpürse de, hatta cinnet getirip onu vurma derecesine dahi gelse de, bir tek onun yanında olanları düşünmüyordu. Gerçi bu tuhaftı. Özellikle de Cem'in lüks arabasında gitmek çok daha tuhaftı. Farklı olan araba değildi, koca cüssesiyle spor arabanın tamamını kaplamış gibi duran Cem de değildi. Sabahtan beri elini sürtüp durduğu kaliteli deri koltuklar hiç değildi. Asıl tuhaf olan, aklının tamamını kaplamış olan ve şu anda ona karşı çıkamayan iradesiydi.

İşte tuhaflık buradaydı.

Of Allahım, akılsızlığın nerede başlayıp nerede biteceğini bilmiyordu.

Bakışlarını arabanın içinde gezdirdi sıkıntıyla, onun yanında bu kadar rahat olması canını sıktı. Bir zamanlar dalga geçen de oydu, eleştiren, kıran da, şimdi kendince kararlar alan da ve bu kararları alırken ona danışmayan da oydu!

Cem tebessüm ederek onun önünde duran alete baktı. Genç adamın kumral tenine aletin mavi ışığı yansırken, güzel yüzü genç kızın hafızasına eşsiz bir resim gibi kazındı. Ecem şu anda kendini, Kevin Costner'ın yanındaki Whitney Houston gibi müthiş hissediyordu. Loş ışıkta çok karizmatik duruyordu genç adam ve bakışlarını onun yüzünden geriye ne hikmetse çekemiyordu. Beyni ondan izinsiz kısa metrajlı *Bodyguard* filminin çekimine karar vermişti ve ustaca yönetmenlik yapıyordu. Acaba beyni kayda almış mıydı tüm detayları, şimdi pause yapsa, eve gidip yatağa yatınca daplay'e bassa, gün boyu süren tüm filmi baştan izleyebilir miydi?

"Nereye gideceksin?"

"Eve..."

"Seni bırakır ben de eve geçerim."

"Yani sen işin bitince eve mi gidiyorsun Cem? İlginç!"

"Yok, her gece feneri sokaklarda söndürüyorum. Tabii ki eve gidiyorum Ecem..."

"Yazık, demek gece hayatın baltalandı, daha genç de duruyorsun halbuki."

"Ecem?..." dedi Cem kızgınca direksiyonu sağa kırarak.

"Tamam, tamam, kızma. Sadece eve gidecek tipin yok, eee geçmişi de düşünürsek..." diye çanak tuttu öfkesine Ecem. "Senin de dediğin gibi, geçmiş, üzerinden uzun zaman geçmiş" dedi Cem sakince.

"Yani duruldun..."

"Hayır, yine aynısı gibi deli deli akıyorum, sadece yoruldum."

Yeşil gözleri gerçekçiydi, sözleri kibarca yankılandı zihninde. Bakışları kesişince tebessüm etti. "Seni eve bırakıyorum, değil mi?"

Ecem biraz düşündü. Sanki üçüncü dünya savaşını nasıl başlatırım gibi kımıldanırken yerinde huzursuzca, genç adam gözlerini kıstı. Ecem ona hemen cevap vermeyince işkillenip kaşları çatıldı. "Eve gidiyoruz!" dedi kendi sorusuna kendi yanıt verirken; biraz da emrivaki'ydi.

"Hayır!"

Sanki Erkan Yolaç'la Evet-Hayır oyunu başladı aralarında ve gonk sesi duyulmuş gibi başını olumsuz anlamda salladı adam. Sinyal verip köşeden dönerken, bakışlarını dikiz aynasına çevirdi. "Ne demek hayır?"

"Sen de dedin ya, uzun zaman oldu Cem... Sen ev erkeği oldun..."

"Sen de sokak kızı mı oldun?"

"Doğru konuş..." dedi Ecem hırsla.

"Eğri konuşma, doğru cevap alasın Cadı." Dişlerini sıktı yine, apansız alevlenerek. "O zaman bu saatte başka nereye gitmeyi düşünüyorsun ev dışında Ecem? Geç oldu eve gidiyoruz!" Sesi kesin ve ödün vermezdi.

İyi de ona neydi nereye gideceğinden? İstediğini yapabilir, istediğiyle gezebilirdi. Üstelik saat konusunda onun esnekliğine ihtiyacı olduğunu da nereden çıkarmıştı?

"Fark et bunu Cem, on sekizine basalı çok oldu."

"Fark etmemek mümkün mü meleğim, hele bu tutuşmuş halinle?" diye söylendi adam. "Sen ufacık bir kadınsın ve kaç yaşında olduğun umurumda değil. Bu saatten sonra, ya kendi evine, ya benim evime gidilecek... Anlaşıldığına göre..." Bakışlarını yola çevirdi. Bir müddet ilerledikten sonra sakince devam etti. "Şimdi... nereye gidiyoruz?"

"Bu seni ilgilendirmiyor, ben özgür bir vatandaşım..."

"İlgilendiriyor ki soruyorum. Özgürlük Anıtı da özgür bir kişi olarak olduğu yerde duruyor! O da on sekizine basalı çok oldu, biliyorsun."

Ecem ellerini kucağına sinirle koyup suratını kızgınca ona çevirdi. Bu haliyle kızgından daha çok, somurtan tatlı bir varlığa benzediğinden habersiz şirince bakıyordu. "Sen beni ilk taksi durağında indir, ben kendim devam ederim... Yolun kalanında sensiz, sakin ve relaks olarak ilerlemek istiyorum!" Cem ona ters bir bakış attı. Gözleri öfkeli bakıyordu. Yüzündeki sakin hali de aldatmacaydı. Yine sert simasının ardında kızgınlığını saklıyordu. Onun kendini hafife almasını istemiyordu. Ve nedense bu kız onu umursamıyordu.

Arabayı barın önüne çekip başını genç kıza çevirdi. Ecem gözlerini geldikleri yerde gezdirirken "Burası da neresi?" diye sordu. "Beni sarhoş edip ahlaksız emmelerine kurban etmeyeceksin değil mi?" diye dalga geçti.

"Bunu birlikte yapacağız, sarhoşken işime yaramazsın" dedi adam ciddiyetle. Başını çevirdi, karizmatik bir gülüş attı. "Eve gitmek istemiyorsun madem... Bilardo Barı, sen oynamayı sevmez misin? Ufakken pek bir meraklıydın, hani bana bir gün sırf buraya gelmek için yapışmıştın, hatırladın mı?"

Ecem biraz düşünüp o günü hatırlayınca, sinsice sırıttı. Buraya gelmek için 404 olmaya kalkmıştı. Karizmatik, yakışıklı, güçlü kuvvetli, eee biraz da yaşlıca sevgilim var diye okula hava atmak için yapmıştı bunu. Kızlara salladığı yalanlar uzaya seyahat yolu yapmış, olduğu yerden palavraları ay misali parlıyordu o zamanlar.

Tabii, sonra Cem o kızlarla sahneye çıkınca, ayağı takılan manken gibi podyuma serilmiş, tüm yalanları nükleer bomba gibi okula düşmüştü. Herkes onunla bir zaman dalga geçmişti. Dilek salağı da dahil. Yakışıklı sevgili ha, en çirkini bile ona acıyarak bakmıştı. Bir zaman kimseyle konuşmamış, Cem'in tüm sülalesini en içten dilekleriyle anmıştı.

"Evet, severdim o zamanlar ama şimdi sevdiğimi pek sanmıyorum."

"Eminim hiç gelmedin..." diyen Cem kapıyı açıp arabadan çıkarken, şaşkınlaşan Ecem ona bakıyordu. Genç adam rahat bir tavırla onun kapısına yanaşıp açtı, çıkması için kibarca bekledi. Genç kız ona şaşkınca bakarken, Cem aşağı eğilip kucağındaki elini kavradı ve onu çekerek dışarı çıkardı. Yüzünde müstehzi bir gülüşle etrafa bakındı. "Elini tutmam için bu kadar gayret etme sevgilim, istemen yeterli, seve seve tutabilirim senin o narin ellerini. Zaten şu sıralar onlardan ayrılmak zor oluyordu doğrusu."

"Bana bak..." Adam ona bakınca kız kaşlarını çattı. "Cem, sen sınırı aşmaya başladın!" Ecem kızgınca koluna çimdiği bastı. Cem hiç acı belirtisi göstermedi. Sadece gözleri parlayarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sana haddini bildiriyorum" diyerek provokasyonunu sürdürse de Ecem, elini çekiştiren adama itaat ederken, kendini onun peşine takılmış kuyruk gibi ilerlerken buldu. Zaten kısa bir an sonra canıma minnet der gibi ona bıraktı kendini. Elinin sıcaklığını, güçlü tenini hissetmek hoşuna gitmişti. Sanki ona doğru bir enerji akıyor, teninden kalbine doğru pompalanıyordu. Az sonra içeri-nin keyfini çıkarırken –daha çok yeşil gözlerin hayalet ışığının– aklındaki tüm soruları geride bırakmış, hatta bir süre unutmuştu.

Birasından bir yudum alırken, bardağın dibinden ona baktı. Sözde bakmıyordu ama gözleri hep adama kayıyordu. Tabii, böyle bakınca ancak burnunun ucunu görüyordu o ayrı, bardağı indirip adama kaçamak bir bakış attı. Ceketini çıkarmış olan beyaz gömlekli Cem masaya doğru hafifçe eğilmiş, güçlü beli dümdüz, geniş ve sert göğsü masaya abanacak şekilde hizada, bacakları aralık,

seksi kalçaları ileri doğru çıkmış, kaslı kolları kasılmış, elindeki istekayı güçlü parmaklarına sıkıştırmış, kendini ayarlıyordu. Of Allahım of, bir yerlerden sıcak hava yüzüne yüzüne üflüyordu. Gözlerini onun üzerinde gezdirmeye karşı çıktı ama yapamadı. Kendini sapık gibi hissetmesine rağmen, yine de dikizlemekten alıkoyamıyordu. Lanet adamla ne işi vardı burada? Bir de durmuş onun oynamasını izliyordu.

Cem gözlerini vuracağı topa odakladı, Ecem onun topa vurmadan önce gözucuyla kendine baktığını fark etmişti. Sanki gözlerini üzerinden çekmeye korkuyormuş gibi tedirgin ve tereddütlü davranıyordu kasıntı herif. Bunu anlayamadı. Neden ona durduk yere böyle sahiplenici bir dürtüyle baktığını kavrayamadı. Keskin ve tekinsiz bir atmaca gibi olan kuzguni bakışlarının yoğunluğu ve sahiplenildiğini gösteren yüksek yanı tenine her dokunduğunda, içinde yamyam dansı yapan bir canavar ortaya çıkmaya başlıyordu. Halbuki tüm gün bu bakışlara bağışıklık kazanması gerekmez miydi? Fakat hayır, hâlâ her bakışı tuhaf bir şekilde içini hoplatıyor, basketbol potası gibi atışa talim tutturuyordu. Bu adamın bu bakışları keskin, sahiplenici ve Allah korusun ki lanetliydi. Keşke bu kadar şehvetli bakmasa, tenine gözleriyle dokunmasaydı, belki o zaman işler daha kolay olabilirdi.

Cem topa vurdu ve yerinden doğrulup elindeki istekayı masaya bıraktı. Yanındaki adam ona bakarak "Yakında yine görüşelim dostum ve ben bu sefer rövanşı sana bırakmam" dedi.

5-4 bitmişti. Cem ciddi bir gülümseme attı rakibini tartarak. "Tabii, ne zaman istersen ben hazırım." Bakışlarında meydan okuyan bir tını vardı. Onun yanından ayrılıp genç kızın yanına geldi. Ecem elindeki bardağı bar tezgâhına bırakıp ona övgüyle yaklaşmak yerine "Onları yenmekte ne vardı, çocuk oyuncağıydı" diye salladı.

"Öyleydi" dedi Cem oyuna gelmeyerek. "Şans meleğim yanımdaydı... Gerçi beni şans öpücüğünden mahrum etti ama olsun, varlığı yetti."

"Yani?..."

"Hâlâ kutlama öpücüğü alabilirim..."

"Tokada ne dersin?"

"Bu kadar cesur olamazsın, aptal olduğunu ise sanmıyorum. Vereceğim tepki hoşuna gitmezdi Cadı."

Gözleri keyifle parladı. "Tehdit! Üstüne de gözdağı... Bunlar ciddi suçlar Cem Bey... Ama bana mafyalığın sökmez... Suçun sabit."

"Eee, kaç sene yerim?" dedi adam kızın yüzüne yaklaşıp, burnunun ucuna dudaklarını dokundurarak.

"Bir ömür" demenin tam zamanıydı, tabii bir yerleri yeseydi.

Geriye çekilen Ecem bu hamleden paçayı son anda kurtardı. "Seni azledebilirim!"

İki elini bar tezgâhına yaslayıp kızı kolları arasına hapsederek, "Hiçbir savcı duruşma yapmadan azletmez suçluyu..." diye soluğunu yüzüne verdi.

Yutkunamayan kız, "Ben ederim" diye diretti.

"Oysa ben bir ömür tutuklu kalmaya razı olurum gözlerine..." dedi adam alnını alnına yaslayarak. Az önce çenesine motor lastiği takılmış gibi çemkiren Ecem savunmasız kalıp, bakışlarının büyüsüyle sözlerini unutunca, boğazını temizleyerek, onlara bakan iri adamı kaşıyla hedef seçti.

"Çok ciddi bir oyuncu..."

Arkasına bakan Cem omzunu silkerek, "Öyle. Daha önce onlar kadar iyi oynayanlarla karşılaşmamıştım, güzel oyundu. Burada yeniler sanırım. Daha önce geldiğimde görmedim" diye açıkladı. Tabureye yaklaşıp oturacaktı ki; telefonu çalınca, duraladı. Tezgâha bıraktığı ceketine uzanıp iç cebinden telefonunu çıkardı. Rüzgâr'ın aradığını görünce, Ecem'le gözleri keşişti.

"Müsaade eder misin, önemli olabilir!" diye durumu kıza izah etti. Ecem omuzlarını sarsınca, "Bir dakikaya burada olurum, bir yere ayrılma, gelince çıkarız olur mu?" diye dikte etti. Ecem kafasını salladı olumlu anlamda. Buna inanmayan Cem kuşkuyla gözlerini kıstı, kız güvence verince bakışlarıyla, ona bakarak yanından ayrılıp, kapıya doğru yürüdü. Nedense içinden onun yerinde durmayacağını hissediyordu ve rahat duracağına ise pek ihtimal vermiyordu.

Ecem genç adamın gitmesiyle yerinden kalkıp, merakla bilardo masasına ilerledi. Az önce Cem'in bıraktığı istekayı aldı. Bakışlarını üzerinde gezdirdi.

"Oynamayı biliyor musun?"

Ecem bakışlarını yanında duran şişme bot suratlı adama çevirdi. Önce oralı olmadı. Onların kütlesi güvenilmez halleri onu ürküttü. İriyarı sakallı adam, dövmeli kollarını göğsünün altında bağlayarak ondan cevap bekliyordu. Diğer adam masaya yaklaşıp bilardo toplarını düzeltti. Ecem onun elindeki geniş yaraya baktı ve gözkapakları hafifçe yarıya yıkıldı.

"Birlikte oynayalım mı, kazanan kaybedene üzüm birası ısmarlar?"

Ecem kaşlarını kaldırdı. "Bunu neden yapayım, ben zaten biramı içtim?"

Yanındaki adam ona bakıp sıntı. "Hiç, sadece tek oynamak sıkıcıdır, rakip ise oyuna haz verir, sıkıntı giderir bilirsin ego meselesi."

Ecem bakışlarını onun yanında duran diğer adama çevirdi. Onunla ilgilenmiyor gibiydi ama konuyu dinlediği aşikârdı. Genç kız narin omuzlarını sarsıp deli cesaretinin ayarlarıyla onayladı. Cem yendiyse, o da pekâlâ yenebilirdi.

"Olabilir. Kaybederseniz hesabımı siz ödersiniz, ayrıca bira falan da istemem."

İriyarı adam yüksek perdeden bir kahkaha attı. "Kendine çok güveniyorsun ufaklık." Ona kadın olduğu için aşağılayıcı, aynı zamanda hayranlık belirten bakışlar attı. Sanki bu oyunu bir tek kendileri oynarmış gibi böbürlenen halleri vardı. Üstelik az önce Cem'e yenilmişken... Ecem cebinden çıkardığı bozuklukla önce kimin başlayacağını belirlemek için yazı tura attı. Kendinden emin bir tonda "Güvenmesem, kabul etmezdim" dedi ve elindeki parayı gösterdi. "Tura, daha şimdiden kaybettiniz bayım, ilk oyun benim."

Masaya doğru eğilip, kırmızı topu yerine koyduğunda, yanındaki edepsiz adam onun ileriye çıkan kalçalarına ağzının suyu akarak, edepsiz bir bakış attı. İki parmağının arasına istekayı sıkıştıran Ecem ise, parmaklarının arasına pürüzsüz oturan istekayı hızla kaydırdı ve hedeflediği iki topa da yumuşakça vurdu. 15

top da farklı yerlere gitmişti. Diğer vuruşun ardından beyaz top yuvarlanarak yeşil çuha örtünün üzerinden kayarak deliğe girdi. Ardından o topların kazanma sesini çıkaran birbirine çarpma sesleri duyuldu barın tavanında. Daha sonra topların 4'ünü soldaki, 7'sini sağdaki deliğe hiç zorlanmadan soktu. Elindeki isteğinin ucunu tebeşirle temizleyip, yeniden eğildi. İnce narin bedeni masaya abanırken, saçları önüne doğru şelale misali aktı. İki adam da atışın güzelliğinden değil, kızın çekiciliğinden etkilenerek afalladı. Eliyle saçlarını tek omzunun üzerine toparladığında ise bu yanlış hareketin adamların dirayet sınırını gerdiğini fark edemedi. Her şeyden habersiz ciddiyetle oyuna odaklanıp, pembe topu sonraki atış için kenara ayırdı. Oyun bittiğinde diğer atışları da başarıyla yapmıştı ve hepsini de ait olduğu deliğe yollamıştı. Kendinden emin tebessümü gül yüzünü zarafetle aydınlatırken, iki adamın yüzü de hiddetinden kararmıştı. Ego meselesi!

"Bir yerde falan mı oynuyorsun?" diye sordu iriyarı şüpheyle. Öfkeli yüzü ciddi bir hal almıştı.

"Abimin bilardo masası var, arada takılırım kendimce." Kenara çekilip masayı iriyarı adama bıraktı. Diğer adam arkadaşına gülerek genç kıza baktı. "Onunla oyunun bitince benimle de oyna, ben de fena oynamam!"

Öküz adam bunu söylerken vücuduna mı bakmıştı! Hem de iğrenç yeşil gözlerini süzdürerek ateşlice. Genç kız başını cesurca kaldırıp çenesini kastı. "Yenersem sinirlenirsin gibi geldi bana, bu oyunu da alırsam bunu kaldırabilir misin?" Yüzünde cesur bir bakış, dudaklarında sinsice bir çırpınış vardı. Cidden ona satışan adamın tipi bu durumu kaldıramayacağını gösteriyor, yüksek egosuna dokunana, saldıracak bir buldok gibi atılmaya zaman kolluyordu. Aslında altına kaçırmaya hazır bebek gibi tırsmaya başlamıştı Ecem. Eğlence de bir yere kadardı. Adamlar hem tehlikeli bakışları hem de yaydıkları kötü enerjiyle tüm cesaret bentlerini bir bir yıkıyorlardı. Üstelik meymenetsiz tipleri kendini korku filminde hissetmesini sağlıyordu.

"Ben Ceza" derken adam arkadaşını işaret etti. "O da Hakil!" Sanki sormuştu adlarını, ona neydi ki? Ayrıca oynamaya mecbursun bakışları atmıştı keskince. "Ama beni yeneceğini hiç sanmıyorum güzelim." Bu tepki ismini sormanın kibarcasıydı fakat genç kız umursamadı, ismini de söylemeyi düşünmüyordu açıkçası.

"*Erkek arkadaşım* birazdan gelir, telefonla konuşuyor." Cem sevgili olduklarını itiraf ettiğini duysaydı şayet, bunu nasıl yalanlar, adamın kurduğu umutları nasıl kırardı bilmiyordu. "Hem o kadar uzun süre kalacağımızı sanmıyorum. Zaten ben değil, o oynamaya geldi buraya."

"Kaybederim diye korktun mu yoksa? Az önce pek bir atıp tutuyordun! Yemedi mi o güzel kıçın?"

"Benimle düzgün konuş, üstelik oynarım dediğimi hiç hatırlamıyorum. Ayrıca kaybetsem de bunu sorun yapmam, sonuçta bu bir oyun öyle değil mi? Kazanmak kadar, kaybetmek de var şanında."

Yanındaki Hakil sırıtarak, içmekten sararmış dişlerini gösterdi. Diğer adamın omzuna yumruk atıp ileri ittirdi. "Onu yeneceğine 100'e bahse girerim Ceza."

Genç adam arkadaşına tehditle bakıp kaşlarını çattı. "Yarınki içki parasına, hadi bakalım. Ama vermezsen boynunu kırarım."

Ecem, onların üzerine tutuştuğu adi bahse suratını buruşturup iğrenerek bakarken, masanın etrafında dolandı ve bu oyunu kabul etmekten başka şansı olmadığı anlamına geldi.

"Ben atıp tutmadım." Kendine topları vurabileceği bir yer bakındı. Adam topu deliğe sokamayınca geri çekildi. Ecem tüm topları büyük bir ustalıkla deliklere tek tek soktu. Yerinden doğrulduğunda, genç adamın arkadaşı Hakil'le dalga geçiyordu.

"Bir kızın seni yenmesine izin verdin, sende iş bitmiş oğlum. Sen bundan sonra kafede takıl bence." Ceza kızgın bir halde atışını yaptı. "Kapa çeneni, yoksa dişlerini yerden toplarsın!"

Kıçı artık uç buçuk atmaya başlayan Ecem, onlara aldırmadı. Gözleri kapıda takılı kalırken, 14, sonra da 15 numaralı topu köşe deliğine ustaca yerleştirdi. Yerinden doğrulup, elindeki

istekayı galibiyetle masaya bıraktı. Yüzünde kazanmanın verdiği hazla "Bitti!" dedi kısaca.

"Bir kere daha oynayacağız, bu sefer ben yeneceğim" diye diretti Hakil, homurdanarak. Güçlü bedenini onun gözüne tehditkâr bir biçimde sokuyordu. Gözleri masadaki toplara öfkeyle bakıyordu. Ecem geriye doğru bir adım atıp, kesin bir dille reddetti. İriyarı adam diğerine uyarıcı bir bakış attı. İkisi de yenilmenin verdiği hazımsızlıkla hareketlendiler.

"Oynayacaksın sürtük, ben bitti diyene kadar da gitmeyeceksin."

"Ağzını topla, yenilen pehlivan güreşe doymazmış... Bir kere yenilince kudurdun, iki kere yendiğimde kim bilir neye dönüşürsün. Oyun bitti."

"Biz bitti diyene kadar bitmez. Üstelik daha bu galibiyetin kutlamasını yapacağız, el birliğiyle..."

"Seni el birliğiyle parçalarım..." diyen Ecem'in gözleri yerinden fırlayıp düşmeye kalkarken, kendini tutup korktuğunu, hatta topuklama ayağında olduğunu onlara çaktırmadı. Cesur görünmeye çalışıp kaçamak şekilde kapıya baktı. Bu lanet herif neredeydi? Sanki telefonda uluslararası anlaşma imzalıyordu Türk odunu. Altı üstü bir telefon, bu kadar ne konuşuyordu?

"Bakın, tamam hesap falan istemiyorum ama oynamak da istemiyorum. Bırakın gideyim."

"Oynamak zorundasın, kimse bizimle dalga geçemez, özellikle de bir kız asla. Millete maskara olamayız."

"Evet" diye onayladı Hakil. "Bir kıza yenildiğimiz duyulursa..." Dişlerini sıktı. "Oynayacaksın, biz de seni ciddiye alarak oynayacağız... Yoksa sana pas verdik, sen kendi bileğinin gücüyle kazanmadın bu oyunu. Seksi kıçının, güzel göğüslerinin hatırına kazandın. Kızsın diye acıdık haline..." Göğsünü şişirdi. "Yoksa kimse bizi yenemez."

"Az önce sevgilim de yendi hatırlarsanız..." diyen patavatsız Ecem dilini tutması gerektiğini biliyordu ama tutamadı işte. Şuursuz beyni yine engebeli engelleri aşarak gidiyordu dörtnala. Televizyonlardaki aksiyon sahnelerinden ödünç aldığı cesaretiyle, kendini ölümsüz sınıfına koydu. Aptal aklı onunla alay etti. "Eğer

bir kadının seni yenmesi zoruna gidiyorsa, bunun sebebi bilardo değildir. Bunun sebebi daha da derinde olmalı. Bilardonun ötesindeki büyük sorunlarından bahsetmek istemezsin değil mi! Ego yapın beni ilgilendirmez." Adamın suratı değişti. İşte şimdi Amerikan filmlerindeki gibi içlerinden birisinin burada "Bingo!" diye bağırıyor olması lazımdı ama hani neredeydi o kadın! Ah yoksa filmleri mi karıştırmıştı?

Adam masanın arkasından geriye doğru çıkıp, öne doğru adım attı. Gözleri kısılırken "Senin ağzından çıkanı kulağın duymuyor sürtük, dilini koparır boynuma kolye yaparım. Hah! Hem bizimle alay edeceksin hem de oynamayacaksın. Narin boynunu tek parmağımla kırmadan önce bizden özür dile" diye buyurdu.

Durduk yere adama yamyam yanını hatırlatmıştı. Ecem olduğu yerde kaldı. Zaten istese de gidemiyordu, zira bacakları fena halde titriyordu. O çürük gururu izin verse tam da şimdi ağlayarak özür dilerdi ama asla böyle bir şey söz konusu olamazdı. *Neşehir'negezi, bok yoluna gitti Niyazi* olacaktı! Kendini zorladı ufak çenesini inatla kaldırmaya. Bugün buradan ceset torbasıyla çıkmazsa, tavuk kestirip halka dağıtacaktı. Omuzlarını dikleştirip ufak burnunu havaya dikti. Korkakken, korkusuzum der gibi bakıyordu.

"Ama istersen rövanşı masada, üstünde bizimle birlikteyken verebilirsin küçük sürtük..."

Kimse ona sürtük diyemez, hakaret edemezdi. Birden içini esir alan, damarlarında akan cesaret patlaması yayıldı bedenine. Kendi kendini gaza getirme konusunda üzerine yoktu zaten.

"Gerçek bir erkek olsaydın, bir kadını asla tehdit etmezdin."

Adam ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Şimdi sana gerçek erkeği gösteririm bacaksız. Altımda attığın çığlıkları başka hiçbir erkek attıramaz sana..."

Ecem'e doğru gelirken hışımla, arkadaşı kolundan çekerek adamı durdurdu. Ecem korkunun verdiği aptallıkla dilini sustura-cağına tüm bağlarını kopardı. Deli cesareti bu olsa gerekti!

"Köpekler, kediler de erkektir belden aşağısına çekersen, gerçek erkek yürektedir senin gibi uçkurunda değil. Kaybetmeyi bile

hazmedemeyen sen, erkeklikten nasip aldığını nasıl savunursun? Hemcinslerine hakaret etme..."

Of Allahım, her hıyarım var diyene tuzla koşulur muydu? Elini ağzına kapatıp, dilini ısırdı. Tabii geç kalarak. İki dakika susmaz mıydı o kopasıca dil, neler diyordu böyle? Eliyle ağzına vurmak için geç kalmıştı sanırım. Ecem adamlar üzerine gelmeye başlayınca da anlamıştı ki artık çok geçti.

Gözleri korkuyla inleşirken geri doğru bir adım attı ve sert, sıcak, aynı zamanda hiç hareket etmeyen bir nesneye sırtı değdi. Bu tanıdık sertlik ve sıcaklık onun hayallerinin kahramanı Süper Cem'e aitti, biliyordu. Onu tazı gibi koklarken, görmeden bile hissediyordu. Onun bedenindeki güç kendi bedenine aktı. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama ensesindeki tüylerin dikilmesinden, onun da kasıldığını sezebiliyordu.

Ve kulağına yine Cem'in garip ritüeli çarptı.

"Bir..."

Bu adam kızınca neden hep *bir* diyordu ki? Keçilerini sayarak bitiremeyeceğini bilmiyor muydu? Ve sonra iki! Üç dediğini henüz duymamıştı ama sanırım sayı sayarak kendini rahatlatıyordu. Bir gün hayrına *üç* diyebilirdi.

Adamlar da birden susmuşlardı. Ve biliyordu ki Cem'in gerçekten sert çehresini gören herkes susuyordu.

Kız başını yavaşça çevirdi. Omzunun üzerinden baktığında gözleri onun geniş göğsüyle çakıştı, ardından yukarılara doğru tırmandı. Bakışları yukarı tırmandıkça maraton koşmuşçasına nefes nefese bir atlet gibi dilini dışarı çıkarıp, solumamak için dişlerini sıktı. Kafası geriye doğru yaylandı. Önce Cem'in kasılmış çenesini gördü, ardından şakağındaki şişmiş o ince mor damarı, gözlerinin üzerine kadar indiği çatık kaşlarını, uzun kirpiklerinin arasından gölgelere saklanmış yeşil gözlerini de görünce, son nefesini içine hapseder gibi yutkundu. Öyle sert, öyle can alıcı bakıyorlardı ki, içinden Kelime-i Şahadet getirdi. "Ce... Cem..." dedi titrek kekeme sesiyle.

Gözler yüzüne indi amansız. Kızın bacakları titredi. "Sen öldün kızım" dedi kendine. Dili boğazına kaçmadan önce, erkenci

davranıp cızırtılı televizyon gibi karlı yayın yapan sesiyle "Biraz geriçe... çekilir misin, ben de şimdi gidiyordum Cem..." dedi.

Cem "hayır" der gibi baktı ve yapmadı, çekilmedi önünden. Bunun yerine kocaman elleri sanki itmek ister gibi kalktı ve kız korkuyla titrerken ellerinin altında çaresizce, iri pençeleri narin omuzlarını buldu. Ecem gözlerini kapayıp, kendini elektrik şoku gibi sarsılmalara hazırlarken, genç adam sadece biraz baskıyla sıktı omuzlarını ama onu sarsmadı. Onun kızdığını hatta başına dert açtığı için azarlamasını bekledi. Olmadı. Bağırmadı ya da kulak zarını yırtarcasına kükremedi desek daha doğru. Ecem önce tek gözünü kısıkça açıp, ölümünün ne çabuk bittiğine bakarken, onun kendine kaşlarını kaldırıp baktığını görünce, tüm devreleri yanmış oyuncak gibi, elektrik kesintisiyle olduğu yerde hareketsizce kaskatı kaldı.

"Onlar çok kaba çocuklar Cem, senin ne işin vardı onlarla? Oynama."

"Annen doğru diyor çocuğum, biz kötü çocuklarız. Cıs yaparız sevgilinel"

Son damlayla sabrı taşan Cem okkalı bir küfür savururken dişlerinin arasından, Ecem titreyerek "Allah aşkına dilinin ayarı yok mu senin?" diye cırladı adama.

"Sevgilin adına korkmak için geç kalmadın mı?"

"Seni hıyar, onun için değil, senin için söyledim bu uyarıyı..." dedi kız adama ve sevgilisine döndü. "Cem sen uyma şu manyaklara."

Adamlar konuştukça kasılan Cem onu süzdü. Şimdi cinnet getirse, bu ufak cadıyı kazanmadan kaybedecekti. Cem biraz daha öne eğildi. Ecem gözbebekleri tuhafça titreşerek önünde bir dal parçası gibi biçare duruyordu. Lanet olsun düşündüğü bu değildi. Bu kadar yumuşak olması hiç iyi değildi. Onun mizacına tersti. Şimdiye boynunu incecik kraker gibi, ortadan ikiye ayırması gerekmez miydi?

Cem'in teninin kokusu genç kızın genzini yakarak istilaya başlarken, karnına ilk bombaları atmıştı ve fena halde kasılıyordu. Ama Cem onu şaşırtıp dişlerini sıkarken yanağına dokundu ve

sakince, "Bunlar bir kızın takılmak isteyeceği de, kafa tutacağı da türden adamlar değildir ufaklık! Sen aklını hangi muzırlık mağazasında unuttun?"

"Sanırım az önce beni öldürdün..." dedi kız huysuzca.

"Bunu ne kadar çok isterdim Cadı... Ama hâlâ yaşatıyorum seni." Gözlerindeki o derin vadi kızın balık olup yüzmek istediği cinsten sığ sular değildi. Cem onun tedirginliğini anlayınca, "Şimdi uslu bir kız ol ve dışarıda beni bekle..." diye tatlıca buyurdu.

Uslu ve Ecem! Aynı kelimede bile ayrı yazılıyorlardı.

"Hayatta olmaz..." dedi Ecem inatla. Az önceki kibarlığını katleden Cem dişlerini sıktı, her an poposuna iki tane patlatıp ona emir verecek gibiydi zalim duruşu, kız titredi ama buna rağmen yerinden kıpırdamadı.

"Güzelim... Cadım..." dedi adam sabırla dişlerini sıkarak. "Söz dinle."

Ecem gözlerini kırpıştırarak bakarken saf saf, acaba hangi cennetin cehennem kıyısına sefer yaptım da, ikisi arasında arafta gibi sıkışıp kaldım diye düşünüyordu. Mantıklı yanı "Cem o, mafya kılıklı karanlık herif" derken, akılsız yanı, "Hadi be sen de" diyordu. Adam bu kadar sakin olunca, kendini kuyruğuna kabak bağlamış fare gibi çaresiz hissediyordu! Başını ona doğru yaklaştırdı ve gözlerini gözlerine dikti. *Acaba yanlış adamla mı konuşuyorum* diye iyice inceledi! İçince yine hayal görmeye mi başlamıştı! Onun yeşillikleri yumuşacık bakınca kendine, dudaklarını yalayıp korkusunu üzerinden atıp konuşmaya çalıştı.

"Sen ne zaman aklını başına alacaksın? Azıcık uslu duramaz mısın? Gelince çıkarız demiştim." Cem dişlerini sıkınca öfkeyle, Ecem çileden çıktı. "Beni burada onların içinde tek başıma bırakıp giden sensin, bir de hesap soruyorsun. Allah razı olsun Cem, tek kelimeyle süpersin."

"Telefonla konuştum sadece, iki dakika uslu dursan ölür müsün?"

"Sen gideli yarım saat oluyor ve uluslararası mı görüştün?"

Arkasındaki adam sabırsızca kükreyince, Ecem korkuyla irkildi. Kızın bu haline öfkelenen Cem elini omzundan koluna doğru

kaydırıp, iri elleriyle narince titreyen tenini sıvazlarken, yüzündeki ciddi ifadesiyle hâlâ ona şefkatle bakıyordu, hem de gram bozulmadan.

"Ce... Cem. Ne yapıyorsun?" dedi kız şaşkınca.

"Gitmeden evvel... seni teskin ediyorum..."

Kız iyice kafayı sıyırdığını düşündü. "Beni okşamanı değil, adamlara uçmanı bekliyordum Cem, iyi misin? Gitmek mi? Onlara haddini bildirmeden hem de? Dövmeyecek misin onları? Ateşin mi çıktı? Sayıklıyor musun? Bu halin beni daha çok korkutuyor. Beni teselli etmeden evvel adamları pataklaman gerekiyor, hadi... Birlikte sayalım mı? Bir, iki diye?"

"Bunu yaparsam bir daha seni göremem..."

"Beni zaten bir daha görmeyeceksin, sorun yok. Kemiklerini istediğin gibi kırabilirsin. Hatta ayaklarına bile sıkabilirsin, izin verdim. Silahın nerede? Arabadaysa getireyim."

Cem dişlerini gıcırdattı, gülmek ve kızmak arasında kaldığı belliydi. Kız alayla, "Seni öldürmelerinden mi korkuyorsun yoksa?" diye damarına bastı.

"Hayır, onları senin gözlerinin önünde parçalayıp hapse girerek, senden ayrılmaya korkuyorum. Ve benden korkmanı sağlamaktan korkuyorum... Eğer şimdi onların kemiklerini gözlerinin önünde kırarsam, koşarak eve gidecek, bir daha yoluma çıkmayacak, bana eziyet edeceksin. Canım. Ben bir süre senin desteğin olmadan nefes alabileceğimi sanmıyorum."

"Niye, ben oksijen tüpün müyüm?"

"Hayat kaynağım olma yolunda emin adımlarla ilerlediğin bir gerçek."

Ecem dangalağa bağlayarak, ağzı bir karış açık kalakaldı. "Bari birkaç yumruk at, valla gözlerimi kaparım."

Bu cevabı beklemiyordu. Cem başını yaklaştırıp kulağına fısıldadı. "Ben süper kahraman değilim Ecem, çok çizgi filmizlememelisin. Ben birini toplum içinde deşersem, içeride ciğerlerimi tüketirim. Yani bu ülkede hâlâ bozuk bile olsa adalet ağır aksak ilerliyor."

"Cem senden korkmaya başladım..." dedi kız ve bu sefer ciddiydi.

"Korksan iyi edersin, senin yanındaki benden, ben bile korkuyorum Cadı..."

"Peki, bana neden böyle sevgiyle bakıyorsun? Adamları dövmeyecek misin? Bana kızmayacak mısın? Kulaklarımı çekip, azarlamayacak mısın?"

"Bunu neden yapayım ki? Artık on altı yaşında değilsin..."

"Evet değilim... O zaman bağırmayacak mısın?"

"Nedensana kızmamı bukadarçokistiyorsun?"

Kız adamın şefkatli gözlerine bakarak şaşkın şaşkın, "Aklımı başımdan alıyorsun..." diye şapadanak söylendi.

"Sonunda kabul ettin, aklının havada olduğunu saçaklı Cad" diye gülümserken, kızın sinirlerini yatıştırdı.

"Hadi ama bitmedi mi annenle olan sohbetin bebeğim? Bırak da kız oyununa devam etsin, sen de uyumaya git süt bebesi."

Onlara aldırmayan Cem kızın kolundan kibarca tutup nazikçe kapıya yönlendirirken, Ecem "Ne yapıyorsun?" diye sordu panikle

Gülümseyen Cem sakince, "Dışarı çıkıyorum..." diye yanıtladı.

"Nedense, senin geri döneceğini düşünüyorum" dedi zeki kız.

"Birinin buradaki dar kafalı adamlara, geniş açıdan bakması gerektiğini öğretmesi ve başkalarının olana yaklaşmaması gerektiğini de anlatması şart..."

"Ama Cem, sen öğretmen misin, onlar iki kişi üstelik..." derken Cem'e yaklaştı. "İçeride onlardan daha çok var. Şunlara bak..." dedi içeriye korkak, kaçamak bir bakış atarken. "Koloni gibiler... Çekirge sürüsü gibi."

"Benim için endişeleniyor musun?"

Kız birden panikledi. "Hayır, ama senin cesedini görmekten endişeleniyorum. Taşıması zor olur. Ondan."

Kulağına doğru eğildi kızın. Dudakları tenine değerken, ılık nefesi genç kızın ensesine yoklama çekti ve kendinden geçirmeye başladı. Tabii, bu yoklama komutanı gelmiş astsubay gibi kısadan kesilip, onun sözleriyle yer değiştirdi. Ve gökyüzünden paraşütsüz

olarak yere düşüp çakıldı. Dışarıdan görenler Cem'in onun kulağına ya da boynuna öpücük bıraktığını düşünebilirdi ama o, "Aynı anda iki ya da üç kişiyle mücadele edebilirim, bir barın tamamıyla değil tatlım! Hepsi yüklenirse işim zor, o kadar yürek yemedim. Kapasitem belli, ben de robot değilim. Dayak yersem bunu görmemelisin... Sana şimdi deyince gideceksin, arkana bile bakmadan koşup dışarı çıkacaksın" diye emretti.

Ecem gözlerini ince açıp başını olumsuz anlamda salladı. Bu düşünceye karşı çıktı. Cem de kafasını "evet" der gibi sallarken, ellerini yüzüne götürüp avuçları arasına aldı. Başını aşağı eğip dudağına ufak bir buse bıraktı. Geri çekilirken dudaklarının kıyısı yukarı kıvrıldı. Bu adam ölüme bile gamzesini seyre sokup gitmeyi planlıyordu herhalde. Geriye doğru çekildi ve onu omuzlarından kapıya doğru ittirerek "Şimdi..." diye bariton sesiyle usulca tısladı.

Eğer başından onun sözünü dinleseydi, tüm bunları yaşamak zorunda kalmayacaktı. Ama hayır, o yine içindeki küçük isyancıyı bastıramamış, firar etmiş, bir de üstüne savaş çıkarmıştı. Lanet dilini ne zaman tutmasını öğrenecekti? Tabii, söz ağzından çıktıktan sonra ıslık çalmanın âlemi yoktu. Şarkıyı kim takardı? Bu düşünceyle hızla Cem'in boynuna atıldı. Bir anda ona bir şey olmasından fena halde korktu. Ona bir şey olursa "Allahım ne yaptım?" diye içinden acıyla inledi. Adamı resmen, bir oda dolusu aç kurdun önüne taze et misali atmıştı. Daha gençti, ona doyamadan gidemezdi. Daha başındaki saçlarını, ağzındaki dişlerini zevkle, kendi çenesiyle dökecekti.

"Hadi gidelim buradan Cem, ne olur. Ben gerekirse özür dilerim onlardan, korkuyorum."

Kollarını adamın boynuna öyle bir dolamıştı ki; Cem elleriyle kollarını zor çözmüştü. "Korkma ufaklık, sana bir şey olmasına izin vermem, daha seninle yeni başladık değil mi?"

"O zaman başlamadan bitirme, hadi gidelim..."

"Hayır, oynamadan hiçbir yere gidemezsin."

Ceza gözlerini Cem'e devirip, iğrenççe yere tükürdü. "Konuşmanız çok uzadı. Seneyi devriyenizi mi yapıyorsunuz?"

Ecem, Ceza'nın suratına ve öfkeli koyu gözlerine baktı. Kalbi göğsünü taramalı tüfek gibi atış talimine tutarken, bedeninin delik deşik olacağını sandı. Cem'i onların eline veremezdi. Adamlar hareketlendi. Cem sakince Ecem'i geriye doğru ittirip arkasına aldı. Sert yüzü ifadesiz, yeşillikleri koyuydu. Bu kadar öfkeye rağmen vücudu hâlâ sakinliğini koruyordu. Dişlerinin arasından sertçe tısladı. "Hadi gitsene!"

Ecem arkasına geçti, korkusuzca omuzlarını sarstı. "Sen devam et, korkma ben arkandayım Cem" dedi. "Seni burada bırakmam, birlikte gidelim" diye de yakardı. Cem kafasını sallarken öfkeyle, elleri yumruk olmuştu. Genç kızın gitmemesine sinirlenip, vücudunun kasıldığını Ecem dahi hissetti. Gerilmesine rağmen kararından vazgeçmedi. Korkusuz mafya bozuntusunun sevgilisi... *Sevgilisi ha... Vay; demek sonunda olmuştu. Ecem kendine gel burada aksiyon yaşıyorsun, cvatma* Ama kalbi bu sefer başka bir şeyin heyecanıyla çarpmaya başlamıştı. Cesurdu ve tabii kendine güveniyordu. Onu sevgili olarak düşünmüştü kendine. Bu fikir hoşuna gitmişti. Tabii, sesi duyana kadar...

"Kapıyı tutun kız çıkmasın."

"Siktir." Bunu diyen edepsiz adam Cem'di.

"Bu senin meselen değil, bırak kız bizimle oynasın, sonra da çekip gider. Nasılsa senden daha erkek..."

Cem keskin bakan gözlerini gençlere dikti. Üzerlerinde dağ gibi dikilirken, heybetiyle korkutucu duruyordu. "O benim, onun olan her mesele de benim!"

Bardaki adamlardan biri lafa atıldı. "Erkek gibi bir kadın bulmuşsun dostum, bırak onu zaten çenesiyle işlerini tek başına halleder, merak etme. Az önce iyi dokuyordu lafları. Benim oyum ona... Yüzlük benden." Cem ona kadeh kaldırıp gülen adamlara aldırmadı. Zaten onlar da kimin kazanacağına iddiasına girip, üzerlerinde seyre durmuşlardı.

"Şimdi sevgilimden özür dile!" diye sertçe gürledi.

Ceza öne çıktı. "Dilemezsem ne olur? Bana kızar mısın? Yoksa sevgiline mi dövdürürsün beni?" Koca göbeğini sarsarak alayla kahkaha attı.

Cem boynunu sağa doğru çevirip, arkasında bacakları titreyen Safinaz kılıklı kızı geriye ittirdi. Adama doğru bir adım atarken "Dilemezsen, dileyecek halin kalmadığında özrünü kabul etmem" dedi. Omuzlarını dikleştirdi. Üzerine Tom Cruise edasıyla yürümeye başladı. Genç kız birden kendini *007* sahnesinin aksiyon bölümüne bodoslama dalış yaparken buldu, reklamları geçti, uyarıları da geçti, tüm filmi kısa metrajlı beyninde canlandırdı. Tam aklına bir şeyler geliyordu ki "Uyarı, RTÜK bilmem kaç kanunlarının ihlali!" nutukları araya kaynak yapınca, kendine geldi. Cem öne doğru atılmış Ceza'ya doğru uçmuş ve ilk yumruğu yüzüne geçirmişti.

Ah benim centilmen sevgilim.

Ecem ellerini bir dua arifesinde gibi göğsüne kenetleyip kirpiklerini kırpıştırırken, olan oldu. Cem yumruğunu geçirdiğinde geriye doğru savrulan adama daha atılmadan, sırtında kırılan istekayla olduğu yerde durarak, arkasını döndü. Bakışlarını Hakil'in üzerine çevirip derin bir iç geçirerek, tehditkâr biçimde bir adım attı. Karşısındaki adam aşağı yukarı eğilerek ellerini yumruk yapıp kendini savunuyor, bir boksör edasıyla seri hareketler yapmaya çalışıyordu. Bu haliyle olsa olsa hayvanat bahçesindeki göğsünü yumruklayan goril olurdu. Bir yandan da gerileyerek sersem bir ifadeyle Cem'e bakıyordu. Genç adam Cem'e doğru atılıp yumruğunu savurdu. Ecem cıyaklayarak elini ağzına kapatıp bakarken, tabii yumruğu göremedi ama hemen arkasından Ceza denen adamın dizlerinin üzerine çöküp cıyakladığını duydu. Cem elini yakalamış kolunu ters çevirmiş, adamı dizlerinin üzerine çökmeye zorlamıştı.

"Aslansın Cem..."

"Kapa çeneni kadın" dedi adam ve ona "Kadınıma kimse emir veremez" derken, yumruğunu adamın yüzüne savurdu. Daha onun kadını olmamıştı ki! Neyse bu ayrıntı önemsizdi artık. Çok seri hareket ettiği için takip bile edemiyorlardı. Kavgada işi olmayan başka bir adam işe karışınca "Cem arkanda..." diye seslendi Ecem.

Cem adamı boynundan yakalayıp, "Akıllı ol aslanım, aklını alırım... Seninle işim yok, geri dur" diye tısladı.

Cem onunla ilgilenirken bardaki birkaç kişinin tezahüratları yankılanmaya başladı. Ellerini beline koyan Ecem onlara ters bir bakış attı. Millet sustu. Cem geriye çekildi. Ona doğru gelen adamı tam üzerine uçarken yakasından yakaladı, kol kasları titreşirken, dişlerini sıkarak tüm gücüyle duvara doğru savurdu. O sırada Ecem geriye doğru kaçmasaydı, adam üzerine uçacaktı. Cem ona özür bakışları atıp "Affedersin tatlım, senin orada olduğunu unutmuşum" deyince, genç kızın kaşları çatıldı. Ellerini göğsünün altında bağlayarak "Zaten ilk defa yapmıyorsun, sen beni hep unutuyorsun" dedi kızgınca. Gözleri büyüdü. "Cem arkanda!"

İlk yumruğu yedi Cem. Ardındaki diğer adama gözleri pörtleyerek bakarken Ecem, Cem arkasını döndü ve geriye doğru yumruk yiyerek bir daha sendeledi. Ecem elini çenesine koydu inleyerek. Sanki o yumruğu kendi yemiş gibi, canı acıdı ve kalbi buruldu. İstem dışı gözbebekleri titreşerek dolmaya başladı.

"Cem..."

Cem elini çenesine götürüp oynatırken, dudağının kenarından sızan kan eline bulaştı. "Tatlım sussan olmaz mı? Şimdi yeri değil tartışmanın."

"Adi herif" diye gürlüyordu Cem'e kızan başka bir adam, karşısında yere yığılmış ve etrafa boş gözlerle bakan arkadaşına bakarak yürüdü. Cem de ellerini yumruk yapıp genç adama doğru yürüdü. O yürüdükçe genç adam yaprak gibi titriyor ama geriye deli cesaretinden olsa gerek kaçmıyordu. "Sana bu işe karışma dediğimi hatırlıyorum, sağır mısın? Yoksa beni ciddiye almıyor musun?" Genç adam ellerini yumruk yapıp, kendini korumaya çalıştı. "Senin canın cehenneme, dediğinin de..." Sert yumruğun ağzının ortasında patlamasıyla, birkaç dişi yere saçılırken, geriye savruldu.

Ecem elini salladı, acımış olmalıydı. İçinden Cem'in yanına koşup, milleti yumruk manyağı yaptığı iri ellerini öpüp üfleyerek iyi etmek geldi. Bakışlarını yana çevirdi. Yerdeki adam elini başına koymuş, sallanarak kendine gelmeye başlıyordu. Bakışlarını kavga eden Cem'e çevirdiğini görünce, korktu. Adam yerden

kalktı ve Cem'e doğru arkasından sinsice adım attı. Sürekli çoğalan lanet adamlar zombiler gibi yeniden hayata dönüyorlardı. Cem arkası dönük olduğundan farkında değildi. Ecem etrafa bakındı. Bar tezgâhının üzerinde duran büyük bira bardağına doğru atıldı. Şişe olsa iyiydi, bu da iş görürdü. Hah filmlerde hep görür, amma mal bu kadınlar derdi ama... Hay Allah demek kaderinde Angelina Jolie olmak da vardı. Bay ve Bayan Smith gibi. Kendinden beklenmeyecek bir hızla sevgilisine yaklaşan adamın üzerine atladı ve bardağı kafasına çaktı. Elini boynuna dolayıp ayakları yerden kesilirken, adam sersemleyerek yere doğru kaydı.

"Sıranı bekle, Cem daha işini bitirmedi. Hem ona sadece ben vurabilirim... Daha elimi bile süremedim sayenizde" dediğinde adamla birlikte yere yıkıldı.

O sırada Cem diğer adamı halletmiş ve yanına gelmişti. Ecem hâlâ yarı baygın yerde yatan adama bakıyordu. Onu öldürmemişti, değil mi? Aklı uçmuş gibiydi. Adamın kafasından kan akarken, korkuyla nefesi kesildi. Gözbebekleri ürkekçe titremeye başladı. Kalbi gibi bedeni de zemheride kalmış gibi titriyordu korkudan. Birden kendini adamın üzerinden havalanırken buldu. Cem onu kollarından kavrayıp adamın sırtından ayırırken, bedenini paniklemiş elleriyle yoklamaya başladı. Genç kız şaşkınca ona bakarken, o ellerini yüzüne götürüp saçlarını kenara çekerek kendine yasladı.

"Kahretsin! Neren acıyor?"

Kızı evirip çevirip, incelemeye alırken, gözlerini üzerinde eksik gedik bir şey var mı diye gezdirdi. "Bir şeyin var mı? Canın acıdı mı? Neren acıyor Ecem?" Omuzlarından tutup Ecem'i kendine çevirdi. Yeşillikleri genç kızla buluşunca "İyi misin?" dedi endişeli ama sert bir tonda. Ecem yutkundu

"Ha... hangisi?"

Cem ellerini omuzlarında gezdirirken "Ne?" dedi kaşları çatılmış halde.

"Hangi sorudan başlayayım lanet herif?"

Gözleri masumca süzülmüş, dudakları hafifçe bükülmüştü korkan kızın. Altdudağı da rehavetle titriyordu. Genç adamın içinden ona sahip çıkma, içine alıp dünyanın tüm kötülüklerinden saklama isteği geldi. Kocaman yüreği buruldu. Cem onu kendine çekip, başını göğsüne yasladı. Ellerini etrafına sıkıca doladı. "İyisin, dilinin maşallahı var!" Dudakları yukarı kıvrılırken dalga geçerek sırıtıyordu.

Ecem kollarını beline doladı. Ona bir şey olacak diye çok korkmuştu. Şimdi teninde sıcaklığını hissedince, bunu daha iyi anlıyordu. Tam kendini onun yeşil gözlerine indirip "Hadi tüm yelkenler fora" diyecekti ki, yerde yatan adam aklına geldi ve süte düşen fare gibi cıyaklamaya başladı.

"Onu öldürdüm, onu öldürdüm! Cem. Onu öldürdüm." Vene kadar debelenirse, o kadar tereyağı oldu, genç adamın kollarından kaçmaya çalıştıkça daha fazla yaklaştı. Cem yerdeki adama çevirdi bakışlarını. Başına toplanan birkaç kişi onu yerden kaldırmaya çalışıyordu. Dudaklarını genç kızın saçlarına sürterek, kokusunu içine çekti. Sert dudakları kadifemsi yanakları aşarak kulaklarının dibine, ona güven veren bir sesle sıcacık fısıldadı.

"Merak etme Hırçın Cadı, ölmedi ama bir süre düşünemeyeceği kesin. Hele kadınları, hiç düşünemeyecek" dedi adamın iş görmeyen yerine bakış atarak.

Genç kızın kalbi gümbürderken ramazan davulu gibi, birilerinin bağırıp küfrettiğini duydu. Ecem bakışlarını içeride küfrederek gezen adama çevirdi. Her yerde kırılmış masanın ve sandalyenin parçaları vardı. Buraları, bu kadar ne ara dağıtmışlardı! Yerde yatan dört tane haşatı çıkmış adamlardan biri de araya ne ara karışmıştı, anlayamadı. Cem gözlerini o adama çevirdi. Acaba onu hangi ara haklamıştı?

Ecem'le bakışları çakışınca, omuzlarını sarstı. Cebinden cüzdanını çıkarırken, Ecem'e bakıp "Sen arabaya geç artık, ben geliyorum" dedi tatlı bir buyurganlıkla. Ecem yine umursamadı. "Bu defa laf dinlesen iyi olur ufaklık, zira bir kavgayı daha kaldıramam." Sesi keskin ve taviz vermeyen cinstendi.

bakışları bunu destekliyordu kızgınca. Genç kız omuzlarını düşürüp kapıya doğru giderken, Cem onun arkasını dönüp kendine baktığını görünce, eliyle *gir* işareti yaptı. Sonra da bar sahibinin yanına doğru yanaştı.

Ecem arabanın içinde sıkıntıyla Cem'i bekliyordu. Tamam, artık her şeyin bittiğini biliyordu ama yine de endişeleniyordu. Ne demeye aptal beynini her şeye sokuyordu ki, hele kopası diline ne demeli, neler yapmıştı! Kapı açıldı ve Cem rahat bir tavırla aracınıçine geçti. Deri koltuk gıcırdadı, genç kız nefesini tutup ona bakarken, o uzun boyu, güçlü yapısıyla dişlerini sıktı ve kızgınca söylendi:

"Eğer bir daha, bir şeyi yapma dersem yapmayacaksın Ecem. Duydun mu beni? Bir daha uslu dur dediğimde, duracaksın. Bir daha kimseyle konuşma dediğimde konuşmayacaksın ve bir daha elin adamlarına kafa tutmayacaksın!"

Cem, o adamların ona nasıl baktıklarını ve onun nasıl kafa tuttuğunu gördüğünden beri sinirlerine zorlukla hâkim oluyordu. Sakin olmaya, kızı korkutmamaya çalışıyordu ama... yok illa damarına basacaktı Cadı. Bu kızla ne yapması gerektiğini gerçekten bilmiyordu. Yanında normal olmaya zorladıkça kendini, anormal bir hale dönüşüyordu birliktelikleri. Düzgün bir karakteri yokken, onun bu asi karakterini kabul etmek kendi için o kadar zordu ki, bir de kafa tutan yapısını nasıl zapt edecekti bilmiyordu. Hayır hayır! Şu ana kadar hiçbir kadın için kendinden taviz vermemişti. Neyse oydu. Şiddet uygulamamıştı ama zaafları da olmamıştı. Şimdi onun için de bunu yapmayacaktı.

Ne olduğunu bilmediği bir ikilemde debelenirken, bir de onun dayatmalarını çekemezdi. O alışık değildi. Kadınların nazları ve kafa tutan yanlarını hiç sevmez, ayrıca zaten çekemezdi. Fakat o Ecem'di! Her zaman isyanlarına yenilerini ekleyen ufaklık. İnatçı ve asi, hırçın ve tutkulu cadısı. Aklını karıştırdı. Lanet kız bunu yaparken de; her defasında kendini bir çıkmaza sokuyordu! Cem biliyordu ki, bu kız hiç kimseden korkmuyor ve takmıyordu. Böyle bir ses tonu ve kararlı ifadeyle konuşmazsa, umursamazdı bunun

bilincindeydi ki; umursadığını da pek düşünmüyordu zira ufacık burnunu inatla havaya kaldırması, uzun sürmedi. Tam tahmin ettiği gibi, asi bir cadıydı.

"Beni tehdit etmeyi bırak, bana emir veremezsin!" Arabanın kapısının koluna uzanıp çıkmak için yöneldi. Onun sınırlı olarak geleceğini beklemiyordu. Fakat bu kadar sert çıkışmasını da değil. Az önce onu merak eden kendi değilmiş gibi, şimdi tırnaklarını çıkarmış bir jaguara dönüşmüştü ve bu tırnakları onun suratına geçirmek için zaman kolluyordu. Ama yaptığı hamle emeline ulaşamadı. Cem onun elini tutup kapının kolundan sertçe çekti ve kabaca kendine çevirirken, kaçınılmaz olana yaklaştığını anladı. Kaçmasına müsaade etmeyeceğini zaten biliyordu. Cem yüzleri birbirine bakana kadar yaklaştı. Ilık nefesleri birbirine çarparken, ikisinin kalp atışları da değişti. Genç kız nefesini tutup onun koyulmuş yeşilliklerine bakıyor ama tek kelime konuşamıyordu. Az önce dili bir şeyler diyordu ama neydi acaba çok merak ediyordu!

"Sana bir şey olacak diye aklım çıktı. Bir kere de laf dinlesen ölürsün değil mi? Seni onların arasında görünce delirdim..." Dişlerini sıktı sitemle. "Ecem..."

Allahım bu şefkatli ses nasıl bir sesti? Onun melodik sesi kulağını doldurup, o geniş omuzları gözlerine bayram ziyafeti ettirirken, kıpırdayan dudaklarıyla gerçek hayata bodoslama iniş yaptı. Rüyalar gerçek olsa ne olurdu!

"Hı?"

Cem onun şaşkın bakışlarına ve verdiği tepkiye bakarak "Hı değil sevgilim, efendim denir" diye alay etti. Genç kız kendine gelip onun kollarından sıyrıldı. Kendi koltuğuna geçip bir kedi gibi yerine kıvrılırken, Cem ona sağ kaşını kaldırarak baktı. Bir sıcak bir soğuktu cadı. Rahat bir tavırla gömleğinin kollarını dirseğine kadar katlayıp, önündeki düğmelerine geçti. Beyaz gömleği kan içinde kalmıştı ve genç kız bunu yeni fark ediyordu. Boynundaki düğmelerinden birkaç tanesini daha açınca, Ecem acaba nefes almak nasıl bir şeydi diye kendine sorarken bulmuştu yine. Zira

şu anda karşısındaki adam rahatlamaya çalışmıyor da, striptiz yapıyormuş gibi algılıyordu. Daha nereye kadar açacak diye merakla bakıyor, her düğmeye bin lira diye bağırası geliyordu. Cem ona bakıp düşüncelice kaşlarını kaldırdı. "Ne?" der gibi. Ecem o anda anladı ahmaklık ettiğini ve açık unuttuğu çenesini kilitleyip boğazını temizledi.

"Ne yaptın içeride?" Genç adam gözlerini devirdi. "Tamam, saçma bir soru. Peki, sana ne kadara patladım?" Cem bu sefer de kaşlarını çatıp sertçe baktı. Ecem kızgınca, "Ya konuşsana, senden çok kaşların konuşuyor benimle, dilini mi yuttun?" diye çıkıştı.

"Eğer konuşursam senin susman imkânsız olacak biliyorum, sana kızgınım fakat sen bana öyle güzel bakınca yumuşuyorum." Bu bir ifşaydı, kız algılamayacak kadar ona kilitlendiğinden kaçırdı. Adam bakışlarını üzerinde gezdirdi kalite kontrolü yapar gibi.

"Sen rahat duramaz mısın?" dedi Ecem kızgınca önüne dönerken.

"Sen durur musun peki?" dedi Cem edepsizce gülerek.

"Ben rahat durdum. Hem ne bileyim adamların kaçık olduğunu ve bir kadına yenilince çıldıracaklarını. Narsis miyim ben onlarla uğraşayım? Ego budalası kas yığınları bana çattı. Ben tamamen suçsuzdum bu konuda."

"Sen ve dilin! Suçsuz!"

Ecem suratını astı. Ona yine kibarca *pabuç dilli* diyordu.

Cem çenesini esneterek hareket ettirdi. Fena bir yumruk yemişti. Ecem ona bakınca çenesinin yanındaki ufak kızarıklığı fark etti. Ona doğru uzanıp çenesini kendine sertçe çevirdi. Şefkatli gözlerini oraya dikerken, narin parmaklarını yumuşakça kızaran yerde gezdirdi. Suratı merhametle yumuşamıştı. Dokunuşları tüy gibi hafifti ve ilaç gibi şifalı. Genç adamın içi bir tuhaf olurken, birisi tarafından önemsenmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Onun tarafından önemsenmenin! Yumuşak ellerinin dokunuşuyla ürperdi, Ecem dudaklarını büzdü, vicdan azabıyla "Çok acıyor mu?" diye sordu üzgün bir tonda.

Cem'in hain dudakları kıpırdadı acıklıca. "Hem de nasıl!"

İçi acıyan genç kız oyuna gelerek, kaşlarını indirdi, tıpkı tüm gardlarını yerle bir ettiği gibi.

"Ne yapabilirim?" diye sordu insafla.

"Öpersen geçer..."

Ecem onun çapkınca sırıtışıyla, elini çenesinden çekip yumruğunu omzuna gömdü. Gözlerini devirip, kızgınca somurttu. "Sapık, canın cidden acıyor sandım. Şiddet arıyorsun yine."

Cem uzanıp elini kavrayarak, diğerini bir yılan gibi beline sardı. Kendine doğru yumuşakça çekti kızın bedenini. "Zaten acıdığını söyledim ben de, koruyucu prensin olarak bu kadarını hak ettim değil mi? Hem şimdi bir de omzum acıdı, onu da öpmen gerekiyor."

"Kıçın da acıyor mu?" Sırıttı adam sorusuna. Kız dişlerini sıktı. "Tekmeleyecektim zaten, acımıyorsa acısın diye..."

"Hadi ödülüm nerede?"

"Yumruk olarak mı, tekme olarak mı servis edeyim Cem?"

"Öpücük olarak rica edeyim Cadı" dedi adam arsızca göz kırparak.

Ecem'in gözlerinin önüne müstehcen görüntüler gelince, ağzı kurudu. Ona öyle dokunduğunu düşünmek bile... Kalbi hızlandı ve kan akışını yanaklarına doğru pompalamaya başladı. Geriye çekilmeye çalışarak "Sen kocaman bir to..." Dudakları büzülüp bir şekilde kalırken, onun kalkan sert kaşlarıyla sustu. Burnuna doğru soluyarak yaklaştı. Genç adam heyecanlanırken sokulmasıyla, genç kız dudaklarını yanağına doğru götürdü. Bu kadarına bile razıydı adam. Ona kendi isteğiyle dokunacaktı. Dudaklarına da sıra gelecekti elbet. Kızın ılık nefesi tenine çarpıyordu şimdi. Kokusu genzini istila ederken, belindeki elini sıklaştırıp kucağına almamak için kendiyle savaşıyordu. Ecem'in gözleri hızlıca ışıldarken, onun erkeksi kokusuna burnunu tıkadı. Yapacağı işe odaklandı. Onun tenine değince dudakları aralandı ve yanağının üzerine dudaklarını sürtüp, hiç acımadan bir anda ısırdı.

Acıyla irkilen Cem, onu kendinden uzaklaştırmaya çalışırken kızgınca bağırıyordu.

"Ne yapıyorsun sen, köpek misin?"

Ecem gözlerini kısıp kendi koltuğuna geçti. "Köpek değilim ama sen böyle yaptıkça kuduruyorum..."

"Ben de sana kuduruyorum ama bu şekilde değil, bak hâlâ saldırmadım..." dedi Cem elini yanağına koyup, okşayarak huysuzca homurdanmaya devam ederken. "İz kalacak, aptal mısın sen? Sana öp dedim, bu anın saatini yüzüme kazı değil! Herkes yanlış anlayacak. Lanet olsun senin ayarın yok mu?" Levent malı kesin diline dolayacaktı onu, ah lanet olsun bir onların maskarası olmadığı eksik kalacaktı.

Ecem gözlerini süzdürdü muzırca, yüzünü de masum bir melek gibi şirin hale soktu. "Hiç kimse bana emir veremez Cem. Asla! Ve sen... İkide bir öpücük diye tutturmaktan vazgeç, isteyince de bunu hatırla, ikisi de öpücük sayılır unutmazsın işte... Hem olaya iyi yönünden bak, damgaladım seni Cem, artık bir sahibin var!"

Tutunacak el bulamazsam, düştüğüm gibi kalkmasını da bilirim. Çaktırmam.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Önceki gün onu arayıp öğlen buluşmak istediğini söylerken, akşam işi çıktığı için gelemeyeceğini, uslu durmasını söylemişti. Belli ki işi bayağı mühimdi! O kadar ki, tüm magazinler boy boy resimlerle ondan bahsediyordu. Hale'si, Jale'si, bir de Lale'si derken adam ülke çapında hızla namını duyurmaya gayret ediyordu.

Ünlü işadamı Cem Aydınoğlu, sır gibi sakladığı sevgilisiyle Atina'da kaçamak bir tatil yaptı. Sevgilisiyle gözlerden uzak birkaç gün geçiren Cem Aydınoğlu, dönüşünde tek başınaydı. Yeni gözdesinin Türk bir fizik tedavi uzmanı olduğunu, kesin kaynaklardan öğrenmiş bulunmaktayız.

Kaç kere okuduğunu ve her okumasında boğazına dizilen yumrukların kaç tane olduğunu unuttu. *Adi şerefsiz. Elli işte gözü oynaktaydı. İt herif! Ne istiyordu bu adam ondan, neden peşinde dolaşıyor ama uçkur sevdasından da vazgeçmiyordu?* Sinirden titreyen elindeki magazin gazetesini katlayıp öfkeyle çöpe atan Ecem, gözlerine sinen nefreti silemeden annesiyle mutfak kapısında burun buruna gelince, gözlerindeki acıyı nasıl saklayacağını düşünemeden yakalandı. Genç kız sulusepken gözleri ve asık suratı yüzünden bir temiz sorguya çekilirken, işe gitmek için evden çıkan Cem'in ise o gün içinde bir huzursuzluk vardı.

Bu hafta teyzesinin hastaneye kaldırıldığını öğrenince ilk uçakla Atina'ya uçmuş, onun iyi olduğunu görene kadar başından ayrılmamıştı. Yaşlı kadın bayılırken belini vurmuş ve incinme sebebiyle bir süre fizik tedavi görmek durumunda kalacaktı. Başında kaldığı sürece de, teyzesinin *evlenmelisin* sözlerinden nasibini al-

mış ve sürekli kafasına çaktığı imalardan kaçamayarak, beyin ağrılarıyla boğuşmuştu. Neyse ki bu sefer rahatsızlığını birkaç günde atlattıkları için, eve geçmeleri ve Cem'in yurda dönmesi çabuk olmuştu. Yoksa teyzesi hastalığını kullanarak vicdanına çörekleyecek ve elinden tuttuğu ilk kızla onu evlendirmekle kalmayacak, zifaf odasına sokana kadar da peşini bırakmayacaktı.

Oysa o sabah yurda dönünce, işten evvel ilk ilgilenmesi gereken kişi Ecem olmalıydı ama hanımefendi derslerini bahane ederek, tüm o günler boyunca ondan uzaklaşmayı seçmişti. Zaten bir haftaya yakın mecburi bir ayrılık geçirmişlerdi, şimdi bu hafta da onun kaçmaları yüzünden ayrı kalmışlardı. Kaçıyordu! Cem de bardaki olaydan sonra anlayışlı olarak üstüne gitmek istemediğinden sebep, ona biraz zaman vermişti. Haklıydı, senelerce olmaz denilen oluyor, ufacık cadı usul susul iradesini fethediyordu. Yine elindeki telefonun mesaj kutusuna baktı sitemle. Cevap yoktu. Mesaj atmaya bile değer görmüyor muydu? Kızgınca ofisinden çıkarken, Hülya'nın korkuyla yerinden kalkıp "Randevunuzu mu kaçırdınız efendim?" demesiyle huysuzlandı.

"Hayır, gitmedim Hülya. Bana bugün kadın ırkından hiç kimseyi aktarma, hatta randevu defterindeki tüm kadınların randevularını iptal et..." diyerek asansöre yöneldi.

Asla işi asmayacağını bildiği adamın arkasından bakan şaşkın kadının yarım santim açık kalmış ağzının arasında, asansöre yöneldi adam ve kapısını kadının afallamış yüzüne kapattı.

"Efendim, ben de bir kadınım..."

Üstelik garipti. Cem, kadınlarla sadece yatakta ve keyif zamanlarında ilgilenirdi ama bu kız hayatına girdiğinden beri, hiçbir kadın dikkatini çekmiyordu, sürekli bu cadının etrafında pervane oluyordu. Sanki kabuğunu boşaltmış tosbağa gibiydi. Geçmişin yükünü üzerinden atmak mı istiyordu? Yorulmuş muydu? Yıpranmış mıydı? Yaşlanmış mıydı? Teyzesinin de sürekli dediği gibi, cidden artık dingin bir hayatın özlemini mi çekiyordu? Evde başka bir soluk, yatağında sıcak bir beden, hayatına neşe veren birisi miydi özlemi? Hep tekti, anneli babalı yetimdi. Ondan mıydı

bu kıvranmaları, yalnızlık? Yoksa o cadıyla biraz keyifli zamanın arzusu muydu düşüncelerini cezp eden, fikirlerine olur olmazı yerleştiren? Cem öyle uçlarda yaşayan bir adam hiç olmamıştı, ama şimdi evden işe, işten eve bir adam olma yolunda emin adımlarla ilerler olmuştu.

Restoranda gördüğü kadın çok güzeldi ama neden onu yanından yollamış, bir daha görüşme isteğini reddetmişti? Ecem... Baktığında, artık keyfini yerine getiren tek kişi Ecem'di ve evet, Cem her zaman elde etmesini bilen bir erkekti. Ne olursa olsun, Ecem de bunun sonuçlarını kabullenecekti. Yola gelecek, onunla olacaktı. Üstelik onun da yanında olduğu zamanlarda, ne kadar mutlu olduğu gözlerinden okunuyordu. Ama buna rağmen mesafeli tavırları Cem'i çileden çıkartıyordu. Sanki gözlerinin içine bakınca içinden geçenleri okuyordu cadı. Kusurlarını görüyor gibiydi, hatalarını ve karanlığını. En çok karanlığını görmesini istemiyordu. Cebinden çıkardığı kuluya baktı dalgın dalgın, içgeçirerek içinden çıkardığı ilacı içti. Keşke hayatında böyle bir bağımlılık olmasaydı. Keşke... Ama vardı ve ömür boyu bu ilaçlara katlanmak zorundaydı.

O anda verdiği kararla, aracını başka bir istikamete sürüp, kafasında deli fırtınalar dönerken aklına koyduğu işe girişti. Daha önce âşık olmuştu bu cadı ona, yine olabilirdi. Cem de böylece zamanının kalan kısmını, bildiği, tanıdığı hatta eğlendiği birisiyle geçirmiş olurdu. İstediği yere geldiğinde, aracı durdurdu ve telefonunu eline aldı.

O anda "Telefonun çalıyor..." kelimeleriyle içeriye paldır küldür dalan Ecem, kapının girişinde yengesi Peri'ye sertçe çarparak, elindeki gazeteleri yere düşürmesini sağlamış, ardından salonun orta sehpasının üzerinde unuttuğu telefonunun üzerine uçarken, bacağını vurmuştu. Ve öyle bir atlamıştı ki üzerine, sanki masanın üzerinde cinayet silahını unutmuş da, polisler onu yakalamaya gelmiş gibi paniklemişti. Bu aşırı heyecanlı haliyle, göze batmıştı. Saçlarını gözünün önünden çekerek elindeki telefonun ekranına bakarken, annesi "Kızım ne oluyor, aklımı aldın!" diye çıkıştı.

Nebahat Hanım'ın meraklı yüzüne bakan Ecem, suçluca sırıtarak, "Yok bir şey anne... Sadece bir arkadaşım arayacaktı... Ercan... Ercan arayacaktı, onu bekliyordum!" diye yalan attı. Palavranda boğulma Ecem! Anneye yalan ha, çarpılacaksın. Yutkundu.

"Bir halt mı karıştırıyorsun sen?"

"Nereden çıkardın?" dedi soluk soluğa koşmaktan kıpkırmızı olan kız.

"Panikledin ve kızardın..." dedi zeki kadın. Kimin annesi, aynı Ecem!

"Yok ya... Benim haltlarla ne işim olur. Peh!"

"Önemli bir şey mi Ecem?" dedi arkasında alayla ona bakan Peri. Elindeki gazeteleri masaya bıraktı.

Telefonun susmasıyla rahatlayan Ecem, "Evet, seninle işim olduğu kadar hain, hadi mutfağa bakalım, daha bana o böreğin malzemelerini hazırlamadın..." dedi kaçış yolu bularak.

Nebahat Hanım'ın sorularını yanıtsız bırakarak duymazlıktan gelen Ecem, yengesini çekiştirerek mutfağa sokarken, bu konulardan ta en başından beri haberdar olan Peri kıkırdayarak ona ayak diriyordu. "Bu kadar belli etmesen tatlım, hani zaten herkes bir şeyler döndüğünün farkında ama gözlerine sokmaya gerek yok..."

"Etmiyorum."

"Ecem, telefon çaldığı an birden üzerine atılıyorsun. Elinden zaten düştüğü zamanlar uyuyakaldığın zamanlar. Herkes ne zaman çalacak diye tetikte durur durumda farkına var. Sanki telefon çalmıyor, patlayıcı bir bomba duruyor bıraktığın yerde."

"Abartma Peri! Sana anlattığıma pişman etme..." diye azarladı yengesini Ecem ve genç kadının yeşil gözlerinde gördüğü gerçeğin aynasıyla, kendi salak yansımasını seyretti. "O kadar belli ediyor muyum cidden?"

Peri dudaklarını büküp, gözlerini süzdürerek başını salladı.

"Uf, ne yapayım... Arayacak diye endişeleniyorum."

"Neden endişeleniyorsun ki?"

"Bilmiyorum..."

Neden endişeleniyordu Ecem? Zaten onunla ciddi düşünmediğini belirten adama, ciddiyetle uzak durmasını belirtmişti. Hayatı bundan beş yıl önce değişikliğe uğramıştı, öyle kalmasını istiyordu. Ve kalbi parampar çaydı hâlâ, eski haline nasıl getireceğini bilmiyordu. Ama tek bir şeyden emindi, o da Cem'in ailesinden biriyle ilgilenmesi, geçmişteki olan kötü anıları daha fazla karıştırırdı. Ne annesi, ne babası ve hatta abisi bundan hoşlanırdı. Herkesin kanayan yarasını kaşımanın anlamı yoktu. Cem'den temkinlikle uzak durmalıydı.

Peri kaşlarını kaldırdı. "Dünden beri bir daha mesaj attı mı?"

"Evet."

"Ne cevap verdin?"

"Beni kendi halime bırakmasını söyledim elbette."

"Kaç kere söyledin bunu Ecem?" dedi zeki yengesi.

"Her gün üç kere olduğuna göre, gerisini sen hesapla."

"Yani bu azimli adamın seni unutmuş hali mi?" dedi Peri gülmemek için kendini sıkarken.

"Mesaj çekmesi beni özlediği anlamına gelmez. O her kadını özler, midesiz. Artık ünü ülke dışına taştı, Türkiye'de kadın bırakmadı elini tutmadık." Dergideki o kadın aklına geldi. *Adi!* Hüsranla telefonunu yerine koyduğunda, ev telefonu çaldı. Peri'ye laf yetiştirerek açınca, duyduğu sesle bir an donakaldı.

"Kapatırsan bunu fena ödetirim."

"Cem?"

"Seni özledim..."

Ecem ağzı bir karış açık halde Peri'ye bakarken, işaret parmağıyla sanki telefondan çıkıp yüzünü gösterecekmiş gibi adamı, "Bu ol" diyerek işaret ediyordu. Peri muzırca kıkırdayarak başını sal- layıp "Ben içerideyim" dediğinde, şimdilik ağzını kapatarak genç kızı yalnız bıraktı. Ecem tam hevesle atılacaktı ki, aklına gazetede gördüğü haber gelince, yüzü düştü. Hayal kurmaktan bir an evvel vazgeçmezse, sonu ablası gibi olacaktı. Cem değişmeyecekti, elde edecek ve bırakacaktı, hep olduğu gibi.

"Niye aradın Cem?" dedi onu özlememiş gibi bozuntuya vermeden. Tepkisi buz gibiydi, bunu onca mesafeden adam bile hissetti. Oysa ateşe düşmüş gibi yanan yüreği yerinden çıkacak gibi çırpınıyordu.

"Söyledim ya... Sesini duymak için aradım. Özledim."

"Duydun o zaman" dedi kız sıkıntıyla. "Kapatabilirim."

"Dışarıdayım..."

Ve o tepkisel ses bir anda "Oha!" derken kayboldu ağzında, panikledi Ecem. Bakışlarını dışarıyı görecekmiş gibi evin camına yöneltip, hızla yerinden fırladı.

"Çok ayıp Ecem, o ne biçim laf!..."

"Cem... Ne arıyorsun burada? Babam görebilir, abim ya da..." Birden dehşete kapılarak "Lanet olsun niye geldin?" diye sordu.

"Az önce söylemiştim, ondan önce yine söylemiştim. Algılarında sorun var sanırım. Seni özledim."

"Özleme beni Cem... Ben seni özlüyor muyum hiç?" Allah için hiç özlemiyordu, sadece çöllere düşen Mecnun misali her yerde sanrısını görüyordu!

"Bilmem... Hiç özlüyor musun beni?"

"Hayır özlemiyorum."

"Geliyor musun?"

"Hayır."

"Tamam."

"Tamam mı?" dedi Ecem şaşkınca. Bu kadar çabuk kabullenmesini beklemiyordu. Bozuldu.

"Evet, tamam, kapat" dedi adam uzak sesi ve mesafeli tavrıyla.

"Gerçekten mi?" dedi kız şaşkınca. İçi mi acıyordu? Yok canım, duvardaki saatin kesin pili bitiyordu, ondan yavaşlamıştı zaman!

"Gerçekten." Ecem'in kalbine bir ağırlık çöktü. Ama telefonu kapatmak şöyle dursun, sesini bile çıkarmıyordu.

"Kapatmıyor musun?" dedi adam alay edercesine. Bu söze sinirlenen Ecem tam telefonu kapatıyordu ki, onun tok sesini duyunca, yüreği bedenini, aklı kafatasını terk etti.

"Kapıyı aç, ben geliyorum."

"Oha!" İkinci defa gözlerini iriçe açan Ecem, etekleri tutuşmuş halde telefona "Cem saçma..." diye panikle haykırdı ama yarım kalan sözleriyle, telefonun yüzüne kapanma sesi bir oldu. Olduğu yerde afallayarak donakaldı. Telefonu aradı tekrar ama Cem açmadı. Bu adam kafayı yemişti. Ayakları kıçına vurarak mutfaktan çıktı.

Hızla içeriye girip, salonda annesiyle sohbet eden yengesine baktı. Pen ona bakınca kaşıyla gözüyle gelmesini buyurdu. Pen kayınvalidesine fark ettirmeden yerinden kalktığında, Nebahat Hanım'ın hin gözleri çoktan kuşkuyla kısılmış ve bir haltlar karıştıran ikilinin üzerine dikilmişti.

Görümcesinin yanına geldiğinde Peri, Ecem "Dışarı çıkıyorum..." dedi damdan düşer gibi.

"Neden?" dedi Peri şaşkınca.

"Cem... O dışarıda!"

Peri şok bir ifadeyle görümcesine bakarken, girişe yönelen Ecem deli danalar gibi bir şeyler aranıyordu. Sonra her ne arıyorsa birden vazgeçip, kendini dışarı attı. Büyük bahçelerini aşıp sokağa çıktığında, Cem iri bedeniyle, yorgun yüzü ve ruhsuz gözleriyle aracının arkasına yaslanmış, sıkıntıyla onu bekliyordu. Yine üzerinde asil takımı, yine karanlıklar lordu gibi koyuydu duruşu. Ecem'i görünce usulca çökerttiği aracın kaportasından kalktı.

"Ne arıyorsun burada?" dedi üzerine hırkasını giymeye çalışan Ecem. Yakalanma korkusuyla, bakışları panikle etrafta dolandı.

"Seni bekliyorum..."

"Neden bekliyorsun? Ben otobüs müyüm?" dedi hırkasının altında kalan saçlarını çıkarıp sırtına yayarken.

"Özledim dedim ya..." dedi adam gözlerini mis kokulu saçlarına dikip hak talep ederken.

"Alacak verecek kalmamıştı aramızda... Veresiye devri ise kapandı. Sen başka hesapların peşine bile düştün..." dedi kızkollarını göğsünün altında bağlayıp hesap sorarak.

"Ne başka hesabı?"

"Neredeydin?" dedi kız düz bir tonda. Cem gözlerini kıstı, hesap mı soruyordu bu ufak cadı ondan? Bundan hiç hoşlanmayarak yine sertleşti bakışları, yine de kibarca verdi cevabını.

"İşim vardı."

"Çok mu önemliydi işin?" dedi kız kuşkulu bir sesle.

"Öyle" dedi adam dürüstçe.

Dişleri sıklaştı kızın. Önemli işini daha sabah görmüştü gazetede. "İşin bayağı güzel olmalı..."

"Anlamadım?" dedi kaşlarını çatan adam.

"İşin diyorum, uzun boylu ve sarı saçlıydı sanırım."

Önce algıları kapanmış gibi kaşlarını çatan Cem, bir an teyzesini düşününce gülümsedi. Gerçi onun saçları artık kumraldan çok beyazdı. Sonra bu ufak cadının kıskandığını düşünerek "Evet, tatlı bir kadınlaydım ama sarışın değildi" dedi sırf tepkisini ölçmek için.

Demek bir de esmer olmuştu arada. Onun söylediği şeyle içindeki tüm iyi niyeti katledilen Ecem, titrememek için kendini kasarak, "Git" dedi saygısızca. Gözleri donuklaşmış, yüzü sertleşmişti sebepsiz, adam şaşırdı.

"Ecem anlayış kıtlığı mı çekiyorsun?"

"Hayır, gayet bolluk içinde zekâm, kıtlığı sen çekiyorsun sanırım. *Git* kelimesinin nesini anlamazsın ki?" dedi küçücük yüreğiyle kocaman adamın gözlerine sığınarak. Demek itiraf ediyordu başka bir kadınla olduğunu ve bunu söyleyecek kadar ciğersiz olarak yanına geliyordu. Ne sanıyordu onu, eski kaşar mı? Ağlama dürtüsüne kızarak öfkelendi. "Senin ille de beni görmek isteme sebebini öğrenmeye çalışıyorum, derdin ne? Bir elin yağda, bir elin balda, neden ille de acı bibere uzanmak istiyorsun? Cem canımı yakarsan, can alırım."

"Yüzün de düşmüş. Neden bu kadar terssin?"

"Düzüm şeytan gibi çarpar adamı, uzak dur."

"Önceki hafta keyfin yerindeydi. Eğlendik, birlikte zaman geçirdiğimizde ne kadar iyi olduğumuzu gördün. Yanımdan ayrılırken mutluydun, aradan zaman geçti geldim ve bu haldesin... Sendeki değişim benimle alakalı değil, kafanı karıştıran kim?"

Ah, bir onu suçlaması eksikti. Yavuz hırsız, ev sahibini bastırmaya niyetli gibiydi.

"Kafamda kimse yok. Sadece yanında olduğumda başıma sürekli bir halt geldiğini ve az kalsın senin elini –ve tabii kendi elimi– kana bulayacağımı da gördüm. Üstelik sana güvenmiyorum ve bunda ne kadar haklı olduğumu her seferinde bana sen kanıtladın."

"Yanımda mutlu olman seni korkutuyor, bundan yapıyorsun bu hırçınlığı değil mi? Arzularına kapılmaktan korkuyorsun. Benimle eğlenmen seni korkutuyor."

"Sen eğlenmene bak o zaman... Kapandı bendeki eğlence defterleri..."

"Bende yeniden açıldı Ecem, ne yapacağız?"

"Cem, dersim var, kafam kurcalanmadan önce gidip çalışmak istiyorum. Eğer söyleyeceğin önemli bir şey yoksa, git sosyete uyuzlarınla kaşınmaya devam et... Dergiler resimsiz kalmasın."

"Şu mesele..."

"Yok mesele falan."

"O kadın..."

"Hayrını gör..." dedi kız dişlerini sıkıp gözlerini kaçırarak. "Güle güle..."

Adam onun kıskanan tavrını sevince, bir an gülümser gibi dudaklarını gerdi. "Seni özledim..."

"Mümkünse görüşmeyelim..."

"Beni özledin..."

"Sana iyi akşamlar."

"Artık senin için değerliyim."

"Yolun açık olsun, bu yana düşmesin" dedi üzgünce. Arkasını döndüğünde, Cem dişlerini sıkarak, birden pes edip aracına geçti. Alışık değildi böyle nazlı kadınların peşinde dolaşmaya.

Ecem, yanından tozu dumana katarak geçen araca kırgınca bakarken, içi daralıyordu. Bu da neydi, az önce ısrar eden adam işte şimdi yine vazgeçmişti. Zorlamaya gelmiyordu beyzade, hemen pes ediyordu işte, sıkılınca arkasına bakmadan gidiyordu. Neden ona güvenemiyordu sorusu cevap bulmuştu. Neden bentlerini

yıkmak yerine her yalnız kalışında yerine yenilerini örüyordu, sebep ortadaydı. Derin bir nefes alarak girişe yöneldi. Ve cebindeki telefonu titredi.

"Yasakları bozmayı hiç sevmem ama sen bozdun tüm dengeleri... Benim dengemi altüst eden sensin Ecem... Düzeltmek de senin sorumluluğun..."

"Kaldıracak gücüm yok saçma sapan oyunları ya da gönül yorgunluklarını Cem... Dergilerde, gazetelerde her gün başka kadınla anılan bir adamın, yanımda yeri yok."

"Ne dergisi?"

"Daha hangi dergide kiminle yakalandığını bilecek kadar bile az kadın girmezken hayatına, neden benim umutlarımı çalıyorsun?"

"Saçmalama Ecem, kimseyle birlikte değilim."

"Geçen hafta tatile çıktığını biliyorum." Bir dakika kadar zaman geçti bu mesajın ardından. Kız hüsranla iç çekerken telefon yine titreşti.

"Tatile çıkmadım..."

"Bir kadınla birlikte olduğunu yalanlamadın ama..."

"Teyzem..." yazdı adam ve kızın anlamayacağını anlayarak hemen devam etti mesaja. "Teyzem hastaydı, yanına gittim."

"Tek mi?" dedi kız bildiği gerçekle canını acıtarak.

"Hayır, yanımda bir doktor vardı. Fizik uzmanı, onu götürdüm." Bir an nefessiz kalan Ecem, kalbinin üzerindeki ağırlık hafifleyince, derince soluyarak gözlerini kısacık bir an kapadı. Ama ya kandırıyorsa? Ya istediğini elde etmek için oynuyorsa soruları zihninde çınlamaya devam ediyordu. Güveni o kadar yaralıydı ki, kan kaybederken iyi olması imkânsızdı.

"İnanayım mı?"

"Bana inanmıyorsan, konuşmanın anlamı yok. Hırçınlık yapmadan sorabilirdin."

"Hırçın değilim senin düşündüğün gibi... Korkağım."

"Korkmanı gerektirecek bir aşk oyunu değil bu, sadece birlikte nefes almak... Canın yanmayacak ufaklık bu sefer inan, beklentiler farklı olacak. Bunu birlikteyken tekrar konuşacağız. Özgürlük

bizde öncelik olacak. Yarın saat sekizde seni Cevahir Restoran'da bekliyorum..."

"Olmaz Cem, bu saçmalığı daha fazla devam ettirmeyelim. İkimiz de ilende yüz yüze geldiğimizde gözlerimize bakamayacak hale geleceğiz. Bırakalım bu saçmalığın peşini, konu kapansın. Gelemem..."

"Geleceksin. Orada olmazsan, direkt eve gelirim; akşam yemeğinde görüşürüz... Bu sefer kapıda bekleme inceliğini göstermem, haberin olsun..."

"Saat altı..."

"*Oldu cadı...*" diye yazdı adam. İşte yine istediğini elde etmişti ve kız sadece boyun eğmişti.

Bu kadardı... Hepsi bu kadardı işte. Ona çaresizce evet demişti.

Yine onun yalanlarına kanmak istemeyen ahmak Ecem, şaşkınca mesaja baktı. Neydi şimdi bu! Ne yapmıştı? Hayır diyeceğine ona yine *evet* demişti. İki lafın hatırına, tava mı gelmişti?

İşte böyle. Bazen nefret ettiğin insanları ölesiye seversin. Çaresizlik bu olsa gerek, gitmek varken hep başa dönersin.

Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yapmıştı.

O gece, en azından düşüncelerini onunla açıkça konuşması gerektiği için Peri ısrar edince; nihayetindeki tüm direnci kırılan Ecem, aklında bin türlü soruyla yola düştü. Tereddütle girdi gösterişli yapının kapısından içeri. Rengârenk, asil ve elit resimler, lüks restoranın duvarlarını süslüyordu. Tavan çok yüksekti ve antika avizelerden oluşan hoş bir ışık etrafa yayılıyordu. Beyaz elbiseli garsonlar masaların arasında hızla dolaşıyor, binleri giderken, yeni müşteriler boş kalan rezervli yerlere geçiyordu. Tedirgin bakışları, bir tanıdığa yakalanma korkusuyla etrafı turladı. Bunu ne abisine, ne ailesine açıklayabilirdi. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan yine çok korktu ama biliyordu ki, eğer Cem'le görüştüğü ortaya çıkarsa onları zaten büyük bir hayal kırıklığına uğratacaktı.

Yan masadaki kadın yemek siparişi verirken, karşısındaki adam içkisinden bir yudum aldı. Ecem bakışlarını başka tarafa çevirdi. Burada ne işi vardı ki? Ailesinin ona dair olan tüm

güvenini sarsacaktı. Bu yaptığı saçmalıktı. O Cem'di, çapkın, sert, bazen alaycı ama çok zaman zalim Cem... Her ne kadar yakışıklı olsa bile, o kusursuz yüzünün altında sert ve vicdansız bir adamı taşıyan bir erkekti. Üstelik adam açık ve net başından beri tek istediğinin biraz güzel vakit geçirmek olduğunu belirtmişti. Akıllanmayacak, aşk kazığı yemeye doymayacaktı. Yerinden hırsla kalkarak suratını asıp, kapıya yanaştı. Pes etti, aklını başına devşirdi. Hayır kaçacaktı. Tam döner kapıdan çıkıyordu ki, gördüğü görüntüyle bedeni donup kaldı.

"Kimi bekliyorsun?"

Ona hesap soran ses ve kuşkuyla bakan gözlerle, karşısına çıkmaya nasıl cüret edebiliyordu?

"Sen ne arıyorsun burada?"

"Konuşmama müsaade etmiyorsun?" dedi adam etrafa bakarak.

"Sen de beni izledin, öyle mi?" diye kızgınca tısladı kız.

"Bana başka bir şans bırakmadın. Eve geldiğimde sen çıkıyordun, ben de seni takip ettim. Bırak da konuşayım" diyen Kahraman bakışlarını etrafta dolaştırdı. "Asıl sen ne arıyorsun burada bana cevap ver?"

"Cidden kendinde, bu soruyu soracak hakkı buluyor musun sen?"

Adam pişmanca iç geçirdi. Özlemle dolan bakışlarını genç kızın bedeninde beğeniyle dolaştırarak, yanında sarkan ellerini yumruk yaptı. Giydiği şantuğ elbise omuzlarını açıkta bırakıyor ama göğüskafesini sımsıkı sarıyordu. Güzel bedeni her zaman düşüncelerinin ilk adresi, iradesinin son güçsüz kalesi olmuştu. Yüzünde hafif bir makyaj vardı, bal damlayan dudaklarında koyu pembe ruj parlıyordu. Kime süslenmişti bu kadar? Hem de otele kime gelmişti? Öfkesi katlandı. Kıskançlık başladı. Bedenindeki sahiplik belirten gözlerini çekemedi.

Onun hırslanan tutumundan rahatsız olan Ecem, cevap vermeden yana kaydı ama genç adam buna izin vermeyince, olduğu yerde sıkkın bir tavırla durdu.

"Çekil önümden..."

"Konuşalım... Hadi gidelim buradan, eve gidip bu saçma oyunu sonlandıralım artık... Ben ailenden isteyeyim seni, hemen şimdi."

"Bu oyun değil, saçmalık senin yaptığın bu şey. Artık hayatımdan çıksan diyorum Kahraman, bu saçmalığı sonlandır. Lütfen, olur olmaz yerlerde karşıma çıkmaktan vazgeç, takip etme beni. Konuşmak da, bakışmak da, barışmak da istemiyorum. İncitmek ve tükenmek istemiyorum, neden anlamıyorsun?"

Sitemle iç geçiren Ecem yana kaydı ve başını kaldırdığında gördüğü görüntüyle, bir an donup kaldı. Lanet olsun, bu da neydi şimdi? Eski âşıklar buluşması mı? Hayatında yer edinen tüm erkekler kâbus gibi üzerine, aynı anda mı çökmüştü!

İki erkek girişte karşılıklı dikilmiş, kibirli bir duruşla birbirini süzüyordu. Ne zamandır orada olduğunu bilmediği Cem, parlak yeşil gözlerini kısmış, Kahraman'ı sertçe inceliyor, Kahraman da hoşnutsuzluğunu belli etmekten çekinmeden hayâsızca ona bakıyordu. Üstelik bakışları sert ve dik, duruşu tehditkâr ve sahiplenici yiydi. Hele şu ite bak, bir tek üzerine nal gibi *bana ait* yazısını asmadığı kalıyordu.

İnanılamayacak kadar gülünç, saçma sapan bir durumdu bu an. Üstelik Kahraman ne kadar sahiplenici duruyorsa, Cem de ondan farksız gözükmüyordu. Ecem bir an gülmek istedi. Öyle tebessümle değil, kıs kıs değil, bu melodrama kahkahalarla katılarak gülmek istedi. Ve o an imdadına yetişir gibi telefonu çaldı. İki adam her an birbirini parçalayacak hayvan gibi diş bilerken Ecem pısırık bir sesle, "Peri!" diye inledi.

"Ecem?" dedi Peri korku dolu sesle. "Ne oldu?"

"Allah benim belamı verecek... Yeminle anneme ne zaman yalan söylesem, başım belaya giriyor. Çarpılacağım ben bir gün..." dedi Ecem pişmanca.

"Bir şey mi dedi? Bir şey mi yaptı? Ne oldu korkutma beni."

"İkisi bir arada şu anda karşımda duruyor, bu kareyi ömrüm boyunca unutmayacağım." Yengesinin bu ani sessizliği karşısında şaşırarak, "Lan bana akıl versene, susma..." diye çıkıştı.

"Hâlâ orada mısın?"

"Hayır, değilim, biri beni uzaya fırlattı..." diye karşılık verdi Ecem, kapının girişinde birbirini öldürecek gibi dikizleyen iki erkeğe bakarak sesini kıstı. "Daha bir süre de olmayacağımı hissediyorum. Artık cenazemi almaya, yarım saat sonra gelirsiniz. Peri, boku yedim!"

"Lanet olsun Ecem... Başına bela açmayı nasıl başarıyorsun bilemedim ki?" Zeki yengesinin birden durumu kavradığı ve ne kadar şaşırdığı belliydi. "Fırsat bulduğunda beni tekrar ara ve sakın bir aptallık yapma... Ben hemen geliyorum."

"Hayır, gelme, ben eve geliyorum" dedi Ecem telefonu kaparken.

Bu adamın neden burada olduğunu şu anda Cem'e açıklaması mümkün değildi. Cem'i bu salağa anlatması imkânsızdı, tahta kafası almazdı. Tabii bir de neden gitmeye kalktığını Cem'e açıklaması uzun sürerdi, adam buradan Kahraman'la gideceğini sanarak onu kesin yanlış anlayacaktı.

"Şey..." dedi ve iki adam da aynı anda gözlerini ona çevirdi. Kız yutkundu ve sustu.

İkisi de beyaz gömlek, koyu renk takım elbise giymişti. Ama benzerlikleri bu kadardı. Elbette Cem'in elbisesi çok daha pahalı bir kumaştan, terzi elinden çıkma, gömleği de ipek dokumadandı. Biri sarışın, öteki kumraldı. Cem Kahraman'dan en az beş yaş kadar büyüktü ve kendine güveni çok daha fazlaydı. Soğuk bakışlarla Kahraman'ı öldürecek gibi süzüyordu. Kahraman ise çökmüş göz altlarıyla ondan daha yaşlı ve ezik duruyordu. Pasif görünümlü ama cesur!

"Bakın sorun istemiyorum" dedi bu sefer kavga izlemek istemeyerek. Kapıya doğru onların yanına yürüdü. "Kahraman gidiyordu zaten Cem." Meydan okuyan bir ifadeyle eski nişanlısına baktı. Onu böyle zor durumda bırakması fena halde canını sıkıyordu, üstelik peşinde dolaşıp, takip edip, durup dururken karşısına çıkmaya da hakkı yoktu. Gece gündüz acaba nereden çıkacak, şimdi yine arayacak demekten de acayip sıkılmıştı. Israrcı olunca affedeceğini ona söyleyen kimdi? Sıcak bir karşılama görmüyorsa, bu tamamen kendi hatasıydı!

Cem bakışlarını Ecem'e çevirdiğinde "Gidiyor musun?" dedi Kahraman.

"Kahraman..." diye dişlerini sıktığında Ecem, aradan Cem'in yüzünün ölçeden bir anda kararmasına yol açtı. Aradan geçen beş yıl ve ona olan sabrıyla, Cem'in aslında ne kadar çabuk sinirlenen bir adam olduğunu unutmuştu Ecem. Ama şimdi çok iyi hatırlıyordu. Cem'in, büyük bir ihtimalle kara geçmişinden aldığı öfke mizacıyla baş edebilmek, onu sakinleştirebilmek bu anda mümkün değildi. Adam gözünü kırpmadan çakır çakır duruyordu bu inat yüklü bekleyiş. Ama adamı yumuşatmak, sinirlerini gevşetmek gibi bir ihtimaliniz yoktu! Bu adam korkusuzdu. Sorgusuzdu. Önüne dikilen bir asalaktı. Hangisi daha tehlikeliydi?

"Hadi sevgilim, baş başa kalacağımız bir yere gidelim ve konuşalım..." dedi Kahraman arsızlığını ele alarak. "Hadi."

Ecem irkildi *sevgilim* kelimesine, Cem dişlerini sıkarken boynunun kenarındaki kasları seğirdi. Sanki her an kolunu kaldırıp adamın boynunu tek hamlede kıracak gibiydi. Hükmeden bir adımda genç adamın önünde bitti ve sert sert bakarak "Gidiyorum sanırım" diye tısladı. Ecem'in bakışları Cem'in ellerine kaydı, yumruk olmak için can çekişiyor gibiydi.

Kahraman dikleneren "Bunu yapacak kişi sendin sanırım" diye yanıtladı ve ikisinin kavga etmesinden korkan Ecem, "Bence gidiyordum, siz kalıyorsunuz sanırım" diye cevapladı.

İki adam da dişlerini sıkarak öne doğru bir adım atınca, ortada bir savaş çıkmasından korkan Ecem pes etti. Bedeni titriyor, bacakları tutmuyordu. Ne yapacaktı şimdi, onlar birbirini gırtlaklamadan, nasıl kurtulacaktı bu durumdan? Cem hiç taviz durmuyordu, Kahraman ölecekti ellerinde ve onu vicdan azabıyla savaşmak zorunda bırakacaktı, keza Cem onu öldürdüğüne üzülmeyecek aksine çok memnun olacak gibi duruyordu.

Aklına gelen şeyle Cem'e çaresizce bakıp, Kahraman'ı kolundan tutarak, "Şimdi geliyorum" diyerek eski nişanlısını çekiştirerek kapıya çıkardı. Cem genç kıza şaşkınca bakarken, eli kolu bağlı halde, gözlerinden yansıyan nefret parıltısı kızın

midesini kastı. Dev gibi adam refleksen baş üzerinde bir daire yaptığı hareketle

Dışarı çıktıklarında derhal adamı bırakan Ecem, sert bakışlarıyla, "Eğer şimdi buradan gitmezsen, sana olan tüm saygımı yitiririm Kahraman. Git..." diye tıslattı.

Onu seçtiğini sanan adam mayışarak kıza sokulurken, "Sana o adamla baş başa bırakacağımı sanmıyorsun..." diye bütün kinini bir tanrıda

Ecem ondan bir adım uzaklaşarak, içeriden onları izleyen Cem'i daha fazla sinirlendirmemeye çalıştı. "Ben sana eski sevgilinle baş başa bıraktım ya uzun zaman boyunca Kahraman, sen de dene, zor olmuyor. Sadece gözlerini kapa..."

Adam sertleşip vahşileşeceğine birden yumuşadı bu sözler üzerine. Daha temkinli bir tutumla, "Aşkım, bir hata yaptım diye mi bu inat? O adamla, o yüzden mi görüşüyorsun?" dediğinde, Ecem'i tüm soğukkanlılığından sıyırdı. Kahraman koluna dokundu ve daha ne olduğunu anlayamadan Ecem, kenara doğru çevirip sert-çe uzağa savruldu.

"Kısa kes, yaylan" dedi argo bir tutumla. Adam ona elini kaldırıp bir şey anlatacakken "İndir lan o elini... Kaybol..." diye tıslayarak, kolundan kabaca tuttuğu kızı bedeninin yanına sabitledi. Sahiplenmiş ve ona dokunanı gözünü kırpmadan öldüreceğini duruşuyla belirtmişti. Ecem titreyerek onun yanında dururken, kolunu tutan sert tutuş canını kaygısından daha fazla acıtmıyordu.

"Buna sen karar veremezsin... Ecem benim nişanlım..." dedi Kahraman eski sevgilisine uzanma cüretini göstererek.

"Yaylan dedim oğlum, akşam vakti elimi kana bulama" derken adamın elini havada yakalayan Cem, parmaklarını kıracak şekilde bükerek acıdan diz çöktürürken, ayaklarının dibine serdiği adama öfkeyle baktı. Ecem'in ürkek çığlığı altında kesik kesik soluklarken burnundan, "Eski nişanlın..." diye dişlerinin arasından tıslad. Kaşlarını çatmış, bükülen heybetli bedeniyle ona tepesinden hükmederek bakmıştı.

"Cem..." dedi ayaklarının dibinde acıdan inleyen adamın elini avucundan kurtarmaya çalışan Ecem, panikle atıldı. "Bırak... Canını yakıyorsun."

Kız hâlâ fark edememişti hatasını ama bu sözle, buzlu sular yüzüne çarpılmış gibi kasılan Cem, genç kıza öldürücü bir bakış atarak, "Canı cehenneme" diye tısladı. Adama öldürücü gözlerle bakarken ağzından çıkan her söz tükürür gibi yüzüne tokat olup çarpıyordu.

"Benim kadınım, benim sevgilim, benim... Uzak duracaksın, durmazsan duracağın yere postalanacaksın. Canını aldırma bana."

"Dur artık."

Ecem ne kadar yanlış bir kelime kullandığını kavrayarak yutkundu. Gözleri çaresizliğinden dolmuş, bedeni üşümüş gibi korkudan titriyordu. Cem elinin altında acıdan uyuşarak kıpkırmızı olmuş adamın elini biraz daha bükerek, kemiklerinden çıkan sesi dinlerken, "Şimdi kemiklerini kırıp eline vermemi istemiyorsan, kaybol. Bir daha bırak seni onun çevresinde görmeyi, nefes aldığı şehirde yaşadığını duyarsam..." diye yarıda kestiği sözleriyle, adamı çöp poşeti gibi tiksintiyle geriye ittirdi. "Siktir git."

Cem söylediğinde ciddiydi. Ecem ürkek bakışlarını Cem'e çevirdiğinde, ellerinin yanında yumruk olduğunu ve her an Kahraman'ın yüzünde patlamak için zaman kolladığını gördü. Belli ki kendini kasıyordu, onu öldürmemek için savaş veriyordu. Aslında Cem, bu adamı Ecem'in gözleri önünde döverek, onu korkutmak ve aralarında gerçekleşen uçurumu daha derinleştirmek istemiyordu.

Yüzsüzce elini ovuşturan Kahraman ayaklanırken, "Şimdi gidiyorum Ecem ama konuşacağız. Bu konu burada kapanmayacak" dediğinde tehditle, Cem öne doğru sert bir adım attı ve Kahraman ona ters ters bakan adama, gözdağı verdiğini sandığı sinsi fikirlerinin arasında diklendi ve arkasını döndü.

Ecem eski sevgilisinin arkasından öfkeyle bakarken, ellerinin titrediğini fark etti. Sadece elleri miydi? Tüm bedeni titremeye başlamıştı. Cem gibi belalı bir adam, Kahraman gibi dengesiz bir adamı

kibarca kovmayı başarmıştı! Gırtlağını sıkmadan, canını almadan, kanını yere akıtmadan gitmesine izin vermişti. Bir ilki başarmıştı, iradesine sahip çıkmıştı. Cem? Peki, hayatından da aynı şekilde çıkarmayı başarabilecek miydi? Birden, pişmanca etrafında dolaşan Kahraman'ın tekrar hayatına girmesine şans tanımaması gerektiğine karar verdi. Kendi dilediği gibi, onu aldatıp, sonra tekrar geri dönerek hayatına eziyet edemeyecek olduğunu göstermeyi hiç bu kadar çok istemedi. Ama sonra intikam alma isteği hemen geçti, böyle saçma bir fikir için bile ona katlanamayacağına karar verdi. Bakışları Cem'e kaydığında, bu konunun burada kapanmadığını anlayarak korktu. Cem bu adamın peşini asla bırakmayacak, bu geceki cüretini ona ödetecek gibi arkasından kara kara bakıyordu.

"Cem sakın, sakın bana meseleyi büyüteceğini söyleme" dedi titrek sesiyle korkakça fısıldayarak. Cem'den ses gelmedi, aksine dişlerini sıkınca, çene kasları dalgalandı. "Cem sakın, işte o zaman yüzüne bile bakmam."

Gözlerindeki yağmurlar ha yağdı ha yağacaktı. Ve ona tepeden ölüm gibi bakan karanlık adam, "Neden, senin için bu kadar çok mu değerli?" diye cehennem gibi soludu.

Gözlerindeki yaşları parlayan Ecem, "De... değerli olan o değil..." diye fısıldadı kekeleyerek ama adam o kadar öfkelenmişti ki arkasından baktığı adama, kızın fısıltısını duyumsamadı.

"Ne arıyor bu adam burada?" diye dişlerini gıcırdatarak hesap sordu. Ecem'den açıklama bekleyerek, öfkeli gözlerini ona dikmişti şimdi de. Sanki Ecem'in ilk yanlış kelimesinde boynunu kraker gibi kıracaktı duruşundaki sertlik.

"Ge... geç kaldın" diye karşılık verdi ürken Ecem. Saçma bir suçlamayla "Geç kalan sendin" diye ekledi. Bu sitem geçmişe miydi, yoksa geleceğe mi ne adam ne de kız algılayabildi.

"Ne arıyordu burada Ecem?"

Onun hesap soran tavrından sıkılan Ecem, dişlerini gıcırdattı. Bu adama eski nişanlısıyla ilgili hiçbir açıklama yapmaya niyeti yoktu. Üstelik hesap sormaya da hakkı yoktu. Onun eski kırıklarını ve yeni sevgililerini soruyor muydu Ecem!

Saatine bakan Cem, aşağılayıcı bir ifadeyle, "Hayatındaki erkeklere vereceğin randevuları sıralarken biraz daha dikkatli davranman gerekiyordu" dediğinde tükürür gibi, kız bu aşağılanmaya titredi. Onun şaşkınlığını görünce tiksintiyle devam etti Cem. "En azından, farklı mekânlar ve zamanları seçebilirsin. İki erkeği birden idare etmek zor!"

Onu tokatlamakla, hayalarını tekmelemek arasında gidip gelen Ecem'in yanakları kıpkırmızı kesilerek, "Kahraman benim hayatımdaki erkeklerden biri filan değil!" diye bağırdı.

Başını yukarı kaldıran Cem, "Ben o erkeklerden biri miyim peki?" diye hesap sordu. "Hani şu vakit geçirdiklerinden..."

"Cem saçmaladığını biliyorsun. Ben sadece Kahraman'la artık birli..."

"Kahraman" diye kızın sözünü yarıda keserek nefretle mırıldandı Cem, yine ağzında ekşi bir tat bırakırcasına. "Eğer bir daha o adamın adını ağzından duyarsam..." diye başladı sözüne ve bu emre öfkelenen kız "O isim benim hayatımdan geçti" deyince, Ecem'i kolundan sertçe tutarak kabaca kendine çekti. Sıcak nefesi kızın yüzünü kavururken, "Canının bir daha yanmasını istemiyorsan, ondan uzak duracaksın!" diye emretmeye devam etti.

Kabaydı tutumu, üstelik nezaketten uzak sözleri can yakıcıydı. Aşağılayıcı, onur kırıcıydı. Kırılmış kıza olan bakışları sertleşti. "O adamın pisliği seni yutar, geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Senin gibi" dedi Ecem yutkunarak. "Senin geçmişin de nuru pak değil, yargılıyor musun?"

Bu sahiplenici sözleri beklemediğinden donakaldı adam.

Şaşkınca gözlerini kırpıştırdı kız. Kahraman'ı nereden biliyordu ki? Tabii, hakkında yaptıracağı o lanet olası araştırmalar sayesinde! Demek onunla bir zamanlar nişanlı olduğunu ve tam ailelerine açıklamalarının arifesinde, aldatıldığını biliyordu artık! Allahım! Yeterince aşağılandığı yetmezmiş gibi, bunu bir de yaşadıklarını Cem öğrenmişti! Şimdi onun gözünde âciz, teselliye muhtaç bir kadın gibi durduğu kesindi. Ona acıyor muydu? Bunca

özveri, şefkat gösterisi bu yüzden miydi, ona sunduğu sonsuz sabrın sebebi bu muydu?

Ecem meydan okuyan bir tavırla başını dikleştirdi, özgüvenini geri kazanmış gibi, "Şimdi, izin verirsen, gitmek istiyorum" dedi öne doğru bir adım atarak ama hâlâ kolundan sıkıca tutan Cem sadece yana dönerek iri bedeniyle yolunu tıkayınca, duraladı. Onun hükmedici dev gölgesi üzerine düşünce, bedeni bir ürpertiyle sarsıldı kızın. Bir adım gerilemek istedi fakat azalarını kıpırdatamadı.

"Gitmene izin vermedim."

"Sana bir açıklama yapmak durumunda değilim... Bu gece buraya gelmem bir hataydı. Bizim görüşmemiz hataydı."

Cem kızın kolundaki tutuşunu saldı, kuşkulu bakışlarını genç kızın üzerinde dolaştırdı. Ecem onun bıraktığı yere elini koydu, sanki üşüyormuşçasına elini kolunda dolaştırıyordu. Canı yanmıştı, ama kalbi daha fazla acımıştı. Gözü döndüğü zaman ne yaptığını fark etmiyordu demek, bunu anlaması iyi olmuştu. Tüylerinin diken diken olduğunu buradan bile görüyordu adam ama bunun üşümekten mi yoksa korkudan mı ileri geldiğini bilmiyordu. O salak adamı kaybetmekten korkuyor olamazdı, değil mi? Onun için hâlâ bir şeyler hissediyor da olamazdı. Yanlışanladı. Neticede ikisi de birbirini anlayamadı.

Ecem gözle görülür şekilde titredi. Cem'in parmakları yakasına kaydı ve seri bir hareketle ceketini çıkarıp, kızın şaşkın bakışları altında omuzlarına serdi. Ecem onun kokusuyla sarsılırken, ceketine sinen sıcaklığıyla dengesini kaybetti. Bu adam ölüm müydü, yaşam mı? Keşfedemedi.

"Üzerine neden şalını almadın?" diye tısladı Cem.

"Soğuk bir adamın buzdan sözleriyle bedenimi üşüteceğini düşünememişim" diye tısladı kız omuzlarındaki ceketi düşürmeye kalkınca. Cem ellerini kızın narin omuzlarına koyarak sessiz bir emirle bu eyleminin önünü kapadı. Gözleri kızın elbisesinin dekoltesinde, ürperen teninde gezindi. Çok güzel olmuştu, onun için miydi bu süs, yoksa o geri zekâlı ex aşkını kıskandırmak için miydi? Üstelik içine iç çamaşırı giymeden üzerine geçirdiği elbiseyle,

karşısında durup ürperdikçe, tüm hazinesi gözler önüne seriliyordu. Göğüslerinin kıvrımları şimdi daha belirgin, uçları dikleşmişti. Ağzı sulandı, bedeni kasıldı ve kasıkları ısındı.

Onun bakışlarındaki değişiklikle titreyen kız ceketinin iki yakasını çekiştirerek önünü kapadı. Adam tek sorgulayan kaşını kaldırınca, "Önümden çekilir misin?" diye rica etti. Yanakları al al, gözleri utangaçtı.

"Hayır" dedi Cem onu kollarından yakalayarak, bu sefer kaçmasına müsaade etmeyecekti. "Soruma cevap vermedin. O adam... eski nişanlın ne arıyordu burada?"

"Sen de dedin ya, ben ikinizi birden idare ediyormuşum."

"Ecem, sabrımı zorlama. Gidip o şerefsizi bulup konuşturmamı istemiyorsan, dökülüyorsun. Zaten canımı sıkıyor, gebertsem geceleri rahat uyurum."

Evet, Kahraman'ın kim olduğunu bildiğine artık kuşku yoktu. Onlara dair her şeyi öğrendiğini anlaması kâfiydi. Öfkeyle yeşil gözlerinin içine baktı, seslenmedi. Cem başını aşağıya eğip, yüzüne nefesini vererek, "O adam iyi birisi değil!" dedi uyarırcasına. "Ecem ben tekin birisi değilim, senin için ne kadar iyi olabilirim bilmiyorum. Onu çevrende gördüğüm an gözüm dönüyor, yaşatacağımın garantisini veremiyorum."

"Cem korkuyorum senden böyle konuşunca."

"Sen böyle bakınca, ben de kendimden korkuyorum. Bana yaptırdıklarından korkuyorum, düşündürdüklerinden korkuyorum. O adam iyi birisi değil..."

"Ne olmuş yani?" dedi kız dik dik. "Senin hakkında da çok iyi şeyler söylemiyorlar. Sen iyi birisi misin sanki Cem? Vicdansız, karanlık, hatta mafya kılıklı birisi değil misin? Dilediğin gibi adalet kesen, istediğin gibi can yakan, canın istediğinde birilerine hükmeden birisi değil misin? Emir vermekten hoşlanan, emir almaktan nefret eden... Sağduyulu değilsin, özverili değilsin, bencilsin."

Kızın ağır sözleri adamın sinesinde top mermisi gibi patlayarak tahrip etmişti yumuşak yanını. Oysa ona karşı her zaman karşı konulamaz bir yumuşaklık ve dürüstlük içerisindeydi. Kaşları kız-

gınlıktan çok şaşkınlıkla çatılarak, "Yani beni kötü birisi olarak mı görüyorsun? Ondan mı uzak duruyorsun?" diye sordu kaygıyla.

"Sen kötü birisisin zaten Cem, sütten çıkmış ak kaşık gibi davranma. Birçok can aldığını, kim bilir kaç can yaktığını..." dedi Ecem suç işlerken yakalanmış bir çocuk gibi, cevap verdiğini fark etmeden. "Sen kötü birisisin. Zalimsin. Düşüncesizsin." Böyle suçlu ruh haline girmesi için hiçbir neden yoktu aslında. Yanlış bir şey yapmamıştı, söylediği şeyler doğruydu. Üstelik, yapsa bile, Cem'in üstüne vazife değildi bu! Ve Cem irkildi, cidden kötü birisiydi o, hem de bela birisi.

"Ben sana..."

"Sen çok kötü birisin Cem, geçmişini bilmem ama düşüncelerin kötü. Çok bencilsin. Kimsenin yaraları seni ilgilendirmiyor, acıları seni bağlamıyor. Kimsenin ne kadar kırıldığı, tekrar bir araya gelmesi için zamana ihtiyacı olduğu da seni ilgilendirmiyor. Görmüyor musun yaralıyım, acıyorum. Yaramı saracağına kanatıyorsun, merhem süreceğine deşiyorsun. Cem, senden bana ilaç olmaz..."

"İnsanları yara bandı olarak kullanamazsın Ecem. Birisinin acısını dindirmek için diğerini ağrıkesici niyetine kullanamazsın. Acıyorsa canın alışacaksın, kanıyorsa kendin saracaksın. Ben buyum, oynamam, rol yapmam, göz boyamam."

Cem buz gibi bakışlarla üzgün kızı süzdü. Ecem bembeyaz olmuş yüzüyle ellerinin arasında sakince duruyordu. "Bazen gözlerinde gördüğüm adam beni korkutuyor. İçinde birisi var, senden ayrı yaşayan birisi. Bir canavar. Sen karanlıksın, hiçbir ışık seni aydınlatmıyor. Rol yapıyorsun, yüzüne şefkat maskeleri takıyorsun, yanımda sabırlı gibi durmaya çalışıyorsun ama sen aslında sadece kendinle çelişiyorsun. Cem sen cidden iyi misin? Benimle neden oynuyorsun?"

"Ben seni rahatsız ediyor muyum?" diye sordu Cem. Yutkunamıyordu. Daha önce karanlık yanından hiç bu kadar korkmamıştı. Ve Ecem ona karşı olan sabrını çözmüştü.

"Neden etsin?" diye kaçamak bir cevap verdi Ecem, adamın elleri kollarında sıklaştıkça canı daha fazla acıyordu.

"Peki o adamı, geçmişine rağmen gerçekten sevdin mi?"

Bu soru kızın nefesini kesti. Bakışlarını kaçırarak, "Kimseyi hatalarıyla yargılamam ben. Eğer savaşıyorsa destek olurum, incisi varsa merhem olurum, sancısı varsa ağrıkesici olurum. Cem ben çiğ süt emmiş bir insanoğluyum. Kusursuz değilim ki, başkalarını hatalarıyla yargılayacak kadar gözü kör olayım" diye kaçamak bir cevap verdi. Kahraman'ı cidden sevmiş miydi? Evet, hem de çok sevmişti, peki ya aşk? Aşk ve sevgi aynı şey değil miydi?

Aslında, artık Kahraman'ın geçmişte ne yapmış olduğu ya da bugün ne yapmaya çalışmış olduğu onu gerçekten ilgilendirmiyordu. Ayrılmalarının ardından geçen günler boyunca, kara kara düşünmüştü. Kahraman'ın bir başkasıyla olduğunu düşünmek onun için bir işkence olmuştu evet, bunu atlatması kolay olmamıştı ama şimdi düşününce, ya evlendikleri zaman yaşasaydı bu acıları? Yıkım daha beter olmayacak mıydı? Sandığı gibi kötü değildi artık bu ayrılık onlar için. Belki de başından beri hissettiği aşk değildi, biraz değerli olduğunu hissetmek ve karşındakine de değerli olduğunu hissettirmekti. Ama bu akşam Cem'le yüz yüze gelince, Kahraman'ı artık sevmediğini ve bunun asla aşka dönüşmeyeceğini kesinlikle anlamıştı, Kahraman'ın gelişi hiç olmazsa bu açıdan yararlı olmuştu. Önceden vicdan azabı çekiyordu, *"Acaba intikam hissiyle mi Cem'e yaklaşıyorum, acaba Cem'den de geçmişin intikamını mı alıyorum?"* diye ama değildi, o adamdan intikam alacak kadar bile geride bir şey bırakmamıştı. Peki ya Cem?

Kız dalgınca karanlıkta kaybolan adamın gittiği yola bakınca, bunu fark eden Cem durumu yanlış anlayıp onun peşinden gidemediği için üzgün olduğunu sandı, içine yüklenen öfkeyle koluna sımsıkı yapışarak hızla kendisine çekti. Kız üzerindeki şaşkınlığını atmadan daha, adam nefretini içine akıtarak, "Bir zamanlar onunla evlenecektin öyle ya... Yoksa bağışlamaya mı karar verdin?" diye hatırlattı zalimce.

Bir an bakakaldı Cem'in yeşil gözlerindeki cehennem ateşine. "Hepimiz hata yaparız!" dedi konuyu yine geçiştirmeye çalışarak. Ama yanlış bir cevaptı bu, adamın öfkesini katlamaktan

ileri gitmemişti ki, Cem'in parmakları kolunu kırasıya bir baskıyla sıklaştı. "Kolumu bırakır mısın lütfen?"

İtiraz eden Cem başını yavaşça iki yana salladı. Kaba tutuşunu biraz kibarlaştırdı. "Ben de senin hakkında bir hata yaptığıma inanmaya başlıyorum artık Ecem." Kız gözlerine bakınca merakla, adam başını geriye atarak dosdoğru sordu. "Geçmişin intikamı için benimle oynuyor musun? Çocukluk hayallerinin katili olarak mı görüyorsun beni? Sana kapıldığım an beni ortada mı bırakacaksın? Türk filmlerindeki gibi âşık etmek için eski sevgilinle mi kıskandıracaksın? Yoksa beni kullanıp onu mu kıskandıracaksın? Umarım, öyle bir hata yapmazsın."

Ecem öfkeyle çakmaklaşan gözleriyle, adamın ruhuna işlerken, "Sen adi bir..." diye başlayan sözlerini tamamlayamadan dudakları adamın haşin dudaklarına yapıştı.

Bu kadarı fazlaydı, hem de çok fazlaydı! Önce suçluyor, sonra hakaret üstüne hakaret yağdırıyor ve cevabını duymaktan korkunca, zorbalık ederek, öpüyordu. Adamın kollarında titreyen Ecem, bunu kaldıramayacağını düşündü. Önce, annesi ve babası için endişelenmişti; sonra ablasının hâlâ kayıp olan hali ve şimdi Kahraman'la tartışmışlardı, ardından bu durum... Şimdi de, bu öpüşme... Bu kadarı fazlaydı. Cem'in öpüşünde ne tutku vardı ne de sıcaklık. Ecem'in vücudunu kendi bedenine sımsıkı yapıştırıp dudaklarını dudaklarının üstünde hak talep ederek gezdirirken bile, onu küçümsediğini, istediğini elde etmenin hiç de zor olmadığını ispatlamak için, baştan çıkararak öptüğünü gizlemeye gerek duymuyordu.

Ecem ona direnmedi ama karşılık da vermedi. Ona hiç değer vermeyen, bunu açıkça söyleyen bir adamın öpüşüne nasıl karşılık verebilirdi? Hissettiği öfke, bütün vücudunu uyuşturmuştu sanki. Oysa onu ikinci defa öpüyordu, şimdi ayakları yerden kesilmeliydi...

Öfkesinden kör olan Cem, kollarının arasındaki kadının tepkisizliğini nihayet fark etti. Başını hafifçe geri çekip öfkeden gerçeğe perde çeken gözleriyle yüzüne baktı. Kız ağladı ağlayacak halde duruluyordu elleri altında. Rengi uçmuş, burnu kızarmıştı.

"Yoksa, bu akşam verebileceğin öpücüklerin tamamını Kahraman'a mı saklamak istiyordun?"

Parmakları kaşınan Ecem ona bir tokat patlatmak istedi, eğer adam kollarından sıkıca tutmuyor olsaydı kesinlikle yapardı da. Cem'in ne kadar kızgın olduğunu görebiliyordu ama kendi öfkesi de onunkinden az değildi. Fakat Cem'in kıskançlıktan kasılan sert yüzüne, öfkeden deliye dönen yeşil gözlerine bakınca, bütün hırsı, kavga etme isteği silindi gitti. Ona âşık oluyordu! Tanıştıkları andan itibaren onu aşağılamaktan, ona kızmaktan, emretmekten başka bir şey yapmayan bu adama; yine ve tekrar âşık olduğunu hissediyordu. Bu sadece aptallık değil, aynı zamanda delilikti. Eğer âşık olursa, onun kölesi olurdu, eskisi gibi salak ve şaşkın olurdu. Onunla sadece yatıp kalkmak ve biraz güzel zaman geçirmek isteyen adama, salakça yine kapılıyordu. Gençken yaktığı ve için için hâlâ yanan aşk ateşini harladığını anladığında, artık çok geçti, kalbindeki yangınlar söndüremeyeceği düzeye ulaşmıştı. Bir parçası, gerçek Cem'i tanıyabilmek için yanıp tutuşuyor olsa bile, onun canını yakmak için zaman kollayacağını bildiğinden dolayı bu isteği yok saydı.

"Sevilmeyi kaldıramazsın Cem, bense sevilmeden yapamam! Sen sevmeyi bilmiyorsun, ben sevgisiz yaşayamam. Ne sen neşe verirsin bana, ne ben huzur olurum sana. Biz bir arada olursak, yıkım olur bu ilişkiye. Anlasana, bir kere tükenmedim ben, bir kere kanmadım... Sen vurdun, yaralandım, Kahraman vurdu, öldüm. Eski çocuk değilim. Eski Ecem değilim. Şimdi olgun bir kadınım ve biliyorum, eğer seninle geçmişe dönersem acırım, eğer Kahraman'la ilerlersem kaybolurum... O yüzden ne sen ol hayatımda, ne deo.. Bırakın ben kendimle kalayım... Bırakın ben yaralarımı sarıp, yeniden ben olmaya çalışayım. Görmüyor musun senin kıskançlığın, onun düşüncesizliği bizi bitirir, başlamadan tükeniriz. Yol yakınken dönelim, böylesi ikimize daha çok yakışıyor."

Cem ilk defa duygularından vurulmuyordu ama ilk defa kendini sorguya çekiyordu. Kız ciddiydi, üstelik haklıydı. Bu sefer aralarında ne kıskançlık, ne yalan, ne de saçma düşünceler gizliydi.

Cidden ona ne verebilirdi? Ecem'e ne kadar iyi gelebilirdi? Sevdiği kadını kaybeden deli bir adam tarafından büyütülen Cem, her ne kadar kıskançlığının babadan miras kaldığını düşünse de, aslında kollarının arasındaki kıza hissettiği duygunun kıskançlıktan daha derin olduğunu, öfkesi yüzünden kavrayamayacaktı. İçinde kaybolmuş o masum çocuğu, servetinin mutsuz ettiği genç adamı, geçmişin üzerine sıçrattığı hastalıklı kanını, üzerine sinmiş karanlığı, deliliği asla değiştiremeyecekti. Ve Ecem ışık gibiydi. Sevecen, neşeli, coşkulu ve hayata tutkulu, bu ışığı söndürmeye vicdanı ve yüreği elverebilir miydi? Elleri gevşedi.

"Bana, aşkını vaat edebilir misin Cem? Sadakatini? Yüreğini verir misin? Geleceğini, ömrünü?"

"Sana hiçbir şey vaat edemem" dedi dürüstçe. "Kendimden başka verecek hiçbir şeyim yok."

Ecem ilk defa zırhını çıkarmış, yeşil gözlü büyücüsünü daha iyi tanımak istiyor gibi bakıyordu gözlerine. "Yarana ilaç olmama izin vermeyeceksin, değil mi Cem?"

"Benim yaralarım bulaşıcı, hasta eder seni..."

Cem irkildi bu düşünceyle. Delinin oğlu. Delifişek, zırdeli... Bir kadının daha çıldırarak hayatına son vermesine sebep olmayacaktı...

"Neden bu kadar kötüsün Cem? Neden bu kadar sabit fikirlisin aşka karşı? Ve neden bu kadar katısın kendine? Neden bir kere seçmeyi denemiyorsun?"

Evet, aslında Rüzgâr ve Cem'in çocukluğunu, kadınlara karşı tavrının nedenlerini az da olsa ablası anlatmıştı ama bütün bunların hâlâ sebebini bilmeyen Ecem, acılarını Cem'in ağzından dinlemek istiyordu. Yaralarını sarmak ve en önemlisi de güvenebilmek istiyordu. Bu da delilikten başka bir şey değildi. Cem ona hiçbir zaman bunları anlatmayacak, gerçek duygularını açıklamayacak, karanlığından çıkmayacak, sert maskesinden vazgeçmeyecek, geleceklerini kurmayacak, üstelik istediğini aldıktan sonra mazinin kilitli anılarına gömerek ondan kurtulacaktı. Hatta hiç var olmamış gibi unutacaktı. Cem için, şimdi peşinden koşmaktan haz

aldığı, savaşmanın adrenalinini taşıdığı Ecem de bir zaman sonra değerini kaybedecek ve diğer kadınlardan farksız olmayacaktı.

Duyguları bir şekilde yüzüne yansımış olmalıydı ki, Cem'in sert ve sorgulayıcı olan ifadesi değişti. "Ecem?" Kaşlarını çatmış, dikkatle yüzündeki düşünce geçişlerini süzüyordu. Sanki kızıaçık bir kitap gibi okuyordu delici yeşil gözleri.

"Cem lütfen..."

Ecem şu anda hüngür hüngür ağlayabilirdi. Hem kendisi hem de Cem için. Geçmişiyle kara, düşünceleriyle sır, geleceğiyle yıkım, hareketleriyle zalim bir adama âşık olmuştu. Yine ve yine, akıldan... o değer verdiği gururundan çıkıyordu. Cem onun hem başı hem de sonu olmuştu, bir daha pişmanlığı olmayacaktı.

Onun elleri arasında hıçkırmasıyla, çaresizce savunma mekanizması olan sertliğine ve duygusuzluğuna sığındı koca dev. "Gözyaşları, öyle mi?" diye mırıldandı buz gibi katılaşan sesiyle. "Kahraman için mi?"

Ecem ağladığını fark etmemişti bile. Gözyaşlarının sessizce yanaklarından aşağı süzüldüğünü ancak sertliğine rağmen şefkatle yanağına dokunan Cem, her damlayı nazikçe sildiğinde hissedebildi.

"Cevap ver Ecem! O adamı hâlâ seviyor musun?"

"Bu... bu seni ilgilendirmez" diye hıçkırdı kız.

Cem onu kollarından yakalayarak hafifçe sarsmak ister gibi kendine çekti. "Onu hâlâ seviyorsun, öyle mi?"

Ecem hiç tereddüt etmeden "Hayır" diye karşılık verdi. Cem gibi bir adamla kıyaslandığında, Kahraman'ı nasıl sevebilirdi? Üstelik aldatan, bir zamanlarlar Cem gibi olmasa bile aynı yıkımla gururunu ezen bir adamı. Az önce, kapıda ikisini yan yana gördüğünde bir kez daha anlamıştı bunu, o aslında Cem'i unutamamış, sadece yüreğini Kahraman'ın sevgisiyle avutmuştu. Ve Kahraman'la evlenmediğine şükrediyordu. Bir gün böyle düşüneceğini aklının ucundan bile geçirmezdi ama iyi ki aldatılmıştı, yoksa âşık olduğunu sanarak, hayatlarını mahvedecekti. Pişmanlığı derin olacak, kaybolacaktı.

"Öyleyse, neyin var? Neden ağlıyorsun?" Duygularını okumak isteyen Cem dikkatle ona baktı. "Yoksa... canını mı yaktım?" Parmağını, az önceki öpüşü yüzünden Ecem'in hafifçe şişen dudaklarında gezdirdi. "Benim yüzümden mi bu damlalar! Seni asla incitmek istemedim Ecem. Oysa... oysa dikkat ediyordum, sabırlı olmaya çalışıyorum ama..."

Ecem, *beni ne kadar incitebileceğini sen bile bilmiyorsun* diye düşündü. "Önemli değil" diye yalan söyledi boğuk bir sesle. Cem'in dudaklarını okşaması, bu kadar nazik davranması karşısında iyice sarsılmıştı. Karmaşıktı adam, ne zaman katı ne zaman nazik olacağını bile bilmiyordu. Geri çekilmek istedi ama buna izin vermedi adam.

"Kahretsin Ecem! Elbette, önemli... Sana kaba davranmamam gerekirdi. Konu sen olunca kendimi kaybeder oldum. Saçma ama seni başkasıyla düşünmeye tahammülüm yok." dedi Cem derin bir nefes alarak. Bu bir itiraftı. Ecem'in gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarını parmaklarının ucuyla okşarcasına sildi. Alnını alnına yasladı, omuzlarındaki elleri sıklaştı. Solukları kızın yüzüne vururken, "Daha önce hiçbir kadına bu kadar nazik olmamıştım ben. Düşüncelerine önem vermemiştim. O yüzden kaba davrandıysam, şayet şuurumu kaybedip seni incittiysem, özür dilerim Cadı... Seni kırmak istemedim." dedi.

Belki bu komik bir sözdü, bunu bilerek yapmamıştı, ama Ecem onun hayatına girip çıkan kadınların çoğunun gözyaşı döktüğünden emindi. Kibirli ve sert maskesiyle dolaşmayı alışkanlık haline getiren bu erkeğe âşık olan tek kadın kendisi olamazdı. Çılgınlıktı bu! Karşısındaki adam Cem Aydınoğlu'ydu. Ama Ecem onun yeşil gözlerinin derinliklerine baktığında, ne kara geçmişini, ne sert duruşunu, ne vicdansız yapısını, ne kaba halini görüyordu. Sadece âşık olduğu adamı görüyordu. Sadece bu pisliğe isteksizce itilen ve hâlâ bir tarafı kirlenmemiş, masum delikanlı Cem'i. Yeşil gözlü büyücüsünü. Çocuk olmadan adam olmuş Cem'i. Onu yeniden öpmesini istiyordu, acıttığı yerden iyi etmesini ama bu sefer öfkeyle değil, sevgiyle, şefkatle tüm benliğini ele geçirmesini diliyordu... Ona güvense bilse... Ah bir güvenebilseydi değişken yanına.

Bunu hissetmiş gibi eğilen Cem, dudaklarını tüy yumuşaklığında dudaklarına sürttü ve izin alırcasına nefesini içine çekip, soluğuyla kızın ciğerlerini şişirdi. Af dilercesine nazik, acıttıklarını iyi edercesine kibardı. O dudaklarını istekle aralayana kadar bekledi. "Hiçbir zaman" diye tekrarladı Cem. Yüzünde anlaşılması güç bir ifade vardı. Yeniden Ecem'in dudaklarına eğildi. "Hiçbir zaman seni incitmeme izin verme Cadı. Çünkü, sen benim temiz yanıma sığınmış geçmişimsin... Aydınlığa çıkma nedenimsin. Ve ben, sandığından daha kötüyüm, bencilim, seni mahvedeceğim! Madem aklımı aldın, o zaman bana katlanmayı becereceksin."

Bu seferki öpüşü, öncekinden çok farklıydı. Okşar gibi, incitmekten korkar gibiydi. Dudaklarıyla kızın dudaklarını örtmüş, kaba kollarının arasında nadide bir çiçek varmış gibi kibarca tutuyordu. Af dilercesine, özürden buseler yağdırırcasına. Sıcak bedeni kızın üşümüş bedenini yakıyordu.

Yanaklarından yaşlar yuvarlanırken, dudaklarını talan eden gerçekle, genç kız her şeyi unuttu. Elleri havalandı, bedeni adama yaslandı ve o anda telefonun sesi ikilinin uzaklaşmasına vesile olmak için, ortalığı inletti. Ecem kendine gelerek ne yaptığını anlayıp pişmanca geri çekilirken, Cem telefonuna uzanırken bile genç kızdan ayrılmadı. Telefonu açarken de, ondan kopmasına da müsaade etmedi, "Efendim..." dedi gözlerine bakarak.

"Cem... Acil gelmen lazım!"

"Acil bir şey değilse Levo..." dediğinde karşı taraftaki tasalı genç heyecan ve panikle atıldı söze. "Esme Hanım... Konu Esme Hanım... İzini bulduk sanırım, İzmir'den haber geldi."

İzmir? Cem için tüm dünyayı durduran şifrenin anahtar kelimesi kulağına fısıldandığında, yüzündeki o çapkın hal kalktı ve donan ifadesinde dünya durdu sandı. Ecem onun gözlerindeki sertleşmeye ve yüzündeki ifadesizliğe bakıyordu. Bu az önce ona yumuşacık sokulan, şefkatle dokunan adam mıydı? Şimdi yine o kaba saba maskesini kuşanıyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu panikle.

Cem ne diyeceğini bilemedi. "Ablanın izini bulmuş olabilirler" dese Ecem delirir, peşine takılırdı. Üstelik henüz konunun ne olduğunu kendisi bile bilmezken, Ecem'e bu konuyu açıklayamazdı.

"Benim gitmem lazım. Hadi seni de eve bırakayım."

"Sen git..." dedi Ecem. "Ben ken..." Ve kolundan nazikçe ama ne istediğini belirterek tutan eller onu da peşinden sürükledi. Ecem sessizce ona itaat etti. Cem aracı çalıştırdığında, Ecem daha fazla bu sessizliğe dayanamayarak "Cem? Neler oluyor?" diye sordu panikle.

"Önemli bir şey değil."

"Önemli olmasa rengin değişmez, yüzün sertleşmezdi." Cem seslenmedi. "Benim duymak istemediğim bir sorun, anladım" dedi yine geçmişini anımsayarak, "*Kim bilir hangi karanlık işlerin peşinde?*" diye düşünmeden edemedi. Üşüdüğü için burnu sızladı.

"Selpak var mı?" diye sordu. Cem gözlerini yoldan çekmeden torpidoya uzandı. Genç kızı o karanlık kutuya çekerken, onun kutuya uzanmasını izledi. Ve Cem torpidoyu kapatırken o soğuk metalin yüreğini titreten yapısını fark etti kız. Nefesi sıklaştı. Silah bir gün ona dönecek miydi? Cem ona peçete kutusunu uzatırken, gözlerinin önünde dolanan silahın parlak metali, kızı derin düşüncelere itti.

Cem karanlıktı ve karanlık her zaman aydınlığı yutardı. Ecem bir köşe başında başına sıkılan tek kurşunla ya da sırtından vurulan hain bir hançerle hayatından çıkacak bir koca, sevgili, dost istemiyordu geleceğinde. Cem buydu işte, geçmişi kara, geleceği asla aydınlık olmayacak, bencil bir adam. Ne kadınlar ne de karanlığı onu terk edecekti.

Peçete kutusunu buz gibi olmuş eline alan Ecem, "Beni köşede indirir misin?" dedi titrek sesiyle.

Cem ona sert bir bakış attı. Evin sokağına girerken "Ben gelene kadar bir saçmalık yapma Ecem, olur mu?" diye uyardı.

Kucağındaki peçete kutusunu sıkıca tutarken, yüreği ağzında, "Ne gibi bir saçmalık Cem?" diye sordu ağlamaklı sesiyle.

"O salakla görüşmek gibi..." dedi adam sert bir uyarıyla.

"Bu seni ilgilendirmez" diye bakışlarını camdan dışarı çevirdi kız. Eğer baksaydı, ona öldürücü bir nefretle bakan gözlerini görecekti. "Ecem, o adamla görüşmeni istemiyorum."

"Ne hakla?"

Önüne dönen Cem, "Bu saatten sonra istediğin hakkı yaz, bana uyar, ben de sana uyarım..." dedi her şeyi daha şimdiden kabullendiğini belirterek. Bu konuşmanın altındaki gerçeği kavrayan kız şaşkınca kalakaldı. *Evlen* dese, diz çöküp evlenme teklif edecekti! Gözlerinde canlanan görsel bu öküzün nezaket anlayışına uymayınca, derhal zihninden sildi.

"Cem, bu halin beni korkutuyor."

"Beni de."

"Silah..." diye başladı sözlerine. Cem ona dürüstçe baktı. "Hayatımda patlamaya hazır bir silah hep olacak." Kaşlarını çattı sertçe, dişlerini sıktığını titreşen yanak kaslarından hissetti kız.

"Sevdiğim adamı ölü görmeyi istememya da bu seferbedenimi vereceğim adamın durağı değil, sonu olmayı isterim..."

"Ben yoruldum" dedi sitemle iç geçiren Cem, ciddiyetle aracı kaldırıma yaklaştırarak.

"Ben de yorgunum..." dedi durgunlaşan kız. "Senin yükünü taşımaz yüreğim, oyunlarınla uğraşamayacak kadar kırgın hayallerim. Her bir parçam başka duygunun içine saplanıp kalmış, her bir parçam gerçeğin gölgesine sığınmış, toparlanamıyorum. Darmadağınığım. Sızlayan yaralarıma yara bandı yapmayacağım seni. Arkandaki kırıklarını, eski sevgililerini hatta yeni sevgililerini ve düşmanlarını gözlerimde istemiyorum... Geçmişinin pis işlerini hayatımda istemiyorum. Hangi köşeden birisi çıkacak ya da bugün birinin damarına basıp başını belaya mı koydu diye merak ettiğim bir adamı hayatımda istemiyorum. Geceleri vuruldu mu, yoksa yeni düşmanları mı oldu? Acaba kırklı yaşlarına kadar yaşayacak mı? Beni hemen terk edecek mi? Sıkılınca gidecek mi? O kadınla görüşüyor mu diye düşündüğüm bir adamla umudumu tüketmek de istemiyorum. Cem ben seni de, geçmişinin acısını da hayatımda istemiyorum. Artık görüşmeyelim, ısrar etme ne olur."

Bu sözler öyle ağırdı ki, adam yutkunamadı dahi. İlk defa böyle pis bir dünyaya doğduğu için isyan etmiyordu ama ilk defa bunun için bu kadar acı çekiyordu. Ecem bencil oldu ailesi ve hayatı için, Cem kırgın oldu geçmişi ve karakteri için.

Dönüp gözlerini ondan kaçıran kızın yüzünü apansız avuçlarının arasına aldı. Okşayarak kendine çevirdi. Gözleri ruhuna akarken, dürüstçe dilinden dökülenler onun bile zihnine yabancıydı.

"Sen bana nefes ol Ecem, karanlıktan aydınlığa çıkma sebebim ol o zaman. Bana verilen, yeniden yazılan en güzel kader ol. Saçma geliyor belki sana, ben de gözlerimde bir tek sen ol istiyorum. Baktığım yerde, gördüğüm yerde, aradığım ve bildiğim her yerde sen ol istiyorum. İnan bana ben de yoruldum cadım ve biraz huzur istiyorum. Eskiyi geride, yenisini ise sende bıraktım... Ben artık başımı yastığıma yasladığımda, yanımda huzur duyduğum birisi olsun istiyorum. Boş odaları, üzüldüğümde ya da sevindiğim anları paylaşacağım birisini yanımda istiyorum... Başımı dizlerine yaslamak istiyorum. Ellerini saçlarımda istiyorum. Çay demle istiyorum. Sohbetime eşlik et istiyorum. Seni istiyorum. Sesini, gülüşünü, bakınışını, kalbini, ruhunu, tenini istiyorum."

Kalbi durdu, dünya durdu, solukları bir boşluğa savruldu. Bu nasıl anlamlı sözlerdi böyle? Midesine ateşten volkanlar kuruldu. Ama yelkenleri suya indirmeyecekti Ecem. Mantıklı olacaktı, bu sefer hata yapma lüksü yoktu.

"Beni yalnız kalmamak için mi istiyorsun? Nasılsa tanıdığın, bildiğin hatta keyif aldığın kişiyim değil mi? Hem tenini, hem keyfini doyuracak biriyim... Sonra ne olacak, sıkılınca bir köşede unutulacak bir Ecem mi olacağım?"

Duygusal olamayan ve üstünde eğreti duran Cem garipçe gülümsedi. "Ecem aklım karışık... Senden emin olsam şu dakika evlenme teklif ederim. O yüzden diyorum deneyelim, zamanla görelim ne olacak diye."

Evlenme mi teklif edecekti? Kız nefes almayı işte o vakit terk etti. "Bende zaman durdu... Aynı acıları, tekrar, bir ihtimal için yaşamayacağım."

"Sen nasılsan ben de öyleyim ama senin aksine bir şeyden eminim." Ecem ona dikkatle bakınca, eğildi ve yanağını usulca okşadığı yerden şefkatle öptü. Geri çekilmeden kulağına fısıldadı "Seni artık geleceğimde istiyorum Cadı... Varlığın benim olmalı. Dünyamı seninle doldurmalıyım."

Ellerinde titreyen Ecem, yutkunarak, "Ka... kaç gün Cem, hayatında kaç sayılı gün kalacağım?" diye sordu kısıkça.

"Bir ömür demedi" adam, sadece gülümsedi. Vekonu kapandı İhtimallere tüketecek ne gücü ne de cesareti vardı.

Cem Levent'le buluştuğunda yine, tüm taşlar yerinden oynamıştı. Esme'den haber aldığını sanırken, yine yanlış alarmla heyecana kapılmıştı. Ona güzel haberi vereyim derken, yine hayalleri yıkılmıştı Cem'in. Sıkılgan bir şekilde abisinin ofisine geldiğinde, en azından artık Ecem meselesini konuşması gerektiğini biliyordu. Bu meseleyi ondan değil de başkasından öğrenmesini istemiyordu. Ama onun kafasını yine işle bozduğunu görünce, akşam kafayı dağıtırken anlatırım diye düşünmeden edemedi. İşte o anda gerçekleşmişti olanlar. Tek bir telefon çalışı, hayatlarının rayını yeniden inşa etmişti.

Birileriyle konuşan, kısık sesiyle muhabbet eden bir çocuk... Bir çocuk hayatlarını nasıl değiştirebilirdi? Her şey, ufak bir çocuğun oynadığı tek bir telefonla açığa çıkmıştı... Rüzgâr artık deli deli esmeyi bırakacak mıydı, yoksa Rüzgâr Esme'yi öğrenecek miydi? Bunu yakında anlayacaklardı!

Kalbinle kavgan on saniye sürer, düşünmen senelerce...

ONUNCU BÖLÜM

İki hafta sonra

Yine ortadan kaybolan Cem ve ardındaki sessizliği yerle bir eden bombası...

"Cem Aydınoğlu, yeni gözdesiyle objektiflere birden fazla kez takıldı!

Önceki ay Yunanistan'da kaçamak yapan işadamı, bu sefer de Kıbrıs'ta ünlü bir otelden çıkarken görüntülenince, sorularımızı yanıtsız bıraktı. Son duyumlarımızdan sonra esmer bayanın ünlü bir cerrah olduğunu teyit ettik. Ünlü işadamında doktor seferberliği başladı sanırım."

Ona iş için gideceğini belirtip, bir sürü direktif vererek ortadan kaybolan Cem'in foyası yine çok sürmeden ortaya çıkmıştı! Her gidişinin dönüşü muhteşem bir gazete sütunu oluyordu. Oysa Ecem son olanlardan sonra ona şans vermeyi düşünüyordu. Ah ahmak kafalı romantik kız, Cem'in nasıl uslandığını düşünür, nasıl sözlerine kanardı? Ona kur yaparken bile aklı başka kadınlarda olan ve onlarla uzak şehirlerde tatil yapıp otellerde gününü gün ederken, Ecem'in onu sessizce beklemesini istiyordu. Eğer ona bir daha kanarsa, iki kere şart olsun kendini bir balkondan sallandıracaktı. Hem de birinci kattan, gözünü kırpmadan...

Bu olayın üzerine her ne kadar sıkıntılı bir ruh haline bürünse de Ecem, derslere kafasını verdiği zaman, günler çabuk geçiyordu. Bugün ise yorgun argın eve döndüğünde, evde bir gariplik vardı. Oysa bugün annesinin öğrencileri gelecekti eve, bahçede şen şak-

rak sesleri olacaktı ama ortalıkta kimsecikler yoktu. Annesinin son zamanlarda ablasını düşünerek iyice keyfinin kaçtığının farkındaydı. Esme'den haber alamadıkça kadın günden güne eriyor, sürekli kötü düşüncelerle evde dolaşarak kendine ve onlara eziyet eder hale geliyordu. Bu yüzden hasta olmasından korkuyorlardı. Yoksa yine bir haber gelmiş, babasının korkudan şekeri falan mı çıkmıştı! Hızla kapıdan içeri girdiğinde, abisinin üzgünce merdivenlere yöneldiğini gördü. Gözleri öyle sislenmişti ki, onu görmemişti bile. Salondan koşarak çıkan Peri de fark etmemişti onu. Bir terslik vardı, belli. Panikledi.

"Peri..." dedi yengesine merakla. Peri bir an durdu merdivenin başında "Babanla ilgilenirsen iyi olur Ecem" dedi ve öfkeden alev topuna dönen kocasının peşinden koşarak üst kata çıktı.

Abisi neden bu kadar delirmişti? Onunla alakalı olsa şimdi evi küçük sesiyle temelinden oynatıyor olurdu, demek ki konu daha derindi. Ecem korkuyla salona geçti. Koltuğa yığılmış babasına ilaç veren annesi, "Ne oldu söylesene bey, Eymen ne dedi de sana bu kadar kötü oldun?" diye endişeyle soruyordu.

Abisiyle babası kavga mı etmişlerdi yoksa! Eray Bey dilaltı ilacını alırken, Ecem yutkunarak babasına baktı. Korkudan beleren gözleri dolu dolu olmuş halde, babasına yaklaşırken, o sesi buğulanmış halde "Esme" dedi. Hıçkırırcasına yaşlı adam bir daha "Esmem..." dedi.

Ecem'in göğsüne korkunç bir ağrı saplanırken, Nebahat Hanım'ın elindeki bardak titremeye başladı. Ecem derhal elinden aldı. Nebahat Hanım elini göğsüne koyarak, hızlanan yüreğine baskı yapmak istedi. "Ne?..." dedi yutkunarak. "Ne olmuş kızıma?"

Eray Bey hıçkırarak gülümsedi. Kafayı mı yedirmişti yüksek tansiyon ya da şeker bilemedi kız, endişelendi. Gözünden bir damla salınırken kırış kırış olmuş yanağına, "Esmem bulunmuş Nebahat, kızım bulunmuş" diye güzel haberi verdi.

İşte bu sözler milat olmuştu evde. Nebahat Hanım'ın etekleri tutuşmuş, zil çalan eli ayağı boşalıp diğer koltuğa da o süzülmüştü. Ecem ne bildi annesinin şokuna nasıl tepki vereceğini, ne bildi

şekeri yükselen babasına müdahale edeceğini, ne bildi sevinçten çılgına dönen yüreğini sakinleştireceğini... Sonunda her ikisini de toparlayan Eymen olmuş, çok vakit geçirmeden meraktan ve sevinçten ölen ahaliyi Esme'nin yanına götürmeye yola koyulmuştu. O yol nasıl bitmiş, onlar oraya nasıl varmışlardı anlayamadılar. Pişmanlıkla kıvranan Eymen annesinin tüm sözlerine kulak tıkayarak onlarla birlikte girmedi o eve, yine kardeşine hasret kaldı, uzaktan seyretmeyi seçti. Ecem abisinin kederli haline üzülse de daha fazla duramadı yerinde, eve geldiklerinde evde kimse yoktu. Eray Bey yabancısı olduğu evin salonunda volta atarken, Ecem seneler sonra geldiği evde hiçbir eşyanın yerinin değişmediğini görerek sevindi. Ablası gittiğinde ne varsa evde, enişteşi döneceği günü bilerek saklamış gibiydi. Ne annesi, ne babası bir an durabildi yerinde ve sonunda beklenen an geldi. Bahçede uğuldayan araba motoru, onlara gelen ağır misafirin haberini verdi. Annesi titremeye başlayınca, Ecem derhal yanına koştu ve elini sıkıca tutarak ona destek olduğu kadar kendisi de ayakta duracak gücü ondan aldı.

Ve kapı açıldığında, herkes nefesini tuttu. Kapının girişinde yardımcılarıyla sohbet eden Esme'nin sesini duyan herkes, hasret dolu bir nefes koyuverdi ortalığa ve sonunda kederle paralanan kalpleri yaralarını saran merhemine kavuşmuştu. İşte bayram ve mutluluk şimdi gelmişti. Ablası gelmişti eve, huzur, düzen ve yarım hayatlarına bütünlük gelmişti...

Sonraki günlerde her ne kadar Cem'den haber alamasa da Ecem, ablasını bulmanın sarhoşluğuyla ortalarda Leyla gibi dolanır olmuştu. Bir an gözlerini üzerinden ayırmıyor, Esme koltuktan kalksa korkuyla yerinden fırlayıp "Nereye?" diye sorarken buluyordu kendini. Sadece o değil, Rüzgâr ve tüm aile de aynıydı. Esme onların korkularını nasıl bastıracağını, onlar ise onun güvenini nasıl kazanacağı için endişelenip duruyorlardı. Ablasına sarılmadan, kokusunu içine solumadan bir gün bile geçirmeye katlanamıyordu Ecem ve herkes onun ablasına olan düşkünlüğünü bildiğinden, peşinde kuyruk gibi dolaşmasına ses çıkarmıyordu. Üstelik Esme, yüreği gibi yüzü güzel kadın pişmanlığını onlara

nasıl affettireceğini düşünürken acı çekiyor, o üzüldükçe tüm aile kedere gömülüyordu.

Abisi ve Pen her ne kadar kavgalı olsa da, orta yolu bulmaya başlamıştı son zamanlarda ve Kahraman'la iki kere karşı karşıya gelmesine karşın, sorunsuzca araya mesafe koymayı başarmış, Ecem. Adam hiç utanmadan karşısına geçip bir türkü tuttturmuş, "Beni affet, beni bağışla" diye anırıyordu. O kadar öfkelenmişti ki kimseye aldırmadan taksi durağının önünde, tekme tokat dalıp, "Seni belediyenin hayır kurumundaki mezbahaya bağışladım... Öküz! Mutlu ol!" diye bağırası gelmişti. Tabii, yapamamıştı. Utandığından değil! Zira, kel kafalı fizik hocası yağlı göbeğini sallaya sallaya yanından geçmesiyle, kel kafasına vuran ışığın gözünü alarak kendine gelmesini sağlamıştı.

Bir de evdeki durumlar vardı tabii! Asıl kaos orada patlak vermişti. Bir öğretmen edasıyla hâlâ lise velediği gibi aileye hesap vermekten kaçan Ecem, sonunda yakayı ele vermişti. Derslerden çakınca ve Ercan denen gereksiz arkadaşı annesinin baskıları karşısında dilini tutamayınca, Nebahat denen Nazi işbirlikçisinden ceza alıp, yine o meşhur hastane koridorlarına sürünmüş ve bir nevi süründürülmenin gururunu yaşamış olarak, intikam kupasını havaya kaldırıp göğüslemişti...

Aslında kafası çok karışıktı. Cem'le yaptıkları telefon konuşmasını hatırlıyordu. Bir de derdi bitmezmiş gibi kalbinin dibinde zehirli mantar gibi, o bitiyordu. Bir dur ne oluyor soluklan değil mi ama yok, adam anı yaşıyordu. Tıpkı kalbi gibi. *Carpe Diem!*

Gerçek mi yoksa sahte mi olduğuna karar veremediği bir sahiplenmeyle karşısına dikiliyor, gözleri parlayarak ruhuna bakıyordu! Nasıl gerçekçi ve güzel oynuyordu öyle, oysa gerçek olmadığını kavraması her seferinde daha da zor yoldan oluyordu. Yine magazinde çıkan yazılar yüzünden kavga etmişlerdi telefonda. O Kahraman'la görüştüğünü öğrenip ona öfkesini kusmuş, Ecem yanında gezdirdiği mankenleri hatırlatıp yüzüne telefonu kapatmıştı. Kendini ne sanıyorsa beyefendi, o başka kollarda sefaya dalarken, peşine adam takmış, ona yasak çiziyordu.

Kendini beğenmiş züppe! Yeşil dev. Gereksiz kas yığını. Yaşanın görmeyince göresi, görünce öldüresi geldiği kaç kişi vardı şu hayatta?

Bak bak, mazerete bak! *Kahraman bana zarar verir* diye çekinmiş. Bardaki adamlar peşine düşer diye korkmuş. Senin yalanını yesinler... Kediler. Sanki o kendini koruyamazdı. Uf, içine yine bir öküz oturmuş gibi nefesi kesiliyordu. Bu Kahraman salağının peşini bırakacağı da yoktu. Unutamazmış! Oysa çok güzel unutmuştu yatak sporu yaparken. Bir de kadrolu sapığı vardı tabii, bir o eksikti. Marketin çırağı Rüstem.

Zaten hayatı tam bir fiyaskoydu, bir de Cem karabatak gibi hayatında bir görünüp bir kayboldukça, her şey daha kötüye gitmeye başlamıştı. Cebindeki telefon titreşince, genç kız mesajı açtı.

"Neredesin Cadı?"

"Süpürgeme bindim uçuyorum."

"Kürek gibi dilinle uçamazsın sen şimdi, yere çakılma."

"İşteyim Cem, seninle konuşamayacak kadar meşgulüm!"

Bir dakika kadar bekledi kız, mesaj geldiğinde dişlerini sıktı. "Nerede çalışıyorsun? Sakatat dükkânın da mı? :)" Kız öfkeyle elindeki telefonu sıktı.

"Yok, mezbahada, öküzlerin kafasını kesiyorum."

"Dikkat et dilin arada kaynamasın, uzun ya; o bakımdan."

"Cem çekilmezsin..."

"Sende öyle... Vazgeçilmez olmaya başladın! İşte bu çok tehlikeli bir haber. İşyerin nerede?"

Ufacık lafla kalbi yerinden çıkacak gibi olan Ecem, kalbine vurduğu silleyle yerine sertçe oturdu. Haddini bilmeliydi, kadınlarla kızlarla gününü gün eden adam için bu kadar heyecan gereksizdi.

"Peşime taktığın adamlar nerede olduğumu biliyordur sanırım."

"Bu konuyu çok uzatmadın mı? Peşinde kimse yok... Seni izletmiyorum ya da rahatsız etmiyorum. O zaman konu başkaydı biliyorsun. Esme içindi gidişim. Sana ablanı getirdik Ecem, hâlâ mı kızgınsın? Bana konum at, yanına geleyim."

"Gelme Cem, sensiz çok daha iyiyim ben..."

"Ben kötüyüm. Bugün de seni görmezsem çıldırırım. Çıldırırsam olacakları tahmin etmek zor değil..."

"Beni tehdit mi ediyorsun yine? Sence de bazen çok saçmalamıyor muyuz?"

"Evet, böyle ayrı olmanın kime faydası var Ecem, mutlu olmayı hak etmiyor muyuz?"

"Cem... Şarkı sözlerini de al git bir bara, koluna taktığın bir kadınla körle mutluluk ateşini, huzur ver ömrüme..."

"Sensiz huzur yok ki bana Cadı... Kim derdi ki huzuru dikenli çalıya sarılmakta bulacağımı?... Şimdi adresi atıyor musun, ben bulayım mı?"

"Atmıyorum. Oteldeki sarışınlar atsın sana adresi... Ah pardon esmer miydi? Seni ancak Kıbrıs paklar, yoksa Yunanistan mı?" yazdı Ecem ve öfkeyle telefonu masaya fırlattı. O burayı bulduğunda zaten çoktan işsiz kalmış olarak, huzura erecekti. Telefonu çalmaya başlayınca, öfkeyle açtı.

"Kıskançlık çok kötü bir erdemdir..." dedi adam keyifle.

"Senin neyini kıskanayım be, neyimsin ki?" diye bağırdı kız hırsla.

"Neyinim?" dedi adam merakla.

"Hiçbir şeyim..." deyip telefonu yüzüne kapattı.

Lanet olsun, ona cezaların en büyüğünü verirken burada olmayı hak etmemişti. Üstelik tüm öfkesini elin garibanı doktorlarından çıkarması da biraz saçmaydı ama yapacak bir şey yoktu, amaca giden yolda her şey mubahtı. Annesinin arkadaşının hastanesinde resepsiyoncu olduğunda, Nebahat Hanım onun alacağı intikamı hesaba katmayarak yanılmıştı. Burada hayat çok sıkıcıydı ve Ecem'in olduğu yerde sıkıcılık asla gerçekleşmemeliydi. Eh artık Esme aralarına döndüğüne göre özüne dönebilirdi. Bir kitapta okumuştu böyle bir bölüm ve o gün karar vermişti plan yapmaya, şimdi başarılı olduğunu görmek gurur veriyordu. Kitabın yazarına

* Mine S. okuduktan sonra aynısını yaparak hastaneden kendini saygıyla kovduran arkadaşıma gelsin. Seviliyorsun.

saygılar, güzel bir düşünceye yelken açmıştı. Eline aldığı mikrofona bir assolist edasıyla üfleyerek, birkaç kere numaradan öksürdü.

Kaşlarını eğlenerek hareket ettirirken, "Sayın Doktor Tütün Fabrikası, elinizdeki izmariti atın lütfen. Ameliyathaneden bekleniyorsunuz. Hayır efendim, yere atmayın... Leyla Abla az önce sildi o lavaboyu, üstelik hastanede sigara içmek yasak, size ceza yazıyorum... Daha önce uyarmıştım malum..." dediğinde orta boylu toplu adam etrafına dehşet içinde bakınarak kaşlarını çattı. Dişlerini sıkarak yere attığı ve ayağının ucuyla ezdiği izmaritini alarak, paşapaşa tuvaletin çöpüne attı. Tam kapıya yaklaşırken yine o kızın çaçaron sesi duyuldu. "Ama önce lavaboya gidin, ellerinizi yıkamayı deneyin isterseniz. Geçen günkü ameliyata eliniz tütün kokarak girdiniz, fark etmedim sanmayın. Hasta astım olabilir, alerjik olabilir..." Adam ellerini musluğa uzatırken hırsla, etrafa bakındı. Panikledi. "Sayın Doktor Tütün Fabrikası, beni bulmak için bön bön etrafınıza bakmayı kesin. Bu haliniz kuyruğunun peşine düşmüş kedi yavrusuna benziyor... Rica ediyorum lafımı tekrarlattırmayın."

Doktor bey dişlerini sıkarak kapıdan çıkarken, koridorda Nalan hemşireyle karşılaşınca "Başladı yine. Yahu alt tarafı kıytırık bir anons yapacak, şu teferruata bak be. Valla canımdan bezdirdi. Yok, hayır, oturduğu yerden nasıl ediniyor şeceremizi, anlamıyorum. Kıçıma kamera takmadı ya..." dedi.

Kafasını sallayan Ecem "Sayın Doktor Hasan Oynak! Lütfen danışma memurunuzla oynaşmayı bırakıp, görev yerinize geçer misiniz?" diye buyurdu.

"Hemşire hanım, bana da sakinleştirici yapar mısınız?" dedi Doktor Oynak. "Valla iyice paranoyak oldum. Tuvalete bile oturmaya korkuyorum, sesli gaz çıkardığımızda millete duyuracak diye... Şizofrenler gibi takıntılı hale geldim... Ne var ne yoksa ortalığa döker saçar oldu bu kız, iyice tozuttu."

Kadın ağzına fermuar işareti yaparak, "Konuşayım da günümü göreyim değil mi? Daha geçen gün rezaletin dibine vurup, skandallar kraliçesi oldum ben de..." der gibi iç geçirerek hemen işinin başına döndü.

"Doktor Oynak. Geçen pantolonunuzun altına kırmızı saten don giydiğinizi gördük, yapmayın rica ederim, erkek ırkından tiksindirmeyin milleti" diye anons etti Ecem. Doktor elini ağzına kamufle ederek, "Lan bu kız donumu ne ara gördü, kıçımı da dikliyor ben diyorum. Ah ah, tuvalet meselesi artık hayal oldu eve kadar tutacağım çişimi. Yakında mesanem iflas edecek yeminle... Evlifalan mı bu kız çok merak ediyorum. Acaba kocası falan mı aldattı da bize böyle takıyor kancayı?... Yoksa üvey baba vakası mı? Ciddi sorunları mı var bu kadının? Buraları B.B.G.'evine çeviriyor..." dedi.

Hemşire usulca, "Valla bilmiyorum ama adı Cem olanlara fena takık" dediğinde adam, "Evet ben de duydum. Geçen adamın birisi çığlık atarak kaçtı hastaneden. Hasta isimlerine bakıyor. Adı Kahraman ve Cem olan hastalara yaptıklarını düşünün... Allah esirgesin adıma şükreder oldum. Hasan Oynak" dedi

"Sizi duyuyorum Oynak Bey..."

"Ekmek çarpsın sustum Ecem. Allah belamı versin sustum, yeminle sustum... Şeytan kankam, karım bacım olsun ki sustum, ebesinin eteğini öptüğümün kızı... Sustum."

Diğer doktorlar Ecem'e görünmeden aradan sıvışmaya çalışırken, Ecem Tütün Fabrikası'nın yedi sülalesinin sırrını ortaya dökme işini neredeyse yarılamıştı.

"Ecem, kızım... Güzel patavatsızım benim. Annen kucağından, baban beşiğinden mi düşürdü? Rahatsız mısın sen?! Hastasın da yanlış teşhis mi koydular sana ha? Onun intikamı mı bu? Dilin yerine aklını mı aldılar? Valla mesleğimden soğuttun, yeminle istifa edeceğim bu gidişle, siktiri çekeceğim kendime..."

"Kişisel hakaretinizi başhekime iletirim efendim... Saygılar"

"Saygına sokayım lan, bir sus! Beni asabiye, tımarhane nereye götürüyorlarsa götürsünler, valla aklımı kaybedip katil olacağım. Birisi beni tutsun..." diyen doktor çıkışa doğru koşmaya başladı.

"Adam birazdan dama çıkmazsa, bir daha hiç çıkmaz sanırım. Adamla ne zorun var senin süpürgeli cadı?..."

---

* Bir TV programı: "Biri Bizi Gözetliyor."

Olduğu yerde korkuyla sıçrayan Ecem, eğlencesi katledilmiş yüzüyle şaşkınca arkasını döndü ve panikle "Cem..." diye cırladı.

"Lan Cem değilim ben acuze kadın, milleti Cem diye delirtmeye mi karar verdin? Allah çarpsın adım Oynak..."

"Cem..." dedi Ecem yine dehşet bir ifadeyle mikrofona ve Doktor Oynak onun kendisine seslendiğini sanarak "Lan ülkede ne kadar Cem varsa hadım etmezsem, tüm Cem'ler beni dürtsün... Hem de darbeli matkap gibi" diye haykırdı.

Cem keyifle kahkaha atarken Ecem yutkunarak mikrofona yaklaştı. "Doktor Oynak, başınızdaki peruktan, karınıza sahte pırlanta yüzük almaktan utanmıyorsanız, lütfen polikliniğe gidin yoksa ağzımı açacağım."

"Senin tersinden korkmayan, aha bu adamcağız gibi olsun Ecem... Cem çarpsın beni ağzımı açmam bir daha" dedi doktor.

Ecem mikrofonu eliyle kapayarak, "Buraya girmek yasak Cem, gider misin? İşbaşındayım" diye fısıldadı.

"Gidemem, adımı duyan doktorların gazabından korkuyorum" diyen Cem boğazını temizledi. Eğlenceli sesiyle, "Paydos edene kadar beklerim seni, sen devam et milleti çıldırtmaya..." diye söylendi.

"Etmeyeceğim bugün paydos falan, mesaiye kalıyorum."

"Eee haklısın, benden artakalan vaktinde birisini çıldırtman gerek... İşkence nasıl gidiyor?"

Cem yanındaki koltuğu çekerek oturdu, bu keyifli anı hayatta kaçıramazdı. Ecem o yokmuş gibi işine kaldığı yerden devam etti. Ve sonunda şikâyetlerden çıldıran başhekim, "Ecem, boyun devrilmesin, kovuldun!" diye küçük sesiyle kondorda bağırarak, kulak zarını okşadı.

"Sayın annemin kankası ve işkencesine ortak başhekim teyze, siz beni kovamazsınız, ben masanıza bıraktığım zarfla sizden evvel istifa ettim. Ve annemi aramayın, sizden önceki başhekimin nasıl işten ayrıldığını ve bu mevkii size canla başla, istekle nasıl da hemencecik teslim ettiğini hatta hatta yatağındaki nevresimlerinin rengini hastaneye anlattırmayın, rica ediyorum beni unutun!" dediğinde artık işsiz ama içi rahat bir kızdı. Koltuğundan kalktı.

Onunla ayaklanan Cem, "Bitti mi?" dedi iç çekerek.

"Bitti. Artık özgürüm" dedi kız annesine vereceği hesabı düşünerek.

"Yemeğe çıkalım mı?" diye sordu Cem kibarca.

"Sanmıyorum."

"Neden?" Tek kaşı kalkmıştı kuşkuyla adamın.

"Senin yemeğe çıkacağın sarışınların yok mu?" dedi kız sitemle küs küs.

"Yok, bu ara kumrallarla takılıyorum" dedi adam tek kaşını kaldırarak.

Ecem kalan eşyalarını çantasına tıkıştırırken, Cem kaşlarını kaldırdı. Ecem'in masaya uzanan elini tutup durdurdu. Kızın şaşkın gözlerinin içine kızgınca bakarak, "Peki, ben seni ne zaman göreceğim?" diye sordu.

Önce onun dokunuşuyla bir an bedeninin titremesini engelleyemeyen Ecem, son anda gerçekleri aklının kuytusundan çıkararak, "Otel odalarını gördüğün sürece, asla" diye sitem etti kız.

"İş yemeğiydi Ecem, yeter artık" dedi Cem kızgınca.

"Nedense iş yemeğine mankenler katılıyor artık, otellerde."

"Reklam çekimleri için... Magazinleri bilirsin, konuyu büyütür."

"Ya..." dedi kız inanmayan sesiyle.

"Kaçıyorsun benden, milleti bahane etme. Senin bu kadar korkak olduğunu bilmiyordum..." diye hesap sordu adam. Duruşu yine o sert, affetmez haline dönüşmüştü.

"Sen de benden kaçıyordun Cem, korkak mıydın?"

"O zaman farklıydı."

"Neydi farklı olan, senin beni çocuk olarak görmen, şimdi kadın olarak algılaman mı?"

"Kıyaslamandan hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?"

"Asla..." Ecem ateşlerde yanan elini adamın iri avucundan çekti ve son kalıntıları da çantasına attı.

"Seni eve bırakmama da ses çıkarmazsın sanırım."

"Sadece bir şartla."

Tek kaşı kalkan adamın gözleri devrildi. "Neymiş o şart?"

"Yol boyu bizden konuşmayacaksın. Malum artık ablamın kayını olduğuna göre, yeniden düşman olamayız, ama sevgili olmaya da niyetim yok. O yüzden didişmeden eskisi gibi akraba olalım, olur mu?"

Cem iç geçirdi. "Hadi bakalım, bu sefer öyle olsun. Elbet bu sert kabuğunu da deleceğiz..."

Kabuk mu? O kocaman bir zırh örmüştü önlerine de, sayesinde fark edememişti genç adam. Korkuyordu genç kız, aslında belirsiz bir ilişkinin ortasına düşüp sonra yine canının yanmasından ölüm gibi korkuyordu. Bunu neden anlamıyordu Cem? Bu o kadar zor muydu? Kahraman aptalının açtığı yaraları irin bağlamışken, içine kimsenin girmesine izin vermezken ona inanması zordu... Ona ne zaman güvenip arkasını dönse, başka kadınlarla boy boy resimlerini görüyordu medyada.

Ne kadar korksa da, lanet olasıca adamı düşünmeden de edemiyordu ayrıca. Adında bile onun ismi saklıydı. "E-Cem." Lanet adam, kaderimsin der gibi alnının çatısına yazmıştı adını. Gizli bir Ogola virüsü gibi adını kaderine kazımış, sonra çocukluğuna, şimdi de hayatına sızmaya çalışıyordu. Yok, ona bu fırsatı vermeyecekti. Hiç kimseye vermeyecekti. Bir daha aşka yenilip acıya şapka çıkarmayacaktı.

Bakışlarını oflamalar eşliğinde yana doğru kırdı. Gözleri ona özlemle bakan bir çift karizma üretimi çehre ve ışıklar saçan yeşilliklerle çakıştı. Elinde olmadan genç adamın çehresini hafızasına yazmaya başlarken, yine aptala bağladı. Neden sürekli onu özlüyordu? Neden aklından silmeye çalıştığı adam işkence gibi yüreğinden geçiyordu? Lanet gözleri gökyüzündeki bulutsuz gecelerde çıkan dolunay gibi aşka davet edip duruyordu. Şimdi de özlemle bakıyormuş gibi gözlerini süzüyordu. Bunu mahsus mu yapıyordu? İçinin eridiğini, bedeninin ona çekildiğini fark ettikçe hırçınlaşıyordu.

Eve yaklaştıklarında Ecem dışarı çıktı, Cem genç kızın uzaklaşmasına izin vermeden elini kavradı. Kızın nefesini tuttuğundan habersiz kaldırıp dudaklarına götürdü, Ecem hızlı bir soluk aldı içine ve vermeyi unuttu.

"Ne zaman görüşeceğiz bir daha?" diye sordu.

Elini dudağının temasından, teninin karıncalanmasından arındırırken Ecem, iç geçirerek gözlerini karanlığa dikti, elini adamın sıcacık, özlem duyduğu ellerinden kopardı. Ondan cevap bekleyen adama tek kelime etmeden, başını salladı. Arkasına bakmadan evinin yolunu tuttu. Cem arkasından baktığı kızın inadını nasıl kıracaktı bilmiyordu ama onun tekrar aşka olan inancını tazeleyecekti, ne olursa olsun onun yüzünü güldürecekti, bunu biliyordu. Biraz zor bir süreç yaşayacaklardı muhakkak ama onu sonunda ikna etmenin yolunu bulacaktı.

Üç gün sonra

"Misafiriniz olduğunu bilseydim gelmezdim" dedi Ecem bahçede oturan kadına bakarak.

"Yabancı değiller, Güler Hanım Pelin'in öğretmeni. Geçen gün Rüzgâr'la Cem okula yazdırdı onu, öğretmen de şimdi çocukların ev ortamlarını gözlemlemek için dolaşmaya çıkıyormuş."

Kadın bence evden çok, Cem'in ilişki durumunu öğrenmek için gözleme çıkmış gibi duruyordu. Konu Pelin'di ama nedense Cem'in sohbeti ondan daha fazla yapılıyor gibiydi. Bu adamın ağzını burnunu kırıp, şaftı kaymış halde sokakta gezmesini istiyordu. O zaman yüzüne bakan olmazdı. Adama bak, iki arada bir derede kızın öğretmenini bile yoldan çıkarmıştı. Neyse öğretmen çok durmadan kalkmış, Ecem de katil olmanın yolundan kıl payı dönmüştü.

Yaklaşık yarım saattir Cem sözde abisiyle sohbet ediyordu ama aklını yanında sıkılarak oturan genç kızdan alamıyordu. Bir derdi mi vardı, neden öyle düşünceli duruyordu? Geldiğinden beri tek kelime etmeden öylece sessizliğe dalıyordu. Üstelik yanlarına geldiğinde suratı turşu satıyor, ona öfkeyle bakıyordu. O gece bir cevap vermemişti ama bak yine aynı yerdeydiler. Kader bile onların yanındaydı. Sürekli yan yana getirmek için savaş veriyor gibiydi.

Niye bu kadar çok özlüyordu bu cadıyı? Israrının nedeni neydi? Bilmiyordu ama onu görmek, sesini duymak, yanında olunca da dokunmak istiyordu. Kırgın başını göğsüne çekmek ve parmaklarını saçlarında dolaştırmamak için savaş verdi iradesi. Şimdi bile açık hava ona muhalefet eder gibi kokusunu alıp genzine sinsice tepip duruyordu. İki ay varla yok arasında geçip gitmişti. Kızmıştı, kavga etmişti, hatta küsmüşlerdi. Kimseye tahammül etmeyeceği kadar zaman onun inadına tahammül ettiğini düşününce, buna Cem bile şaşırmıştı.

Üstelik özlemişti saçlarının kokusunu, teninin dokusunu... Evine bir kere gelmişti ama evin her odasına anısı çökmüştü. Yatağına yalan varlığını hatırlıyor, mutfağında sesini duyumsuyordu. Kafayı yediği kesindi! Ergenler gibi elinden telefon düşmez olmuş, sosyal medyadan ve takıldığı yerlerden onu takip eder olmuştu. Kiminleydi, nasıldı, keyfi nasıldı, ne giymişti, ne yemişti, her şeyi merak eder olmuştu. Dokunmadığı, yatağını süslemediği bir kadının varlığını özlemiş olmanın öfkesi, benliğini kemiriyordu. Üstelik sadece resimlerine bakmak bile içini rahatlatır hale gelmişti.

Dünya telaşındaki iş yorgunluğundan, unutulmaya yüz tutmuş yaşama sevincini yine onunla bulmuştu. Yıllar sonra iş ve abisi dışında, kendisi için bir şeylerin çabasını veriyordu. Ufacık kız içine dokunmuş, eksik kalan yanını tamamlamış gibi olmuştu. Yokluğunda, cadı hallerini bile özler oluyordu. Değişikti! O, kimseye benzemiyor, her yerde kendi farkını hissettiriyordu. Belki zamanın olgunluğu, belki hâlâ kabul edemediği bir olgu başına geliyordu. Ama onu yanında yöresinde, hatta kalp atışlarında istiyordu. Onun kendinden kaçış sebebini, o sevgilisi olacak adamın yaşattıklarına bağlıyordu. Adi şerefsiz aldatmıştı. Ecem'i nasıl üzdüyse, dünyadan soyutlanmasını sağlamıştı. Güvensiz, yaralı ve her an tırmakları dışarıda gezer vahşi bir kedi haline sokmuştu.

Gözlerini kaçamak bir şekilde ona çevirdi. Ona bakmayı seviyordu. Güzel yüzünü, masum gözlerini süzmeyi seviyordu. Her zaman gelip geçici zevklerin verdiği bıkkınlıktı belki bir yerde kalmak, bir yere kök salmaktı içinden gizlice geçen belki de...

Abisinin düzenli yaşamına özenir olmuştu son zamanlarda. Şu ana kadar ne abisi ne de o; yuva nedir bilemeden gelip geçici zevkler-le doyarak yıllarını tüketmişlerdi. Ama şimdi! Abisini ve ailesini gördükçe farklı hissediyordu kendini, fazlalık gibi. Onun kendine ait bir dünyası vardı, eskisi gibi olmaları artık mümkün değildi, üzülmüyordu hatta onun adına seviniyordu ama içindeki bir yok-sunluk da peşini bırakmıyordu.

Çocukluk, olgunluk, anlayış, boş veriş ve hatta yaşam sevinci... Ufacık bir kızda bu kadar çok şey nasıl oluyordu hâlâ şaşkındı aslında. Cem sevmezdi öyle şeyleri. Net adamdı, düz adamdı, bir kere söylerdi, bir daha tekrara düşmezdi. Peki değilse, aslında kendisini kendi bile tanımıyorsa? Ondaki yaşam sevinci içini kıpırdatıyor, kendini farklı hissetmesini sağlıyordu. İyice arabeske bağlamıştı yine. Bir de "Yalnızlıktan şikâyetçiyim kosmer bey!" derse tam olacaktı Yeşilçam bozması aktörler gibi.

Esme elinde telefon, gülerek, hatta gülmek bir yana ayıla bayıla bahçeye onların yanına doğru geliyordu. Genç kadın kocasının yanına geçip otururken, kendini tutamayıp elini ağzına kapatarak kahkahayı basıverdi. Pelin gibi herkes ona şaşkın gözlerle bakıyor, neler olduğuna anlam veremiyordu. Tam kendine gelmeye çalıştıkça, Ecem'e bakıyor ve tekrardan aynı şekilde kahkahayı basıyordu Esme. Sanki Afrika sirk etkinliği genç kızın yüzünde gösterime çıkmıştı. Ecem ablasına baktıkça suratı asılıyor, onun neden güldüğünü anlıyor da, suçundan ses çıkaramıyordu. Zira Esme'nin bir tek ona bakınca gülme krizleri başlıyordu. Cem ve Rüzgâr ise onlara şaşkınca bakıyordu. Biri gülüyor, diğeri tuhaf bir şekilde kızarıyordu.

Ecem huzursuzca yerinde kıpırdarken, Rüzgâr karısını sahiplenircesine yanına çekti. Kaşlarını kaldırıp gülümseyerek "Neler oluyor bize de söyle? Bu kadar gülünecek ne var, anlat da biz de gülelim?" dedi sonunda merakla.

Ecem ablasına kızgınca baktı. "Sakın abla!" Gözlerini tehditkâr bir biçimde devirip, dudaklarını kızgınca büktü. "Yemedi içemedi sana mı yetiştirdi yine?"

Esme kendini toparlamaya çalışarak yerinde biraz kıpırdanıp oturuşunu düzeltti. Elindeki telefonu sehpaya koydu. "Evet, anlattı ama o benim gibi gülerek değil, öfkeyle anlattı haberin olsun. Hatta seni şimdi bulsa bir kaşık suda boğacak."

"O, bu aralar zaten bir boğma sevdasına kapılıp gidiyor. Abimi de boğacak, sıra bana biraz zor gelir."

"Ne yapmış yine?" dedi Rüzgâr kaşlarını kaldırarak.

Ablasına sus işareti yapan Ecem gözlerini göğe dikip "Allahım Uranüs yarılsın, Aygöz kırpsın, bir şey yapsında bu konu kapansın" diye dua ederken, Cem oturduğu hasır bahçe koltuğunda biraz daha yayılıp, dirseğini koltuğun kenarına dayadı. Gözlerini süzdürerek genç kıza çaktırmadan bakış atarken, bir taraftan da Esme'ye sordu:

"Bende merak ettim bu konuyu, anlatsan da biz de gülsek artık."

Ecem suratını sallandırıp gözlerini öfkeyle ona dikti. "Sana ne, sen neden merak ediyorsun benim şeylerimi?"

"Nelerini?" dedi Cem kurnazca. Ah bu adam nasıl ablasının ve eniştesinin yanında edepsiz imalara yol verirdi. Kucağında oturan yeğenini biraz daha kenara çekip ablası görmesin diye kendini kamufle etti. "Katilin olurum, kapa çeneni Cem!"

"O kadar vahim mi durum Cadı? Demek ki biz de güleceğiz" dedi adam umursamazca.

"Canın gülmek istiyorsa Standup'a git, orada bolca gülersin. Hem bu benim özelim kimseyi ilgilendirmez, sen de bilmeyiver" diye sataştı.

Oturuşu sertleşen Cem kıza sinirle "Beni ilgilendirir" bakışları attı.

"Abla bunlara malzeme verip tiyatro çevirme..." diye kızdı Ecem.

Cem'in dudağında sinsi bir tebessüm, gözlerinde asice bir ışık yanıp sönerken, kolunu hafifçe koltuğun başına uzattı. Heybetli vücudu rahatlarken, kadife gibi duru bir sesle "Tatlım, sen varken onlara ne hacet, onlar oynuyor sen yaşatıyorsun. Ben hayatımda senin kadar güldüren bir şahsiyet tanımadım, bırak öyle kalsın" dedi alayla.

Ecem ağzını burnunu kıvırarak başını yana çevirdi. Sanki kar. şısında padişahın soytarısı vardı. Çakma mafya, bir de neler diyor. du. Zaten şans olsaydı onunla burada karşılaşmazdı. Bazen düşü. nüyordu. Hani insanlar bazen yatmak için lambayı kapatır sonra bir yere çarpmaktan korkup ışığı açar ve yatağın yerini hesaplardı ya... Acaba onun gelip gidişi konusunda hesaplarda bulunabilir miydi? Belki ayağını değil ama kalbini çarpıp yaralamazdı.

Esme kocasına biraz daha yanaşıp, kardeşinden uzaklaşırken, erkeğinin korunaklı kanatlarına yelken açtı. Rüzgâr bu hareketine tepki vererek "Sanırım konu ciddi" diye alay etti.

Gülmekten çatallaşmış sesini kontrol edemeyince boğazını temizledi Esme. "Bu sefer annemi çileden çıkarmış. İnan bana onu bu kadar öfkelien son Cem'e evlenme teklifiettim anne, onunla evleneceğim dediği zamangörmüştüm."

"Oha abla ya, bu adamın yanında deme şöyle şeyler, kendini bir şey sanacak" diye kızgınca kükredi.

Cem sinsice güldü. Ecem de bunu görünce biraz yüksek perdeden ve dişlerinin arasından "Abla!" diye uyardı. Esme omuzlarını silkerek "Tatlım yabancı mı var? Biri enişten, diğeri kardeşim Cem!" dedi masumca.

Cem işgüzar bir biçimde dudak kıvırıp "Evet, yabancı mı var Ecem?" dedi inadına. "*Biri enişten, diğeri sevgilin*" der gibi.

Esme ellerini salladı. "Neyse, boş verin. Annem ona cezaolarak harçlığını kesmiş ve bir arkadaşı vardı başhekim, onun hastanesinde iş verdirmiş." Rüzgâr elini karısının omzuna atıp okşarken, "Eee, ne var bunda kıza iş bulmuş, o da çalışmış işte" dedi ciddiyetle.

Ecem, Pelin'i dizlerine yerleştirip geriye doğru yaslandı, aşağı doğru kaykılıp onların görüş alanından çıktı. "Abla bunu yazdım bir kenara, konuş konuş zira bir daha konuşamayacaksın. Yakında dokunulmazlığın ortadan kalkacak bak o zaman neler oluyor! Sana bunları fena ödeteceğim."

Rüzgâr şakacı bir kızgınlıkla kaşlarını çattı. Dudaklarını kansının başına dokundurdu. "Sana kimse dokunamaz aşkım, benden başka... Konuş, nerede kalmıştın?"

"Neyse işte, bu orada ne haltlar karıştırdıysa giderayak, annem arkadaşının yanına gidip sormak istemiş çünkü Ecem anlatmamış. Tabii bu da annemin merakını cezp etmiş." Ecem yeğeninin arkasından Cem'i süzüyordu ağzından bir halt kaçıracak mı diye.

"Annem başhekimi odasında bulamayınca, gördüğü doktorlara onu sormaya başlamış. İlk doktor ona tebessüm ederek yardım ediyormuş, sonra annem birden 'Ben Ecem'in annesiyim, o da burada çalıştı' deyince, doktor ona hortlak görmüş gibi bakıp, ceketlerini iliklleyerek elini göğsüne götürüp, 'Saygılar, hürmetler, sevgiler bizden efendim. Esen kalın, hoşça kalın efendim' diyerek ortadan yok olmuş. Her neyse ondan sonra bir doktora daha sormuş, o da annemin *Ecem* dediği an, yangın var der gibi 'Ekmek çarpsın birine bir şey demedim. Adım üç harfli olsun ağzımı açmadım!' diye koşarak uzaklaşmış. Zaten sonra hastanede kimi görse, ondan ucube görmüş gibi kaçmaya başlamışlar." Gözlerini kardeşine dikti. "Ne yaptın koca hastaneye de sana böyle saygı duymaya başladılar?" diye sordu ciddi anlamda.

Cem öne doğru eğilmiş, dirseğini bacağına yaslamıştı. Elini düz burnunun üzerine koymuş el altından kıs kıs gülüyordu. O güldükçe, Ecem bir atoma dönüşüp yokluğa noktasını basmak istiyordu. Anatomideki bir zerre olmaya bile razıydı yeter ki bu uyuz sussun. Rüzgâr daha cesur bir hareketle kahkahayı basarak "Peki sebep neymiş anlatmışlar mı?" diye sordu.

Esme başını salladı olumsuz anlamda. "Hepsi bu cadıdan korkmuş, annemin arkadaşı başhekim de konuyu kapamış çekinerek." Onlar kahkahayla gülerken Esme kardeşine baktı. "Dahası var."

Ecem yerinden doğrulup "Abla, yeter! Valla bir daha gelmem buraya, onu anlatırsan kendimi köprüden atarım, balkondan bile olur, sonum olursun. Onu bari söyleme, her şeyi ortaya döktün zaten, iyice batırma" diye ajitasyona tabi tuttu fakat bu Esme'nin üzerinde pek bir işe yaramadı.

Cem gülmekten ağrıyan çenesini eliyle esnetirken "Zaten diptesin Ecem, ne sonu?" dedi öfkesine çanak tutarak, çapkınca göz

kırparak son noktayı koymuş oldu. Ona kızgınken bile tek bir bakışıyla neden hemen yelkenler fora diyordu?

Rüzgâr gülmekten gözlerinden gelen yaşı elinin tersiyle siliyordu. Baldızına bakıp "İyi ki geldin, günümüzü aydınlattın baldız" dedi, sanki bahar şenliklerine palyaço gelmiş gibi alayla söyleyerek.

"Ben gidiyorum" dedi Ecem sinirle. "Size arkamdan konuşacak bolca malzeme bıraktım. İyice kaynatabilirsiniz."

"Evden buraya şutlanmışsın. Annem dedi ki birkaç gün gözüne görünmeyecekmişsin, yani hiçbir yere gidemezsin benimlesin" dedi Esme dizinde yatan kızının saçlarını kurcalayarak.

Ecem omzunu sarstı. "Çok da meraklıydım. Asıl bensiz kalacak olan o, sıkılınca arar dayanamaz yarın damlar buraya görürsün. Beni bulamayınca da pişmanlıktan kahrolur. O bensiz nefes bile alamaz."

Esme olumsuz anlamda başını salladı. Elini kızının saçlarından yanaklarına kaydırdı ve şefkatle okşadı. "Hiç sanmıyorum, dünkü yaptıklarından sonra zor bir ihtimal. Bence sen şu anda Fizan'a gitsen, umurunda olmazsın. Sendeki de cesaret, birini hazmedemeden kadın diğerine imzanı atmışsın. Yüreğine inecek diye korkuyorum." Boğazını temizledi kocasına bakarak. "Dün bizim kızı istemeye gelmişler."

Esme bilmiyordu ki Cem'in eline pimi çekilmiş bir bomba attığını.

Az önce keyifle gülen Cem'in vücudu bir anda çamaşır ipi gibi gerildi. Oturduğu yerde huzursuzca toplandı. Kaşları çatılınca, sertleşen gözleri gölge düşmüş vaha gibi karardı. Gülüşü yüzünde soldu. Esme o sırada bakışlarını kocasına çevirdiği için genç adamın öfkeyle kasılan çenesini ve genç kıza bakan yakıcı bakışlarındaki hiddeti hissedemedi.

Ecem saçlarını eliyle geriye savurup, rahat bir tavırla bakışlarını ablasına çevirdi. Az önce gidecekti değil mi, şimdi kalmaya karar vermiş gibiydi. Adamın vücudundaki değişiklikler hoşuna gitmişti. Demin gülüyordu ya, şimdi ise sert bir ifadeye bürünmüş kaskatı oturuyordu. Yazık.

"Annemin bir arkadaşının oğlu ne zamandır bizim delinin peşindeymiş... Görüşmek isteyince annem kıramamış, gelen misafirlere iyi davran diye Ecem'i tembih etmiş ama o..."

Ecem birkaç saniye dahi sabredemeden lafa atladı. "Hiç de tembih etmedi, mutfağa çimdikler eşliğinde sokup, onlara hanım hanımcık davranmam gerektiğini, yine koluma attığı çimdik eşliğinde imzasıyla bildirdi. Ayağındaki terliği popomda resmetmesini ise hiç saymıyorum. Ah bir de o sırık herifi övmesi yok muydu? Nasıl bir ballandırıyor anlatırken bir bilsen, gözlerimle görmesem adamı, kollarına atardım kendimi."

Oturduğu yerde düdüklü tencere gibi tıslayan Cem boğazını temizledi öfkeyle, bu bir atla da gör Anya'yı Konya'yı sinyaliydi.

"Ama sen de çok hanım hanımcık olmuşsun" dedi Esme kıkırdayarak.

"Oldum tabii, ağzımı açıp tek kelime etmedim. Yeminle!" dedi Ecem.

"Senin susmuş halin buysa, anneme acıyorum. Yazık kadına. Seni alacak adama ise gerçekten Allah sabır versin!"

Bu sefer düşündüklerine Ecem kıkırdadı. *Âmin!*

"Misafirlere kahveyi getirip tutmuş. Yaşlı kadın kahvesini içip, 'Köpüğü de tam kıvamında' deyince, 'Evet, ben içine çok güzel tükürürüm' demiş. Kadın kahveyi içtiği gibi gerisingeri dışarı fışkırtmış. Annem küplere binmiş bu delibozuk durmamış..."

Cem'in asık yüzü hafifçe yumuşadı ama gülmedi. Erkeksi dudakları hâlâ kasılarak gergin duruyordu. Keyfi kaçmış, öfkesi kabarmıştı. Ona görücü geliyordu, bir de adam ne zamandır peşindeydi öyle mi? Elleri yumruk olmak istercesine kasıldı. Zira şu anda o görücüye gelen adamın etini kemiğini, titiz bir kasap edasıyla nasıl ayıracağını düşünüyordu. Onu başkasıyla düşünmek canını yakarken, bir de birilerinin istediğini duyuyordu. Lanet kızın ne çok alıcısı vardı! Birinden kurtuluyor, karşısına bir diğeri çıkıyordu. Ama onu kimseye vermeye niyeti yoktu. O sadece kendisinin olacaktı! Yani bir süreliğine onun olacaktı.

Pelin annesine topçuk yanaklarını sarsarak baktı. "Anne teysemi anneneçi çime veyiyoy, veymesin. Teysem ditmesin oluy?" dedi üzgün bir sesle. Ufacık dudakları korkuyla büzülmüştü. Esme aşağı eğilip kızının tombul yanağına dudaklarını bastırıp, boyun kökündeki mis gibi kokusunu içine çekti. "Yok, annem, zaten teyzen kaçırmış görücüleri, kimseye vermiyorlar."

Rüzgâr derin bir nefes alarak gülmenin kalınlaştırdığı bir sesle "Peki, bunu nasıl başarmış?" siye sordu. Haince gülen Esme bombayı patlattı. "Annemler bunları beş dakika yalnız bırakmış görüşsünler diye..." Gözleri parladı. Herkes Esme'nin ağzından çıkan kelimeye bakıyordu. "Adama hiç çekinmeden kızlardan hoşlandığını, ona hiç çekici gelmediğini söylemiş. Zaten bunu söylenince adam annesini de bir hışımla alıp çekip gitmiş. Annem de ondan bu kadar öfkeli, adı çıkacak diye korkuyor." Kardeşine baktı kızgınca. "Allahım bunu nasıl söylersin? Gerçekten adın çıkabilirdi."

"Sence bu umurumda mı? Hem böylece annemin evlendirme merakından kurtulmuş olurum. Artık kimse görüşmeye gelmez. Ne arkadaşı bitiyor ne de tanıdıklarının oğulları..."

Pelin iylce uyku mahmuru olunca ikili kalktı, Pelin bacaklarını babasının karnına sarıp kollarını boynuna doladı. Rüzgâr dudaklarını kızının tazecik boynuna bastırıp öpücük bıraktı. Cem'e bakıp "Biz kızımı uyutunca geliriz. Kavga etmeden durabilecek misiniz?" dedi alayla parlayan gözlerini genç kıza çevirirken.

Ecem ablasının kapıdan içeri girişini huzursuzca izledi. Bakışları yana kaydığında, gözlerindeki ışık geri çekildi. Adam ona sert sert bakıyordu. Onunla burada baş başa kalmıştı. Cem öfkeyle bakıyor, kızın boğazında takılı kalmış yumruları sanki bitirilmek ilmek çekiyordu. Duruşunu bozmadan, paniğe kapılmadan ve kesinlikle mahcup görünmeden bir kez daha kafasını ona doğru çevirdi. Ufak inatçı burnunu havaya kaldırdı.

"Sen de git istersen. İşin gücün vardır senin."

"Kovuyor musun?"

"Yok, burası abinin evi neden kovayım, ama gidersen sevinirim."

"Telefonlarıma neden bakmıyorsun?" Kalın kaşları hâlâ çatılıyken, sert ve otoriter bir tonda devam etti Cem. "Sana o kadar mesaj attım. Bir sürü e-mail gönderdim geri dönmedin."

"Gördüm" dedi Ecem gözlerini devirip, burnunu kıvırarak sanki umurunda değilmiş havalarına girerken.

Cem biraz kızgınca öne doğru gelip, sitemli bakışlarını genç kızın üzerinde ateşten bir kırbaç gibi gezdirdi. Ecem onun bakışlarıyla, özlem içeren tılsımından rahatsız olup ürperdi. Tüm tüylerisaç dibinden ayak parmağına kadar elektriğe tutulmuş gibi havaya dikilmişti.

Cem bacaklarını doğal bir tavırla öne doğru uzatınca, genç kızın bacakları onun bacağına çarptı. İçine doğru bir ateş aktı, o da bunun farkındaydı, hatta Ecem'in bacağına doğru kısa bir an baktığını bile fark etmişti. Ecem irkildi onun temasıyla. Cızırdayan tereyağı gibi erimeye başladığını anlayınca, bu temasın önünü kesmeye çalıştı. Oturduğu yerden fırladı.

Cem kaçmasına izin vermeyip, birden iri elleriyle onun ince bileğini yakalayıp kucağına çekti. Ecem dengesini kaybedip kucağına düşerken, kısık çığlıkları adamın kulağını inletirken, yumuşak poposu sert bacaklarına kuruldu. Elleri adamın düz göğsüne dayandı. Avucunun içinde onun güçlü kalp atışını hissetti. Isı teninde hapsolunca, masum bakışlarını uzun kirpiklerinin arasından çıkarıp, beyaz gömleğin üzerindeki eline kaydırdı. Nefes alamaz şekilde başını yavaşça kaldırdı. Bakışları birbiriyle kesiştiğinde, gözlerinin sıcaklığıyla yutkundu. Ne kadar derin, ne kadar yoğun bakıyordu öyle! İşte şimdi tüm kaçtığı duygular, taş arasından sızan su gibi bir yolunu bulup yüreğine akıyordu. Belki bir Ferhat değildi dağları delip suyu getiren ama sızıntıyı naklen yayan Cem'di. O gözlerin içinde boğulur gibi hissetti kendini, uçsuz bucaksız ummanlar gibi koyulmuşlardı gözbebekleri. Onun sıcaklığını hissetmek zaten zorken, bir de kucağında olduğunu bilmek çok kötüydü. Kalçaları onun sert, kaslı, sıcak bacaklarının üzerinde duruyordu. Karnına bombalar yağmaya başlıyordu ve lanet yanakları izinsizce kızarmaya başlamıştı. Utandığını anlamasın diye, eliyle önüne düşen saçlarını kenara çekip, konuşmaya çalıştı.

"Ce... Cem, ablamlar gelecek. Bırak beni."

"Bırakmak mı?..." diye fısıldadı adam. Burnunu saçlarına sürterek, usulca yanağına dokundurdu. Onun derin derin kokusunu içine çekmesiyle Ecem bir an gözlerini kapadı. "Bu kokuyu nerede olsam tanıyorum artık..."

"Parfümerilerde var..."

"Sadece sende var, sana özel... Ecem bu koku beni çıldırtıyor."

"Öğretmenler de çıldırtıyor sanırım, geldiğimde ağzındaki dişlerini sayıyordun."

"Kimin?"

"Okuma yazma bildiğini sanıyordum. Öğretmen fantezin mi geldi?"

"Ecem beni çıldırtma, azman mıyım ben? Hem o Pelin'in öğretmeni. Saçmalama."

"Ya, demek Pelin'in değil Ayşe'nin olsa salladığı kuyruğunu tutacaksın."

"Ayşe kim?"

"Ne bileyim ben, birinin kızı işte."

"Bir bahane bul, bir yere gidelim."

"Olmaz."

"Bana gidelim. Yatak odasındaki dolabımı biliyorsun, sana kravat koleksiyonumu gösteririm."

"Cem?..."

Kız kirpiklerini kırpıştırdığı gözlerini, adamın yakıcı gözlerinden ayıramadı. Cem onun sıcacık bedenini tenine yasladı, titrediğini hissedince sırtını hafifçe okşadı. Elinin altında onun gergin bedenini hissettiği için yumuşatmaya çalışıyordu. Ve nitekim başarıyordu da. Ecem utanınca dudaklarının kıyısını dişleyerek başını aşağıya eğdi.

Utanmak bir kadına bu kadar mı yakışırdı. Başını hafifçe eğip, gözlerini koyu kahvelere odaklarken, kokusunu içine çekerek ılık nefesi yüzüne çarpana kadar bekledi. Gözlerindeki aşkın şarabını kana kana içmek istedi. Kokusu genzini yakarak içeri sızarken, onu göğsüne basmamak için kendini zor tutuyordu. "Şimdi sim-

sıkı sarılsam sana..." Kız nefes nefese baktı gözlerine. "Doyasıya öpsem seni..." Ecem'in göğsü artık daha derin bir solukla yükseliyordu adamın sinesine. "Bana izin versen, özgür olsak..." Yutkundu Ecem. "Dokunmadan, görüşmeden, saklanarak, kaçarak, uzak durarak, sabrımı zorluyorsun."

"Artık kaçamıyorum..." dedi Ecem üzgünce.

"İnatçılığı bırak."

"Bu inat değil, bana güven vermiyorsun."

Onu hiçbir kadını arzulamadığı kadar çok arzuluyor ve bir o kadar da çok düşünüyordu. Ecem'in başkaldıran göğüslerı göğüslerine sürtünce, kasıklarına yüklenen ateş ve pantolonunu zorlayan sertlikle başa çıkamaz hale geliyordu. Meme uçları ürperdikçe, tenine iri bir inci gibi baskı uyguluyordu. Elleri onlara dokunmadığı için karıncalanıyordu. Şimdi çimlerin üzerine yatırıp, itirazlarını ağzına tıkayıp, ona dünyanın en eşsiz gündüz yıldızlarını seyrettirmek istiyordu. Gecelerini, günlerini esir almıştı bu cadı, Cem de onun tüm düşüncelerine eşit olmak istiyordu. Şimdi de ona olan yoğun şehvetinin ateşiyle kavruluyordu.

"Şimdi hemen gidelim buradan, yalnız kalabileceğimiz bir yere..." dedi boğuklaşan arzulu sesiyle, Gözlerindeki tutku, sadece kadını değil, bir evreni yakardı.

"Mesela senin evine mi?" dedi Ecem gözlerinin içine masumca bakarak.

"Neden olmasın?" dedi adam kızın bir tutam saçını parmağına dolayıp oynarken.

Ecem saçlarını kurtardı parmağından, "Olmasın Cem..." dedi üzgünce.

Cem burnunu burnuna sürttü. "Dudaklarının tadını özledim, öpersem şişer, öpersem içindeki ateş harlanır. Öpmesem aklımı kaybedeceğim, öpersem bu sefer beni hiçbir şey durduramaz."

"Öpme..." diye itiraz etti Ecem, biliyordu ki öperse o da hayır diyemezdi artık. Dudaklarını dişledi bilinçsizce, adamın ağzından garip bir hırıltı duyuldu.

Cem yanağını kızın yanağına sürtüp narin tenini yeni çıkmaya başlayan sakallarıyla tahrik ederken, "Sen de hissetmiyor musun bu sıcaklığı Ecem?" diye sordu kulağının içine soluyarak. Ecem yutkunarak biraz geriye çekildi güçbela, ağzının içine çöller inşa edilmişçesine dudakları kavruldu içindeki ateşinden. Kalçalarına değen sıcaklığı da, sertliği de gayet net hissediyordu. Ve bu onun nefes alıp verişini durduruyordu. Dudaklarını nemlendirdi masumca, adam gözlerini dudakları ve gözleri arasında indirip kaldırdı. Ellerinde, ateşten bir top tutar gibi yakıyordu dizlerindeki küçük şey tenini. O farkında değildi ama genç kızı kendine çekmeye başlamıştı.

"Seni düşündüğümü biliyor musun? Yatağımda uyumuştun, ben ne zaman o yatağa uzansam senin hayalin hep yanımda beliriyor. Her saniye, her dakika aklımdasın, neden bu inat? Bir bıraksan kendini bana, bu kadar kasmasan, oluruna bıraksan her şeyi... Sen de rahatlayacaksın, beni de rahatlatacaksın inan."

Bu kadar ileriye gidemeyeceğini düşünen genç kız, huysuzlanarak yumuşacık kalçalarını oynattı ve Cem'in şahlanan arzuları kendini iyice hissettirdi.

Ecem utançtan sislenen bakışlarını onun yeşil gözlerindeki derinlikten alamıyordu. Cem'in tutkulu bakışlarının dudaklarına doğru yolculuğa çıktığını fark edince, nefesleri sıklaşmaya başladı. Sık aldığı nefeslerinden göğsü hızla inip kalkınca, Cem onun heyecanlandığını anlayıp bakışlarını ışıldayan kahvelerine odakladı. Yanıyordu gözleri gece ışıldayan meşaleler gibi, onu cehenneme davet ediyordu yakmak için dudakları.

Ecem cızırtılı çıkan sesiyle fısıldadı. "Beni takıntı haline getirdin. Yasak olan cezp eder mantığı... Sadece yatağına alana kadar uğraşacaksın benimle, sonra geçecek, son bulacak içindeki ateşin. Ben senin yataklığın olmayacağım Cem. Akrabayız unutma, hep yüz yüze bakacağız. Bir aile içerisinde yaşıyoruz ne de olsa, uzak durmak zorundayız. Ufak bir hatayla yarın yüz yüze bakamayacak hale geliriz." Ürkekçe etrafa bakındı, birisi görür kaygısıyla titredi ama adamın onu salmayacağını bildiğinden

kıpırdayamadı. Bakışlarını dünyaya çarpmaya ramak kalmış göktaşını izleyen NASA gibi onun gözlerine odaklayıp, ciddiyetine inceleme yaparken buldu kendini.

"Bırakır mısın beni? Birisi görecek."

Ne kadar gözlerini onun yeşilliklerinden çekmeye çalışsa da, başaramıyordu kız. Kızgınlığına odaklanmış, bataklığa saplanmış gibi içine çekiliyor, tutunacak bir dal bulamıyordu. Ablası ya da eniştesi camdan baksa, bu rezil hallerini görebilirlerdi. Ya da yardımcıları dışarı çıksa, skandal olurdu. Ne kadar uygunsuz bir halde olduklarını biliyor ama bundan zerre kadar rahatsız olmuyordu. Sanki içine biri cesaret dopingi enjekte etmişti. Şu an onun dizlerinde olmak, her şeye değiyordu.

Çenesine kırılacak bir biblo gibi değen eller, başını nazikçe yukarı kaldırdı. Cem onun gözlerini gözlerinde istiyordu. O çikolata kahvesi bakışlarını içmeyi seviyordu. "Bitter çikolatam mısın benim? Hem acı, hem tatlı ama bağımlılık yapan bir tat..." Başını aşağı eğip dudaklarına doğru sinsice sokulunca, Ecem kendini onun kollarından kurtararak kucağından kalktı. Bu adam ne kötüydü! Ablasının bahçesinde onu resmen sıkıştırıyordu, düşüncelerini taciz ediyor, duygularını fetişliyordu ve ne hikmetse bundan şikâyeti dahi yoktu.

Kapının girişinde hareketlenme olunca, ikisi de bakışlarını hızla kapıya çevirdi. Şükür, son anda paçayı sıyırmıştı, iki saniye sonra kalsa, boku yemişti. Ecem saçlarına çekidüzen verirken, suç işlemiş çocuk gibi kırıkça tebessüm etti. Aslında yanağının içini nasıl dişliyorsa, ağzına kan tadı geliyordu.

Esme kocasıyla bir şeyler konuşarak gelip koltuğa otururken, gözüne vuran güneşle gözlerini kısarak kardeşine baktı.

"Canım neden ayaktasın, otursana?"

Ecem biraz bocaladı önce, aklına gelen fikirle atılmadan önce, "Ben çaylara bakayım" diye atıldı.

"Sen mi?" dedi Esme kaşlarını kaldırarak.

"Ne var?..." dedi Ecem hırçınlaşarak. "O kadar da değil abla..." Hemen kaçmalıydı buralardan, Cem'den çok uzaklara gitmeli ve

unutmalıydı. Çayı getirmek için mutfağa giderken, arkadaşlarını arayıp son durumun ne olduğunu öğrenmek istedi.

"Tamam Ercan, sen ayarla işte ben sizinle geleceğim... Hangi ülkelere gideceğiz bana mail at, annem bunu bilmek isteyecektir" dedi ve telefonu kapatıp, yavaşça çayı doldurmaya başladı. Kapıda bir hareketlenme olunca, "Abla şimdi hazırlar, sen geç içeri ben getiririm" dedi. Ama arkasındaki kişinin kıpırdamadığını hissedince, bakışlarını o tarafa çevirdi ve gördüğü manzara karşısında, içine füze düşmüş ikiz kuleler gibi sarsıldı.

Cem sert bir suratla, koyulmuş öfkeli gözlerini kısmış, üzerine gazap yağdırarak bakıyordu. Bir anda ağır bir yükün altında eziliyor gibi hissettirdi gözlerindeki derin vadi ona. Öte yandan, ondaki duruşla şu anda titreyen tek yeri yüreği değildi, zira elleri, ayakları, gözbebekleri bile kesif bir korku içinde, ince bir dal gibi titriyordu. Cem'in sinirlendiğini sağ yanağında dalgalanan kaslarından anlamıştı. İyi de bu adam neden böyle sinirlenmişti ki, "Son duanı et" der gibi gazabını üzerine yağdırarak bakıyordu.

"Bu nereden çıktı?" dedi Cem hesap soran tınısını artırarak. Birkaç cümleyle neden bahsettiğini anlatmak gibi bir imkân olsaydı, genç kız da elbette cevap verecekti. Cem mutfak kapısını kapatmakla kalmayıp, işini garantileyerek kilitlemeyi de ihmal etmedi. İri bedeniyle, ağır abi adımlarıyla üzerine yürümeye başlayınca, Ecem korkak bakışlarını kapıya çevirdi. Acaba tıklama ihtimali katrilyonda kaçtı? Kendini uygunsuz emellere uğrayacak bir kız olarak algılamasına rağmen, bundan pek de rahatsız olmadığına kanaat getirdi. Şimdi korkması lazım gereken zamandı ama o bu durumdan zerre kadar çekinmiyordu. Ve adamın neye sinirlendiğini fark etti sonunda. Kesin ablası yine o küçük ağzını tutamamış, domino taşları gibi dökülmüştü.

"Tatile mi çıkıyorsun?"

"Bundan sana ne?"

"Kiminle gidiyorsun?"

"Arkadaşlarımla" dedi kız sonunda pes ederek.

Cem yanına yaklaştı. Elini tezgâha dayayıp, yakışıklı yüzünü bozan çatılı kaşlarını yıkmış, uzun kirpiklerinin arasından denizi ve ummanları sakladığı gözlerini kızgınca devirip, bakışlarını onunla birleştirmişti.

"Senin arkadaşım dediğin toplumun yarısı erkek! Geçen buluştuğunuzda böyle bir şey olacağını bilmeliydim. Ben izin vermiyorum, gidemezsin. Genç bir kızın onların arasında yeri olamaz, hele senin asla..."

Ah sen halt etmişsin! Buna nasıl cüret ederdi, kendini ne sanıyordu da izin hakkını kendi partisinin oyuna tabi tutuyordu? Ecem duyduklarının yanlış olduğunu algılamak istiyor ama bir türlü aptal kalbi beynine komut göndermiyordu. Kirpiklerini SOS sinyalleri verir gibi kırpıştırırken, bir anda ne yaptığını kavradı. Adam ona uzanamadan bir adım geriledi.

"Sen aklını kaçırmışsın! Sana sormak gibi bir düşüncem olduğunu da nereden çıkardın? Ne hakla, hangi cüretle beni kendine mahkûm edersin?" Elindeki çaydanlığı sert bir şekilde ocağa bırakınca, içindeki kaynar su çalkalanıp ocağa sıçradı. Aldırmadı. "Kendini ulaşamayacağın yerlere koyuyorsun Cem. İzin alma konusuna gelirsen, bu seni ilgilendirmez!"

"İzin almana gerek yok zira böyle bir şeyi düşünmene gerek yok... Gitmek gibi bir düşüncen olmamalıydı. Hata yaptın. Ben de doğal olarak bunu fark etmeni sağladım."

"Buna kim karar veriyor?" dedi kız gözlerini kızgınca devirirken. "İstediğim yere giderim, sen bana karışamazsın, buna hakkın da yok."

"Ecem... Hak hukuk konusuna girersen, senin üzerinde tüm hakları denetlemeye alırım."

Cem'in sinirleri altüst olmuştu. Ona sormadığı yetmezmiş gibi, bir de böyle bir konuda kafa tutuyordu. Bir sürü kurdun içine koyun hesabı onu atacağını da nereden çıkarıyordu! Ah, Cem bilmiyordu ki! O, onun peşinden sürü psikolojisiyle uçurumun kenarına gelirdi de, ayakkabısını; gözlüğünü sıkıca bağrına basıp, hiç düşünmeden o uçurumdan atlardı.

Ama genç adam bunu anlayamadı. Kızgınca söylemine, dişlerinin cinayet bestesi eşliğinde gıcırdama havası çalmasına devam etti.

"Kendi başına kararlar alamazsın, artık ben varım hayatında bensiz de hiçbir yere gidemezsin. Tabii kl sana karışırım, ben senin sevgilinim! Biraz sabırlı olduk diye hafızanda kayıt dışı hatası oluşmasın" derken işaret parmağıyla kafasına kafasına çakmadığı kalmıştı. "Seni rahat bıraktım çünkü sinirliydin, çünkü yaralıydın, çünkü kırgındın, öfken dinsin diye sana zaman verdim. Ben sevgilinim Cadı, bunu lanet beynine sok."

Ecem genç adama kaşlarını kaldırıp celalle bakarken, onun sert yüzü tuhaf bir biçimde yumuşadı. Gözlerinde gecenin karanlığını aydınlatan şimşekler çakarken, kendini karanlık kuytu bir köşede su birikintisinin içinde debelenen ıslanmış ufacık bir kedi gibi hissettirdi. Onun sıcaklığına hasret ufacık bir kedicik ama bunu kabullenemedi! Bunu kabul etmesi söz konusu dahi olmazdı! O Cem'di! Eş sıfatına sokup, koluna takıp, ömür boyu sorumluluk alacak bir adam değildi. Cem bu tür adamlardan olmazdı! Onunla olursa ilişkisi sadece dört duvar arasında, yatakla sınırlanırdı ve bu bahsettiği tutkunun ömrü, birkaç günlük hırslı sevişme sonrasında, son bulurdu. Onun kalbindeki şehvet ülkesine adım attığı an, sadece yatağının sınırlarında dolanır ve sıkıldığında hiçbir şey sorma gereği duymadan, mabadına tekmeyi çakarak sınır dışı ederdi. Hayır, hayır bunu istemiyordu! Onun dediklerini zerre kadar umursamıyordu.

"Tatile çıkacağım Cem. Hem de istediğim kişilerle, canım istediği zaman" dedi fındık burnunu soğukça havaya dikip, cesurca kafa tutarak.

"Amacın sadece tatilse güzelim, ben seni götürürüm, hem birlikte daha güzel vakit geçirebileceğimizin garantisini de veririm. Fakat benden başkasıyla gidemezsin..."

"Giderim!..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye gürlediğinde adam haşin haşin, yüzündeki ciddi ifadeyle Ecem kaskatı kesildi. Oyun

buraya kadardı. Game over. Ecem'e doğru tehditkâr bir adım attı. *"Senin sahibin benim"* der gibi tepeden bakıyordu. Ecem onun yüzündeki sinsi sırıtıştan ve dudaklarının yalancı vaatlerde bulunan çarpıkça kıvrılışından tırsarak, kendine silah olarak seçeceği en aptal şeyi seçti! Ocağın üzerindeki kaynayan çaydanlığı kaparak, ona doğru uzattı.

"Yaklaşma, yakarım!"

"Ben zaten yanıyorum Cadı, daha fazla ne kadar yanabilirim?"

Lanet adam üzerine gelmeye başladıkça, elleri titremeye başlamıştı. Onun az önce buz tutan bakışları yanardağda eriyen kar gibi yok olmuş, sıcacık yeşil gözleri gardını delip içine süzülüyordu. Onu değil ama elindeki çaydanlıkla kendini yakması an meselesiydi.

"Yaklaşmamdan neden korkuyorsun bu kadar, her seferinde aynı şey. Yoksa kendine olan güvenin mi sarsılıyor?"

"Yaklaşmandan değil, yakınıma geldiğinde bende bıraktığın harpten hoşlanmıyorum" diye itiraf ederken çaresizce, güzel kahvelerini devirdi.

"Sonunda kabul ettin."

"Bunda kabul edilmeyecek ne var, sinir harbinden, beyin yorgunluğundan bahsediyorum."

"Yani beni düşünerek beynini meşgul ettiğimi itiraf ediyorsun?" diye soludu çekici bir dudak büküşüyle.

"Asla seni düşünerek kendimi yormam. Buna değecek veya gerekçe gösterecek bir durum yok ortada."

Ecem'in bakışları önce yumuşacık bakan gözlerine kaydı, sonra aşağıya doğru yayılarak sert ve bir o kadar lezzetli dudaklarına... Kendi dudaklarını yaladığının farkına varamadı. Onun azalarına yaptığı yolculuğun bilet kesimi tek gidişe dönmeye başlayınca, bakışlarını tekrar gözlerine çevirdi. Cem gözlerinin içine arzuyla bakarak, yumuşacık sesiyle baştan çıkarıcı şeyler söylemeye başlayınca, elleri gözle görülür derecede titremeye başladı.

"Ya... yaklaşma, ya... yanacağız."

"Yanalım... Kor olmuşum, kül olmak mesele olmaz" dedi adam "Şu hale bak. Senin için saçmalamaya bile başladım."

Cem geriye doğru bir adım daha attı. Onu yakıyor muydu? Bu adam ne kötüydü! Asıl o kendini yakıyordu. Aman ne saçmalıyordu? O genledikçe Cem üzerine doğru emin adımlarla yürümeye devam etti. *Tüm karargâhın bana ait savaş esirim, ganimetlerin benim* der gibi arsızca baktı. Genç kızın son attığı adımlarla sırtı tezgâha yaslanınca, elindeki çaydanlığı savaşçıların kullandığı çakma zırh gibi önüne tutup, tek çaresine başvurdu. Cızırdayan bir nevi fare gibi cıyaklayan sesiyle bağırmaya.

"Abla mutfağa bir dakika gelebilir misin, şeyi bulamıyorum!"

Neyi bulamıyordu! Cem'in tek kaşı yukarı kalkınca alayla, neyi bulamadığını düşündü, tabii beyni iflas etmeden önce!

Cem sırıtarak, "Neyi sevgilim, neyi bulamıyorsun?" dedi onun bocalamasından keyifli çıkan perdesiz sesiyle.

"Ya, ya gitsene be adam... Çakma mafya, git başımdan şimdi biri gelecek. Sen git silahlarınla oyna..." Bu adamın gözleri neden onu hep tek geçişli bilet gişelerine yönlendiriyordu!

"Gelsinler. Sorun değil, onlardan çekiniyor musun?"

"Elbette. Seninle görülmek beni gerer... Sevgilin gibi görünmek ise bedbaht eder..." Elindeki çaydanlığı döşüne bir demet çiçek gibi basması an meselesi olunca, artık pek de bir işe yaramadığına karar vermiş olacak ki, yerine bıraktı. Ellerini göğsünün altında bağlayıp başını dikleştirdi.

"Seninle bırak tatile, helaya bile gitmem. Şimdi gir içeri otur yerine, çaylar birazdan gelir."

Cem işaret parmağını düz burnunun üzerinde gezdirirken, sinsice sırıttı. "Böyle fantezilerinin olduğunu bilmiyordum sevgilim. Kocaman ev varken neden helaya gidelim. Gerçi sen istersen seninle istediğin yere gelebilirim..."

"Cem... Kendimi kaybedesim var, yeter ki yok ol."

"Ben sende zaten yok oluyorum. Bu saçma değil mi? Bırak anı yaşayalım, ilerisini zamanla düşünürüz." Başını dalgınca salladı. "Mantıklı yanım senin yanında devreden çıkıyor ve inan

bu benim hiç hoşuma gitmiyor Ecem. Ne yapıyorsun bana? Bana bunlar ters! Kahretsin!"

Ne diyordu bu lanet adam? Onu neyle suçluyordu? Allahım kanatlarım ne zaman çıkmıştı? Cem ona doğru bir adım daha atıp, belinden kabaca yakaladı ve derhal kendine çekti. Buna ihtiyacı varmış gibi sert göğsünde, onun yumuşak bedenini hapsedip ezdi.

"Gidersen gelir seni alırım, kaçarsan bulurum, ya benimle gidersin ya da!..." Ecem ellerini adamın göğsüne koyup, sıcaklığından ve buğulu sesinden kaçmaya çalışarak, "Ya da ne?" diye sordu alçalan sesiyle. Onun dokunuşlarına *"One minute"* diyemiyordu. "Seni kaçırırım Cadı... Sadece bizim olacağımız bir yere götürürüm, aklın yerine gelene kadar orada kalırsın benimle... benim olarak!"

Ecem alayla gülerken başını geriye atıp, yapacağı en büyük hatayı yaptı. Ah lanet olsun, üst tarafını uzaklaştırınca, alt kısmını birleştirmişti ve şu anda genç adamın tüm hazinesini kendi teninde ganimet edasıyla arsızca hissedebiliyordu. Ve onun için ne kadar sertleştiğini fark ettikçe, nefes alamıyordu. Yanakları yanmaya başlayınca dudağını dişlerinin arasına aldı. Ellerini düz göğsünde papatya gibi açıp, kalp atışlarını es geçerek, tüm gücüyle geriye ittirdi. Teni bedenini yakıyor ve kaşarpeyniri gibi yapışkanca erimesini sağlıyordu. Adamı ittiriyor, lakin yerinden bile oynatamıyordu. Onu tüm hücreleriyle arsızca hissediyordu ve şimdi dizlerinin bağı çözülecekti.

"Ecem boşa direniyorsun, kalbinle kumar oynuyorsun. Bırak anı yaşa zararı olmaz."

"Ben kumar oynamam."

"Ben de asla kaybetmem."

Elini titreyen kızın belinde hafifçe kımıldatıp, onu yatıştırmaya çalıştı. Gözleri gözleriyle oyun oynarken, başını aşağı eğdi. Ecem'in gözbebeklerinde titrekçe ışıklar oynaşırken, yadsınamaz gerçeği anladı.

"Seni lanet herif bunu yap..."

Dudaklarına kapanan sert dudaklarla donup kaldı. İstekli dudaklar onu esir alırken, ellerini yumruk yapıp göğsüne vurmaya başladı. Çırpındı. Cem ensesinden kavrayınca, başını iyice kendine çekti. Genç kızın tadını almaya çalışırken, dudaklarından kısa bir an ayrılıp buğulu gözlerini onun koyuluklarına dikti. Hüzyayla aralanan gözler kızgın mı yoksa masum mu bakıyor anlayamadı. Derin bir biçimde içine işler gibi sadece baktı. Ecem hırçınca "Aşağılık sen..." dedi.

Cem istediğini almıştı. Aralanmış dudakların tek sahibi olarak, artık istediği gibi kuytu köşelere yolculuğa çıkabilirdi ki bunu başardığını birkaç cansız çırpınıştan sonra anlamıştı. Göğsünde çırpınan eller boynuna huşuyla dolanırken, bedeni ona istekle karşılık vermeye başladı. Onu hissetmek cennete adım atmak gibiydi ve ikisi de cennetin bir köşesinde, elma ağacının altında, yılanın yanında kalakalmıştı...

Ecem'in niyeti bu değildi. Cem'den uzak durması gerekiyordu ama yaptığı tüm masumluğuyla kendini ona kayıtsız şartsız sunmak oluyordu.

Ah Cem, kendimden geçerken uğradım sana...

Allah'tan tek beddiam var sana...
Yüreğine ben düşeyim...

***

Korkmak: kaçmanın yarısı sayılır...

***

Bak ortak noktamız yok!
Sen virgülle "Kal" dedin ben "Bitti" diye son noktayı koydum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Elindeki valize 120 parça kıyafet koyup, kocaman tatil boyunca sadece birkaç takımını giyen kişiye Ecem deniyor galiba.

"Anne eve erzak almak gerek!" dedi Peri ciddiyetle. "Haklısın kızım, Eymen'e haber ver, bir de gazyağı alsın..." Ecem şaşkınca annesine ve yengesine baktı. "Ne oldu ki?" "Savaş çıkacak ya Ecem? Tedbir şart" dedi Peri kıkırdayarak odadan çıkarken.

"Peri, saçların kaşınıyor sanırım..." diye yengesinin ardından cırladı huysuzca. "Anne bu kıza hiç iyi örnek olmuyorsun."

"Kızıma sataşacağına biraz aklını başına al" dedi Nebahat Hanım ter su içinde sızlanarak. "Hangi akıllı tatile giyemeyeceği kıyafetlerle gider kil" Kızına baktı! Ecem o anda onunla ilgilenmediği için, duyamadı onun imalarını, garipçe iç geçirdi. Nitekim çeke çeke kollarını acıttığı valizi, annesiyle anlaşma yapmış gibi başının etini yiyordu. "Savaşı o başlattı anne valla benim suçum

yok..." diye sızlanırken kendi kendine; bir taraftan da annesinin kızgınca içinden çıkardığı tişörtü çekiştirerek söyleniyordu

"Anne bırak onu da koyacağım, belki lazım olur!"

"Hayır efendim olmaz. Allahım bu deliyi tek başına nasıl göndermeye razı oldum ki; ben de delirmiş olmalıyım, aklımı emanete mi verdim ne! Kesin oraların da dengesini bozacak. Katına Kasırgası gibisin yavrum sen, geçtiğin yerde imzanı bırakıyorsun. Ben oralardan değil de, gittiğin şehirlerdeki insanların sağlığından korkuyorum" diye hayıflanıyordu.

Ecem annesinin ciddi olmadığını bilse de, yine de üzgünce dudaklarını bükmüştü. "Aşkolsun anne, onasıl laf? Damarımakimse basmazsa, ben de cırmalamam değil mi? Hem sen de biliyorsun uysallığımı. Ayrıca oradakilerin akıl sağlığı demek de ne demek, ben deli miyim? Gören de beni çok konuşuyor, her zaman ortalığı karıştırıyor sanacak!"

Nebahat Hanım kaşlarını kaldırıp imayla kızına baktı. "Hiç yapar mısın evladım! Daha geçenki yaptıkların yüzünden koca-man hastanenin personeli kendine gelememiş, arkadaşımın yüzüne bakamıyorum. Kaç tane doktor sen gittin diye işi gücü bırakıp kimseye aldırmadan halay çekip, çiftetelli oynamış haberin yok. Sen tam bir ayaklı felaketsin ve maalesef ki bu felaketi ben icat ettim! Nasıl becerdiysem... Allahım nasıl yaptıysam anlayamadım!"

"Karambole gelmişimdir belki ha anne, ne dersin? Hep diyorsun zaten, kaza kurşunu diye, istememişsin bile beni. Karanlığa denk gelmişimdir..."

"Tövbe estağfurullah. Arsız..." diye sinirle çıkıştı yaşlı kadın. Çimdiğini de esirgemedi.

"Allahım seni nasıl doğurdum?"

Ecem annesine omzuyla vurup kıkırdayarak baktı. Gözlerinde yine alaycı haylaz bir çocuk oynaşıyordu. "Babama sor anne, bana niye soruyorsun?" dedi dudaklarını birbirine bastırıp kıkırdamasını saklarken. Nebahat Hanım burnunu iki parmağına sıkıştırıp hafifçe sıktı. "Terbiyesiz, yeni jenerasyonun ar damarı çatlamış konuştuğu lafa bak hele! Seni edepsiz seni!"

Ecem omuz silkerek çocukça bir edayla sarstı. "Boş versene, sen bu ayaklı felaketi seviyorsun, hani senin kendi icadın olan. Geçen babama bir kutu antidepresan gibi kızın var diyordun, sizi duydum."

"Evet, öyle söyledim doğrudur. Alınca kendimden geçiyorum, hatta bayılıp gidiyorum, kolum kanadım kalkmıyor sayende. Felç geçirmenin diğer hali Ecem... Bir gün hepten gideceğim senin yüzünden. *Allahım bu kızın imalatında mı sorun var, yoksa bende mi? Kızı kendim doğururken şahit olmasam* Doktor bey kardeş, kanıştırmışsınız galiba! Bunun malzemesi eksik derdim ama yok tamamen bire bir şahit oldum."

Genç kız dudaklarını büzerek küçük köpek pozuna büründü. Gerçi artık pek işe yaradığından emin değildi ama denemekten zarar çıkmazdı. "Ama o deliyi özleyeceksin, ben de senin çatal dilini çok özleyeceğim."

"Anneye öyle denmez edepsiz, taş olursun, taş" dedi yapmacık bir kızgınlıkla. Onun o çikolata kahvelerine bakarken içi titredi. Onun ufacık kızı, minik bebeği, haylaz kuzusu, ayaklı felaketiydi Ecem. Gerçi artık kazık kadar olmuştu ama olsun, son beşikler hiç büyümezdi. Eşikte kalır, beşik içinde gezerdi. Anneleri onları hep bir eli kulağında, ağzında emziği, elinde miladı dolmuş battaniyesini ardından sürüklüyor gibi anardı. Esme hep olgun olandı, Ecem ise tam aksi, deli! Onda yaşamadığı her şeyi, bunda katbekat yaşamıştı.

Aslında asıl konuyu aklı hâlâ almıyordu! Konu bu delinin izini nasıl aldığıydı: Ecem aklına gelen şeytanlıkla sabah ezanında kalkıp, yaşlı kadının başına gelmiş ve tatile çıkıp çıkamayacağını büyük bir ustalıkla sormuştu. O da uyku sersemi "Git başımdan da, nereye gidiyorsan git, yeter ki uyuyayım" diye söylenmişti. Ne yaptığını fark ettiği zaman da "Çok geç" demişti. Ecem bu; işini garantiye almadan durur muydu?

Asla!

Annesinin onayını telefona kaydedip bunu kanıtlayınca, yaşlı kadın sözünden vazgeçememişti. Tabii, babası ve ağabeyini

annesine bırakıp, aradan kayarak sırra kadem bastığında ise, iş işten geçmişti...

Ecem annesinin elinde bulunan şapkasını da çekerek aldı ve valizin içine tıkıştırıp, ellerini üzerine bastırarak yerleştirmeye çalıştı. Gücü buna da yetmeyince ve bu da bir işe yaramayınca, üzerine oturup, poposunun üzerinde zıplamaya başladı. Annesi bunu görünce kızgınca, Ecem'i koluyla kenara ittirdi. Ecem'in bin bir zahmet valize sığıştırdıklarını acımadan boşaltmaya başladı. Canı gidiyordu, nasıl da uğraşmıştı doldurmaya! Genç kız içi çekilerek izlemeyi düşünmüyordu bu sahneyi. Bir Tosun Paşa edasıyla o valizi doldurmayı sonunda başarmıştı. Başarısını kıskanan annesine, boşaltma zevkini tattırmayacaktı! Sonunda terlik numarasını poposuna kazısa bile. Annesinin elindeki eşyalarını gerisingeri içine tıkıştırmaya başladı, yaşlı kadın kızgınca söylendi...

"Kızım bilseydim üzerinde halay çeker gibi tepineceğini, ütülemezdim onca kıyafeti. Çekil üzerinden sığmıyor işte, çıkar birkaç tanesini bu inat niye? Gören de evi terk ediyorsun sanacak..." diye çıkışsa da, genç kızın kalın sicimlere dayanan inat bağlarını ne yaptıysa kesemedi. Deveyle hendekten atlama anlaşması yapsa başarırdı ama bu inatçı kediyle değil.

"Anne inat değil ve geç kalacağım, bırak valizlerimi ben ne istiyorsam onu koyacağım sen karışma lütfen. Arkadaşlar gelir birazdan. Şuna bak zaten birkaç tanesi sığmıyor içine, onları burada bırakınca çocuklarını parka bırakmış bir anne kadar mahzun oluyorum... Kendimi depresyonda gibi hissediyorum, içim acıyor. Aynı senin beni markette unuttuğun günkü gibi hüzün doluyor içime. Tüm tatil giydiklerimden zevk de alamam şimdi ben. Onlar dolapta kuzu kuzu yatsın, giymesem bile, yanımda olduğunu bileyim..."

Yaşlı kadın başını yana devirdi. Onun şaşkın ve haylaz hallerini daha şimdiden düşündükçe özlemeye başlamıştı. Derince iç geçirdi ama dışarı sıkıntıyla saldı. Onun üzgün haline dayanamayıp valizi doldurarak zorlukla fermuarını kapamayı başardı. Tabi kızının arkasında çaça dansı yaptığından habersiz...

"Umarım havaalanında arama olmaz da seni Sancaktarların servetini, tekstil ürünleriyle çökertmekten içeri almazlar. Geçen de böyle gitmiştik tatile ama sadece bikini giymiştin bahçede ve birkaç tane şort, onca şeyi ağabeyine sırf taşıtmak için yaptığını düşünmüştüm ama yanılmışım. Çocuk fıtık olacaktı sayende!"

"Hayır, tişörtlerimi de giymiştim unuttun mu? Ve hava sıcaktı, siz de bir yere gitmeyince de kıyafetlerimi giyecek yer bulamamıştım." Yalanlardan yazılmış kocaman bir kâğıttan uçak yapıp havalandırıyordu pilot edasıyla. Gece vakti kırdığı cevizler hâlâ bahçe duvarında saklı duruyordu. *Saat 12 Ecem Firarda* filmi çekime konuyordu. Başrolde Asi bir kedi Ecem! Gece Bodrum sokakları, sabah ezanında ise tekrar Didim, ev yatakları...

Genç kız çantasına son kez bakıp bir şey unutup unutmadığından emin olmak istedi. Boynuna çaprazlama taktığı çantasıyla annesine bakıp ona doğru yaklaştı. Nebahat Hanım'ın nemli gözlerini görünce kollarını boynuna doladı. İçine bir hüzün oturmuştu. Annesinin sıcaklığını kendine hapsedip emanet alırken, yaşlı kadının yanağına içten kocaman öpücükler kondurarak konuştu. Sanki bir daha bu eve dönmeyecekmiş gibi hissediyordu, garip!

"Korkma kocaya gitmiyorum Neboş! Hadi yine iyisin, benden sana bir ay kafa tatili. Bensiz başını dinlersin artık. Oh! Ecem yok, dert yok, gaile yok."

Kızının ince beline ellerini dolayıp sıkıca sarıldı yaşlı kadın. "Hiç sanmıyorum, kesin seni kulaklarını uzatarak getireceğiz buraya. İçimden bir ses, dönüşün muhteşem olacak diyor."

Ondan ayrılmamak olduğu yerden bırakmak istemiyordu, hep sinesinde kanatlarının altında olmasını istiyordu ama o bunu daha iki yaşındayken yapmayı bırakmıştı. Saçlarını kokladı annesi sevgisiyle. Ne kadar dirayetli görünse de, içi gidiyordu yaşlı kadının. Korkuyordu dünyanın pisliğinden. Tanımıyordu yavrusu daha bu kötü dünyayı, ne kadar cadaloz gibi dursa da hâlâ çok masumdu Ecem'i. Ne varsa dilinde vardı. Ona bir şey olacak diye aklı çıkıyordu.

"Annem, dikkat et oldu mu? Gece gezmelerine çıkma. Eğlence yerlerinde kimsenin verdiği bir şeyi içme. Arkadaşlarından ayrılma yere gitme. Erken yat, erken kalk sabahın bereketini kaçırma..."

"Tamam, Tecavüzcü Coşkun'la görüşmem, oraletime ilaçda attırmam; hatta sütümü içer mesaj da çekerim, sen de arar nirnni söylersin. Yapma anne altı üstü tatile gidiyorum kocaya değil!"

"Ben anlamam büyüdüm ayaklarından, sen hâlâ benin bebeğimsin. Hatta gitme annem aklım sende kalıyor, daha çok küçüksün. Oralarda ne yapacaksınız kız başınıza? Bak babana diyelim birlikte çıkalım çok istiyorsan tatile. Ana kız ama yanında ben olayım."

Ecem bir adım gerileyip annesine kızgınca baktı. Kafdağı'nı ben fethettim havalarında gururla göğsünü şişirdi. Oyun oynamayı hiç bırakmayacaktı. "Ne ufağı anne millet Ay'a gidiyor benim yaşımda. Yapma artık çocuk değilim, merak da etme. Beni alıp başına kim dert açar! Deli mi alan adam değil mi?"

"Ben de ondan korkuyorum ya! Artık çocuk değilsin ve göze geliyorsun, ayrıca seni alan yaşadı." Ecem annesine tuhafça bakınca, yaşlı kadın kıkırdadı. "Adam çok yaşamaz fazla günah işlemeden gider öte tarafa, sana yürek mi dayanır patlayıverir valla. Eee, sana sabretmenin orada bir kefareti illa olacaktır, günahkâr bile olsa, sayende cennetlik olur."

Annesinin bitmeyen tembihleri, yengesinin azarlarını heybesine alan Ecem, valizini çekerek yol kenarındaki kaldırıma çıktı. Başını geriye çevirip bakışlarını evlerine çevirdi. Rüzgârın önüne doğru savurduğu saçlarını eliyle kenara çekip annesine el salladı. Oysa tam da burada hoplayıp zıplayıp "Evet... Evet..." diye bağırması gerekiyordu ama o sadece böğürerek ağlamak istiyordu. Neden bu sefer sanki baba evine bir daha dönemeyecek gibi hissediyordu? Yaşlı kadın nemli gözlerle bakarken, o arkadaşlarının gelmesini bekliyordu. Annesine kapıdan çıkarken abartma demişti ama asıl şimdi o kendini koyuverecekti. Yanında duran arabanın freniyle, bakışlarını yana çevirdi.

"Ecem gelmeyi düşünmüyorsan söyle ya da olduğun yere su dökelim, kök saldın can suyu babında?"

Ecem elindeki valizi yanına gelen Feridun'a verirken, camdan ona bakıp sataşan Ercan'a gülerek baktı. "Sana da merhaba, birini görünce böyle denir öğren ileride lazım olur!" Genç adam ona bakıp kafasını sallarken, Feridun valizi bir eziyet, ter su içinde bagaja koyup, ön kapıyı açıp yerine oturdu. Ecem genç adama kaşlarını kaldırarak baktı. "Oha, önce bayanlara kapı açılır, sonra *nasılsın* denir, nerede sizin centilmenliğiniz, sen hangi mağaranın müdavimisin aslanım!" dedi arabanın kapısını kendi açıp, içeri girerken. Feridun koltukta geriye dönüp genç kıza baktı.

"Merhaba yanan dil yumağı. Hani liseden sonra düzelirsin dedik ama yok, üniversite bitecek ama sen hâlâ aynı patavatsızlıkta ısrar ediyorsun. Valizini yerleştiren centilmen bir adam olarak, bana mı diyorsun bu lafları? Az daha ruhumu teslim ediyordum kızım. İçine kimi sakladın, ceset kimin? Nebahat teyzeyi görmesek, o da bizimle geliyor diyecektim" diye alay ederken, arabadaki kızlar kıkırdadılar.

"Az daha konuşursan, o valizde senin olacağın kesin!"

Ecem yanında oturan kızlara döndü. "Nazik olacaksın bize, yanımızda prova yapıp sevgiline kullanacaksın. Arkadaşlar ne içindir, sana staj yaptırıyoruz işte. Liseden beri öğretemedik, nezaket diye bir şey var" dedi kızları öpmek için uzanırken. Feridun ona dalgacı bakışlar attı. "Neden nazik olacakmışım? Vale gibi kullanılmak için mi, yok canım... İstemem sevgilim kendi taşısın valizini."

Ercan dikiz aynasından arkaya bakarken sırıtıyordu. Ecem yanında oturan iki kız arkadaşına doğru uzandı. "Nasılsın Miray?" Genç kızı yanağından öperken Sanem kenara çekilmiş ezilmekten kendini koruyordu. Yerine yerleştiğinde dikiz aynasına baktı.

"Ercan arabayı çaldıysan, valla bu sefer babana bırakmam seni, ben gebertirim..." diye ciddi anlamda söylendi. Onun öfkesine çanak tutan Sanem kıkırdadı. "Sana ne hacet, öyle yaptıysa kesin toptan yok olur ortadan, tek değilsin hepimize bir parçası düşer değil mi?"

Genç adam mavi gözlerini kısarak baktı. "Arkada kadın cumhuriyeti kurmak yasak... Bir kere yaptık diye üzerime asfalta atılan

çiklet gibi yapıştırdınız, ne çalması, havaalanının parkından alacaklar geri. Hepsinin haberleri var."

"İnşallah!"

Miray bakışlarını Ecem'e çevirdi. "Sen onu bırak da, asıl kendinden bahset!" Bunu öyle bir söylemişti ki; Ecem sanki uzaya seyahat yapan ilk Türk kadın gibi hissetti kendini. "Annen nasıl izin verdi sana? Daha ondan yediğimiz zılgıtlar hâlâ kulaklarımda çınlıyor ara ara. Ben Nebahat Hanım'dan tırsıyorum kızım, gideceğimiz yeri duyunca küplere binmesin?"

"Hadi ama Ecem, bize gerçeği söyle, kadıncağıza ne verdin? Seni polise şikâyet etmeyiz korkma. Senin annen bir gece ortadan yok oldun diye bizi sabah içtimaına çıkardı. Artık askere gitmeden kavradım baba ocağının sıcaklığını" dedi Ercan direksiyonu sıkıca tutup kenara kırarak. Onu sollamaya çalışan spor arabaya yan camdan kızgınca bakış atıp, eliyle hareket yaptı. Ama spor araba durmak bir yana onu taciz etmeye başladı.

"Önüne baksana dangalak, babanın malı mı yol?"

Ne yaparsa yapsın araba selektör yaparak onu taciz edip sıkıştırmaya devam ediyordu. Ecem bakışlarını yola çevirdi ama ters tarafta olduğu için bir şey göremiyordu.

"Neler oluyor Ercan, kim o?"

Genç adam sinirle söylendi. "Ne bileyim kızım, adam beni taciz ediyor, bak şimdi de durmamı istiyor selektör yapıp duruyor. Züppenin teki kesin, baba parasıyla hava atıyor."

"Sakın durma" dedi Feridun hızla.

Onu dinlemeyen Ercan arabayı sağ şeride sokup yavaşlattı. Önünü kesen spor arabayla da tamamen durmak zorunda kalınca, kapıya uzanıp sinirle açtı. Daha aşağı inemeden spor aracın içinden iriyarı bir adam heybetli bedeniyle çıkmış, gözleri sinirden koyulaşmış, gözbebekleri öfkeyle büyümüş halde önlerinde belirmişti. Ercan onu tanıdı ama Feridun onun ürkütesi halinden irkilirken, sert bakışlarıyla yutkundu. Bu adam nasıl da kasıntı ve kendinden emin duruyordu.

"Cem?" dedi Ercan kısık sesle.

"Ne oluyor kardeşim, derdin ne senin?" diye çıkıştı Feridun öfkeyle. "Niye bizi durduruyorsun?"

Cem öfkeyle karşısında beliren iki gence baktı. Gözlerinden ateş fışkırsaydı şu anda ikisi de, Pompei'deki taş kesmiş insanlara dönerdi. Ofisteki işlerini halledip Pelin'i kreşten alıp eve bırakmıştı. Rüzgâr bir toplantıda olduğu için, bu görev ona düşmüştü. Amacı yeğenini Esme'ye kapıdan verip dönmekti ama Esme'nin annesiyle telefon konuşmasını duyunca, nevri dönmüştü. Ecem Hanım yine bildiğini okumaya çalışıyordu. Oradan nasıl ayrıldığını ya da yola nasıl düştüğünü bilmiyordu! Havaalanı yoluna girdiğinde öfke her yerini sarmıştı. Aslında onu alanda bulmayı umarken... siyah, özel bir aracın içinde, tesadüfen durduğu kırmızı ışıkta görmesiyle çıldırmıştı. Üstelik ön tarafta iki tane zibidi kıllı genç adam vardı. Ve açık camdan gördüğü kadarıyla gülüşüp duruyorlardı ve birisini tanıyordu. Şu restoranda gördüğü herifti.

Cem, mavi gözlü genç adama öfkeyle bakıp, onu umursamadan arabaya yaklaştı. Kızıl nehri ikiye ayıran güç gözlerinden fışkırır gibiydi. Ercan'ın şaşkın bakışları arasından aracın yan tarafına geçip kapısını açtı. Ercan hızla onun yanında belirip öne atıldı. "Hey, ne yaptığını sanıyorsun sen?" diyene kadar o kapıyı açmış ve içeri öfkeyle bakmaya başlamıştı.

"Çık dışarı..."

Ecem gördüğü kişiye şaşıp kalırken, bir an bayıldığını ya da uyuyakaldığını sandı. Rüya görüyordu değil mi? Bu Cem olamazdı? Gözlerini birkaç defa kırpıştırıp kendini sorguladı. Ne yaptığını sanıyordu bu adam? Geçen gün söylediklerinin şaka olduğunu ya da en azından öyle olduğunu ummuştu! Ama değilmiş. İçindeki haylaz Ecem'ler bir yere saklanırken, cesur olanı ortaya çıkıyordu.

"İn!..."

Cem dişlerini sıkarak yavaşça söylemişti bunu. Kızın aklı durdu dili durdu, olduğu yerde donup kalırken boğazında büyük bir yumru oluştu. Meydan okuyan gözleri genç kızın koyu kahverengileriyle birleştiğinde, bu kati tavrından ödün vermeyeceğini belli etti.

"Cem..."

"Ecem in aşağı!"

Cem işaret parmağıyla dışarıyı göstererek, sanki onun yol hantasını çiziyordu. Ona kimse böyle davranıp, emir veremezdi. Kabadayı. Argolar prensi. Lanet adam kendini kocası mı sanıyordu? Bir de maganda gibi yol kesmesi vardı değil mi? Bir an için tereddütle ve göreceklerinden korkarak onun yüzüne baktı. Şayet adam iddia ettiği gibi intikam almayı düşündüyse, bunu yapmak için muazzam bir yol bulmuştu kendine...

"Hey, sen kimi kimin arabasından indiriyorsun aslanım?" diye sordu Feridun, sesi son derece boğuk ve hırıltılı çıkıyordu. Yanına Ercan da geldi. "Cem Bey, bu yaptığınız hoş değil" dedi onu daha önce tanıma şerefine nail olduğunu göstererek. Ecem ağzını açtı, ne diyeceğini bulmaya çalışıyordu. Cem genç adama keskin bir bakış attı. "Uzak durun bu mesele onunla benim aramda. Canınız yansın istemiyorsanız, karışmayın!" Taş delen sel gibi sertleşen bakışları yeniden genç kızla buluşunca, "Sana in dedim Ecem, hemen!" diye emir telkin eden buyurucu üslubuna devam etti.

Kahretsin!

Miray şaşkınca Cem'e bakarken, Ecem arabadan indi. Adamın yüzünü umutsuz bir ihtiras ateşi kaplayınca, kızgınca karşısına çıkıp kaşlarını çattı. "Neler oluyor Cem, ne işin var senin burada?"

Arkadaşlarına bu kazma yüzünden rezil olmak istemediğinden, alttan almaya çalışıyordu. Hoş yeteri kadar reklam vermişlerdi ya; o ayrı.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım, senin ne işin var burada? Seninle ne konuşmuştuk!"

"Ecem, sen bu adamı tanıyor musun, kim bu?" diye sordu Feridun Cem'e bakarak. Ecem arkadaşına hiç bakmadı, zira gözleri hâlâ Cem'in keskin gözlerinde duruyordu.

"Tanıdık!" dedi sadece.

Cem ona doğru bir adım atıp, gözlerinin içine oyarcasına bir öfkeyle baktı. "Sevgilisi!" dedi doğrudan. Bu baskın başkaldırış kızı caydırıcı durmuyordu.

Onun yerine, "Değilsin..." diye kendini ortaya atan Miray'dı. Onun sevgilisi, ayrılsalar bile sadece abisiydi hâlâ. "Olmadığını söylesene Ecem, sevgilinin başkası olduğunu söylesene."

Cem boynunu kırmak istercesine baktığı kıza, tepeden bir bakış attı ve sinek kadar değer vermedi.

"Şimdi, hemen valizini alıyoruz, buradan gidiyoruz." Emrivaki tavrı, buyurgan ama biraz yumuşak bir tondaydı. Ona aldırış etmeyeceğini tahmin ettiği cadı Ecem inatla araca yöneldi. "Hadi Ercan, bir an önce gidelim uçağı kaçıracağız." Eli arabanın kapısında dururken, Cem'e bakış attı. "Sana söyledim Cem, sen bana karışamazsın."

Hiç sakinliğini bozmayan Cem ona usul usul yaklaşıp, kabaca elini kavradı. Bir rüzgâr misali tüm tenini onun etkin sıcaklığı sararken, Ecem bu dokunuşu tüm benliğiyle hissetti. Genç adam titrediğinin farkında bile değildi ama Ecem şu anda garip bir şekilde titriyordu. Bu heyecan mıydı? Yoksa korku mu?

Cem genç kızı arabanın içinden çıkarıp, ona sokuldu. Ecem sertçe çekilince ona, tüm bedeninin yumuşak hatları onun sert ve düz olan hatları üzerinde gümledi. Adamın yeşil şimşekler çaktıran gözleri savaş başlatan gözlere, meydan okuyarak mıhlandı. "Ya şimdi valizini alır gideriz ya da seni zorla götürürüm." Bakışları, onları kızgınca izleyen iki delikanlıya ve arabanın içinde onları şaşkınca izleyen genç kızlara kaydı kısa bir an. Ecem de onunla birlikte baktı ve gördükleri hiç hoşuna gitmedi. Ercan sanki Cem'i haklayabilecekmiş gibi kabarmaya başlamıştı. Feridun desen zaten dangalağın tekiydi, konu kavga olunca...

Cem, genç kızı tüm sınırlarını yıkarak kendine yaklaştırıp, kafasını yüzüne ve saçlarına sürttü. Mis gibi kokusunu içine çekerken, dudakları yanağına değerek kulağına doğru bir yol çizdi. Kuş gibi bedeni titreyen Ecem'in gözleri kapandı, kirpikleri titreşirken büyük bir ihtirasla teninin rengi değişti. Bir dokunuşla heyelan oluştu teninde, ona doğru çığ gibi kayarak akarken buldu kendini. Beline dokunan eller dünyadan kopmasına sebep oluyor, kendini onun dokunuşlarına hesapsız bir masumiyetle emanet veriyordu.

İşte o zaman genç kızın içinde asıl uçaklar havalanıyordu. Kulağının dibindeki ılık ama tehdit kokan ses, sinsice içeri doğru sızınca, kendine geldi.

"Eğer benimle gelmezsen seni korumaya kalkacak iki arkadaşına yazık olacak. Zira seni almadan gitmeyeceğimi çok iyi biliyorsun sevgilim!" Biraz geri çekilip genç kızın afallamış yüzüne ve şaşkınca irilen gözlerine baktı. "Sen bilirsin yazık olacak." Geriye doğru tehditkâr bir adım attı. Ercan ikisinin gerçekte ne olduklarını kavramaya çalışıyor, Feridun aralarındaki çekimi gördüğü için sessiz kalıyordu. Kızlar ise sitemkârdı. Çünkü Ecem, Cem'den onlara bahsetmemişti, üstelik onları ekecek gibiydi.

Genç kız biraz bocalasa da çok iyi biliyordu ki; bu çakma mafya kesin dediğini yapardı. Onun gücünün de gayet farkındaydı. Ah lanet olsun hem de nasıl farkındaydı. Adam tam bir karizma ve ayakta gezinen güç yuvasıydı. Bakışlarını arkadaşlarına çevirdi. Sesi tereddütlü yankılansa da, bunu tebessümüyle kamufle etti.

"Tamam çocuklar sorun yok, kendisi sevgilim oluyor, beni almaya gelmiş... Habersiz. Geleceğini bilmiyordum..." dedi dişlerinin arasından.

"Ecem, bak, bir sorun varsa söyle cidden bu adam neyin oluyor?"

Ecem, Cem'in dişlerini sıktığını, yanağındaki kasların dalgalanmasından anlayınca, acelecidavranıp yanına yaklaştı. "Yok bir sorun beni almaya gelmiş gerçekten, valizimi çıkarır mısın Ercan bagajdan?"

"Saçmalama, bizimle geleceksin. Annene ne diyeceğiz?"

"Ercan lütfen, seni arayacağım sonra." Arabanın içine başını sokup arkadaşlarına baktı. "Kızlar kusura bakmayın, yolun kalanında bensiz gideceksiniz. Üzgünüm."

Ecem arkadaşlarının itirazlarına ve gençlerin korumacı tavırlarına minnettar olarak onları zorbela ikna edip, sonunda gitmelerini sağlamıştı.

Cem valizi bagaja koyup Ecem'e baktı. Bakışlarını yanlarından koma çalarak geçen arkadaşlarına çevirmiş, onlara tebessüm ederek el sallıyordu. Cem şoför kapısının önünde durup "Hadi bin de gidelim" diye söylendi.

İnatçı Ecem ellerini göğsünün altında bağladı. Yüzündeki fersiz gülümseme soldu. Duruşu sertleşmişti. Ayağını sinirle yere çarparak ona kafa tutan bakışlar atmaya başladı. "Seninle geleceğimi de nereden çıkardın? Ben seninle hiçbir yere gelmiyorum. Şimdi valizimi indir, sonra da yok ol Cem. Beni zorla alıkoyamazsın! Sadece arkadaşlarıma küçük düşmemek için sana bir şey demedim. Şimdi valizimi ver beni rahat bırak."

Hiddeti tepesinde tüten Cem burnundan soluyarak denn bir nefes aldı. Bu kıza laf anlatmaktansa, deveye hendek atlatarak bildiğini okurdu. Yanına gidip karşısına dikildi. Konuşmadı, buyurmadı ya da ısrar etmedi, tek hamlede genç kızı kavrayıp kucağına aldı. Ecem oyuncak bebek edasıyla havalanırken, sinirle ayaklarını sallayıp yumruk olmuş ellerini genç adamın omuzlarına geçirmeye çalışıyordu.

"Bırak beni zorba, ne yaptığını sanıyorsun, seninle gelmeyeceğimi söyledim anlamıyor musun? Mafya kılıklı herif bırak..."

Cem arabanın kapısını açıp onu koltuğa biraz sert bir biçimde oturttu. İçeri eğilip emniyet kemerini seri bir hareketle bağladı. Suratları birbirine öyle yakındı ki; genç kızın kokusu genzini istila ederek sinsice yayılıyordu. Onun kızgınlıktan kızarmış yanağına dokundu. Derinden gelen ve yumuşak bir tınıyla fısıldadı. "Çok inatçısın ama senin bu inatçı halini de ayrı seviyorum. Arabadan inersen seni bu sefer buraya bağlarım. Veyeter, bendenkaçmana artık tahammülüm yok. Bitti, benimle geliyorsun."

Ecem onun kızgın gözlerine bakınca yutkundu. Onu omuzlarından iterek kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Adamın kokusu hipnoz ediyordu benliğini ve bunu hiç istemiyordu. Lanet adam ona kötü davranıyor, zorba hareketler sergiliyordu ama yine de onun etki alanına takılmış uydu gibi, peşinden sürüklenmeden edemiyordu.

"Beni alana götür, uçağımı kaçırmak istemiyorum."

"Merak etme gideceksin" dedi geri çekilip kapıyı kapatırken. Arabaya geçip kemerini taktı. Ecem kollarını göğsünde bağlayıp koyu kahvelerini ona çevirdi. "Ben eve gitmek istemiyorum, tatil yapacağım."

Cem arabayı yerinden kaldırıp sinyal vererek yola soktu. "Yarın zaten buluşacağımızı sanıyordum, bu geziye gidince benimle nasıl buluşmayı düşünüyordun?"

"Sana söz verdiğimi hatırlamıyorum, her zamanki gibi sen söyledin, sen dinledin."

Bu adamın derdi neydi?

"Sevgililer birbiriyle görüşür, senin gibi kaçmaz ve telefonlarına bakar, mesajlarını okur ve cevap yazar. Eğer bir daha aradığımda bakmazsan, eve gelir seni görürüm. Konuşmazsan, konuşana kadar karşında dururum."

"Yapamazsın."

Cem tek kaşını kaldırıp ona baktı. Onun kendinden emin duruşuyla iyice sinirlendi, bakışlarını cama çevirdi. İstanbul çıkışı ve İzmit güzergâhının tabelasını görünce dehşete düşerek aniden genç adama döndü.

"Yanlış yere gidiyorsun, bu yol şehirdışına çıkıyor. Cem nereye gidiyorsun dön çabuk?"

Cem omuzlarını sarsıp yan camı biraz açtı. Kolunu camın kenarına dayayıp umursamaz bir tavır sergileyerek, "Tatile gidiyoruz işte, çok istiyorsun ya ben de seni götürüyorum" dedi.

Ecem derhal atılıp direksiyonu kavradı. "Sana geri dön dedim, senin bu yaptığına adam kaçırmak denir."

Cem genç kıza sinirle baktı. Canını yakmadan koluyla geriye itti. "Ecem yerine geç kaza yapacağız, dikkatimi dağıtıyorsun!"

Genç kız ellerini direksiyondan ayırmadan çekiştirdi. "Senin kafanı dağıtmadığım hata, nereye gidiyorsun dön seninle tatile falan çıkmam ben. Hayvan beni zorla götüremezsin, beni iradem dışında kaçıramazsın."

"Bir kelime daha edersen ağzına çarparım."

"Bir dövmediğin kalmıştı."

"Ecem arka koltukta kendinden geçmek istemiyorsan, sus. Yoksa o tatlı dudaklarını ağzımla kapatacağım ve daha ileri gitmekten de çekinmeyeceğim."

Bu tehdit değildi. Ciddiydi. Ecem sinirle yerine döndü. Bu erkekler kadınları himaye edip işi bitince bırakmaya bayılıyordu. Lanet olsun ona ödün vermeyecekti. Soğuk davranacak, uzak durmaya çalışacaktı. Asla onun istediği gibi itaatkâr olmayacaktı. Araba birden hızlanmaya başladı. Yoldaki arabaları hızla sollamaya başlayınca, Ecem korktuğunu belli etmemek için, diline can simidi gibi sarıldı.

"Senin beyin hücren tek mi? Sana dön diyorum neresini anlamıyorsun?" Yanından araçlar belirsiz bir nesne gibi geçerken, Cem ona göz kırptı. Ayağını biraz daha pedala basıp hızını artırdı. Genç kız sinirle bağırdı. "Yeter, ötenazi hakkını git başka yerde kullan, benden uzakta. Arabayı yavaşlat kusacağım. Lanet adam ölmek istemiyorum dur artık." Kamında karıncalanma başladı. Araba hızlandıkça, ürkekçe koltuğun kaliteli derisiyle bütünleşti.

Cem ona sinirle baktı. "Zaten deminden beri kusuyorsun, içinde bir şey kalmamıştır merak etme, daha ne kusacaksın!"

Genç kız dişlerini sıktı. Biraz daha koltuğun kenarını sıkıca kavrayıp, tırnaklarını batırdı. "Seninle gelmeyi istemiyorum anlamıyor musun, zorla mı? Uçağım kaçacak diyorum sana."

"Kaçsın."

"Senin bu yaptığın tam senden beklenir bir hareket. Çakma mafya, kabadayı, manyak, seni polise veririm, biliyorsun yaparım. Hangi devirde yaşıyoruz! Dağ kaçkını mafya kılıklı herif, beni bırak. Sağır mısın beni duy artık!"

Cem umursamadı. Onu duymazdan geldi. Ecem derince iç çekti. Lanet herif artık ona karşılık verdiğinden beri, her hakkı üzerinde ciddi anlamda denetlemeye almıştı.

Ah Ecem sen mahvoldun kızım, adamın seni bırakacağı yok. Seni tabmış kafaya, takıntısı geçene kadar da kalacaksın. Lanet olsun! Onun aklında takılı kalmaktan pek de şikâyet eder gibi bir hali yoktu aslında. Öte yandan tek sorun ona hesap sorması ve isteği dışında kararlar almasıydı. İşte gençkızın öfkesini bu perçinliyordu.

Zaman geçtikçe ne Cem arabayı durduracağını kanıtladı ne de Ecem konuşmaktan vazgeçti. Bu kızın çenesi hiç yorulmaz mıydı?

"Seninle bir daha konuşmam, eğer beni geri götürmezsen, bunu yaparım" dedi kendi kendine konuşur gibi. Sonra arabanın karanlığında onunla daha rahat konuşabileceğini hissetti. Hiç değilse doğru dürüst konuşmasını engelleyen o sert yüz ifadesini göremiyordu. "Valla konuşmam."

Cem'in keyiflenen dudakları yukarı kıvrıldı. "Bunu başarabilecek misin tatlım? Hani sen konuşmayınca, hararet yaparsın, hasta olmanı istemem. Henüz seni suskun halinde görme şerefine erişemedim."

Bu sözler ve söyleniş tarzı, ansızın kızın sinirine dokundu. "Konuş desen de konuşmam artık" dedi küsen kız, resmen geveze demişti. Cem inanmakta güçlük çeker gibi başını iki yana salladı. Kız iyice dellendi. İyi de bunu annesi ve ablası da sürekli derdi, bu ötenazi kılıklı adam deyince niye zoruna gitmişti ki? Onun alay etmesi bile üçüncü dünya savaşı çıkarmasına ek sebepti. Ondan hem nefret edip hem de nasıl etkilenirdi? Ecem sinirle önüne döndü. Bakışlarını camdan dışarı çevirip suratını sallandırdı.

Cem arabayı yol boyu ilerletirken genç kız birkaç dakika hiç konuşmadı. Aradan yarım saat geçti, yine konuşmadı. Genç adam ona küstah bir bakış attı. "Annene arada haber ver, seni merak etmesin, istersen benimle olduğunu söyleyebilirsin."

Cem, onun konuşmasını sağlamak için ailesini öne sürdüğüne inanamıyordu. Ecem kucağında duran çantasından telefonunu çıkarıp annesine mesaj çekti. Sonra da geri yerine koyup başını yana çevirip, dışarıyı izlemeye devam etti. "Cevap vermeyecek misin?" Ecem hiç oralı olmadı, bir de cevap bekliyordu gıcık.

Cem artık sıkılmaya başlamıştı. Saatlerdir tek kelime konuşmamıştı. Onun sesini duymak istiyordu. Aslında böyle iyiydi kafasını dinliyordu ama onun sesini yine de duymak istiyordu. İsterse kavga etsin ama yeter ki konuşsun diye düşünüyordu. İçerideki sessizlik bayınca, radyoda bir program açtı. İçine sinen hiçbir şey olmayınca reklam olan bir kanalda durdu. Radyonun sesini sonuna kadar açtı. Aracın içini reklam sesi sararken, genç kız elini kulaklarına koyup tıkamak için kendiyle savaşıyordu. Lanet herif

literatürlerde işkencenin adını değiştirmişti. İnat yanı son hızla içini tüketmeye başlarken, kendini sıkmaktan isyan damarları kabarıyordu. O kadar sabırlı biri değildi Ecem ama azıcık da olsa sıkacaktı dişini. Ona pabuç bırakmayacaktı. Gözlerini kısarak kendine bakan yakışıklı çehreye baktı. Bu adam gıcıklık yaparken de bu kadar yakışıklı ve köpek öldüren kadar sert olmak zorunda mıydı? Lanet olsun o gözler eskisinden daha alıcı ve çapkındı. Ah erimek istiyordu o bakışlarla ama kendini dipfrize kapatır yine de buz tutar erimezdi.

"Ben reklam dinlemeye bayılıyorum, senin için bir mahzuru yok, değil mi Cadı?" diye bir de alayla sormaz mı, şimdi yüzüne coğrafya haritasını çıkarıp, yakışıklı çehresine baş harflerini şehir ismi olarak kazıyacaktı.

Ecem dişlerini sıkarak içinden kaçıncıdır ettiğini bilmediği dualarına yenisini ekledi. Galiba bugün ölürse cennetin anahtarını sabırla göğüslemişti. Ah ah, kadere bak! Çocukların bu reklamlardan ne anladığını şimdi anlıyorum, uykum fena halde geldi diyemediği için, bir kenara büzülüp başını koltuğa dayadı. Nereye gittiklerini göremeden uyumayacaktı. Konuşmadan oturmak da çok sıkıcıydı. Şimdi sözünden dönse kendini bir şey sanacaktı adam ama içi şişmişti. Gözleri ağırlaşıp esnerken, *"Uyuma kızım, yoksa nasıl döneceksin?"* diyordu kendine ama daha bunları söylerken, uyumaya başlamıştı bile.

Cem bakışlarını genç kıza çevirdi. Kımıldayarak yönünü ona çevirmiş, başını koltuğa dayamış, suratını asarak uyuyordu. Bir insan uyurken nasıl bu kadar güzel ve masum, uyanıkken de bir o kadar cadı ve haşere olabiliyordu? Dudaklarına tatlı bir titreşim yerleşirken kafasını salladı. "İnatçı Cadı."

Saatler sonra sessizce ilerleyen arabayı orman yoluna sokalı neredeyse on beş dakika olmuştu. Arabanın üzerine düşen ağaç gölgelerinin arasından ilerlerken, bakışları ara ara genç kıza kayıyordu. Onun uyuduğunu fark ettiğinde çok şaşırmıştı Cem, durmaksızın konuşmasını beklerken o reklam eziyetinden sonra sızmıştı. Bir ara gözleri ona döndüğünde, alev saçan bakışlarıyla

yanmasına rağmen, o gözlerin kızgınken daha bir çekici olduğunu fark etmişti. Nasılda canlı ateşler yanıyordu içinde öyle, göz alıcıydı bakışları. Erimemek mümkün müydü?

Arabayı ince toprak yola sokup, uzun çitlerle çevrili bir çiftlik evinin girişinde durdurdu. Dışarı çıkıp arabayı geçirmek için kapıyı açtı. Arabaya dönüp bahçeye soktu ve girişe doğru yöneldi. Arabadan dışarı çıktığında, kollarını kaldırarak genleşti. Oturmaktan kasları katılaşmıştı. Karşısında iki katlı çiftlik evi duruyordu. Ormanın içinde sessiz sakin bir yerdi. Bakışlarını arabaya çevirdi. Bu onun hiç hoşuna gitmeyecekti. Hatta başının etini yiyeceğinden ise neredeyse emindi. Önce gidip kapıyı açtı. Burası abisiyle arada kafa dinlemeye geldikleri ufak çiftlik evleriydi. Çevrede bunun gibi birkaç tane daha vardı. Hepsi de tanıdık kişilere ait özel mülklerdi.

Arabaya geri dönüp Ecem'i almış ve şimdi de yatak odasına taşıyordu. İlk biraz huzursuz olarak durmuştu kucağında fakat sonra kendiliğinden kollarını boynuna dayayıp, yüzünü boynuna yaslamıştı. Onun ılık nefesini teninde hissettikçe, içi karıncalanıyordu adamın. Odaya girdiğinde bakışları etrafta gezindi. Haftada bir gelip evle ilgilenen kadın işini ciddiye alıyordu. Her taraf temizdi. Kollarında duran genç kızı yatağın üzerine dikkatle bıraktı. Ecem yatakta yan dönüp, ellerini başının altına alarak, masumca uyumasına devam etti.

Cem ayakucuna geçip yatağın kenarına oturdu. Ayakkabısına uzanıp bağcıklarını çözerek, onu rahatsız etmeden usulca çıkardı. Sonra diğerini de çıkarınca yatağın kenarına bıraktı. Ayakucunda bulunan serin pikeyi üzerine serdi. Ellerini ipeksi saçlarında gezdirerek mis kokusunu içine çekip, geri çekildi. Elinin tersini onun yumuşacık taze teninde gezdirip, yerinden doğruldu. Onu ne kadar özlediğini bilmiyordu genç kız. Sadece birkaç saat görmek için... Bir kız için zaman kolladığına ise hâlâ inanamıyordu. Ufacık kızın elinde gönüllü oyuncağa dönmüştü. Ona bir kez daha bakıp odadan ayrıldı.

Ecem başını yumuşacık yastıkta oynatarak, gözlerini açtı. Gördüğü ilk şey, batmaya yakın akşam güneşinin odaya vurduğu rengârenk

ışınlanıydı. Dudaklarının kıyıları huzurlu bir ifadeyle yukarı kıvrılırken, kollarını kaldırıp genleşerek esnemeye başladı. Odanın içi loş duruyordu ve genzine aşina olmadığı garip bir koku doluyordu.

Genç kız olduğu yerden birden doğruldu. Ellerini saçlarını kurcalarken düşündü; en son arabada değil miydi? Lanet olsun pis mafya onu uyutmuş, bir de pis emellerine uysun diye odaya kapatmıştı. Yattığı yerden kayarak kalktı. Bakışlarını odada gezdirdi: Sade bir oda takımı ve iki kapı bulunuyordu. Açık kapıdan görünen yer banyo olduğuna göre, diğerine doğru yaklaştı. Esneyerek kapının kolunu kavradı. Arkasında olma ihtimali ne kadardı? Af Allahım, umarım yoktur, yoksa kalp krizi geçirmesi an meselesi olurdu. Ya da onu parçalaması... İlk çevirmede açılmadı. Ecem kaşlarını çatarak kapının kolunu iki eliyle birden kavradı. Lanet kapı ne kadar zorlasa da, açılmıyordu. Ellerini yumruk yapıp sert zemine vurdu.

"Cem, adi şerefsiz pislik herif aç kapıyı. Buradan çıkınca seni geberteceğim. Senin silahınla seni vurmayan şerefsiz..." Kapıya tekmelerinin de eşliğinde vurmaya devam etti. "Lanet herif neredesin aç şu kapıyı da beni delirtme!" Kulağını dört açtı ama dışarıdan hiç ses gelmedi. Elleriyle kapıya yaslanıp, kulağını kapıya dayadı. Yok, içeriden çıt çıkmıyordu.

Kapıya tekmeyi savurup, odanın ortasına doğru yöneldi. "Beni burada zorla tutamazsın, bir yolunu bulup gideceğim. İlk fırsatta kaçacağım!" Odanın içinde amaçsızca gezinmeye başladı. Kapana kısılmış aslan kadar hırsla kükremesine rağmen, bu hiçbir işe yaramamıştı. Lanet olasıca adam onu odalık yapacağını sanıyorsa, avucunu yalardı. Çantasını aradı, işine yarayacak bir şeyler illa bulacaktı. Yatağın üzerine döktü, kurcalamaya başladı ama bir şey bulamadı, bulduğu tek şey, yurtdışına çıkmaya yetmeyecek bir banknottu. Adam tüm parasını ve pasaportunu ve kredi kartlarını almış, ona sadece 10 TL bırakmıştı. Ecem bir paraya, bir de küfürler savurduğu kapıya baktı.

"Yürüyerek de olsa kaçacağım ve yeniden pasaport çıkarıp o tatile gideceğim."

Bakışlarını cama odakladı. Aklına gelen şeyle tülü kenara aldı. Camı açıp başını dışarı çıkardı. Kulaklarına kuş sesleri ulaşırken, gözleri alabildiğince yeşile odaklanmıştı. Güneş batmak üzeriydi artık, gece olmadan kaçarsa bir araca atlar eve dönerdi. İnşallah bir araç bulabilirdi. Çünkü çok ıssız bir yer gibi duruyordu.

Burası cennet değilse bir ormandı! Allahım adam onu dağa kaldırmıştı. Vahşi yaşamı her ne kadar sevse de, şehir hayatı vazgeçilmeziydi. Adama mağara kaçkını demişti, olmasını dilememişti. Bakışları her bir köşeyi ve ayrıntıyı ayrı bir özenle araştırırken, dudağının kenarını dişleyerek bakışlarını aşağı çevirdi. İkinci kattan düşse ölme ihtimali kaçta kaçtı acaba! Yok, ölmezdi ama kesin sakat kalırdı. Adi herif onu buralarda terk edip gitmişti.

"Dağ kaçkını! Mağara adamı! Çakma mafya! Ormanlar kralı senin Jane'in olacağımı sanıyorsan yanılıyorsun!"

Derin bir nefes aldı. Önce sağ ayağını cama atıp pencerenin pervazından destek alarak kendini yukarı çekti. Cama çıkınca eliyle iyice kavradığı kenarından destek alarak, ayağını dışarı attı. Başını yana çevirip ilerideki sarmaşık güllerinin olduğu çardağı gözüne kestirip, oraya ulaşmak için hesaplar yapmaya başladı. Matematiği iyi olsa zaten şimdiye mezun olurdu. Eğer pencerenin pervazından destek alıp, dış cephedeki alçıpanı takip ederse, on adım sonra oraya ulaşabilirdi. Tabii on bir olabilme ihtimali de yüksekti ya, o da bir ihtimaldi. Ne olursa olsun gidecekti. İçindeki korkak kız çiftetelli oynarken karnında, cesur tarafı horon tepiyordu.

"Kahrolsun psikolojisi düzgün insanlar. Yaşasın tam bağımsız ruh hastaları" der gibi böğürüp duruyordu içindeki kafası çatlak kan. Çatlamadıysa da buradan düşünce kesin çatlayacaktı o ayrı. Hangi akla hizmet uyumuştu ki, hem uyumuş, hem de uyutulmuştu. İlk sağ ayağını dışarı attı. Sol ayağını atınca, duvarla bir bütün oldu. Bir okşayıp öpmediği kalmıştı sert zemini, öyle sıkı fıkı olmak istemez gibi biraz geriledi. Alçıpanı elleriyle iyice kavrayıp ayaklarını yan basarak duvara, Örümcek Adam misali bütünleşti. Tabii, öyle elinden ağ alarak hava atmak, damdan dama aşmak kolaydı, sıkıysa böyle çıksın örümcek herif duvara. Ah Allahım neler diyordu?

Başını hafif aşağı doğru çevirip baktı. Gözleri yere doğru çıkıp inerken korkuyla, seni çok seviyorum duvar kardeş diye sarılası geldi. Lanet olsun çok yüksekti. Gözlerini kapayıp kendine telkinler vermeye başladı.

"Başaracaksın, sen ki dünyadaki birçok bilimkurgu ve aksiyon filmlerinin koleksiyonunu kurdun. İlla bir şeyler kapman lazım onca görsel ziyafetten, bir nevi eğitim almış oldun, bunu mu yapamayacaksın? "Onlar ne kadar da kolay çıkıyordu dama pencereye yahu! Bir de adamları küçümsüyordu amma da yavaşlar ben olsam ooo... al sana ooo işte. "Hadi sıra sende" diyen içsesine savaş başlattı. Birkaç adım attı. Bacakları korkuyla titremeye başlayınca ellerinin gücü biraz hafifledi. Dudağını dişleyerek derin derin nefes almaya çalıştı. Başını tekrar pencereye çevirdi. Dua etti. Acaba tekrar dönebilir miydi? Fakat dönerse katil olacaktı, dönmezse katli olacaktı. Üçüncü sayfa haberlerinde kendini okuyabiliyordu. Kendini örümcek kadın sanan kız, damdan tepe üstü yere çakıldı. Bakışları geldiği yolu fark edince, kendine kızmaya başladı. Yolun tam yarısında duruyordu. Fakat ne dönmeye ne de ilerlemeye cesareti kalmıştı.

"Kendini böyle Jackie Chan sanırsan, böyle de kıçının üzerine bodoslama otururs un ama bu sefer kırılmadık kemiğin kalmaz aptal! Şimdi cesur ol devam et. Ona pabuç bırakmak yok."

Kendini ne sanıyor da emir veriyordu, bir de küstah adam umursamadan odaya kilitliyor ha, sanki kaçamayacak... Hangi devirde yaşıyordu? Kaçamayacağını sanıyorsa aldanıyordu Bay Ukala, buradan tünel kazar yine giderdi.

Kendine verdiği gazla birkaç adım daha attı. Gözleri ışıldayarak çardağın ucuna birkaç adım kaldığını görünce, sevinçle kalp atışları hızlandı. O, sevinçle ayakları kendiliğinden gaz pedalına yüksekçe bastı, hız limitini aştı. Tabii, kulaklarına dolan şimşek çakması gibi gür, yanmaz tava gibi kızgın sesle, hayatı ellerinden kayıp gitmeden önce, başarmaya az kalmıştı.

"Ecem... Lanet olsun, eğer oradan düştüğünde ölmemiş olursan, seni ben gebertirim!"

Bıraktığın gibiyim. Hâlâ ayakta.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Genç kız yerinde korkuyla sıçrayarak, ellerini bir anlık gafletle bıraktı. Kalbi korkuyla yerinden çıkıp çırpınarak kuş olup uçtu ve ona bir selam bile vermedi. Boşluğa doğru düşerken Kelime-i Şahadet getirdi, ban günahkâr ölmeyeyim diye dua etti. Gözlerini kapayıp uzaklardan gelecek beyaz ışığı bekledi... bekledi. Gelmedi. Hadi ban yeşil yansın dedi, o da yok. Hani beyaz ışık vardı ufukta doğan, herkesin bahsettiği... Hülya Avşar bile görmüştü. Ne yani, onun kadar bile mi sevabı yoktu! *Yalancılar* diye geçirdi içinden. Işık falan yoktu.

Kendini sert ama bir o kadar da sıcacık bir taşın üstüne düşmüş olarak buldu. Cehennemin daha sıcak ve sert bir yer olacağını sanıyordu. Mesela ateşler içinde yanarken, dikenlerin tenine batacağı, annesi hep öyle söylerdi. Öte yandan üzerine düştüğünde kedi gibi kıvrılacağı bir yer olduğunu hiç hayal etmemişti. Oranın kötü bir yer olduğunu sanki gitmiş gibi anlatırdı annesi. Ama şu anda üzerine düştüğü yer, pek de rahattı doğrusu.

"Yumuşak bir yermiş buralar, insan gibi!" diye iç geçirdi ve gerçek âleme geçiş yaptı.

Tenini saran ellerle ürperirken, birden ısı her yerini sardı. Burası cehennem değildi. Cehennem böyle güzel kokmazdı değil mi? Kulaklarına değen ılık, kesif bir korkunun sardığı kesik kesik nefesle, kendine geldi. Tabii o cehennem sandığı kaygılı kollarda duyduğu kükremeyle sıçrayarak!

"Lanet olasıca kendini Kedi Kadın mı sandın? Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

İşte cehennem, adamın gözlerindeydi. Genç kızın kalbi korkuyla ramazan davulu gibi gümbürdeyerek çarparken, gözbebekleri büyümüş titreşiyordu. Bu dünyayla ilişkisini kesip, öte dünyanın gişesindeki boynuzlu görevliye "Valla bir sürü dua ettim, onların hatırına şurada kıyılarda köşelerde cennet bahçesinde beklerim, zaten bende birine bakıp çıkacaktım arkadaşım" derim diye düşünürken, kulaklarını dolduran bariton ve hiç de kadife gibi olmayan, hatta diken gibi batan sesle, dünya âleminde olduğunu idrak etmişti.

Az önceki yaşadığı maceranın ardından, adrenalin vücudundan çekilirken, dolmuş gözbebekleri titreşerek sulanmaya başladı.

"Ne yaptın sen Ecem?" dedi adam korkuyla gözlerine bakarak.

"Ku... kuşlar nasıl u... uçuyor... o... ona bakıyordum, merak ettim de kanatsız olarak nasıl uçulur diye!" dedi ağlamaklı sesiyle. Yumruk olmuş ellerini genç adamın göğsüne vururken, "Seni pislik, beni nasıl odaya kilitlersin? Hadi oraya bıraktın, böyle dağ başlarında nasıl bırakıp gidersin? Sen beni nasıl olur da tek başıma hiç düşünmeden terk edersin? Korkacağım hiç aklına gelmedi mi?" diye haykırdı.

İyice gevşeyen bedeni hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. O ana kadar öfkeyle katılaşan Cem, onun titreyen bedenini iyice kendine çekti. Kollarını vücudunda sabitleyip, telkin eden duruşunu düzeltti. Korkuyla hızla çarpan kalbi, öfkeyle kasılmış vücuduyla ona sıkıca sarıldı. Şu anda kucağında biçare, ökseyle yakalanmış bir kuş kadar ürkekti ve lanet olsun ki gerçekten vücudu korkudan kasılıyordu. Kendi de şu anda ondan farksız değildi. Onu orada öyle damlara çıkmış deli gibi görünce şuurunu kaybetmiş, benliği bedenini terk etmişti. Daha önce bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu! Bir an nefes almayı bile unutmuştu. Aslında çok kızgındı ona, bağıracaktı. Son anda tutmasaydı belki de bir şey olacaktı. Lanet kadın bir gün onu öldürecekti.

O anda anlayamamıştı ama şimdi algılıyordu ki; Ecem gerçekten çok korkmuştu. Kucağındaki genç kız ellerinin altında üşümüş gibi ürkekçe titriyordu. Yumrukları cansızlaşırken, başı aşağı

eğildi. Kadife gibi tınısıyla, kulakları okşayan yumuşacık bir sesle fısıldadı adam. "Tamam, korkma seni tuttum, bak buradayım... yanında. Sadece alışverişe gitmiştim, yiyecek bir şeyler almak için, uyuyordun, kıyamadım uyandırmaya. Seni biliyorum şimdi rahat durmazsın, dağ başı demez çıkar giderdin. Başına bir şey gelmesini istemedim. Yoksa niye kilitleyim kapıyı!"

Ecem ıslanmış kirpiklerini aralayıp, başını biraz geriye çekti. Huysuz bir çocuk gibi soluyarak elinin tersiyle kabaca gözlerini kuruladı. Ona inat kızgınca bükülmüş dudakları, öfkeyle kısılmış gözleriyle, omzundan kopan hıçkırığının eşliğinde söylenmesine devam etti:

"Beni hemen eve götür, sen ne yaptığını bilmiyorsun! Benim isteğim dahilinde olmadan burada tutamazsın! Bana sormadın, gerek bile duymadın *geliyor musun* diye?"

"Sorsaydım gelecek miydin?" Cem onun eski haline dönmeye başladığını anlayınca gözlerini kızgınlıkla kıstı. "Bu kadar kızmana gerek yok, sadece birkaç gün baş başa geçirmek istedim hepsi bu! Hem sana sorsam sanki gelecektin! Telefonlarıma çıkmıyorsun, görüşelim diyorum kaçıyorsun, benden ne yapmamı bekliyorsun Ecem? Bu oyun değil küçükhanım, sana ciddi olduğumu daha nasıl gösterebilirim bilmiyorum! Senin inadın olmasa buna gerek duymazdım fakat inatçısın, beni buna mecbur bıraktın!"

Kahretsin! Daha önce birçok kadın ona yalvarırken, o gitti en dilbazından ve asisinden vurgun yedi. Bakışlarını yukarı kaldırıp, az önceki düştüğü yere baktı. Dişlerini sıktı öfkeyle. Gördüğü görüntü gözlerinin önüne geldi yine ve nefesi kesildi. "Ayrıca bazen akıllı mısın, yoksa değil mi, karar veremiyorum! Özellikle seviyor musun, yeriyor musun ona hiç akıl erdiremiyorum." Camın tülleri dışarı doğru uçuşurken bakışlarını oradan çekti.

Ecem ellerini kucağında bağlayıp, parmaklarıyla oynamaya başladı. Asıl kendisi anlamıyordu! Onu sevmekten değil de, kaybetmekten korktuğunu anlamak bu kadar zor muydu? İçine kapatıldığı aşk havuzuna isteyerek düşmeyeyim dedikçe, arkasından ittirip düşürüyordu. Oysa yüzemeyecek kadar yorgundu. Bir

vurguna daha dayanamaz, suların altında kalır boğulurdu. Dalgın bakışlarını Cem'e çevirdi. Sert yüzüyle dudaklarını büktü.

Sanki isteyerek çıkmıştı dama! Deli miydi o? Evet pek akıllı sayılmazdı. Camda ne işin vardı? Adam haklıydı!

Bu odundan bozma, kazmadan hallice, fazlaca yakışıklı; karizmanın başyazarı adama âşık olmayı kabullenemiyordu. İçten bir nefesle, ciğerlerini onun kokusuyla doldurdu sinsice.

"Anlamıyorsun beni Cem, sana kestiğim tırnağım kadar bile güvenmiyorum!" Omuzlarını sarstı kırık bir kızgınlıkla, konuşması kırgındı. "Hiç kimseye güvenmiyorum artık. Aşka inanmıyorum, sevgiye, sadakate hiçbirine inanmıyorum."

Cem kafasını sallayarak arkasını döndü. "Ben de aşka inanamıyorum işte, eşitiz. Ama bana yakında güveneceksin, kendini bir bıraksan bunu sen de göreceksin ama keçisin işte; dağkeçisi gibi inadı bırakmıyorsun. Sana hemen güven veremeyeceğimin farkındayım zaten, bu zamanla olacak." Bakışlarını ona şaşkınca bakan kahveliklere çevirip, bahçeden saparak evin girişine yürümeye başladı. Uzun adımlarıyla sakince, genç kızı hiç sarsmadan sinesinde tutuyordu. Ecem'in de bu tutuştan açıkçası pek şikâyeti yoktu. Olduğu yer rahat ve çok güzeldi. Bunu idrak edince huzursuzlandı. Paniğe kapıldı. Ona alışmaktan kaçınıyordu. Ecem o ana kadar genç adamın huzurlu kucağında olduğunu unutmuştu, öyle ki sanki hep buraya ait gibi gelmişti. Biraz rahatsızca kuştüyü gibi rahat olan yerde kıpırdandı. Şu anda onun kollarında olmaktan memnun olsa bile, buradan ayrılmak istemese de, yapamazdı.

"İndir beni Cem. Ben kendim yürüyebiliyorum, bilmem farkında mısın! Benim ayaklarım var ve yürümeyi de bir yaşında öğrendim!"

"Biliyordum sevgilim yürüyebildiğini ve çok güzel ayakların olduğunu ama burada olman hoşuma gidiyor." Gözlerini onun güzelim gözlerine çevirip göz kırptı. "Seni burada görmeyi seviyorumdur belki, ne dersin?"

Genç kız ne kadar nefesini tutmak istese de bu sözlerle, ona burnunu kıvırarak bakıp gerçek mi, yoksa şaka mı yaptığını

anlamaya çalıştı. Cem kaşlarını tekrar çattı! Yakışıklı yüzü bir anda sertleşti. Bu adamın ruhaniyeti nasıl bir değişim geçirmişti de sağı solu belli olmuyordu?

"Bir daha kaçmak da, mart kedisi gibi dama tünemek de yasak..."

"Senin yüzünden değil mart kedisi, örümcek kadın olmaya razı oldum! Bir uyanıyorum bilmediğim bir yerde, bilmediğim bir yatakta buluyorum kendimi! Bu iki oldu Cem... Sence nasıl davranmalıydım? Asıl senin aklın nasıl çalışıyor ki beni kilitleyip gidiyorsun, çağırsaydın birlikte giderdik!"

Cem'in dudağının kıyısı hafifçe kıvrıldı, lakayt bir gülümsemeyle genç kıza baktı. Ecem onun neden böyle çapkınca güldüğünü anlayamadı. Ne demişti ki? Sadece ona kendini açıklıyordu.

"Ne sırıtıyorsun be? Şaka gibisin ha, ne kızdığın belli, ne güldüğün. Uyurken kıçını açıkta mı bırakıyorsun?"

"Acaba diyorum konuşurken aralarda nefes alıyor musun? Gerçekten, bir de bu kadar tatlı dudakların, bu kadar acı konuşmasını nasıl sağlıyorsun, merak ettim!" Arabadaki küslük mevzuundan dem vurarak sesini ayarlamaya çalışıyordu. Zira gülmekle kızmak arasında bocalamaktan gözleri tuhafça parlıyordu. Ecem ona tam kızmayı düşünürken, kendini gülerken bulması, gülerken öfkeye gark olması an meselesi oluyordu.

Ecem dudaklarını birbirine bastırdı. Hafif bir şaklama sesiyle açtı, bu ses genç adamın dikkatini gül goncalarını andıran dudaklarına çekmeye yetmişti. "İstemiyorsan bir daha konuşmam."

Cem başını aşağı eğip yüzüne yaklaştı. Genç kız gözlerini kırpmak bir yana, kalbi göğsünden firar etti sandı. Ona bakarken ılık nefesi yüzüne hafif bir meltem havasında çarptı ve karnından yine uçaklar havalanmaya başladı.

"Sakın susma, o zaman kendimi boşlukta asılı kalmış balon gibi hissediyorum."

Ecem dudaklarını bükerek "Ama bana geveze dedin!" diye içlenmiş bir şekilde veryansın etse de, Cem sağ kaşını havaya kaldırıp gür bir kahkaha atınca "Tamam, biraz konuşuyor olabilirim

ama hepsi bu. Herkes biraz konuşur!" dedi suratını yana çevirerek kabullenirken.

"Biraz!..."

"Cem!..."

"Tamam sevgilim, biraz konuşuyorsun, birazdan da az yeter ki konuş yine küsme. Sen hiç susma."

Gülmemek için kendiyle savaşan Cem açık kapıdan içeri girerken, Ecem başını yana çevirip aşağı baktı. Gözleri girişte dolaşırken, yere saçılmış poşetleri fark etti. Her yere saçılmışlardı. Cem onu kucağından indirdi ama ellerini üzerinden çekmedi. Yerdeki poşetleri kaşıyla gösterdi. "Galiba yumurtalar kırıldı." Genç kız ona bakınca da "Sayende!" diye iç geçirdi.

Ecem duruşunu dikleştirip kendine çekidüzen verdi. Gözlerini birkaç saniye yumdu. Saçlarını geriye çekip yerdeki poşetleri toplayan genç adama hırçınca bakarak, "Ben acıktım" dedi aniden. Bu kabullenmeyle keyiflenen Cem elindeki poşetlerle olduğu yerde doğrulurken, genç kız ellerini arkasında bağlamış, olduğu yerde sallanarak ona masumca açılmış gözleriyle bakıyordu.

"Ben de acıktım ama makarnadan başka bir şey yapmayı bilmiyorum, gerçi onu da tam yapamıyorum!" dedi geniş omuzlarını sarsarak.

"Tamam, ne yapalım başa gelen çekilir, artık birlikte yaparız yemekleri."

Cem bir eline poşetleri toparlayıp, diğer elini genç kıza uzattı. Onu bir hamlede omzundan yakalayıp kendine çekerek, kolunun altına hapsetti. "Ben de sen yaparsın diye ummuştum yemekleri."

Ecem omzundaki kolunu sarsarak düşürdü. Cem tekrar elini atınca omzuna, elini alarak aşağı düşürdü. Genç adama da, bu hareketine de kızgınca baktı.

"Öncelikle şu eline koluna sahip çık, cıvıma. İkincisi beni kaçıran sensin, senin bana hizmet etmen gerekmez mi? Ben burada tutsak olduğuma göre, her işimi görmek zorundasın." Genç adam kaşlarını kaldırıp, ona sadece bir anlığına tuhaf biçimde baktı. "Ayrıca burada kalacakmışım gibi davranmayı da kes,

annem tatile çıkmadığımı bir duyarsa bacaklarımı kırar. Yok hatta..." dedi ve annesi aklına gelince, panikle ceplerini yoklayarak, "Lanet olsun annemi aramadım" diye cırladı. Genç adam kızın telefonunu uzatınca, Ecem kaşlarını çatarak bir hışımla aldı elinden.

"Ne diyeceğim şimdi ben?"

Cem mutfak kapısına yönelirken, kapıyı ayağıyla ittirerek açtı. "Gerçeği. Tatilde olduğunu söyle. İstersen benimle olduğunu da söyleyebilirsin, benim için fark etmez."

Ah bunu nasıl da doğal söylüyordu uyuz. *Gel anne derimi yüz* der gibi algılanacağını bilmiyordu. "Abime de selam söyleyeyim mi Cem?"

"Söyle..."

"Abim bu sefer seni öldürür."

Cem kahkaha attı. Ecem telefonu kulağında tutarak, onun peşinden mutfağa girdi.

"Onlardan ne kadar saklayacaksın beni?" dedi Cem ciddiyetle. "Bence tam zamanı, ailene gerçeği söylemelisin."

Gözleri kızgınlıkla irileşirken "Sen delirmişsin! Bir de yaşadıklarımı anlatayım, mezarımın üzerine tüy dikelim..." dedi biraz tuhafça. Onlara gerçeği söylediği gün en büyük hayal kırıklıkları Ecem olurdu! Cem'le birlikte oluyordu ve bunu ailesi başından beri hiç tasvip etmezdi. Bakışları mutfağa kaydı. Şu ana kadar eve hiç bakmadığını fark etti. Geniş mutfağın bahçeye açılan bir kapısı, ceviz kaplama mutfak dolapları vardı. Her yer tertemizdi. Belli ki buraya sık geliyordu beyefendi. Bu canını sıkmıştı. Kiminle geliyordu ki buraya böyle? Telefon açılınca "Alo anne..." dedi korkuyla.

Yaşlı kadın biraz meraklı bir sesle "Kızım neredesin sen? Telefonun kapalı? Uçağın ineli çok oldu, niye açmıyorsun telefonunu?" diye azarladı.

"Anne yavaş ol. Uyuyakalmışım yol yorgunluğu, yeni kalktım aradım işte!" dedi ki bu doğruydu, uyuyakalmıştı. Yalan söylerken kalbi nasıl deli gibi atıyordu. *Hızlı yaşa genç öl* dedikleri bu muydu? Sanki annesi onu görüyormuş gibi yüzü de kızarmaya başlamıştı.

Ona yalan söylemeye alışık değildi. Cem sırtını tezgâha yaslayıp, kollarını göğsünde bağlayarak onu izlemeye başladı. Ecem tırnaklarını ağzına alıp dişledi. "Bir daha telefonunu kapatma, seni ne zaman istersem arayayım, bak yoksa hemen geri gelirsin ona göre" diyen annesinin tolerans kısaltma uygulamasıyla, elini ağzından çekti. *Allahım gitmedim ki geleyim.* İçindeki masum kız yalancı kızın saçını eline sarmış, kalbinin duvarlarına vurarak vicdanını acıtıyordu. Annesine yalan söylemeyi sevmiyordu. Ona bakan genç adama kızgınca kaşlarını çattı.

"Tamam annem merak etme ararım" dedi suratını asarak. "Seni seviyorum... Görüşürüz."

"Ben de seni seviyorum kızım, kendine dikkat et. Dediklerimi unutma, erken yat; gece tek başına dışarı kesinlikle çıkma, sana güveniyorum. Benim kızım sözümden çıkmaz bilirim" dedi gerçekçi duru bir sesle. İşte bu laf New York'a gelen uzay gemisi gibi ağırca midesine oturmuş, vicdan denilen nankörü konuşturmuştu. Genç kızın içinde isyan çığlıkları yükselirken, *yalan söylüyorum* diye, suratını sallandırarak içsesini bastırdı. Suratı düşmüş, gözleri dolmaya başlamıştı. Annesine yalan söylemek için aklını kaçırmış olmalıydı.

Cem kaşlarını kaldırmış, onun kızaran suratını ve değişen bakışlarını izliyordu. Ecem telefonunu cebine koyarken "Senin yüzünden yalan söyledim, ona bunu yaptığımız için cehennemlik olmalıyım" dei, dudaklarını büktü. "Hayır bunu ben yapmadım ki neden ben olayım? Asıl sen cehennemliksin! Cehennem zebanisi!" dedi küsçe.

Cem ona yaklaşıp, yanaklarını iki elinin arasına aldı. Başparmağını kızaran teninde yatıştırıcı darbelerle dolaştırırken "Cidden hâlâ o eski Ecem misin sen, yanakların kızardı. Ayrıca sen istersen oraya gidebilirim. Sensiz her yer zaten cehennem gibi" diyerek göz kırpıp, ellerini üzerinden çekti. "Beni ailenden saklama Ecem, bırak başından açık olalım."

"Henüz hazır değiller ölmeye" dedi kız sitemle.

Kıza afallamış bir suratla baktı pes eden adam, artık ne zaman isterse o zaman açıklardı birlikteliklerini. Üzerine gitmemeye

karar verdi. Mutfak masasındaki poşetlerine uzandı. Ecem da yanına gelip poşetlere bakarak, "Neler aldın?" diye sordu, biraz rahatlasa iyi olacaktı.

Az sonra elindeki domatesleri doğrarken, Cem makarnaları tenceresine koymaya uğraşıyordu. Ecem dudaklarını birbirine bastırdı gördüğü görüntü karşısında. Cem ufacık tenceresine çubuk makarnaları koymuş, elindeki kapağını inatla kapamaya çalışıyordu. Onun çakma mafyası mutfakta yemek yapıyordu –yani yapmaya çabalıyordu- daha fazla dayanamadı yanına yaklaşarak, elindeki bıçağı sallaya sallaya, tenceresini gösterdi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Cem?"

"Asıl sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu Cem kızının elinde salladığı bıçağa bakıp, bir adım gerilerken.

"Sana yardıma geldim" dediğinde, ciddi bir ses takınmaya çalışsa da, başaramıyordu.

"Henüz ölecek kadar kendimden bıkmadım Cadı, intihar etmeyi de düşünmüyorum" dedi kızın bıçağının ucunu işaretparmağıyla geriye itirerek. Elini önsesine götürüp bocalayarak gezdirirken makarnalara baktı.

"Sence bu tencere buna ufak değil mi?"

"Sence?"

Köşedeki mutfak dolabına yaklaşıp kapağını açtı. İlk dolapta aradığını bulamayınca diğerini denedi Ecem. Orada büyük bir tencere vardı. Cem'in yardımıyla makarnaları o tencereye döktüler. İkisi de kocaman tencerenin içinde sayılan makarnalara bakarken "Sanki bu da biraz büyük gibi..." dedi Cem zekice!

"Yok canım, bence tam olmuş, nasılsa şişecekler" dedi kocaman tencerenin içinde yüzen makarnalara bakan Ecem bilmişçe, hiç bozuntuya vermedi. Neden annesi yemek yaparken mutfaktan kaçıyordu ki sanki?

Cem tencereye bakarken, Ecem kabullendi olmadığını, biraz daha araştırma yaptı dolaplarda. Köşeye konmuş makarna tenceresini fark edince "Zaten makarna tenceresi varmış, bunu neden denemedin?" diye kızdı.

"Ben sana onu gösterdim ama sen delikli diye istemedin" demedi adam. Ecem söylenerek lavabodaki sudan geçtiği tenceresini ocağa alarak, büyük tenceredeki makarnayı içine boşalttı. Cem ona gözlerini kısarak baktı. Şu anda oraya ne kadar yakıştığıyla ilgili saçma bir düşünceye kapıldı.

Ecem ve mutfak! Ve sonra mutfağa baktı, temizlemeleri uzun sürecek gibiydi. Bir makarna için dört tane tencere kirletmeleri doğal mıydı?

Sonunda parmakta bir kesik, iki kırık tabak, biraz çöpe atılmış yanık sote malzemesiyle, yemeği masaya getirmeyi başardılar.

Ecem tabağındaki makarnasına çatalını daldırıp, spagettileri kaşık yardımıyla sarmaya başladı. Yemek yaparkenki neşesi sonunkan bir hal almıştı. Cem elindeki peçeteyle dudaklarını silip, geriye yaslandı. Bu görüntüden hoşlanmamıştı. Az önce ne kadar da neşeliydi oysa.

"Neden yemiyorsun, acıktığını söylemiştin?"

Genç kız bakışlarını yemeğinden çekip, çatalını tabağının içine koydu. "Canım istemiyor, iştahım kaçtı." Su bardağına uzanıp bir yudum alırken, Cem yerinden kalkıp tabakları lavabonun içine koydu. Su ısıtıcısının düğmesine bastı. Çekmeceden bir kutu çıkardı ve içinden aldığı bir ilacı içti.

"O ne, hasta mısın?" diye sordu Ecem merakla. Cem dalgınca ilaç kutusuna baktı. Omzunu silkerek "Sadece vitamin" dedikten sonra ilacı tekrar çekmeceye attı. Lafı değiştirerek "Hadi dışarı çıkalım, hava çok güzel biraz dolaşalım. Hem sen de temiz havada gezince, karnın acıkır belki. Biz gelene kadar su ısınır, çay demleriz" diye öneride bulundu.

Ecem mutfaktan girişe geçtiğinde, dalgın bakışlarını içeride gezdirdi. Burası aslında çok güzeldi, iki katlı fakat ufak bir yerdi. Üstelik de çok konforlu ve otantik döşenmişti. Dış kapıya yaklaştıklarında başını yana çevirdi. İri el tarafından eli pençe misali kavranınca, önce ağzını açmak istedi, sonra vazgeçti. Cem'in onu yönlendirmesiyle arka tarafa yürümeye başladı. Akşamın karanlığı iyice çökmüştü. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Bulutların arasından

görünen ay parlayarak geceyi aydınlatıyor, yeşil dalların gölgelerine vuran ışıklarıyla görsel bir şölen sunuyordu. Her yerde yıldız vardı. Şehirde saklanan parıltılar, burada özgürce açığa çıkıyordu.

"Ne kadar çoklar" diye sayıkladı.

"Bazı geceler daha da fazla oluyor" dedi Cem gökyüzüne bakarak.

Ateşböceklerinin ve çekirgelerin resitali enfesti. Tamromantizm zamanıydı. Bu fikir hoşuna gitmişti. Akşamın hafif meltemi tazecik yanaklarını okşarken, tel tel saçları dalgalanıyordu. Bakışlarını genç adama çevirdi. Dudağının kenarları haylazca kıvrılırken, elini bırakıp birden ormanın olduğu tarafa hızla yürümeye başladı. Ayağının altında ezilen otların hışırtısı kulaklarına ulaşıyor, saçları geriye doğru havalanıyordu.

"Bakalım beni bulabilecek misin?" diye çocukça bir yaramazlıkla arkasını dönüp ters ters yürümeye başladı. Temiz hava yüzünü yalıyordu.

Cem onun peşinden yürürken sakince, sinsice kısılmış gözleri akşamın karanlığında koyulaşmış siyah gibi görünüyordu. "Bulursam ödülüm ne olacak?"

Ecem işaretparmağını dudağına vurarak, düşünüyormuş gibi yaptı. "Hım, sana kahve yapabilirim."

Cem başını olumsuz anlamda sallayarak, bir ağacın etrafını dolandı. "Bunu kendim de yapabilirim, kabul etmiyordum. Daha farklı bir şey olmalı!"

Farklıdan kastı neydi? Gecenin içinde dolunay gibi doğup parlayan bakışlarını onun üzerinde şehvetin en koyu haliyle dolaştırdı. Her bir ayrımını keşfederken sakince yürümeye başladı. Gözleri genç kızın içini ateşe veriyor, dilini damağını kurutuyordu. Bakışlarının böyle yakıcı halde üzerinde dolaşmasını çok sevdiği kadar, acayip derecede ürküyordu da. Çok istenmek güzel ama ürkütücüydü! Korkuyordu bazen. Cidden korkuyordu saplantı haline getirmesinden.

"Eğer bulursan, bir gün daha burada kalabilirim, başka koşul yok ve bulamazsan beni hemen eve götüreceksin, anlaştık mı?"

Cem'in yüzü asıldı. Neden bu kadar çok gitmek istiyordu ki, kocaman bedenindeki kalbi ufaldı. Hiç istemese de isteksizce "Tamam, dediğin gibi olacak" diyerek huysuzca mırıldandı.

Aslında kalbi tam aksini düşünüyordu o sıralarda. Onun bu tepkilerini bekliyordu fakat yine de içine dokunuyor, derinlerde bir yerlerde istenmemek canını acıtıyordu. Ona bu kadar kısa bir zamanda bağlanmak zaten kafasını karıştırırken, bir de onun böyle uzak davranması kendiyle çelişmesini sağlıyordu. Neden bu kadar ısrar ettiği başlıca eksantrik bir konuydu. Yoksa hâlâ o adamı mı seviyordu? Onu mu özlüyordu? Hâlâ umudu mu vardı? Neden ona bir şans vermiyordu? Ve Cem ne zaman bir kadın için kafayı yemiş gibi kendinden ödün vermeye başlamıştı?

Haylaz Ecem işaret parmağını yukarı kaldırdı. "Ona kadar say, öyle başla. Bak hile yapmak yok."

Kıkırdayarak arkasını dönüp ağaçlık alana doğru yürümeye başlamıştı bile. Ağaçların içine ilk girdiğinde, evin ve bahçenin ışıkları vurduğu için hiç sorun yoktu ama ilerledikçe ışıklar azaldı. Etraftaki sesler çoğaldı ve ıssızlığın içinde yalnız kaldı. Karanlık sanki daha da kararacak üzerine yıkılıyor, bulunduğu yer açık hava olmasına rağmen onu boğuyordu. Kalbinin sesi mi yükselmişti, yoksa paniklemeye başlayınca nabzının sesini kulağında hisseder hale mi gelmişti? Dalgınca attığı her adımda, mesafe biraz daha açılırken, korkusuzca ilerlemesine devam ediyordu. Hatta bir müddet sonra hiç ışık kalmadı etrafta. Öte yandan bakışlarını, birbirine benzeyen ağaçların üzerinde tedirginçe gezdirmeye başladı. Acaba buradan daha önce geçtim mi diye düşünüyordu! Elini geniş bir ağacın gövdesine koyup, parmaklarını pürüzlü yapısında gezdirdi. Bakışları, etrafta ürkekçe dolaşmaya başladı. Allahım nereye gelmişti? Her yer birbirinin aynıydı. Ya da o korktuğu için her tarafı şu anda aynı görüyordu. Buralarda ne arıyordu, hangi ara gelmişti, artık sormaktan çoktan vazgeçiyordu!

Lanet olsun!

Hangi akla hizmet bu kadar derine gelmişti ki? Alişte yolu kaybetmişti. Zaten yön duygusuna pek de sahip değildi. Ormanın içi de

iyice kararmıştı ve o felaket derecede korkmaya başladığından beri, bacakları titriyordu. Kulağına çarpan kuş sesleri dönüşüme uğramış gibi efekte olurken, bir de yırtıcı hayvanların sesleri araya kaynak yapıp ortamı germeye başlamıştı. Kahretsin! Bakışlarını çevirirken, olduğu yerde dönmeye başladı. Titrek sesiyle kısıkça "Cem..." diyerek inlemeye benzer sesler çıkarsa da, ondan hiç ses yoktu. Her yer birbirinin aynısıydı. Umarım onu bu-ralarda tek başına unutmazdı. İşte bunu yaparsa onu bulduğu ilk anda hesabını acımazsızca dile getirirdi. Sesi biraz daha yüksek çıktı. Boş alanda dalga dalga yankılandı. "Cem neredesin?" İleriden bir hırlama sesi geliyordu. Yok, yanlış duyuyordu değil mi? Hayal kuruyordu işte, hem de en korkulusundan efekte çektirmediğine göre kulaklarına... O hırlama sesi nereden geliyordu? Ah biri televizyon izlemediğine göre, ormanın derinliklerinden geldiği muhakkaktı tabii! Kurt adamlar sadece filmlerde olurdu. Korkunca sesi biraz daha fazla çıkmaya başladı.

"Cem, lanet herif neredesin, senin beni bulman gerekir, kaybetmen değil!"

Kızgınca bilinmezliğin içinde ilerlerken, genç adamın sülalesini anmaktan da geri durmuyordu. "Pis herif, inşallah eve gidip kahve keyfi eşliğinde, seksi kıçını koltuğa yayıp arkamdan gülmüyorsundur. Eğer seni evde görürsem... aman bulursam..." Kafasını yana çevirdi. Kulağına gelen yaprak hışırtıları da neydi? Kalbi bedenini, ben senin parçan olmaktan çoktan vazgeçtim der gibi terk etmeye kalkınca, yutkundu. "Cem..." diye içinden geçirdi. Bir müddet ağaçlık alanda sessizce ilerlemesine devam etti. Hangi akla hizmet böyle bir salaklık yapmıştı ki? Akıl mı? Konu nezaman Cem olsa, onda akıl mı kalıyordu?

Karanlık ormanın içinde deliler gibi kendi kendine konuşarak bata çıka ilerlemeye de devam ediyordu. Hani korku filmlerinde cinler âşık olurdu karanlıkta tek gezen kızlara, ona da birisi musallat olur muydu? Bastığı her adımda "Desturl" derken içinden de Cem'e küfrediyordu.

"Cem eğer şimdi beni bulmazsan, hemen çeker giderim bir daha beni rüyanda görürsün; yok hatta buna bile izin vermem anladın mı beni, bir daha asla göremezsin!"

Kendi yaptığı blöfüne bile gülecek haldeydi. Tehdide bak, nereye gidiyorsan kayıp nesneler gibi ağaçların arasında fotosentez yapmaya başlayacaksın, biraz daha kalırsan da yer mantarı misali, dallarından yaprak fışkıracak. Galiba beyni fazla oksijenden uyuşmuş, kafayı bulmuştu. Zira düşünemiyordu. Kalbi korkuyla gümbürderken, gözleri dolmaya başladı. Artık tehdidi bırakmış, ödüller vaat eder olmuştu.

"Eğer beni hemen bulursan, sana ablamların evinde teklif ettiğin bahşişi de vereceğim söz."

Kalbi korkuyla vücut denilen kafesi zorlarken, saçma fantezilerine inat bacakları da titreyerek yola devam ediyordu. Galiba azaları isyan bayraklarını çekmiş, onu protesto ediyordu. Buraya geleli ne kadar olmuştu? Beş, on, yok kesin saatler olmuştu hatta seneler olmuş gibi geliyordu.

"Cem valla istediğin kadar kalacağım. Sözünden çıkmayacağım, ağzımı açmayacağım, ne dersen uyacağım dedim işte çıksana artık ortaya. Lanet herif neredesin!" Bakışlarını arkasına çevirdi. Sanki orada bir çıtırdama vardı. Evet, şimdi de duymuştu, dal kırılma sesiydi. Dudağını dişlerinin arasına alıp acıtasıya ısırmaya başladı. Ya katiller çıkarsa oradan, ya dalların ardından vicdansız sapıklar çıkıp ırzına göz dikerse, ya kurtlar geldiyse?... Vampirler ya da kurt adamlar film olabilirdi ama cinler gerçekti.

"Cem" diye inledi dehşet bir korkuyla. "Sen misin? Hey kim var orada?"

Ses yok. Sesin geldiği yere doğru yavaşça, tedirgin adımlarla ilerlemeye başladı. "Se... sen kimsin?" dedi sesi titreşimler yayarken, kekelemeye başladığından cümleleri tuhaf bir biçime bürünüyordu. Bakışlarını kıstı, birkaç adım daha attı. Gördüğü şey sayesinde gözleri irileşirken, acaba gözlerim nereye fırladı diye bakınmaya başlaması gerekirdi zira gördüğü gerçek olamazdı değil mi? Lanet olasıca kurtlar filmlerde olurdu hani? Gerçek hayatta

değil! Bu kesin beyninin oyunuydu, halüsinasyon görüyordu. Ama gördükleri... hayal değildi. Onlar keskin, ıslak ve ısırmaya hazır vampir dişleri olamazdı; uzun bir dil eşliğinde sallanarak ona aşkıyla bakamazdı! Ellerini kaldırıp sallayarak, otuz iki dişini sergiye sokarak, çakma gülüşüne yapmacık bir cesaretle ekledi.

"Cici kurt, tatlı kurt, ben insanım, ceylan değil." Sesi ağlamaklı çıkmaya başlamıştı. "Ben mama değilim, bak ormanda çok var onlardan. Eğer beni ısırırsan, boğazında kalırım. Valla. İnsanın içine oturum. Yutamazsın. Hem sonra ben dişinin kovuğuna bile yetmem. Ufacık bir şeyim. Minnacık."

Hayvan uzun dilini çıkararak hızla nefes almaya başlayınca, onun heyecanlı solukları sırtındaki tüyleri yalar gibi oldu ve tüm tüyleri ayak parmaklarından saç diplerine kadar dikeldi. Aklından milyonlarca dua ve bir nevi beddua geçti. Hayvana resmen en lezzetli yemek tarifini kendi diliyle vermişti, şu ana kadar ısıracağı yoktuysa da, şimdi kesin bu istekle yanıp tutuşuyordu.

"Beni ısırmazsın değil mi? Ben kötüyüm bak, acı benim tadım, midende kötü tat bırakırım." Dilini ısırdı. Ve çığlık attı, köpek ırkilerek havladı. Aptal kız, bu tepkiyle ısırmayacağı varsa da artık kesin ısıracak, yok hatta yiyecekti. "Yok, yani boş ver sen beni... Boş ver kurt kardeş. Zaten ben de buralarda takılıyorum, keyfine bak sen."

Arkasını dönüp ıslık çalarak ilerlemeye başladı. Allahım sana geliyorum fakat gelişim biraz ıslak olabilir. Karşısındaki hayvan hırlamaya başlayınca, o da ayaklandı geleceğin David Beckham'ı edasında. Ayağı yanmış tazı gibi son hızla koşmaya başladı. Öyle hızlı koşuyordu ki önüne bakmıyor ve tabii peşindeki hayvan da onun beraberinde ormanı turluyordu. Eline bir parça odun alıp "Kurt kaç, para para bom" diyesi gelmişti (Güllüşah gibi). Acaba yapsa gider miydi ki!

Tam hayvan üzerine atlayacakken, karşısına çıkan yumuşak ağaca toslayınca, geriye doğru sendeledi, yay gibi sallandı. Başını kaldırıp o dev ağacın gövdesine bakış attı. Beynine birden oksijen gidince, gözleri Rich Rich'in ($)'nleri gibi dolup parlayarak,

genç adamın kucağına heyecanla atladı. Bacaklarını da beline sımsıkı dolayıp, kollarını boynuna kabaca sararak, bir koala misali onunla bütünleşti.

"Lanet olasıca herif, beni bulman gerekiyordu, yok etmen değil. Kurt adamlara yem oluyordum haberin var mı? Cinler bana âşık olacak diye korktum. Ya vampirlere ne demeli? Sen hangi cehennemdeydin, beni kurdun kuşun, cinlerin önüne atıp kayboldun? Nasıl bir kaçıksın sen?" derken hem adamın omuzlarını dövüyor, hem de burnunu çekerek sıkıca sarılıyordu.

Cem hafifçe öksürdü. "Canım az daha boğazımı sıkarsan, beni zaten temelli göçerteceksin o cehenneme."

Ecem kollarını biraz yumuşatmıştı ki, arkasında bir hırlama olunca, korku dolu çığlıklar eşliğinde kollarını gerisingeri aynı yere doladı. "Aha bulduu bizi, kesin yiyecek şimdi. Allahım daha çok gencim, acı bana. Valla bir daha yalan söylemeyeceğim, edepsizlik etmeyeceğim, annemi kandırmayacağım..."

Saçmalayan kızla sırıtan Cem kollarını titreyen naif bedenine sararken sıkıca, onu sert göğsünün korumasına hapsetti. Ecem başını geriye çekti. Burnunu çekti seslice, ıslak kirpiklerini kırpıştırdı. "Kaçsana..." diye buyurdu.

"Beni at sandın sanırım, üzerime bindin, bir *deh* demediğin kaldı."

"Cem şakanın sırası mı? Koş artık işimizi bitirmeden."

Onun kollarında korkmuyordu ama yine de o hayvandan fena halde tırsıyordu. Genç adamın dudaklarını birbirine bastırıp, dolunay gibi ışıldayan gözlerle ona baktığını görünce "Hadi gidelim, aptalmısın, eceline mi susadın sen be adam... Kıçından şikâyetin mi var? Biraz daha burada kalırsan mabadından olacaksın. Yok, eğer şikâyetin varsa sen bilirsin ama benim yok, bırak da gideyim" dedi. Korkudan saçmalarken nefes dahi almıyor, masum gözlerini ince açarak genç adamdan hareket bekliyor, o ise durmuş film izler gibi keyifle onu seyrediyordu.

"Cem, aklını mı kaçırdın? Deli deli ne gülüyorsun."

"Bir" dedi Cem yine o garip tepkilerini vererek.

"Ne bir?" dedi kız şaşkınca.

Cem'in arsızca attığı gür kahkahası kulaklarında savurulurken ortalığa kadife kar taneleri gibi düşen fısıltı, kulakları mest eden bir sese büründü. "Allah!"

"Korkma Cadı, ben seni korurum."

Kendinden korkan kimdi, asıl korktuğu onun zarar görmesiydi, her hâlükârda ona bir şey olunca otomatikman zaten kendi canında yanacaktı. Genç kız onun yüzüne afallayarak aptalca baktı. Adam kafayı sıyırdı diye içgeçirdi. "Ateşin mi çıktı Cem, başını mı vurdun? Ben diyorum gidelim buralar bize göre yerler değil diye!"

Cem geriye dönüp adım atmaya başlayınca, içi rahatladı kızın ve huzurla doldu. Başını arkaya çevirip çekinikçe ardından gelen hayvana bakıyor ama göremiyordu. Yoktu. Bakışlarını her yerde ayrı bir telaşla gezdirdi, sanki görmeye çok hevesli gibi ama yine de yoktu. Karanlıkta parlayan boncuk taneleri gözleri geldi aklına, ürperdi.

"Nereye gitti?

Cem, Ecem'i iyice kendine çekti. Sıkıca sarıldı. Yüzünü genç kızın saçlarına gömdü. "Ne nerede sevgilim?" Derinden gelen sesi genç kızı yakalasa da, onun oyuncu bir tınıyla serseme döndürmesine izin vermedi. Ecem başını yana çevirdi. Masum gözleri irileşti ve çocukça bir saflıkla düşünmeden lafa atıldı. "Oradaydı. Kocamandı. Gözlerini gördüm, böyle yıldız gibi parlaktı. Hatta dişleri uzuyordu, pençeleri benim ayağım kadardı. Boyu senden bile uzundu. Nefesi rüzgâr... yok, hatta fırtına gibiydi." Gözleri iriydi ve ciddiydi. Allah için birazcık bile abartmadan anlatırken (!) sanki görüyormuş gibi gözleri dehşetle açılıp, kirpikleri titreşiyordu. "Sonra dişleri vardı sivri sivri, salyası akıyordu, dili ağzından yere kadar sarkıyordu, iğrençti."

Cem burnunu yanağına sürttü. "Hımmm, demek dev bir canavar geziyor buralarda."

Ecem başını geriye doğru çekti. "Cem, ciddi ol burada canımız gidiyor sen neler yapıyorsun?" Yanağı karıncalanmıştı dokunuşlarıyla.

Cem hiç umursamadan "Ne yapıyorum ki! Seni bulursam istediğim kadar kalacağını söylemiştin! Ne istersem yapacaktın, yanılmıyorsam!" Tek gözünü hafifçe kısıp genç kıza baktı. "Ha, bir de bahşiş var, onu da taksite bölerek istiyorum; tamam mı? Öyle tek çekim bana yetmez."

Gerçek yüzüne soğuk su gibi çarpılırken, Ecem sinirle gözlerini devirdi. Dudakları kızgınca büküldü. "Daha ne dedim Cem?" diye imayla sorarken, Cem elinin birini belinden çelip kızın yüzüne düşmüş ipek gibi yumuşacık perçemlerini kulağının arkasına koydu. Bakışları sevgiyle yüzünde gezindi. "Bir de sana istediğim kadar sıkıca sarılacağımı ve hatta..."

Ecem sinirle tısladı. "Tokadı yiyeceğini, değil mi? Sonra senin kafanı kıracağımı da haykırmış olabilirim. Küfredip, hakaret bile etmişimdir kesin." Gözleri celalle parladı. "Yalancı!" Elini yumruk yapıp genç adamın omzuna sinirle savurdu. "Hayvan. Ben orada altıma yapa..." Cem tek kaşını kaldırınca lafı değiştirdi, podyumda eteğini düşüren manken kadar bahtsız olarak hafif bir kızarmayla "Yani, korkudan senin anana..." dedi. Şimdi de bikinisini düşürene dönmüştü kızarmaktan. Dudağının kıyısını dişlerinin arasına alıp başını aşağı indirdi. Konuşmasa daha iyiydi, zira konuştukça batmaktan geri kalmıyordu!

İyice keyiflenen Cem gülmemek için kendini ne kadar zorlasa da, yapamıyordu. Kızın bu masum ama cazgır, dilbaz ama sevimli hali onu delirtiyordu. Yaramaz çocuklar gibi afacan, gerçek bir kadın gibi ateşli, şizofrenler gibi değişken yanı onu mest ediyordu. Daha fazla dayanamayınca dudaklarının arasından kıkırdamaları kaçmaya başladı. Ecem sinirle kollarını onun boynundan çözüp, bacaklarını aşağı kaydırdı. Ayakları yere değince, öfkeyle aldığı nefeslerinden sebep göğüskafesi hızla inip kalkıyordu. Kalbi kırılmıştı yok hatta dövülmüş cevize dönmüştü. Altdudağı titremeye başladı.

"Pis, biliyordun değil mi? Bilerek yaptırdın, ben orada korkudan geberirken de gülüyor muydun? Adi, nasıl korktuğum hakkında bir fikrin var mı? Yok. Çünkü beyinsiz o sırada benimle eğleni-

yordu." Gözlerindeki akmaya hazır damlalar kızgınca parlarken, kirpikleri titreşiyordu. Ne kadar korkmuştu ormanın ortasında tek başına kaldı diye. Kalbinin üzerine bir ağrı saplanmış, içine oturmuştu bu vicdansızlığıyla. Cem'in yüzü onun üzgün gözlerini görünce, birden ciddileşti. Genç kız sinirle geriye doğru bir adım atınca, Cem de ona doğru bir adım attı. "Saçmalama Ecem, bu oyunu sen başlattın, yine ben mi suçlu oldum? Sadece biraz eğlendik hepsi bu."

"Sen eğlendin, ben değil" dedi kız küsçe. "İyi eğlenebildin mi bari?" Ecem yanağına doğru süzülen asi yaşları elinin tersiyle sildi. Dudaklarını kırgınca büktü. "Sen oyun yaşını geçmedin mi paşam, ne oyunu senin oyun dediğin eşek şakasına dönüştü. Orada ne kadar korktuğumu bilmiyorsun." Hızla arkasını döndü. Sinirle ayağını yerlere sertçe basarak yürümeye başladı.

"Ecem..."

Genç kız arkasını dönmeden "Ne var Allah'ın cezası, ne? Ecem! Ecem! Ecem! Adımı mı ezberliyorsun?" diye gürleyince, sesi ormanda yankılandı.

Onun ağlamasıyla içi parçalanan Cem ciddi bir ses tonuyla "Ev bu tarafta, yanlış gidiyorsun sevgilim" diyerek onu bilgilendirdi.

Ecem omuzlarını sarstı. "Gelmiyorum senin evine, vazgeçtim... Git istediğin kadar gül, pis Pollyannacı."

Yön duygusu berbattı ve bozuntuya vermeyi istemiyordu. Birkaç adım daha attı ve Azrail karşısına *"Canını alırım dönmezsen"* der gibi dikildi. Düşünmeksizin arkasına bile bakmadan kaçmak dedikleri bu olsa gerekti. Genç kız sinirle geldiği yolu, uçarcasına geri döndü ve kollarını az önce kızdığı adama istekle doladı.

Can muhasebesini, Cem simidi olarak kullandı.

Ya o hayvana kendini parçalatacaktı ya da kız gururunu parçalasa bile Cem'e dolanacaktı. Düşünmeye bile vakit bulamadan yapmıştı yapacağını zaten. Şu anda hangisinin daha iyi olduğunu düşünecek vakti yoktu, zira kollarını kaslı boynuna dolamış, kendini onun bedenine hapsetmişti.

"Senden nefret ediyorum biliyorsun değil mi?"

Cem genç kıza sarılırken "Biliyorum sevgilim, beni çok seviyorsun" dese de yarı ciddi, yarı alaylı bir tavırla, aslında söylediği şey hoşuna gitmemişti. Arkasında hırlama olunca kollarını Cem'in boynuna biraz daha sıkıca bağladı Ecem. "Allahım, bugün ölmezsem, ölmem hiçbir vakit."

"Katil, otur oğlum yerine!"

Ecem yüzünü korkuyla genç adamın döşüne gömmüştü. "Evet, katil gibi değil mi Cem? Gidelim ne olur, korkuyorum."

"Az önce gelmeyeceğini söylüyordun."

"Şimdi de geleceğimi söylüyorum be adam, anlayış kıtlığı mı çekiyorsun? Beni dağ evine kapatabilirsin!"

"Tamam." Cem başını yana çevirdi. "Katil hadi sen de eve."

"O... o da mı?"

Kahverengi tüylü, kara gözleri ışıldayan kurt köpeğine baktı Ecem ve başını kaldırdı. Cem'in kucağından aşağı çevirdi bakışlarını yeniden. Beyni yerçekimine yenik düşerken, çığlığı bastı.

"Allah!"

Cem kahkahalara gömülürken "Ecem anadan doğma günahsızsın artık, tespih çekmeden duramadın."

"Ben seni parmaklarıma boncuk niyetine düzmeden, kov şu iti buradan gitsin!"

Cem köpeğine baktı. "Verdiğin sözlerini tutacaksan onu tüm gün bağlarım, yoksa hiç yanımdan ayırmam, sen de benimle böyle gezersin." Kafasını yana devirdi. Ecem bakışlarını ondan kaçırdı. "Ben bir şey hatırlamıyorum. Onlar korkunun etkisiyle şoktan söylenmiş sözlerdi ve hepsini unuttum."

Cem köpeğine kısık bir şekilde ıslık çalınca, hayvan olduğu yerde zıplayarak keyifle oynamaya, patilerini bacaklarına sürtüp tırmanmaya başladı. Havlayan köpekle irkilen Ecem kollarını iyice adamın boynuna dolayıp, bacaklarını belinde sıklaştırdı.

"Tamam, her şeyi hatırladım valla, yeter ki şu iti yok et. Ne dersen yaparım." Ah korku sen nelere kadirsin.

"O it değil, bir adı var: Katil buranın demirbaşı."

"Neyse ne, beni eve götür artık ne olur."

Cem onun bu emrine istekle cevap verdi, hem de uzun adımlar halinde. Eve vardıklarında kızı merdivenlerin başında kucağından indiren adam, ona istekle bakarken, Ecem "Odam neresi olacak?" diye sordu.

"Aynı odada kalmayacağız herhalde?" dedi adam ciddi bir azarlamayla. Kaşları çatılmıştı anında.

"Aynı yatakta yatacağımızı sana düşündüren neydi?" dedi kız alaylı ve birden ciddileşerek, kaşlarını çattı şirretçe. "Odamın sınırını bırak, eşiğinin önünde dolaşırsan seni buna pişman ederim Cem. Bana dokunmayı aklından bile geçirme." Merdivenleri çıkmaya başladı. "Ben uyandığım odada kalırım, sen nerede istersen orada yat."

"Kızım üşüttün mü? Ben ergen miyim sabır orucunu tutayım? Sen de olgun bir kadınsın ve ben on beş yaşında değilim... Bilmem anlatabildim mi?"

"Geri bas Cem, sonun mezar olmasın."

Adamın şaşkın bakışları altında odaya ulaştı ve konuşmasına fırsat vermeden derhal odanın kapısını yüzüne kapattı.

Duşunu almış, üzerini değiştirmiş, hatta yatağa yattığından beri tüm koyunları saymıştı ama lanet adamın varlığının bir oda gerisinde olduğunu düşünmekten, uyuyamıyordu. Aynı çatı altında, aynı evde, hatta izin verseydi aynı yatakta olacaklardı. Hem müthiş heyecanlanıyor hem de dehşete kapılarak korkuyordu. Ya ailesi duyarsa burada olduğunu, ya tatile gitmediği anlaşılırsa? Sağa döndü olmadı, sola döndü olmadı, önce ailesini ve Cem'i düşünerek huzursuz olan kız, şimdi daha başka şeylerin de farkına varmış, iyice tırsak hale gelmişti.

Başını bir sağa bir sola oynattı. Bakışlarını karşısındaki duvara çevirdi. İçeride lamba yanmıyordu fakat ay ışığı içeri vuruyordu. Ağacın hışırdayan dalları duvara vurarak şekiller oluşturuyor, sanki duvarlardan firar eden canavarların gölgesi içeride geziyormuş gibi bir görüntü oluşturuyordu. Zaten burada kalma konusunda ürkerken, şimdi ise çıldırıyordu. Yatağın içinde iyice büzülüp cenin pozisyonu alarak ufaldı, üzerindeki pikesini burnuna kadar çekerek gözlerini odasında gezdirmeye başladı. Kulağına o pis itin

uluma sesleri gelirken, arada farklı hayvanların tuhaf sesleri de doluşuyordu. Lanet olsun! Şu hali, annesinin koynundan yeni ayrılmış çocuk kadar basiretsiz, babası tarafından aralarından şutlanmış bebek gibi histerik oluyordu.

"Kocaman yatakta kendim yatacağım... Tek başıma..." diye kafa tutarken adama, keşke dilini boğazına sokabilseydin Ecem. Adam sana süt getirdiğinde, *korkarsan, yanımda kalabilirsin, hem de kardeşçe* dediğinde, keşke sesin kısılsaydı da konuşmasaydın. Sen ne yaptın, çocuk gibi bir elini kaldırıp *pışık* yaptın. Al işte şimdi muhtaç oldun o katışıksız oduna. Şimdi yap sen pışığını.

Biraz daha zaman geçti. Duvarda şimdi dev bir... ne oluştu? Neye benziyor bu şekil? Neye benzediğini bilmediği yaratıkların şeminden korkuyordu işte. Bu gölgeler de sürekli değişip duruyor ya, ağaçları bile kendi gibi değişken bu adamın... Akla eziyet.

Yataktan yavaşça kalktı. Üzerindeki penye pijama takımının eteğini çekiştirerek kapıya yöneldi. Yavaşça kapıyı açıp antreye çıktı. Ayaklarının ucunda bir hırsız sessizliğinde ilerlerken, bakışlarını içeride, merdiven boşluğunda, karanlıkta camlarda gezdirip duruyordu. Cem'in odasının önüne gelince duraladı.

Kapının kolunu tutarken, dudağının kıyısını dişlerinin arasına alıp, tereddütle bekledi. Eli kapının kolunda duralarken, kafasını sallayarak "Yok yapamam" dedi, kapının kolunu usulca bırakıp, geldiği gibi sessizce odasına yürümeye başlamıştı ve duyduğu ulumalarla topuklarının üzerinde gerisingeri dönüp, yavaşça geldiği yolu hızla tepti. Kapıya gelince önce vurmayı düşündü. Sonra elini indirip vazgeçerek kapının kolunu çevirip açtı. Kafasını aralıktan içeri sokup baktı:

Odanın içi loştu, kendi odası gibi ufak bir yer de değildi. Ortada kocaman bir yatak ve kenarlarında antika, uzun ayaklı komodinler vardı. İçeriye bir fare sessizliğinde usulca süzülüp, kapıyı kapadı. Yatağa tedirginçe yaklaştı. Yanına gelince bakışları yataktaki sessiz kişiye kaydı. Cem yan yatmış, pikesini de beline kadar örtmüş, sakin bir şekilde uyuyordu. Uyurken bile sert yüz hatları yumuşamıyordu. Oysa Ecem onu ne zaman kendine bakarken görse, yanağında hep bir

gamze oluşuyor, gözleri parıldıyordu. Onun Cem olduğunu bilmese, soğuk yüzlü olduğundan şüphelenirdi. Tişörtünün eteklerini utanarak bocaladı. Yanına geçmeye cesaret edemiyordu. Dışarıdaki ıtı da bir türlü susmak bilmiyordu. Tedirgince yatağa oturup, usulca yanına uzandı. Araya yastık mı koysaydı? Amabiliyordu bu ayıyı yastıklarda durduramazdı. Başını yastığa koyup saçlarını düzeltti. Tedirgin bakışları karanlık odada gezinirken, elini yanağının altına koyup, gözlerini uyuyan genç adama çevirdi. Ve koyu kahvelikleri, bir çift zümrüt yeşili gözle karşılaşınca irkildi. Cem düz bakışlarını gözlerine odaklamış, sessizce bakıyordu. Ne ara uyandırmıştı, halbuki ne kadar da sessizdi.

Dudaklarını gererek ona bakan Cem'e, istemsiz bir şekilde gülümsedi. Mahcup bakışlarını kaçırdı. Çocuk gibi masumca, "Ben korktum..." diye fısıldadı. Ürkekçe dudağının kıyısını ısırdı. Yanakları yanmaya başlamıştı. Kendini onun ırzına geçecek gibi, odaya sinsice dalan sapık gibi hissediyordu. İçine arı kovanı kaçmış gibi karnı vızıldıyordu. Onları kovamıyordu da artık, içinde saltanat kurmuşlardı. Cem üzerindeki pikeyi açarak kolunu kaldırdı. Uyku mahmuru kalınlaşmış sesiyle "Gel!" dedi sadece.

Ecem çekinikçe de olsa memnunca o kanatların altına girerken "Aklına kötü şeyler getirme, oyarım. Sadece uyuyacağız..." diye cızırtılı bir sesle uyarırken, kalbi teklemeden önce yanına yaklaştı. Yatağın içi ne güzel kokuyordu. Cem, Ecem'in göğsüne yasladığı başına, elini koydu. Saçlarını okşarken şefkatle, çenesini yaslayıp yumuşacık vücuduna sokuldu.

"Sadece uyuyacağız, değil mi Cem?"

"Başka bir şey..."

"Hayır, sadece uyuyacağız, söz ver."

"Tamam, uyuyacağız." dedi adam çapkınca gülümseyerek. Bu sözden cesaret alan Ecem ona iyice sokulup, kolunu beline doladı. "Aklına kötü bir şey gelmesine izin vermezsin değil mi? Hani müstehcen hayaller kurma diye söylüyorum. Korktum, yoksa burada beni göremezdin. Üstelik lanet olasıca bedenin çok rahat, şimdi huzurla uyuyabilirim." Kedi gibi kıvrıldı o rahat bedene. O yaklaştıkça Cem kasıldı, bu kadar ani bir yakınlaşmaya, hele hele

yatakta sarmaş dolaş olmaya hiç hazır değildi. O kadar cezp edici idi ki kızın ılık teni, aklının ona kaymasına izin vermemeliydi.

"İyi uykular" diye mırıldandı kız. Elini adamın hızla atan göğsünün üzerine koydu. Yüzüne bir sıcaklık yayıldı. O anda onun için önemli olan tek şey, huzuru bulmasıydı. Cem tekrar konuşmaya başladığında sesi çok daha yumuşak ve okşayıcıydı.

"Sen rahatça uyu Cadı, ben rahatsız olarak kalırım sabaha kadar!"

Söylediği sitem değil gerçeğin ta kendiydi. Onun ufacık narin bedenini teninde hissettikçe dizginlemeye zorladığı tüm saf arzusu, şaha kalkıyor, damarlarındaki kan hızla akarak tek bir yerde buluşuyordu. Şimdi tek istediği onu altına alıp, yıldızları göstermekten, tek yaptığı sarılıp uyumak oluyordu. Bedeni kasılmaya başladı. Kasıklarındaki şiddetli ağrıyı ise es geçmeyi ne kadar çok istese de, başaramadı. Yanıyordu, kollarının arasındaki kadın sıcak, yumuşak ve tam zevkine göreydi ve dokunamıyordu. Şimdi tek hamlede altına alsa, elleri arasına sıkıştırsa ve dudaklarında dudakları dans etse, tüm dünyalar onun olurdu.

Genç kız yerinde hafifçe kıpırdandı.

"Bunu sen istedin Cem" diye uyku mahmuru bir sesle suçladı.

Burası gerçekten çok rahattı. Sıcacık ve sığınakla bezenmişti. Bugünkü beyin harbi ve yol yorgunluğu onu uykuyla hemencecik ödüllendirmişti. Bu böyle kas yığını bir adamın bu kadar yumuşacık ve rahat olması ise başlıca farklı bir meseleydi. "Keşke önce gelseydim" diye geçirdi içinden esnerken.

Cem dudaklarını genç kızın o çok sevdiği saçlarına gömüp, içine derince kokusunu çekti. Ona istemediği sürece dokunmayacaktı. Kasıkları patlasa bile, bedeni kavrulsa bile, aklını oynatsa bile sözünü tutacaktı. Bunu ne kadar istese de, hatta şimdi üzerine tırmanmak için can atsa da, yapmayacaktı. Bunun karşılıklı olmasını istiyordu.

"İyi geceler aşkım..." dediğinde tok bir sesle, Ecem'in az önce uyku serserisi kapanan gözkapakları, duyduğu kelimenin imkânsızlığıyla fal taşı gibi açıldı. Dolgun dudakları duyduklarından emin olamayarak titrekçe mırıldandı.

"Aşkım mı?..."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Aşkım!"

Yanlış duymuş olmalıydı. Kulaktan ona kesin oyun oynuyordu. Sanki sokakta yürürken köşe başından aniden kendini önüne atan bir muhabir çıkagelmiş "Tebrikler, bu adamın aşkını kazandınız, çek halinde değil bir adet Cem halinde veriyoruz, bu konudaki fikriniz?" der gibi imkânsız geliyordu.

Bu sözcük çok farklıydı ve işin aslı imkânsızdı! Yani onun için imkânsızdan da öteydi!

Bu adam sözdeki büyük ve denn anlamı bilmiyor muydu? Ve kıza ne vaat ettiğini de!

Yüreği birden çılgınca çarpmaya başladı, gözlerini onunkilerden ayıramıyor, onun sözü nereye getireceğini anlamaya çalışıyordu. Kolu yavaşça kızın omzuna dolandı, genç kız onun göğsüne doğru çekildiğini hissetti. Öyle uzun zaman beklemişti ki Ecem genç kızlığını bu yolda feda etmiş, olgunluk döneminde ise asla denk gelmeyeceğine emin olmuştu. Öte yandan aklı kendi duymak istediği şeyi ona oyunlar halinde sunuyor olabilirdi. Mesela hâlâ rüya görüyor olma ihtimali yüksekti. Çok hayal kurardı, kesin bu da onlardan biriydi! Gerçekten bunu duymak istiyor muydu? Ama gerçekti işte. Kafasını oynattı. Başını yasladığı beden gerçekti, kulağına bozuk bir saatin tik taklarını andıran haliyle hızlıca çarpan –onun için çarpan– kalp gerçekti.

Elini genç adamın geniş göğsüne dayanarak hafifçe olduğu yerden doğruldu. Hani şu Amerikan filmlerinde olduğu gibi, dünyaya bir elektroşok dalgası çarpmış, o da tesadüfen Ecem'e denk gelmiş, dünyadan başka paralel bir evrene geçiş yapmış olabilir miydi?

Her yerinin mutluluk ve aşk olduğu bir yere! Bu imkânsızdı, hâlâ bu yataktaydı! Yatakta? Cem'le? İşte bu hayal olmalıydı! Yada tüm ulaşılmaz olasılıklarını tüketecek kadar gerçek, sahip çıkacak kadar güzeldi! Elini onun yanağına koyup beklerken, uyumaya çalışan genç adamı bir anda çıldırdeyiverdi.

Neye uğradığını anlayamayan Cem, kapadığı gözlerini bir anda kuşkuyla açıp "Ne yapıyorsun?" diyerek öfkeyle söylendiğinde, genç kız kirpiklerini büyük bir masumlukla kırpıştırarak, "Rüyada mıyım ona bakıyorum Cem, yoksa nasıl anlarım?" deyiverdi.

Karanlığın içinde gözleri masum mu, yoksa şeytanı bir pırıltıyla mı parıldıyordu genç adam algılayamadı. Zaten her haliyle bu ufak cadı kanatlı meleğiydi ama elinde orağıyla gezen cinsten miydi seçemiyordu.

"Anladın mı bana rüya mı, gerçek mi şu an? Ama benim anlayamadığım, beni niye çimdiklemiyorsun, kendine yapsaydın daha iyi anlardın bu işi."

"O zaman canım acırdı Cem; böyle iyi. Sen ne dediğinin farkında mısın? Çok uyurgezer gördüm de, uyur söyler ilk defa görüyorum. Cem .. bana *aşkım* dedin! Bu kelime ne ifade ediyor biliyor musun? Hani anlamını bilmediğin kelimeler söyleme o bakımdan, sonra pişman olmanı istemem!"

Adam keyifle sırıttı. "Elbette biliyorum ne söylediğimi. İlk defa içten bir şekilde söylüyorum bu kelimeyi aşkım ve ilk defa dile getirdiğime emin olabilirsin!" dedi! Ciddi olduğuna adının Ecem olduğu kadar emindi zaten, ona ne şüphe?

Ah, şimdi kendisini ocakta unutulmuş cezve gibi kabarırken hissediyordu ve mutluluğu köpük misali taşacak ve yok olacak diye korkuyordu.

"Yok, valla beni uzaylılar kaçırdı, sen değil..." dedi kız gözlerini kapatıp beklerken. Sonra birden açtı. "Eğer gerçek sen olsaydın böyle şeyler söylemezdin. Cem sen âşık olamazsın! Kimseyi sevemezsin, hele beni asla!"

"En çok sen hak ediyorsun sevilmeyi belki, nereden biliyorsun?"

"Geçmişten" dedi kız hemen. Kalbinden sarsan bir elle rüyadan uyanıp, bu derin uykudan sıyrılmaya çalıştı. Birkaç saniye nerede olduğunu, üzerine eğildiği yüzün kime ait olduğunu anladı, gözleri irileşti.

Genç adam bu soruların imkânsız mı yoksa uyarı mı olduğunu anlayamadı; ya da inanamadığı için mi yoksa heyecandan mı saçmalıyordu bu kız, bunu da anlayamadı!

"Neden duymayasın güzel şeyler, bende sorun mu var? Ayrıca *âşık* oldum demedim, lafı çarpıtmal Sadece *aşkım* dedim. İçimden geldi." Alelade der gibi demişti. Gözleri kısıldı. Yüzündeki sakin, rahat ifade kızın korku dolu gözlerini görünce değişti. Konuştuğunda sesinin soğukluğu yaralayıcıydı. "Sana oradan imalat hatası gibi mi gözüktüm?"

"Evet, sen tek yapımlık eşsiz bir imalat hatasısın ve benimsin geridönüşümsüz olarak!" dediği günler geride kalmıştı. Yoksa Cem ona ulaşmak için taktik mi değiştiriyordu? Tabii ki demedi bu düşündüklerini, kendine sakladı. "Hayır, tabii ki; sen aşka inanmıyorsun, yani öyle söylüyordun ya hep ondan şaşırdım bir an..." derken bunun yerine gerçekleri ondan duymak için can atan; hatta elinden gelse dilinden hemen çekip almak için Hayalet Casper olmaya bile kalkan bir edayla bekleyen yanını, sindirdi. Gözlerini bir iki saniye kapatıp dua etti. Zaten bu adamın yanına geldiğinden beri yaptığı tek şey, bolca dua etmekti.

"Allahım, inansın, âşık olsun, hep beni düşünsün, yalan söylemesin, eğer yalan söylüyorsa çarpılsın." Sonra onun çarpılmış halini düşününce, kendi düşüncesine lanetler yağdırdı. Dehşetle, *"Tövbe tövbe! Yok yok! Kesinlikle çarpılmasın Allahım, o güzel suratının bozulmasına dayanamam. Bana hep böyle yakışıklı ve yeşil yeşil baksın. Gerekiyorsa ben çizerim onun pervasız yüzünü. Sen beni boş ver Allahım, sen onu bana yaz, ben de bir güzel oynayayım, çocukluğumun intikamını alayım, belki ilerde ciddi olarak onu düşünürüm ama önce onu bana yaz. Zaten alnıma yazdın, şimdi de beni onun kalbine yaz... Kaderi benolayım."*

"Uyudun mu?" dedi gözlerini kapamış huzurlu kıza merakla bakan adam.

"Dua ediyorum" dedi kız uysalca.

"Neden?"

Kız gözlerini açtı, nazlıca omzunu sarstı. Cem kolunu genç kızın omzuna koyarak, elini kolunda nazikçe gezdirip, okşamaya başladı. Bazen öyle masum oluyordu ki, onu kendinden bile korumak istiyordu. Gözleri gecenin içinde nadide bir yakut gibi emsalsiz parlıyor, ona şefkatle yaklaştıkça içi ısınıyordu. Ecem kollarını onun geniş göğsüne dayayıp başını sinesine koyarken, ellerini çiçek gibi açtı. Çenesini elinin üzerine yerleştirip onun konuşmasını bekledi. Cem o kadar sakin ve derince nefes alıp veriyordu ki, genç kız onun aldığı her nefesle hafifçe yukarı kalkıp, tekrar aşağı iniyordu. Kendini bir salıncakta hayal edip bulutlara doğru salınıyor gibi hissetmesi suç muydu?

"Bunu şimdiye kadar birçok kadına söylediğine eminim, ben de arada kaynadım galiba, neyse duymadım sayarım üzülme." Yüzü asıldı, kaderine küstü. Duydum işte, *eğer söyledim dersen seni mutfak robotunda kıymaya çekerim Cem, sakın deme* diyen içsesi konuşurken, o genç adamın sesini duymaya can atıyordu. *"Eh mübarek kendini naza mı çekiyorsun ne! Söylesene be adam, ağırdan satmanın zamanı mı?"* diye girtlağına yapışmayı düşünse de, yapmadı. O boğaz lazımdı, birazdan ona söyleyecekleri oradan geçecek, kendi kulaklarına akacaktı. Kulaklarını dört açarak "Beni aşka inandır" nidalarıyla baktı.

Cem'in eli sırtına doğru kaydı ve nazikçe okşamaya başladı. Şu anda nasıl bir şekilde olduklarının farkındaydı ve bu açıkçası hiç de umurunda değildi. Ama o anda annesinin söyledikleri aklına gelince, tüm tembihlerini beyninden sildi, kışkışladı, hatta tekme tokat dalıp gönderdi. Öte yandan kalbinde hafif bir sızı oluşsa da, bunun fazla uzun sürmesine izin vermedi, derin bir iç çekişle her vicdan kırıntısı bir anda kaybolup gitti. Annesini ve söylediği öğütleri unuttu.

Cem'in eli omuriliğinin izinden ensesine kaydı. Parmakları nazik ve iç gıcıklayıcı bir biçimde dolanırken teninde, sutyen hattında duraladı, genç kız farkında değildi onun üzerine yasladığı yumuşak tepelerinin ama Cem hayli farkındaydı. Ve açıkçası bu dolgun yumuşaklıklar dikkatini dağıtıyordu. Ellerini onların üzerinde gezdirmemek için çareler düşünüyordu.

Genç kız, sustukları zaman, asır geçti mi diye düşündü! Bu adamın "aşkım" kelimesini itirafı bir asır sürdüyse, seni seviyorum demesi için içsavaş başlatması gerekecekti. Bunu duyması malum üçüncü dünya savaşına kadar da sürebilirdi. Sonra onun hayatında ne ilk ne de son kadın olacağı aklına gelince, morali bozuldu. Hayaller burada sona erip, gerçekler yüzüne kapı gibi sertçe vurmuştu.

"Hadi Cem..." dedi hayal kırıklığıyla. "Bir sürü sevgilin oldu, yatağından sayısız kadın geçti ve benim buna inanmamı bekliyorsun." Duyacaklarından ürkerek genç adamın yalancı vaatler bulunacak gözlerine bakıyordu. Gözleri ona yan baktığı için ne açık duruyor ne de kapalı kalıyordu, kirpiklerinin arasında parıldayarak siyah bir inci gibi parlıyordu. Cem genç kızın omuzlarından yakalayıp onu kendine çekerek, göğsüne başını yasladı. Kendini ona bakacak şekilde ayarladı. Ecem elini onun geniş göğsüne koyup, parmaklarını siyah spor atletinde dolaştırmaya başladı.

"Evet, çok fazla kadın oldu, çok fazla gelip geçici hevesler yaşadım... Ama dokunmadan istediğim, sadece ilk hamleleri beklediğim tek kişi sensin! Kendimi tamamen açık hissettiğim, her anlamda kendime eş, denk, her anımda olmalı dediğim ilk kişi ve sürekli koruma içgüdüsüyle savaştığım tek kadınsın. Kınılmandan, üzülmenden hatta delirmenden korktuğum tek çatlaklardan ilksin. Ben sabırlı birisi değilim ama sana olan sabrım beni bile şaşırtıyor. Çabuk öfkelenir, yapmak yerine kırarım, nedense sen de hep yapıcı taraf benmişim gibi hissediyorum." Bu hakaret miydi? Ah olsa da zaten Ecem'in şu anda umurunun on beşinde dahi değildi. "Sana bakarken başka oluyorum Ecem" diye söylendi elleri saçlarında oyalanırken, derince iç geçirip devam etti: "Koruma içgüdüsüyle doluyorum. Dünyadaki herkes siliniyor gözümden, bir tek sen

kalıyorsun geride. Kendim olmaktan çıkıyorum seninle olduğum zamanlarda. Kaba bile olmuyorum, aksine daha yumuşak ve ılımlı olurken buluyorum kendimi. Sen benim eksik yanım gibisin..."

Kızın yüzü ruh görmüş kadar beyazladı ama bozuntuya vermeden kendini toparladı. Hâlâ ona güvenmiyordu, sırf iki tatlı kelime söyledi diye kollarına atılmayacaktı! "Zaman ne gösterecek bakalım Cem... Şu anı bırakalım zaman doğrulasın."

"Zaman bir şeyi kanıtlamayacak, sadece sana olan derin hislerimi daha da derinleştirecek, emin ol."

Bunu duymak kızda değişik duygular başlatıyordu. Hazırlıksız yakalanmıştı ve açıkçası şimdi kafası karışmıştı. Âşık değildi fakat onu beğendiğini dile getirmişti. Aşkım kelimesi âşık olmayan birisinin dudaklarından, nasıl bu kadar rahat süzülüyordu o zaman?

"Ya tekrar hayatında değişiklik istersen?"

"Yaptım zaten bunu, sen girdin tekeşli oldum. Değiştim."

"Ya bir daha değişirsen?"

"Sanmıyorum."

"İhtimaller Cem, ihtimaller üzerine hayat kurulmaz."

Ecem başını biraz kıpırdattı genç adamın döşünde. İyice sokuldu ona hiç çekinmeden. "Şimdi sevgili mi olduk cidden?" Cem elini şakaklarına koyup, gür bir kahkaha attı. Ecem ona bakıp kızgınca dudaklarını büktü. "Ne gülüyorsun be, burada ciddi bir şey konuşuyoruz?"

Cem başını ona doğru eğip, alnına dudaklarını bastırdı. "Gülmüyorum aşkım, sevgili olduk ya şimdi onu kutluyorum kahkahalar eşliğinde, hani bunu kavramam biraz uzun sürdü benim!..."

Cem'in gülmekten bedeni yatakta oynarken, Ecem kızgınca dudaklarını büküyordu çünkü onunla alay etmesi içine dokunuyordu. Cem gözlerini gözlerinden alamadı. Yüzünde öyle güzel bir ifade vardı ki, ya şimdi onun büktüğü dudakları kendiyle mühürleyecekti –ki bunu yaparsa duramayacağını çok iyi biliyordu– ya da onu kızdırıp şu andaki düşüncelerini başka taraflara kayan ruh haliyle, alt edecekti. Ona satışmayı planlıyordu, en hain şekilde satışacaktı ona, ta ki kız konuşana kadar.

"Ya ben sıkılırsam senden Cem?"

Keyfi iğne batmış balon misali söndü. Buz gibi öfkeyi saklamaya çalışmıyordu içi. Dişleri sıklaştı, sesi sertleşti. "Şimdi benimsin ve ben istediğim sürece de benim olacaksın Ecem... Hatta nefes aldığın sürece de yalnız benim olarak kalacaksın. Bana alışmaya baksan iyi olur Cadı. Gerçi alışmasan da önünde kocaman bir ömür var, bana tahammül etmesini öğreneceksin." Tatlıca bir emir, istekli bir buyurganlık sunuyordu ona, katı bir biçimde reddedilme şansı tanımadan üstelik. Huzursuz olması gerekmez miydi, bu kaba, şizofreni tutumundan? Kadınlar kaba erkeklerden hoşlanmaz, emir almaktan nefret ederdi. Onları tatlı tatlı dize getirmek varken nedendi bu hırçın serzeniş? Kız tek kaşını kaldırdı küstahça. İşte bu çok güzeldi, Cem'in bu bakışını biliyordu artık Onu kızdırma düşüncesi içine tatlı bir zehir gibi aktı. Tüm hücreleri intikam diye veryansın etti.

"Bir tane" diyecekti ki, onun gözlerindeki buz gibi nefreti görünce, vazgeçti. "Kaç sevgilim oldu biliyor musun Cem?" Bu soruyla afallayan adam tek kaşını kaldırınca, "Hepsi de güzel anlardı" dedi elini yukarı kaldırıp, parmaklarını sayar gibi yaparken. Palavracı.

Ecem oynarken keyifle onun sinirleriyle, Cem ciddi bir saplantıyla kaskatı kesildi. Onun bu kadar düşüncesizce hareket edebileceğine nasıl inanabilmişti? Nasıl böyle bir şey düşünebilmişti. "İlk sevgilim on üç yaşındayken oldu, biliyor musun?" Adam arkasından gelecek olanı bekledi. "Adı Samet'ti. Çok çocukça bir şeydi onu saymasam da olur herhalde. Sonraki yine on üç yaşındayken oldu." Derinden bir iç geçirdi. Adamın yüzünde, kulaklarına inanamayan bir ifade belirdi. "Alper... O çok yakışıklıydı ama benden başka herkese mavi boncuk veriyordu, bıraktım." Cem kaşlarını kaldırmış genç kıza ateşler içinde bakıyordu. Gözlerini kıstı, yüzünde onunla dalga geçtiğine dair bir iz arıyordu ama Ecem o kadar rahat ve anlaşılır bir biçimde sıralayıp duruyordu ki, her sözü kalbinin içine paslı çiviler batırıyor, yattığı yataktan şiddetle kaçma hissi uyandırıyordu.

"Sonra beşinci. Onu da lisede bıraktım benimle yaşıttı, tipi sonradan hiç çekici gelmedi, üstelik iğrenç öpüşüyordu. Altıncı sevgilimle yurtdışında tanıştım, kırk yaşlarında babacan" derken genç adama baktı, bakışları *senin gibi* diye haykırıyordu sevimlice. Ah o kaşlar ne güzel çatılıyordu öyle! Keyiflendi. Kıskanmış gibiydi yüzündeki sert ifadesi Cem'in, keyiflendi. "Çok karizma bir adamdı Cem ama annemler onaylamaz diye ayrıldık. Zaten sonuncusunu biliyorsun."

Masum bakışlarını irice açıp gülümsedi.

Cem ise onun rahat tavrıyla tam tersine kaşlarını çattı ve somurttu. Kız gözleri aynı inatla bakmaya devam edince, öfkeden ateş püsküren bir sesle konuştu. "Yalancı..."

"Yok, ciddiyim şaka değil."

Onun saydığı her sayıda kalp krizi geçirmeye biraz daha yaklaşıyordu. Galiba kalbi teklemeye başlamıştı bile. Her dakika katili olacak adamların sayısı arttıkça, bedeni ona dar geliyor, kanı damarlarında delice akıyordu. Ne şehveti, ne arzusu? Şu anda bu yatakta tek olan şey hiddet ve kıskançlıktı! Kız masumca konuştukça ağzını gözünü ufalamak, sesini kesmek istiyordu. Yok, onun sevdiği masumdu. Öyleydi! Kendisi gibi değildi. Bu kız kafasını karıştırmaktan başka bir şey yapmıyordu. Cem daha önce bir tek o salak adam olduğuna emindi. Ya olduysa, daha çoğu da olduysa? Yurtdışında kalmıştı, o ecnebiler gibi (kendisi gibi) özgür takıldıysa! Şimdi bir ömür uyku girmeyecekti gözlerine. O adamları bulup öldürmesi lazımdı tek tek ya da ona dokunan her azalarını tek tek koparmak gerekti ki, bir ömür rahat uyuyabilsin. Bacağının üzerinde yumruk olmuş elini, dişlerinin arasına koyup bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Ya da genç kızı omuzlarından sarsarak isimlerini, adreslerini alacak, ya da gözlerini kapatıp sabır dilenecekti.

Ecem ise yaptığı oyunla, saydığı yalancı sevgilileriyle onun bedeninin her saniye biraz daha kasılmasını fark ediyor ve bundan mutlu olup mazoşist bir tavırla zevk alıyordu. Cem'i koluma takarım, tüm gece uykusuzluktan üç beş tur atarım, bu geceyi de kazasız belasız savarım havalarında yatakta keyifle yatıyordu. Onu,

olmayan eskileriyle bile kıskanması çok hoşuna gitmişti. Dahası, onun kendini kıskanması çok güzeldi. Tek amacı onun bu gece sırnaşmasını engellemekti. Görünüşe göre başarmıştı da. Yerinde kıpırdanıp göğsüne doğru tırmandı. Yüzünü görmek istiyordu. Sanki vicdanı da azıcık sızlıyor muydu ne! Çenesini kalbinin üzerine dayadı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki adamın; bir an onu bile üzerinden sıkılemesinden korktu. Cem'in yüzü ifadesiz değildi, aksine çene kasları öfkesinden hareketliydi. Dişlerini sıktığı o kadar belliydi ki, dişlerinin ara ara gıcırdamasını duyuyordu.

"Seninki kadar olmasa da benim de oldu birkaç tecrübem, bu senin için sorun olmaz herhalde değil mi? Hani biz artık sevgiliyiz, aramızda saklı gizli olmamalı... Neyse boş verelim bu konuyu, senin eline su dökemem nasılsa!" Genç adamın taş kesmiş yüzüne dokundu. Hafif çıkmış sakallarını parmaklarının altında hissetmek çok güzeldi. Onun sertleşmiş çenesini tutup kendine çevirdi. Genç adam derin bir nefes alıp, öfkeli gözlerini ona çevirmeye kendini zorladı. Yeşil vadilerin içine gece çökmüş ve kederli bir bakışla dolmuştu. Aralarındaki sessizlik bir kez bozulunca genç kız kafasını kurcalayan bir sürü soruyu ona sorma ihtiyacını hissetti.

"Cem bir şey demedin, birbirimize açık olmamız lazım. Ben senin sevgililerinin birçoğunu gördüm, sen de benimkileri bilmelisin." Bu can sıkıcı mevzudan sıkılan Cem geriye doğru çekildi biraz, nefesleri sık sık ve keskindi. "Tamam Ecem, kapa bu konuyu uyu artık!" dedi sıktığı dişlerinin ardından kabaca, kesif bir öfkeyle göğsü kabardı. Genç kız biraz daha sokuldu ona, "Sen bana kızdın mı?" diye sordu masumca.

"Hayır, neden kızayım ki! Altı üstü yedi sevgilin olmuş! İnsan buna hiç kızar mı?" Katil olur, müebbet yer. Hatta tımarhaneye yatar da çıkamazdı. Ruh halini bir anda altüst eden başka bir varlık yoktu bu küçük cadıdan başka, onu her anlamda tepetaklak ediyordu.

"Evet, hiç kızılır mı? Bak ben sana hâlâ kızmıyorum, onlar benden önceydi. Benim yedi senin yetmiş belki de." Ah o yetmişi sıfıra çevirmeyi, ne kadar çok isterdi.

"Ecem..."

"Efendim sevgilim!"

"Sus yoksa ağzına yastık tıkayacağım."

Ecem başını rahat bir tavırla kalbinin üzerine koyup, derince bir nefes aldı. "Sen bana kızdın..." diyerek gerçekten derinden bir sesle mırıldandı.

Cem acele etmeden onun göğsünde duran elini bileğinden kavradı. Onu kırmak istemiyordu. Kendinin yaptıkları neden gözüne gelmiyordu da, onun bir başkasına baktığı an dahi aklına gelince, çıldırıyordu. Onun ufak elini dudağına götürüp, nabzının attığı yeri öptü. Dişlerini sıkarak, "Kızmadım aşkım ama şu da bir gerçek ki, ilk olmak isterdim. Dürüst olmak gerekirse, ilklerini benimle yaşamanı isterdim... Fakat bunun aramızda sorun olacağını sanmıyorum! Artık benim için önemli değil geçmişin, şimdi uyu!" dedi ki bu büyük bir yalandı. Onun başkalarıyla bir şeyler paylaştığını düşünmek bile nefesini kesiyordu. O adamları şart olsun ki öldürecekti. Sonunda nefretini kazansa bile, ona dokunan her elin, her gözün sahibini gebertecekti.

Ecem onun saf meleğiydi ve şimdi...

Aklını kaçırmaya başlamıştı. Bu gece de uyku yoktu, haramdı onu anladı. Kız susmak bilmedi, adamın gözüne dirhem uyku girmedi. Ne zaman gözünü kapasa, zihninde Ecem'e yaklaşan bir adam belirdi ve dehşet bir kasılmayla uykusundan uyandı. Oysa kız, o kadar rahat ve huzurlu uyuyordu ki kollarında, bir anda bencilleşerek onu sarsarak uyandırıp, o adamların adreslerini öğrenmemek için kendisiyle savaşıyordu.

Sıkıntılı geçen gecenin ardından güne, yanağına değen yumuşacık bir buseyle uyandı. Güneşin dik bir şekilde gözbebeklerine vurmasıyla huysuzlandı. Elini gözünün üzerine perdeleyerek esnedi. Yorgun bakışları genç kızın keyifli gözleriyle kesişti. Birisi geceden kalma, diğeri ona inat uykusunu almış haldeydi.

Ecem ona haylazca bakarak, "Günaydın uykucu, saat kaç oldu uyan artık acıktım" dediğinde, çocukça bir mızmızlanmayla, annesinden yemek isteyen bir çocuğa benzediğinden habersiz

yatağında zıpladı. Ecem'e bakan adam ona tatlıca gülümsedi. Bu çocuk onun hayatının neşesiydi artık öyle ya!

Kollarını açıp genç kızı omzundan tutarak kendine çekip sertçe yatağa devirdi. Vücudunun üst kısmı Cem'in altında kalan Ecem, neşeyle kıkırdamaya başladı. "Hey uyumayacağız, uyanacağız sabah oldu bırak hadi beni de, kahvaltı yapalım."

Cem bacağını onun kıpırdanan bacaklarının üzerine bastırarak hareket alanını kısıtladı. Bu hamleyi beklemiyordu, üstelik adam ona gecenin intikamını alacakmış gibi derin bakıyordu. Birden bedeni panikleyince gerildi. O neşeli hali kalktı üstünden, ürkekleşti. Geceyi atlatmıştı ama şu anda ona dokunsa kesin kollarında eriyip tükenirdi. Debelendi, kaçmayı beceremedi.

Cem ona aldırmadan yaklaşmaya başladı. Kalbi öyle hızlı atmaya başladı ki, bir an sırtını deldiği gibi yatağı delip yere düşecekti sanki. Gözlerini dört açmış ne diyecek diye bakarken, Cem ikaz bile vermeden dudaklarına kapandı. Sıcak, ıslak ve ateşli... Sahiplenici bir öpücükle genç kızın aklını başından alıp, daha tadını damağına kazımadan geri çekildi.

"Bir daha öyle yalancı öpücüklerle değil, böyle gerçekçi olanlarla uyandır ki; sabaha tatlıyla başlayayım."

Ecem'in kırpışan şaşkın gözleri koyuldu. Dudağında hâlâ onun tadı dururken, bunca zaman kaçtığı o muazzam hisle sonunda yüzleşti. Üzerinden yıkılan zamana inat, geçen onca yıllardan sonra, tekrar başlayan aylardan sonra, çocukluğundan beri oynadığı *seviyorum* yalanları şu an itibariyle bitmişti. Artık gerçek ayan beyan açığa çıkmıştı. Cem'i seviyordu ve hiçbir erkeği arzulamadığı kadar çok arzuluyordu. Dokunuşlarıyla eriyor, bakışlarıyla yerlerde sürünüyordu. Ona dokunmasını, sevmesini, öpmesini, sürekli konuşmasını, nazlanmasını, ilgilenmesini, hatta peşinde gezmesini ve sataşmasını istiyordu her daim.

Adam gözlerine baktı hasretle, kız adamın dudaklarına baktı hevesle. Onlarda tadı kalmıştı, istekleri. Öpüşmek, hiç bu kadar cazip gelmemişti. Diliyle kurumuş dudaklarını yalarken, adamın nefes alıp verişleri bozuldu ve gözleri kilitlendi gözlerine.

"Sen tatlını yedin... Benimkisi nerede?"

Bu cesur hamleyle Cem birkaç saniye ona ciddi ciddi baktı. Genç kız mahcuplaşıp dudağının kıyısını dişlerinin arasına alınca "Ben doymadan sana tatlı yok!" dedi ve kızın hayal kırıklığıyla büzülen dudaklarına keyifle kapanmadan önce "Beni mahvediyorsun" diye sitem etmeyi ihmal etmedi.

Onun sitemine aldırış etmeyen Ecem'in elleri genç adamın boynuna doğru yolculuğa çıktı. Parmakları ense kökünden saçlarına sıyrılıp oyalanırken, dudakları ateşle genç adama karşılık veriyordu. Sırtı yatağa yaslanmış, göğüsleri adamın ağırlığı altında sertleşirken teni karıncalanıyordu. Her hamle, öpüşmeyi besleyen her kıvılcım kızın iradesini tüketti. Bedeni yumuşamış, kalbi hızlanmış, bacakları istekle yatağa yayılmıştı. Onu üzerinde, ellerini bedeninde, baskısını bacaklarının arasında istiyordu. Hatta şimdi ona sahip olsa itiraz etmezdi.

İstekle onun her hamlesini karşılıyor, cesurca hamleleriyle adamın aklını başından alıyordu. Bu adamı kışkırttı. Tüm yasakları yıktırdı. Bu kız masum değildi, tamam çok deneyimli değildi belki ama tecrübesiz de değildi. Arzulu bir arayışa girişti. İri eller bacaklarına dokundu, ince penye, ayıcıklı pijamanın üzerinden kabaca okşadı, istekle parmaklarının arasına sıkıştırıp onun inlemesini sağladı. Bu oyun genç kızı kışkırttı. Bacakları istemsizce aralandı. Ama Cem nedense bacaklarının arasına girmek yerine, okşayarak onu keşfetmeye devam etti. Önce düz göbeğine dokundu parmak uçları, Ecem ürperdi. Genç adamın güçlü parmakları işinin ehli olarak hareket ettiğinde, tişörtü yukarı kaydı. Hiç tereddüt etmeden bir yolunu bulan parmaklar, hedefe ulaştı. Tırnaklarını tenine sürttüğü her anise, genç kızın ağzından tatlı bir inilti kaçarken, galeyana gelmiş arzularını dizginleyemedi. Tüm bedeni tatlı bir ürpermeyle dalgalanırken, aynı anda yanıyordu. Cem'in eli göğüslerine doğru usulca yolculuğa çıkınca ve göğsünün sınırlarında uzun parmakları arsız bir istekle gezinince, kız birden gözlerini açıp gerçeği kavradı.

Öpüşmekten şişen dudaklarını adamın yutluğu ağzından çekmeye çalışıp "Cem!" dedi inler gibi boğuk bir sesle. Ah bu tadı sevse de olmaz, hemen teslim olamazdı. Kaçmalıydı. Onu duymayan Cem aldırmadı. Şu anda tam da istediği yerde, istediği kıvamda ve yapmak istediği şeye iştirak ediyordu. Dudaklarından yanaklarına arzulu bir yolculuğa çıkıp, ardından kulağına yavaşça öpücükler kondurarak, gerdanına kaydı. Kızın başı geriye düştü, kirpikleri titreşirken, gözkapakları ağırlaşarak kapandı. Gerçeğin soğuk öpücüğü bedenine dokunan Ecem, o arzulu titreşimlerden sıyrılıp altında debelenip dururken, huzursuzca bir çıkış yolu arıyordu.

"Cem, a... acıktım... Hadi kalk üzerimden."

Adam aldırmadı. Ufak ve ıslak bir buse daha koydu tenine. Kızın gözleri kayarken geriye, arzudan titreşen koyu sesiyle konuşmaya çalışıyordu.

"Ce... Cem..."

Cem soluğu kesilmiş gibi genç kızın kulağının dibine geldi. Birkaç milim bile uzaklaşmadı. Sert dudakları tenine çarparak diliyle kulağının hatlarını turlarken, inleyen ve elleri arasında titreyen kızın kokusunu içine çekti. Soluk soluğa kadife gibi ama boğuk bir arzuyla mırıldandı.

"Beni baştan çıkarmayacaktın."

"Çıkaramadım ki! Yani planlı değildi. Hadi kalk. Yemek..."

"Şimdi değil, sonra yeriz. Ben seni doyururum, söz." Dili boynunu tüketip, elleri sutyenini çekiştirmeye başlayınca, Ecem panikleyip omuzlarından iteledi. "Cem, sana diyorum, bırak hadi beni, hem sen hacı babanın tekkesi mi sandın beni? Açım diyorum yahu acıktım, sen gelmiyorsan ben tek yaparım kahvaltımı."

Hem konuşuyor, bir taraftan da, o iri bedenin altından yana doğru kaymaya çalışıyordu. Eğer biraz daha öyle dursaydı, kazaya kurban gitmesi an meselesiydi. Geceki savaşını ilk kendi kaybedip nakavt olacaktı. *Allahım sen beni Ecem'in nefsinden, çakma mafyaların ellerinden, aşkın şehvetinden koru, zira ben beni korumayı beceremiyorum, sen bari koru!*

Kız altında huysuzca debelendi, adam isteksizce homurdandı. Ecem onu kıpırdatamayınca göğsünün üzerindeki uğraşan eli yakaladı, tişörtünün içinden zorla çıkardı ve kenara koydu. Genç adam huysuzca kaşlarını çattı. "Belki sonra ama şimdi değil... Tatlılara zam gelmiş, haberin yok mu?"

"Madem vermeyeceksin, ne demeye beni baştan çıkarıyorsun?"

Oha, bu nasıl tasvirdi? Kız bir an dünya tepesine çöküyor sandı. "Ben mi seni baştan çıkarıyorum?"

"Yok ben..."

"Evet, sen çıkarıyorsun" diye çıkıştı kız. Adam çapkınca gülünce de, itirafına kızarak homurdandı. Dizlerinin üzerine oturup, adamın öfkeden kasılan dudaklarına ufak bir buse koydu, o ağız onu yutmadan evvel geri çekilerek gözlerine arzuyla baktı.

"Her şeyin sırası var değil mi? Kahvaltının olduğu gibi."

Yataktan kalkıp hiç arkasına bakmadan, kapıya yöneldi. Zira ona baksa yüzünün domatesten daha beter bir halde olduğunu görecekti. Üstelik adam kollarından kayıp giden kız yüzünden kasılmış, arzuları arasında kısılıp kalmıştı.

Kahvaltı masasında uzun bir bekleyişten sonra Cem duş almış halde mutfağa gelmiş, suratsız bir halde yerine oturmuştu. Ona tavır yaparcasına hiç konuşmadan çayını içerken, kahvaltı bittikten sonra da yüzüne bakmadan "Ben biraz spor yapacağım..." diyerek mutfaktan çıkıp gitmişti.

Neydi şimdi bu, trip mi atıyordu beyefendi? İstediğini vermediği için küsüyor muydu? Hızla masayı toplayıp bahçeye çıktı, işte olan da ondan sonra oldu. Yapmaması gereken bir şey yaptı. Ve ağzını sulandıran ağaçlardan birini hedef aldı.

Az sonra Ecem gözlerini kıstı. Elini ileri doğru uzatıp uçtaki yeşil sulu şeye dokunup, dalından kopardı. Sözde dışarı Cem'le kavga etmeye çıkmıştı ama ne ara becerdiyse kendini bu ağacın tepesinde bulmuştu. Eline aldığı yemyeşil sulu ve parlayan kocaman eriğe bakarken, aklına gelen tek şey Yeşil Dev'in gözleri oldu. Sanki bir ömür çürümese onu böyle saklar ve izler gibi iştahla içgeçirdi. Mavi tişörtünün ucuna, bir kuyumcunun nadide

pırlantasını temizlemesi gibi eriği nazikçe sildi. Arada bir hohlamadığı kalmıştı ama onu da yaptı. Bu kaçıncıydı? Karnı ağrımak üzeriydi ve hâlâ tam anlamıyla onlara doyamamıştı. Dişlerinin arasında bir hışırtı sesiyle ezilen taze meyvenin hazzıyla gözleri kapandı. Oturduğu dalda biraz daha sağa kayıp ağacın gövdesine sırtını yaslayarak yerleşti. İleriden genç adamın sesi geliyordu kaçtır, umursamadı.

"Ecem, neredesin çık artık!"

Erikten bir ısırık daha aldı. Cem'in bahçede onu aramasını büyük bir keyifle izlemeye devam etti. Cem köşeye gidip bakındı, orada yoktu. Kahvaltı masasında onu sap gibi bırakmasının acısını çıkarmayacağını nasıl düşünürdü?

Genç adamın sıkkın bakışları etrafı turladı. Eli sıkıntıyla saçlarına daldı. Neredeydi bu delibozuk? Önce onu baştan çıkarıp bedeninin yatışmasına izin vermemiş, saatlerce kum torbasının canına okumak zorunda bırakmış, üstüne buz gibi aldığı duşla bile kendini zor sakinleştirmişken... şimdi de öfkeden çıldırtıyordu. Bir an elindeki on lirayla gitmiş olmasından korktu. Sonra pasaportunun ve tüm kartlarının hâlâ kendinde olduğunu anımsayarak, bu fikirden uzaklaştı! Gitse nereye gidecekti, taksi çevirse otobüse verecek parası kalmazdı. Üstelik anlaşmaya başlamışlarken, neden gidecekti ki? Gece konuşmaları, sabahki olanlardan sonra gideceğini sanmıyordu! Ama intikamından vazgeçtiğini de sanmıyordu. Ne yapacaktı bu tatlı cadıyla, onun güvenini nasıl kazanacak, gerçek bir ilişki istediğine nasıl ikna edecekti? Farkındaydı Cem hassas olduğu kadar güvensiz olduğunun, haklıydı da kendince, ama o şerefsizin yaptığını ona yapacağını nasıl düşünürdü? Birlikte olduğu sürece onu asla aldatmazdı. İnadını yıkamamıştı belki ama en azından ona yaklaşmaya başlamıştı. Buna izin veriyordu. Aklına köpekleri geldi, tasmasını çözmekle iyi etmemişti. Ya ondan yine korkup kaçmaya kalkarak evden uzaklaşıp kaybolduysa? Ya ormanda yine yönünü kaybettiyse? İrkildi. Başına bir şey gelmesinden korkarak ormana doğru yürümeye başladı.

"Ecem, neredesin, ses ver? İyi misin?"

Önce oyunu devam ettirmekken niyeti, onun sertleşen ve endişelenen suratının halini görünce dayanamadı kız. Ağzındaki lokmasını yutup "Cem, buradayım!" dedi. Genç adam etrafına bakınmaya başladı.

"Neredesin?"

"Bilmem, sen bul beni."

Cem'in vücudundaki gerilim sesini duyduğu an kayboldu. Oynuyordu demek. Onun çocukça teklifine karşılık tebessüm ederek "Bulursam ödülümü, sabahki tatlıdan isterim" diyerek onu kızgınca konuşturup, yerini tespit etmeye çalışıyordu.

"Sen bu ödül işini fazla ciddiye aldın, yok sana ödül falan" dedi kız oltaya gelerek. Sazan.

Ecem tişörtünün eteğine topladığı erikleri cebine koyup, oturduğu dalдan kalktı. Ayağını ağacın diğer geniş dalına atıp, sağlam bastığından emin olunca o tarafa geçti. Cem'e tepeden bakmaya başladı. "O tatlıcının firması iflas etmiş, tatlı üretimi yok artık, sana yeni üretime giren bir şey verebilirim... Sıcacık, sert ve can alıcı..." dediğinde dudaklarındaki erik tadını yalayarak devam etmeye hazırlanıyordu.

"Tamam, neymiş o?" Cem sesin olduğu yöne ilerledi.

Ecem ince dalın yanındaki eriği görünce dayanamayıp tekrar uzandı. "Tokat mı, tekme mi istersin? Yeni ürettim stokta bulunuyor bolca."

Ecem erik sevdasına dalmış tekrar yemeye başlamıştı ki, "Sen oraya nasıl çıktın kahrolası, şuradan kolunu bacağını kırmadan gidersek, kurban keseceğim!" diyen adamın kızgınca gürlemesiyle, yerinde korkuyla sıçradı. Az evvel düşmediyse, şimdi bu gürlemeyle tepe üstü çakılırdı. Onun ağacın altına geldiğini görünce, suçluca dudağının kenarını dişlerinin arasına alıp, yakalanmanın verdiği vahametle ürkekçe durdu. Başını geriye atmış, çatık kaşları, yüzünde beliren sert profiliyle ona bakıyordu sevdalısı.

Cem iri ellerini öne uzattı. "Gel hadi yeteri kadar yemişsindir bahçe kurdu. Düşmeden indirelim seni."

Kız huysuzlandı "Korkma, düşersem en fazla benden kurtulmuş olursun" diye ama adamın zaten en büyük korkusunun bu olduğunu bilemedi. Cem yutkunarak öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Ecem ayağını yana atıp, diğer dala geçti. Ellerini yukarıdaki dala koyup, sıkıca tutunuyordu. Köşedeki dala geçiyordu ki, o köpek dediği kurt birden ağacın altında belirip havlamaya başlayınca, kız panikledi ve ayağını yan bastı. Korku içinde dengesini kaybetti. Elleri daldan sıyrıldı, ağzından kopan çığlıkla aşağı doğru hızlı bir inişe geçti. Genç adamın korkuyla savrulan gür sesi ormanda yankılanırken, kulaklarının artık duymayacağından neredeyse emindi Ecem; zira düşmeden patlama ihtimali daha yüksekti.

"Ecem, lanet olsun!"

Ellerinin sıkıca tuttuğu dal olmasa, ağacın tepesinden aşağı doğru düşecek ve muhtemelen kolunu bacağını ve belki de olmayan kafasını kıracaktı. Ah, çatlak kafası Cem geldiği günden beri tamamen onunla doluydu değil mi? Ellerinin sıkıca sardığı dalın pürüzlü yapısı sayesinde canı acıyor... bu da hem cesaretini, hem gücünü tüketiyordu.

Cem ağacın altına geçip onun düştüğü zaman çarpacağı yeri hesaplayıp duraladı. Normalde akıllı bir yapıya, sakin ve soğukkanlı bir mizaca sahip olan Cem'in bu panik hali çok saçmaydı. Sanki akıllı yanı mantıksız yanına yenik düşmüştü. Kollarını açtı. "Bırak kendini, korkma ben seni tutarım." Ecem yere kaçamak bir bakış atınca, yükseklikten mütevellit korkuyla başını salladı. "Olmaz, korkuyorum, ya düşersem?"

Cem kızgınca dişlerinin arasından tısladı. "Kendini bırakmazsan, zaten düşeceksin. Düşersen sana değil, olan bana olur. Altta ben kalacağım değil mi, korkmana gerek yok!"

"Çok teselli ediyorsun..." derken kızgınca cırladı. "Sensin kilolu... Hödük."

"Ya kızım sana kim kilolu dedi şimdi? Çok başka anlamlar varken, neden ille de kiloya çekiyorsun lafı?"

"Altta kalanın canı çıkacakmış... Atlamıyorum, üstüne de düşmek istemiyorum, çekil düşüş istikametimden, kafanı kırmayayım."

"Ecem aşağıya indiğinde, seni bir temiz döveceğim."

"Bana elini sürersen..." Ve köpek havlayınca "Cem, korkuyorum" diye dehşetle inledi. Cem köpeği yollamaya çalışsa da, pek başarılı olamadı, köpek bile inatla dalda sallanan kıza bakmaya devam ediyordu. Ecem başını aşağı çevirmeye korktuğu için, ne kadar yüksekte olduğunu hesaplayamıyordu. Gözlerini sıkça yumup, derince nefes aldı.

"Ecem lütfen artık sakinleş ve kendini bana bırak..."

"Bırakayım da sene gelmeden kollarımda veledinle gezeyim değil mi?" diyen çokbilmiş içsesine kafa göz dalmak istedi.

"Hadi sevgilim, bırak artık kendini."

Ah bu sözü söylediği anlarda, en çok kollarında olmayı seviyordu, ağacın tepesinde değil.

"Bak bırakıyorum, eğer düşersem seni öldürürüm!"

Cem kollarını kaldırdı tekrar. "Eğer düşersen ve sana bir şey olursa, asıl ben seni öldürürüm!" dediğinde sinirden gözleri kararmıştı. Onun düşme ihtimali olması bile nefes alıp verişinin düzenini bozmuştu. Ecem ellerini son kez sıkıp "Bırakıyorum" dediğinde "Bırak artık kahrolası dalı" diye gürleyen adamın korkusuyla, elleri çoktan işlevini kaybetmiş ve ellerinin arasındaki dal gevşemişti. Parmakları pürüzlü yüzeyinden kayarken de, kendini aşağı doğru uçuşa geçmiş buldu.

Cem korkuyla nefesini tutup onun kollarına hızla inişini bekledi. Kollarına düşen genç kızı birden kendine çekip, dehşet bir titremeyle sarıldı. Yere düşüp kırılmamıştı kemikleri ama az sonra fazla basınçtan kesin kırılacaktı. Sanki yakaladığından emin olmaya çalışıyordu Cem, sıktıkça sıkıyordu narin bedenini. Nefes almayı unutmuş ciğeri patlamaya hazır gibi dururken, kollarını onun boynuna dolayıp, yanağına içten bir öpücük kondurdu. Sanki ölümle burun buruna gelen o değil gibi şımarıktı.

"Yakışıklı prensim benim, sonunda hayatımı kurtardın."

Cem işte o zaman gerçek hayata döndü. Genç kızı önce sıkıca sardı, sonra da aniden geriye iteledi. Ecem kabaca yere basınca dengesini bulmaya çalıştı. Yataktan çıkmış yay gibi bir ileri bir

geri sallandığı sırada, bir fıçı bira içse başı ancak bu kadar dönerdi. Gözlerini ince açıp, şaşkınca genç adama baktı. Bu adam ayarsızdı. Ne sevdiği belliydi, ne dövdüğü. Önüne gelen saçlarını kenara çekip, derin derin nefes alıp vermeye başladı.

"Düşerken değil ama senin bu yaptığın kaba hamleler başımı fena döndürdü." *Kendinle gurur duy Cem, başını döndürüyorsun* tabii ki demedi, o sırada ona sertçe bakan adama şaşkınca bakmakla meşguldü.

Cem ellerini yumruk yaptı, gözlerini kapayıp başını geriye atarak derin derin nefeslerle, sabır dilendi. Kendi öfkesini biliyordu ve kontrol altına almaya çalışıyordu. Gözlerini açarak genç kıza yıldırım yıldırım bakmaya başladı. Ecem ne olduğunu anlayamadan, Cem onu omuzlarından kavrayıp öfkeyle bağırarak sarsmaya başladı.

"Manyak mısın sen?"

Hallaç pamuğu gibi sallanan Ecem, elinin altında cansız manken gibi tepkisiz duruyordu. Zaten başı dönmüş, dengesini kurmakta zorlanıyordu, bir de onun sarsmalarıyla yayık ayranına dönen içi ve kayışı kopmuş fan gibi olduğu yerde dönüp duran başıyla, yediği eriklerin ihraç fazlasını çıkarmasına sebep olacaktı. Düşmemek için ona uzanıp, kalın belinden sıkıca tutundu.

"Cem eriklerimi çıkaracaksın dur."

"Ben burada ölüp ölüp dirildim, ne için? Bana hayatımın korkusunu kahrolası erikler için mi yaşattın? Kadın senin aklın nasıl çalışıyor? Ölüyorum sandım, sana bir şey olacak diye nefes alamadım. Dallarda, damlarda, camlarda gezip duruyorsun deliler gibi, aklın nerede senin, sen kendini ölümsüz falan mı sanıyorsun?"

Ona kaşlarını çatan Ecem, ağzına gelen küfürleri sıralamayı düşünürken, adam hızla kendine çekip sıkıca sarıldı. Seviyor muydu, dövüyor muydu belli değildi dengesiz herif. Öyle sıkı tutuyordu bedenini, birazdan patlatarak öldürmeyi başaracağı kesindi. Elleri belinde geziyordu. Sanki bu dalak, bu böbrek, her organın tam mı diye kontrol ediyordu. Ecem ellerini adamın beline sıkıca sardı. Onun göğsünde, boynunda, en son omzunda kalan ağzından boğukça çıkan kelimelerini genç adam duymuyordu.

"Orada dalda görünce canım çekti dayanamadım. Bilseydim senin değerli eriklerini yedim diye kızacağını, hiç yemezdim. Bir-kaç erik için kıyamet koparmanın anlamı yoktu Cem."

Genç adam burnunu saçlarına gömüp, derin derin kokladı. "Sen hayatımda tanıma şerefine ulaştığım, en bahtsız yanım, ayaklı felaketim, aynı zamanda en değerli varlığımsın. Senin gibi sinir bozucu bir varlığa sahip olmak için, Allah'tan peygamber sabrı dilemeye başladım. Benim gibi günahkâr bir kula verir mi bilmem ama bana bolca sükûnet lazım senin yanında, iskonto olarak değil mi? Bir daha kendini gebertmek istersen, bana söyle, daha çabuk yaparım bunu ve benim de kalbim sağlam kalır."

Ecem'in hayatında duyduğu en saçma, romantik, eksantrik laflar bunlar oluyordu. Delice hatta aşağılayıcıydı ama en güzel, en eşsiz sözlerdi. Şu anda tam da duymak istediği şeyler bunlardı.

"Farkında mısın Cem bilmiyorum ama?" Dudaklarını şaklattı tatlılıkla. "Erik ağacına dalmayan, eline misket almamış ve mahalle maçında kavga etmeyen saçma bir nesil yetişiyor. Ben onlardan olmak istemedim, değilim de zaten tüm sorun burada patlıyor." Adam ona ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi bakarken, kız saçmalıklarına kıkırdıyordu. "Şaka yaptım yahu, gül diye."

Ah onunla dalga geçmeye bayılıyor, üzerine böyle titremesine ise mest oluyordu. Başını geriye çekerken, ensesinden gelen baskıyla, genç adamın dudakları ağzını kapattı. Sertçe ve kızgınca başladığı öpüşüne, yumuşacıkça ve arzuyla karşılık alınca, sakince devam etti. Sert dudaklar yumuşacık teni kendine mahkûm etti. Bedenleri bütünleşti, kolları birbirini kuşattı. Diller dansa, soluklar birbirine karıştı. Ecem nefes nefese kaldı onun saf arzusundan. Cem korkunun verdiği tepki ve hissetmenin verdiği açlıkla öpüyordu her bir zerresini.

Ona aç, sanki ona susuzdu.

Belini okşayarak onu kendine daha da çekti. Kocaman elini kalçalarına doğru indirip hafifçe okşamaya başladı. Kız ürpererek kendini ona bırakırken, Cem onu iteleyip ağacın gövdesine yapıştırınca, bacağını kaldırıp adamın bacağına doladı. Ateş gibi

olmuştu tenleri gibi solukları da. Bu cesur hamleyi beklemiyordu Cem. Cesaret aldı, kalçalarından kavrayıp kendine çekerek, vücudunu mahrem yerlerine yapıştırdı. Ecem'in ağzından tuhaf bir inleme kaçınca, bu da genç adamın içini eritmeye yetti. Sınırları tüketen tenleri birbirine değerken, ona doğru değişik bir ihtiyaçla çekildiğini hissediyordu Ecem ve bu arzunun neye mal olduğunu bilerek savruluyordu kollarına. Kasıklarının üzerindeki demir gibi sertliği hissettikçe, karnına ağrılar saplanıyor ve bedeni rehavet içinde, farklı bir hazzın ihtiyacıyla titriyordu. İçin için yanıyordu. Onun kocaman şehvetli elinin altında gevşerken, ateşler içinde yanan dudağı sayesinde mantıklı düşünemiyordu. Göğüsleri onun sert göğsünün arasında ezilmeye başlayınca, tomurcukları sertleşerek kabarmaya başladı. Tenine sürtünme arzusuyla sızladı. Elleri adamın boynundaki baskısını sıklaştırdı. Bacakları arasındaki derin vadide bir ıslaklık baş gösterdi. Ne kadar bastırsa onu kendine, tam anlamıyla hissedemiyormuş gibi, yarım kalıyormuş, içine almak istermiş gibi bir çaresizlik yaşıyordu.

Cem öyle ateşle öpüyordu ki kızı, dili kuytularında dolaşırken ona doyamıyor, hep daha fazlasını talep ediyordu. Eli genç kızın tişörtünün içine usulca kaydı. Parmaklarının altında çıplak ten kıpırdandıkça, adamın direnci kırıldı. Ürperen teninde hafifçe okşamaları, arttı. Eli usulca tırmanıp sutyeninin klipsini çekiştirmeye başladı. Parmakları alışık olduğu bir hızla klipsi bir çırpıda açtı ve kızın göğüsleri tatlıca sürterek serbest kaldı. Yumuşak göğüsleri sert sinesine sürtündü.

Ecem derin bir soluk alırken içine, adamın göğüslerine dokunduğunu hissettiği an titredi zira o bilmese de, onlara gerçek anlamda dokunan ilk erkekti. Kocaman elleri dolgun hazinesini avuçladığında, sırtını yay gibi gerdi, kendini daha çok ona yaslamaya başladı. Bu çok hoştu. Garip bir histi ama keyifliydi. Kaçmak yerine daha çok yaklaşmasına sebep oluyordu. Onun baskısını, sert bir biçimde kavrayışını tatlı buluyordu. Her okşama da adamın başparmağının tomurcuklarına yaptığı tatlı baskıyla, tırnağının mesteden sürtünmesiyle kasıklarına bir sıcaklık yayılıyordu.

Ecem kulağına doğru soluklanıp zevkten hafif inlilüler çıkarınca, ağzını onun boynunda gezdirip leziz tenini emdi. Kokusu onu çıldırtıyordu; gücüyse büyülüyordu. Ecem kendini ona bırakmış, ateşle karşılık verirken, arkasında duyduğu hırlama sesiyle ürkerek, adamın üzerine korkuyla atlayarak bacaklarını beline doladı. Nefesi kesilmiş bir biçimde, boğukça, kesik kesik konuşmaya çalıştı.

"Cem, söyle şu itine gitsin zaten en olmadık anlarda karşıma çıkıp duruyor, sonu kötü olacak."

"Bu sefer haklısın" dedi yutkunamayan adam. Kurumuş boğazına bir yumru oturmuştu, dikenli çalıya dolanmış gibi inmiyordu. "Şu anda onu ben bile gebertebilirim."

Kız arzuyla parlayan çekinik gözlerini onun şehvetle koyulan yeşillerine kaldırdı. Koyu kahvelikleri daha da koyulmuş, dudakları öpüşmekten şişmişti ve kucağında korkudan mı yoksa zevkten mi titrediğini bilmiyordu adam, ama titriyordu. Ona sıkıca sarılıp başını yana çevirerek, köpeğine baktı. Kızgın çıkan sesiyle "Katil yerine!" diye biraz sertçe bağırdı.

Azarlanan köpek kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp, küsmüş halde başını önüne eğerek, yanlarından ayrıldı. Bu sefer de köpeğin haline üzülen Ecem bacaklarını genç adamın belinden indirdi.

"Ben..." Boğazını temizledi zira sesi sanki onu terk etmiş, düdük gibi çıkıyordu. "Ben duş alacağım, ağaçta çok fazla toz var." Kaçmak için bahane ararken, adam onun kızardığını fark edince, daha fazla utanmasına izin vermeyerek nezaketen kollarını hiç istemese de belinden çekti. Bu kız neden her yakınlaştıklarında bakireler gibi kızarıp bozarıyordu ki! Düşünceli bir sertlikle kaşlarını çattı.

Ecem onun yüzüne bakamadığı için önüne gelen saçlarını kulağının arkasına tıkıştırıp, içeri doğru hızla kaçar gibi yöneldi. Mutfak kapısından içeri girdiğinde, evin zili çaldı. Başını geriye uzatıp "Cem, kapı çalıyor, birini bekliyor muydun?" diye bağırdı. Birkaç saniye bekledi; yanıt gelmeyince kapıya yaklaşıp, açmadan önce kendine çekidüzen verdi.

Kapıyı açtığında, karşısında elinde pizza kutusuyla bir genç dikiliyordu. Koluna motorunun kaskını takmıştı. Afallayan kız uzaylı görmüş gibi sırık gibi uzun olan zayıf genç çocuğa bakakaldı. Genççocuk onu yanlış anlayıp yüzünde hazla parlama oluşan huri kızına çapkınca sırıtmaya başladı. Ecem gence biraz daha böyle bakarsa, tek gözünü kırpıp iştahla öpücük atacaktı salak. O anda kendine geldi. Burası dağ başı değil miydi? Yani Cem ona öyle demişti. Yani bunu dememişti ama onu da düzeltmemişti. Lanet olsun burada pizzacının işi neydi?

"Kardeş, burada ne arıyorsun, yolunu mu kaybettin?"

Pizzacı genç kendine geldi. Gözlerini gördüğü güzellikten mahcupça çekti. "Pizza istemiştiniz, burası 37 numara değil mi?" derken kafasını yana uzatıp numaraya baktı tekrar. "Evet, burası, yanlış mı oldu?"

Ecem portmantoda asılı çantasına yaklaşırken, derin bir iç çekiş halinde "Doğrudur kardeş, insan bazen yanılabiliyor" dedi. İçinden ise Cem'e soracağı hesabın şeceresini döküyordu.

"Efendim!"

"Yok bir şey, size demedim" dedi homurdanan kız.

Cem senin bunları burnundan fitil fitil getireceğim. Ben dağlara kaçırılmışım diye kendimden geçerken, şehirde aptal hanzo gibi geziyormuşum da haberim yokmuş. Lanet olsun dağ başı değil, şehir dışıymış.

Ecem gencin ona uzattığı pizza paketini kapıp, kenardaki portmantonun üzerine koydu. O sırada Cem bakışlarını ona kilitlemiş, dudağının kenarı çarpıklaşıp yukarı kıvrılmış duruyordu. Ecem onun gözlerine kızgınca baktı, fakat genç adamın edepsiz gözlerinin nereye kaydığını görünce, elindeki cüzdanı düşürmeden parayı aceleci bir şekilde genç çocuğa uzattı. Sutyeninin klipsi açıktı ve lanet olsun, düzeltmeye zaman bulamamıştı.

Genççocuk parayı eline alınca, kaşlarını kaldırarak kıza baktı. "Abla bir hata var sanırım" dedi 10 TL'ye bakarak.

Kız çocuğun elinden parayı kaparken, bir sıralar, her kadın gibi cüzdanının kıyısına sıkıştırdığı banknot aklına geldi.

"Sevgilim" dedi Cem, ona kızgınca bakarken Ecem paraya hiç bakmadan gence uzattı. Çocuğun gözlerinin içinde $ işaretleri parlarken "Sağ ol abla, Allah razı olsun. Allah ne dileğin varsa versin" diye neşeli bir sesle mırıldandı. İçinden de *"Allah ne enayiler yaratıyor"* diye geçirdiği kesindi. Ayakları kıçına vuran genç uzaklaştı. Ecem hoplaya zıplaya giden pizzacı çocuğa tebessüm ederek baktı. "Yazık ya, nasıl da sevindi garip baksana..." derken Cem işaretparmağını burnunun üzerinde gezdirip kıkırdadı. "Ben olsam, ben de sevinirdim!" dedi alaycı bir ses tonuyla.

Ecem kafasını salladı, "Ah canım, paraya mı ihtiyacın var, dur sana bir beşlik vereyim ama parmaklı olanından. Hem, hatıra saklarsın..." dedi suratını asarak. Cem'in gür kahkahası ortalığı inletirken "Ne beşliği sevgilim, kırk liralık pizzaya iki yüzlük banknot verdin, tabii ayakları kıçına vurarak gider çocuk" diye onun gazabından kendini kurtarıp, genç delikanlıyı ateşe attı ve gördüğü afallamış ifadeye bakarsa, bunu çok iyi başarmıştı da.

Ecem'in gözleri yerinden oynayarak inleşirken, dudakları "o" şeklini aldı. Cem'den sakladığı son parasını da bir pizzacıya mı kaptırmıştı? Aniden kapıya asılıp açtı. Ortadan yok olmuş çocuğun ardından bağırarak "Getir lan paramı, ben rehineyim... Valla fifti fifti yaparız kardeş payı..." derken son parası da ellerinden kayıp gitmişti. Artık yürüyerek bile gidecek kadar parası yoktu eve, iyi mi? Cem'in ona bıraktığı 10 TL'yi bozdurup bozdurup harcardı!

Kime ne yaptıysam hak etmiştir.
Kendime sevgili yaptım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu kız sabrının ne kadar güçlü olduğunu test etmeye çalışıyorsa, doğru yoldaydı zira adam artık ufak ufak fire vermeye başlamış, sabrı taşmaya yaklaşmıştı.

Ecem içeride kısacık şortlarıyla aylak aylak dolaşmaktan, adamın gözüne bedeninin diriliğini sokmaktan, çenesiyle kafasını şişirmekten sıkılınca, her ne kadar ona küs dahi olsa, cüzdanına, pasaportuna ve parasına, hatta aklına el koymuş bile olsa, ondan başka kimseyle konuşamadığı için yine ona yanaştı. Ne zaman bu adamı kızdırsa, onu kum torbasının başında sohbet ederken buluyordu. Hayır deliler gibi konuşmuyordu elbette, yumruklarını konuşturuyordu. Sanki Ecem'i pataklar gibi hem de.

Usulca yaklaştı yanına, "Kankan olan kum torbasından bugünlük erkenden mi sıkıldın? Yazık gariban hâlâ tek başına bir ağacın altında kurbanlık koyun gibi asılı duruyor" dedi huysuzlanarak. Kum torbasını yumruklarken onu izlemişti, sanki adam spor yapmıyor, düşmanına kafa göz dalıyordu. Ya da çok kafasını şişirdiğini iddia ederek ondan kaçmak için kum torbasını kullanıyordu.

Cem seslenmedi, Ecem sınav çeken adamın yanına yaklaştı. İç geçirerek sırtına oturup, rahatça bacak bacak üzerine attı. Afallayan Cem bir an duraksadı. Kızın yumuşak kalçaları sırtında şekil alırken, derin bir solukla tısladı. Kolları mı titremişti? Bu kız onun son nefesini verdirmeden rahat etmeyecekti. Ecem elindeki üzümü ağzına atarak "Kaç tane daha çekeceksin?" diye sordu merakla.

"Neden?" dedi adam bir an duralasa da, alçaldı, yükseldi

"Film izlemek istiyorum" dedi kız bir üzümü daha ağzına atarken.

Alnındaki ter baskıdan değil, kızın kalçalarının içine ektiği ebudendi. "Git izle o halde."

Cem yeniden hareketlenip, sanki sırtında hiç ağırlık yokmuş gibi şınav çekmeye devam ederek, aklındaki arsız şeytanları kovaladı. Ecem onun kalın kaslarına bakarak, işaretparmağını usulca taş gibi olmuş şişkinliğine dürttü. İrkilen Cem, dişlerini sıktı, nefesi sıklaştı.

"Tek başıma izlemek istemiyorum Cem. Canım sıkılıyor. Hani benimle vakit geçirmekti amacın. Kum torbanla daha çok vakit geçiriyorsun."

"Neden acaba?" dedi adam gırtlağından gelen homurdanmayla.

"Neden, ben de bunu sana soruyorum?" dedi kız onun sinir katsayısına saldırarak sakince.

Bir an duralayan Cem, "Ecem, ne istiyorsan yapalım. Film izlemekse amacın... tamam... Sen seç ben uyanım" dedi pes ederek. Yeter ki yumuşak kalçaları üstünden, aklına yağan düşünceler zihninden kalksın. Kasıklarındaki gerginlik bedenini taşıyan kol kaslarını bile geride bırakmıştı.

Adamın koluna masumca dokunarak dikkatini dağıttığından habersiz, heyecanla şakıdı kız. "O zaman romantik komedi olsun mu?"

Onun tek dokunuşuyla sarsılan adamın kasları seğirdi, soluksuz halde onayladı. Nasılsa izlemeyeceklerdi!

"Hint filmlerini severim" dedi kız ağzına bir üzüm daha atarak. "Orijinal oluyor. Ya da Kore... Bizimkiler bu aralar hep onların çakması... Ama çok ısrar edersen, Hollywood bile olabilir."

Ter içinde kıvranan Cem devam ediyordu hâlâ eğilip doğrulmaya. Bir kova buzun içine otursa bile kasıklarındaki ateşi söndüremez, zihnindeki düşünceleri kaldıramazdı. Ecem onun bu iri bedeni, hem de kendisi üzerindeyken iki eli ve ayak parmaklarının ucunda nasıl taşıdığına hayret etti. Kapı gibi sağlam sevgilisi vardı bel Bakışları yine terin titreştiği sert ve şişkin kaslarına kaydı. İşaretparmağıyla bir daha dürttü pazılarını, nasıl bu kadar şiş olabilirdi ki, ilginçti.

Kızın dokunuşlarıyla kasılan adam, "Elin ayağın rahat dursun" diye homurdandı soluk soluğa, Ecem başını aşağıya eğdi Cem'in alnından damlayan ter yere ulaşmadan daha, kızın saçları tenini süpürüp gıdıklarken, elindeki üzümü adamın ağzına sokarak sesini kesti.

"Son zamanlarda neler izledin?"

Cem ağzındaki üzümü zorlukla yuttu. "Ben film izlemem..."

"Hmmm... ne izlersin, tiyatro mu? İlginç, sende standup izleyecek tip pek yok."

Bir daha üzüm sokuşturdu adamın ağzına. Cem ağzındaki üzümü yutamadan daha ikincisini tıkadı. "Hadi ama ne izledin?"

"Seni izledim! Bence Oscar ödülü sana verilmeli. Harika oynuyorsun."

"Sana ne zaman oynadım?" dedi kız suratını asarak. İri bir üzüm attı ağzına, dudaklarını şapırdatarak yuttu, adamın bedeni büzülerek saat gibi kuruldu. Üzüm tabağını kucağına koydu kız, kalçasını sallayarak yerini ayarladı, adam derin derin soluyarak sabırdilendi. Bir elini adamın sırtına koydu, diğerini hemen kalçasının üzerine, artık nefes almayı bile kesen Cem kasılıp kaldı. Ecem dalgınca tavana bakarken, adam durdu.

"Benden ne istiyorsun Cadı? Benimle ilgilenmiyormuş gibi davranıyorsun ama aslında ilgileniyorsun. Fakat benimle yine de ilgilenmiyormuş gibi oynuyorsun."

"İlgileniyorum seninle Cem, nankör olma. Sabah kahvaltı hazırladım, akşam yemeğini de ben yaptım ya..."

"Sabah kahvaltılık çıkardık, akşam pizzanın paketini açıp masaya koydun Ecem."

"Bana pizza deme..." dedi kız öfkeyle ve derhal eski haline büründü. "Çamaşırını, bulaşığını, ütünü yapacak halim yok ya, kendin yap onları. Ben hizmetçin değilim" dediğinde ağzına attığı üzüm boğazına kaçtı, çünkü adam ani bir kararla kızı sırtından havalandırarak, kolları arasına alıp, üzerine uzanmıştı.

Duvar dibine fırlayan tabağın sesiyle Ecem'in sırtı yere yumuşak bir şekilde değdi, nefes nefese adamın yeşil gözlerine bak-

tı. Alnı ter içindeydi, saçları terden sırılsıklamdı ve yanında bir kaplan gibi duran kalın kollarının kasları parlayarak seğiriyordu. Kokusu enfesti, kanını kaynatıyordu, muhteşem duruşu içini fitneli halde hoplatıyordu, üstelik teninin sıcaklığı arsız karnının aşağılarını karıncalandırıyordu. Ecem dalgınca bakışlarını kollarına çevirdi, parmağının ucuyla pazılarına dokundu, taş gibiydi.

"Neden durdun?"

"Soruyor musun?"

"Kaç oldu ki?"

"Sayende daha yarısı olmadı Cadı..."

"Bunlar çok kalınlar..." dedi koluna yine dokunup adamın bedenini titreterek. "Böyle mi yaptın kaslarını?"

"Sayende sertleştiler Ecem, dürtüp durma yoksa sonu kötü olacak..."

Anlamadı kız, masumca, "Yapsaydın sen sporunu, sana engel olan mı var!" dedi saf saf. "Ben yerimden memnundum."

Derince soluyan adam her an kızın bacaklarını ayırma eşiğinde dururken, "Ecem, ne istiyorsun?" dedi bıkkın bir sesle.

Kız masumca dudaklarını büktü. Adamın dudakları kasıldı, o tatlı üzüm kokan dudakları ağzına bir kere alsa...

"Kondisyon tutmak yerine benimle ilgilenmeni istiyorum, daha açık nasıl olacağım?..." diye nazlandı kız dikkatini dağıtarak.

Kaşlarını çattı Cem, gözleri dudaklarında, bedeni kızın bedeninin üzerinde acı çeker vaziyetteydi. Ne demişti ki, bu deli adam iyice öfkelendi? "Sana yaklaşıyorum, benden uzak duruyorsun, uzak duruyorum, ilgilenmiyorsun diye beynimi yiyorsun." Dişlerini sıktı. "Benden ne istiyorsun? Kafayı sıyırmamı mı?"

"Benimle vakit geçirmeni..."

"Seninle vakit geçirmeme izin vermiyorsun."

"Sen yatak odasından başka yerde vakit geçirmek nasıl olur bilmez misin?"

"Sayende öğrendim cadı. Vakit geçiremediğim tek yer yatak odası."

"Şimdi beni dinle..."

"Yine ne var!" diye kükredi önce kızgınca, kızı küstürdüğünü anlayınca, "Dinliyorum" dedi sakın olmaya çalışarak. Hacivat-Karagöz gibi olmuşlardı.

"Sen beni ne zaman dinledin ki Cem?... Şimdi dinleyeceğim tuttu!" Somurttu, adam ciddi bir öfkeye kapılmadan evvel, pes etti.

"Ne istiyorsun Cadı?" O kollarının arasındaydı, masum bir kedi gibi sımsıkıyordu ve lanet olsun, bu kız bir spor yapanların bir de kavga eden erkeklerin tehlikeli olduğunu bilmiyor muydu? Kaslarındaki ani tepki bedenindeki ateşle harlandı. Kızın kokusunu içine çekmek, tehlike çanlarına davetiye salmaktı. Dişleri bir vampir gibi kaşınıyordu boynunun tadına bakmak için. Hiçbir şeyden habersiz huysuzlanıp duran Ecem dudaklarını dişledi, adamın kasları daha da sertleşti. *Allahım acı bana!* Şu anda üzerini parçalayıp sımsıcak içine dalmıyorsa, verdiği sözün hatırından değildi, lanet olsun onca uğraşıdan sonra bu cadıya öyle çarçabuk sahip olmayacaktı. Verdiği çabanın karşılığını dört dörtlük alacaktı. Her santimini dudaklarıyla ve parmaklarıyla mühürleyecekti.

Ecem dudaklarındaki üzüm tadını yaladı. "Yapma şunu" dedi Cem kızgınca. Gözleri av görmüş vahşi bir aslan gibi hızla parlıyordu.

"Ne yapıyorum ki, uslu uslu spor yapıyorduk işte" dedi kız hâlâ kollarındaki pazıları mıncıklarken. Ammna da sertti. Bakışları terle kaplı göğsüne kaydı. "Sakın" dedi Cem, göğsüne dokunursa tüm direnci kırılırdı.

"Ne kızıyorsun, sen bana dokununca ben kaşlarımı çatıp bağırmıyorum."

"Cadı..." diye tısladı dişlerini gıcırdatan adam. "Üstüme çıkarak aklıma edepsiz fikirleri sokuyorsun, şimdi de altımda yatarak kedi gibi uysal oluyorsun. Sabrımı tüketmek istiyorsan, sınırdayım. Hatta sınır ihlali başlattın, her an savaşa girebiliriz. Silah her an ateş alabilir."

"Cem, o fikirler ne zaman aklından çıkıyor ki, yeminle ayaklı facia gibi dolanıyorsun. Pimi çekilmiş el bombası gibisin. Her an korkuyorum senden, sanki bir köşe başında duvara yaslayacak gibi hazır asker duruyorsun. Yoksa sen şu tehlikeli ilaçlardan falan mı alıyorsun?"

"Tehlikeli bir sevgilim var... Bir ambar barutun yanında ateşle oynaşıyor."

Kızın şaşkın haline hayretle bakan adam, az da olsa keyiflenerek, "Seni yaslasam o duvarlardan birine, gözüm açık gitmez Ecem, gördüğün en güzel film olur yaşadığımız..." dedi burnunu burnuna sürterken. "İnan bana hayatının en güzel yıldızlarını izletirim sana, bendeki manzara eşsiz..."

"İstemem, şu anda gökyüzündekiler bana yetiyor..." Kızarmıştı ama utangaçlığını saklamanın hep bir yolunu buluyordu. Sırtı sert zeminde acımaya başlayınca, kalçalarını huysuzca kıpırdattı. Aynı anda adam dişlerini gıcırdattı.

"Tamam, o zaman ne istiyorsun? Söyle yoksa geri dönüşü olmayan yollara sapacağız."

"Film izlemek ve birlikte vakit geçirmek istiyorum, sevgililer gibi. Daha kaç kere söylememiz lazım, biraz vakit geçirmeliyiz."

"Tamam, o zaman bu sefer benim istediğimi izleyeceksin? Zaten ben de bu akşam TV izleriz diye düşünmüştüm. Sen sıkılırsın diye de ertelemiştim" dedi Cem dudaklarını yanaklarına sürtüp, kokusunu içine çekerken.

Hızla kafasını oynatınca burnu adamın yanaklarını süpürdü kızın. "Gerçekten mi?" dedi gözleri parlayarak. Ona delirmiş danalar gibi arzuyla bakan adamı omuzlarından ittirip, dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak iç geçirdi.

"Gerçekten yapacağım bunu" dedi adam sitem eder gibi dişlerini sıkarak. Bu kız ona dokundukça, adam her an içine dalacak kadar hazır hale geliyordu.

Onun gözlerindeki hain ışığı görmeyerek iyice mayıştı kız, "Tamam o zaman, mısırlar benden" dedi heyecanla.

"Çaylar da senden..." dedi Cem muzırca.

"Tamam, çaylar da benden..." dedi Ecem masumca kabullenerek. "Demleriz ne olacak."

"Öpücükler de senden..." dedi adam arzuyla dudaklarına bakarak.

"Uf tamam, yanaktan olanlar ama..." dedi kız bakışlarını kaçırarak.

"Sen itaat edince, ne tatlı bir şey oluyorsun Cadı. Hep böyle olsana."

"Olur paşam, başka arzun..."

"Öpücükler de senden oldu bu gece, daha ne olsun?" dedi Cem dudaklarına sokularak.

Ecemeliyle adamın ateş gibi yanan dudaklarını kapatıp, başını yukarı itti. "Ter kokuyorsun ve çok sıcaksın Cem, bunaldım, nefes alamıyorum. Üstümden kalkmalısın."

Biliyordu bir kere başlarsa onun büyülü oyununa yenilmeye, devamı yatakta sonlanacaktı. Ciddi miydi? Cem kaşlarını çattı, Ecem dilbazlık yaptı. "Cem, üzerimden kalkacak mısın? Betonduvar kadar irisin."

"Spor yapmama izin verecek misin?" dedi adam sinirle. Sonra dudaklarından ufak bir öpücük çaldı hızlıca. "Ya da yatak sporuna mı geçsek, burada bir saatte yaktığım eforu, orada beş dakikada kaybetmiş olurum. Hızlı iş..."

"Cem..."

"Ne oldu? Utandın mı?" Yanağındaki kızıla dudaklarını bastırıp, iştahla öptü.

"Utandım, benimle böyle alelade bir mesele gibi cinselliği konuşmanı sevmiyorum."

"Ben de senin rahibe gibi kendini benden sakınmanı sevmiyorum. Ne olur sanki yukarı çıksak, ben sana özgür olsam, sen bana müptela. İlk defa olmuyor nasılsa."

"Küstahlaşma" dedi kız omzuna vurarak. "Eee, kaçta başlayacakmış film?"

"Sekiz" dedi adam kızın üzerinden isteksizce kalkarken. Onu ikna edemeyeceğini an itibari ile anlamıştı, kendini frenlemeyi zorlaştırmadan, ondan uzaklaşmalıydı.

"Tamam" dedi Ecem adamın uzattığı eli tutup ayaklanırken. "Ben yiyecek bir şeyler hazırlayayım, sen de duşunu al..." Arkasını döndüğünde adam kollarını kızın beline sararak kendine sertçe çekti, burnunu saçlarına daldırarak yanağını başına sürttü.

"Duşu birlikte alsak..."

"Sana soğuk duş etkisi sunmadan beni bırak Cem..." dediğinde Cem kızın kalçalarını kasıklarına çekti ve ikisi de aynı anda inledi. "Ne kadar hainsin, hissediyor musun?"

"Ne kadar sapıksın, tek hissettiğim bu!" dedi kız kaçar yol arayarak. Bacakları çok kötü titriyordu, üstelik kalçalarına yaslanan o sertlik, kızın aklını başından alıyordu. Ölmezse iyiydi. "Cem bırak..."

"Ecem seni mahvedeceğim..."

"Cem..." dedi kız adamın kollarını belinden zorla söküp uzaklaşarak. Cem sertleşen bedeni gibi duralarken, Ecem birden şirinlik yaparak sanki bu sabrını ödüllendirir gibi adamın boynuna sarılıp, yanağından öptü şımarıkça. Cem'in elleri bilinçsizce kızın incecik beline konup, onu keyifle kendine yasladı.

"Bu ne içindi?"

"Harikasın..."

Çapkınca gülen adam, "Bunu söylediğin yeri hep başka hayal etmiştim minik Cadı" dedi heyecanla.

"Sabır en büyük erdemdir ve bütün güzel şeyler sabırdan sonra gelir." Huysuzca ondan uzaklaşmak isteyen kızı sertçe yakalayıp, bedenine bastırdı adam. "Sabrın sonu selametmiş... Düşününce, ödül vazgeçilmez oluyor..." Yine sertleşmiş kasıkları kızın utanmasına sebep olmuştu ve Cem bunu bilinçli olarak yapıyor, kızı tahrik ederek kızıştırmaya çalışıyordu. Ecem yanakları yanarken, boğazını temizleyerek "Buna bir çare yok mu?" diye sordu utanç içinde. Yağ olup erimezse, utancından zaten buhar olup uçacaktı.

Adam usulca başını salladı. "Tek çaresi var... İzin verirsen sıkıntı olmaz" dedi keyifle. Yeşil gözleri arzuyla ve şehvetle parlıyordu.

Ecem dehşetle irkildi. Kalçalarını çekerek bedenlerini ayırmak istedi. "Başka kadınlar mı?"

Adam hiddetle kaşlarını çattı. "Aklına neden başkaları geliyor da kendin gelmiyorsun Ecem... Çarem sensin, mahsus mu yapıyorsun?"

Ecem biraz utangaç, biraz gururla kollarından kurtulmak için hamle yaptı. "Cem, çareler tükenmez... Hadi beni ikna et kendine, sana ilaç olayım" dedi, ne vaat ettiğini bilerek!

Gözleri tehlikeyle ışıldayan Cem, heyecanla soludu. Gamzesini belirterek, edepsizce gülümsedi. "Bu bir teklif mi?"

"Hayır, sana geçiş bileti, ikna et beni, ne istersen yapayım."

"Söz mü?"

"Hayır tabii ki" dedi kız geriye kaçarak nazlıca. Oyuna gelen adam hevesle yoldan çıkıp, hüsranla dişlerini sıkınca, kız kaşlarını çatarak dişlerini sıktı kızgınca. "Şaka mısın sen? Çok çabuk tava geliyorsun. O hatayı bir kere yaptım, bir erkeğe güvenmenin bedelini ağır ödedim. Artık kimseye güvenim yok."

"Ben kimse miyim?"

"Hele sen Cem... Hele sen... Bana en yasak kişisin! Hadi duşunu al..." dedi adamı sap gibi ortada bırakıp mutfağa dönerken. Sonra birden durdu ve şımarıkça gülerek, arkasını döndü. "Cem..." dedi tatlıca. Öfkeli adam ilgisizce baktı, gözleri dalgındı. "Cem?" dedi yine inatla.

"Ne?" diye gürledi adam sinirle.

Kız korkuyla yerinden sıçrarken, "Güzel bir film olsun diyecektim, ne bağırıyorsun be, babanın kızı mı sandın beni?..." diye öfkeyle çıkıştı.

"Ecem..." diye tısladı dişlerinin arasından. "Allahım..."

"Kızma sevgilim, böyle bol macerası ve heyecanı olsun diyecektim. Beni etkilemeli..."

"Çok güzel bir film, temposu bir an düşmüyor ve asla kimse tarafından taklit edilmiyor merak etme. Orijinal yani" dedi adam bu fikre sinsice çanak tutarak.

"İddialıyız yani!"

"Elbette, bu konuda benden daha iddialısını bulamazsın."

"Öyle olsun bakalım" dedi gözlerini kuşkuyla kısan Ecem. Bakışlarını açlıkla adamın iri bedeninde gezdirerek, geri geri giderken, omzunu kapıya vurdu. Şaşkınca kapının pervazına tutunup, içeri girerek arkasını dönmeye çalıştı ama başaramadı. Açgözleri hâlâ adamın üzerinde tutkuyla geziniyordu. Cem'in saçlarından aşırdığı parmakları ensesinde durdu.

"Eğer bana böyle bakarsan, tüm itirazlarını unutur, unutturur, hatta yalvartarak seni yukarı çıkarır ve bir hafta da asla aşağıya indirmem..."

Ecem düşündüğü şeyle nefessiz kalarak, "Bir hafta mı?" dedi dehşetle. "Cem, ben robot değilim... Senin gibi ayıya, bir saat bile dayanabileceğimi sanmıyorum. Senin canıma kastın mı var?" dediğinde adamın keyifli kahkahası holü inletti.

"Popona şaplak patlatmadan, git mısırını patlat Ecem, yoksa cidden niyeti bozacağım" dedi ciddiyetle. Sanki bozmamıştı!

Kız korkuyla bocalayarak "Tamam, tamam, sustum" dedi ve içeriye girince "Cem, bir hafta ne yapacağız ki odada?" diye safça sordu. "Ben sıkılırım."

Ve adam kaşlarını çattı şaşkın yüzüyle! Bu cadı ciddi miydi? Salağı oynamak işine mi geliyordu!

Bu işte bir terslik vardı! Erkekler kızların arkalarını değil, kızlar erkeklerin arkasını toparlardı. Zaten onların ilişkisinin neresi düzgündü ki, bu kusur kalsındı? Cem odaya girdiğinde yaşadığı dehşeti ve bir anlık sinir kasılmasını çabuk atlatıp, "Ecem odayı topladın mı?" diye seslendi alt kata, aldığı cevap ebette ki olumluydu.

"Kesinlikle Cem."

Evet toplamıştı! Yerdeki eşyalarını dolaba tepiştirmiş, kalanını da bir yerlere sokuşturmuştu ama o da hâlâ bildiğin çocuk odası kadar dağınıktı. Kafasını sallayan Cem banyoya gidene kadar, yolunun üzerindeki her şeyi eline toparlarken, kızacağına gülüyordu. Veduşu aldığında toparlaması gereken bir odası daha olmuştu!

İşi biten Cem mutfağı da onunla birlikte topladıktan sonra, Ecem kâselerle içeri girdi. Acaba bu taş fırın erkeği, hangi filmi seçmişti? Gıcık, hiç çıtlatmamıştı. Tüyo bile vermemişti. Orta sehpaya cips kâsesini bıraktı. Bakışlarını koltukla birleşmiş, hatta bir nevi kanka muhabbetine girişmiş sevgilisine çevirip "Film başladı mı?" diye sordu.

Cem eliyle yanını işaret edip "Az sonra başlayacak, hadi çabuk ol" diye söylendi.

Ecem gözlerini kıstı. "Bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum, bir de nazlanıyordun ben izlemem diye."

Cem sevgilisine baktı gülümseyerek. Gamzeler yine meydanda. "Bu filmi hiç kaçırmam, iki elim kanda olsa yine izlerim."

"Çok mu güzel?"

"Senin kadar değil..."

"İki elim kanda olsa kaçırmam dedin... Ya, ellerin bende olursa?

Birden ona dönen genç adamın gözleri yine o tehlikeli ışıklarla parlamıştı. "Sen istatistik arasında değilsin..."

"Yani elindeki kandan daha değersizim." Dudaklarını büktü, adam o dudakları diliyle açmak için can verirdi.

"Hayır... Sen uğruna her şeyi bırakacağım kadar değerlisin..."

Bu kadar büyük bir iltifat beklemeyen Ecem'in yüzü, ayının dördü gibi ışıldadı. Memnunca gülümsedi. Adam "Bu bir teklif mi?" diye sordu.

Ecem keyifli bir kahkaha attı. Bu adamın *teklif* anlayışı onu bitirecekti. "Belki..." Bakışları Cem'in üzerindeki formaya kaydı. Sanırım tişörtlerinin hepsi kirliydi. Bir ara onları yıkamayı aklının kenarına yazdı. Bir anda da unuttu!

"Hadi çene yapma da yanıma gel" dedi adam. "Kollarımda olmalısın."

"Tamam, başlamadan beni çağır..." diye başına gelecekleri habersizce söylendi kız ve eksikleri tamamlamak için mutfağa gitti.

"Hadi başlıyor" diye bağırdı Cem.

"Tamam" diyen Ecem heyecanla içeri koşarken, elindeki mısır kâselerini yukarı kaldırıp sehpayla onun bacakları arasındaki yerine geçti. Ve gördüğü görselle dehşetle irkildi. Daha şaşkınlığını yenemeden, adam elinden tutup yanına çekerek, kızın yanağına iştahlı bir öpücük bıraktı. "Şans için." Kolunu omzuna attı. "Eğer sen teklif etmeseydin bunu nasıl izlerdim bilmiyorum. Sabahtan beri kıvranıyordum sana nasıl söyleyeceğimi" dediğinde Ecem

hâlâ şaşkınca sevgilisine bakıyordu. Ciddiydi. Ona maç izlemeyi teklif edecek kadar ciddiydi!

Birisi onu tokatlamalıydı!

Ecem kabullenmek zorunda kalırken bu anı, hâlâ şok içinde ekrana bakakaldı. Cem'in dediğine göre, maç keyfi yapacaklardı. Halbuki Ecem pek maçtan çakmazdı. Kız somurtarak kalkıp, "Ne zaman başladı?" diye sordu. Arkasını dönüp mutfağa yönelirken adam "Daha bir dakika oldu" diye heyecanla yanıtladı.

Ecem kola bardaklarıyla salona geri gelip, sakince sehpaya bırakarak onun yanına oturdu. Cem oturduğu yerde bir şey hissetti, elini arkasına uzattı, onu rahatsız eden şey parmaklarının serin yapısına çarptı. Usulca çekti ve kolunu yukarı kaldırdı. Ecem'in gözleri gördüğü şeyle ciddileşti.

"Bu ne Ecem?" dedi adam tek kaşını kaldırarak.

"Ço... çorap" dedi kız kızaran yanaklarına inat beyazlayan yüzüyle. Beyaz dantel sutyenine bakarken gözleri hızla kırpışıp duruyordu ve adam arsızca sırıtarak o beyaz çamaşırı inadına dikkatle inceliyordu. Hemen öne atıldı ve almaya çalıştı, tabii başarabilseydi. Adam kolunu hafifçe geriye çekerek "İlginç bir çorapmış, peki buraya nasıl girmiş?" diye alaylı sesiyle iç geçirdi.

"Şey... gece..." diye başladı sözlerine yüzünü eğen, gözlerini kaçıran utangaç kız. Bu bir rezaletti. "Gece biraz televizyon seyrettim, sonra..." Derin bir iç geçirdi ve dişlerini sıktı. "Lanet olsun, geceleri sutyen giymeyi sevmiyorum."

"Yaaa... Bunu sevdim" dedi adam parmaklarının arasındaki sutyen hışımla çekilirken. "Ben de giyilmemesini tercih ederim." Bu sözler kızın tüm tüylerine halay çektirdi. Ecem sutyenini cebine sokuştururken homurtular eşliğinde, adamın bakışları önce dik göğüslerine, sonra utangaç gözlerine değdi. "Ama sen yine de bunları umuma açık yerde bırakma, olur mu tatlım? Malum birisi görür, eline alır, sonra o kişi erkekse boynu kırılır... Milletin hayatıyla oynama..."

Keyifle televizyona odaklanacakken, biraz zaman sonra Cem yine huysuzca kıpırdandı. Bu sefer ayağına bir şey dolanmıştı. Ucu

kanepenin altından gelen bir şey hem de. Kedi kuyruğu olamayacağına göre... Sevgilisine baktı kaşlarını kaldırarak. "Külotunu da çıkarıyor musun gece?"

Bedeni iğnelerle dürtülmüş gibi ağzı bir karış açık bakarken adama, cayır cayır yanan yüzünden artık duman çıktığına emindi Ecem. Cem onun kızıl goncalarına parmağının ucuyla, içi giderek dokunurken, "Hayır, bu kadar abartılı düşünceyi kaldıramayabilirim" diye yüzüne ılık bir yelpaze serinliğinde soludu.

Kolunun üzerinde donup kalan Ecem şaşkın bir ifadeyle bakarken ona, Cem eğildi ve ayağının dibinde dolanıp duran şeyi aldı. Tişörttü. "Yırttık desene" dedi sırıtarak.

"Üf Cem, alay etme..." diye homurdandı kız adamın elindeki tişörtü kaparak. Bu buraya ne ara girmişti ya? Oysa sabah bir saat onu aramıştı. Sırtına tepiştirirken tişörtünü, "Herkes senin gibi düzen manyağı olacak diye bir şey yok..." diye söylendi huysuzca. Cem o tişörtü katlayıp koltuğun başına koyamayan ellerine baktı, usulca açılıp kapanıyordu karıncalanan elleri. İstem dışı dişler sıkılaşsa da, bu fazla uzun sürmedi. Kız tekrar uysallaşınca, kolunu arkaya attı. Ecem başını göğsüne koyduğunda, elini koltuğunun yanında, göğüslerinin hattında dolaştırdı. Ecem huysuzca kıpırdandı. Gıdıklanmıyordu ama dokunuşları onu etkisi altına çabuk alıyordu. Adamın işinin ehli parmakları göğsünün kıvrımını okşayınca usulca, "Cem..." dedi kızgınca uyararak.

Çapkınca gülümseyen adam bir öpüş mesafesinde burnunun dibine sokulup nefesini keserken, "Kontrol ediyorum sevgilim, aklım kalmasın" dedi arsızca.

Sadece birkaç dakika sonrasıydı:

Elini koltuğun başına dayayıp, yanındaki bu garip adama baktı. Cem gözlerini televizyona dikmiş, yok sadece bakmıyor, adeta içine nasıl girilir diye hayaller kuruyor gibi, yanında duruyordu. Acaba kaç saniyede bir gözlerini kırpmayı düşünüyordu, zira genç kızın onun şu anda ve baktığı zaman zarfında gözlerini kırptığına hiç şahit olamamıştı. Onun keyfini bozmamak adına huzursuzluk çıkarmadı!

"Sence kim yener?"

Cem dirseklerini bacaklarına dayayıp, öne eğildi. "Tabii ki bizim takım, başka çıkar yolu mu var? Bu maçı biz alacağız, başka yolu yok." Ecem dirseğini kanepenin başına yaslayıp parmaklarını saçlarının arasına sokarak, tarar gibi hafifçe havalandırarak oyalandı.

"Demek şike yaptınız? İlginç!"

Bu tespite öfkelenen Cem şaşkın bakışlarını ona çevirdi ama yan gözleri hâlâ karşısındaki LED ekran televizyonda, acaba kaçırdığım bir yer var mı diye dikizliyor, ona çaktırmadığını sanıyordu. Bu kelimeden hiç hoşlanmadığını belirten bir kaş çatış attı.

"Ne alaka, bizim takım şike yapmaz. Buna gerek yok. Kuvvetimiz yeter ewel Allah!" Sanki takımı o kurmuş gibi gururla gözleri parlıyordu. Her birini hevesle anlatırken, sanki annesini babasını hatta evladını anlatır gibi göğsünü şişiriyordu. Ya ona bir kere bile böyle şahane övgüler etmemişti, hatta hiç romantik şeyler söylememişti.

"Bacaklarındaki kuvvete bak..."

"Demek doping aldılar, bu da şikeye girer" diye konuyu dağıtarak sorduğunda Ecem, gözlerinde beliren masumlukla bir karacanın güveni kadar eğretiydi. Onun şu andaki yaptığı maç yorumlarına kızmaya başladığının bilincinde olarak Ecem, haz yaşamaya başladı. Zaten anlamazdı erkekleri, ne anlıyordular on bir tane adamın ufacık bir topun peşinden kendini paralayarak koşmasından? Bu fikir ablasının tersine, saçma geliyordu.

"Ecem sen karşı tarafın ajanı falan mısın sevgilim? Buraya benim tepkilerimi ölçmeye mi geldin? Hani, sen rakip takımdansan söyle bileyim. Gerçi bir şey ifade etmez, artık değilsin! Sen benim yanımda olacaksın, ben nereye sen oraya, ben ne tutarsam sen de o takımı tutacaksın. Bizde ayrı gayrı olamaz" diye ciddiyetle çıkıştığında, saçmaladığını hiç de düşünmeyen kendinden emin bakışlar atıyordu.

Yok artık!

Taş fırın erkeği!

O ne yaparsa onu yapmak gibi sadistçe bir düşünceye sahip olamazdı, değil mi? Bencil, egoist ve narsis...

"Hadi ya!" diye sesini yayarak alayla konuştu Ecem. Fakat aldığı karşılık hiç hoşuna gitmedi.

"Evet, ya!" Cem bakışlarını tekrar televizyona çevirdi.

"Yuh! Cem! Ellerimi kırıp, dizlerinin dibine oturup, ayaklarını yıkamamı da ister misin?"

"Ayaklarımı yıkamanı değil ama dizlerimin dibinde olmanı her daim isterim sevgilim, bu da sorulur mu? Ben yanımda olmanı hep istiyorum. Senin yerin bundan sonra benim kanatlarımın altı, bunu öğrenmen gerekirdi." Bir an çapkınca sırıtarak yüzüne bakıp, gözleri parlayarak bedeninde gezindi. Ecem başını sarstı. Adamın aynı heyecanı şimdi televizyondaydı. Adamları da onu keşfettiği gibi ciddiyetle keşfediyordu. Cidden maça onda duyduğu kadar, belki de daha fazla tutku duyuyordu.

Dakikalar geçtikçe Cem'in heyecanı da gittikçe artmaya başladı. Ne eli duruyor ne de kızması ya da sevinmesi kesiliyordu. Cem yerinde huzursuzca kıpırdandı. Sanki cam paralel bir biçimde sahaya açılsa, şimdiye oraya uçmuş, kızı da çoktan unutmuştu. Ecem kıskançlıktan delirmeye başladı. Hem de elin adamlarını... Ah Cem alacağın olsun elin adamlarını bile kıskandırttın ya bana!

"Demek sen de o hanzolardansın, kadınını köle sanan kazmalardan."

"Saçmalama Ecem, sadece yerini bil yeter." Bu nasıl bir sözdü? Yerini bil demek ne demekti? Başını çevirdi söylediğini yanlış anlamasın diye ki; tam da tahmini doğru çıktı, genç kız ona öldürecek gibi öfkeli bakıyordu. Hani gözleri bıçak olsa, çoktan kuşbaşı yapmıştı. "Yani seni her şeyinle yanımda istiyorum aşkım, onu demek istiyorum, biz bir olmalıyız." Ve hafifçe mabadını yerinden kaldırıp, elini kanepenin başına öfkeyle vurdu. "Hadi be, gol gitti."

Ecem ona şaşkınca bakıyordu. Daha konuşmalarını tamamlamamışlardı ama o hem onu hem de maçı, ikisini birden idare etmeyi başarmıştı. Onu unuttuğu yetmiyor bir de konularına dahil olmuyordu. Bu adam maç izlerken aklını takma diş gibi çıkarıp, su bardağının içine mi koyuyordu! Hayallerini yıkıyordu. Gerçi

onunla ilgili hayaller kurmaya henüz başlamamıştı ama olsun yine de hayallerinin içinde hep o oluyordu. Ve her zaman Cem tuzdan ve şekerden kurduğu hayallerinin üzerine yağmur misali yağıyordu. Şimdiki gibi, en güzel anlarda her şeyin içine ediyordu. Sözüm ona dünyada ondan daha önemli bir şey yokmuş gibi davranıyor (burada tırnak işareti içinde maçtan bahsetmiyordu) ama maçı izlerken onu unutuyordu. Oysa söz vermişti, onunla vakit geçirecekti. Gerçi geçiriyordu ama eğlenceli olan vakti o tek başına geçiriyor, kız daha çok sıkıcı tarafıyla ilgileniyordu. Cem yerinden doğruldu ve istediği olmayınca, kızarak yerine oturdu. Ona kızgınca bakarak kendini hatırlatmaya çalıştı Ecem ama adamın gözleri şu anda maçtan başka bir şey görmüyordu.

"Cem onlar oynuyor sen değil bilmem farkında mısın? Hani içine girmeye niyetliysen, daha ona çok var. 7D icat edildi bildiğim kadarıyla ama boyut atlamaya daha sıra gelmedi. Kısmet değil yani."

"Ha!"

Cem ona bakmadı bile. Lanet olsun şaşırırken bari ilgilen. Küfür etse, bağrına basacak gibiydi duymadığından sebep.

"Zuma diyorum yasaklansa mı?"

"Ah evet sahada çok ses yapıyorlar, baş beyin kalmıyor zaten dot dot."

Senin başını beyninde zevkle vakumlardım ya, ileride kazara falan evlenirsek çocuklarıma lazım olabilirler. Hey Allahım zamanın en iyi işadamı ve çapkını Cem'in gerçek haline bak! Sanki gittiği yer meditasyon salonu da, sessizlikten bahsediyordu. Dot dot dotmuş!

"Cem?" dedi sıkılarak.

"Şimdi olmaz güzelim."

"Daha söylemedim ki?"

"Şimdi olmaz Cadı, sonra söyle ne diyeceksen. Durum vahim! Adamları sıkıştırdılar."

"Adamlar seni uzaya fırlatacak" dese kız, *"Dur şimdi olmaz maç izliyorum"* derdi bu ayı. Buna gıcık oldu. Maçı onun yerine koyamazdı, buna asla izin vermezdi. Savaş tamtamları çaldı içinde,

silahlarını kuşandı. Karşısındaki kadın olsaydı, saçını başını yolar rahatlardı ama! Bu adam yani çakma mafyası gitti on bir tane adama birden âşık olmuştu. Hangisiyle savaşırım diyordu ve beynin önceki kısmı elektrik kaçağı çözüldü, düşüncelerin şalterleri atmış kofra gibi kalkınınca şeytanları güce geldi.

"Cem?"

"Söyle güzelim..."

"Sen sıkıldın..."

"Birazdan geçer, ben ilgilenirim..."

Evet ilgilenecekti, hem de derhal. Gözleri, Ankara'nın tarihi köşelerindeki gecekondu semtine elektrik bağırtılmışçasına ışıl ışıldı artık. Madem onunla tek başına savaşamıyordu o da on bir tane adamla bir olur, bir adamla savaşırdı.

Cem bakışlarını tekrar televizyona çevirdi. Masaya uzanıp mısır kâsesini aldı. Gözleri televizyonda, eli kâsede, işi ciddi bir heyecana bağlayınca, tane tane değil avuç avuç götürüyordu mısırları. Kâseyi birden sehpaya sertçe bırakıp, elini yukarı kaldırarak televizyona bağırmaya başlayınca, genç kız korkuyla olduğu yerde sıçradı.

"Sarı kart mı? O adam kırmızıyı hak etti. Bilerek yaptı. Hem yaklaşma geçmişini vicdana gel şerefsiz hakem, o kartı bükerseniz gö..."

Ecem öksürmeye başlayınca, elini indirip, öfkeli bakışlarını genç kıza çevirdi. Gözleri hâlâ kızgın bakarken, ağzından dumanlar çıkan canavar gibi "Daha hangi kartı kullanacağını bilmiyor salak, gözleri kör galiba" diye bağırdı.

Ecem sakince kafasını salladı. Onayladı. Evet o kart kullanmayı, Ecem Cem'i kullanmayı bileniyordu. Yazık! Cem kızgınca söylendi. Ecem adeta çok anlarmış, hatta maç uzmanıymış gibi, "Haklısın sevgilim" dedi. Ama sarı kat ne işe yarıyordu ki! "Üzülme Cem, bir dahakine sarı değil kırmızı verir size de..." dedi masumca.

Cem ona öyle bir baktı ki, kendini maganda kurşunuyla vurulmuş oyun çocuğu gibi hissetti kız. Ne demişti ki! *Güzel Allahım, bu adamdan maç sevgisini al, boş kalan yere de beni koy* diye dua ederken maçı kadınlardan daha fazla kıskanacağını bilemezdi!

Cem ağzının içinde homurdanınca kızın saçmalıklarıyla, "Ne yapıyorsun yüzüme kızarak, izle maçını rahatla sana engel olan yok zaten. Uf bir de kızıyor, sanki kırmızı kartı ben icat ettim" diye söylenirken azarı yedi.

Azarı maçla bütünleştikçe, kız kendini bataryası zayıflamış cep telefonu gibi hissetti. çizgiler tam ama çekim alanı sıfırdı. Oysa bu dağ başında tek baz istasyonu olmaya çalışırken, adam kendine on bir tane birden bulmuş, onu devre dışına sokmuştu. Şimdi yüreğinde full çeken ve beş çizgi olan kutu teke düşmüştü.

Ah ah, oysa onun sahasında golleri yerken, tek başına şampiyonluk kupalarını göğüslemenin hayaliyle kavruluyordu, şimdi se yedek kulübesinde maladını dolduran ve hasetlikle futbolcuara beddua yağdırıp, yerine geçmeye çalışan yedek futbolcuya dönmüştü.

Birkaç dakika sonra

"Daha ne kadar var bitmesine, ben sıkıldım Cem. Hani beninle ilgilenecektin?"

"Az kaldı sevgilim, sık dişini. Hatta git kendine bir eğlence bul! Hem canın da sıkılmaz böylece bak sen keyfine. Ben de birazdan yanında olurum zaten.

"Allah razı olsun Cem, nasıl da aklıma gelmedi, ben de diyorum niye canım sıkılıyor. İleride tenis kortu, üst katta da havuz vardı da, ben gitmiyordum... Dur bir gidip geleyim."

Cem kıza selçe baktı. "Niye yanlış anlıyorsun, ben bunu mu dedim? Azıcık sabret zaten bitti gibi bir şey, ayrıca seninle ilgilenmemi istediğine emin misin?" derken birkaç saniyeliğine televizyondan ayırdığı bakışlarını, gözleri yerine bedenine çevirmiş, onu yumruk atmadan nakavt etmişti.

Genç kız omuzlarını hırsla sarsarak önüne döndü. Cem'in bakışları öfkeyle büzdüğü dudaklara kayarken, dikkati televizyondaki spikerin heyecanlanmasıyla bozuldu.

Ecem kızgınca olduğu yerde kuduruyordu. "Bu dağ başında oynayacak ne çok hayvan, oyalanacak ne çok odun var değil mi? Birisini yanlışlıkla yanıma dikmişler, yorum yapamıyorum." Ellerini yanındaki kırlente geçirdi. Dişlerini sıktı. Sonunda genç adamı dürterek, "Hey, beni hatırladın mı, dağ başına kaldırıp kendine âşık etmeye çalıştığın masum, suçsuz hatta kanatlarını yeni dökmüş melek kadar çaresiz biçare olan kız..." demek istedi.

Maç bitmedi. Ecem sıkıntıyla derince iç geçirdi. Cem gol olacağı zaman yerinden kalkıp televizyonla bütünleşir gibi oluyor, bir öpüp koklayıp sarılmadığı kalıyor, gol yiyeceği zaman sanki üçüncü dünya savaşı çıkmış gibi hiddetleniyor, tekme tokat televizyona dalmadığı kalıyordu. Gözleri televizyona öyle dikkatli bakıyordu ki, genç kız kendisine bile bu kadar dikkatli kaç kere baktığını hatırlamıyordu. Belki de hiç! Yani baktıysa da artık hatırlayamıyordu. Televizyon bile onun dikkatini daha çok cezp ediyor diye sinirlenirken, aklına gelen şeytanlıkla dudakları sinsice bir kedi gibi yukarı kıvrıldı.

"Cem karşıtakımdakioyuncununbacaklarınıgörebiliyormusun?"

Cem o sırada bir atışı kaçırdıkları için poposunu kanepeden hafifçe kaldırıp, tekrar yerine kızgınca oturdu. "Hay aksi, nereden yakalandılar?" Sonra birden kalkıp "Ha siktir!" diye gürledi.

"Cem!" diye çıkıştı genç kız kızgınca fakat genç adam ona bakmadı.

"Affedersin sevgilim, seni unuttum."

"Farkındayım, bu bariz. Gıcık, bari yüzüme söyleme."

"Efendim?"

"Karşı takımdaki oyuncunun ayaklarını görebiliyor musun? Hani şu sarışın, yeşil gözlü, uzun boylu, kaslı kütleli olan... Yakışıklıca, iriyarı olanın mesela!"

"Ha o mu? Evet, az önce kart yedi."

Şu hale bak, karganın serçeyi kıskanmasına döndü olay, maçı bile kıskanır olmuştu. İlginç, demek aşk adamı bu hale sokuyordu! Ama onunla ilgilensin istiyordu. Çok şey mi istiyordu? Hayır, kesinlikle onu kaçırdığına göre bunu yapmaya mecburdu! Ecem

abartılı bir şekilde televizyona bakıp iç geçirdi. "Ah, olur mu, yapılır mı adam? Allahım. Kör müsün hakem, bostanda mı yetişiyor sandın onlar, gitti..." Elini ağzına koyup bağırarak "Yuh, git kendine gözlük al kardeşim" diye bağırdı kibarca. Acaba abartmış mıydı? Galiba zira sonunda adamın dikkatini çekmişti. *Şükür!*

Tepesinden dumanlar çıkaran Cem kafasını ona çevirip, kaşlarını kaldırarak baktı. "Bakıyorum da maç seni de sardı. Esme oynuyor zaten çok güzel, sen de izle böyle..." Uyarıcı bakışlarını tekrar televizyona çevirdi, aklından fitne fesat düşünceleri süpürdü, hiçbir sahneyi kaçırmaya niyetli değildi. Ve yanlış alarm olduğunu anladı.

Cem'in ise fikri farklıydı zira bugün dünya yıkılsa bu maçı izlemesine kimse mâni olamazdı!

Ecem onun söylediklerine karşılık hiç aldırış etmeden, "Valla gitti; yazık yazık, insafın kurusun senin saçaklı, arkanda bağladığın atkuyruğunu elime dolar yolarım. Nasıl kıydın adamın kaslı bacaklarına, şuna bak nasıl kanıyor. Ah keşke orada olsaydım. İçim gidiyor, nasıl yaptı bunu yazık gitti canım bacak. Onu izlemeye tam da kendimi vermiştim, nasıl da kıvrılıyorlardı öyle seksi seksi! Kaslar ve tendonlar..." dedi.

İç geçirdi. Bu duyduklarıyla tokat yemişe dönen Cem hırsla ona döndü. Tepesinden vurulmuş gibi oldu. Gözleri ölümcül derecede tehlikeli pırıltılar saçıyor, kaşları gözlerini gölgeleyerek aşağı çekiliyordu. Sanki az önce dünya meselesine çevirdiği maçı çabuk unutmuş, hiddetle sevgilisine bakıyordu. Başta kavrayamamıştı onun neden bahsettiğini ama şimdi! Dişlerini sıkarak bağırdı.

"Sen fahri doktor musun cadı? Senin gözünün adamın bacaklarında ne işin var?"

Ecem tek omzunu umursamaz bir rahatlıkla sarstı fakat başını ona çevirmedi. Aksine bir de ağzına mısır atıp ballandırarak çiğnedi. "Başka neresine bakayım adamın Cem ayaklarından başka?" Genç adama doğru kafasını çevirip, hafifçe omzunun üzerine çenesini yıkarak haince parlayan gözünü kırptı. "Tabii, değil mi! Dünyanın en seksi on bir erkeği benim için top koşturuyorlar bir arada."

Elini alnına şaklattı. "Ah, benimki de akıl işte, baksana adamların hatlarına, kaç tane baklavası var, boyları endamları nasıl değil mi? Ah düşünemedim işte sağ ol Cem, şimdi daha araştırmacı olurum."

Kulaklarını gayrihtiyari bir bomba saldırısına tıkayarak, biraz geri çekildi. Bu adamdan çektiğini ABD Usame Bin Ladin'den çekmedi. *Aşkım* diye söylenip geziyordu ama bir maça değişiyordu Ve şimdi iki adamı övdü diye, ona Usame Bin Ladin gibi bakıp, senin ikiz kulelerini bombalarım ayakları çekmiyor, direkt yapma eylemine çekinmeden girişiyordu.

Cem başını geriye doğru attı. Gözlerini sıkıca yumup içerisinde öfkeyle bir tur çevirdi. Kız onun sabır dilendiğini sanırken, o apansız uzanarak omzundan kavradı, kabaca yanına çekti.

"Senin gözlerini oyarım aptal. Toptan başkasına bakarsan, o televizyonu parçalar, seni de yanına gömerim!"

Bu tehdide Ecem tatlıca kıkırdadı. Ay onun kıskanç hallerini yerdi. Haşin ayı! Hiddetini saklayamayan tehditkâr bir tonda, sert bir biçimde bakarak ve onu aniden kendine çekip dudaklarına kızgınca sahiplenici bir öpücük bırakarak cezalandırdı Cem ve kızın bundan zerrece şikâyeti yoktu. Geriye çekildiğinde, gözleri koyulmuş, nefesi düzensizleşmişti. "Benden başkasını böyle seksi diye anarsan, dilini koparırım. Topu izle, adamları değil."

Bu uyarıyla Ecem gözkapaklarını kaldırıp kirpiklerini havalandırarak ona tepeden bakan Cem'e, afallamış suratını yıktı. "Ama toplar hiç çekici gelmiyor Cem, ben eşcinsel miyim sevgilim neden bakayım toplara?"

Cem onu azarlayacakken gol oldu ve genç adam Ecem'i bile unutup birden koltuktan sıçrayarak kalktı. "Gol! Oh be sonunda. Yürü be koçum. Aslanım benim." Üzerindeki formayı öptü. Ecem yıkıldığı koltuktan –pardon bir nevi değersiz bir mahluk gibi fırlatıldığı yerden– kalkarken, saçları gözünün önüne gelmiş, tersidüz olmuştu. Öfkeyle ağlamak üzere olan gözbebekleri titreşiyordu. Cem ne yaptığını fark etti, üzgün gözleriyle ona uzanıp yakalayarak düzeltmeye çalıştı. "Affedersin aşkım, gol olunca kendimi kaybettim. Çok özür dilerim."

Ecem derin derin soluyarak yumruk yaptığı ellerini yüzüne patlatmadan evvel "Ben seni bir kaybederim Cem, bir daha bulamazsın" diye kükredi. Küsçe geriye kaçtı. "Hödük! Bir top kadar bile mi değerim yok senin gözünde. Beni fırlattın, hem de maç için."

"Özür dilerim dedik ya, kazayla oldu işte!"

"*Kaza!*"

Cem yerine oturup genç kıza sıkıca sarıldı. Ecem küsçe omuzlarını ondan kurtarmak için huysuzca kıpırdandı. "Git sarılma bana, sen git televizyonuna sarıl, onunla daha iyi ikili oluyorsunuz." Ne küslüğüne ne de sitemine aldırdı adam, sımsıkı sarılıp saçlarına öpücükten taç taktı. Ecem onu iteleyip kollarının arasında debelenirken, o kızı kendine çekip yumuşacık sesiyle mırıldandı. "Sen her şeyden daha değerlisin. Bir maçı kıskanacak değilsin ya!"

"Gördük ne kadar değerli olduğumu! Bir golle tepetaklak ettin beni, paçavra gibi savurdun köşeye, bir de kupa alsanız ne yaparsın Allah bilir! Atsineği gibi ya duvara yapıştırırsın ya da uzaya fırlatırsın herhalde. Uzak dur benden, maç varken daha da uzağa git. Gözümün görmediği yerlere..."

"Saçmalama Ecem, o öyle bir anda oldu, yoksa ben sana kıyabilir miyim?"

"Maç olduğu gün sen beni kıyma bile çekersin. Nasılsa konu bana gelince kasaplığın tutuyor, ya gebertiyor, ya parçalıyorsun. Ne dilimi koydun, ne gözümü! Sana bu kadar battığımı bilmiyordum."

Adam şaşkınca kıza baktı. Yok ya, bir maçı bu kadar abartan başka bir varlık olamazdı. Altı üstü birkaç saatlik keyfi vardı ve içine etmişti. Üstelik kızın gözbebekleri gerçek yaşlarla dolmuş, solukları histerik bir biçimde titriyordu.

Genç adam ellerini saçlarının arasına gömüp bocaladı. "Sen benim gözüme neden batasın, zaten orada yaşıyorsun daimi sahibi olarak, resim karesi gibi baktığım her yerde seni görüyorken bu mümkün mü?" Uzandı, kızın yüzünü avuçlarına gömerek, dudaklarını alnına değdirip çekti. "Baktığım her yerdesin sevdiğim, attığım yerde değil."

Ah bu adamın ağzı iyi laf ediyordu. *Sevdiğim* demişti. Kalbi mi atmıyordu artık, neredeydi salak organ? Az önce birisi kavga mı ediyordu, kimdi ki o salak! Yok, bu adam ya kendi gebertecek ya da söyledikleriyle kalpten inleterek götürecekti kızı. Şimdi içinde bir kuş hop oynuyor, hop havalanıyordu. Az önceki yaptığı oduntuk bile gitmişti aklından. Ona bir kere daha *sevdiğim* derse, zaten yerlerde paspas olacaktı.

Ah aşk sen nelere kadirsin, az önce boğmak istiyordu, şimdi boynuna sarılıp öpmek. Nasıl da güzel konuşuyordu çakma malyası... "İmitasyon Romantik" olup destan yazıyordu.

Doğalgazı alan Ecem kollarını göğsünde bağlayıp yerinde sessizce oturmaya başladı. Cem kolunu genç kızın omzuna atarak, kaçmasını engelliyor, bir elini onun üzerinden, gözlerini televizyonun ekranından çekmiyordu. Ne yârden geçiyor ne serden bir halde heyecanla kaldığı yerden maçını izlemeye çalışıyordu. Bu sefer Ecem ona anlayış gösterdi, oturdu yanına kuzu kuzu, huysuzluk etmedi.

"Ofsayt ne demek, bir saattir bağırıyorsun?"

"FIFA'nın kuralları canım, ben sana bir ara anlatırım şimdi olmaz. Onları okurken bir paket sigara içmek istiyorum, o kadar kısa ki sabaha kadar anca biter." Gözlerini genç kıza çevirip ışıltılar saçarak baktı. "Ve ben sabaha kadar sana onları anlatmak istemiyorum, belki La Fontaine'den Masallar anlatamam ama sana masal yaşatabilirim."

Ecem kaşlarını kaldırdı, yine lafı yatak odası sınırlarına şutlamıştı. Oysa Cem farklı bir amaca girişmiş, genç kızı susturmayı, onu utandırarak yapmaya karar vermişti. Ecem farkında değildi.

Başarmıştı sonunda Cem, genç kız kızararak bakışlarını ondan kaçırıp, bir müddet daha sessizce oturmuştu. Ah bilmiyordu ki Ecem, o masalları kendi kalemiyle yazacak, sen en şahanesinden oynayacaktın.

Cem televizyona kızgınca baktı tekrar. "Yapma be hakem, ölümüne bu kadar hevesli olma. Verme onu ellerini kırdırma şimdi, indir o kartı çalma düdüğü."

Cem küfredince öfkeyle, Ecem ona baktı ürkekçe. "Ne oldu?"

Cem eliyle televizyonu gösterdi sanki oyuncuları tanıyormuş gibi, "Gel kardeş bu sevgilim tanışırsın" rahatlığıyla konuşmaya başladı. "Gol atınca tişörtünü çıkardı diye sarı kart verdi. Adamın sevincini kursağına dizdi şerefsiz... Yani boş ver." Ecem televizyona baktı. O sıra onu protesto eden diğer futbolcu da tişörtünü çıkarmaya başlayınca, o da Cem gibi yerinden kalkıp sırf ona gıcıklık olsun diye, "Hadi az kaldı, işte böyle tamam şimdi kameraya dön bana el salla. Cem seni çok övdü, övdüğü kadar kaslı mısın? Aman becerikli misin bakalım!" dedi haince.

Cem kanepenin üzerine tünemiş sevgiline sertçe bakarak "Ne yapıyorsun Ecem?" diye sordu.

Ecem gözlerini aşağı doğru devirip, belli bir haylazlıkla sırıttı. "Tişörtünü ellerine alıp sallıyorlar ya." Cem kaşlarını çattı. "Eee?" Genç kız burnunu kıvırdı. "Ben de sallayacak mı ona bakıyorum sevgilim ama yok adam içine bir forma daha giydiğini unutmuş olmalı, baksana, yazık yine göremedim o terli kasları" dedi dudaklarını bükerek.

Tepesinde şimşekler çakan Cem ona kızgınca baktı. Ve düdük çaldı. Ecem genç adamın çatık kaşlarına bakarak, "Bitti mi sevgilim?" diye sordu.

"Sayende hiç başlamadı ki" dedi adam hırsla.

Tatlıca sıntan Ecem kanepeden zıplayarak inip, bir adım geriye kaçtı. Yeşil gözleri tavşan görmüş aç ayı gibi neden öyle vahşi vahşi parlıyordu bu adamın? Cem yerinden ağır abilere yakışacak bir hareketle kalktı. İri bedenini bir aslan küstahlığında esnetti. Sanki savaşa katılacaktı öküz, bacalarını bile esnetmişti. Ayağı ulubir çınar gibi kuvvetle yere kök salmış, başı gök kubbeye değecek gibi boyu uzamıştı. Bir dev olmuştu adam gözlerinde bir anda.

"Ne... neden kızdın ki?" dedi kız ürkekçe. "Ben de senin gibi adamları... ay maçı izledim."

Adam dişlerini keman yayının gıcırtısı gibi sıkarak "Sen adamları mı izledin?" diye sordu. Genç kızın üzerine doğru tehditkâr biçimde yürüdü. Ecem geriye doğru bir adım attı.

"Ben ne yaptım ki? Sen dedin bacaklarına bakma diye, eşeğin aklına karpuz kabuğu getirirsen, olacak olan bu. Ben zaten hiç bakamadım ki, adam çıkarmadı tişörtünü. Göremedim tüh. Bir erkekte kaç baklava var ortalama Cem?" Gözlerini yana devirip şeytanca bakışlar atarak televizyona baktı.

"Ecem!" derken Cem dişlerinin arasından, Ecem merdivenin başına çoktan gelmişti.

"Bundan sonra hep maç izleyeceğim. Adamlar çok fena. Ben dedim içimden zaten, hakem bile fark etti onun kızların dikkatini çektiğini, sırf kıskançlığından öyle yaptı. Sürekli kırmızı kart olur mu canım? Yazık öyle yüze kırmızı yakışır mı?"

Cem üzerine tehditkâr olarak yürümeye başlayınca, merdivenlere yöneldi, bağırarak kaçmaya başladı. "Cem, kafayı mı sıyırdın? Şaka yaptım, sen de sazan gibi tava gelmeseydin. Valla şaka, bana ne elin adamlarından ya, kas kütlesiyse sende âlâsını gördüm. Hem sen de onlara bakıp beni unuttun. Bir maça beni değiştin. Ödeştik, ben seni affettim bitti hadi üzerime gelmeyi kes."

İki öfke bir iltifat eden Ecem merdivenleri çıkıp, yatak odasına geçerek cam dibine tünedi. Ev sahibinin evinden peynir tekerini çalan fare misali, deliğin başında kalakalmıştı. Cem kapıdan içeri girip kapıyı büyük bir sakinlikle kapatıp, genç kıza döndü.

"Kapıyı kilitlemedin hayret."

"Seni durduracağını bilsem, kilitler arkasına da bir şeyler koyardım ama, sanmam ayı gibisin, yıkar geçersin sen."

"İyi, artık beni tanıdığına sevindim."

Rahat yürüyüşü, ifadesiz yüzüyle ona bakıyordu. Gözleri koyulmuş, kaşları hafifçe çatılmış mıydı yoksa, hayal mi görüyordu? Failine yaklaşan katil gibi soğukkanlı bakıyordu yeşillerin sahibi. Ecem galiba şahadet getirmeliydi. Bu adam bu dağ başından gidene kadar, onu kesin gebertecekti. Cem tek kaşını kaldırıp sakince konuşunca, genç kızın içi rahatladı ve söylediklerini duyunca ise kalbi ölüm çanları çalmaya başladı.

"Sevgilim beni odaya atmak için bu kadar uğraşmana gerek yoktu, söyleseydin maçı kendimiz yapardık. İnan bana böylesi daha zevkli oluyor."

"Lanet adam bilmediğim bir şeyin nasıl zevk verdiğini nereden bilecek?" diye düşünürken "Tek kale olarak yapardın maçını Cem, hem yeterince izlemedin mi, git özetiyle devam et?" dedi.

"Bu saatten sonra o beni kesmez. Sözüm ona bir şey de izleyemedim zaten, gerçeği varken neden çakmasıyla avunayım artık, değil mi?"

Kız yutkundu! Bu sefer bu adam kesin niyeti bozmuştu.

Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve Rasuluhu!

Neden özlemin hiçbir dilde tarifi olmuyor, susuyoruz?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ecem camla bir bütün olup gerilerken, genç adam kendinden emin harekellerle kollarını göğsünün altında toparlayarak bağladı. Yeşil gözleri en koyu haline bürünürken, genç kıza alayla ve küstahça bakıyor, gözlerini hiç çekinmeksizin, Ares'in ateşlikları gibi içine içine isabet ettirerek vücudunu yakıyordu. Ah gözleriyle sevişmek bu oluyordu galiba.

"Cem, senin kamın aç değil miydi? Maçı adamlardan çok sen yaptın, acıkmış olmalısın. Git yemeğini ye, ben de biraz kitap okuyup kafa dinleyeyim... Yalnız."

Gözlerini şapşirik bir şekilde kırpıştırırken, tüm hücrelerine kadar dağılıp yeniden toparlanarak, atomun idealist örneği olarak kendini ayakta tuttuğunu ona belli etmiyordu. O ne bakışlardı öyle? İçi çalkalana çalkalana yayık ayranını bırakıp, direkt tereyağına bağlamıştı. Ecem sarsak, titreyen, heyecanlı bacaklarıyla, geriye doğru bir adım gitti. Duvara baktı, mesafe azalmıştı.

"Hadisene, gitmiyor musun sen?"

Cem ona doğru emin adımlarla arzı endam ederek, umursamaz bir tavırla karşısına dikilince, genç kız kapana kısılmış fare gibi üç buçuk attı. Cem gözlerinde eğlenceli bakışlarıyla onunla kedinin fareyi yakalayıp oynadığı gibi oynadı.

Ecem son dualarını da bitirip hatme başlarken, "Allahım beni ondan kurtar, ne olursa razıyım!" diyerekten, kararsızlıkla sağa sola bakmaya başladı. Acaba duvarlar beton muydu, yoksa tuğla mı?

Cem onun bocalayan halini görünce "Eee, ne yapıyoruz? Yine cama tırmanıyor muyuz, yoksa bu sefer daha yükseklere mi diktin gözlerini... Dam nasıl pekâlâ?" diye sordu.

Cem, bu söyledikleriyle genç kızın sinirlenmesini beklerken, onun güzel yüzünde hafif bir tebessüm belirdi, insanın içini ısıtan ve aklını başından alan cinsten. Ardından boğazını temizleyerek, o gülüşü kamufle edişini izledi.

Arada bir sessizlik oluştu. Bu kararsızlıktan onu kurtaran yine Cem oldu. Onunla oynamayıp, yüreğini ağzının içinde attırmaktan vazgeçip, bir adımda önünde durdu. Genç kız bakışlarını onun yosun yeşili güzelim gözlerine dikince, genç adam da kollarını belli bir sakinlikle beline doladı. Onu kendine kibarca çekerken, bakışlarını gözlerine güven verircesine odaklayıp, kadifemsi sesiyle mırıldandı.

"Bu gece tek başına yatabilecek misin Cadı?"

İçi rahatlayan Ecem'in kasılan bedeni kollarının arasına yığılır gibi yumuşadı. Masumca kirpiklerini kırpıştırırken, Cem derince iç geçirdi. Onu, istemediği bir şeye asla zorlamazdı. Eğer istediği ayrı kalmaksa, bu ilişkiye zaman tanımak için rahatlatmaksa, tabii ki bunu hiç istemese de yapacaktı. Anladığı kadarıyla sebebi de buydu. Ama neden ondan kaçtığını ise hâlâ anlayamıyordu! Daha önce ilişkisi olduğunu kendi söylemişti. Bir birlikteliğin nasıl olduğunu, beklentilerini bildiğini söylemişti. O zaman sebep neydi uzak durmaya? Korkuyor muydu cidden, kaçıyor muydu? Başını aşağı eğerken, genç kız çekinikçe, "Ben korkmam da, sen korkarsan yanında kalabilirim belki ilerleyen saatlerde, hani senin korkmana bağlı değil mi?" diye titrekçe söylendi. Dudağının kenarını dişlerinin arasına alıp, nefesini kesik kesik burnundan dışarı saldı.

Kamında işçi karıncalar piramit parkı yaparken, kollarına ne oluyordu da karıncalanıyordu anlamıyordu kız. Genç adamın ılık nefesi yüzüne vurunca, gözlerini beklentiyle kapattı. Dudaklarını bu temasa hazırladı ama değe değe dudakları alnına değdi. Bir süre hiç kıpırdatmadan dudaklarını genç kızın alnında bekletti adam. Sanki sakinleşmeye çalışıyordu. Sanki kendine bir şey için zaman tanıyor gibiydi.

"Seni istemediğin sürece sana dokunmam." Sesi öyle naif, öyle derinden ve içtendi ki, genç kızın kalbi yerinden çıkıp onun be-

denine yerleşti. Bir an "Dokun, tüm varlığım sana kurban olsun" dememek için dişlerini sıktı Ecem. Halbuki bunu daha on altı yaşındayken yaptığını sanıyordu. Ona dokunmasından korkup endişelenmiyordu ki... Sadece birkaç gecelik bir avuntu olmaktan korkuyordu... Hevesi bitecekti, ateşi sönecekti, arzusu dinecekti ve şu anda ulaşılamaz olarak gördüğü bedeni yakında sıradanlaşacaktı. Cem birisine bağlanamazdı, buna inanmakta zorlanıyordu. Ama yine de ona kayıtsız kalamıyordu. Onun yatak sporu olmayacaktı. Bir tek onun değil, hiç kimsenin olmayacaktı. Zaten kendinden çok fazla ödün vermiş, onun göğüslerine dahi dokunmasına izin vermemişti. O bilmese de, bir ilki başarmıştı.

Ecem kollarını onun bedeninde daha da sıklaştırırken, duyduğu şeyin rahatlığıyla, kendini bu anın içine bıraktı. Başını geniş göğsüne korkusuzca yaslayıp, hızla çarpan kalbini dinletmeye başladı. Ona değer veriyordu ya da kendini buna inandırmaya zorluyordu.

Acaba huzura ışınlanmak böyle bir şey miydi? Birkaç dakika huzurla birbirlerinin tenlerinde saf sevginin varlığıyla kayboldular. Kapı çalınca, genç kız gözlerini dennce iç geçirerek açtı. Cem geriye istemsizce çekilirken "Kim bu densiz?" diye mırıldandı. Ecem hülyalı gözlerle adama bakıp, edepsizce sırıttı.

Dalgacı bir bakış atarak geriye çekildi Cem, genç kızı isteksizce bırakıp kapıya yaklaştı. Ecem kaşlarını çattı. Kapılardaki zili kim icat etti bilmiyordu ama soyuna selam saldığı an şu andı.

Ecem adamın peşinden aşağı inmek için merdivenin başına geldiğinde, sarsılarak donup kaldı. Kulaklarına gelen sesle hayalin ona şaka yaptığını anladı. Kötü şaka. Lanet aklı ona oyun mu oynuyordu? Yok canım onun dağ başında ne işi vardı! O burada yaşamaz ölürdü.

Birkaç basamak daha aşağı adım atınca, ses daha gerçekçi ve keskin gelmeye başladı. "Onun sesi, ta kendi, geri gelmiş demek" şarkısı eşliğinde kalbi atmayı hızlandırdı. İçinde hızlanan korkak yanıyla o çatır çutur konuşmayı duyduğunda, dünyadan kopmuşçasına olduğu merdiven basamağına kök salıp, kalmak istedi.

O sesin gerçek olduğunu belirten kişi, ahanda capcanlı karşısında duruyordu. Unutamadığı bakışlarıyla, çocukluğunun katliamı, dünyadan kaçmayı düşündüren yegâne gerçek sevgilisine bakıyordu.

Gri kırların sardığı kara kaşlarını çatmış, elalarını yaydırarak imayla, ufakken kâbuslarını, şimdi hayatının azabını süslercesine onu soru yağmuruna tutacak gibi duruyordu.

Kalp atışları tencere tava havası eşliğinde isyan edip çiftetelli oynuyor ama Cem hâlâ merdiven başında donan kıza bön bön bakıyordu. Kalbi ışık söndür eylemlerine karışıp anarşist yanını devreye sokarken, ellerini şaklatıp kâbustan uyanmak istiyordu. Genç adam yaşlı kadına bakıp adını söylediğinde ise "Yok yahu uyanıkken kâbus görüyorum, bari adı farklı olaydı, böyle ad mı olur heyhat?" diye inliyordu.

Yaşlı kadının dudaklarını gergince açıp, gözlerini küçümser bir biçimde devirmesiyle kendine biraz zor da olsa geldi. Yani en azından gelmiş gibi yaptı. Karşısındaki kadın Rambo gibi gözlerinin içine baka baka ayakkabı boyasını yüzüne sürüp, gözlerini sinsice kısarak savaşa hazırlanıyordu.

"Ecem, kız sümüklü yine mi uyudun ayakta? Ay Cem, bu kız beni ne zaman görse böyle dondurulmuş tavuğa dönüp, gıdaklıyor biliyor musun?"

"Vasiyet Teyze!" diye cıyakladı kız korkuyla.

"Dünya çok küçük değil mi kız çatlak?" Aha aha aha derken göbeğini basket topu gibi hoplatarak güldü.

O çatlaklarda yok ol e mi? İSKİ'nin yol çalışmasında kaybol, kanal temizleme işleminde unutul... Hatta sen oraya gir üzerine çimento fabrikasını dökmeyen Ecem... Eyvah! Hatta imdat! Aman ya Rabbi dünya hakikaten çok küçük, Ecem'in ölümü karşıdan görünüyordu. Allahım! Cem'den kurtar dedim, katliam çıkar değil. Ben Cem'i istiyorum valla o daha Yeşilay oluyor bu karının yanında...

"Ne zamandır ortalarda yoktun Vasiyet Teyze, iyisindir inşallah?" dedi Cem yaşlı kadına tebessüm edip konuşurken, o da genç

adama yumuşacık bakıp, kırış kırış olmuş gözlerini kısarak geniş kız edasıyla süzdürdü. "İyiyim evladım, siz nasılsınız? Asıl siz uyuyamadınız ne zamandır buraya, çok bekledim."

"İyiyiz Vasfiyet Teyze biz de dediğim gibi kafa dinlemeye kaçtık buraya."

Ne iyi? Kendi adına konuş be adam, ben iyi falan değilim ortalık, hele onu gördükten sonra hiç iyi değilim. Tırlattım, oynattım, deparatım... Ben buradan koşarak Bakırköy'e ziyaret çekerimde anlamazsın

Kinayeli kinayeli "Bız..." diyen yaşlı kadın başını Ecem'e çevirip, arabasının anahtarını ona doğru uzatarak salladı. "Sız, ikiniz mi?" Genç kız, burnunun ucuna kadar gelen anahtarlığa, gözleri şaşı olarak bakıyordu. Ne takmıştı o anahtarın ucuna öyle, kuyruk muydu o? Yok canım diğeri de hayvan dişi değildi, değil mi? Ay bu kadın gevezeydi, şimdi bir de cani olmuştu.

"Ecem, sen bu zamparayla tek mi geldin buraya?" Ecem korkuyla bir basamak gerilerken, dehşetle yutkundu. Bu soruyu beklemiyordu. "Kızım sana sordum. Beni tanımamış gibi ne mal mal yüzüme bakıyorsun?"

Tanımaz mıyım hiç! Eğer o parmaklarındaki yüzükler ve saçlarındaki kırlarla ve dudağının üzerine doğru uzamış kır bıyıklarınla, Barış Manço değilsen, sen kesin benim kâbuslarımın kadını; Vasiyet Teyze'sin.

Allahım Cem'i istiyorum. İsterse Cem beni Uranüs'e kaçırsın sesim çıkarsa dilim kopsun, peşinden gitmeyen adi. Minik minik uzaylı veletlerini, yeşil kafalı sıpalarını bile yapmaya razıyım ama bu olmasın!

"Kız çenebaz, senin diline ne oldu, kedi mi yedi ha? Hatırladığıma göre sen hiç susmazdın be yavrum, akıllandın mı? Hu! Kız dilini mi yedin? Nebahat'ın haberi var mı buraya geldiğinden?"

Yoksa da şimdi olacağı kesindi.

Arkasında duran Cem sırıttı. Ellerini cebinden çıkarmatenezzülünde bile bulunmaya kalkışmamış olarak, aradan dereden kendini hatırlatıp lafa yatay geçiş yaptı. "Siz gelene kadar

yerli yerinde olduğuna emin olabilirsiniz, hatta az önce daha da büyüyerek duruyordu o dil dediğin nesne Vasiyet Teyze, ben de anlamadım galiba şaşkınlıktan yuttu ya da nutku tutuldu siz görünce."

Genç kız ona, *"Bugünün bir de gecesi var"* bakışları attı. Ama ağzını açmadı.

Yaşlı kadın hafifçe tebessüm etti. "Seni geçen eski mahallede gördüm sandım, benzettim zahir, ardından seslendim seslendim ama duymadın beni. Galiba sen de veletlerin şu kulaklarına takılan zımbırtıdan takıyordun." Bunlar nasıl cümleydi böyle? Ecem derin bir iç geçirmeyle, o günü yâd eder gibi maziyi andı. Hiç unuttur muydu? Tam eve giderken onu görmüş, yandım Allah mdalarıyla, can havliyle köşedeki ilk bulduğu dükkân olan kırtasiyeye dalış yapmıştı. İçeri girdiğinde buranın sadece ilköğretim çocuklarına faaliyet veren bir yer olduğunu anlayınca, yaşlı kırtasiyeciye bakıp bozuntuya vermemek adına "Nasılsın teyze? Amca nasıl? Sağlığı iyidir inşallah? Bacaklarınız yine ağrıyor mu?" diye hiç tanımadığı kadına ve tanıyamayacağı merhum yaşlı adamın muhabbetini başlatıp, saçmalığın içine turp sıkarak ballandırıp, paçalarını kurtarmaya çalışmıştı.

Merdivenleri tek tek inerken, boğazını temizleyip "Bana bir daha saçaklı demezseniz sevinirim" dedi başını yukarı kaldırarak, çenesi dikildi.

Cem yanına gelip durdu. "Tanışıyor musunuz?" Gözlerini genç kızın gözbebeklerine şaşkınca dikti. Bak Cem bak, bu gözbebeklerini bu kadar büyüyüp titreten, bundan başka bir kadın bulamazsın... Onunla kim tanışmadı! Yedi mahalle, tüm şehir ve belki de Türkiye onu tanırdı.

Vasiyet Hanım ellerini yukarıda sallayıp sessizliği yırtarken "Ah, evet o bizim Nebahat'ın deli kızı, eskiden görüşürdük ben buraya taşınmadan önce gelip giderdik bir zamanlar birbirimize" dedi.

Eski dediği bir yıl öncesiydi)... Gelip gideriz dediği de, hep o gelirdi.

Ecem yaşlı kadının karşısında durdu. Vasiyet Hanım ona elini almecbursun öp bakayım der gibi uzatınca, gözlerinin içine bakıp derin bir nefes alarak, yaşlı kadının elini öpüp alnına koydu.

"Annengiller nasıl kızım?"

"Son gördüğümde iyiydi teyze."

Hayret saçaklı dememişti! Onun yerine tek kaşını havaya kaldırıp "Hem sen burada ne arıyorsun?... Hem de Cem'le tek başına, dağ başında? Annen nasıl izin veriyor bekâr biriyle aynı evde kalmana? Ah Nebahat da mı o analardan oldu yoksa?" dedi. Bakışlarını onlara bakan Cem'e çevirmişti kızgınca. "Eve kan mı attın yine?" der gibi baktı. Genç kız onun Cem'e kızgınca bakışlarını görünce, eğlenmeye başladı; kısa bir an... Zira Ecem bucadı karının annesine, yemeyip içmeyip hatta stok yaparak burada olduğunu yetiştireceğini adının Ecem olması kadar iyi bildiğinden, heyecanla öne atılıp telaşla konuşmaya başladı:

"Ben de buraya ablamla geldim. Biliyorsunuzdur Rüzgâr enişte m oluyor, bu da onun kaynı, ablam da eniştemin karısı. Cem bizim akrabamız. Pelin de yeğenimiz... Yani tek değiliz maaileyiz buradayız!"

Genç adam ona kaşlarını çatarak bakarken, saçmalıktan uçak yapan genç kız onu görmezden geliyordu. Çünkü bunamecburdu. Amma da sallamıştı, ablası burada olduğunu bir duysa, annesinden önce bacaklarına ufacık bir taarruz yapar, estetik geçişli darbeler bırakarak çattadan ikiye ayırırdı.

Yaşlı kadın meraklı bakışlarını içeride gezdirdi. "Hmmm... ben de yoldan geçerken ışıkların yandığını görünce, o suratsız Rüzgâr'ın buraya geldiğini sandımdı zaten. Biliyorum evli olduklarını kızım, şaşkın mısın sen ben de duydum."

"Ona ne şüphe, emindim zaten duyduğuna." *Acaba başka ne duydun* diye kısık sesle homurdandı.

Bakışlarını Cem'e çevirdi. "Sözüm sana değil oğlum, senin güzel gözlerinin içi güler her daim ama o kara kara bakan abin yok mu? Ayol nasıl bakıyor o öyle öcü gibi, içim şişiyor valla, hiç konuşmadan buz gibi bakıp, anca beni dinleyip hacı yatmaz gibi

kafa sallıyor. İnsan bir kelam eder değil mi ama yok, anca sussun neçenesini elleyip boş boş baksın." Gözlerini belertip ince açarak zaten tırsan genç kızı iyice tırstırıp "Bön bön bakıyor bana Ecem! Ben çelemem öyle sus pus olan hallere bilirsin. Ama ne yalan söyleyeyim, Esme ninonun gibi bir Buzdolabına nasıl gönül verdiğini hep merak ettim, bak bunu bir ara sorayım ona. Çok sıkmak istemedim geçen... Pırlanta gibi maşallah kız, hele kızı bıcır bıcır bir şey. Valla o şoklanmış buzdolabından böyle ateş parçası bıcırık olsun, hayal gibi karambole geldi herhal... Anaya çekmiş zahir."

"Sen onları gördün mü?" dedi Ecem şaşkınca.

"Tabii gördüm yavrum, burada bir saattir rüyamı mı anlatmıyorum sana? Bana bunak muamelesi çekme. Geçenlerde birkaç günlüğüne gelmişlerdi buraya. Hatta seni de sordum, okuyor dedi. Senin okulda olduğuna inanmasam da arada kaynamıştır zahir, bırakın sürü psikolojisi iyi gelir dedim. Ablan sana demedi mi?" Bu kadını şimdi boğacaktı. Onunla ne derdi vardı ya hu? Neden yerden yere, hatta memleketen yurt dışına çakarak yerle bir etmeye çalışıyordu. Yaşlı kadın tekrar merdivene baktı kurnazca. "Sahi, hani onlar nerede ki? Onları da bir göreydim, iyi olurdu."

Ecem kaşlarını çattı. "Ne nerede?"

Yaşlı kadın kırarmış bakışlarını kısarak ona hainçe çevirdi. Genç kız birden pot kırma aşamasında olduğunu anlayıp, "Ha! Onlar mı? Onlar şeyde!" Nerede der gibi tek kaşını yukarı kaldırınca da, yaşlı bunak, "Ablamın gaz sancısı vardı da biraz hava almaya çıktılar!" deyiverdi. Bulduğu bahaneye bak, ablası bunu duyunca derisi de bacaklarının yanına ek yapacaktı. Cem dudaklarını birbirine bastırıp gülmesini engellerken, yaşlı kadın gözlerini belertip baktı.

Bakışlarını salonun kapısına çevirdi. "İçeri almayacak mısın kızım, ben böyle kapı ağzında kaldım?"

"Biz yatacaktık..." dedi Ecem panikle. Kadın kaşlarını kaldırınca "Yani ayrı odalarda" deyi verdi. "Herkesin odası ayrı!"

"Daha erken, ne yatmasıymış? Ben yaşlı bir kadınım bakma böyle cillop gibi taze gözüktüğüme, herkes aldanıyor halime. Yok,

anan sana hiç terbiye vermemiş hani, aynı Ecem'sin sen yahu Esme'm olsa nasılda hemen hanım hanımcık atılırdı kapıya, "Gel teyze, ayakta kalma içeri gir, çay çorba Allah ne verdiyse ikram edeyim diye."

Destursuzca salonun kapısından içeri girerken, bakışlarını Cem'e çevirdi. "Bu ufakken de böyleydi oğlum, anası pamuk şeker gibi kadındır, bacısı da. Bu kime çekmiş bilememe ama bu hep cadıydı, birazda dili fazla çalışır bunun lafına laf beşte ziyade hiç susmaz. Kafa şişirir."

"Seni geçemem dilimle merak etme" diye kızgınca söylenirken genç kız, Cem'i kolundan tutarak kendine çekip, hızla kapının girişine yapıştırdı. Adam koluna bakarken, o sinirle "Cem bu kadını bu evden hemen göndermezsen, buradan birinin cesedi çıkar ona göre!" diyerek tehdit etse de, adam ona eğlenceli bakışlar atıp, kaşlarını kaldırarak "Saçmalama Ecem, onu evden kovamam ya!" dediğinde, genç kız dudaklarını büktü. "Beni istiyorsan kovacaksın." Onun kaşlarının kalktığını ve ne kadar saçma bir çıkış yaptığını anladığında, çok geçti. Lanet olsun, aklı firarlardaydı. *Beni istiyorsan* da ne demekti ya?

"Yani sevgilin olarak..."

Cem onun sinirden kızarmış pürüzsüz yanağında parmaklarını gezdirerek "Sıkma canını, birazdan uykusu gelince, çeker gider zaten" diyerek kapıya yöneldi. Genç kız ona suratını asarak bakınca, kaşlarını kaldırıp kafasını "İdare et" der gibi salladı. YouTube'da annesinden bir tane daha şeker isteyen çocuk gibi "İdare edemem Cem, idare edemem..." diye ağlamak istiyordu.

Yaşlı kadın içeri geçince etrafa bakınarak sakince yürüdü. Koltuğa oturup "Seni iyi gördüm pek bir güzelleşmişsin valla, eğri oturup doğru söylemek lazım güzel kızsın, manken gibi. Gerçi seninkisi çirkin ördek hikâyesi gibi, kara ördek kuğu olmuş... Bizim torun daha ufakken almıştı senin kokunu da, ben engellemiştim, valla bilseydim böyle güzel olacağını asla karşısına dikilmezdim. Olmaz oğlum, o kız çok konuşuyor ve çirkin demezdim..." dedi.

"Ben kavun muyum da beni koklasın!" diye kızgınca kanepeye genç adamın yanına yöneldi. Keşke onu annesinin çay partisinde zora sokmasaydı zira intikamı o güne dayanıyordu bu yaşlı bunağın. Sadece ona ayaklı gazete, dedikoducu karı demişti, yalan mıydı? Ama o günden sonra onu çamaşır ipi gibi gerim gerim germek için vakit kollar olmuştu. Allahım bunu isteyeceğimi bilmezdim ama bir felç nasip et, bana değil ona... Ağzı tutulsun da saçmalamasın. Dili kurusun da konuşmasın, boğazına dolanıp hıh diye gitmesin ama sussun."

"Siz de hiç değişmemişsiniz Vasiyet Teyze, hâlâ aynı duruyorsunuz" derken kız, bir nevi dilindeki kemikten bahsetse de, yaşlı kadın omuzlarını geriye atıp göğüslerini şişirerek öne çıkardı. Hava yastıkları gibi memelerini gözüne sokarcasına "Aman nerem aynı ayol, valla buraya geleli birkaç kilo verdim görmüyor musun, ben zayıfladım çocuğum" derken Ecem gözlerini kadının üzerinde şaşkınca gezdiriyordu. Gözlüklerini mi taksaydı, gözleri bozulmuştu herhalde. Görmez miydi? Bir zaman önce koltuklara oturduğu zaman yanında az da olsa boşluk kalıyordu, şimdi ise tamamen dolduruyordu. Kalkarken galiba koltuğu da yanında götürecekti.

"Görüyorum Vasiyet Teyze, incecik, tığ gibi olmuşsunuz valla, mankenlere tur attırırsınız bu halinizle."

Arada bir sessizlik oldu. Cem kanepeye yayılmış, hiç konuşmadan onları dinliyordu. Yılın sohbeti. Bilseydi kamera falan ayarlardı. Bu muhabbet pek heyecanlı ve çok güzel olacağa benziyordu. Genç kızın bu kadına laf yetiştirememesini zevkle izlemenin tarifi yoktu... Ecem'i de susturan birini görmüştü sonunda, vay be!

"Eee Vasiyet Teyze, yine yürüyüşe çıkıyor musunuz akşamları?"

"Çıkmam mı oğlum?" Aşağı eğilip bileğini ovdu. "Valla canım çıkmış bugünkü yürüyüşten, farkında olmadan at gibi koşturmuşum söylemesi ayıp, bir de şey var tabii..." Bakışlarını Ecem'e çevirdi. Genç kıza bakınca Ecem gözlerini devirdi. Valla sormayacaktım, canım çıksın ki bu konuyu açmak istemiyorum, kollarım burnumdan çıksın, ayaklarım birbirine dolansın ki bir daha bakarsam sana imayla ve beyin ölümü geçireyim, hatta kendime

ötenazi yapayımki sormayacaktım. Ama sordu. Çünkü yaşlı kadın özellikle gözlerini ona dikip masumca bakarak devirdi ve tuzağa çekti. "Hadi sor sor" der gibi avına pençeyi geçirdi.

"Bir de ne var Vasiyet Teyze?"

Üstünüze afiyet biraz cırcır olmuşumdu, ay siyatiklerim de azdı, eh menopozu da sayarsak demeyeceksin değil mi! Allahım demesin ne olur.

"Gençlik kampına yazıldım bizim burada kızım, oraya da yeni başladım canım çıkıyor kendime anca sıra ayırabiliyorum, eh artık yaşlanıyoruz yavaş yavaş ne yaparsın biz de şimdiden önlemini alalım dedik."

Söyleyene bak? Kadın yetmişini devirmeye gelmiş, *yaşlanıyoruz* kelimesini çekinerek kullanıyor, gören de sanır ki on beşlik taze gül goncası, koklamaya kıyılmaz.

"Orada ne yapıyorlar, klon falan mı?" Başka ne yapacaklar botoks yapsan kaç yılanın ölümü demek olur, estetik desen dikiş tutmaz, gerdirme desen işe yaramaz... Kesin klon yapıyorlardı... Ve bu sürrealist Amerika'nın işiydi, kesin. Bombalayamadığı ülkeleri Vasiyet Teyzelerden klonlayıp göndermeye niyetleniyordu, Google kurumla klonlanmış Vasiyet imalatı başlatıyordu, başka nasıl devirecek başkalarının ülkesini? Anti virüsü olmayan tek öldürücü virüs Vasiyet!

Vasiyet Teyze'nin evine zorla yollanması ve Cem'e sitemeden kızın erkenden odasına çıkıp yatmasıyla kapanmış gibiydi konu.

Ecem sabahın erken saatlerinde kalkmayı hiç planlamıyordu ama aşağıdan gelen seslerle yerinden doğrulduğunda, gözleri duvardaki saate kaydı. Saat henüz yediydi. Bu adam sabahın köründe kum torbasını rüyasında görmüş olamazdı değil mi? Ayıcıklı pijamasının üzerine geçirdiği tavşanlı sabahlığıyla odadan fırlayan Ecem, burnuna gelen nefis kokularla heyecanla mutfağa atıldı ama boştu. Demek bahçeye sermişti sofrayı. Ah doğanın içinde, sabahın dibinde kahvaltı, ne romantik...

"Cem, neredesin?" dedi keyifle gülerek dışarı çıkarken. "Yoksa bana sürpriz mi yaptın?"

"Kızım öğlen güneşi sidiklinin üzerine doğar, bu ne uyku?" diyen kadınla, *aman sabahlar olmasın* diye inleyen Ecem, olduğu yerde donup kaldı. Cem kahvaltı masasında esir alınmış halde sessizce otururken, yaşlı kadın elinde çaydanlığıyla sanki kendi evindeki misafirine hizmet eder gibi, bardakları dolduruyordu. Bu bir kâbustu. Hayır, kâbus değil vahşetti. Ecem ruh gibi masaya yaklaşıp, yerine oturdu. Cem kaşlarını kaldırarak omuzlarını sarstı, Ecem hâlâ kâbusundan uyunamadığını düşünerek kendini çimdirdi ama uyanmış ve tekrar bayılmış olmalıydı keza kâbusu ona bakarak, sohbete başlamıştı bile.

"Cem bana yardım eder misin, fişi takamadım."

Genç adam kaşlarını kaldırıp bakınca "Mutfaktaki fişi" diye dişlerini sıktı Ecem. Mutfağa geçtiklerinde kurabiye tabaklarını hazırlarken, sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi mutfak masasından kaptığı bıçağı eline alarak, adamın üzerine sıçradı. Gözleri dönmüş halde, "Cem bir şey bul bu kadını ortadan kaldır, valla seni polise şikâyet etmem" derken bıçağı adamın burnunun dibine dayadı.

Cem yutkunarak kızın elindeki bıçağa bakınca, Ecem elindeki bıçağı fark edip dehşetle tezgâha attı. Üzgünce yüzü düşünce, Cem kollarını onun incecik beline sarıp, çenesini boyun köküne dayayarak, "Ben ne yapabilirim ki, onu kovamayacağımıza göre burada oturup gitmesini bekleyeceğiz demektir" dedi ciddiyetle.

Ecem omuzlarını düşürdü hüsranla. "Öldürelim, arka bahçeye gömdüğümüzü kimseye söylemem." Cem keyifle kıkırdadı. Ecem huzursuzca söylendi. "Bari kulaklarına pamuk tıka da, onun saçmalıklarını duyma. Beni sana nasıl anlatacak kim bilir."

Cem dudaklarını narin boynuna dokundurup, genç kızı kendine çevirdi. "Sen ciddi anlamda ondan korkuyor musun?" diye sorduğunda, Ecem ciddi bir masumlukla, dudaklarını dişledi.

"Ondan kim korkmaz Cem, o Vasiyet, namı diğer Çene Magazin."

Genç adam ellerini omuzlarına koydu. "Seninle bir derdi mi var, normalde bu kadar kimsenin üzerine gitmezdi. Sen onun sanki kuyruğuna basmış gibisin."

"Hiç de, benim onunla bir derdim yok, asıl o benim kuyruğuma basar hep. Canımı yakmasa niye pençelerimi çıkarayım ki?"

"Bak eğer şimdi onu gönderirsek, sırf merakından bir daha gelir fakat kendi kalkarsa, bir daha gelmez."

"Tamam" diyen genç kız elinde tabaklarla bahçeye geçti.

Ecem bakışlarını yaşlı kadına çevirince, o da ona bakıp elini sallayarak "Hah, nerede kalmıştım?" dedi. "Sen de dinle kızım." Ecem, Cem'e baktı kafasını sallayarak "Ne anlatıyordu en son?" diye. Genç adam ona sadece tebessüm etti. Bakışlarını yaşlı kadına çevirip onu ciddiyetle dinlemeye koyuldu. Bu kadın bu adama ne yapmıştı kaşla göz arasında, büyü mü? Kesin hipnoz etmişti onu can kulağıyla dinlesin diye.

"Bak bu hikâyeden ibret almak lazım, daha anlatmaya başlamadan tüylerim diken diken oldu..." derken kollarındaki beyaza çalmış ormanlarını gözüne sokuyordu. Epilasyon icat edildi teyze, haberin var mı? Ecem nefesini tutup beklemeye başladı. Yo, meraktan değildi bu bekleyişi. Belki böyle nefesini tutarak beklerse iki dakikaya kadar beynine oksijen gitmeyince küt diye bayılırdı.

Kadın anlattı. Allahım ibretlik korku hikâyesine bak, milletin mahremiyetini dinletiyordu. Yaşlı kadın geriye doğru hafifçe yaslanıp, kaşının tekini havaya kaldırdı. "Dur kızım, aman be kafamı karıştırdın yine, ben bunu anlatmayacaktım ki nereden geldi şimdi bu aklıma? Tüh bunu geçen ne çok düşündüm de, aklıma getirememiştim."

Cem elini dudaklarının üzerine koyup kıkırdarken gevrek gevrek, genç kız işaretparmağını göğsüne götürüp kendini dürttürdü. Face de değil, gerçek. "Ben mi karıştırdım kafanızı? Hiç konuşmayan ben!"

"Yok, ben. Tabii sen. Bir susmuyorsun ki konuşayım, hep sen, hep sen. Aman kızım seni alan koca yandı, sende bu çene varken evde kalırsın benden demesi. Vır vır da vır vır..." Cem'e bakıp, "Sen benim oğlum yaşındasın yavrum" dedi torunu yaşındaki genç adama. "Erkekler çok konuşan karıyı sevmezler bilirsin. Alacaksan ağzı var, dili yok olacak! Aynı ben gibi birini sana da buluruz merak etme, vardır kıyıda köşede bir tane kalan!"

Cem kafasını olumlu anlamda sallayınca, genç kız çaktırmadan bacağına çimdiği bastı. Genç adam olduğu yerden kımıldamayınca, dişlerini sıkarak ona baktı. Gözleri öldürecek gibi bakarken kıskançlıktan deliriyordu. Canını yakasıya bir daha yaptı ve bir daha, ufacık elleriyle etini morartana kadar devam etti... Genç adam biraz geriye doğru kayarak, sandalyenin demir koluna yaslandı, dikkatini yaşlı kadına verdi.

"Yok teyze benimkinin de ağzı var dili yok artık, bir görsen hele senin yanında konuşmaya çekinir. Ben memnunum, sen başkasına bak" derken yaşlı kadın omuzlarını sarstı. Ecem şaşkın gözlerini genç adama çevirip öldürücü bakışlar attı. O da omuzlarını sarsıp yaşlı kadını işaretetti.

"Hah ne diyordum, korkunç derecede korkunç bu hikâye." Ecem'e hafakanlar basmaya başladı. Acaba buranın ozon tabakası daha mı bir delinmişti ne! Yaşlı kadın anlattı genç kız bayılma noktasına gelene kadar dinledi. Arada bakışlarını Cem'e çevirdiğinde onun da kendinden farksız olmadığını anladı, yazık sesini dahi çıkarmadan sessizce oturuyordu ama gitmesi için de bir şey yapmıyordu.

Ecem şimdi ağlayacaktı. Ellerini göğsüne götürüp vurarak sinesine, eski kadınlar gibi ağıt yakarak haykıracaktı. Çok derin yarası vardı. Cırlayarak yerinden kızgınca kalkıp "Ne kartı? Ben daha yirmi iki yaşındayım Vasiyet Teyze, benim yaşımdakiler değil evlilik oyun çağında sayılıyor bu devirde, ne evde kalması? O eskidendi, devir değişti artık otuzdan aşağısı çocuk sayılıyor" dedi itirazla.

"Aman kızım, yalan bunlar sen geç bunları bir kalemde. Evde kalınca devir değişti muhabbeti, o eskidendi derler zaten hepsi... Kokma kız seni de biri alır üzülme bu kadar, ben sana buluveririm bir tane iyisinden herif." Ecem'in suratı sinirden kızarırken, elleri yanında yumruk olmuştu. Saçını başını bigudi gibi eline dolamak istiyordu. Kadının çenesi yeni kaçmış ten rengi çorap gibiydi, önüne de oje sürmeden durmayacağa benziyordu. "İstersen seni bizim bakkalın çırağına alalım. Valla temiz aile çocuğu, evine bağlı, içkisi yok, kumarı yok. Taşı sıksa suyunu çıkarır. Asgari ücretli

maaşı da var, kesintisiz hem de sigortası da var sana gül gibi bakar. Yakışıklı da köftehor, ha... Burnu biraz uzun, iki dişi eksik olsun ama bu kadar kusur kadı kızında da var."

Allahım yangın var diye bağırsam, su döken olur muydu? Bu kadının benimle derdi ne? Ben ne yaptım buna? Hangi ara tavuğuna kış dedim acaba? Hay diyen dillerim kopsaydı, lal olup sussaydı. Yaşlı kadının çayını tazelemek için atıldı. Bardağı yerine koyarken yaşlı kadın, kendi kendine gülmeye başladı. Cem'e kafasını sallayıp "Ay biliyor musun oğlum?" dedi.

Nereden bilecekti, müneccim miydi çocuk?

Bir de elini dudağının üzerine koyup gülerek biraz bekledi, kahkahasından omuzları sarsılıyor otuz iki dişini –bunların üçü altın– kuyumcu vitrini gibi sergiye sokuyordu. Ecem, Cem'e bakıp kaşını gözünü dansöz gibi kıvırırken, *"Yapma, dinleme kulun kölen olayım"* der gibi baksa da, genç adam ona aldırmadan bakışlarını yaşlı kadına çevirdi. "Neyi biliyor muyum?" Ona çanak çömlek hatta toprak tencere tuttu anlatsın diye hıyar. *Ben o çanakları çömlekleri tek tek kafanda kırmaz mıyım Cem?*

Vasiyet Teyze ona ta Uranüs'ten başlayıp, Mezopotamya'ya varıncaya dek değişik sohbetlerini ve bir de ne kadar kirli, bitli hatta kurda düşmüş çamaşırları varsa, ortaya dökmek suretiyle, birbirine katıp, kaşını gözünü oynatıp, arada yarım ağız gülme maskesinde şeytanca sırıtıp, bazen kaşlarını çatarak, bazen dil kırarak anlattı. O anlatıyor, Cem dört köşe otuz iki diş mağazası açılışıyla onu dinliyordu. Ellerini yumruk yapıp ağzının ortasına vurmak, gözüne gözüne çakmak istiyordu. Hem Cem'in hem de yaşlı cadının...

Sabah bitti, "Hani kızım ablanlar nerede kaldı?" sorusuyla öğleni devinip akşam yemeğini de birlikte yedikten sonra, kadın sonunda salonun koltuğuna da postunu sermişti. Zaman geçtikçe genç kızın gözlerinde karabulutlar toplandı. Öfkesi şimşekleri çaktıran korku filmindeki soğukkanlı katillere dönüşünce, genç adam öne doğru yaklaşıp bu işe bir el atma zamanı geldiğine karar verdi. Bunu yapması ona bir gün, genç kıza milenyum kadar uzak gelmişti. Vasiyet Hanım elindeki beşinci bardak çayından da son

yudumu alınca "Ecem ablanlar da nerede kaldı, bir gidip baksak mı ki?" diye sormasıyla genç kız birden depar atıp ayağa fırladı. "Evet, evet!" nidalarını biraz yüksek sesle cırladı.

Şok geçiren Vasiyet Teyze yerinden sıçrarken korkuyla, ona gözlerini açarak "Terbiyesiz!" edalarıyla burnunu kıvırdı. Bu hali ne korkunçtu, gece rüyasında görmeseydi bari...

Neyse sonunda uykusu gelince yukarı çıkıp yatmaktan son anda vazgeçirdikleri kadın kendi evine giderken, artık Ecem'in pili bitmişti.

Kapının ağzında durup yaşlı kadına ağır çekimde el sallarken "Allahım, gidişi olur da görüşmemiz bir daha asla olmaz. Âmin..." dualarıyla uğurluyordu. Su dökmek mi! Bir daha gelmeyeceğini bilse, tüm su tabiatını dondururdu.

Cem yaşlı kadın arazi aracına binip, kapıdan çıkarken, sevgilisine baktı. Kız sanki bir günde kırk yaşına gelmişti. Omuzları çökmüş, benzi sararmış solmuş, dişlerini sıkmaktan da dişsiz kalmış gibiydi. Kolunu boynuna dolayıp, onu kendine çekti. Bakışları hâlâ Vasiyet Teyze'nin çıktığı kapıda takılı kalmış halde "Çok tatlı kadın, yalnız kalınca diline vuruyor yazık. Bir de yaşlanınca herşeyi birbirine karıştırır olmuş baksana" dedi samimice. Dehşete düşen Ecem tam adama bakacaktı ki, cırlayan bir sesle olduğu yerde korkuyla sıçradı. Damağını çekerken panikle, o ses "Cem!" diye yine ortamı ateşe verdi.

"Cem..."

Ve Ecem daha ne olduğunu anlayamadan, bir köşeye savrularak, boynuna dolanan kollarla olduğu yerde donup kaldı. "Seni çok özledim sevgilim, geleceğini söylemedin. Of çok uzun sürdü bu sefer gelmen."

Yok ya, bu kadarı da eşek şakası olmalıydı. Yaşlısı gidiyordu, genci geliyordu. Ecem nefes almadan karşısındaki manzarayı izlerken, boynuna fukara sümüğü gibi yapışan kızı ayırmak isteyen Cem "Zühre..." dedi biraz abartılı tonda.

Zühre denen edepsiz kız biraz kenara uzaklaştırılınca, suratını asarak "Az önce Vasiyet Teyze'yi gördüm, geldiğini o söyledi. Beni

çok özlediğini söylemişsin ona. Kaç gündür buradaymışsın, söz vermiştin gelince arayacaktın, nasıl özlemek bu?" dedi.

"Ben mi özlemişim seni?" diyen Cem şaşkınca kaşlarını kaldırarak, sıkıntıyla elini saçlarına daldırdı. Şu anki sessizlik hiç hayra alamet değildi. Zühre denen kız Ecem'e kibirli bir bakış atıp "Ayrıca yanında bir de çocuk varmış..." dedi küstahça.

"Çocuk?" dedi Ecem şaşkınca. Öne doğru desteksizce atılınca, Cem onu omuzlarından son anda yakaladı, kız korkuyla bir adım geri sıçradı ama aldırmadı.

"Vasiyet Teyze uyardı beni, Ecem biraz özürlü, onu pek kafana takma dedi... Üstüne gidince köpek gibi ısırıyormuş. Sorun yok Cem" dedi kız Cem'e yaklaşıp. Sesini kısarak usulca, "Bu kız gen zekâlı mı harbiden?" diye sordu. Cem dehşetle yutkundu.

"Lan ben senin ebeni de, dedeni de, Vasiyet Teyze'ni de..." diye başlayınca öne atılıp küfretmeye, Cem sevgilisinin hem ağzını, hem bedenini yanında tutarak kendine çekti. Zühre korkuyla bir adım daha geriye giderken, "Cidden özürlüymüş" diye sayıkladı.

"Hayır" dedi Cem dişlerini sıkıp elleri altından kurtulmaya çalışan hırçın kızı sıkıca tutarak.

"Değilse, deli o zaman..." dedi Zühre devam ederek.

Cem dişlerini sıkarak, "Cinayete ehliyeti var yani... İstersen geri dur da parçalamasın seni" diye tısladı.

Kaskatı olan Cem, Ecem'e iyice yaklaşıp, kolunu omzuna attığında, kız kısacık bir an duraladı sonra Zühre daha büyük bir bomba patlatınca, kıyametin suru üflendi. Artık su görmüş kudurmuş hayvan gibi onu gebertmeden durmayacaktı.

"Yoksa sen şu sümüklü Ecem misin?" dedi Zühre şaşkınca. "Hani Vasiyet Teyze'nin sürekli bahsettiği, Rüzgâr Abi'nin deli baldızı, Nebahat Hanım'ın aklı kıt kızı."

Ee yuh yani, Ecem bu kızı artık paralardı, üstüne de o cadı karıyı gebertirdi – ki nitekim de öne atıldığı ilk anda, omzundaki baskıyla durdurulmuştu. Ama bacakları tekme atmak için öne uzanıyor ve ağzına gelmeyecek küfürleri savururken, Cem elini ağzına tıkamış, sesini kesiyordu.

"Bir şey mi vardı Zühre, saat epey geç oldu?" dedi Cem kıza hem mesafeli hem de otoriter bir bakış atarak. Kollarının altındaki kız delirmiş gibi çırpınıyor, kurtlu kadına saldırmak için zaman kolluyordu.

"Saat daha dokuz Cem..." dedi kız kare bir jetonla homurdanarak. "Geç olmadı ki."

"Bizim için yorucu bir gündü, iznin olursa erkenden dinlenmek istiyoruz" dedi adam açıksözlülükle.

Kız adama mayışarak yaklaşırken, "Bırak o sütünü içip uyusun Cem, biz biraz yalnız..." derken "İyi geceler Zühre..." dedi Cem kızın lafını kesip, kibarca kovarken.

Bu olanlara bir anlam veremeyen Zühre, sinsi ve düşman bir bakışla Ecem'e bakıp, saçlarını savurarak arkasına döndü ve geldiği gibi sessizce ortadan kayboldu. Cem bir an Ecem'i tutamayıp kızın leşini yerden toplayacağını sanmıştı.

Soluk soluğa küfreden Ecem ellerini yumruk yaparak, "Sırada kim var Cem?" dedi dişlerinin arasından. Yüzüne tükürse daha az etki sağlardı.

Ne diyeceğini bilemeyen Cem kaşlarını kaldırarak "Yemin ediyorum kadersizim..." dedi sıkıntıyla.

"Ah sen mi? Bir elin yağda, bir elin balda olan sen mi kadersizsin?"

"Bak kıskançlık yapmayacaksın değil mi?"

"Hah, onu mu kıskanacağım?" dedi Ecem ama aslında geçmiş bile olsa felaket kıskanıyordu, üstelik kız ona sidikli demişti. O kızı öldürmeden buradan giderse, onu köpekler kovalasın. Demek dağ evinde bile atacak kadın bulmakta zorlanmıyordu. Sonra birdenbire tuslayarak "Sözde dağ başındaydık, maşallah buraya da bir el atmışsın haynna... Ev yolgeçen hanına dönmüş sayende. Yeminle kerhane gibisin Cem, girenin çıkanın haddi hesabı yok" dedi ve adamın ifadesiz yüzüne buz gibi su atarcasına "Sen itfaiye şefi misin be adam, önüne gelenin ateşini söndürmeye meyilli misin?" diye haykırdı.

Omzundaki kolu halı silkeler gibi hışımla silkeleyerek düşürdü. Kendini ona çevirip öldürücü bakışlar atarak, gecenin

karanlığında tüm dirayetini kaybetti. İçinde kızgınca patlayan şimşekler de olmasa, o koyuluktan kara delik gibi göründüğü için baktığını anlayamazdı.

"Bir daha o kadını görürsem ötenazi yapanım ve artık etrafıma bakarak gezmek istemiyorum yine nereden kim fırlayacak acaba, sevgilimin kollarına zıplayacak diye. Bileklerimi keser, evin damından kendimi atarım da, artık senin yanında bir gün daha fazladan kalmam Cem... Bu sefer ciddi ciddi bitti bu iş, benden uzak dur."

Genç adam onun söylediklerinin kıskançlık olduğunu düşünüp yatıştırmak için yaklaşırken, Ecem sinirle gerileyerek bağırdı. "Uzak dur dedim Cem. O kadınla konuşup, ardımdan kıs kıs gülerken düşünecektin bunu. Kollarına atlayan kızların bulundukları mekânlara beni getirirken düşünecektin." Gözlerinden yaşlar süzülürken, durup düşündü. "O kadın bu eve girdi mi?"

Cem'den ses çıkmayınca, dişlerini sıkarak "Elbette girdi, yoksa yatak odasının üst katta olduğunu nereden bilsin değil mi?" diye çıkıştı.

"Ecem, abartmıyor musun?"

"Ben mi abartıyorum? Sokakta kime selam versem, eski kıngın çıkıyor." Arkasını dönüp kızgınca eve yöneldi. Genç adam da ardından hemen yetişip giriş kapısını kapatarak onun yanına yaklaşıp, merdivenlerde genç kızı kolundan yakaladı.

"Geçmişim geçmişte kaldı..."

"Ben de geçmişte mi kalacağım ileride?"

Ecem birden ona döndü. Gözleri coşmuş, dolu dolu olmuş ona bakıyordu. Çocukça büktüğü altdudağı rehavetle titriyordu. Adam dişlerini sıkınca, vereceği cevaba gerek kalmadı. Gözbebekleri hırsla ve sinirle titreşirken burnunun içinin nemlendiğini hissediyordu. "Uza Cem, yok ol!" diyerek titrek sesiyle kolunu silkeledi, adamın elini düşürünce kolundan merdivenleri çıkmaya başladı.

Hızlı adımlarla yukarı çıkınca odaya girip sinirle cama doğru yöneldi. Yanaklarına doğru yaşlar akarken, o cadı karının bunu bilerek yaptığına neredeyse emindi. Onu Cem'e rezil etmişti, Cem'i de ona düşman... Harika; sonunda senelerin intikamını almıştı!

Sıvan olursa; birini kalbinden atıp gelecek dersin.

ON ALTINCI BÖLÜM

Evet, bunu kesinlikle beklemiyordu! Hayır, bu kadarını yapacağını tahmin dahi etmiyordu. Ama yapmıştı işte. Hem de ona düşünmeye, reddetmeye hatta tokat çakmaya dahi vakit bırakmadan yapmıştı. Şimdi ise bu yaptığını mazur gösterecek hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmuştu. "Alçak!" dedi dişlerinin arasından ve yatağının yanında duran valizine iç geçirerek baktı. Bu kadın gelmeden bir an önce firar etmeliydi bu evden, yoksa yakında sadece ailesi değil, tüm Türkiye Cem'le bir evde –yalnız– kaldığını duyacak, hatta bunu süsleyerek magazinlere bile ikram edecekti.

Sabah kalktığında yaptığı ilk iş, valizini hazırlamak olmuştu. Cem onu valiziyle bütünleşmiş görünce, yine kaçmaya hazırlandığını düşünerek sessizce arkasını dönerek, odadan ayrılmıştı. Çünkü derhal ilk uçakla arkadaşlarının yanına gideceğini ve hayal ettiği gibi özgürce tatilinin tadını çıkaracağını bangır bangır söylemişti kız.

Ama işin aslı ne parası ne de pasaportu olmadığı aklına gelince, öfkeden kudurması zaman almadı. Hayır, bu katışıksız kütüğü katiyen anlamayacaktı. Dün gece gerçeği bir daha anlamıştı ki, onların bir ilişkisi olamayacaktı. Tabii bu gizli düşünceleri Cem'in kalın kafasının sert duvarlarına çarpmıyordu o başka.

Cem'le kahvaltı boyunca tuhaf bir yüz asma, göz süzme, şımarık bir sıpa gibi kiritme* ritüeli eşliğinde küslük ve gücenmişlikle, bir rica konuşmuştu. Buralardan olabildiğince uzağa gitmek

* İnatlaşmak demek.

istediğini söylediğinde ise, Cem ona karşı çıkmayıp –sakince kabul etmişti– böyle bir şey yapacağını kesinlikle ama kesinlikle düşünmezdi. Ama Ecem onun bu kadar çabuk kabullenmesiyle kafasını o kadar meşgul edince, sebebini bir türlü anlayamadı.

Şimdi ise sıkkınca elini saçlarına gömmüş, yatağının üzerine koyduğu valizini açıyordu. Bakışlarını etrafta gezdirdi. Güzel bir süitti. Cem ona geminin en güzel süitlerinden birini tutmuştu, tabii yan odasını da kendine. Allahtan "İlle de bir odada kalacağız" diye tutturmamıştı anlayışlı öküz. Ona "Sevgililerinin olmadığı yer var mı Cem?" derken, denizin ortasına getireceğini beklemiyordu. Onu eve götürmek yerine, tatile çıkaracağını ise, hiç düşünemezdi ama en azından şüphelenebilirdi. Ama o ne yapmıştı, her şeyini ona kaptırarak, tüm kaçış yollarını tıkamıştı. Ah Ecem, bazen kafatasının içinde akıl yerine ne taşıyordu ki! Yalancı herif, bir de "Gemiyle İstanbul'a gitmek daha çabuk olur!" diye onu ayakta uyutmuş, gemiye binene kadar da bırak etrafa bakınmasına, konuşmasına dahi izin vermemişti. Ve Ecem tam bir akıl fukarası, düşünce yoksunu bir ahmak gibi ona itaat etmişti. Hayır, Cem damarına basarak, sırf öfkelenmesi için sataşarak bu oyunu galibiyetle başarmıştı. Bu saçma plana nasıl alet olmuştu?

İnsanlarla dolu, etrafı engin sularla çevrili bir gemideydi... Bu insanlar hayatına tehditti ama buradan kaçmayı başarırsa bile, parasız pulsuz nereye gidecekti? Nereye kaçarsa kaçsın Cem onu bulabilirdi. Razı olmaktan nefret ettiği kadar, onun yolunu kesmemesi durumunda kaçınca ne olacağının farkına varmak istemiyordu.

Öğlenin gür ışıkları içeriyi kuşattığında, krem ve kahve tonunun ağır olduğu oda çok şık duruyordu. Maun cilalı, barok oymalı mobilyalar buraya ayrı bir hava katmıştı. Kapı tıkladı. Yatağın üzerine çıkardığı iç çamaşırlarını kucağına toparlayıp, dört kapılı dolaba yaklaştı. Çekmecesinin içine hallaç pamuğu gibi kötekleyerek, sert bir tekmeyle kapadı. Bakışlarını etrafta gezdirip ortada ötesini berisini ve bir adet sutyenini bırakmadığından emin olup, kapıya yöneldi. Geleni tahmin etmek üstün zekâ gerektirmiyordu. Kapıyı açtığında surat asarak içeri geçti.

"Hâlâ küs müyüz?" dedi Cem bakışlarını genç kızın üzerine çevirirken. Ecem umursamayınca, usulca kapıyı kapadı.

Oysa Ecem aradan geçen beş dakikada bile, salak kalbine yenilerek duygularına teslim olmuştu, küslük mü kalmıştı? Hani küstü? Hani yüzünü görmek istemiyordu? Hani onu görünce midesi bulanacak, öfkesi kabaracaktı? Yine onu görünce yüreğinin titremesini, kendini onun kollarına atmak için önüne geçilmez bir ihtiyaç duymasını engelleyememişti. Şu son zamanlarda ölü gibi yaşadığını, kalbinin hâlâ bu adama ait olduğunu, şu anda fark etmek istediği son şey dahi olmamalıydı! Ona ait çocukça saplantılar taşıyan yüreğini söküp atmışken, bu masum ergen aşk duyguları nereden başına tebelleş oluyor ki? Ecem yatağın yanına gidip, kıyafetlerini valizden alarak, dolabın içine hiç düşünmeden kötekledi.

Cem gülümseyerek kaşlarını kaldırıp, elini burnunun üzerinde gezdirdi. Genç kızın yaptığı pasaklılığa aldırmaması gerektiği halde, "Üşengeçlik yapma istersen! Onları düzenlemen lazım, kırışabilirler" diye öneride bulundu.

Ecem dolabın kapısını sertçe kapatırken "Sana ne bundan?" diye öfkeyle söylendi. Açık balkon kapısına yönelip, tüllerle boğuşarak dışarı çıktı. Kollarını göğsünün altına hırçın bir duruşla bağlayıp, bakışlarını sonsuz mavinin kucağına çevirdi. Cem usulca kıza yaklaştı. Onu zorla gemiyle tatile çıkaracağına bu kadar öfkeleneceğini beklediğinden, daha sakin ve duyarlıydı. Hemen arkasında durup, ellerini cebine soktu.

"Acıkmadın mı, vakit öğleyi çoktan geçti?"

"Acıkmadım. İnsanda yemek yiyecek hal mi bıraktın?"

Yine küsmüş, yine araya duvarlar örmüş, yine adama cehennem azabını reva görmüştü.

Ecem derin bir nefes aldı, daha soluklarını dışarı salamadan belinikalın kollar sararak, sırtını kendine yasladı. Sırtı o bilindik rahatlamayla sarmalanırken, içindeki garip telaşlara alışmaya başladığını fark etti kız. Ona alışmıştı, dokunmasına, sokulmasına, kızmasına, sevmesine ve kızdırmasına... Neden? Neden bu kadar

kısa zamanda gardını indirip, yeminlerini bozma aşamasına yaklaşmıştı? Sıcacıktı, üstelik her temasında nasıl oluyorda hem keyifle titretip hem de panikle nefesini kesmeyi başarıyordu, anlamıyordu. Ecem kızgınca biraz debelense de, bu nazlı hali fazla uzun sürmedi. Küskıpraşmaları genç adamın sabit ve inatçı tutumuyla alt edilmişti.

"Çok inatsın yabani Cadı. Aslında ortada küslüğü gerektirecek bir konu yok ama sen inatlaşıyorsun işte. O kadını eve ben çağırmadım. Eski hayatım geçmişte kaldı, karşıma çıkması normal ama bu umurumda değil. Zaten başından beri sürekli bir diretme ve yok sayma peşindesin... Ecem bu seni yormaktan ileri gitmiyor. Ben sıkılmam ama sen yorulursun güzelim... Biraz rahatla artık. Tatilin keyfini çıkar. Şu saçma inadını da, bir süre kenara bırak. Bırak, bu sefer savaşmadan, gönlümüzce birbirimize doyalım."

"Ne inadı Cem!" dedi kız ona gönlünce doyma fikri kanını kaynatırken. "Burada olduğumu ailem öğrense, olacakları düşünebiliyor musun? O Vasiyet kanı yemez içmez, hatta sıçmaz hemen yetiştirir bizi. Ben söyleyeyim mi o zaman ne olur? Abim seni o çok değer verdiğin seksi kıçından vurur."

Ve dudaklar tekrar bozuk nefeslerini keserek kulağına yanaştı. "Kıçımı seksi bulduğunu bilmiyordum..."

Kız kollarında mayışmamak için, "Bu bir itiraf değil... Çocukluğumdan beri tüm kadınların söylediği bir tespit bu..." diye yalan söyledi. "Ve evet, kıçından olacaksın."

"Yazık, kanzması çizilecek demek ki? Artık kadınlar bu konuda konuşmayı bırakır..."

Gözlerinin önüne bir film karesi yansıdı. Aklına gelen dehşet düşünceyle, "Ona zarar verirsen, ben de seni mahvederim" diye birden atıldı kız.

Cem çarpılıkça sıntarak başını aşağıya eğdi. Burnunu saçlarına ve kulağına sürttü. "Neden zarar vereyim sevgilim, o olmazsa ben bir hiçim... Öyle değil mi?"

Bundan bahsetmemişti Ecem, abisinden bahsetmişti ama Cem yanlış anlamıştı, esasen şu anda umurunda da değildi.

Onun dokunuşlarının içini kıyan baskısını yok sayarak, kollarından çıkmadan önüne döndü. Gözlerini adamın yeşillerine cesurca sabitledi. "Siz abimle anlaşamazsınız..." diye düşünmeden konuştu. Cem ellerini kızın ince beline yasladı, usulca kendine çekiştirdi. Ecem direterek bedenlerini birleştirmemeye çabaladı. Sonra onun birden sertleşen yüzündeki soğuk bakışlarını fark ederek kızardı. Ne vakit abisinin adı geçse Cem değişiveriyordu.

"O benim abim Cem... Adını andığım vakit yüzünün rengi atıyor. Ama o benim abim, işte o da sizin adınızı duyduğu vakit böyle hiddetli ve öfkeli oluyor."

Onun bu cüretine şaşırmamış gibi kaşlarını kaldırmıştı genç adam, konuşmak için kısacık bir zamanlık suskunluğu kullandı. "Biz abinle anlaşamayız değil... Anlaşma yapmıyoruz ve abinle dalaşmaya niyetim yok Cadı... Korkma. Senin için ona bulaşmıyorum."

"Ama o benim için sana pekâlâ bulaşacaktır."

"O zaman iki medeni..."

"Siz medeniyetten ne anlarsınız? O ayı, sen azman. Filler tepişir, olan ayaklar altında ezilen çimenlere olur. Bizi umursayacağınızı pek sanmıyorum. O namus diyecek, sen ne diyeceksin? İki günlük heves arkadaş, bırak yaşayalım mı?"

"İki günlük değilsin..."

"Beş günlük müyüm Cem?" dedi inanılmayacak kadar yumuşak, şefkatli bir sesle. Elini kısa bir süre alnında gezdirdi. Parmaklarının dokunuşu garip bir rahatlama hissi veriyordu. Ecem bir an için onun gözlerinde, sanki bir şey söylemek isteyip de tereddüt eder gibi bir ifade sezdi. Erkeğin gözlerinde anlık bir kızgınlık yanıp sönerken, Ecem elini adamın göğsüne koydu. "Cem..." dedi usulca. Ve az önce ne söylediğini birden fark edince, yüzü kıpkırmızı oldu. "İğrençsin Cem... Senin kıçından bana ne!"

Konudan konuya atlayan kızla kafası çorbaya dönen Cem, onun güzel gözlerindeki hırçınlaşan inatçı meydan okumayı görünce, küstah dudaklarını bariz bir biçimde gerdi. "Ecem senin jeton yine kareye bağladı."

Elinin tersini kızarmış kadifemsi masum yanağına dokundurup, başını aşağıya eğerken Ecem birden arkasını dönerek bakışlarını denize çevirdi.

"Sen kızardığında, aklıma gelen canımı yakıyor. Sanki..."

"Sanki?" dedi kız dudağının kıyısını dişleyip kollarında titrerken.

"Sanki..." Sesi tartışma kabul etmeyecek kadar kesindi artık. "Daha önce hiçbir erkekle birlikte olmamış, eli erkek eli görmemiş gibi..." diye içinden geçirdi adam.

Ecem onun bu sakin görünümünün ardında vahşi bir öfkenin kaynamakta olduğunu anlıyordu. Cem kollarını incecik beline sardığında, kızın derin bir soluk alarak titremesinin keyfini sürdü. Ona verdiği tepkiler hoşuna gidiyordu. Çok yaklaşmasına izin vermiyordu bir bakire gibi, ama ondan uzak durmasına da izin vermiyordu. Bir süre öylece dikildiler. Belli ki henüz kimse görmemişti onların gemiye bindiğini. En azından kimsenin bu konuda konuştuğunu ailesi duymamış olmalıydı ki, hâlâ azarlamak, tehdit etmek, hatta derhal eve çağırmak gibi istekleriyle aramamışlardı. Yakında, çok yakında birisi mutlaka görecekti, yemeden içmeden ailesine yetiştirecek ve onlar da hayal kırıklığı eşliğinde onu arayıp, derhal eve dönmesini emredecekti, bundan adı kadar emindi.

Her dakika ona yıllar gibi uzun geliyordu şu anda. Dağ evi başkaydı. Orada kimse görmezdi diye düşündüğünde artık bunun çok geç olduğunu fark etti. Lanet olsun... O çene makinesi kadın yemeyip içmeyip kesin annesine yetiştirmek için fırsat kollayacaktı! Yakında gazetede herkesin görebileceği biçimde, Cem'le tatile çıktığı kesin yazacaktı. Ünlü işadamı sevgilisiyle tatile çıktı. Bunu duyan Eymen Sancaktar onları kevgire çevirirdi. Ve son, bir aile daha bir kızın salaklığıyla yıkıldı. Gözlerinin önüne ağlayan Peri, bayılan annesi, komaya giren babası, kafayı yemiş ablası ve öfkeyle onu tehdit eden eniştesi gelince, korkuyla irkildi.

"Tövbe estağfurullah!"

Adam onun ses tonundan, dayanılması güç bir kızgınlığı frenlemeye çalıştığını anlıyordu. "Ne oldu Cadı, yine ne düşünüp tövbe ettin?"

"Cem ben gerçekten ciddi anlamda söylüyorum. Bırak ilk limanda arkadaşlarımın yanına gideyim. Yaptığımız hata... Annemler duyduğunda küplere binecek... Abimi düşünmüyorum bile. Üstelik senin geçmişin yakamızı asla bırakmayacak ve ben normal bir kız değilim."

Adamın duruşu da düşünceleri gibi sertleşti. "Buna müsaade etmem... Bensiz hiçbir yere gidemezsin anormal kız..." Son sözleri kati ve ödün vermezdi.

Kollarında dönerek, yüzüne baktı Ecem. Bu adam öfkelendiği zaman yanak yasları kasılıyor, burun delikleri genişleyerek kenarındaki nabız hızlanıyordu. Açık bir horgörüyle süzdü genç kız onu. "Cem hayatımda önceden sen yoktun. Ve ben istediğim yere özgürce gidiyordum."

"Artık ben varım ve gidemezsin... Hiçbir erkekle, arkadaşın yada değil tatile çıkamazsın. Akıllı olan hiçbir erkek buna izin vermez zaten bilmeliydin."

"Sen erkek değil misin?"

Bu sözdeki sitemi yanlış anlayan Cem dişlerini sıkarak kızı kendine çekip, kalçalarından sertçe kavrayarak haşince kasıklarına bastırdı. "Bundan şüphen mi var?" Kız o anda yanlış bir lakırdı söylediğini fark etti ama artık çok geçti. Onun tüm istekli kasları bedeninde hükmeden bir zorlamayla kendini hissettirmişti. Adamın ellerinde titreyerek, kasıklarındaki sertliği es geçmeyi diledi ama başaramadı. "Böyle demediğimi biliyorsun. Sen de erkeksin ve biz tatile çıktık."

"Biz sevgiliyiz."

"Ya, ne kadar rahatsın, kocanım der gibi. Bu daha fena, onlar arkadaşımdı, sen sevgilimsin işte... Ve mazisi kabarık, hesap defteri kötü olan bir erkeksin."

"Bunca eski... eskide kaldı." Dudaklarını saçlarına dokundurduğu kızın ve ellerini kalçalarından beline çıkardı, yoksa her an ona saldırabilirdi. Hatta o her zaman övündüğü iradesi bile onu koruyamazdı artık.

"Hadi hazırlan da yemeğe çıkalım... Acıkmadın mı hâlâ!"

Kızın açlıktan önce düşünmesi gereken çok daha önemli meseleleri vardı!

Cemodadan ayrıldıktan yaklaşık yarım saat sonra, ancak kendine gelen Ecem, önce annesiyle konuştu. Sonra Peri'yle dertleşerek olanları anlatıp, bir temiz azar işitti. Peri'yi çok seviyordu ama anaç yanını hiç sevmiyordu! Ona bir sürü akıl verip, güvendiğini söylemesine rağmen öğütlerinin dozunu artırmıştı. Üzerini değiştirip odasını toparladığında –ki çekmecelere fare düşse dağınıklıktan firar ederdi– sonunda hazırlanabilmişti. İçeride sıkıntıyla dolaşırken kapı çaldı. İç geçirerek kapıya yöneldi ve bıkkınca açtı.

"Bak eğer o antin kuntun zayıflama şeyleriyle beynini yıkayıp aç kalıyorsan..." dedi Cem göz kırparak. "Az da olsa beni düşün... Sen yemeden bir gün kalıyorsun tamam da, benim suçum ne?... Ben kilomdan gayet memnunum."

Büyükbaş öküz! Bir de ağzının içine güzel bir çift laf diyecek diye bakıyorum!

Ecem başını sallayarak "Sen normal bir sohbete dahil olmayı ne zaman öğreneceksin Cem?" diye çıkıştı.

"Normal bir kadın olduğun zaman!"

"Ben yerine göreyim..."

"Tam bana göresin..." dedi adam açıksözlülükle, kızın kalbi yine heyecanla hızlandı. Onun bu vurdumduymaz romantik anları kızı afallatıyordu. "Biz normal olacak mıyız ki?" dedi merakla Ecem. Yanından çıkmaya çalışırken, Cem doğal bir tutumla kolunu omzuna attı. "Ne zaman karşımdaki normal bir genç kadın gibi davranmasını öğrenirse, o vakit... Yani tatlım, sanırım bu sorunun yanıtı: Hiçbir zaman!"

Ecem'in kıkırdamalarıyla mutluca hole çıktıklarında, kız birden gerçeğe dönerek, ürkek bakışlarını girişte tedirgince gezdirdi. İçinde yeşeren korkuyla, Cem'in kolunun altından çıkarak, araya biraz mesafe koydu. Cem bundan memnun olmadığını belirterek, yüzünü gölgeleyecek şekilde kaşlarını çattı. Sert sert bakarken, "İstersen araya çelik dikenli teller çek... Yani şu ana kadar bir kadının üzerine atlamışlığım da yok ama ..." diye çıkıştı.

"Ama senin üzerine atlayan atlayana Cem, çıt gibisin, uykusu tutmayan dişi koyunları sayamıyorum." Sonra etrafına baktı telaşla. "Cem neden lüks bir gemiye geldik? Burası zenginler ve ünlülerle kaynıyor! Onlar varsa gazeteciler ve meraklıları da elbet vardır."

Cem durdu ve genç kızı kolundan nazikçe yakalayarak durdurdu. Gözleri ciddi bir kızgınlıkla parlarken, "Yine başa mı sardık!..." diye sordu.

Ecem bıkkınca başını sarstı. "Hayır, burada her an köşeden bir tanıdık, gazeteci çıkacak diye tedirginim ben... Annemin ya da abimin kulağına haber gider diye çekiniyorum, anlasana..."

"Gitsin... Bu sorun mu? Sen hâlâ anlamadın sanırım... Bu benim için sorun değil!" Cem sıkılmıştı. Bakışları bıkkınca dolaştı holde.

"Olmaz tabii, senin için ilişki bir geçiş, bizim ailede ise bir kalıştır. Evlilik dışı ilişkilere izin verecek kadar mezhebi geniş değil ailemin, her ne kadar öyle görünseler de..." Ecem yanlarından geçenler olunca sesini hafifleterek kıstı. Elini yüzünde kamufle eder gibi gezdirip, saçlarıyla oynadı. Adam ona bakınca, "Bakma bana öyle. Her ne kadar özgür havası çizsem de ben hâlâ ailesine bağlılık kelepçeleri takmış bir kızım... Bu tatile çıkmak için bile ne dümenler çevirdim bilemezsin. Üstelik tek sebebim senden kaçmaktı. Ben hâlâ onların gözünde ufak Ecem tabumu yıkamadım. Onlara açıklama yapması gereken kişi benim... Sen değilsin. Tabii sorun olmaz senin tuzun kuru..." dedi.

"Abartıyorsun."

Öfkelenen Ecem konunun neresini anlatamadığına kızdı. Bu adam ecnebi gibi yaşamaya alışık olabilirdi ama o öğretmen emeklisi bir annenin, eskiye sımsıkı bağlı bir babanın büyüttüğü kıskanç bir abinin kız kardeşiydi. Kısacık bir anda düşünerek en etkili yöntemle genç adamın damarına parmak basmaya niyetlenerek, "Cem, ileride bir kızın olsa..." dediğinde adam kaşlarını çatıp, yeşil yeşil bakışları tehlikeyle parlayarak baktı.

"Benim kızım olmayacak..."

Onun kendinden emin keskin tavrıyla Ecem birden irkildi. Dişlerini sıkarak, "Ben de bizim kızımız demedim" dedi tıslarcasına yanlış anlayarak. "Tamam, ilk oğlun olsun ama olur da..."

"Oğlum da olmayacak..." Adam netti. Hasbin Allah. Sanki ondan bebek yapmaya niyetliydi! Gıcığa bak, evlenmeyeceğiz demenin en akıcı yoluyla, ne evlenir ne de çocuk yaparım demişti yine, hem de tek kelimeyle ama adam salağa bağlamayı seçmişti.

"Tamam, başkasından çocukların oldu say..."

"Sayamam... Çocuk istemiyorum. Başkasından da olmayacak" dedi adam bu sefer de ciddiyetle.

"Lanet olsun, evlenmeye bu kadar karşı olduğunu kafama çakmana gerek yok. Zaten aklımdan çıkmıyor korkma. Cem, ileride kızın olursa..." diye diretti inatla. "Varsayım. Bakma bana öyle ve doğru cevap ver! İleride bir kızın olursa ve elin adamıyla bir gemide tatile çıkarsa... Tatili bırak, onunla yalnız başına bir odada vakit geçirip, aynı yatakta yatsa... ne yaparsın?"

Cem huysuzca homurdanıp sıkıntıyla bu manasız soruya iç geçirerek, "Ben; barbar bir baba olmazdım sanırım... Ona karışacağımı, hiç sanmıyorum!" diye palavrayla yanıtladı... Kaytararak...

Onun pervasız cevabına bozulan Ecem, bu sefer başka bir kadından babalığa karşı olmadığını keşfederek, öfkeyle kasıldı. Demek ileride evlenmeyi düşünüyordu ama o zaman şimdi değildi, onunla değildi. Öfkesini bastırarak, konuyu biraz daha açtı: "Tamam... O zaman, şöyle diyelim! Ben çapkın ve tehlikeli birisiyle tek başıma tatile çıksaydım, ne hissederdin?"

"O adamın ağzını burnunu..." dediğinde adamın içinde peydahlanan dağ ayısı, az önceki medeniyetten bahseden hergeleden eser kalmamıştı. Çok sonra tongaya düştüğünü anlayıp, Ecem'in on ikiden atış yaptığına kızarak, kaşlarını çattı.

"Ecem, çaban takdire şayan; ama bu konuyla alakalı değil..."

"Alakalı!" dedi kız inatla. Israrla koyulan güzel güzleri, derdini anlatamadığından sebep, hırçın hırçın parladı. "Sen nasıl hissediyorsan, benim ailem de işte öyle, aynısını hissedecek... Düşünsene çapkın ve tehlikeli bir adamla tek başına denizleri aştım ve

o adam ciddi bir gelecek düşünmüyor. Sadece bedenimi istiyor... Senin ağzını burnunu ve devamını getirmediğin şeyi sana yapmak isteyecek bir ordun olacak... Ve en önemlisi de bana olan güvenleri sarsılacak! Ben; şimdiye kadar onları, hiç hayal kırıklığına uğratmadım. Her ne kadar delice şeyler yapsam bile asla güvenlerini sarsmadım."

"İyi de, bir şey yapmıyoruz... değil mi? Hâlâ sevişmedik."

"Kimin zoruyla acaba?... Bıraksam, beni iki dakikada baştan çıkarıp tüm yasakları delersin."

Gözleri içini eriten ateşlerle yanarken, "Ben bu kadar kısa süreceğini düşünmemiştim" dedi pervasız hergele.

"Cem?" diye kızdı Ecem onun hercai küstahlığına.

Sonra birden durdu. Genç adamın kurnaz gözleri avına odaklanmış şahin gibi aç aç bakarken, aheste adımlarla sımaşık bir kedi gibi salına salına dibine yaklaşıp, şımarık bir tutumla ellerini omzuna koydu. Avuçlarının içi ateş gibiydi, kızın tenini yaktı. Onun şaşkın bakışları altında ayak uçlarında yükseldi Ecem. Dudaklarını kulağına yaklaştırıp, bilinçli olarak nefesini kulağına verdi.

"Bu; olmayacağını göstermez, değil mi?"

"Evet" dedi Cem heyecanla. "Ateş ve barut yan yana duramaz, bilmez misin?" Ve hevesle kaşlarını kaldırarak, "Çok yakında bir şeyler olabileceği anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Yumrukla göz de aynı hizada uzak durmaz Cem, sen bilmez misin?" diyen Ecem geri çekilemedi, keza beline dolanan kalın kolların esareti, ava giderken avlandığını belirtiyordu. "Adam ben sana ne diyorum, bir daha evlenmeden önce kesinlikle o şeyi düşünmeyeceğim" diye kısık sesiyle utangaçça söylendi.

Adamın; kasılma ve gevşeme arasında bocalayan kaşları kalktı. "Ecem, bunu senin dert edeceğine inanmıyorum. Sonuçta ilk sevgilin değilim... Tamam, ailen bunu sorun yapar hiç kuşkusuz; ama senin yapacağını sanmıyorum. Sevişmek sorun olmaz, herkes bedeninde özgürdür."

"O zaman önüme gelenle yatmama saygın var."

Adamın hem eli, hem bedeni, hem de dili kasıldı ve gözlerinden çıkan ateş kızı bile kevgire çevirecek derecede şiddetliydi.

"Başka adamlar olmayacak."

"Sen de olmayacaksın o zaman."

Nereden biliyordu? Ona göre herkesin kucağında gezen ucuz bir kız mıydı? Bu sözler genç kızın naif yüreğine müthiş bir acı salan paslı bir hançer gibi saplandı. Onu nasıl bayağı bir kız gibi, önüne gelenin kucağına oturan bir aşüfte gibi düşünürdü? Tamam, bu zamanda bekârete önem vermeyen çok kişi vardı ama o hep bunun özel bir kişiye hediye olmasını istemişti. Belki de Kahraman'dan onca zaman kaçmasının, sürekli yalvarmasına rağmen onunla olmamasının tek sebebi de buydu. Kalbi inkâr etse de, yüreği yalanlasa da, hayalini bile kuramasa da... O, bu hazinesini hep bu pervasız zalime saklamıştı. Ve şimdi o, ona hesap soran bir sesle, kuşku götürmez bir rahatlıkla ucuz bir kadın olduğunu söylüyordu. Belki başına kakmak değildi niyeti; ama seven yüreğinin algıladığı zalim darbe de, kötü bir sancı oldu! Oysa Ecem onun başkasıyla olmasını değil, bunu düşündüğü an bile nefessiz kalarak intihar ediyordu. Onu, önüne gelen herkesle yatıp kalkan bir kız olarak görmesi, içini hiç bu kadar felaket acıtmamıştı. Cansız bir et parçası gibi ağırlaşan ellerini genç adamın göğsünden kaydırıp, geriye çekildi. Geniş gövdesini bedeninden uzaklaştırmak için, usulca geri adım attı. Suratı apansız sapsarı olmuştu.

"Bu senin için önemli mi?" Gözleri kısılıp düz bir çizgi halini alıverdi kızın.

Yeşil gözler delip geçmek istercesine kızın yüzüne dikildi. "Açık konuşmak gerekirse... Şu ana kadar bunun pek önemli olduğunu düşünmüyordum... Bu devirde bekâret öyle çok rastlanan bir hediye değil Cadı... Ve insanlar bedenlerinde özgürdür... Ama şimdi?" İç geçirdi. Duruşu nedense birden sıkıntıya yenilmişti. "Başkası olsa bu konu umurumda olmazdı ancak konu sen olunca, her şey benim için önemli oluyor. Her konu özelleşip, herkes bizden soyutlanıyor..."

"Yani benim birisiyle olup olmamam, seni ilgilendiriyor..." Gücenmiş bakışları sislendi. Sesindeki şaşkınlığı anlamamak olanaksızdı. Az önce bunu dile vurduğunda üzerine atlayıp, yüzünü tırmaklamak istiyordu ama şimdi yüreği garip bir ısıyla fokurduyordu. Onun için bedeni önemli miydi? Bekâreti... Ecem her şeyi inkâr etmeyi düşündü bir an. Ona, kimsenin dokunmadığını, öpüşmekten ileri gitmediğini, hep bağnaz gibi olsa da aslında ondan başkasının dokunma fikrinden korktuğunu, hediyesinin hep düşündüğü gibi sadece onun olacağını... Düşündükleri gerçekti ama koşullar farklıydı. Söyleyemedi. Bakire olduğunu bilse, inatla üzerine gidip ilk olarak bu savaştan galibiyetle çıkmak isteyecekti. Buna izin vermezdi. Oysa kız bilse, ona gerçeği söylese Cem ona bir adım bile yaklaşmaz, her şeyin usulünce olması için elinden geleni yapacağını anlardı.

"Keşke ilgilendirmeseydi ama öyle... Fakat bu konuda bir şey yapmam... Bu senin suçun değil, zaman meselesi... Geçmişin aramıza girmesine de izin vermem... Senin ilkin olamamak acı fakat senden vazgeçiremeyecek kadar ufak bir ayrıntı. Senden asla vazgeçmem... Benim de ilkim değilsin, aynı koşullarda ve şartlardayız. Eşitiz."

Ecem şaşkınca Cem'e bakıyordu. Eşitler miydi? Ne ironi! Nasıl sığ bir düşünceydi bu böyle? Hem istiyor, hem içinde bu konuyla çatışıyordu. Kafasını karıştırdığı kadar, kalbini kırıp tekrar onarıyordu.

"Cem bazen senin aynı kişi olup olmadığından korkuyorum. Sen kadınlarla oyuncak gibi oynar, sıkılınca bir kenara savurur ve arkana bile bakmazdın. El değmemiş tenim, senin sofranda sadece pahalı bir meze kadar değerli olur... Yatağını süsleyen kadınları, teninde ve ruhunda iz bırakamayanları düşününce... Ben; senin mantığını düşünemiyorum... Sen nasıl bir manyaksın?"

"Belki hiçbir konuda ilkim değilsin, belki artık sonum olmamalısın..." dedi Cem, dişlerini sıkarak genç kıza yaklaştı. Ecem tokat yese daha iyi anlardı, Cem ona sonu olmasını teklif ederken ne demek istemişti, anlayamamıştı...

Sonu olmak mı? Evet, sonu olacaktı ama onun ima ettiği anlamda değil! Bu adam ya kendi öldürecekti onu ya da ailesine öldürtecekti, hatta kalpten ölecekti, kesin. Öfkesini ekarte ederek usulca sokulup, kızın kızarmış yanaklarını ellerinin arasına aldı İri avuçlarını dolduran yanakları ateş topu gibi sıcaktı.

"Her şeyinle ilkin olmak isterdim... Tüm hücrenle bana ait olmanı, her anlamda her şeyi öğreten ilk erkek, ilk tutkun olmak acayip bir hediye olurdu... Bu sadece bedeninle değil, ruhunla olan bir istek... Yo, bunu pişmanlık olarak lanse etme... Ben sadece sana geç kaldığıma üzülüyorum. Senden büyük doğmama... Senin küçük olmana isyan ediyorum... Ve bu kadar açgözlü olmama..."

Genç kızın kafası iyice arapsaçına dönmüştü. Ne yani, onun tek üzüntüsü bu muydu? Karman çorman olmuş aklını artık toparlayamıyordu. Her anlamda ilklerini onunla yaşayamadığını söylemek, onun için zor olsa gerekti! Kafasını toparlamaya çalıştı. İyi de, Cem zaten her anlamda onun ilkiydi. Öpüşmesi hariç, her şeyin ilkini onunla yaşamış, yaşamaya da devam ediyordu.

Cem yanaklarını okşarken, "Canım... Mutluluğun sadece gözlerine bakmak olduğunu, çok sonra... seni gördükten sonra anladım. Sen varsan artakalan her şey değersiz. Sen varsan senden gelen her şey başım güzüm üstüne. Sen varsan dünya bile başka güzel oluyor... Sen ol, başka düşüncem olmasın. Sence şimdi seni yargılıyor gibi mi duruyorum oradan? Ama bazen keşke diyorum... Her anında ben olsaydım... Ta doğduğu andan itibaren, olduğu gibi... Kaderinde bir tek ben olsaydım. Alnının yazısı benim, adına karışmış kaderim, ömrüne yazılmışım sevgilim. Biz bilmesek de, Rabbim beni sana yazmış, seni de bana... Tek gerçeğim, sensin..." dedi.

Kız buzdan bir heykel, taştan bir sütun gibi donakaldı. Kazara dokunsa parmağı yıkılacak, hafif bir rüzgâr esse uçacak gibiydi. Ağzı bir karış açık, düşünceleri çoktan firarda, ne beden, ne akıl fonksiyonlarına sahip bir meczup gibi, adamın itiraflarıyla yanan yeşil gözlerinin derinliklerinde kaybolmuştu.

"Cem..." dedi soluk soluğa. Kurumuş dudaklarını yaladı. Bu itirafların, iltifatların ne anlama geldiğinin farkında mıydı? "Bu bir itiraf mı?" Kamına bir ağrı saplandı, cevap almaktan korktu ilk defa, soluk borusuna bir sızı yaslandı ve en nihayetinde kalbine saplandı. Adam omzunu sarstı keyifle, "Gerçek bu, sen benim kaderimsin. Bir tek benim. Adına damgalandım meleğim... Doğduğun andan itibaren, bir tek benimsin..." dedi.

"Nasıl doğduğumdan itibaren!"

"Kader bile adımı sana karmış süpürgeli Cadı... Ben adının içinde saklanmışım onca sene, şimdi anladım... Bir ömür de orada kalacağım, emin ol. Ve sen hep Cem'in E-Cem'i olarak var olacaksın! Bunu hiç kimse silemeyecek kaderimizden... Cem'in Ecem'isin. Sen benimsin. Sen bu âleme, benim yarımı tamamlamak için gelmişsin."

Bu adama âşık olmak serbest miydi?

Ya bu adam öküzlükten ne ara romantikliğe terfi etmişti?

Az önce kızıyor muydu? Kütliyen yalan, şu anda yağları erimiş halde manken gibi bir deri bir kemik kalıyordu. Bu adam sözlerindeki samimiyetle onu aşk budalasına çevirip, yeşil gözleriyle bir daha büyülüyordu. Gözleri evrenin en büyük yıldızı gibi parlayan Ecem'in dudakları mutlulukla büzülürken, solukları neşeyle, heyecanla ve müthiş bir sevinçle sıklaştı.

"Cem, bazen bana öyle bir bakıyorsun ki, sanki... sanki... dünyanın en güzel kadını oluveriyorum gözlerinde. Sanki evreni bir tek bakışınla dize getirip, aynı anda yıkıyorsun sözlerinle... Bazen, öyle güzel şeyler söylüyorsun ki, bacaklarımın bağı çözülüyor ama sonra bu sözlerle kandırdığın kadınlar geliyor aklıma ve birden pembe bulutlara düşmeden ayaklanıyor yüreğim..."

"Ecem... Sana istediğim gibi bakıyorum. Değer verdiğim gibi... Hiç kimseye bakmadığım gibi. Aramızda ne var, bilmiyorum! Ben yabancıyım bu sarsıcı sancılara ve bu ergen işler bana göre değil. Ben hiç çocuk olmadım, hiç ergence asalak işler yapmadım. Mesela ilk sevgilim de yatakta oldu, son sevgilim de olur sandım. Boş gezmedim. Bir kızın elini tutup sahilde dolaşmadım. İlk öpüşme

için debelenmedim, bir kadınla dondurma bile yemedim... Ben hiç *ben* olamadım... Ama yanımda sen olunca, ben... biz oluyorum. Lisedeki o ergenler gibi oluyorum. İlk defa sevgilisi olan bir genç gibi vurdumduymaz, gözü dünyayı görmez, aklı ondan başkasına kaymaz, kalbi ona aç, gözleri onu arayan, sözleri bir tek onunla tamamlanan bir ergen oluyorum. İçimde ne varsa dökülüyor dilime, senden kendimi saklayamıyorum. Yapmamdediğim, olmaz dediğim, asla dediğim ne varsa, seninle normal bir eylem gibi duruyor... Üzerime otursa da, oturmasa da... eğreti dursa da, durmasa da, bu Cem'le, ben... sen oluyorum."

Eli ayağı birbirine dolaşan genç kızın gözleri mutluluk yaşlarıyla pırıl pırıl parlıyordu. Teninde tatlı bir meltem geziyordu sanki, ruhu bulutlar gibi özgürdü. Cem gözlerinin içine bakarak buz kesen titrek elini tuttu. Dudaklarına koyup, değerini hissettirirken, "Şimdi sen, benimle olmaktan utanıyor musun? Yanımda görünmekten, ürküyor musun? Geçmişim mi seni benden uzaklaştıran, karanlığım mı? Kabalığım mı? Yoksa aşka inancı olmayan halim mi? Ecem sen beni gerçekten istemiyor musun?" diye sordu.

Ecem elini genç adamın elinden çekerek, derhal kollarını kalın gövdesine sardı. Başını korunaklı geniş gövdesine yaslayıp, sımsıkı sarıldı. Nefes alamıyordu. Ayakta duramıyordu. Düşünemiyordu. Ve korkuyordu. "Bunu nasıl düşünürsün? Eğer böyle düşündürdüysem özür dilerim. Ben senden hiç utanmadım. Geçmişinden korktuğum zamanlar oldu ama seni onunla yargılamadım. Asla... Seninle olmak mutlu ediyor beni... Ben seni bir anımda istemiyorum Cem, her anımda sen ol istiyorum ve bunun olmayacağını bildiğimden kaçıyorum. Korkum bundan, beni kendine alıştırıp, alıştırdıklarını da yanına katıp gitmenden... Beni unutmandan korkuyorum."

Bu itiraflar ikili arasında açılan derin çukurları kapamamıştı ama artık bir köprü kurmuştu. Uçurumdan korkmuyordu kız, gözü kapalı üzerinden yürüyordu. Cem derin bir nefes alırken içine, genç kızın saçlarını okşayarak yüzünü avuçları arasına gömdü. Gözlerinin içine baktı. "O zaman bırak bu tatili, dilediğimiz gibi

geçirelim. Ben seni her anımda yanımda istiyorum dağkeçisi! Yatağımda, elimde, gözümde ol." Dudaklarını alnına dokundurdu. "Sen huzursun Ecem... Çok sonra kavuştuğum, cennetimsin. Karanlığımın içindeki en beyaz lekesin. Ne kadar sürer bilmiyorum bu durum ama sen yaşama sebebim gibi bir şeysin. Senin gözlerin cennet vahalarını kuşanmış bahar, tenin uçsuz bucaksız huzur, varlığın emsalsiz bir varoluş sunuyor bana... Sen yaşam gibisin."

Ağlamayacaktı Ecem, bir ömür duymak için öldüğü sözleri duyduğu an ağlayıp bu anın içine etmeyecekti. Ama ayakları yere basmıyor, kalbi yerinde durmuyordu. Geriye çekilip Ecem'in elinden tutarak yemek salonuna doğru yöneldi adam, kız bacakları birbirine dolaştıkça tökezlememek için güç sarf ediyordu. Ama kulağına sesler, yüzüne gerçekler çarpmaya başladığında, bu romantik anların büyüsü dağıldı, içindeki o dünyayı umursamayan kız bir köşeye çekildi, ürkek Ecem'i öne iteledi.

İçeriye girdiklerinde Ecem tedirgindi ama aynı anda özgürce baktı etrafa. Cem garsonun yönlendirmesiyle masasına yönelirken, Ecem bakışlarını içeride dolaştırıyordu ister istemez korkakça. Yerlerine geçtiklerinde Cem onun tedirgin haline bakarak güven veren bir tılsımla gülümsedi. "Kasma artık kendini... Sakin ol ve keyfini çıkar, bırak her şey olacağına varsın."

"Kızları bu komplimanlarla mı kandırıyorsun? Bana sökmedi bilesin."

Cem sırıttı keyifle. Gözleri yine parlak bir dere, gamzesi içine çeken bir büyü kazanı oluverdi.

"Sökseydi keşke. Ve bunlar gerçek, bir sana değer sözler, başkasına söylemediğime emin olabilirsin. Ben düz konuşurum ama senin deyiminle romantik bir yanım varmış, bunu da seninle keşfediyorum."

Az sonra yemek için oturdukları masada keyifli bir sohbet olmasa bile suskun bir propaganda halinde bakıştılar. Taki adamın fark ettiği gerçeğe kadar:

Cem bakışlarını masanın arkasında oturan adama çevirdi. Gözlerini genç kızın bacaklarına dikmiş utanmadan dikizliyordu.

Ecem hiçbir şeyden habersiz, keyifle sohbet ederken yüzündeki mimikler ve bedenindeki şekiller de değişiyordu. Onun ilgisinin kendisinde olmadığını anlayınca, bakışlarını onun baktığı yere çevirdi. Tam gözlerinin hizasında güzel bir kadın şuhça kahkahalar atarak yürüyordu. Uzun bacaklı, sarışın, güzel bir kadın... Cem birkaç dakikadır gözlerini kırpmadan o kadına mı bakıyordu? Yüzü asılan Ecem dişlerini sıktı. Ya ne çabuk kanıyordu güzel sözlerine, ne kadar kanası vardı seven hallerine? Cem sayıklar gibi "Bir..." dedi. Ecem elindeki bardağı masaya sertçe bırakıp huzursuzca etrafına bakındı. Bir neydi ya? Bu kadınlardan daha fazla mı görmüştü? Bir güzel kız mı demek istemişti? Ecem onun baktığı yere baktı tekrar, ama o güzel kadın ortalıkta yoktu. Biraz kıpırdanarak sevgilisine bakıp "Lavaboya gidiyorum" diyerek yerinden kalktı. Yoksa adamın yüzüne suyunu, bacağına tekmesini yapıştıracaktı.

Cem gülümseyerek başını salladı. Ecem etrafına bakınarak, Cem'in baktığı kadını ararken lavaboya yönelince, fark etmediği arka masadaki adam da hemen yerinden kalktı. Ecem'in yanından geçerken dalgınca etrafa bakınan kıza omzuyla sertçe vurarak, sendelemesini sağladı. Sonra da düşmeden kızı tutup, gözlerinin içine bakarak sırıttı. Hiç tanımadığı bir adamın nazik tutuşundan kurtulan Ecem şaşkınca adama baktı, adam üzgün bir tonda ama hain bir sırıtmayla "Pardon" dediğinde, Ecem kaşlarını çattı fakat fazla üzerinde durmadı.

Aklı hâlâ Cem'in bir dediği kadındaydı ve gözleri o kadını arıyordu. Lavaboya yönelirken Ecem, adam kızın ayaklarından kalçalarına kadar uzun uzun bakıp, arzuyla dudaklarını büzdü, sonra da ıslık öttürerek saçlarıyla oynayıp, iç geçirdi.

Kaskatı bir halde izlediği bu sahneyle Cem'in burnunun yanındaki kasları seğirdi, çenesi sıklaştı. Elindeki çatal yamulurcasına esnerken "İki..." dedi dişlerinin arasından. Ecem işini bitirip tam masaya yöneldiği zaman, önlerine şirin bir çocuk çıktı. Sarı saçları kulağının hizasında kesilmiş, şirin yüzü sevilmek için yaratılmış bir bıcırık. Aklına Pelin gelen Ecem'in burnunun direği özlemle sızlarken, daha bir saat önce konuştuğunu unutarak ona

kavuşmanın hayalini kurdu. Sımsıkı sarılacaktı kuzusuna gidince ve kokusunu içine çeke çeke uyuyacaktı onunla. Babasının omuzlarında olan çocuğa gülümseyerek bakarken, yan döndü ve çarpıldığı adamla yine burun buruna gelerek sendeledi. Cem derin bir nefes aldı. "Üç!"

Ecem adama "Özür dilerim" diyerek geri çekildi. Cem toparlandı. Allah'ın hakkı üçtü. Sırnaşık adam gülümseyerek kızı arsızca süzdü tekrar ve elini uzattı. Sanırım adını söylüyordu. Ecem bir adama bir de eline baktı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi karşısına baktı. Cem orada yan tarafına dönmüştü. Kızgınca gözlerini kısan Ecem, adama tek kelime etmeden arkasını döndü konuşmadan, bir sorun çıkarmadan masasına yaklaştı. Her ne kadar gözleri öfkeden çakmak çakmak yansa da, yüzünde sevimli bir gülümseme vardı. O sırada yan masaya geçen çiftten yükselen kahkaha sesleri, dikkatleri o tarafa kaydırdı ve sonra Cem'le kaldıkları yerden sohbetlerine devam ettiler.

İşte o anda ufaklık parlayan gözleriyle kaşlarını kaldırırken, iç geçirir gibi gülümsedi. Sonra da işaretparmağıyla annesine Ecem'i göstərip, bir şeyler söyledi. Annesi ve babası gençlere bakıp gülüşürken, Ecem daha fazla dayanamayarak "Evlendiğimde, ilk işim çocuk doğurmak olacak..." diye ilk bombayı patlattı. Ufaklığa yanına gelmesi için el salladı.

Onun bu masum isteğiyle birden gerilen Cem'i fark etmedi dahi. Oysa adam sanki hortlak görmüşçesine, kaşlarını çatarak kızın yüzünü dehşetle süzüyordu. Çocuk demişti! Ve bu fikir genç adamın hiç hoşuna gitmemişti fakat seslenmedi.

Ufaklık çekinikçe Ecem'in yanına gelip önünde durdu, sonra dikkatini Ecem'in güzel görünen bacaklarına verip, çapkın bir merakla elini koydu. Ufacık, sıcak elleri kızın teninde araştırmacı edasıyla dolaştı. Cem kaşlarını çattı, öfkeli gözlerini çocuğa uyarıyla dikti. Çocuk korkuyla irkilerek ellerini hemen geri çekti kızın bacaklarından.

"Kes şunu, çocuğu korkutuyorsun" diye azarladı Ecem onun sert bakışlarına kızarak.

"Asıl bu küçük sapık beni korkutuyor..." dedi Cem ciddiyetle sitem ederek. Ufaklık genç adama resmen kafa tutarcasına kaşlarını çatarak, ağzını büzerek bakıyordu.

Belli ki savaş baltalarını kılıfından çıkarıyordu bacaksız.

"Uzaklaştır Ecem şu veledi yanından, yoksa kolundan tuttuğum gibi yollayacağım ailesinin yanına."

"Cem, ne diyorsun sen?" dedi kız şaşkınca masum çocuğa bakarak. "Masum çocuklardan da kıskanır oldun ya, yuh..."

"Ne masumu ne!" dedi adam dişlerini sıkarak. Kaşları cidden çatılmıştı. "Üç yaşındaki erkek çocuğunun kızların memesini, bacaklarını izlerken gözlerinde oluşan o arzulu parlama, tüm masumiyetini süpürüp götürüyor. Seni mıncıkladı ya, o artık gözümde masum bir velet değil tam bir erkek..."

"Ya sen cidden çok fitne fesat fikirlere sahip bir sapıksın. Herkesi kendin gibi bacakları açık mı geziyor sandın?..." derken yan masadaki kıza bakış atıp, Cem'e sanki sır verecekmiş gibi yaklaştı. "Baksana şu kıza, neyi var, mis gibi sevgilisiyle konuşuyor. Sence onların ilişkisi masum değil mi?"

Cem ağzını yamulttu isteksizce. Dilini şaklattı. Ecem kızarak, "Sen ne anlarsın masumiyetten?" diye çıkıştı.

"İnsanoğlu masum değil" dedi Cem kızarak. Ufak bile olsa erkeklerden uzak durmalıydı. "Çünkü bir insanın en masum olduğu an, uyuduğu zamandır."

"Bence bu kız oğlanı seviyor, bakışlarındaki masumluğa baksana."

"Bir kızın en masum hali, yeni doğduğu zamanki halidir sevgilim. Malum sonra beynimizi s..." diye sözlerini yarıda keserek dilini ısırdı. "Kız masum olsaydı, sohbet ederken konuştuğu kelimeler bunlar olmazdı."

"Ne itici bir adamsın Cem, senin engin fikirlerin bende ters tepiyor. Hem nereden biliyorsun masumiyetin sohbetten belirlendiğini? Belki kız gerçekten masum?" diye diretti safça. Kendisi de masumken değilmiş gibi davranmıyor muydu sanki! Bazıları safa, bazıları safken şeytana yatıyordu ne ayaksa!

Cem kaşlarını kaldırıp, oğlanla kızın onlara kadar ulaşan seslerinden beliren konuya dikkat çektirdi. "Bir kız eğer ilk randevusunda çocuktan ve aşktan bahsediyorsa –senin gibi– o kız acemi ya da masumdur... Eğer bir kız ilk buluşmada, *zaten evlilik için erken sevgilim* diyorsa, o kız bordo berelidir..." dedi ağzına bir dilim patates atarak.

"Nedir?" dedi kız şaşkınca.

"Kızma sevgilim, sen en çok uyurken masumsun, bunu gördüm..."

"Cem!... Lafı değiştirme, kıza bordo bereli dedin. O ne demek?"

Ecem onu azarlayıp ufaklığı ailesine yollarken, Cem'in gözleri az önceki arsız adama takıldı. Şimdi de yanından geçen bir turistin bacaklarına bakıyordu edepsizce. Sapık. Şerefsiz. Hem de içine düşergibi. Kız bile bundan rahatsız olup adımlarını hızlandırmıştı.

"Sen nereye bakıyorsun?" dedi Ecem merakla onun baktığı yere dönerek. Arkasındaki turist kızı görünce, dudaklarını büzerek Cem'e baktı ve gözleri de sözleri gibi ateş saçarak "Bak bak, hatta buradan olmaz. Git biraz da yakından bak, hasar tespiti şart" dediğinde, Cem birden yerinden kalktı.

"Haklısın, bakmak gerek, çürük mal hasta eder." Ağzını sildiği peçeteyi masaya atıp ceketini düzeltti.

Ecem'in ağzı bir karış açık kalınca, Cem eğildi ve kızın kulağına "Ağzını kapa sevgilim, her ne kadar ağzını kapamayı dudaklarımla yapmayı sevsem de, burada seni öperek bunu yapmam" diyerek aklını başından aldı. Adama bak, hem yanında başka kadınlara bakıyor, hem de arsızca yanına gidip inceleyeceğini belirtirken onunla dalga geçiyordu. Bu adam onun aklına neden sürekli Fatiha okutuyordu? Cem biraz geriye çekilip gözlerine baktı. "Lavaboya gidiyordum, şapşala bağlayıp aklını tuhaf kıskançlıklarla doldurma. Sen yanımdayken başka bir kadına bakmak aklımdan bile geçmez."

"Ben olmayınca bakacaksın yani?..."

"Sen ol ya da olma, kadın dediğimde aklıma gelen cins sensin. Bir cadıyı sürekli düşünecek kadar aklımı yemiş olmalıyım."

Cidden Ecem mi paranoyak olmuşlu, Cem mi saman altından *yalım* yürütür olmuştul Ama ne zaman ona baksa adamın gözleri hep başka kadınların üzerinde oluyordu. Surat astı, abartıyor olabilir miydi? Kahraman yüzünden aptala bağlamış olabilir miydi? Hadi aklı oyun oynuyor da, ya gözleri?... Kadınları görüyordu işte, hepsi de ona itaat ediyordu ve mankenler kadar güzel oluyordu.

O anda hiçbir şeyden habersiz olan sapık adam kabinde işini bitirmiş, ellerini yıkamak için dışarı çıkmıştı ama ellerini yıkamak yerine iğrenç varlık saçlarını düzeltmeye, pantolonunu çekiştirmeye başlamıştı. Cem ellerini yıkadı usulca, kurulamak için bir tane kâğıt havlu çekti.

"Burada boş kalmak zor..." dedi adam aynadan Cem'e bakarak yılışıkça, sanki yıllardır konuştuğu dostuyla sohbet ediyordu şerefsiz. Cem adama sert bir bakış attı. "Hatta birkaç tanesini gözüme kestirdim bile. Dostum burası kadın cenneti gibi. Takibe bile aldım birkaçını. Sanırım şansım yerinde, kızlar bana hayran kaldı."

Cem tek kaşını kaldırdı, yana döndü. Ve sonrasında ise, içeriden dışarıdaki canlı müziğe süzülen hafif yumruk sesleri duyuldu. Son olarak da bir kemik kırılma sesi duyulduğunda, bir adam lavaboya giriyordu. İşte o anda kaliteli siyah ayakkabılarının dibine düşen pelte olmuş sapık bedeni gören adam, korkuyla bir iri adama, bir de yerde yarı baygın kanlar içinde yatan adama baktı. Ve Cem'in tehlikeyle parlayan yeşil gözlerine bakarak, ellerini kaldırıp "Ben bir şey görmedim valla" dediği gibi dışarı çıktı.

Cem çömeldi, bayılmak üzere olan adamın saçlarını yakaladı ve üzerine kan sızmış gözlerine bakarak "Kime baktığına dikkat et lavuk... Sahipleri benim gibi korumacı adamlar olabilir ve gözlerinin değdiği yerleri oymak isteyebilir... Kadınına çarptığını görüp delirenler olabilir mesela, bacaklarına baktığın için bacaklarını kırmak isteyenler olduğu gibi..." dediğinde adam sesli bir şekilde yutkundu, pis fayansa dayanan dudaklarının arasından kan sızdı. Sanki az önce birisini ölüme terk etmemiş gibi sakin olan Cem elini yıkadı ve kâğıt havluyla kuruladı tekrar, sonra

ceketini düzeltip aynada son kez kendine baktı, sanki hiçbir şey olmamış gibi yerde yatan adamın yanından usulca salındı.

Günün geri kalan kısmında Cem ve Ecem gemiyi gezdiler, uçsuz bucaksız denizi sevdiği adamın kollarında izleyen Ecem ilerleyen saatlerde acıktığını söyleyerek odasına dönmek istedi ve tekrar yemek salonuna geçtiklerinde, etraf sandıklarından daha kalabalık olmuştu. Öğlen çok insan olmasa da akşam yemeğine tüm gemi müşterileri katılmıştı sanki. Yemekleri pek hoşsohbetle geçmedi. Çünkü Ecem gözlerinin kıyısından etrafı incelemekten yemeğe pek adapte olamamıştı. Ama en azından ne keyiflerini kaçıracak bir hareket ne de adamın canını sıkacak bir tepki vermişti, ta ki o ana kadar...

"Cem..." dedi arkadan gelen ses. Genç adam konuşmasını yarım bırakarak başını kaldırıp ince naif sese baktı. "Seni burada görmek ne büyük sürpriz..."

Ecem yanlarına gelenlere arkası dönük olmasına rağmen, korktuğunun başlarına geldiğini bildiğinden tutulup kalmıştı. Huzursuzluğunu belli etmeyen Cem, boğazını temizleyerek üçlü gruba selam vermek için yerinden kalktı. "Seni de görmek güzel Nesrin." Cem elini uzun boylu, güzelce olan genç kadının elinden kurtarıp, yanındaki genç adama uzattı. "Nasılsın Suat?"

"Ben de iyiyim, şu anda şoktayım. Sen ve tatil aynı anda, bir yerde bu imkânsız geldi... Yoksa iş içinde misin?" dediğinde merakla, yanlarında sessizce duran Halide lafa karışarak "Aman Allahım!..." dedi abartılı bir sesle. "Ecem, bu sen misin?"

"İşte şimdi boku yedim!" diye düşünerek yutkunan kız, nefes alamadı.

"Ne kadar büyümüşsün! Ne kadar güzelleşmişsin. İnanamıyorum, sensin." Ecem yerinden kalktı, dudaklarını peçeteye silip karşısındaki gruba şaşkınca göz attı. O tutulurken, ona heyecanla bakan genç kadın yanına yaklaşmış ve yanaklarından içten bir biçimde öpmüştü.

Cem eski arkadaşının kardeşine bakarak "Tanışıyor musunuz Halide?" diye sorduğunda, Halide çoktan Ecem'in yanındaki sandalyeye

teklifsiz oturmuş ve bakışlarını Cem'e çevirmişti. "Evet, kardeşimle aynı üniversiteye gidiyorlar." Duru sesi nazikti.

Ecem "İyi halt ediyormuşum..." dediğinde, Cem kibarlık ederek herkesi masaya davet etti. Cem'in nezaketle tuttuğu sandalyeye oturan Nesrin Ecem'e elini uzatarak "Esme'nin güzel kardeşi Ecem sensin demek" dedi. Bakışlarını merakla etrafta dolaştırdı. "Peki cicim, Esme nerede? Döndüğünü duymuştum."

"Esme yok" dedi Cem kadının lafını keserek.

Nesrin kuşkulu gözlerini genç adamda ve kızın üzerinde dolaştırarak "Siz yalnız mı çıktınız tatile?" diye sordu garip bir kaş çatışla. Cem sert yüzündeki ifadesizliğiyle bakınca, hemen geri adım atarak, "Yani sadece merak. Sevgili misiniz diyecektim?" dedi dosdoğru.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi panikleyen Ecem Cem'e konuşma fırsatı tanımadan "Yo... Yok!... Ben... ben arkadaşlarımla geldim buraya..." diye yalan söyledi. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Nesrin etrafına bakınarak "Ya?..." dedi inanmazca. Ve kuşkuyla parlayan bakışlarını genç kıza çevirdi. "Peki, arkadaşların nerede?"

"O... onlar... Onlar burada çalışıyor..."

"Burada mı çalışıyor?" Bunu iki kadın da birden şaşkınca söylemişti. Ecem bocaladı. Malum maddi gücü yerinde, adı nam yapmış varlıklı bir ailenin ufak kızı olunca, bir gemide çalışması onlar için abartılı bir olasılık olurdu.

"Evet!" dedi Ecem palavra sıkmaya devam ederek. Midesinde bir daralma hissedince, bakışlarını Cem'in sertleşen buz gibi yüzünden, azami bir çabayla kaçırdı. Baksa, onun burnundan soluduğunu, gözlerinden ateşler fışkırdığını ve dizginlerini gevşettiğini, öfkesini gizlediğini bir tek o anlardı.

"Ah!" dedi Nesrin kuşkuyla. "Peki, ne iş yapıyor arkadaşların."

"Aşçı... Geminin baş aşçısı ve yamağı! Onlarla çıktık tatile, hem iş, hem tatil. Cem'le karşılaştık burada. Biliyorsunuz akrabamız oluyor" dedi dudaklarını gülen formuna sokup gererek. Yalanına ulak arayarak, "Değil mi Cem!?" diye sordu yalvarırcasına

sonunda. İlk defa değildi onun gözlerinde gördüğü kırgınlık ama ilk defa telafi edemeyeceği bir boyuta yükselmişti. Onun gözlerindeki isyankâr pırıltılarının, tehlikeli parlamasını gördü ve ruhu bedenini delip giderken titredi.

Onu onaylamayacak gibi duran Cem dişlerini sıkınca, çenesindeki kasları oynadı ve genç kızın yalvaran bakışlar attığına inanamayarak, onun kıvranmasına daha fazla dayanamadı. Eli mahkûm istediği cevabı oyuna iştirak ederek verdi.

"Evet!"

Duruşu öyle sertleşmiş, bakışlarındaki sıcaklık öyle uzaklaşmıştı ki, bir an Ecem onun masadan kalkıp gitmesinden korktu. Hem bu tutumdan vazgeçmedi, hem onu kaybetmekten deli gibi korktu. Ne ailesini üzmeyi, ne sevdiğini kırmayı istedi ama biliyordu ki, arada netlikler olmadıkça bir taraf hep üzülmeye mahkûm olacaktı. Ne kadar zordu ailesi ile özgürlüğü arasına sıkışması. Ne ondan, ne de ailesinin güveninden vazgeçmek istiyordu, işte ya serden, ya yârden geçmek gerektiğini en güzel bu düşünce açıklıyordu.

Nesrin onun tatil fikrinden ve gemiyle olan yolculuğundan sevindiğini, sakınmadan belli etti. "Eee Cem? Senin buraya yalnız gelmeyeceğin malum..." dediğinde Suat, Cem Ecem'in gözlerinin içine bakarak, "Sanırım yalnız gelmişim... Ekildim..." dedi hırslı bir sesle. Bir insan sesiyle ancak böyle tokatlardı başka birini. Ecem yüzüne jilet gibi vuran öfkeyle irkildi, korkak gözlerini kaçırdı.

"İnanmam..." dedi Suat şaşkınca. "Sen yalnız kalacak adam değilsin..."

'Öyle ama bazen ben de terk edilebiliyorum." İşte bu söz sahibinin acı bir sille gibi vurdu yüreğine. Alı gitmişti yüreğindeki heyecanın, karası kalmıştı. Yüzünde kül kurusuyla susakalan Ecem bakışlarını masaya çevirip, gözlerini üzgün bakışlarından kaçırdı. Cem'in ne kadar çok kızdığını dahası gücendiğini tahmin etmesi hiç de zor değildi! Resmen ilişkilerini utanç içinde saklamış durumuna düşmüştü. Ama yapacağı bir şey yoktu! Bir yanda ömrünü

ona veren ailesi, diğer yanda ömrünü vermeye hazır olduğu ama buna değer olup olmadığını bilmediği sevdiği vardı.

"Eee, ablanın kızı mı olmuş cidden?"

Ecem bakışlarını yanındaki kadına çevirdi. "Evet Pelin!"

"Ay çok sevindim barıştıklarına. Duyduğumda inanamamıştım, neyse herkesi aşklarına ve saadetlerine inandırdılar sonunda. Yoksa bir süre daha millet bozuk plak gibi başa saracaktı onları, intikam evliliği diye..."

"Sen ne yapıyorsun Nesrin?" dedi Cem sırf Ecem'e kıllığından. "Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Babanın şirketinde işe başladığını duymuştum."

Suat Nesrin'den önce lafa dalarak "Ne yapsın, sekreterlik kursuna gidiyor!" diye yanıtladı.

Abisinin aşağılayıcı sesi genç kızı güldürmüştü. "Alay etme abi, sekreterliğin kötü bir yanı yok ki. Hem ben sekreterlik kursuna gitmiyorum, bu ikisi farklı..."

"Çalışman gereksiz. Babamızdan kalan para sana rahat rahat yeter. Boş işler bunlar" dedi Suat onu kınayarak.

"Yeterince tatil yaptım sanırım. Artık işbaşı yapmalıyım... Ömrümü, havuz başlarında laklak yapıp, moda dergisi karıştırıp, keyif çatarak geçiremem. Bu bomboş yaşamdan sıkıldım."

"Sen ne okuyorsun Ecem?" Bunu soran Suat'tı. İlgili bakışları cevap bekliyordu. "Eymen senin mimar olacağını söylüyor."

Ecem konunun dağılmasıyla, rahatlayarak içini çekti. Neredeyse gerçeği öğrenmiş olduğuna inanıp, kendini eleverecekti: Yirmi sekiz yaşındaki Suat, kendi kendini yetiştirerek, babasından kalan büyük bir kuruluşun tek sahibi olmuştu. Uzun boylu, açık kumral saçlı, koyu mavi gözlü, son derece yakışıklı bir gençti.

Sohbet ilerledikçe, Ecem üzerindeki baskının azaldığını fark etti. Ama Cem'in ona olan sert bakışları, sitemkâr duruşu ve umursamaz halleri zamanla canını sıkmaya başladı. İlgisiz ve vurdumduymaz davranmaya başlamıştı. Tatlıların yanında, birer kadeh şarap istediklerinde, Suat'la Cem'i sohbete dalmış olarak görmek çok hoşuna gitmişti. En azından üstündeki şüpheler bertaraf olmuştu.

Bir süre sonra gülen, şakalaşan kalabalığın içinde kaybolmuşlardı. Büyük salonun içinde, en az elli kişi dans etmek için uğraşıyordu. Ecem gözlerini ona kızgın olan genç adama çevirip "Cem, beni dansa kaldırır mısın? Hani en azından eğlenmek isterim..." dediğinde konuşmak için zaman kazanmak isteyerek, Cem gözler ona çevrilince nefesini tuttu. Adam sessiz kalınca, "Korkma Cem, ayağına basmam, dans etmeyi küçükken öğrendim" diye yersiz bir şekilde şakalaştı. Bu sohbette bile aradaki küçük büyük tartışmasına yer bıraktığı için, Cem dişlerini gıcırdattı. Bu zaten kötü olanı daha kötü hale sokmaktan ileri götürmüyordu. İsteksizce gözlerini masaya çevirdi. "Dans etmekten hazzetmiyorum."

"Ama önceden yapardık..." dedi Ecem saf saf.

"Dediğin gibi, önceden... Sen ufak bir kız olarak ayaklarımı ezerdin, şimdi parmaklarımın yerinde kalmasını yeğlerim."

Ecem onun gözlerindeki soğuklukla titredi. Kırmak istememişti. Hayır, üzmek ise içini oymaya başlamıştı. Kimseye aldırmayarak yerinden kalkıp, genç adamın yanına geldi. Cem Suat'la olan sohbetini yarıda keserek başını kaldırdığında, Ecem üzgün gözleriyle dudaklarını büzdü. "Arkadaştarım yok... Bana arkadaş olacağına söz vermiştin!" diye pot kırdı ciddi bir kırgınlıkla. Sonra ne dediğini kavrayarak, "Yani onlar çalışıyor" diye hemen toparladı lafı.

Cem istemsizce konuşmak isteyince, ufacık elleri masadaki eline uzanıp, genç adamı ısrarla çekiştirdi. Cem yerinden kalkarken genç kıza bakıp "Birisinin onunla ilgilenmesi gerek, yoksa Rüzgâr beni parçalar..." diyerek müsaade isteyip, genç kızın çekiştirmeleriyle piste yaklaştı. Neredeyse kocaman dans pistinde adım atacak yer kalmamış, herkes dansa kalkmıştı. Cem genç kıza mesafeli bir biçimde uzanıp belini kavrayınca, Ecem bu kadar soğuk davranmasına öfkelendi. Onun aksine iyice sokularak, ellerini omzuna yasladı ama Cem geriye çekilerek aradaki mesafeyi korumayı sürdürdü. Ecem inatla yaklaşınca, etrafta sıkkınca dolaştırdığı gözlerini, kızın masum gözlerine çevirdi.

"Bana kızgınsın... Küstün mü Cem?"

"Neden kızayım?... Her zamanki yaptığın şey... Tanıştığımızdan beri bunu yapmıyor musun? Birisini görünce hemen geri adım atıyorsun, bağışıklık kazandım nasılsa... Önce oyuncağını almak için ağlıyorsun, sonra alınca sıkılıp bir köşeye savuruyorsun... Şımarık bir velet gibisin."

"Bana küstün..."

"Sen çocuksun, bunu daha iyi anladım..."

Başında bahar yelleri esen kız, "Ben genç bir kadınım, bunu da anlamıştın... Çocuk olmadığımı biliyorsun" diyerek huysuzlandı.

"Artık bilmiyorum. İstediğin oldu, nasıl istiyorsan öyle davranıyorum bu saatten sonra" diye çıkıştı adam.

Yani onu terk mi ediyordu? Şimdi pes mi ediyordu? Hem de kaygılarını ona açıkladığı halde. Neden anlayışlı olmak yerine onu acıtıyordu? Ecem ağlamaya yüz tutmuş üzgün sesiyle, "Bana soğuk davranmanı istemiyorum" diye dertlendi.

"Öyle mi yapıyorum? Hiç farkında değilim."

"Cem... Soğuk soğuk konuşma. Üzülüyorum."

"Üzülme o zaman Ecem... Dengesizliğinden sıkıldım. Bıraktım artık senin peşinde asalak gibi salınmayı... Nasıl istiyorsan, öyle oluyor işte. Senden uzak duruyorum."

"Yani benden sıkıldın?" Gözleri dolu dolu olmuş, içindeki kırgın yaşlar akmasın diye kirpiklerini kırpıştırıyordu. Neden anlamak istemiyordu? Hâlâ yaralıydı ve güvenmek için sadece sabır bekliyordu. Aldatıldığı bir ilişkinin acısını çıkaramadan, yeni bir güvensizliğe yol almıştı.

"Ben... senden sıkılmadım!" diye homurdandı adam.

"Öyle öyle, sıkıldın. Haklısın. Ama elimde değil. Sadece biraz zamana ihtiyacım var... Ve ailemin gözünde küçülmemeye..."

"Ecem, sen özgür bir kızsın... Böyle şeyleri takmazsın..."

"Değilim Cem, neden inatla anlamak istemiyorsun? Hem sen beni ne kadar tanıyorsun ki?"

"Tanıyorum... Çocukluk..."

Yanağına salınan yaşları umursamayan Ecem başını iki yana salladı. "Tanımıyorsun. Tanısaydın, benim ailemden ne kadar

çekindiğimi bilirdin... Onlardan korkmadığımı, kırılmalarından, gücenmelerinden, hayal kırıklığına uğramalarından korktuğumu bilirdin. Bu bedensel bir çekinme değil... Ben bedenimde özgürüm ama ruhumda... Tanısaydın beni, onlar için neler yapabileceğimi keşfederdin... Bilseydin beni, böyle bir işe zorlayıp çaresiz bıraktığında, benim için değerleri olanları koruyacağımı da bilirdin."

Cem birden durdu, kızın belinde duran elleri kasılmıştı. "Ben sana zarar mı veriyorum?"

Kız yutkunamadı dahi. "Bu kadar şeyden bunu mu anladın?"

"Evet... Çünkü seni tanımama izin vermiyorsun. Ne zaman yakınlaşsak, hep bir duvar örüyorsun araya... Hep ipe sapa gelmez bahaneler... Sana dokunmama, ruhuna salınmama izin vermiyorsun. Engel koymuşsun benliğine, bentler kurmuşsun araya, kendin savaşıp, çepeçevre kuşandığın zırhını çıkarmıyorsun." Ecem durdu. Süngüsü düşmüştü iyiden iyiye. Üzülmüş, kırılmış, bir de üstüne tükenmişti. Titreyen elleri adamın omzunda kurşun gibi ağırlaştı.

"Benim yaralandığım aklına gelmiyor, değil mi hiç! Lanet olsun ben etten ve kemikten değilim sadece, duygularım da var. Ne kadar umursamaz dursam da, iki yılım bir hiç için heba oldu, sonradan gördüm ki, ömrüm boyunca hep bir hayalin peşinden koşmuşum. Seks objesi değilim erkekler için. Senin istediğin de tıpkı diğerleri gibi sıkılana kadar yatağında kalmam. Cem bana çocuk, evlilik ve mutlu, sadık bir hayat vaat etmiyorsun. Beraber geçirilecek uzun ya da kısa bir zamanı ömür biçiyorsun, bu ilişkiye değer biçiyorsun. Belirsizliğe... Neler yaşadığımı, nelerden çekindiğimi düşünmüyorsun. Kalbimin kırıldığını, hayallerimin yıkıldığını görmüyorsun. Aynı hataları yeniden yapmam için beni teşvik ediyorsun. Sana ta başından söyledim... Sıkılacaksan, başlama... Yorulacaksan, koşma! Bitireceksen, hayatıma dokunma! Ben istemedim seni... Peşinden koşmadım, ayartmaya çalışmadım... Umut vermedim, hiçbir şey vaat etmedim. Cem, ben sana umut aşılayarak başlamadım bu ilişkiye... Madem zorlanıyorsun, bitir o zaman..."

Kaşları çatılarak yeşil gözlerini gölgeleyen öfkeli adam, "İstediğin başından beri buydu değil mi? Bahane arıyordun zaten bitirmek için... İşte şimdi eline koz geçti. Aferin, benimle çok güzel oynadın... O kadar tecrübeden sonra, ufacık bir kızın elinde kukla oldum... Geçmişin intikamını aldın mı?" diye sorunca, kızın bacakları titredi ve bir an sendeledi.

"İznimizle" dedi tanıdık bir ses. "Hanımefendiyle dans edebilir miyim?"

Ecem çaktırmadan yanağını kurulayıp burnunu çekerken, Cem bakışlarını omzunun yanına düşürdü. Nefes alamayan Ecem'in gözleri büyüdü. "Şey... ben?..."

Cem ona aldırış etmeden, yemyeşil gözlerini ilgisizce, kırgınlığını saklayarak kıza dikti. Suat bunu fark edince, "İtirazınız varsa..." diye usulca sorarken, Cem adamın lafını ağzına tıkadı. "Neden olsun? Kendisi istiyorsa... Zaten konuşmamız... bitti!" dedi eli kasılırken.

Bu bitti kelimesi kızın göğsüne ağır bir gülle gibi oturdu. Ecem şaşkınca Cem'e baktı. Kızmamıştı. Köpürmemişti. En önemlisi kıskanmamıştı. Ellerini kıskaç gibi bileklerine geçirip, gitmesine engel dahi olmamıştı.

"İzinin var mı Ecem?" dedi Suat nezaketen.

Ecem nazik adama şaşkınca baktı. Baktı ama göremedi gözleri. Bu mağrur adamın ısrarları genç kızı şaşırtmıştı. "Hayır yok... Ama?..."

"Çok iyi!"

Suat genç kızın kolundan naifçe tutup, kibarca Cem'in kollarından kendine çekti. Şaşkına dönen Ecem, birdenbire kendini yabancı bir erkeğin kolları arasında bulunca, bocalayarak başını döndürmüştü. Cem ona tepeden hükmedici bir bakış atıp, arkasını döndü. Ecem karşısında konuşan, ne dediğini algılayamadığı adama baktı.

Beyaz pantolonu, üst düğmeleri açık beyaz gömleği ve koyu mavi kadife ceketiyle Suat yaşının getirisi olan sağlıklı duruşuyla, çok şıktı. Ama Cem kadar değil. "Cem..." diye inledi içinden.

Cem gözlerinin önünde usulca yürüyordu. Uzun boyuyla, dans eden topluluğun arasında hemen seçiliyordu. Adamın kollarında kısacık bir duralamanın ardından ileri geri salınmaya başladı. Canlı bir kukla gibi fersizdi hareketleri. Cem masaya giderken, gözlerini üzerinden çekemiyordu. Onun yerine oturacağını sanırken, Cem kadınlara gülümseyerek izin isteyip, ayrılmıştı. Onu, bu adamın kollarında tek bırakmıştı. Tanımadığı... Üstelik ona ayan beyan kur yapan bir adamın kollarında...

"Ne kadar kalacaksınız burada Ecem?" Ecem bakışlarını genç adama çevirdi şaşkınca. Bir an ne dediğini kavrayamadı.

"Efendim?"

"Ne kadar kalacaksınız diyorum... Hani arkadaşlarınla, tüm zamanını gemide geçirmeyeceksin değil mi?... Malum, yarın ilk limana demir atacağız..."

"Bi... bilmiyorum..." dedi Ecem ve genç adamın konuşmalarına sıkıcı bir tutumla ve asık suratla cevap verdiğini fark edemeden, kısaca yanıtlamaya çalıştı.

"İyi misin?" dedi Suat ilgiyle.

Kızın yüzü küle dönünce, hasta olduğunu varsaydı. "Sanırım gemi beni biraz çarptı... Alışık değilim... Ben odama çekilsem... senin için sorun olmaz değil mi?" diye kibarca sordu.

"Yok..." dedi Suat genç kızın belindeki elini çekerek. "İsterseniz, size eşlik edeyim."

"Ge... gerek yok" dedi kız elini şakaklarında dolaştırarak bocalarcasına. "Teşekkürler, siz ailenizle ilgilenin lütfen."

Ve genç adamın yoğun bakışları altında pisti terk edip, sarsak adımlarla odasına ilerlemek için restoran bölümünden çıktı. İlkönce kendi odasına gidip, kafasını toplamaktı amacı ama sonunda vazgeçip, Cem'e uğramaya karar verdi. Ona haksızlık etmek istememişti. Gözleri dolu dolu oldu. Lanet dili, bir fıçı üzümü şarap etmişti. Ona nasıl *bitsin* derdi. Oysa bunu söylediğine, daha şimdiden pişman olmuştu. Cem'in kapısına geldiğinde, az cesaret biraz tereddütle kapıyı tıkladı ama karşısında aldığı tek tepki, kocaman içi boş bir hiçti.

Ecem alnını kapıya yaslayarak bir süre bekledi. Onun içeride olduğunu biliyordu. Giderkenki buz gibi bakışlarının içinde, yakından tanıdığı o kırgınlık vardı. Onu kırmıştı. Lanet olsun, onun gibi sert ve hiçbir ifadesini belli etmeyen bir taşı, üzmüştü.

Ecem yanıt alamayınca, kendi odasına gidip, içi burulmuş halde bedenini yatağa attı. Yüzünü yastıklara gömdüğünde, gözlerinden yaşlar boşalmaya başlamış, omuzları hıçkırıkla inip kalkıyordu. Tüm gece boyunca gözyaşlarıyla yastıklarını ıslatıp, bir sürü şeyi düşündü. Cem'siz olamazdı. Bu kadar şey yaşadıktan sonra, ayrılmalarına dayanamazdı. Hem ayrılmamışlardı. Sadece Ecem sitem etmişti. Hep ederdi. Cem alışıktı sitemlerine. Naz yaptığını anlamıştı kesin. Evet. Yarın her şey normale dönerdi! Ona zaman vermesi, bunun için yeterli sebepti.

Ertesi sabah kazan kafasında şiddetli bir ağrıyla uyandı. Üzerini normalden daha özenli giyinip hazırlandığında –özellikle Cem için süslenip makyaj yaparak– onun ilgisini çekmeyi ve ilk andan itibaren gönlünü almak için elinden geleni yapmayı planlamıştı. Ama daha onun odasına gidip gönlünü alma planlarına bir olur yol bulamadan, kapı çalmış ve bir görevli "Cem Bey sizi kahvaltı salonuna bekliyor efendim!" demesiyle planlarını ertelemesi gerekmişti. Olsun, masada biraz yumuşatır sonra gönlünü alırdı. Ama istediği olmadı. Yemek masasına geldiğinde, masa doluydu. Suat ve Nesrin'den başka masada tanımadığı birkaç kişi daha vardı. Üstelik Cem ona bakmazken, Nesrin'le hayli alakalıydı. Ateş düştüğü yeri yaktı. Masaya çekinikçe yaklaşıp, içindeki kalbinde acı acı öten bülbülü susturmaya çalıştı. Ayazda kalmış gibi kalınlaşan yaslı sesiyle "Günaydın!" dediğinde onunla ilgilenmeyen Cem çayını yudumluyordu. Ne çabuk buz kesmişti sıcak gözleri, ne çabuk vazgeçmişti hevesi... Yoksa başından beri hep haklı mıydı Ecem, Cem daha ilk zorlukta ondan vaz mı geçmişti? Ecem olduğu yerde mıh gibi çakılıp kaldı. Nesrin gülümseyerek dikkatini Cem'den çekti, "Kahvaltıyı kaçırmadan yakaladın... Otursana şekerim!" dedi sanki ev sahibi oymuş gibi. Duru ve sadeydi teklifi. Üstelik Cem'le muhabbetleri bayağı ileri seviyeye taşınmış gibiydi halleri.

İçindeki acı çığlıkları susturmaya çalışarak, soluk almaya çalışırken, Cem bakışlarını buz gibi kısacık bir an ona çevirmiş "Kahvaltını istersen odana alabilirsin. Senin arkadaşlar bayağı iyi iş çıkarıyor" dediğinde kinayeyle, bu laf çarpmasının arasından, istenmediğini anlamıştı. Ecem dişlerini sıkarak, "Ben yedim yiyeceğimi, sadece merhaba demeye gelmiştim, size afiyet olsun!" diye yalan söyleyerek, kimseye aldırmadan uzaklaştı. Gözlerindeki o acı haykırışı gören Cem sadece dişlerini sıkmış, kızın salınan boyuna bakmıştı.

Kırılmış kalbi, gücenmiş gözleriyle odasına geldiğinde, sinirden deliriyordu Ecem. Yanağına süzülen yaşları daha aşağıya akmadan elinin tersiyle silerek, içinden defalarca küfretti.

Ayakkabılarını odanın bir köşesine savurup, üzerine rahat bir şeyler geçirdi. Yüzündeki makyajını sildi, özenle yaptığı saçlarını bozarak sıradan bir atkuyruğu yaptı. Hırsı dinmeyince, balkona çıkarak öfkesinin geçmesini bekledi. Cem ona buz gibi davranamazdı! Lanet olsun bu kadarını hak etmemişti. Sabretmeli, alttan almalıydı. Kırılmıştı. Gönlünü alınca düzelirdi. Öğleye doğru düşüncelerini dağıtmak için balkonda kitap okumaya karar verdiğinde, zaman kitabın sayfalarında kaybolup, kendisini kitabın konusuna kaptırmasına yardımcı olmuştu. Dalgın başı yana döndü. Cem'in balkonundan gelen neşeli gülüşme sesleriyle, kitabından ilgisini kaldırıp, dikkatini oraya vermesini sağladı. Cem odasında eğlence veriyordu sanırım. Ve o davetli değildi. Sıkıntısı iki katına çıktı.

"Ecem sen gelmiyor musun?"

Ecem başını yana çevirdiğinde, Nesrin balkonun korkuluğuna abanmış, aradaki paravanı aşarak başını uzatmış olduğunu fark etti. Davet edilmemişti kil Kırgınlığını saklayarak "Yok, teşekkür ederim, kitap okuyacağım" dedi ilgisizce.

Ve ufak bir çığlıkla yerinden fırladı. Kalbi deli gibi çarparken "İyi misin?" diye yan balkona atıldığında Ecem, gördüğü görüntüyle nefes alamadı. Nesrin Cem'in kollarında, yüzleri birbirine birkaç santim yakınlıkta, öyle derin bir biçimde birbirlerine bakıyorlardı ki, Ecem

bacaklarının boşaldığını anlayamadı. Nefes alamıyordu. Cem bakışlarını kaldırdı dalgınca, yeşil gözleri Ecem'in vurgun yemiş kırgın gözleriyle çakışınca, derhal kendini toparladı. Korkuyla titreyen Nesrin'i doğrultarak "İyi misin?" diyerek kollarından saldı.

Nefes nefese kalan kız korkudan değil, onun yakınlığından olsa gerek konuşmadan bakıyordu Cem'e. Sanki, o anda maziye dokunmuşlardı ikili ve bunu sadece kız hatırlamıştı... Bu görüntüyü kaldıramayan Ecem donmuş halde arkasını döndü, elinden düşürdüğü kitabına ayağını sürterek, ruh gibi kamarasına geçti ve kendini yatağa atıp pikeyi başına kadar çekerek, karanlıkta kaybolmayı diledi. Nefes alamıyordu sanki, tüm kemikleri kırılmış gibi canı yanıyordu. Ve gözlerinden süzülen yaşlar dursun diye dua ediyordu.

Akşam yemeği de sakin geçti. Keza Ecem odasında yemeyi tercih etmişti. Neden arayıp sormuyordu öküz! Tabii arkadaşlarıyla keyfi yerinde, eğlencesi ganiydi. Bir de ona bitti dediği için kızmıştı. Asıl bunu kollayan kendisiydi. Hiç özlememiş miydi? Tüm gün boyunca suratını bir tek kahvaltıda görmüştü. Onda da, suratına bile bakmamış, ilgilenmemişti. Ne yani, hiç mi merak etmemişti? Hasta olabilirdi, kaçmış olabilirdi. Zaten istediği belki de buydu. İnsan nezaketen olsun kapısını tıklatır, halini hatırını sorardı. Ama yok... Onu bile yapmamıştı. Artık umurunda değildi, sıkılmıştı.

Odanın dört duvarı üzerine üzerine gelince, dışarı çıkıp gemiyi dolaşmayı yeğledi. İlk günü onunla birlikte dolaştığı yerleri şimdi eli kollarında, kendini avutarak tek dolaşıyordu. Kendini odasına kapatırken buraları dolaşmak bile aklına gelmemişti. Eğer Cem arkadaşlarına dalmasaydı ona eğlenceli mekânları tespit etmesinde yardımcı olacaktı ama Cem onu unutmuştu. Ayın şavkı katran karası gecenin kadifemsi gelinliğini yararak bir duvak gibi denizin üzerinde süzülüyor ve tüm ihtişamıyla yakamoz olarak pırıl pırıl parlıyordu. Başıboş halde önce geminin kamaralarından uzak olan sırt kısmını dolaştı. Sonra kıç kısmına ilerleyerek, uçsuz bucaksız dinginliğe sahip karanlık denizi seyretmeye koyuldu.

"Sonunda çıkabildin kamarandan... Ne var oraya o kadar tıkanacak anlamadım... Acaba içeriye bizden gizli bir artist falan mı çektin?... Bumuma yanık kokuları geliyor Ecem..." diye sataşarak, şakalaştı arkasından gelen ses.

Ecem'in duyduğu sesle tüm tüyleri galeyana geldi. Daha gözlerinin önünden onun Cem'in kollarında duran o şaşkın görselini silemeden, bu ses tüm öfkesini katmerlemişti. Dişlerini sıkarak arkasını döndüğünde, Suat, Nesrin, sabahki tanıştıkları orta yaşını çoktan geride bırakmış Hande Hanım'la Cem arkasında dikiliyordu.

"Biraz hava almak istedim."

"Biz de seni bu tarafta dolaşırken görünce, belki bize katılmak istersin diye takip edip, sormak istedik. O kadar dalgındın ki, sesimizi bile duymadın."

"Ben..." dediğinde Ecem kısık sesle, Nesrin yanına yaklaşıp, dostça bir tavırla koluna girdi. "Gel hadi, sana bugün olanları anlatayım. Gerçi Cem sana anlatmıştır ama bir de benden duy."

"Yok, anlatmadı..." dedi kız somurtuk suratıyla, Cem'e bakarak yüzünü astı. Cem, eski müsamahasız mesafeli sert haline bürünmüş ve hâlâ ifadesiz duruyordu. Ağır abi, cehennem zebanisi. Ve Ecem fark etmişti ki, hâlâ tek bir kelam bile konuşmamışlardı. Nesrin, Cem'e bakıp "Ben de öyle tahmin etmiştim. O bir centilmen..." dedi. Hayranlığını sözlerinden ziyade sesine yansıtmıştı.

Kara gözlerinde çok şey okudu o an Cem ama belli etmedi.

"Bugün Cem'in odasına gelseydin, benim yaptığım rezalete tanık olurdun. Başkasından duyup, süslenmişini dinleme... Ben az daha balkondan aşağıya uçuyordum. Ah o bir kahraman, beni tutmasaydı yani..." derken olanları neşeyle, heyecanlı bir panikle anlatmaya başladı. "Bir kere de Cem'in İzmir'deki evinde bu tarz bir olay yaşamıştık!" dediğinde kızın gözlerinde çakmaklar yanıyordu. "O benim her zaman kurtarıcım olacak sanırım."

Kız Cem'e arsızca göz kırptı. Ecem ne yazık ki, bunu görmüştü. Nefesi dururken, Nesrin konuşmasına masumca devam ediyordu. "Sen İzmir'deki evini gördün mü? Gerçi benimkisi de soru. Rüzgâr'la aynı bahçenin içinde evleri, ablanlarla gitmişsindir..."

"Yok, gitmedim." dedi Ecem dürüstçe, konuyu merak ederek. "Sanırım, sen birden fazla gittin?" Masum bir soruyla, merakını gidermek istedi.

Nesrin kızararak tava geldi. Yüzünden çok şey okumuştu. Gözleri parlarken konuyu geçiştirmeye çalıştı. "Görmüşlüğüm var birkaç kere..." Ağabeyinin duyamayacağı bir sesle, "Birkaç kere tek gitmiştim..." diye fısıldadı sır verircesine. Gözleri parlamıştı.

Ecem'in bakışları dehşetle irileşerek Cem'e kaydı. Nefes alamıyordu artık, üstelik bacakları da titremeye başlamıştı. "Cem'le önceden mi tanışıyorsunuz?" Bu tanışıyorsuna, yatak odası da dahildi!

Nesrin bunu meraklı bir kız kardeş hevesi olarak algılayarak, "Evet, geçen sene bir arkadaş ortamında karşılaştığımızda arkadaşlığımız ilerledi" diye dosdoğru cevapladı.

Ecem içine oturan öküzleri kaldırmaya çalışarak kuvvet harcarken, "Özel bir arkadaşlıktı... sanırım?" diye sordu titrek sesiyle. Yutkunarak, konuyu özümsemeye çalıştı ama bunu hazmetmesi artık pek mümkün değildi.

"Cem müthiş birisi... Dışarıdan ne kadar kaba ve ulaşılmaz dursa bile, bir kadının neye ihtiyacı olduğunu anlayan erdemli bir erkek. Mesela o kadar kaba ve iri bir adamın bir kadına bir papatya gibi narin davranması çok ironik... Biz kadınların kazanabileceği en büyük hediye, ama bir kadının sahip olmaması gereken bir hata... Tehlikeli."

Kaşlarını çatan Ecem onun bir şeylerden şüphelendiği hissine kapılarak, "Ne demek istediğini anlayamadım" diye kaçamak bir yanıt verdi.

"Benimle sadece bir haftalık keyifli bir arkadaşlığı oldu diyorum ve gelecek hafta, hemen bunu bitirdi. Sadece bir hafta düşünsene, havalarda uçuyordum. Sanki prenses gibiydim. Ve ilk defa Cem birisiyle günübirlik değil, günler süren bir birliktelik yaşıyordu o zamanlar İzmir'de. Bunun farkındaydım herkes gibi. Ama, her güzel şey gibi bu da bitti. O gittikten sonraki zamanlar benim için zor olmuştu. Ve bizim ayrılmamızın üzerinden çok zaman geçmeden, onun gazetelerde başkalarıyla resimleri çıkmaya başlamıştı bile."

"O zaman, ona kızgınsın..."

"Değilim" dedi Nesrin omzunu silkerek. Ecem durdu. Şaşkınca genç kadına baktı. Kıskançlığı ve merakı aynı kefede, aynı terazide durarak, birbirini tartıyordu. Hangisi daha ağır basacaktı?

"Bilmiyorum ama onunla o kısacık anı yaşamam bile eşsizdi. Çok etkileyici birisi. Belki de peşimden koşmasının tek sebebi, reddedilmesiydi. O zamanlar böyle açık ilişkilere biraz ürkektim. Ailemden çekinir, eşrafın haberdar olmasından ise korkardım. Ne bileyim, kadın ve erkeğin özgürce takılması bana yanlış geliyordu... Ergen aklı işte..." dedi kıkırdayarak. "Cem'i iki gece reddettim..." dedi keyifle.

"Yani, onu peşinde süründürdün."

"Yok, pek öyle değil ama biraz uğraştırmış olabilirim... Bilirsin ulaşılmazı sever bazıları, Cem de onlardan. Harika bir erkek ve bir kadının isteyebileceği her şey onda vücut bulmuş ama o da çok erkek gibi, ulaşınca vazgeçiyor, sıradanlaşıyor ten ve şehvet... Güç, zenginlik, yakışıklılık ve özel zevkleri olan erkeklerde çok fazla var bu duygu. Bazen ilk sevişmede sona eriyor o ulaşılamaz, yere göğe koyamadığı istek, bazen birkaç kez sonra..." Bunu söylerken yanakları kıpkırmızı olarak, utangaç gözlerini kısacık bir an kaçırmıştı. Sonra küs bir nefes çekti içine. Ecem dondu bir an, ileride Suat'la konuşan adama takıldı gözleri. Beti benzi attı, küle döndü gözlerindeki ateşi. Çok zaman düşündüğü şey gerçek miydi? Cem ulaşamadığı için mi bu kadar öfkelenip inat ederek peşine düşüyordu? Lütfen bu olmasın Allahım. Lütfen bana bu kadar büyük acı yaşatmasın.

Yanlarında biten ve düşüncelerinden korkuyla çıkaran Suat, "Ne kaynatıyorsunuz bakalım?" dedi merakla. Işıldayan gözleri ilgiyle bir an Ecem'in üzerinde beğeniyle gezindi. Ona karşı ilgisi olduğunu saklamaya gerek duymuyor gibiydi ama kız bunun farkında bile değildi. Dalgın ve düşünceli gözleri yerdeydi.

Nesrin koluna girdiği abisiyle şakalaşırken, Ecem ve Cem geride kaldı. Kız genzine yayılan koku, bedenine vuran sıcaklıkla irkildi. Hemen onların arkasından yürümeye başladılar. Cem

ellerini ceplerine koyarak, sakin ve sessizce yürüyordu yanında ama kızın dalgın ve suratsız halini gördükçe, öfkesine yenilmeden edemiyordu.

"Yanımda kalmak istemiyorsan, nezaket göstermene gerek yok... Gidebilirsin!"

Kırgın gözlerini kaldırıp onun öfkesi barut patlaması yaşatan gözlerine baktı. "Yanında kalmıyorum zaten" dedi üzgünce. "Ve ilk demir attığımız limanda, gideceğime emin olabilirsin, tabii sen pasaportumu ve paramı verince. Şu anda okyanusun ortasından uçamayacağıma göre..."

Cem dişlerini gıcırdattı. "Yani bunu zaten düşündün!"

İyice içerleyen Ecem, "Ne yapmamı bekliyorsun?" diye biraz seslice hesap sordu.

"Öyle ya!" dedi adam omuzlarını hiddetle sarsarak. "Sen hiçbir şey yapmazsın. Parmağını şaklatırsın, her şey istediğin gibi olur." Sitemi, ruhuna inen sert bir vurgun gibiydi.

Az sonra Ecem'in Suat'la olan sohbetinden rahatsız olarak sinirden dişlerini sıkan Cem, usulca arkalarından yürürken hiddetinden kuduruyor, geride bıraktığı adam için çıldıran Ecem ise hem sinirinden, hem kıskançlıktan köpürüyordu.

Nesrin'in şuh kahkahaları içini oyuyor, Cem'le olan yakın diyaloğu, kalbine acı içinde oturuyordu. Cem gözlerini sanki özellikle kaçırıyordu ondan artık ve bunu da saklamıyordu. Bakmıyordu yüzüne ama Nesrin ne söylese mutlaka cevap veriyordu özel bir titizlikle.

Gezileri bittiğinde, herkes odalarının yolunu tuttu. Yan yana odası olan Cem ve Ecem sessiz bir kavganın hüküm sürdüğü savaşla, geniş ve uzun holde ilerledi. İkisi de konuşmak istiyor, ikisi de konuşmak için ağızlarını açmaya cesaret edemeyerek duralıyordu. Ecem odasının kapısına geldiğinde, biraz duraladı. Bir şey diyecekmiş gibi genç adamın yüzüne baktı, onun ifadesiz suratıyla vazgeçip kapısını açarak "İyi geceler..." dediğinde, hüzünle gözlerini kaçırdı. İçi buruk bir şekilde içeriye girdi. Bir an duraladı, kapıyı kapatacakken kapıya sert bir şey denk geldi. Ecem bakışlarını

yukarı kaldırdığında. Cem elini kapıya yaslamış ve ayağını araya koyarak kapanmasını engellemişti. Ecem şaşkınca genç adamın ifadesi zengin yeşillerine baktı. Yüzünden ne düşündüğü okunmayan vakur tavrı bir kez daha büyüledi yüreğini. Sebepsizce gelen ağlama isteğini geri teperken kirpiklerini kırpıştırdı.

Düşüncelerini yüzündeki ifadenin altına böyle hünerle saklayabilecek, yeryüzünde başka bir adam daha olmadığı geçiyordu aklından. Konuşmadan kapıyı bırakıp, içeriye geçti. Kafası karışmış gözleri dalgındı. Usulca balkona ilerledi. Onun arkasından, kapıyı kapatıp geldiğini biliyordu.

Cem bakışlarını genç kızın narin bedeninde gezdirdi özlemle. Suratsız haliyle bile böylesine baştan çıkarıcı başka bir varlık olabilir miydi? Bir günde bile özlemişti. Üzerinde siyah bir kot ve beyaz tişört vardı. Fakat bir kotla bile bir kadının ne kadar çekici olabileceğini gösteriyordu kadınsı hatları. Ecem usulca arkasını dönerek, genç adama soru işaretleriyle parlayan gözlerle baktı.

Cem kollarını göğsünün altında bağlayıp, omzunu balkonun sürgülü kapısına yasladı. Ne kadar öfkeli olduğunu biliyordu, bu nedenle kendini hazırlamıştı ama o gözlerinde gördüğü yırtıcı, vahşi ifade karşısında taş kesildi. Bu kadarını beklemiyordu. Sanki her an korkunç bir patlamayla her şeyi yapabilecek gibiydi.

Ecem konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Zaten şu anda onunla konuşmanın yararı olmayacağını biliyordu. Sessizce hiç kıpırdamadan öylece durdu. Sonunda Cem yavaş yavaş sakinleşiyordu. Bocalayarak dudağının kıyısını dişleyerek parmak uçlarını ceplerine soktu. "Ben... ben geçen gün için özür dileyecektim..."

"Niye diliyorsun ki Ecem? Bilmeden yapmadın. İsteyerek, bilerek söyledin o sözleri."

Bu sözler bir süre odada yankılandı, arkasından bunu tüyler ürpertici bir sessizlik izledi.

"Ama başka çarem yoktu."

"Olduğunu biliyorsun..." dedi adam dürüstçe.

Sesindeki bu yumuşaklığın aldatıcı olduğunu tahmin etmeliydi. Onun böyle bir şeyi kolaylıkla kabul edemeyeceğini anlamalıydı

Ecem, kırgın gözleriyle ruhuna akarak, "Cem, yine aynı konuya mı geleceğiz?" diye hesap sordu.

"Çıkmadık ki bu konunun sınırlarından. Hep aynı yerde dönüp duruyoruz. İki ileri bir geri... Mehter takımı gibi yerimizde sayıyoruz. Sen kaçıyorsun, ben kovalıyorum."

"Sen de aynısını yapıyorsun. Ne gelecek için net bir şey konuşuyorsun ne de bana aramızda gerçekleşecek ilişki için umut etmem gereken bir şans veriyorsun. Ne yapmamı bekliyorsun, adım atmamı mı, yoksa yatağını paylaşmamı mı? Bunu yapmayacağım Cem, senin iki günlük zevkin olmayacağım."

Cem'in yeşil gözleri öfkeyle gölgelendi.

"Bunu istemiyorum artık biliyorsun. Yatağımı değil sadece, hayatımı paylaşmanı istiyorum."

"İstemiyorsun."

"İstiyorum kahrolası, seni artık sadece yatağımda istemiyorum."

İlk afallayan kız bunun sandığı anlama gelmediğini düşünerek, "Bir süre için mi?" dedi kırgınca. Bir yanardağ gibi patlayıp püsküren bu öfkenin önüne geçemeyeceğini anlıyordu. İç geçirdi. "Bunu düşünen bir adam tanımıştım ve ona inandığımda beni en güvendiğim zaman acıttı. Artık kendimden vermeyeceğim." Onu teselli etmek ister gibi, "Ben... buyum... Başkası olamam. Netlik isterim, ısmarlama aşklara tahammülüm yok artık" dedi çaresizce.

Cem sözlerinin yanlış anlaşılmasından korkarak, düşünceli bir edayla başını salladı ve konuşmayı burada sonlandırmak istedi. "Buraya gel!" dedi kendinden emin, emredici tok sesiyle.

Sert yüzündeki o şefkatli yeşilleri parlayınca, Ecem tereddüt etse bile, ateşe yürür gibi yaklaştı önüne. Cem kollarını açtığında, başını göğsüne yaslayıp, kollarını beline doladı. "Şimdi konuşalım... Benden ne istiyorsun?" diye sordu Cem'e.

Ecem onun sıcacık kollarının arasında, yeşil gözlerinin büyüsüyle aklını okur gibi bakarken, mantıklı düşünemiyordu. Cem bir süre ona baktı, sonra bir büyünün etkisinden yeni kurtulur gibi yüzüne dokundu. Sonra kötü bir düşten uyanır gibi irkildi.

O anda, erkeğin boğuk sesinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Titrek bir sesle, "Bilmiyorum..." diye cevap verdi adam.

"Biliyorsun..." dedi kız iç çekerek.

"Benden... Korkuyor musun?" diye sordu Cem. Geçmişinden, yaşantısından, hayatından ve her neyse çekindiği, ona dair bir şeylerden korktuğunu düşünerek üzüldü.

"Hayır..." diye yanıtladı titrek sesi kızın. "Senden değil, isteklerinden korkuyorum. Savaşma inadından, galibiyete değer vermeyen yanından... Kazanınca, değersiz olmaktan." Bu konu iyice asabını bozup, canını sıkmıştı. Duygularını belli etmemeye çalışarak, Cem'in kollarından sıyrılmaya yeltendi. Ama Cem buna izin vermedi. Kızın kalbi hızla çarpmaya başladı. Yakışıklı yüzüne baktı ve ondan kopmasına kızan sert kaşlarının çatılmasıyla, yine öfkelenmeye başladığını anladı. Onun düşüncelerini ilk defa açık bir kitap gibi okumak istedi ve sözleri genç kızı hayal kırıklığına uğrattı.

"Benimle tatile çıktığına pişman mısın?"

"Hayır" dedi bu sefer dürüstçe. "Bunu planlamamıştım ama sonra sevdim."

"O zaman neden böyle olduk?"

"Çünkü ben sana istediğin şekilde eşlik edemem." Gözlerini kırpmadan onun bakışlarını karşıladı. Sapsarı olmuş yüzündeki gözleri solmuştu. Bunun aksini kanıtlayacak bir şey bulmak için, kafasındaki düşünceler fırtına hızıyla dönüp duruyordu. Daha ne kadar saklanırdı ki ilişkileri, birlikte oldukları yakında ortaya çıkacaktı. İlla bir yerde pot kıracaklar, bir yerde patlak vereceklerdi. Ailesini hayal kırıklığına uğratacaktı, ona olan güvenlerini sarsacaktı. Gözde bir bekâr olmasına karşılık, aşırı özgürlükçü ve hovarda biri olarak tanınıyorken adam, yanında olması bile adına sürülecek bir lekeydi.

"Bak ilk kavgada bana yüz çevirdin."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"En uzun ilişkin ne kadar sürdü?" dedi kız birden.

"Şimdi bunun konuyla ne alakası var?"

"Çok alakası var. Söyle, ne kadar sürdü?"

"Günlerinin kaydını tutmadım" dedi kaçamak bir cevapla erkek. "Ben söyleyeyim, en uzun süren ilişkin bir hafta oldu. Ya da bir ay... Belki daha da az..."

"Benden bu yüzden mi uzak duruyorsun? Seninle üç beş günlük bir şey düşünmüyorum."

"Ben... bir daha aynı şeyleri yaşamak istemiyorum. Benim de kalbim olduğunu, sadece etten ve kemikten olmadığımın bilinmesini istiyorum. Seks objesi değilim ben, arzulanan, sadece tek bir amaç için sevilen kadın olmayacağım."

"Ben o salak değilim. Kıymet bilmeyen bir asalak! Şimdi onunla mı kıyaslanıyorum? Hatta sürekli beni onunla kıyaslıyorsun..." diye parladı birden Cem ve aklına o geri zekâlı adamı getirdiği an, içindeki kıskançlık volkan olup öfke öfke gözlerinde parladı. O adam ona dokunmuştu, öpmüş, okşamıştı, belki de ilki olmuştu. Belki de her buluşmada birlikte olmuşlardı. Cem öpmeye bile kıyamazken, o her şeyini elinden alıp kalbini kırarak ortada bırakmıştı. O adamı öldürmeyi bir kez daha düşündü. Teni ateş gibi yanarak genç kızın omzunu kavradı. Gözleri kuşkuyla kısılıp, kaşları hiddetiyle yüzünü gölgeledi. "Yoksa, sebep bu mu? Onu mu unutamadın, bahane mi arıyorsun?"

"Cem..." dedi genç kız kollarından çıkmak için hamle yaparak. Titriyordu. Adamın gözlerindeki kuşku beynini deliyordu. Kalın kollarından sıyrılmaya yeltendi soluk soluğa. Genç adam uzaklaşmasına engel olmak için, kollarına biraz baskı kurup, omuzlarını hafifçe sıktı. Dudakları neredeyse genç kızın saçlarına değiyordu. Ilık nefesi bu sefer kızı yakmak yerine üşüttü. Basık, boğuk bir sesle, "O zaman bana bunu kanıtla..." dedi istekli gözleri aç aç yanarken.

Onun yüzüne bakmak için başını geriye atan Ecem, "Nasıl?" dedi merakla, içinden "Allahım ne olur düşündüğüm şeyi sormasın" diye dua ederken.

"Sen biliyorsun nasıl olduğunu!" dedi kupkuru bir sesle. "Seviş benimle... Kanıtla... Beni istediğini göster."

Ecem boğulacak gibi oldu. Yer ayaklarının altından kayıyor, duvarlar üstüne üstüne yürüyordu. Ne dediğini bilmiyordu! Sabahtan beri ne konuşuyorlardı, bu adam ona kulak vermiyor muydu? Söyledikleri bir kulağından girip diğerinden çıkmış mıydı? Sesi çıkmıyordu. "Cem..." diye fısıldadı çaresizce. Genç kız, toparlanarak, "Sen... ne dediğini bilmiyorsun. Az önce söyledim sana, benim önce yüreğimi görmeliydin, bedenimi değil... Ben sandığın gibi biri değilim..." derken gözleri dolu dolu hıçranla parlıyordu. Bunu söylerken kaşlarını çatmış, ceketinin önünden görünen beyaz gömleğine görmeyen gözlerle bakmıştı. Genç adamın yakası açık gömleğinden görünen gür kılları ona parlayarak göz kırparken, yutkundu. Âdemelması oynayınca, kızın kalbi içinde büzüldü.

Cem alçak sesle, "Ben sana nasıl birisin demedim... Ya da bir ithamda bulunmadım, sadece seni ne kadar çok istediğimi söyledim. Bedeninle ve ruhunla... Bunu kanıtlamanı istedim..." diye fısıldadı.

"Eğer böyle bir ithamda bulunmasaydın... Bana böyle bir teklif yapmazdın" diye karşılık verdi kız titrek sesiyle. Kendini aşağılanmış hissettirmişti.

Cem, ciddi bir yüz ifadesiyle, "Haklısın" dedi. "Ama, öte yandan, başka seçeneğim kalmadı. O adamla beni kıyaslamandan sıkıldım, önüme aileni bahane olarak sürmenden de sıkıldım" diye açıkladı.

"Cem, ben bahane etmedim, seni onunla asla kıyaslamadım. Üstelik bu bir seçenek değil. Şu anda burada bile olmamalıydık. Bu diretmeler ve isteksiz kanıtlama beklemeler..."

"Ecem, bana bak..." diye ısrar etti Cem.

"Vaktini benimle boşa harcamış oldun. Bak, bizden bir olmuyormuş. Sen beni yanlış anlıyorsun, ben sana inanmıyorum. Biz sürekli ayrı fikirlere sahip oluyoruz. Bütün olanlar bir hataydı!"

Kız kırgınca konuşurken, Cem ani bir hareketle onu kendine çekerek, sert bir sesle, "O zaman ikinci bir hata daha yapalım" dedi kızgınca. Genç kız onun sıcak nefesini şakağında hissedince

korkuyla ve aynı anda heyecanla titredi. "Yüzüme bak Ecem..." diye fısıldadı.

Ecem'in beyninde uyarı zilleri çalıyordu. Başını kaldırsa, adam onu öpecekti ve Ecem buna karşı koyacak gücü kendisinde bulamayacaktı. "Artık seninle görüşmesek iyi olur... Beni öpmeni de istemiyorum..." diye ağlamaklı bir sesle uyardı. Ama bu tümüyle doğru değildi.

"Öyleyse şu anda beni bir daha görmek istemediğini söyleyerek, veda et..."

Ecem ıstırapla ağırlaşan başını kaldırdı ve onun biçimli dudaklarını gördükten sonra, gözlerinin içine kirpiklerinde titreşen yaşlarla baktı. "Beni zorlama..." Titrek sesi fısıltıdan farksızdı.

Cem bu yüzü ezberlemek ister gibi, dikkatle kızın yüzüne bakıyor ve ruhuna akıyordu. Bir süre bakışları dudaklarına takılı kaldı. Sonra elleri kızın kollarından aşağı kaydı ve birden onu bırakıp geriledi. Ecem geriye savrulurken, "İyi, yarın seni ilk uçakla arkadaşlarının yanına yollarım. İyi geceler!" dedi adam ve kızın titreyen bacaklarıyla yere kapaklanmamak için kendini kastığını göremedi.

Cem arkasını dönüp bir adım atmıştı. Ecem'in gözlerindeki katışıksız ıstırap ve sesindeki derin üzüntü belki de, geride, bir daha bulamayacağı bir şey bıraktığını hisseden yüreğinin burkulmasından kaynaklanıyordu. Onun içli içli ağladığını hisseden Cem, usulca geri döndü. Ecem ıslak gözleriyle adama hıçkırarak baktı.

Sessizlik içinde birbirlerine baktılar bir süre. Genç kız, zayıf bir sesle, "Seni üzmeyi hiç istemedim" dedi hıçkırarak. Çocuk gibi kaba bir biçimde gözlerini silip, dudaklarını bükerek burnunu çekti. Onu orada üzgün bıraktığı için kendisini haklı göstermek mi istiyordu, yoksa Cem'in onu orada kalması için ikna etmesini mi bekliyordu, bundan emin değildi. Sanki Ecem'e ulaşamayacağı kadar uzaktı artık. Bu kalbini acıttı. Soğuk ve terbiyeli bir sesle, "Özür dilemene gerek yok... Seni zorlayan bendim... Buraya da istemediğini bilerek getirdim" dedi buz gibi.

"Zorlamadın... Gerçekten istesem, buna asla izin vermezdim" diye itiraf etti Ecem sonunda. Yavaşça başıyla onaylarken, bu konudan nazikçe geri çekilmek için bir yol bulmaya çalışıyordu Cem ama göz göze geldiğinde, aniden "Neden olmasın?" diye düşünmeden edemiyordu. Neden olmasın! Cidden bu cadıyla bunu yapabilir miydi?

Şeytana uydu işte! Kişiliğinin gücünden dolayı biraz başı dönmüştü ama teklifin aşırılığı da cazip geliyordu. Kendine dürüst olmalıydı... Hayat boyu bu kızın yüreğinde ikinci sırada olmaya katlanabilir miydi? Giderek bu durumdan nefret edebilir ve büyüyen nefreti kızı zedeleyebilir, onun bütün hesap kitaplarından bir gün tiksinecek noktaya gelebilirdi. Cem onu zorladığı için, Ecem ileride suçlayabilir miydi?

Şu anda bu gemide tek başlarına olmayı uygunsuz bulduğu bu uzun boylu yakışıklı adama bakarken Ecem, kendisini tutsak etmeye çalışan bu saçma toplumsal sisteme isyan etti.

Gitmekten vazgeçen adama bakarken yutkundu. Düşüncelice yüzüne bakıyordu. Neden öyle derin derin bakıyordu? Onun kendisine ya git demesini ya da biraz önce kollarına davet ederken yaptığı gibi, kollarını koşulsuz açmasını bekliyordu. Tekrar denedi: "Cem beni anlamıyorsun... Sadece hüküm veriyorsun."

Erkek boğuk bir fısıltıyla onun sözünü kesti: "Ecem!..." Gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı. Ve istediği gerçekleşti, genç kıza elini uzattı. Ecem yenildiğinin farkına varmadan, o kazandığını anlamıştı. "Gel buraya minik şeytan... Sana sadece bedenin için ihtiyacım yok ki... Ben artık kalbini de istiyorum."

Bu... bu nasıl sözlerdi? Kız kırgınlığını unuttu, aşkın yolunmuş kanatlarına yeni tüyler ekledi. Kısa, rahatsız edici bir sessizlikten sonra, Ecem'in eli kendiliğinden havaya kalktı ve ona doğru atıldı. Kalın bir halatla çekilir gibi ilerledi ve çelik gibi kollar bedenini kopmamacasına sımsıkı sarana kadar da durmadı. Sıcak, ayartıcı, cüretkâr, şehvetli ve kışkırtıcı dudakları ağzını buldu. Erkeğin aralık dudakları onun dudaklarını arzuyla, azarla, sevgiyle kavradı; kolları kızın omuzlarını ve sırtını daha sıkı sardı. Kızın gözyaşının

tuzlu tadı adamın dudaklarına sürüldü. Kopmasından korkar gibi, kaçmasından endişe eder gibi sarıldı. Elleri onu hafifçe okşuyor, hafif bir inleme sessizliği bozuyordu.

Ecem o kadar kendisini kaptırmıştı ki onun şehvetine, bu sesi kendisinin çıkardığının farkında dahi değildi. Ayak parmaklarının ucunda ona aceleci bir tutumla yükseliyor, elleriyle geniş omuzlarını vahşice kavrıyordu. Tırnakları ceketin kaliteli kumaşına batıyor, solukları soluklarında tamamlanıyordu. Etraflarını o sarsılmaz büyü kuşatırken, birdenbire karanlığın ve şehvetin nitelik kazanan dünyasında, onun kollayıcı ve ruhunu doyurucu meskenine sığınmaya çalışıyordu. Şu anda, onu öpen dudaklar ve bedenine yaslanan kaslı vücuttan daha önemli hiçbir şey yoktu.

Öpüşmeye ara vermek istemese bile hâlâ aralarında soru işaretleri olduğundan Cem başını kaldırdı ama onu hâlâ kollarında tutarak gözlerinin içine baktı. Yarı aralık, hülyalı bakan kızın ıslak kirpikleri titreşti, ufak bir hıçkırık dudaklarından sızdı.

"Nesrin?" dedi fısıldayarak.

"Eski bir arkadaş..."

"Eski?"

"Çok eski, hatırlanmayacak kadar."

Ecem yanağını erkeğin kolalı, beyaz gömleğinin yakasına yasladı. Genç adamın dudaklarının saçlarına değdiğini hissederek soluklandı.

Cem iç geçirerek "Eğer gidersen, bu umduğundan da daha büyük bir hata olacak... Eğer gidersen, çok zaman sonra içimde var olduğunu keşfettiğim bir sürü iyi şey, senin ardında bıraktığın karanlıkta yok olacak... Ve beni yok sayarsan küçük şeytan, ben hiç olmayan bir yalana sımsıkı tutunup, yalan bir duygunun umudunu yeşerttiğimi düşünerek, kendimden olduğu kadar kadınlardan da nefret edeceğim... Ecem, içimde açtığın yer öyle büyük ki, gittiğinde bırakacağın boşluk da o kadar büyük olacak ve bu derin girdabı hiçbir kadın kapatamayacak. Ben içimde kocaman bir kara delikle yaşamayı öğrenirken, o karanlığın içinde hiçbir zaman bir güneşin doğmayacağını bildiğim halde umut

etmeyi bırakmayacağım..." Sonra dalgın dalgın bakan kızı kendine çekiştirip, serin avuç içlerinin arasına kızarmış yüzünü aldı. Ufak bir çekişle, gözlerini gözlerine çevirmesine ve şaşkınca bakışlarını ruhuna akıtmasına izin verdi. Yüreği sızlarken inceden, burnuna ufak bir buse koyarak, alnını alnına yasladı. Duruşu, sıkıntısı, bocalaması somut bir nesneye bürünüp elektrik olarak kızı çarparken, renkler sıyrıldı gece karası olmuş gözlerinden. Solukları soluklarına, duyguları ruhuna aktı. Kızarmış yanaklarını hoyratça sıkarak, başını olduğu yerde oynattı. Kızın tenine tenini sürterken, "Sen nefes gibisin minnak cadım, çok alınca tıkıyor, az alınca boğuluyorsun. Eğer gidersen..." dedi iç çekip başını sallayarak ve kızın yüzünü kabaca elleri arasında ezip, geri çekilirken, gözlerinin içine baktı. "Gitmen sorun değil de... Soluk alamadığımda nefes al, nefes ver diye kendimi telkin etmek beni mahvedecek. Sen benim nefesimsin Ecem, anlamıyor musun? Her nefesim bana seni hatırlatacak ve sen gitsen bile, unutamayacağım. Çünkü insan bir tek nefes almayı unutmaz. Sen benim nefesimsin sevdiğim..."

Ayak parmaklarından saç diplerine bir ürperti yükselirken, kızı yıllardır temizlik görmemiş halı gibi silkeledi. Şimdi bacaklarının titremesi mutluluktan, gözlerinin dolması keyiften, nefesinin kesilmesi ise huzurdan olmalıydı ama bu sözler her nedense Ecem'i korkuttu ve aklını başına getirdi. Boğazındaki yumruları tek bir boğaz temizlemeyle çözmeye çalışmak büyük ahmaklıktı.

Cem'in ihtiyaç hissettiği bir eylemi dile gerektirecek kadar ileri gitmesi, genç kızda soğuk duş etkisi yaptı. Onun kollarından sıyrılarak bir adım geriledi. Kaşlarını çatan Cem yine de gülümsedi ama bu sefer dudaklarında vahşi bir ifade vardı. Bakışlarından nefesinin kesileceğini bilen Ecem cesaretini toparlayarak, başını kaldırıp erkeğin yüzüne korkusuzca baktı. Evet kesilmişti nefesi, keşke bakmasaydı. İçinde duyduğu dehşetten kaynaklanan bir ciddiyetle, "Cem, sen benden ne istiyorsun gerçekten?" dedi soluksoluğa..."Kalbimi gerçekten istiyor musun? Bu söylediklerinin ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi? Benim içime ektiğin

umutların ne anlama geldiğini, beni içinde nereye koymaya karar verdiğini biliyor musun? Sen ne söylediğini bilmiyorsun..." diye apansız bir korkuyla sordu.

"Seni istiyorum..." dedi hiç tereddütsüz Cem.

"Cem... Beni neden... neden bu kadar ısrarla istiyorsun?"

"Lanet olsun Ecem... Bunu ben de bilmiyorum. Ama seni ölümüne istiyorum. Hayatını istiyorum. Hayatıma karış istiyorum. Sadece bedenime değil, ruhuma, evime, gözlerime... kalbime karış istiyorum. Baktığım yerde sen ol, dokunduğum her şeyde senin izin olsun istiyorum... Her yanıma; sana ait olan bir iz dağılsın. Varlığın her anlamda dünyamı kuşatsın. Benim ol! Seni mutlu edeyim, tüm varlığımı ayaklarına sereyim. Gül istiyorum. Benim için gül. Hep bana gül istiyorum... Benim ol! Sadece benim..." Genç adamın yüzündeki sert duruş yerini ciddi bir ifadeye bıraktı ama gözleri... yeşil gözleri kızı bilinmeyen büyülerin kıyılarına attı.

"Bıkarsın benden, katlanamazsın. İnan bana hevesin geçince... sen benden nefret edersin."

"Bu biraz karmaşık, evet olacak ama olsun razıyım."

"Sesimi duymaya tahammülün yok!"

"Sanırım en çok, sessizliğini dinlemeye tahammülüm yok artık."

"Ağzıma çakmak istiyorsun çoğu zaman..."

"Ağzınla daha farklı şeyler yapmak istiyorum çok zamandır... ama arada bu dediğini yapmak istemiyor da değilim."

Bu saplantılı sözler kızı dehşete düşürse de, hoşuna gitti. Ona dair umutla konuşması hemen yelkenlerini suya indirmesine sebep oluyordu.

"Benim Suat'la dans etmeme izin verdin." Nazlanan yüzü asıldı. "Beni ona bıraktın. O *sen* ile bu sözleri söyleyen *sen* çelişiyor" dedi kız gücenmiş sesiyle nazlanarak. Onu nazlasın, kırıldığı yerden sarsın istedi.

Ortamdaki gerilim kalkınca, Cem başını sarsarak gülümsedi. "Doğrusunu istersen Süpürgeli Cadı, yemek boyunca onun sol gözünü mü yumruklasam, sağ yanağını mı şişirsem diye düşünüp

durdum. Sonra dansa kalktı, dedim yumruğu boş ver, direkt sık kafasına, sen de rahatla, süpürgeli cadı da..."

Önce onu ne kadar şakaya alsa bile, ciddi olduğunu bildiğinden korkarak irkilen Ecem, aynı zamanda şaşırmıştı da! Cem onu kıskanmış mıydı cidden? Bu düşünce kıkırdamasını engelleyemedi. O çikolata gözler yine haylazca ışıldamıştı. Tek bir gülücükle farkına bile varmadan adamın içini rahatlatırken, başını sarsarak, küçük bir kahkaha attı.

"Bu doğru değil, değil mi?" diye gerçeği istedi ondan.

Cem yanına yaklaşırken, içini kıyan yumuşak bir sesle, "Öyle midersin? Onu bir köşede sıkıştırıp gırtlaklamadıysam, bunun tek sebebi sensin küçük şeytan! Onu, sırf seninle dans ettiği için değil, açık bir ilgiyle ilgilendiği için bile öldürebilirdim" dedi dürüstçe.

"Biz flört etmedik" dedi kız dehşet bir korkuyla. Onun yanlış anlamasını kesinlikle kaldıramazdı.

Adamın gözleri güven veren bir tılsımla parladı. "Sen etmedin Cadı ama..." dediğinde gözleri kararıdı ve dişleri sıkılaştı. "O etti..."

Kız onun bu ince ayrıntıyı fark ettiğini anlayınca, rahatladı. Yine de onun karşısında başkasının ilgisini çektiği için çaresizce utanıp bocaladı ve gerçekler içine heyecan bombası halinde yağınca, "Cidden... kıskandın mı?" diye küstahça sordu.

"Ben sahiplenici birisiyim sanırım..."

"Sanırım?" diye soruya soruyla cevap istedi şaşkın kız.

"Sanırım... Çünkü şu zaman kadar bilmiyordum."

İçi rahatlayan Ecem, "Sahiplenmekle bu ikisi çok farklı şeyler. Kıskandın mı sen beni cidden?" diye inatla sordu.

"Bunun adını bilmiyorum." Yüzü sertleşti. "Kıskançlık ya da her neyse, o anda birisini öldürmeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Sana bakan erkekleri öldürmek istediğim gerçeği içimi zehirliyor." Yanlış bir kelime kullandığını kızın birden atan rengiyle anlayınca, ağzının içinde homurtu gibi edepsizce küfretti.

"Tamam Cem, bunu mecazi anlamda söylediğini biliyorum" dedi ortamı yatıştırmak için ve Cem'in yeşil gözleri buz gibi parlayınca

"Cem?..." diye korkuyla cırladı. Nefes alamadı. Onun bunu yapacağını, hem de gözünü kırpmadan yapacağını hissettiğinde, kaskatı kesildi.

Cem geniş omuzlarını ufacık bir çocuğun savunmasızlığıyla sarstı ve kızın yüreğinde bir sürü çiçek açtı. Ecem onu anlamakta yine güçlük çekiyordu. Bu ilk değildi. Onun varlığı yine bir tehdit unsuru oluvermişti. Zalimdi. Ama ona karşı değildi! Dışarıdan herkesin korktuğu bir canavar gibiydi, onunlayken evcilik bile oynamaya hazır iyi bir arkadaş gibi, merhametliydi. Cüceye âşık olan dev gibiydi. Onu sevgisiyle tatmin ettiği kadar, öfkesiyle sindirmeyi de anında başarıyordu. Ama bu sefer başkaları için tehlike arz etmişti... Eğlenceli arkadaş rolünü oynamaktan ne zaman vazgeçse, karanlık, esrarengiz, soğuk bir yabancı oluveriyordu. Cem buydu. Alışmalıydı. O geçmişi kara, geleceği parlak bir işadamıydı! O ruhu kaybolmuş, kalbi yaralanmış, sevgiye aç, aşka küs, elinde tuttuğu ışıkla yola çıkmaya hazırlanmış ama kaybolmuş bir yabancıydı.

Genç kız, alnına düşen saçları geriye iterek, balkondan dışarı baktı. Biraz zor da olsa adamın kollarından kurtulup, bir adım geriledi. Onun sıcaklığından, arzusundan, tutuşundan, varlığından sıyrılmalıydı. "Saat biri geçmiş olmalı..." dedi kinayeli sesiyle. Gözleri yine saklambaç oynuyordu adamın gözleriyle. Söyleyecek kelime bulamıyordu araya dökecek. Git diyemezdi, kal diyemezdi, ne yapacaktı onunla, sabaha kadar böyle sohbet edip cilveleşecek miydi? Cem'in gözünü karartıp yaklaştığını görünce, ürktü. Tedirgin oldu. Onu kollarına alsa ve doyasıya öpüp yatağa yatırsa, artık *dur* diyemeyeceğini biliyordu. Kendini kabullenmişti. Dengesizliği bariz bir gerçekti. Bu gece itiraf ettiklerinden sonra, bedeni emrine amadeydi. Ruhu onundu, kalbi onundu, şimdi bedenini ona seve seve verebilirdi.

Genç adam, "Demek bilmiyorsun, öyle mi?" dedi sesindeki esrarengiz tınısı, tüylerini diken diken ederken.

"Ne... neyi bilmiyorum?" diye kekeleyerek baktı adamın ışıldayan karanlık gözlerine kız.

"Niçin hâlâ benim yanımda olduğunu!"

Ecem zoraki bir gülüşle "Beni kaçırdın ya!" diye itiraf etti şakayla. Oysa içi bunun gerçek olmadığını gözlerine çoktan yansıtmıştı. Erkeğin gözlerinde ateşli ve tutkulu bir ifadenin belirdiğini gördü. Korku ve çaresizlik içinde, "Cem... bana böyle ateşli baktığında, çok tedirgin olduğumu biliyor musun?" diye itiraf etti titreyerek. Kalbi yerinden çıkacak gibi hızlanmıştı yine. Damarlarındaki o garip uyuşma ve kasılma yeniden olmaya başlamıştı.

Genç adam yumuşak bir sesle, sonuç belirtmek ister gibi, "Nasıl baktığımda?" dedi oyunla. İçini ısıtacak bir çapkınlıkta gülümsemesi, bacaklarının boşalmasını sağladı kızın. Sanki içinde çeklenn açtığı, duaların göğe yükselip kabul olunduğu bir yer kuruldu yeniden. O olsun istedi tüm dualarının içinde kilit kişi, her duasında adı olsun istedi. Soluklanamadan, "Beni parçalayacakmış gibi vahşi baktığında..." diye fısıldadı.

"Belki bunu yapmak istiyorumdur..." Her anlamda geçerliydi bu! İstiyordu, hem de delicesine bir tutkuyla.

Gözleri korkuyla değil tutkuyla inleşen kız, "Yapmazsın ama değil mi?" diye sordu titreyerek yutkunamadan. Yüzünün rengi atmış, masum gözleri yapsa, *kurur* diyemeyeceğinin bilincinde olarak; korkuyla parlamıştı.

Cem sırıttı mutluca. Bu tepkiler onaydı. İstekle kıvrılan dudaklar, arzuyla buğulanmış gözler onun içindi. "Ben seninle ne yapacağım Cadı?..."

"Asıl ben seninle ne yapacağım Cem?" dedi kız içgeçirerek korkuyla, onunla başa çıkamayacaktı. Biliyordu. Onun istekli kölesi, elinde kukla olmayacaktı ama sanki... sanki iplerini çoktan kaptırmış gibiydi. Bu düşünce tüm dirayetine sert bir tokmak gibi indi. Bir tek kendisi, gözlerinin esiri, tutkusunun müptelası olmak istiyordu, ben değil, biz olmak istiyordu.

Ona son adımla yaklaşan adam, genç kızın solgun yanağını okşadı. Eli sıcak ve ruhuna dokunur gibi şefkatliydi. Sanki bu konuşmanın akabinde artık dokunuşlarının seyri de değişmişti. Sonra, elini çekmeden çenesini iki parmağının arasına sıkıştırıp, başını

yukarı kaldırdı. Ilık nefesini yüzüne solurken, yumuşak bir sesle, "Ben seninle evleneceğim Cadı, senin benimle ne yapacağını ise, şu anda umursamıyorum..." diye açıkladı.

Pat. Bu... bu patlayan kalbi miydi? Yoksa beyni mi? Evlenmeye karşı olan birisinin hayatında kalıcı yeri olacağına inanamayan düzen budalası herif, az evvel ne demişti? Bir an dengesini kaybeden kız, adamın onu tutmak için hazır bekleyen kollarına yığılırken, soluk almayı unuttu.

"Nefes al Cadı..."

Gülüyordu. Evlenmekten bahsederken gülüyordu. Cem ve keyifli bir birliktelik fikri... "Nefes al..." Kız onun komutuna uydu ve nefes almak için çabaladı ama bu o kadar zordu ki. Adam kızın kollarına yığılan bedenini kucaklayarak sinesine çekerken, "Ayaklarını yerden kesmek istediğim tek kadın, karım olmalı" dediğinde, bu açık itirafla kız "Ne?" diye cırladı. Karısı! Onun karısı! Çocukluk aşkının karısı! Evlilik düşmanının karısı! Kravat manyağı, maç delisi, düzen budalası, saplantı kaynağının karısı!

Âşık olduğu tek adamın karısı!!!

Şaşkındı. Aptaldı. Hatta öküzün trene bakan halinden daha beter bir haldeydi. Gözleri, birisi etini çimdiklemiş gibi yerinde oynarken, onun sorusuyla, olduğu yerde ürkekçe sıçradı.

"Benimle evleniyorsun Ecem..."

"A... aman Allahım Cem!" dedi inleyerek kaşlarını çatarken. "Bayıldım mı?"

Ciddileşen adam başını usul usul iki yana salladı.

"O zaman sakarlığım tuttu, düştüm." Adam bu sefer gülerek başını olumsuz anlamda salladı.

"Cem..." dedi nefes nefese, sanki birisi duyacakmış gibi sesini alçaltarak devam etti. "Düşmanların beni vurmadı değil mi? Ölmedim."

"Allah korusun" diyerek kaş çattı adam, ifadesi sertleşmişti.

"O zaman artık dayanamadın sen bir tane sıktın kafama..."

"Deli misin mübarek, aklına neden normal bir şey gelmiyor?"

Kız kaşlarının arasına işaretparmağını bastırıp oradaki kırışık yumruları dalgınca açarken, "Bana evlenme teklif ettin sen, farkında mısın?" diye inledi. Sanırım artık nefes alamıyordu.

"Aman Allahım."

Artık kendini daha fazla kasamayan Cem, çapkınca sırıttı. "Dua etmek için çok geç kaldın sevgilim... Bunu, aklımı karıştırmadan önce yapacaktın. Artık seni dinlemiyorum. Hiç vakit kaybetmeden evleniyoruz."

Genç kızın sesi titriyordu. "Sen... sen?" Derince soludu. "Sen ne dediğini bilmiyorsun. Çıldırdın mı Cem? Henüz erken, daha okulum bile bitmedi..." Ve birden onun rica değil –deyimi yerindeyse– emrettiğini fark etti. "Seni küstah! Hem bana nasıl emredebilirsin evleneceksin diye?" Kaşları öfkeyle çatılmıştı.

Adam onun özüne döndüğünü anlayarak kahkahayı bastı. "Çünkü evleneceksin."

"Evlenmeyeceğim..."

"Evlenmeyecek misin?"

"Evleneceğim!" diye tasdikledi tongaya düşen kız.

Cem istediği cevabı almanın ferahlığıyla başını eğdi. "Bir tek benimle evleneceksin Cadı. Ben de böyle düşünüyorum... Evleneceğiz..." Dudaklarını kızın alnına değdirdi ve onu kendisine doğru çekip göğsüne bastırdı. "Dudaklarında bir tek benim nefesim dolaşacak. Teninde bir tek benim ellerim olacak. Hayatında ilk olmasam bile, son olacağım... Cem, Ecem'de tamamlanacak." Öylece durdular. Cem farklı bir şey yapsa, kızın kurtulmaya çalışacağını biliyordu sanki.

"Benim planlarımda sen yoktun Cem. Okuyacaktım. İş sahibi olup, istediğim arabayı alacak ve Türkiye'yi gezecektim."

"Benim planlarımda da sen yoktun Cadı... Gezip tozup, maçizleyip kravat alarak bir ömür bekâr kalacak, her çiçekten bal alacaktım..."

"Git al o zaman balını, seni tutan mı var?..."

"Yok..." dedi adam burnuna dudaklarını dokundurarak. "Beni sana bağlayan var sevgili balım... Görünmez kalın halatlarla hem de... Ve süpürgeli cadı, temiz bir sayfa açacağım seninle söz."

"Sen at, avrat, silah diyenler gibi maç, kravat, silah demekten vazgeçmezsin ki."

"Bana sevmem için fırsat vermediler, bir şey sevmem gerekiyordu. Ben de futbol ve kravatı seçtim."

"Şimdi seçimin değişti, ben varım değil mi Cem?"

"Şimdi önceliğim değişti, sen varsın..."

"Yani maç ve kravat da var?"

"İkinci sırada..."

"Sen kötü birisin Cem, temizlik seni paklamaz..." dediğinde ciddiyetle Ecem, adamın yüzündeki rengin çekildiğini fark edince derhal patavatsızlığına sövüp devam etti. "Geçmişindeki kadınları öldürmem lazım seni temize çıkarmak için. Bu da hayallerimde yok, elimi kirletmek istemiyorum temizlik yaparken" dedi silemle.

"Maşa kullanırsın" dedi kocaman gülümseyen adam. "Onları geçmişte öldüren kişi ben olurum. Senin hayallerini yapmana izin vermem küçük şeytan, artık tüm hayallerinde bana da yer vereceksin" dedi kıza sataşarak.

"Cem, sen ne istediğini bilmiyorsun. Bu öyle ol deyince yok olmuyor... Yani hokus pokus işe yaramıyor... Peki ailemiz ne olacak?" Allahım kalbi birazdan patlayıp, sonsuzluğa damgasını basacaktı kesin.

"İllüzyon istemiyorum meleğim, senin sapasağlam yanımda olmanı istiyorum... Bir tek seni istiyorum. Bir ömür... Ben bir kere benimsersem bırakmam."

"Bunu da yeni mi öğrendin?"

"Evet" dedi adam dürüstçe.

Kızın çenesini başparmağıyla işaretparmağının arasına alıp, başını kendine doğru naifçe kaldırdı ve onu gözlerine bakmaya zorlarken usulca gamzesini okşadı. Dudaklarını alnına dokundurdu, hem Cem hem de Ecem gözlerini kapattığında, Cem dudakları hâlâ tenindeyken fısıldadı. "Dudaklarım mühürledi kaderini Ecem, bundan sonra alnının yazısı yalnız benim." Kız kollarında titreyince derin bir nefes aldı. "Biliyorum; sen de beni istiyorsun Çünkü ben senin kaderinim. Adının içinde gizliyim."

Bazen, içinde bulunduğu çaresizlik çığ gibi büyüyordu adamın. resi çekmekle kabullenmek arasında bocalamak yoruyordu duygularını. Çıkmazları büyüyor da nefes alamıyordu o çaresizliğin içerisinde. Kelimeler düğüm düğüm oluyor, konuşamıyordu Belki de her şeyi oluruna bırakmalıydı. bir kere de kadere izin vermeli ve onun için olan yazgıya boyun bükmeliydi. Hep dik, hep ağır, hep düşünceli olmaktan yorulmuştu. Bir kere de düşünmeden, sonucunu hesaplamadan hata ya da mucize, bir adım atmak istiyordu.

Bu düşüncelere saplanıp kalan Cem'in ayartıcı hain dudaklarına, Ecem'in dudaklarına usul bir işkenceyle yaklaşırken, içindeki duygu karmaşasını ona aktarır gibi okşuyor, onun çaresizliğine çare olamayan genç kızın bütün vücudu dalından kopacak cansız bir yaprak gibi titriyordu. Kalbi olacakların kaçınılmaz olduğunu biliyordu ama o yine de mantıklı olmaya çalıştı. "Ama Cem?"

İtirazları yarıda kesilerek, erkeğin sıcak dudakları kızın ağzını kapattı. Cem boğuk bir sesle, "Ecem sus artık! Ne çok konuşuyorsun ..." diye şikâyet etti. Başını kaldırdığında genç kız, "Ben çok konuşurum. Başın şişecek..." diye kıkırdadı. Gözlerindeki parıltı adama bulutsuz gökyüzündeki yıldızları hatırlattı.

Onun yapay dehşet sergileyen mırıldanışı karşısında Cem güldü. "Biliyorum... Bende bunun için bir çözüm var, sevo sevo devreye sokarım."

"Sonra hırçınım... Aklımın estiğini yaparım."

"Hiç fark etmemişim..." diye dalga geçti Cem. Ve Ecem bu sefer etini çimdirmek yerine, dudaklarını çenesine dokundurdu. İşte bu beklenilmez bir tepkiydi.

"Pasaklıyım Cem... Dağınık yaşamayı seviyorum. Bana sürekli iş buyuranlardan da nefret ederim. Emir altına girmem, kafam estiğinde iş yaparım, canım istemezse çöp evde bile otururum."

"Bunu sana dağ evinde söylediğimde, bana ayakkabını fırlatmıştın. Kanıtı ellerimde duruyordu ama yine de sen itiraz ettin."

"Sen maç delisisin, ben maçın m'sinden anlamam."

"Öğrenirsin."

"Sürekli spor yapan manyak bir koca, derli toplu bir ev arkadaşı ve aşırı kıskançlık, biraz ürkütücü gelen diğer bir konu."

"Sana tapan bir koca tüm sorunlarına çare olur sanırım." Kızın ruhu titredi. Ah sadece ruhu değil, bacakları da titremiş olmalıki adamın bedenine yaslandı titreyen bedeni.

"Sadakat isterim" dedi dürüstçe.

"Sadık olacaksın Ecem, ölene kadar... Sadık kalacağım, söz."

Sadakat!

Sanırım inancını yitirdiği diğer bir inanç, buydu.

Diz boyu çapkın olan bir hovarda! Sert mizaçlı, müsamahasız işadamı! Biraz saplantılı kıskanç! Biraz da düzen budalası... Kravat takıntısı her ne kadar sorun olmasa da, mafya gibi giyinmesi can sıkıcıydı. Canı sıkıldı diye can almaya meyilli, canı yandığı anda kedi bile ona dünyanın en değerli nimeti... Cem Aydınoğlu hayatına girdiğinde, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, her şey altüst olacaktı.

Ve aklına gelen gerçekle buz kesti kızın her yanı. "Be... ben... Ben seninle evlenemem... Beni sevemezsin... Sandığın kadar tecrübem yok... Ben... ben kadın bile sayılmam..."

Ona çapkın bir tutumla gülen erkeğin dudakları genç kızın yanağının üstünden, kulağına doğru kayıyordu. "Yoksa erkek misin?" Gülümsedi. "Evleneceksin..." Ufacık öpücükler bırakarak nefesini kesti. Dili kulağının içine süzülüp hem kızı kollarında ürpertti, hem kendi bedenini ateşler içinde titretti. "Bunu... pekâlâ da yapabilirsin. Tecrübelerini sadece benimle geliştireceksin. İnattan bir abidesin, istediğinde başaramadığın bir şey yok."

Dudakları şimdi Ecem'in kulağının üstünde dolaşıyordu. Diliyle kulakmemesine dokununca, kız bedenine salınan müthiş bir ürpermeye tabi tutuldu. Sonra bu titreme hazza dönüştü. Cem bunu hissedince, ona daha sıkı sarıldı. Hain dilini kulağının içine sürtüp, ayartıcı derecede cazip bedeninin daha çok sarsılmasını sağladı. Eliyle sabırsızca ona yaslanan kızın ensesini okşuyordu. Adam gözlerini kapamanın cazibesine kapıldı. Dudaklarını yavaşça boynuna, ensesine ve tişörtünü omzuna çekerek, narin omuz

başlarına kaydırdı. Genç kız onun sıcak nefesini saçlarının arasında hissediyor, ense kökündeki tüyleri dikilirken, tutkulu fısıltıların kulağının dibinde boğuk bir ihtirasla duyuyordu. İşte, kışkırtıcı ve baştan çıkarıcı küstah ağzı, yine kulağına yöneliyordu. Etraf bir mum ışığına teslim olmuşçasına kararmıştı sanki.

"Benim ol sevgilim, lütfen..." dedi zor duyulur bir sesle. "Buna ihtiyacım var... Senin sadece bana ait olduğunu bilmeye ihtiyacım var." Fısıldadı, "Sana asla zarar vermem... Sana kıyamam..."

Cem uzun uzun ona baktı. Tereddüt ediyor, karar vermeye çalışıyordu belli, yüzündeki bütün kanın çekiliverdiğini hissetti.

Oysa o erkeğin onu koruyan kollarının arasında tutsaktı. Verdiği içten söze güveniyor, genç adamın içini kıyan dudakları ve şefkatli elleri onu baştan çıkarıyordu. Aşka attığı tüm düğümlerini çözüyordu Ecem, erkeğin her ikisini de sürüklediği girdaba kapılmış, tutkunun karanlık dehlizlerine ağır ağır kayarak gittikçe yok oluyordu. Uzun, sivri tırnaklarının hırsla avuçlarına battığını hissetti. Asileşen kendi bedenine yabancı oldukça, onun korunaklı bedenine daha sıkı sarılır hale geldi. Sinirlerini yatıştırmak için genç adamın ağzı onun dudaklarına yaklaştığında, Ecem onu öpebilmek için içgüdüsel olarak başını sabırsızca arkaya atıyor, dudaklarını uzatıyordu. Onun oyun oynarkenki heyecanını tüm hücrelerinde hissediyordu.

Oysa Cem, onun kendisini böyle cömertçe sunuşu karşısında daha da sertleşiyor, ağzından inlemeyle gülme karışımı haz dolu sesleri çıkarmasına dayanamıyordu. Bir an onun merakla cevap bekleyen yüzüne baktı. Sonunda Ecem adamın ensesini vahşice kavrayarak, onu kandıran dudakları cüretle kendine çekti ve bu oyuna son vermek için hamle yaptı. Şu an itibariyle zihnini kurcalayan bütün kötü düşünceleri kafasından kovmuş bulunuyordu. Cem memnunca bunu kabul ederken, kızı doymak bilmeyen bir açlıkla öpmeye başladı. Kurumuş dudaklar iç içe geçti, ıslak diller birbirine dolaştı. Bu öpüşler her ikisinde de daha derin arzular uyandırıyordu. Sonra Cem birden Ecem'i kucaklayıp kaldırdı. Kız zaten pembe pamukların üzerinde olduğundan; bunun farkına

varana kadar, genç adam onu yatağın üstüne yatırdı. İri bedenini bir yorgan gibi üzerine sererek, genç kızı tükenmez bir açlıkla öpmeye devam etti. Bir saniye ayrı kalmaya fırsat vermiyordu. Dili genç kızın dudaklarında sabırla, tadını alarak dolaşıyor, onları ısırarak aralamaya çalışıyordu. Bedeni ağırlığından fazla sıcaklığıyla kızı çaresiz bırakıyordu. Israrlıydı. Ecem dişlerini sıkarak kendini kastı. Ağzını açtığı anda, erkeğin lezzetli dili dudaklarını yakıcı bir tılsımla okşayarak içeri uzandı. İlkel duygular genç kızın sinir sistemini bir baştan diğer başa dolaşarak kuşatmıştı. İhtiras, haz, şehvet dolu ürpertiler içinde kıvranan masum bedenini sarsılarak ona yasladı. Ruhlarını muhteşem bir kasırga gibi saran çılgın öpüşlere, ayartan ellerin yakıcı dokunuşlarına hiç düşünmeden teslim oldu. Ufacık elleri istekle erkeğin kaslı omuzlarında ve kasılmış kollarında dolaşıyor, onu keşfetmenin, bedeninde özgür olmanın hazzını yaşıyordu. Ama adamın üzerinde hâlâ ceketi vardı ve bu onu hissetmesini zorlaştırıyordu. Ceketini acemi bir hırçınlıkla çıkarmasını sağladı. İnce gömleğin kumaşının altından onun yakıcı ısısını ve ruhunu kavuran ateşini hissediyordu. Dudakları ise onu doyurmaya çalışırken, açlığını artırdığının farkında değildi.

Sonsuzluk kadar uzun bir süre, bu ihtiyaç molası devam etti. Cem sersemlemişçe başını kaldırdı. "Cadım..." Uyarıcı bakışlarıyla karşılaşınca sesi hafifledi, durdu. Sonra kendini savunurcasına iç geçirerek derin bir soluk aldı fakat kızın hülyalı gözleri ve kendinden geçmiş zihniyle aklı başına gelince tüm o dirayetli eylemler sonlandı.

Ecem sanki suların üzerinde yürüyor, kuvvetli rüzgârların seyrine kapılmış bez parçası gibi onun karanlığına savruluyordu. Dili tutulmuş, bedeni iradesini yitirmiş, mantığı ise çoktan devreden çıkmıştı. Onun yeşil gözleri daha evvel görülmemiş bir arzuyla parlamış, kızın masum gözleri bir erkeğin yüreğine zarar şekilde şehvetle koyulmuştu. Ağızları kupkuru, dilleri şişmiş gibi pelte ve soluk soluğa geçirdikleri zaman; hayatlarından kayıptı.

İkisi de maraton koşmuşçasına derin derin soluyordu. Cem, iri bedeniyle onu ezdiğini düşünerek hafifçe baskısını geri çekti. Ecem

üzerindeki sıcaklık hafifleyince, kendini terk edilmiş gibi hissederek, adamın kollarına asıldı. Sanki artık bir kötürüm gibi gücünü ondan alıyordu. Gözlerini derin bir nefes eşliğinde kapadı. Biraz rahatlamalı ve nefesini düzenlemeliydi. Heyecanı yatışmalıydı. Kollarında olduğu sürece de kendini toparlayabileceğini pek sanmıyordu. Utanç apayrı bir tembellikle kurulmuştu yüzüne ve bu çekici hali adamı mest ediyordu. İçine sürüklendiği cennetten isteksizce dışarı sürerek kendini, erkeğin yüzüne bakabilmek için yavaşça buğulu gözlerini açtı. Cem üzerinde yoktu! Yatağı sarsarak yanına uzandığını, kolları bedeninden koptuğu vakit, artık derin derin soluduğunu anladı.

Nutku tutulmuş gibi şaşkın duran Cem, dirseğinin üzerinde doğrularak ona yeşil yeşil baktı. Eli kızın yanaklarına tırmandı ve kızarmış tenini okşadı. Ecem kıpırdamadan, itiraz etmeden ve en önemlisi onca zaman sonra ona direnmeden teslim oluyordu. Genç kızın şaşkın yüzüne eğildi. Güneş yanığı yüzü tutkudan iyice kararmış, zeytin dalı gibi yeşil gözleri eşsiz bir zümrüt gibi parlamıştı. Onu izledi uzun uzun, ikisi de suskun, ikisi de durgundu. Şefkatli bir hareketle yanağının üstüne düşmüş olan bir tutam saçı geriye doğru iterken, soluk soluğa ona bakan kıza zorla gülümsemeye çalışıyordu. O da genç kız gibi kesik kesik nefes alıyordu.

Ecem, onun ikisi arasındaki çekimi denetim altında tutmak için, ne büyük bir çaba gösterdiğini fark edemedi. Erkek anatomisini, tam anlamıyla bilmiyordu. Kahraman'la kısa sevişmeler, okşamalar dışına hiç çıkmamıştı. Çıkamamıştı! Ve şimdi, onun dudaklarına baktığında, kendisi daha ileriye gitmek için baskın bir istek duyuyordu. Adam ne zaman ona dokunsa, gözlerindeki arzu ne zaman zihnine kurulsa, kasıkları çoktan ıslanmış, kasılarak ona tepki veriyordu.

Genç adam, yumuşak bir sesle, "Bunu yapma" dedi, kaba sesini koordine edemeyince, boğazını temizledi. "Seninle sevişmemi istemiyorsan, dudaklarıma istekle bakma..."

Kız, duygularını saklayamayacak kadar tecrübesiz olduğunu elevermek istemeyerek, gözlerini cesurca oraya dikmeye devam etti. Koyu kahve gözleriyle fıldır fıldır erkeğe bakarken, yeşil

bahar gözlerin yumuşak derinliklerine sımsıkı sarılarak yok olmak istedi. Delicesine tekrar öpmesi için çıldırıyordu. Cem, derin bir nefes aldı ve arzularına bir kere daha yenildi. Genç kıza, istediğini açıkça söylemesini fısıldadı.

"Sarıl bana sevgilim, sımsıkı sarıl ve dudaklarımı verdiğim kadar al..."

Heveslenen genç kızın uzun parmakları erkeğin ensesini okşarken, Cem dudaklarını onun ağzına yaklaştırdı. O kadar yakındılar ki, nefesleri tenlerini okşayarak birbirine karışıyordu. Ecem birden onun ne istediğini anladı ve boynuna sıkıca sarıldı. Onun kendisini öpmesini bekliyordu ama o kadar cesur değildi. Bunu anlayan erkeğin dudaklarının onun dudaklarına değdiği andaki duyduğu zevk, ikisini de yine şaşırttı. Bu duyguyu anlatmak olanaksızdı. Bu sefer Ecem diliyle haylazca, bilinçli olarak onun dudaklarına dokundu. Cem'in sarsılarak ürperdiğini hissedince, doğru bir şey yaptığını anladı. Bacakları kendiliğinden aralandı. Cem üzerine biraz daha abandı. Şimdi sert bacaklarını ve ondan daha sert olmuş azasını, kendi bacaklarının üzerinde tüm azametiyle hissediyordu.

Cem hafifçe doğrularak, "Bunu yaparak, beni nelerin içine çektiğini biliyor musun? Bedenimi kontrol etmekte zorlanıyorum Cadı... Senden bir söz alana kadar yapmayacağım. Sana sahip olmayacağım... Önce bana cevap vermen gerekiyor Ecem..." diye uyardı. Gözleri hâlâ dudaklarındaydı, aklı ise ondan daha öte hazların başlangıcında.

Cevap olarak Ecem ona daha sıkı sarıldı ve bacaklarını bacaklarına doladı. Şimdi ikisinin bedenlerinin arasındaki sırlar kalkmış, tüm hücreleriyle tenleri birleşmişti. Ecem onun istekle kabaran sertliğini kasıklarının üzerinde hissettiği an, nefes almayı bıraktı. Birisi tarafından bu kadar şiddetli istenmek gereken bir şeydi ama o korkmak yerine daha fazlasını talep edercesine kıpırdamıyordu.

Yerinde duramayan Cem'in göğsünü yaran boğuk bir hırıltı yükseldi. Kız titreyerek kıpırdandı ve onun yumuşak kasıklarını

serterkekliğinde hissedince, kendini tutmak için gözlerini sımsıkı kapatıp dişlerini sıkarak solumaya başladı. Ve bu kabulleniş Cem'e yeterli cevabı vermiyordu! Dudaklarından duymalıydı bunu. Cem'in korunaklı kollarının arasında kıpırdandı kız ve adamın iradesini deldi. Cem'in şu anda tek istediği, sızlayan kasıklarını onun içinde hissetmekti. Tıpkı, Ecem gibi. Dudakları onun şişmiş ıslak dudaklarına kapandığında, hırsla öpmeye başlayınca, nefessiz kalan genç kız kurtulmak için çırpınmak yerine, bedenini onunkine daha sabırsız bir şekilde yapıştırdı. Sanki artık hayat kaynağı olan solukları, onun ağzından akan bir nehirdi, kana kana içmek için savaştı.

Cem onun deneyimli ve hevesli halleriyle dudaklarını aralayarak, dilini kendi kuytularına istekle davet etti. Hızla inip kalkan göğüslerinin üstünde, kalp atışlarının kaburgalarını sarstığını hissediyordu.

Genç adam artık hiçbir şey düşünmeden, duygularını kapıp koyuvermişti. Bu heyecan verici yasak dokunuşlar yüzünden genç kızın kulakları uğulduyor, kalbi bedeninde çırpınıyor, damarlarındaki kanı bedenini yakıyordu. Erkeğin eli göğsüne uzandı ve onu eziyet veren bir zevkle kavradı. Ecem bilinçsiz olarak belini akordeon gibi gerdi ve göğüslerini onun ellerine istekle sundu.

Ve telefon çaldı...

Kulaklarındaki çınlamaya karışan sesle, nefes nefese "Cem..." diyeinleyerek fısıldadı. Soluk soluğaydı. "Ce... Cem telefon çalıyor..."

"Çalsın... Umurumda değil..." Bir öpücükle dudaklarını daha mühürledi adam ama telefon susmadı.

"Cem..."

"Ecem, sus artık, kapa çeneni..."

Erkeğin sabırsız sesindeki gizli yalvarış kızı durdurdu ve onun susmasıyla Cem yüzüne garip bir karmaşayla baktı. Yeşil gözleri, hızla inip kalkan iştah açıcı göğüslerindeydi. Ama eli kıpırdamıyordu. Aklı onun en derin kuytularına kayma fikrindeydi ama kıpırdamıyordu. Ecem onun, istemediği sürece bir şeyi yapmayacağı konusunda verdiği söze sadık kalmak için savaştığını anladı.

İstemediği anda duracağını biliyordu. Oysa ona ne durmasını ne de devam etmesini söyleyebilecek haldeydi. Zihni karmaşık, beklentisi açıktı. Değilmiş ve kendi düşüncelerine yabancılaşmıştı. Önce, beyaz gömleğinin üzerindeki yarık teni esmer etine, sonra da erkeğin gözlerine baktı. İkisi de gittikçe ateşleniyorlardı. Cem kasıklarını bastırınca demi vadiye, kızın başı geriye yuvarlanarak gözleri kapandı. Dudaklarından kopan bir nefesle fırar eden inleme sesi adamın tüm ayarıyla oynadı.

Bu görüntünün adama dünyanın en eşsiz görselini sunuyor oluşundan habersiz, o anın tadını çıkarıyordu kız.

Arada kızışmış bir elektrik asılıyken, şehvet tüm ihtirasını kuşanarak damarlarına sinsice akıyordu. Ecem hafifçe inleyerek kolunu adamın boynuna doladı ve erkeğe sokuldu. "Cem bana ne yaptırdığını biliyor musun?" diye sitem etti.

Bu yaklaşımı Cem'i yüreklendirdi. Kızın göğsünü kavrayan parmakları hafifçe hareketlendi. Işıldayan gözlerini ise onun gözlerinden ayırmıyordu. Zevk alırken, ona verdiği harikulade tepkileri seyrediyordu. Ecem'in ürkekliğine karışmış korkusunu bertaraf etmeyi cesurca başarıyordu. Ve Cem hiç bıkmadan, tehlikeli gözlerini dahi kırpmadan, büyük bir zevkiyansıtan güzel yüzündeki hazzı seyrediyordu. Göğüslerinin uçlarını çimdiklediğinde verdiği inlemeli tepki, kasıklarına baskı yaptığında kendinden geçen anlık zevki... Gözlerindeki o ürkek bakışlarıyla sanki tecrübesiz gibiydi ama her hareketine ateşle karşılık vererek tecrübeli, olgun bir kadın olduğunu beden diliyle bildirdi.

Ama Ecem hiç de tecrübeli değildi. Daha önce Kahraman da defalarca göğsüne dokunmak istemiş hatta birkaç defa kıyafetinin üzerinden okşamıştı fakat bu eyleminden hoşlanmadığını belirterek, hep azarlamıştı. O güne kadar göğüsleri zevk için değersiz bir organ gibi, sadece bebeklere süt verilen bir ineğin memesi gibi, bedeninde olması gereken fazladan bir et parçası olarak lanse ediyordu. Tıpkı, bacakları gibi... Hem göğüslerinin, hem de bacaklarının belli amaçları vardı. Bu ufak süt üretim tesislerinin insana böyle akıl kaçırtan cinsten zevk verebileceğini, öpüldüklerinde

insanın aklını başından alacaklarını hiç bilmiyordu. Cem tişörtünü yukarı sıyırıp, sutyenini aşağı doğru çekerken, sessizce bekledi. Şimdi göğüsleri çıplaktı. Genç kız, çıplaklığını örtmek için içgüdüsel olarak kıvranırsa bile, tek bir hamle yapmadı. Cem kızın tırnaklarını yatağa geçirdiği elini yakaladı. Eğilip, parmaklarının uçlarını öperek, gözlerinin içine baktı. Sonra parmaklarından birini ağzına alıp şehvetle emmeye başladı. Gözleri çakmak çakmak arzuyla yanıyordu.

Ecem nefesi kesilirken, büyük bir sarsıntıyla titredi. Kasıldı. Kasılıkları hiç bu kadar zorlanmamıştı. Utançtan bedeni kasılsa dahi, bunu belli etmemek için kendiyle savaştı. Onun ilki olduğunda, gözlerinde gördüğü o müthiş şaşkınlığa tanık olmak istiyordu. Telefon yine inletti odanın içini ve kız, suçüstü annesine yakalanan çocuk gibi dehşet bir korkuyla yerinden sıçradı.

Cem elini ateşte yanmış gibi derhal sıcacık ağzının ıslaklığından çekti. Of Allahım, bu erotik oyun, şahaneydi.

"Cem, te... telefon yine çalıyor..."

"Bu telefonu icat edenin..." dedi Cem, ağzının içinde küfrettiğine kız yemin edebilirdi. Bakışları koyulurken, dudakları kızın göğsüne kaydı ve göğüs başına huysuzca nefesini üfleyip, homurdanarak ağzına aldı. Genç kız inleyerek ilkel bir zevk dağının zirvesine çıkıp, yuvarlanarak bir çığın içine sürüklendi. Parmaklarını Cem'in ensesine uzatıp, tırnaklarını geçirerek yumuşak saçlarının arasına daldırdı.

Yüreği durması konusunda ümitsizce uyanırken, beyni devam etmesi için yalvarıyordu.

Cem diliyle sataşarak, teninde dilini edepsizce gezdirdi ve ağzı diğer göğüs başını buldu. Kız ona sımsıkı sarıldı. Adam aynı itinayı buraya da gösterdi. Alınan zevk ikisini de dağıtmıştı. Sanki bir uçurumda can havliyle yaşama tutunan cansız bir kırlangıç gibi, tek bir dala sarılır gibi sarıldı erkeğin gövdesine, ona zevk vermesini istedi. Bedenini yay gibi gererek, onun bedenine yasladı.

"Cem, kabul ediyorum..." dedi Ecem nefes nefese.

"Ne?" dedi ama dünyadan soyutlanarak, tatlı göğüslerinin kıvrımlarını öpmeye devam etti.

İnleyen kız, gözlerini kapatarak zevkle, "Kabul ediyorum... Her şeyi!" dedi istekle. Bu her şey içinde çok şey barınıyordu. Sadece evlenmek değil, cinsellik de kabulüydü.

O anda birden duran Cem, apansız bir manevrayla ayağa fırladı. Kız şaşkınca kalakaldı olduğu yerde, hâlâ darmadağınıktı. Yakıcı bakışlarıyla, kızın göğüslerini okşuyordu. Sonra güçlükle derin bir nefes aldı. "Yanlış mı duydum?" diye sordu.

Ecem'in uyuşmuş beyni yavaş yavaş gerçeği kavramaya başlamıştı, onun olmak istiyordu. Ne olursa olsun. Sonsuza kadar onun. Bir tek ve sadece onun. Sonra yıldırım hızıyla durumun bilincine vararak, adama keyifle gülümsedi.

"Senin olmak istiyorum."

Lanet olsun Cem, onun bakire olmadığını sanıyordu ve şimdi ona sahip olursa, bunu anlayacak ve üstünde baskı kurduğunu, plan yaparak onu kandırdığını sanacaktı. Bu söylediğiyle paniğe kapılıp, birden aklı başına geldi. Yarı çıplak olarak bir erkeğin kolları arasında olduğunu hatırlayınca, tutku yerini utanca bıraktı. Yanakları kızardı. Ve erkeğin hakkında düşündüğü bu tespitini desteklemiş olmuştu. Ucuz bir fahişe gibi kendini kollarına bırakmıştı. Bu erkek onun çıplak bedenini görmüş, ona kimsenin dokunamayacağı şekilde dokunmuştu. Gözyaşlarını saklamak için gözlerini kapattı.

"Neden tepki vermiyorsun?" dedi korkuyla. Adam seslenmedi. Gergin bir sesle, "Yanlış duymadın..." dedi. Daha şimdiden kabul ettiği için büyük bir pişmanlık içinde olması gerekirdi ama olmuyordu.

Titreyen parmaklarıyla sutyenini çekiştirdi. Tişörtünü indirip, bedeninde dolaşan ürpertileri yok saymaya başladı.

Cem hemen yanına yaklaşıp, yatağa dizini yaslayarak genç kızın yüzünü iri ellerinin arasına aldı. "Sen ciddi misin?" İnanmazca parlayan yeşil gözlerindeki saf arzu gitmiş, yerini neşeye, coşkuya biraz da endişeye bırakmıştı.

"Evet!" dedi kız titrekçe gülümseyerek. Yanakları öyle bir kızarmıştı ki, boynuna kadar yayılmıştı. Cem'in istekli dudakları yeniden yaklaşınca, soluksuz kalan Ecem yüzünü yana çevirerek "Dur lütfen... Daha bitmedi söyleyeceklerim" diye uyardı.

"Söyle bir tanem... Ne istersen..."

Bir dağı koşarak inmiş gibi soluk soluğa kalan Ecem'in kendine çekidüzen verebilmesi için, erkeğin kollarından sıyrılması gerekiyordu. Cem onu saran kollarını gevşetince, genç kız hemen ayağa kalktı. Tişörtünü ve saçını düzeltti. Sanki az önceki masal hiç yaşanmamış gibi tüm delilleri ortadan kaldırsa bile yüzündeki mahcupluğun izi hüküm sürmekteydi. Derin derin iç geçirdi. Arkasını dönerek biraz sakinleşmeye ve aklını toparlamaya çalıştı.

Ecem, genç adamın ellerini omuzlarında hissedene kadar, onun ayağa kalktığının farkında değildi.

"Ecem, bana bak sevgilim... Yüzünü göreyim. Tekrar duyayım söylediğini..."

Masal gibiydi duydukları ya da hayal hatta muhteşem bir filmin elektrik kesintisine uğramış hali gibi... En can alıcı yerde film kopmuş gibi. Derin bir nefes aldı. Bir ömür onun yanında, kadınlara değer vermeyen bir erkeğin varlığından, kısmen kendi zayıflığından korktu ama aldırmadı.

"Bu çılgınlık. Tümüyle çılgınlık. Eğer evlenirsek, beni suçlayacaksın. Seninle sevişmediğim için, kendini dizginleyemediğin için beni suçlayacaksın..."

Onun aklının tekrar karışmasından korkan Cem genç kıza sıkıca sarılarak, başını göğsüne yasladı. "Ben seni kaybetseydim, hem geçmişimi suçlayıp, hep kendime kızacaktım. Teşekkürler meleğim..." Kızın başının üzerine dudaklarını bastırıp, kokusunu derince içine çekerken saçlarını okşadı. Bir rahatlama, tüm bedenini ele geçirmişti. Onunla sevişmek en çok istediği şey sanıyordu ama yanılmıştı. Kızın ona *evet* demesi, asıl en çok istediği şeyin bu olduğunu anlayınca, içindeki rahatlama gözlerine yansıdı.

Kollarından istemeye istemeye ayırdı kızı. Elleriyle yüzünü avuçladığında, kızın kadifemsi teni avuç içlerinde şekil aldı. Onu

öpme arzusuna boyun eğecekken, yine telefon çaldı. Ne kadar ısrarcıydı. Cem dişlerini sıkarak kızın yanaklarını bıraktı, pantolonunun cebine uzandı. Rüzgâr arıyordu. Ve telefonun ekranına beşinci mesaj düştü.

Cem, acil! Bak şu lanet telefona!

Bu kadar acil olan ne olabilirdi ki? Cem telefonu cebine koydu. Kapıya doğru yönelirken, yumuşak bir sesle, "Sen düşün, kafanı toparla, sonra konuşalım. Seni yalnız bırakayım... Abim arıyor..." diye cevap verdi. Ve kapıyı kapatmadan durdu, kızın dağılmış saçlarının arasında duran sevilesi, masum yüzüne baktı.

"Artık cevap verdin Cadı. Evleniyoruz... Bunun dışında bir şeyler düşün, mesela ailene ne zaman açıklayacağımız gibi..." dedi ve haylazca göz kırparak kapıyı kapattı.

Karakteri sahteye, doğru insan yazamazsın.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İnsan mutlu olunca, zamanın da bir önemi kalmıyordu sanırım. Her gün bir diğerinden daha keyifli ve daha çabuk geçiyordu. Tıpkı şimdiki gibi. Tatil mi? Bu cennet gibi bir rüyaydı. Birçok şehir gördüler, birçok yerde el ele dolaştılar özgürce. Annesini idare etti, ablasını kandırdı, Peri'yi kızdırdı, ama güneşi tekrar doğdu karanlığına, her şeyi ardında bıraktı. Bozdu oyunları, kalpsiz yalanları, geçmişi günahlarından çaldı. Hiçbir şey olması gerektiği gibi başlamasa bile, göçmen kuşlar gibi, mutlu masalların diyarına kondu kaldı. Cem ona kanat oldu, ama biraz acılı bir kanat. İlk indikleri limanda kızın elinden tuttuğu gibi, başından beri düşündüğü şeyi gerçekleştirdi. Ecem'in korkularına rağmen dövmesini sildirmek için ısrar edip, hatta zorbalığıyla bu işi yaptırana kadar bu konunun üstüne gidip, peşini bırakmadı. Neyse ki sonra gönlünü fazlasıyla almıştı. Tabii artık Kahraman'ın K'sı bedeninde olmayınca, adam birden keyif ehli oluvermişti. Şimdiki gibi...

Bir holün ucunda Ecem, diğerinde ona çapkınca sırıtan Cem duruyordu.

Şımarık bir kedi gibi nazlıca sıntan kıza, derin yeşilleriyle bakan Cem kollarını açtı. Ecem hevesle baktı o kollara ve daha yaptığı ilk hamlede adam kollarını kapatıp, göğsünün altında bağladı haince. İşaretparmağını burnunun kenarında gezdirirken keyifle Cem, yanlarından birileri geçiyordu. Ecem önce kırılmış gibi nazlandı, sonra şımarıkça omuz silkti, Cem de silkti bu sefer kocaman

bir çocuk gibi omuzlarını. Ve tekrar kollarını açtı. Ecem hevesle bir gülücük atıp koşarken, sonunda onu kollarına almanın hayalini kuran Cem, istekli bakışlarını bir an olsun ondan ayırmıyordu ve Ecem Cem'in yanından hızla geçip, ona arkasını dönüp şaşkınca bakan adama, şımarıkça dil çıkardığında ise, hüsran yerine yüzünde kocaman bir gülücük açtı.

"Cadı..." dedi adam yalandan kızarak.

"Kurbağa..." dedi ona çocukça bir haylazlıkla dil çıkarmaya devam eden kız da misilleme yaparak. Mavi sırlarını hatırlatmadıkça, sevda bağışlanıyordu yüreklerine. Mutluluğun adı bu muydu? Ya da mutluluk böyle bir şey miydi? Gözlerinde ömrünü tutsak etmek miydi? Tarifi yoktu, ya da lisanı... Mutluluk anlatılmıyor, yaşanıyordu.

Ecem hayatında daha önce hiç bu kadar mutlu olmadığına şahit oluyor, heyecanlı ve aynı anda keyifli olduğunu kimseden saklamıyordu. Bu sabah ise, gün yüzüne yeni düştüğünde, odasına dalan büyükbaş öküzle hayallerinin anını yaşayacağını hiç düşünememişti... Lanet adam tam bir bulmaca gibiydi. Ne zaman çözdüğünü düşünse, o anda bir yapboz gibi ortaya eksik bir parçası çıkıveriyordu. Tıpkı bu sabahki olanlar gibi.

Geminin güvertesinde bir peri misali saçları uçuşan Ecem, bakışlarını ellerini sıkıca kenetleyen ele çevirdi. İri, sıcak ve ona ait bir erkeğe aitti. Gerçekti, samimiydi, dürüsttü ve en önemlisi sadıktı. Böyle gezmek yabancısı olduğu bir durum değildi ama onunla böyle özgür gezmek, biraz tuhaftı. Cem bugün spor giyinmişti, planı neydi acaba? Ondan da rahat bir şeyler giymesini istemişti. Bakışlarını karşısındaki sandala çevirdi. Kaşlarını kaldırarak "Beni denizin ortasında yavru bir kedi gibi azıtmayı düşünmüyorsun değil mi Cem?" diye sordu alaycı ama ciddi bir tonda.

Sorgularcasına tek kaşını kaldıran adam, "Böyle bir şey mümkün mü? Kediye hiç benzemiyorsun Ecem..." diye takıldı. *Dişi kaplanım* der gibi bakan Cem, bu cazip fikri bir an aklından geçirmediyse namussuzdu!

"O zaman kesin boğacaksın beni... Hadi itiraf et, kavga ettiğimiz zaman bana olan öfkeli bakışlarından anlıyorum. Bir kaşık suda bile boğarsın sen beni."

"Bunu çok sefer düşünmedim dersem yalan söylemiş olurum..." dedi adam dürüstçe ve kızın kaşları çatılıp öfkesi gözlerinde harlanmaya başlayınca, içine buzlu su serpercesine devam etti. "Fakat hayır, bu sefer bunu da düşünmedim..."

"Eee?" dedi Ecem hüsranla. "O zaman artık arkadaşlarımla tatile gitmeme izin mi verdin..."

Bu fikre kızan Cem başını salladı olumsuz anlamda ve elini biraz kabaca tutup, nazikçe sandala çıkmasına yardım etti. Ecem kıyıda görünen iskeleye bakarken merakla, hafif rüzgârda saçları yüzüne savruluyor, denizin tuzlu kokusu genzine yayılıyor, kulağına küreklerin suya çarpan şapırtısı vuruyordu. Cem kolunu omzuna atıp ona sarılırken aklı bu adamın ne planladığıyla meşgul oluyordu.

Sandal kıyıya çıkınca, Cem önden iskeleye çıkıp, elini nezaketen Ecem'e uzattı ve nazikçe kıyıya çıkarıp, eliyle bir jest yaparak sandalcı gence teşekkür etti. Ecem merakla etrafa bakınırken, Cem eline uzandı ve çekiştirerek kıyıda duran beyaz aracın yanına sürükledi. Araba mı kiralamışlardı?

Ecem Cem'in ona nazikçe açtığı kapıdan içeri geçerken "Belçika değil mi burası?" diye sordu.

Cem gülümseyerek "Bunun sürpriz olması gerekiyordu, nereden öğrendin?" diye huysuzca sorarak, kızın araca geçmesini sabırla bekledi. Kendisi de aracın şoför muavini koltuğuna yerleşti. Aracını hareket ettirirken, Ecem emniyet kemerini takıp dikkatle Cem'e baktı.

"Hâlâ söylemeyecek misin?"

"Sürpriz söylenmez Ecem... Sabret..." dediğinde kız artık pes etmiş şekilde koltuğuna yaslandı ama bu sır gibi saklanan sürprizi, merak etmeyi de bir türlü bırakamadı. Yaklaşık on beş dakika sonra kalabalık caddeleri geçen ikili, sessizliğini koruyordu.

Ecem yolda gördüklerini hafızasına kazıyor. Cem gözlerini yoldan ayırmıyordu. Sonunda aracı bir otoparkta durduran Cem, bakışlarını merakla etrafı inceleyen kızın yüzüne çevirdi. Arkaya uzandı ve kızın şaşkın bakışları altında, arka koltukta duran poşeti aldı. Ecem şimdi heyecandan bayılacaktı. Bu romantik öküz ona evlenme teklifi edecek gibi durmuyordu ama hislerinin söylediğine göre de, her an edebilirdi. Yoksa bu sır gibi sakladığı sürpriz, başka ne olabilirdi ki? *Evet*, ona evet demişti ama bu işi resmiyete henüz dökmemişlerdi, ona ne yüzük hediye etmiş ne de sürpriz yapmıştı. Her şey o gece sözde kalmıştı. Ah bir de gözde... Bir de tende... Bir daha o gece yaşadıkları sınırları zorlayan tutkuyu tekrar etmemişlerdi. Yani Cem birden ısrar etmeyi kesmişti, nedense!

Cem heyecanlı mıydı poşeti açarken? Yeşil gözleri çağlayan bir nehir misali parlıyordu işte. Ah canım, o da anlamıştı tabii kuru kuru evlenme telifi yapılmayacağını. Aslanım Cem, idolümsün, göster bakalım romantikliğini... Kesin gözlerden uzak bir restoranda, şık bir yemek hazırlatmıştı... Şahane bir ambiyansta ona eşlik ediyordu. Yok olmazdı. Bu öküz Cem'e tersti, kılıbık hareketler ona uymazdı. Romantik yanını kimsenin görmesine izin vermezdi. Türk odunu. Dağ ayısı. En romantik anı kesin yatak odası sınırlarında olacaktı, o da işi bitene kadar. O zaman baş başa bir yerde yemek hazırlatmıştı. Etrafa bakındı, görünürde bir restoran, otel hatta pizzacı falan da yoktu ki. Ecem'in hayallerinin prensi, onu kesin şoka sokacak bir icat bulacaktı!

O zaman... Merakla parlayan bakışlarını etrafta heyecanla dolaştırdı. Araçların arasında kaldıkları için, ileride de bir şey göremeyen Ecem, bu kadar aracın içindeyseler, önemli bir yerde olduklarını varsayarak, çok şaşaalı bir evlenme teklifine kendini hazırladı. Kesin balonların ve konfetilerin olduğu, romantik kemanların yerini yöresel çalgıların aldığı bir şekilde teklif edecekti... Hayaller kurdu, umutlar besledi. İyice heyecanlandığında, yanındaki hareketlenmeye iç geçirerek döndü. Cem elindeki

poşeti kucağına koymuş, bakışlarını karşısına çevirerek... Lanet olsun bu adam ne yapıyordu? Kalbi dörtnala hızlanan Ecem, ağzı dili kurumuş halde Cem'e bakarken, adam bazen nazik, bazen hoyrat, bazen de etkileyici bir meziyete bürünen o koca elleriyle gömleğinin düğmelerini kavramıştı. Pıt. Kızın nefesleri sıklaştı. Bu adam ne yapmaya çalışıyorsa, hiç iyi bir niyete sahip değildi. Ecem sırtını baston yutmuş gibi dikleştirirken, bedenini ince bir ter tabakası sardı. Ona aracın koltuğunda sahip olmaya kalkmayacaktı değil mi? Yani Cem'di bu ama böyle saçma fanteziler yapacağı tutmazdı herhalde.

Adam hiç umursamadan gömleğinin düğmelerini açmaya devam ediyordu. *Pıt.*

"Ce... Cem, sıcak mı bastı?" dedi eliyle kızarmış yanaklarını yelleyip, kurumuş ağzını diliyle ıslatırken. Böbrekleri fazla çalışmaktan her an iflas edebilirdi.

Cem ona cevap vermek yerine, birden daldığı âlemden döndü ve düğmelerini çözdükten sonra bir çırpıda üzerindeki gömleği çıkarıp, arka koltuğa fırlattı. Allah! Bu kaslar gözüne gözüne sokulurken, sıcak tavaya düşmüş tereyağına bağladığında onu kimse suçlayamazdı. Ani bir hareketle kızın üzerine abandı.

"Allah!" dedi kız şahadet getirirken. Öyle derin soluk alıyordu ki, her nefeste göğüsleri adamın sert, sıcak, kaslı, onun için yaratılmış minder kıvamındaki sinesine dokunuyor ve uçları kabararak tepki gösteriyordu. Adam ona yeşil gözleriyle içine ateşler ekerek gülümsedi.

"Ce... Cem..."

"Cadım..."

"Ce... Cem..."

"Kekelemeni yerim senin."

Ooo, artık kızın aşkı dikiş tutmaz, iflah olmaz, bir daha kendine gelemezdi. Soluksuz kaldı, mantıksız kaldı, iradesi zaten ona çoktan tekme koymuştu, şimdi de kalpsiz kalmıştı. Cem çapkınca gülerek uzandı. Ecem sırtını koltuğa iyice yaslayarak "Burada mı?" dedi şaşkınca.

"Bir mahzurumuz var?" dedi sesi şehvet kokan adam kurnazca

Kız derhal paniklodi ve korkuyla cama baktı. Sanki dünyanın en büyük sırrını ifşa eder gibi sesini utançla kısarak "Biri görürse!" diye sordu paniklo.

"Görsün" dedi adam tek seferde kestirip atarak.

"Ayıp olmaz mı?"

"Ayıp şeyleri severim, zaafım var..."

Kız büyük bir portakalı tek seferde yutmak istercesine yutkundu. Cem iyice ona sokulunca gözlerini kapatarak "Ama şey, yani bu çok..." Ve adam emniyet kemerinin düğmesine bastığında oluşan o klik sesi, aracın içini itfaiye sireni gibi dehşetle doldururken, bedeni uyuşan kız heyecanla titremeye başladı. Cem nefesini kızın tenine yaslayarak, her an pençelerini etine geçirip üzerini parçalayacak bir panter edasında sokuldu, sıcacık şehvetli dudaklarını kulağına dokundurdu. Kız nefes almayı kesince, dill anlık bir dokunuşla tenine atış yaparken, "Titreme..." diye buyurdu.

"Hi... hiç de..." diye kekeledi kız resmen koltuğu sarsarken. Deprem oluyordu, yoksa ne titremesi?...

"Ce... Cem..."

"Kekeleme..." dedi adam kulağına solurken.

Bu sefer kekeleyerek bile konuşamazdı, çünkü şarjı bitmiş telefon gibi sinyal veriyordu.

Ecem genç adamın kollarının arasında kaskatı duruyordu. Nefes almadan, kıpırdamadan... Bir aracın içinde rezilce sevişecek bir asalak olmak istemiyordu ama azalarına da emir veremiyordu. Üstüne abansa, tek yapacağı onu kendine çekmek olurdu. Titriyordu. Adam ona boyun eğmeden kendisini bırakmayacağını anlayınca, yavaşça mırıldandı. "Ecem, aç gözlerini cadım, niyetim seninle sevişmek değildi ama sen böyle teslim bayrağını asarsan... Lanet olsun, şimdi niyetim tam da bu oldu..."

Ve kız irkilerek şaşkın gözlerini açtı. Gözleri için için ateş nehrine dönen Cem, keyifle sırıtarak, "Bana böyle masumca baktığında, seni kollarımın arasına saklamak istiyorum..."

diye arzuyla fısıldadı. Başını eğdi, dudaklarını yanaklarına ve şakağına şefkatle dokundurup, burnunu saçlarına daldırarak kokusunu derin derin içine soludu. Ecem bayılacak gibi oldu. Karnına ağır bir güllo oturmuştu. Koltukta oturmasaydı yerlere yıkılmış çam ağacı gibi etkisiz olurdu. Tırnakları aracın kaliteli derisi yüzünden kırılmaya mı başlamıştı? Kalbindeki ağrı kalkmadığı gibi normal ritmine de dönemedi. Cem onu baştan çıkaran kokusunu da yanına alarak birkaç santim uzaklaşarak, kızın yüzüne arzuyla baktı. Hâlâ adamın sıcaklığını bedeninde hisseden Ecem usulca gözlerini açtığında, hülyalı gözlerinin keyfini çıkaran adam, kızın buz mavisi gömleğinin ufak düğmelerine parmaklarını kenetledi. Heyecandan beyni bir balon misali patlayacak gibi olan Ecem öyle bir nefes aldı ki, göğüsleri gerilerek şişti ve öylece yukarıda asılı kaldı. Cem usulca ilk düğmeyi açtı. *Pıt!* Sonra ikinciyi ve üçüncüyü ve sonunda hepsini... Adamın kızın beyaz tenine ve bordo iç çamaşırından gözüken enfes büyüye bakarken, ağzı kurumuş olmalı ki dudaklarını yaladı. Kızın gözleri o vahşi dudaklarda takılıp kalırken, kendi dudakları ateşler içinde yandı.

Adamın baktığı yerler ateş gibi yanınca, sinesini kapamamak için mücadele eden Ecem nefes nefese "Ge... geçen günkü yarım bıraktığın işi tamamlamaya niyetliysen, a... avucunu yalarsın" diye kekeleyerek fısıldadı. Hem ateş gibi yanan gözleri, hem de buhar buhar tüten nefesi titriyordu.

"Bunun için yatağın daha uygun olduğunu düşünmüştüm ama sen koltuğu yeğlersen, bana uyar..." Derin bir soluk alarak uzun zamandır ciğerlerine gitmeyen havayı bedenine pompaladı. "Biraz rahatsız olsa bile duruşlar, herşekilde harika iş çıkaracağıma eminim... Seni kucağıma alabilirim." Kızın gözlerinde beliren görsel, yüreğinin durmasını sağladı. Yanakları artık kızıl değildi, keza tüm bedeni kırmızı bir renge boyanmıştı.

Ecem bildiğin yanmış pilice dönüştükçe, bu halinin keyfini süren hain Cem burnunu soluk almayı bırakan kızın minik burnuna sürttü. "Nefes al Ecem, sana burada sahip olmayacağım..."

Nefesini yüzüne vererek fısıldadı. "Bunun için şahane planlarım var." Kasıklarına inen gerginlik ısınmaya başladı. Bedenine su damlasa buhar çıkacak gibi hareket yapmıştı. Dudaklarını kızın şaşkınca aralanmış dudaklarına yaklaştırıp, gözlerinin kapanmasını sağlarken, onu tahrik ettiği oyuna keyifle devamederek konuşmaya başladı.

"Aslında kendimi nasıl zor tutuyorum bilemezsin... Geceleri uykularımı, gündüzleri gözlerimi esir aldın. İlk birlikteliklerı önemseyen bir adam değilim. Yer, mekân umurumda olmaz... Ecem?..." dedi aşkıyla kavrulmuş sesini derinden yayarak, ateş gibi yanan ıslak dudaklarını kızın dudaklarına sürtüp nefesini kesti. "Artık fikrim değişti. Seni aldığım zaman, üzerinde olan tek kıyafet gelinliğin olmalı... İkimiz için ilk olmasa bile, sıfır bir başlangıç için temiz bir ilk olmalı... Her şey usulüne göre olmalı... Bu sefer ailene hayal kırıklığı yaşatmayacağız, sana söz verdim. Ben karaydım Ecem, seninle temizleneceğim... Söz veriyorum geleceğimizi geçmişin lekesinden arındıracağım..." diye fısıldadı. Ecem gözlerini apansız açarak, bir nefes mesafesindeki adama bakarken şaşkınca, dudakları rehavetle aralandı. İlk defa, ilki olacağını söylemek için sabırsızlanarak "Cem..." diye fısıldadı şaşkınca ve konuya nereden başlayacağını bilemden, ağzını açtı fakat Cem kızın saçlarını okşayarak, "Gözlerini kapat" diye emretti.

Meraktan deliren çılgın Ecem gözlerini kapamayınca, Cem elleriyle kızın gözlerini nazikçe kapattı.

"Beni ahlaksız emellerine kurban vermeyeceksin değil mi Cem?"

"Mesela hangisine?" diye sordu adam, onun ne demek istediğini anlayarak.

"Koltuk fantezilerin yoktur umarım..."

"Dediğim şeyde hâlâ hemfikirim Cadı, evlenene kadar bekleyeceğim..."

"Yani bir... birkaç yıl."

Kaşlarını çatan adam "Birkaç ay..." diye düzelttiğinde sertçe, Ecem gözlerini açmak isteyince, Cem uyarıcı bir sesle "Yoksa

birkaç günü geçtim, birkaç saat mi olsun istersin Ecem? İstersen şansını fazla zorlama ve şimdi kapat gözlerini..." diye öfkeyle uyardı.

Ona mahkûm olan Ecem gözlerini kapamıştı ama onun kucağındaki karton poşetten bir şeyler çıkardığını duyumsuyordu. Heyecanlandı. Bir çiçek! Bir duvak. Yok yok, bir gelinlik... Gelinlik bu kadar ufak bir şeye sığmazdı değil mi? Ay yoksa hayal edemeyeceği kadar farklı bir sürpriz miydi? O poşette onun hayalleri vardı!

"Adam öldürmek yirmi yıldan başlıyor Cem..." dedi soluk alamazken takılarak. Bedeni hâlâ tepkiseldi. Hazzın bilinmeyenini istemekteydi.

"Sen adam değilsin ki Ecem" dedi adam gözlerini dudakları ve gözleri arasında indirip kaldırırken. "Merak etme, bir gün seni öldürürsem, yarım porsiyon olarak en az beş yıl yerim. Onu da dilin sebebiyle iyi halden yırtarım..." dediğinde şakayla, Ecem adamın koluna yumruğu çakmak için uzandı ve eli onun çıplak göğsüne çarpınca, ateşe dokunmuş gibi irkildi. Saçma bir merakla göğsünde gezen eller, onun gür tüylerine denk gelince parmaklarını onun içine daldırma arzusuyla yandı. Cem kızın göğsünde sürünen narin parmaklarını izlerken, kasıklarındaki hareketliliği es geçemiyordu. Dişlerini sıktı.

"Elini çekecek misin Cadı? İrademi dağıtıyorsun."

"Bu çok fazla..." dedi kız titreyen elini geri çekerken.

"Ne gibi?"

"Koltuk, kırbaç, gözbağı gibi... Cem!..." dedi nefes nefese. Dudaklarını büzüp, adamın iç geçirmesini sağlarken sesini kıstı. Kirpiklerini tatlı tatlı kırpıştırdı. "Sen de o Yiğit denen adam gibi sapık mısın?"

"Ne?" dedi Cem şaşkınca. Sonra aklına gelen dehşet düşüncelerle kaşlarını çatarak kıskançça, "Kim lan o Yiğit denen dallama?" diye hesap sordu kükreyerek. "Kafasını koparırım o piçin. Kim o?"

Kocaman gülen Ecem parmaklarını kıkırdayan ağzına koyarak, "Adamın biri" dedi keyifle.

"Siktirme adamın birini... Kim o piç?"

"Cem..." dedi kız yüzü yanarak, onun edepsiz konuşmalarına alışık değildi. Üstelik onun kıskançlık içinde haşin haşin kükremesi, kızı o romantik havadan koparmış dehşet sahnesine ittirmişti.

"Yiğit işte, biliyor musun biraz sapık, kadınları kırbaçlamaktan zevk alıyor." Yanındaki adamın derin bir nefes alıp kasıldığını hissedince "Halime diye bir arkadaşım var, o kitapların delisi... Sürekli o adamı okuyor, oradan biliyorum. Adam sapık diyorum, o bana adamın çocukluğu kötü geçmiş kızım, ne sapığı, adam âşık diyor. Cem, adam sevdiği kadını kırbaçlar mı?"

"Kadın çok konuşuyorsa, ağzını bile bantlar" dedi Cem homurdanarak.

"Evet, ağzını da bantlıyormuş, gözünü de; nereden bildin?"

"Ben o Yiğit denen adamın ebesini..."

"Cem..." dedi kız panikle sözünü kesip küfrünü engelleyerek. "O kitap kahramanıydı, sen ne sandın?..."

Birazdan adamın, hayali kitap karakteri olan sapık adamı gerçek sanarak yüreğine inecekti.

Kız konuştukça içi garip bir biçimde mutluluk dolan adam öfkesini alt etti, uzun zaman sonra keyifle kahkaha attı. "Sen neler okuyorsun böyle? Ben kendimi frenlemeye çalıştıkça sen beni baştan çıkarmayı deniyorsun Ecem, sanırım fikrimi her an değiştirebilirim..."

"Ama... ama evlenene kadar demiştin..." diye şikâyet etti Ecem masumca. Gözleri hâlâ kapalıydı, nasıl dayanıyordu bu eziyete bilmiyordu ama sürpriz bozulmasın diye kendini sıkıyordu.

"Evet, evlenene kadar dedim..."

"O zaman?" dedi kız merakla.

"Hemen evlenmeyi istiyorsan, bana uyar... Burada, gözlerden uzak ve hemen, vakit kaybetmeden..."

Güzel yüzü asıldı gülen kızın. "Ailem ve sevdiklerim olmadan mı?"

Bir an onun kendisi gibi çöpsüz bir üzüm olmadığını hatırlayan Cem, iç gererek poşetten çıkardığı şeye heyecanla baktı ve kıza döndü. Gözleri kapalı Ecem merakla beklerken, Cem kızı kendine çekip başından aşağıya bir kumaş geçirdi. Ecem onun üzerine romantik anlar bozulmasın diye şık bir şeyler giydirdiğini anladı. Cem işini bitirince kızın, kıyafetin içinde kalan saçlarını çıkardı ve yanağını okşadı. Sonra da başardığı şeye gururla bakıp, kendi üzerine de hemen poşetteki diğer şeyi geçirdi. Kız üzerlerine, hani şu tamamlanan tişörtlerden giydirdiğini düşündü. Mesela I LOVE ya da yarısı onda, yarısı kendinde olan kalplerden. Hadi top bile olabilirdi. Belki de boks eldiveni yarısı onda yarısı onda, Cem'den beklenen hareketlerdi nasılsa.

Cem kızın gözlerine siyah bir bant bağladı, eliyle işaret ederek, görüp görmediğine baktı. Yan bakışlarını çevirdiğinde, onun göz bandını açmaya çalıştığını anlayarak "Sakın!" diye uyardı. Ecem merakla beklerken, Cem araçtan indi, kızın heyecanı iki katına çıktı. Cem nazikçe kapısını açıp, dışarı çıkmasını sağlarken, Ecem'in heyecandan eli ayağına dolaştıkça, iki kere tökezledi, bir kere de adamın ayaklarına çelme çaktı.

"Ecem, sakin ol..." diye uyardı adam.

Nefes nefese olan kız, "Kolaydı!" diye huysuzlandı.

Ah kim bilir ne sürprizler yaptı bu romantik odun.

Cem Ecem'in eline uzandı. "Beni takip et ve söylediklerimi harfiyen yerine getir. Konuşma, yönlendirmeme izin ver ve bir süre kimseye kulak verme." Bir sürü direktif verdi. Ecem yürürken Cem onu dikkatle dinliyor ve ne söylerse ikiletmeden dediğini yapıyordu. Cem önce onu geniş bir kapıdan aşırdı. Etrafınki kalabalığı hisseden Ecem, umuma açık bir yerde olduklarını fark etti. Artık rüzgâr saçlarını dövmüyordu ama sıcak ve basık bir mekân da değildi geldikleri yer. Demek ki ünlü bir yerdeydi. Ya da ziyaretçisi çok olan, dillere destan bir alandı! Bu anın ölümsüz kalma-

sını isterdi. İyice heyecanlandı. Cem kızı ses yığınının arasından uzun bir holden geçirdi. Bu boğuk ve yabancı dildeki sesler kıza hiçbir şey ifade etmiyordu. Konser alanı gibi. Yoksa... yoksa onu konsere mi getirmişti? Ten kokuları, parfüm kokuları birbirine girmişti ama iğrenmemişti. Neredeyse holde yankılanan ayak seslerine bir sürü ayak sesi karışıyordu da, heyecanı biraz olsun yatışıyordu.

"Şimdi dikkat et Ecem, önünde merdiven var..." dediğinde Cem, artık nefes alamıyordu. Cem onu dikkatle aşağı indirirken merdivenlerden, sabırlıydı. Ecem duyduklarıyla kaşlarını çattı. Geldikleri yer bar olsa, o baskın mekân hissini hemen tanırdı, restoran olsa, tabak çanak sesi kayıptı. Fakat burası da kalabalık ve uğultuların olduğu bir yerdi... Seçim mitingine falan getirmiş olamazdı herhalde taş kafalı öküz, yok ya yapar mı yapardı ama kızı yemezdi. Daha yeni barışmışlardı. İstiklal Caddesi gibi kalabalık bir yere mi gelmişlerdi ki? Ecem düşünerek dikkatini dağıtınca tökezledi ve düşmeden önce Cem onu kollarından yakaladı. Tekrar ayaklarının üzerine bastığında, daha fazla dayanamayarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sormaktan vazgeçmişti çünkü Cem inatla ketum tavrını sürdürüyordu, kesin cevap vermeyecekti. Ay şimdi çatlayacaktı, bunlar Cem'den beklenmeyen hareketlerdi.

Sonunda merdiven bitti ve kısa bir holden sonra temiz hava yüzüne vurdu. Saçları yüzüne savrulan Ecem, dışarıda ve yüksekte bir yerde olduklarını rüzgârdan, havadaki o yükseklik enerjisinden algıladı. Bir de garip ama birden fazla parfüm kokusuna karışmış ten kokusu ve hatta sosis kokusu algıladı. Ve sanki sporcu giyinme odasına girmiş gibi, ter kokusundan iğrenerek burnunu kıvırdı. Üstelik kulakları sağır edecek bir ses topluluğu vardı hemen etrafında, bu da neyin nesiydi? Miting gibi bir ses kirliliği...

Cem onu ünlü bir sanatçının konserine getirmişti kesin. Ay kesin konserdeydiler. Hiç bozuntuya vermedi. Bu adam ne gizli romantikti! Heyecanla Cem'in yerlerine geçirmesini beklerken,

keyifle ona itaat etti. Cem yaptıklarından sebep gururla muazzam manzaraya baktı. Sevgilisinin eline uzandı ve yanına sabitledikten sonsa, kulağına eğildi.

"Biraz geç oldu ama olsun, yetiştik Cadı..."

"Cem, hadi artık aç..." dedi Ecem meraktan patlayarak. Sabırsızdı.

Cem usulca kızın göz bandına uzandı ve Ecem heyecanla derin bir nefes alarak, gözlerini sımsıkı yumdu. Elleri yanlarında sabırsız bir yumruk oldu. Ve bir sürü ses yığınının arasında gözlerini açtığında, gördüğü şok edici manzara karşısında dehşete kapıldı.

"Kırmızı, beyaz, en büyük Türkiye."

Yok ya, bu kadarı da olamazdı. Hayır, Cem... Cem bu kadar öküz olamazdı! Ve o anda bir sessizlik oluştu, etrafındaki coşkulu kalabalık, sanki birisi kıçını yırtmış gibi sustu ve herkes gibi Cem de nefesini tutarak, karşısına baktı. Ecem daha üstünden şaşkınlığını atamadan kıyamet koptu.

"Gol!"

Hemen yanlarındaki adamın biri anırarak "Gol! Gol! Gol!" diye bağırıyordu. Ve Cem o anda yanında duran kızı unutmuş, hiç tanımadığı bir adama heyecanla sarılarak, sevincini sonsuz bir coşkuyla zıplayarak kutluyordu. Türkçe konuşuyorlardı! Allahım adam getire getire onu maça getirmişti ve daha ilk saniyeden unutup başka bir adama sarılmış, mutluluğunu paylaşmaya koyulmuştu. Ecem dehşet bir öfkeyle titrerken Cem'e baktı. Elleri yanında yumruk, gözleri iki kızgın nehir ve kirpiklerine takılmış hüsran yanaklarına damla damla kırgınlık olup yağmak istiyordu.

Cem dalgınca çevirdiği keyifli bakışlarını kıstı ve onun yüzündeki o kaosu görünce derhal kendine çekidüzen verdi. Sevgilisine uzanıp "Beğenmedin mi aşkım?" diye bağırdı.

Ecem ses kalabalığını umursamadan "Beğendim! Beğenmez miyim hiç. Hem de bayıldım..." diye haykırdı kırgınlıkla.

Sevinçten deliren Cem keyiflenerek "Biliyordum. İşte benim sevgilim..." diyerek kolunu omzuna attı umursamazca ve kızı da

yanına çekerek hop oturup hop kalkmaya başladı. Maç denildiği zaman sanki Cem, evrim geçiriyordu. Üstelik ona evlenme teklif etmek için değil, bunca hazırlığı sadece Türkiye maçına yetişmek için yapmıştı.

Maç galibiyetle biterken, dönüş yolunda Cem pek keyifli görünüyordu. O anda ne dilesen gerçekleştirecek bir lamba cini kıvamındaydı. Sanki yanında kırk yıllık kahve arkadaşı varmış gibi "Penaltıyı gördün mü? Bizim çocuklarda iş var... Kimse onların enerjisine erişemezdi... Gurur duydum o hareketle be..." diye bitmek bilmeyen bir heyecanla maçı anlatmaya devam etmeye başlamıştı. Her anı tekrar yaşatıp, maç sevmeyen kıza resmen eziyet nasıl yapılır göstermişti.

Cem bakışlarını yeni bir soruyla kıza çevirdiğinde, Ecem'in öfkeden kıpkırmızı olmuş suratını, hiddetini saklamak için göğsüne gömdüğü perçemlerini izledi.

"Sen sevmedin mi?"

"Bayıldım..." dedi kız dişlerini sıkarak.

"Belli bayılmış, bir daha da ayılmamış gibi ölü duruyorsun..." dedi Cem sataşarak. Yüzündeki beş karış surat, onun heyecanını kaçırmıştı.

"Ne yapmalıyım?" dedi Ecem elleriyle tempo tutup alkışlayarak "Oldu mu şimdi, ne kadar sevindiğimi belli ettim mi? Tezahürat da ister misin?" dedi hırsla.

"Neden kızdın ki şimdi?"

"Ah, neden kızacağım ki? Bunun için sebep mi var?"

"Var mı?" dedi adam ciddiyetle sorarak.

"Cem?..." diye cırladı Ecem, öfkeden kudurmak üzereydi. "Ağzını açarsan, çığlık atarım Cem... Ağzını açarsan kendimi arabadan atarım."

"Arada kaynarsın canın sağ olsun, sorun yok" diyen Cem kaşlarını kaldırarak öfkesinden kıpkırmızı olmuş kıza bakarak, aracını geldikleri yolun aksine çevirdi. Yüzünde hâlâ o coşkulu heyecan saklıydı. Bunu gören Ecem "Yanlış yola saptın..." diye huysuzlandı. Kollarını göğsünün altında öfkeyle kenetlemişti.

"Gemi bugün limana demirli, biraz gezeriz diye düşündüm..."

"Ben düşünmüyorum, beni gemiye götür, sonra ne yaparsan yap. Hatta git bir kafeye, maç izle tanımadığın kankalarınla..."

"Başka maç yok..."

"Öyle mi?" dedi kız dişlerini sıkarak. "Ne büyük acı..." Gözleri yolda ama görmüyordu.

"Yok hayatım, akşam oldu... Tabii seninle maçımız varsa, o başka. Akşam demişken, acıkmadın mı sen?"

"Sayende bir öküz oturdu mideme, yemiş kadar oldum... Tokum..." dediğinde Cem kaşlarını kaldırarak "Sen bana kızmışsın?" dedi sakince.

"Ah!" diye çığlık attı Ecem... "Ne münasebet, kendimo daha fazla kızgınım. Ah!"

Ona şaşkınca bakan Cem "Rahatladın mı bari?" diye sordu, oturduğu yerde resmen minik bir kriz geçirmişti.

Ecem hepten fıttırdı. Cem kıs kıs gülerek aracını elit bir mekânın önüne park etti. Bakışlarını koltuğuna gömülmüş ve öfkeyle karşısına bakan kıza çevirdi.

"Çıkmayacak mısın?"

Kız etrafına bakmadan, "Burada da futbolcularla maç sonrası yorumunu mu yapacağız?..." diyerek alayla soludu.

"Maalesef, eleştirmenler otellerine döndü ama istersen gideriz..." dedi adam ciddi bir sesle.

Dünyanın en tehlikeli Chaiten Yanardağı gibi patlamaya hazır olan kız, ona öfkeyle bakarak, "Cem, beni delirtme..." diye gürledi haşin haşin. "Hemen marinaya dönelim..."

"Eğlencemiz daha bitmedi..."

"Bende eğlenecek hava kalmadı. Malum, az önce balonum söndü ve bolca havamı aldım..."

"Efendim?..." dedi Cem durgunca. Kaşları kalkmıştı.

"Cem..." dedi Ecem hırsla dişlerini sıkarak, kedi gibi yılışık yüzünü tırmalamak istiyordu. "Gemiye gidelim..."

"Tamam güzelim, gidelim ama önce sana göstermek istediğim bir şey var..."

"Hemen..."

"Beş dakikanı almaz, söz..."

Ecem kızgınca araçtan çıkıp, restoranın önünde ona şaşkınca bakan korumalara "Ne bakıyorsunuz, hiç mi maça giden kadını yemek yerken görmediniz?" diye bağırdı. Sanki tüm suç onlarınmış gibi, şaşkınca formalarına bakan adamlara göz kırpan Cem, gülerek anahtarını teslim etti ve hırçın sevgilisinin eline uzanıp "Bu kadar öfkelenecek ne yaptım, bir bilsem?" diye sakince sordu.

"Karşıma çıktın Cem... Bundan daha büyük hata yapmazdın inan... İki kere karşıma çıktın..." diye carladı.

"Ben buna hata değil, mucize diyorum..." dedi Cem korumaların açtığı kapıdan sevgilisini geçirirken yüreğinin bir kuş yavrusu gibi çırpınmaya başladığını hissetti kız ama artık heyecandan değildi bu! Geçenlerde yaptığı gibi dönüp kaçmak istedi birden. Burada kalması için kendisini zorlayan ne varsa, bunların hepsinden kurtulmak istiyordu. Ama her şeye rağmen soğukkanlılığını korumayı başardı ve Cem'in peşinden içeri doğru ilerlediler.

Cem'e baktı, beyni öfkeden delirirken, kalbi tek bir sözle onu protesto ediyordu. Aklıyla ve kalbiyle o kadar derin bir çatışmaya girmişti ki, etrafa bakmayı akıl edemedi. Ama şimdi bakınca, buranın ne kadar karanlık olduğunu fark edince, eli ayağı birbirine dolaşarak tökezledi.

"Gözlerini kapat..." diye buyurdu adam tatlı bir sesle.

Zaten karanlık olan mekâna bakan kız dişlerini sıkarak, "Neden? Şimdi de boğa güreşine mi getirdin? Pek arenaya benzemiyor ama... Bak büyükbaş öküz baştan söyleyeyim, eğer yine saçmalarsan matador olur seni kıçından mızrakl..."

Ve kulağına gelen romantik piyano sesiyle, gözlerinin önünde, uzun bir yılanın kayması gibi ışıldayan mumlarla, genç kızın tüm lafları ağzından boğazına dizildi. Yutkunamadı. Solukları boğazından tek tek salındı. Bu sefer de ne göreceğinden korktuğu için gözlerini sımsıkı kapamış, açamıyordu. Cem onu usulca

yönlendirip, istediği yere getirdi ve eğilip kulağının dibine sokularak, "Gözlerini aç sevgilim..." diye buyurdu.

Çoktan açmış ve şok geçirip ölmüştü sanırım. Bunlar rüyaydı. "Aşkım..." Sesi yumuşacık, omzuna olan dokunuşu şefkatliydi. Kalbi patlayacaktı kesin, bu sefer patlayacaktı. "Cem, bak bu sefer de hayallerimle oynarsan, seni kuduz köpeklere kovalatırım... Galatasaray maçına, Fenerbahçeli kıyafetiyle çıkartıp, Beşiktaş diye anırtırım..."

"Ecem, öldürme tekniklerine hayranım... Orijinalsin meleğim."

"Dahasını kafamda kurmadan önce, bana yine tongaya düştüğümü söyle, cezanı hafifleteyim ne olur..." diye sordu hüsranla.

Cem uzanıp, kızın elini avucuna aldı ve avucunun ortasına dudaklarını bastırırken "Daha önce ne zaman uğrattım ki hüsrana?" diye masumca sordu. İşte o anda kız öfkeyle gözlerini açarak "Bir saat önce..." diye haykırmak istedi ama daha gözlerini açtığı an, lafları ve öfkesi tıpkı hayat gibi o anda dondu kaldı. Ona ne kadar güzel bakıyordu bu büyükbaş öküz.

Ecem kesin az önce Cem'i kızdıracak bir şey yapmıştı ve bu yeşil gözlü maganda buna dayanamayıp, bir tane çakarak bayılmasına sebep olmuştu. Ya da kesin maganda kurşununa kurban gitmiş, hayallerinde bu anı yaşıyordu ya da ayakta rüya görüyordu.

Yok, bu sefer kesin kalp krizi geçirecekti keza kalbi artık tıbbı bile şaşırtacak bir hızla atıyordu. Titreyen elini sinesine koyan Ecem, şaşkınca etrafına bakarken, Cem kızın afallayan yüzüne bakarak, merakla kaşlarını kaldırdı.

"Beğenmedin sanırım..." Homurdandı.

Beğenmemek mi? Ecem sanırım bu kadarını hayal dahi etmeye korkmuştu. Şu anda mumlarla çevrelenmiş bir kalbin ortasında duruyorlardı ve hemen yanlarında kırmızı güllerle bezenmiş, romantik, beyaz bir masa... İleride işlerini en güzel şekilde icra eden müzisyenler ve geride iki tane özel giyimli garson... Etraf gül bahçesi gibiydi. Gül kokularına mum kokuları karışmıştı. Mistik bir dokuya, aşk solukları karışmıştı. Karşısında, ucu bu-

cağı görünmeyen deniz ve denizin içinde, birkaç sandal dolusu meşaleleri tüten gül öbekleri. Ve bu romantik ana ihanet gibi onların üzerinde futbol formaları...

"Sanırım bir eksik var..." dedi şaşkın yüzünü adama çeviren kız.

Cem etrafına bakınarak, "Ne eksik, söyle hemen tamamlatayım..." dediğinde ciddiyetle, Ecem saatler sonra ilk defa kıkırdayarak adama uzanıp, yüzünü ufacık elleri arasına aldı. Cem yeşil gözlerinde mum ateşi titreşirken, ıslanmış koyu kahvelere baktı. Ağlayacak gibi duran Ecem gülümsedi.

"Üzerinde smokinin yok yakışıklım, benim üstümde de gece elbisesi..."

Garip bir biçimde gülümsedi adam. "Böyle bir günde, o saçma şeyleri giyerek geceyi bozmaya ne gerek var?" Formasını gururla okşayarak, "Mis gibi formamız üstümüzde, göğsümüzde Türk bayrağı... Coşkumuz da kazandığımız maçın galibiyeti... Daha ne olsun?..." dedi.

Ecem keyifle güldü... "Daha ne olsun romantik odunum... Zaten bundan daha güzelini hayal dahi edemezdim..." Heyecanla kollarını geniş beline sararak, başını huzurla göğsüne koydu ve gözlerini kapatarak "Sen özürlü romantiksin biliyorsun değil mi Cem?" diye söylendi hıçkırırcasına. "Benim romantik aşkımsın."

"Sen de sümüklü olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsun Cadı... Sümüklü Cadı."

Bu sözlerle iyi bir şey yaptığına kanat getiren Cem, göğsünde duran kızın narin başına öpücükler kondurdu. Saçlarını okşayarak, kokusunu derin derin içine soludu. "Bu kadarını daha önce, kimse için yapmadım... İlksin. Teksin. Benimsin. Kıymetlimsin. Kıymetimi bil..." diye söylendi gururla.

"Bak seni... Seni defolu ürün... Bir de bana kaliteli satış yapıyor..."

"Daha konuşacak mıyız Ecem, karnım acıktı..." dedi tüm romantizme inat, öküzleşerek.

Ecem gülümseyerek onun tuttuğu sandalyeye oturdu fakat yemek boyunca gözlerini ne Cem'den ne de masanın ve mekânın romantik dizaynından alabildi. Fakat zaman geçmesine, yemekler yenip dans edilmesine rağmen, hâlâ beklediği teklif gelmemişti. Ecem artık sabırsızca oturduğu yerde kıpırdanırken, Cem "Buranın tatlısı çok meşhur" diye söze başladı fakat artık iyice umutsuzlaşan Ecem'in yüzü düşünce, huysuzlaştı.

"Yeterince yedik, galibiyetini kutladığına göre, daha fazla şişmeden kalkalım artık."

"Tatlıları yemeden gidemeyiz..." diye diretti adam. Yüzü sert kaşları nedense çatıktı.

Kız dişlerini sıktı. "Neden? Burada tatlıları yemeyene çıkış yasağı mı var?"

"Hadi Ecem, tatlımızı yerken huzursuzluk çıkarma. Günü tatlı bitirelim..."

Suratı bu kadar açıyken mi? "Evet, başlangıç fiyasko olunca virgülle yarala, son noktayla katliamı tamamla yapalım. Haklısın."

Ecem eli mahkûm hayallerini bir kez daha erteleyerek, hezimeti kabullenip başını salladı olumlu anlamda ve Cem elini kaldırıp, tatlıyı getirmelerini sessizce emretti. Bir dakika sonra önlerine konan sütlü tatlıyla, Ecem iç geçirdi. Eline kaşığını alan Cem bakışlarını genç kıza çevirip "Hadi başla..." diye buyurdu. Ecem isteksizce kaşığını eline aldı ve kâseye daldırdı. O çikolatayı kaşıkladıkça, Cem'in gözleri büyüdü. İçini bir merak sardı.

"Çiğneyerek ye..."

"Cem, sütlü tatlı bu..." dedi kız homurdanarak. "Sen neden yemiyorsun? Bir de senin yemeni bekleyemem..."

Cem tatlısına kaşığını daldırdı, yanındaki garsona ters bir bakış attı ve o kaşığı ağzına atana kadar, Ecem tatlısından son kaşığı da alıp, tabağını geriye itelemişti. Cem yutkundu, büyük bir elmayı çiğnemeden yemiş gibi zorla yutkundu. Şaka olmalıydı. Yutmuş olamazdı değil mi? Levent ebeni atlar kovalasın, bu nasıl bir fikir-

di, kız canım sürprizi tek seferde yutmuştu. Eli kasıldı. Hırsla bir kaşık daha attı ağzına. Ve ağzında lokmasıyla donan Cem'e bakan Ecem, "Bitti, hadi kalkalım..." diye homurdandı.

Cem kıpırdamadan çenesini sıkarak, yanındaki garsona öfkeli öfkeli baktı. O yeşil gözlerdeki ölümcül vuruşu gören garson, sanki karnına sert bir yumruk almışçasına korkuyla başını eğerken, Ecem "Cem lokmanı yiyeceksin, adamı çiğ çiğ yiyeceğini belirtmeyeceksin..." diye homurdandı. Garsona neden böyle kırmızı görmüş dana gibi bakıyorduki?

Cem elindeki kaşığı sertçe masaya bıraktı. Garson da dahil olmak üzere, Ecem de olduğu yerde korkuyla sıçradı. Bu adam zıvanadan çıkınca nasıl bir anda Hannibal Lacter'a bağlıyordu, anlayamadı. Garsonlara Karındeşen Jack idamesinde bakıyordu. Kız boğazında iri bir portakal varmış gibi yutkunarak, onun bu katil haline şaşkınca bakarken, Cem elini kaldırdı ve dudaklarının arasında ışıldayan metali, parmaklarının arasına aldı: Tek taşlı, ufacık, su damlası gibi parlak bir yüzük ona göz kırpıyordu. Ve garsonun yüzü bir kilo limon yemiş gibi ekşimişti.

Ecem soluğunu tutarken heyecanla, Cem'in tatlısından çıkan ve iri elleri arasında duran nazik yüzüğe şok geçirerek bakıyordu. Önce dudakları gerildi, sonra enfes kahkahası boş mekânı inletti. Öyleki, kendini durduramadığı için, sırtını yaslamış, omuzları sarsılarak, gözlerinden yaş gelerek gülüyordu.

"Cem... Onun benim tatlımda olması gerekmiyor muydu?" dedi kabalaşan sesiyle sonunda.

Homur homur öten adam, "Bir an yuttuğunu sanıp kalp krizi geçiriyordum" dedi huysuzca. Mahcup olmuştu elinden oyuncağı alınan ufak çocuk gibi. Dudaklarının kıyısı seğirirken, sert bakışlarıyla şaşkın garsona azarlayan kaşlarını çattı.

Ecem boğazını temizledi. "Sanırım bana evlenme teklif edeceksin..."

"Hayır, onu zaten yaptım..." deyiverdi düşüncesizce.

"Emrettin..." dedi Ecem gülerek, kaşlarını kaldırdı. "Eee?" diye sordu.

"Neesi?" dedi Cem elindeki yüzüğü kıza kabaca uzatarak. "Tak şunu parmağına artık hadi... Daha fazla millete madara olmayalım, bitsin bu tiyatro."

Bedenine elektrik verilmiş gibi kedi gibi tüyleri dikelen Ecem'in keyifli yüzündeki gülümseme birden dondu. Büyük bir çabayla gırtlağından yükselen, gerçek duygularını yansıtacak kelimeleri yuttu. Oturduğu yerden hırsla kalkarak, elindeki peçeteyi masaya fırlattı.

"Kafama fırlatsaydın... Böylesi daha nazik olurdu. Öküz..."

Cem hiçbir şey anlamadan, hayretler içinde, ondaki bu büyük değişikliğe bakıyordu. Ayaklandı garip bir öfkeyle. "Ne alaka... Ben yaptım görevimi ama bu salak..." dediğinde garsona bakarak, Ecem dişlerini sıkarak irkildi.

"Görev mi?" Kaşları bu sefer adamı öldürecek gibi çatılmıştı. Biraz önce sevgi sözcükleri fısıldayan, sevecen, nazik adam nasıl da bir anda buz gibi oluvermişti!

"Ecem, öküz altında buzağı arama... Hadi tak şunu artık..." dedi adam yüzüğü uzatarak anlayışsızca.

"Cem, sen tam bir öküzsün işte... Altında ezilen buzağı olmak istemiyorum. Görevini yaptın madem, bitti bu komedi. Tiyatro perdelerini kapadı" dedi hırsla arkasını dönüp, kapıya atılarak. Ama omuzlarından tutulup, olduğu yerde durdurulması bir oldu. Hem de mumlarla yanan gül döşenmiş kalbin ortasında. Arkasından sokulduğunu hissetti onun. Güçlü kolları göğsünden kavrayıp geriye çekerek, vücutlarını birbirine yapıştırırken sıcak dudaklar saçlarına solumaya başlamıştı. Sırtı adamın geniş göğsüne yaslandığı an kızdaki tüm dengeler bozuldu. Birden bütün dayanma gücünün yok olduğunu fark etti. Gözleri kararıyor, dizleri titriyordu. Sırtını, kalçalarını olduğu gibi ona yasladı. Gözleri doldu acıyla.

Daha birkaç dakika önce kollarındaki arzu dolu, tutkulu kadının, şu anda karşısında buzdan bir duvar gibi duran, gözlerinden nefret saçan insan olduğuna inanamıyor gibiydi Cem, hırsından titrerken, içinden ona bu fikri veren romantik hanzo Levent'e söverek, kulağının dibine eğildi kızın.

"Benimle evlenir misin?" diye sordu apansız. Ne süslü sözler, ne emirler, sade, gerçekçi ve ciddiydi sözler...

Duyduğu heyecandan soluğu kesiliyordu. Gözleri yarı yarıya örtüldü, iç geçirerek başını önüne eğdi. Dönmedi ama gitmeye de yeltenmedi. Cem usulca kendine çevirdi kızı. Nazikçe çenesini kaldırıp, buğulanmış gözlerine baktı. "Odundan porselen olmaz süpürgeli Cadı... Bu adamı böyle kabul etmezsen, ikimiz de çok üzülürüz..." Bir an susup, kaçınılmaz bir patlamayla ağır bir küfür savurdu. Özür dileyecek halde değildi besbelli. Yanağına avucunu bastırıp, pürüzsüz yanaklarının avuçlarında şekil almasını sağladı. Alnını alnına yaslayıp yanaklarını okşadı. "Cevabını vermeyecek misin elmalı Cadı?"

"Düşünüyorum..."

"Düşünme, evet de."

"Verinceye kadar bekleyecek misin?" dedi haince.

"Hayır..." Kız şaşkınca bakınca "Evlenince beklemesi daha kolay olur... Bir ömür düşünebilirsin, sana izin veririm o zaman..." dedi küstahça.

Ecem güldü. Mutluluk insanı ağlatır mıydı? Yanağına birkaç damla sıralanırken, başını sallayarak biraz daha sesli güldü. Bu hayallerinin öküzü olan yeşil gözlü kâbusu, artık rüyalarının tek gerçek prensi oluyordu. Evet, kurbağayı öpen cadı. Cem onun ilk ve tek aşkıydı, her şeyiydi, şimdi de müstakbel kocası oluyordu.

"Sana, ince, nazik, yemek yapan, temizliğe yardım eden, antin kuntin saçmalıklar yapan ve en önemlisi sürekli seviyeli konuşan bir adam vaat edemem ama... seni koruyan, kollayan, her sözünü emir, her üzüntünü kendi kederi, her sevincini cennet sayan... sana gönüllü köle olan cesur bir adam vaat edebilirim. Ben sevmeyi bilmem. Yapıcı olmayı beceremem. Yapmacık olamam. Günü kurtarmayla uğraşmam. Öfkeliyim. Düşüncesizim. Ne kırdığımı görür kör gözlerim, ne yıktığımı yapar yıkılası gururum... Ama kolay öğrenirim aşkım, sen yanımda ol, yemin ediyorum sevmeyi öğrenirim. Kusursuz değilim, belki de

kusurlarla doluyum. Aşka inancı olmayan adama sevgiyi, evliliğe uzak duran adama özveriyi, tek olmayı benimseyen bencil yanıma, birlikteliğin güzelliğini göstermen gerekecek... Belki benden daha fazla çabalayacaksın, kırılacaksın, üzüleceksin, biliyorum, çok kez bencilliğim yüzünden bu savaşta tek kalacaksın... Tatlı cadım, bir tek seninle sevmeyi öğrenebilirim. Ecem, bana sevmeyi anlatır mısın?"

"Anlatamam ama..." dedi kız, adam heyecanla tamamladı sözlerini. "Öğretir misin?"

Yanaklarına sıralanan yaşla, boğazına düğümlenen soluklarıyla, bedenine sağlanan acıyla, donup kaldı kız. Daha evvel milyonlarca kez güzel evlenme teklifleri işitmişti, dünyanın en güzel gösterilerine şahit olmuştu ama bu kadar içten, bu kadar doğal, bu kadar yürekten, şahane bir teklifi ne duymuş ne de görmüştü. Konuşamıyordu. Büyünün bozulacağından, pembe bulutların toz olacağından korkuyordu. Konuşsaydı eğer, haykırırdı *seni seviyorum* diye. Eğer kendinde o gücü bulabilseydi, boynuna sarılır, deli gibi hıçkırırdı "Ölürüm sana adam, ölümüne, sonsuza kadar seninle..." diye. Ama kıpırdayamadı, onca söze rağmen şok geçirip donup kaldı, bir tek "Evet!" diyemedi.

"Küs müyüz?" diye sordu adam mahcupça. şu dakikadan sonra dünyayı durdur dese "Eyvallah" derdi.

Başını iki yana salladı. Yanaklarından dökülerek sağa sola saçılan gözyaşlarına sahip çıkamadı. Adam avuçlarıyla gözlerini kuruladı, soluklarını tenine kazıdı.

"Olmalıyız ama... Cem?"

"O zaman cevabını ağzınla ver meleğim..."

"Aslında sana tekmelerimi vermem lazım ama!..." dedi kız hıçkırarak burnunu çekerken.

"Cadım..."

"Ama..." Cem sabırla gözlerine bakıp, merakla tek kaşını kaldırdı. "Bir daha ama dersen..." diye tehdit etti.

"Ama Cem..." Kız onun gözlerindeki gizli öfkenin şimşeklerini görünce "Evet..." dedi sözlerini yarıda keserek. Garip bir

sevinç içinde çırpınan Cem, minik elini avucuna aldı, usulca narin parmağına yüzüğü takmaya çalıştı fakat bir terslik vardı! Yüzüğü biraz ufak geldi sanırım, beceremedi. Ecem kıkırdadı, Cem zorladı. Kızın parmağı acımaya başlayınca, kaşlarını çatarak "Dur be, ne yapıyorsun? Taktığın musluk tıpası değil, yüzük. Acıdı!" diyerek elini hırsla kıvrılan avucundan çekti. Cem kızın öpüp severek üflediği elini gerisingeriye kaparak "Bu yüzük bu parmağa bu gece de girmezse, uyku uyuyamam" diyerek kabaca, biraz zor da olsa sonunda parmağına yüzüğü taktı. Kızın şaşkın bakışları altında, elinin üzerine dudaklarını bastırdı. Önce acıtmış, sonra merhem olmuştu düşüncesiz ayı. Gülümseyerek doğruldu, "Bir ömür benimsin Cadı. İsterse üç buçuk atsın kalbin, istersen kaçsın ayakların, kaderinden artık kaçamazsın .. Sen bu yüreğe mahkûm oldun ve bende af yok bilesin" diye buyurdu.

"Cem, sen ne kadar narsissin."

"Yine de bir ömür benimsin."

"Cidden egonla baş edemem ben."

"Sen hep benim kalacaksın..." dediğinde adam gururla, şaşkına çevirdiği genç kızı kollarına alıp sımsıkı sarıldı. "Artık sadece benimsin." Elini kaldırıp kanıtına baktı, onundu, bir ömür onun.

Adama huzursuz bir kedi gibi sokulan Ecem, "Sen de benimsin, ben paylaşmayı sevmem..." diye buyurdu; göğsünde mutluluktan ağlarken.

Güldü Cem, mutlulukla, huzurla ve gururla. "Ben de paylaşamam, konu sen olunca bencilim. Resmi nişanlın olarak, bir öpücüğü hak ettim o zaman... Bu anın kutlanması gerek..." dedi adam ona şakayla sataşarak.

Göğsüne vuran kız, "Gönlümü alana kadar, gayriresmi konumundasın yeşil gözlü dev. Sana öpücük falan yok... Şu anın güzelliği de, beni kaçırdığın gerçeğini kapatmıyor..."

"Ah Ecem, bir de bana diyorsun romantik öküz diye... Sen tam bir ineksin... Altı üstü öpeceksin kadın, durumu mahvetmeyeceksin."

Güzel gecenin sonunda öpüşme olmamıştı ama Cem ona sımsıkı sarılacak kadar izin alabilmişti. Birisi onun şu halini görse, *kılıbık* diye adını çıkarırdı, daha şimdiden hanım köylü olmuş gibi onun ağzının içine bakar hale gelmişti. Bu kızın onu yöneten tarafından bir kez daha nefret etti.

Ecem'i odasına bırakan adam yorgun ama mutlu adımlarla kendi odasının kapısını açtığında, karşılaştığı manzarayla bir an şok oldu. Acaba gemide bir yanlış anlaşılma olup, başkası yerine hatayla burası mı süslenmiştil Cem yerde yanan mumlara şaşkınca bakarken, Ecem için böyle bir sürpriz hazırlamadığına emindi, acaba tatlı cadısı onun için bir sürpriz yapmış olabilir miydi? Heyecanla kapıyı kapatıp içeri süzüldü, bakışları şaşkınlık içinde dolaşırken, Ecem'in ona sürpriz yapmasının imkânsız olduğunu bilerek, tam gemi görevlilerini arayıp bunun sebebini soracaktı ki, yatağın yanında gördüğü görüntüyle, bir an donup kaldı.

Genç kadın beyaz sabahlığının içinde, mum ışığının altında, ona biraz mahcup, biraz istekli bakışlar atıyordu. Öyle güzel bir görüntü sunuyordu ki görseline, her mumun titrek ışığı teninde heyecanla raks ediyordu.

"Nesrin?" dedi Cem şaşkınca. Boğazını temizleyerek, ilk şaşkınlığını üzerinden attı. Kaba çıkan sesini yumuşatarak, etraftaki mumlara bir göz attı. "Burada ne işin var?"

"Seni bekliyordum. Uzun zamandır, hep seni bekledim" dedi kadın gölgeden çıkıp cesurca karşısında durarak, ona birkaç adım attı. "Hep bekledim." Üzerine sıktığı parfümü, yüzüne sürdüğü makyajıyla bu gece için hayli uğraştığı belliydi.

Cem bir an ne diyeceğini bilemedi. "Sebep?" dedi sadece.

Nesrin dudağının kıyısını dişleyerek arzuyla, daha konuşmadan sebebini belli etmişti. Sabahlığının kuşağına uzandı ve tereddüt etmeyen kendinden emin bir kavrayışla çözdü. Cem şaşkınca kadının al tenine bakarken, Nesrin çoktan sabahlığını narin omuzlarından kaydırarak, ayak bileklerinin etrafına düşürmüştü.

"İzmir'i, beni unuttun mu gerçekten?"

Cem kadının çıplak vücuduna şaşkınca bakarken, "Sanırım..." dedi. Sonra yutkunarak "Üzerini giyinsen iyi olacak" diye ekledi.

"Sende soyunsan, daha iyi olacak gibi Cem, çünkü konuşacak çok fazla şeyimiz var" dedi kız genç adama biraz tereddütle yaklaşarak. "Çok uzun zaman bekledim bu anı. Karşılaşmayı, bir şekilde yeniden bir araya gelmeyi o kadar çok istedim ki, burada seni görünce nefes alamadım." Yüzündeki gülümseme baştan çıkarıcı, sesi sirenler gibi büyüleyiciydi. Dişiydi ve ne istediğini biliyordu. Daha önce de defalarca sevişmişlerdi, yeniden ve bir daha yapmalarında bir sakınca olmamalıydı.

"Nesrin, seni kırmak istemiyorum ama..." dedi biraz bocalayan adam.

"Kırma o zaman Cem... Susalım. Eskiden olduğu gibi bu anı yaşayalım. Lütfen. Gerçek bir erkekle olmayalı çok uzun zaman oldu. Senin gibi birisi yok, bunu anladım. Geçen geceki gibi tutkunu hissetmek istiyorum. Öpüşlerin..." dedi kız adamın tereddüdünün önünü keserek ve adamın yanına yaklaşıp, ayak uçlarında yükselerek, kollarını boynuna doladı. "Beni öpmeyi severdin. Bunu bana tekrar hatırlattın. Önceki gece öpüşürken anladım, ben hep sende tutuklu kalmışım." Dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. "Beklentim yok senden, sadece geceleri odana al, yeter. Öp beni Cem... Tutkuyla, buna ihtiyacım var. Güzel hissettirmene ihtiyacım var." Dudaklarını adamın konuşmak için aralanan dudaklarına dokundurdu ve adamın iri elleri kadının çıplak tenine yaslandı...

Elinde anahtar, yüzünde keder, kalbinde bir kurşun misali keskin bir acıyla, kapının gerisinde donup kalan Ecem, dejavu hissiyle ne yutkunabiliyor ne de kıpırdayabiliyordu. Yine geçmiş canlanıyordu zihninde, yine gelecek film olmuş görsele giriyordu önünde. Daha önce yaptığı hatayı tekrarlamıştı yine. Koşarak ona gelmişti, yine en büyük hediyesini kendi isteğiyle sevdiğine verecekti ama yine aynı şey olmuştu! Mumların ışıltısında gördüğü görüntü netti, arkası ona dönük olsa bile, gördüğü adam Cem'di.

Seslerini duymuyordu ama ne yaptıklarını gayet net görüyordu. Onun için bu gece sürprizlerin en güzelini yaparken, gece için de planlarını eksik etmemişti. İçeride çalan kısık müzik, mumların ahengi, romantik ambiyans ve odanın ortasında sarmaş dolaş birbirine sokulmuş iki âşık...

Nefes almak nasıl bir şeydi? Ya da ayakta durmak? Yanağına süzülen yaşlarla görüş alanı sislendi. Oysa bu odaya gelmek için kırk takla atarak temizlik görevlisinden kartı alıp, Cem'e sürpriz yaparak bu geceyi onun yanında geçirmeyi planlamıştı. İçeriye girdiğinde ise mumları görünce, geceye dair yeni bir sürpriz diye mutluluk içinde, odaya yönelmiş ve kapının girişinde gördüğü görüntüyle donup kalmıştı. Tıpkı hayallerinin donduğu gibi... Ne ileri gidebiliyordu, ne geri. Odayı inleten müzikte, kendinden geçmiş âşıkların ne konuştuğunu duyamıyordu ama Nesrin denen o kadının çıplak bir halde, müstakbel kocasının kollarında kendinden geçtiğini görüyordu. Yüzü alev alev yanıyordu. O anda istediği tek şey bir yerlere saklanmak, büzülmek ve orada ölmekti. Rüyada gibi adamı izledi ve arzuyla uyanan gövdesinin gergin kıvrımlarını, hızlı hızlı solurken inip kalkan sertleşmiş kol kaslarını gördü. Bakışlarını kaldırdı ve boynunda seğiren ince bir kası fark etti. Hâlâ hiçbir harekette bulunamayacak kadar uyuşmuş durumdaydı belli. Gözlerini kapatıp, yanındaki yumruk olan eliyle avucundaki anahtar kartını iyice sıktı. Ve gözlerini kâbusundan uyanır gibi açtı. Karşındaydı işte... Bakmasa da, oradaydı, görüyordu.

Bir şeyler aktı içinden.

Ah benim sevdasında bencil, yüreği sağır sevdiğim... Neden oynadın, neden bu acı hançeri bir daha aynı yere saplayıp öldürdün beni?

Tıkandığı o an, elini nereye koyacağını şaşırdı, aklından o kadar çok şey geçti ki takip edemedi, uyuştu kaldı. Titreyen elleri boşlukta, kalbi darda kaldı. Bedeni buz gibi oldu, yüreği harda yandı. Zalim bir senfoni inletiyordu kulağını, "Bitti rüya." Aklı başına geldi, bedeni güce. Bakış açısı belli oldu yine. Tek kelime edecek, kasırgayı bırak rüzgârı olacak gücü dahi kalmadı.

İki âşık tutkuyla öpüşüyordu ve Ecem hıçkırıklarını boğazına, gözyaşlarını kirpiklerine hapsederek usulca çekildi dışarı... Kapıyı kapatırken sessizce, yaktı geçmiş anıları. Başka zaman olsa, dalardı içeri, o kadını saçlarından, adamı fazla çalışan yerinden tutar, hak ettiği dersi verirdi. Ama şimdi? Bedeni kaskatı kesilerek olduğu yerde kilitlendi. Bu sefer *son* demişti, bu sefer canım daha fazla yanmayacak, bu sefer acılarımı iyi edecek birisi olacak...

Önce acıyan yerini öpmüştü Cem, sonra da kesip atarak dipsiz bir acıya bırakmıştı. Önceden yaralıydı, şimdi ölüyordu. Kangren olmuştu yüreği, gayrı hiçbir ilaç çare olamazdı, sökülüp atılması gerekiyordu.

Oysa eski Ecem olsa, yakardı bu gemiyi, şu andan sonra... Sonrası eski Ecem'den kalan zerreler de tükenmişti. Kısacık bir an sonra, ruh gibi odasına giderken, sanki canı bedeninden çekilmişti. Ayakları yürüyor, bedeni nereden geldiği belli olmayan bir iradeyle ayakta duruyor, gözleri yolu seçiyordu. Ne ağlayabiliyor ne de düşünebiliyordu. En güzel günü katlolmuştu yine, canı çekilmiş gibi bir karanlığa sürükleniyordu. Lanet olsun, onunlayken azıp, gecesinde içinin ateşini söndürmüştü öyle ya!

Odasına girdiğinde tutmayan bacaklarından sebep, sırtını kapıya yasladı. Yanağından yaşlar süzülürken, bacakları titriyordu. Ne sanmıştı? Hepsi aynı! Erkekler uçkur peşinde koşmaktan, kadınlar romantik hayaller kurmaktan asla vazgeçmeyecekti. Dudaklarından hıçkırıkları firar ederken, gözlerini kaba bir şekilde elinin tersiyle sildi.

"Ne sanmıştın sen manyak, birinin yıktığını, ötekinin toparlayacağını mı?"

"Ben hayallerini yıkmadım Ecem, sana hiç hayal kuracak kadar mutluluk veremedim ki!" dedi tanıdık ve üzgün ses dürüstçe.

Olduğu yerde korkuyla titreyen Ecem, kapının desteğinden kurtularak doğruldu. Islak kirpiklerini kırpıştırarak, karşısındaki kişiye dehşetle bakıp, "Lanet olsun! Ne arıyorsun odamda?..." diye hesap sordu. Burnunu çekerek, panikle gözlerini kuruladı. Solukları hızlanmış, korkmuştu.

"Daha önce de birlikte oldular!"

"Ne arıyorsun odamda? Bu gemiye nasıl geldin sen? Nereden?" dediğinde Miray'la olan son konuşması aklına geldi, hiddetle dişleri sıkılaştı.

Kahraman yorgun bir ifadeyle bir adım öne çıkarak, "Her gece birlikteler..." diye buz gibi konuşmasına devam etti. Yorgun duruyordu, çok uzun yol kat etmiş gibi bitap.

Kız dişlerini sıkarak başını havalandırdı. Allahım acısına bile saygıları yoktu, herkes payına düşen pastanın peşindeydi. Dişlerini gıcırdatarak, "Bundan sana ne?" diye tısladı.

"Dün gece neredeydi Cem?"

"Sana ne?" dedi yine boğuk sesiyle. Gözlerini zorlayan yaşa inat, titreyen dudaklarına inat, kastığı çenesini gururla havalandırdı.

Kahraman sakin sesiyle, "Kızı gece odasından çıkarken gördüm..." dediğinde, onun günlerdir burada olduğu fikri, kızı irkiltti. "Sen?" dedi soluk soluğa, suçlarcasına ama adam aldırmadı. "Senin yan odandan, üstü başı perişan, saçları dağınık halde her gece ayrıldı." Elindeki telefonun ekranındaki resmi göstererek Kahraman, "Kaçamak bir öpücükle ayrıldılar koridorda sabah, bak..." dediğinde, Ecem yutkunamadı ama bakmadı bile elindeki telefona. Bacakları titrerken, yıkılmamak adına savaş verdi iradesine. "Lanet olasıca adam, hemen odamdan çık" diye dişlerinin arasından tısladı. "Bu gemiye izinsiz mi bindin? Buraya nasıl geldin?" diye sordu. Buraya gelecek parayı nereden bulmuş, dahası odasına nasıl girmişti? Ne zamandır merakla onu bekleyen Kahraman, umursamazca üzerine yürüdü.

"Onu, kadınlarla paylaşacak kadar gurursuz bir âşık olamazsın... Tamam, bana dönmüyorsun ama, o adam seni..."

"Sen de boynuzluyordun?" diye haykırdı kız sonunda öfkeden çıldırarak.

"Bir kere yapılmış hatadır. O her gece o kadınla birlikte oldu. Belli ki ona da izin vermemişsin, o da kendini başkasının kollarına atmış geç kalmadan. İstersen kanıtlayabilirim... Bir sürü resim çektim."

"Defol..."

"Sabah seni alırım, birlikte ayrılırız buradan" dedi yüzsüz adam. Bir adımla öne geldi. "Lütfen artık kaçma benden sevgilim, konuşalım. Bak, sana değer vermeyen bir adamın peşinde perişan oluyorsun. Henüz geç olmadan, dönelim eski günlerimize."

"Defol" diye tısladı kapıyı açıp dışarı çıkmasını belirten kız. Yüzü buz gibi olsa bile, kızarmış gözleri ateş saçıyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi acıyor, bacakları her an yere kapaklanacak kadar hissizleşiyordu. Nasıl ayakta duruyordu bilmiyordu ama hâlâ yıkılmamıştı. Ne yüzsüz, ne haysiyetsiz bir adamdı bu salak, nasıl olur da bu iğrenç yüzünü görememişti.

"Ne seni, ne de başkasını hayatımda istiyorum artık. Bir daha... karşıma... çıkma."

"Ecem..." dedi Kahraman üzgün bir sesle.

"Defol..."

Üzgün gözleri süzülen Kahraman pes ederek daha fazla onu kızdırmamak için kapıya yanaşırken, genç kızın öfkeli yüzüne uzanarak, saçlarına dokunmak isteyince, Ecem başını yana çevirerek buna müsaade etmedi. "O adam hırs yaptı, seni kazandığında, bırakacaktı zaten. İyi ki birlikte olmamışsınız, o zaman acı yüzünü daha geç görmüş olacaktın. Gör artık Ecem, kimse seni benim gibi sevemez..."

Kız onun gözlerine ölüm kusan bir nefretle bakarak, "Eksik olsun sevgin... Şimdi çık, bir daha da mümkünse karşılaşmayalım. Sevme beni" diyerek öfkesini yüzüne kustu.

"Yarın seni bekleyeceğim. Buradan birlikte gideceğiz. Ben her şeyi ayarladım."

Ve Kahraman dışarıya çıktığında, kız öfkeyle kapıyı konuşmak isteyen arsız adamın yüzüne kapadı. Nefesi kesilerek, eli kapının kolunda donup kaldı. Başını kapının soğuk yüzeyine yasladı, düşmemek için titreyen elleriyle kapının sert yüzeyinden güç aldı. Ve telefonuna gelen mesajla, dikkati eline kaydı. Parmakları bilinçsizce mesajı açarken, gördüğü görüntü dünyasını tepesine çökertti. Bir balkonda, kollarında kendinden geçmiş

halde duran kadınla, kendini kaybetmişti Cem... Bir diğerinde ise az önceki geçtiği koridorda ona sarılmıştı kadın. Kollarını ahtapot gibi beline dolamış, ağzını ağzıyla tamamlamıştı. Hem de bu kız, az önceki kadındı.

Nesrin? Bu ilk değildi belli ki, son da olmayacaktı ama Ecem için sonuncu olacaktı... Tek yapması gereken, pılısını pırtısını toplamak ve ortadan yok olmaktı.

Yaptı da, geride hiçbir iz bırakmadı. Çünkü o, bunu hak etmiyordu!